

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	I <i>Meddelelser</i>	
	.....	
	II <i>Forberedende retsakter</i>	
	Kommissionen	
2000/C 365 E/01	Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om livsforsikring (omarbejdet udgave) (KOM(2000) 398 endelig udg. — 2000/0162(COD))	1
2000/C 365 E/02	Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om fødevarerhygiejne (KOM(2000) 438 endelig udg. — 2000/0178(COD)) ⁽¹⁾	43
2000/C 365 E/03	Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om særlige hygiejnebestemmelser for animalske fødevarer (KOM(2000) 438 endelig udg. — 2000/0179(COD)) ⁽¹⁾	58
2000/C 365 E/04	Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om nærmere bestemmelser for tilrettelæggelsen af den officielle kontrol af animalske produkter til konsum (KOM(2000) 438 endelig udg. — 2000/0180(COD)) ⁽¹⁾	102
2000/C 365 E/05	Forslag til Rådets forordning om dyresundhedsbestemmelser for produktion, afsætning og import af animalske produkter til konsum (KOM(2000) 438 endelig udg. — 2000/0181(CNS)) ⁽¹⁾	123
2000/C 365 E/06	Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ophævelse af visse direktiver om levnedsmiddelhygiejne og sundhedsbetingelser for produktion og afsætning af visse animalske produkter til konsum og om ændring af direktiv 89/662/EØF og 91/67/EØF (KOM(2000) 438 endelig udg. — 2000/0182(COD)) ⁽¹⁾	132

DA

⁽¹⁾ EØS-relevant tekst

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2000/C 365 E/07	Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse om forlængelse af visse EF-handlingsprogrammer om folkesundhed, som vedtaget ved afgørelse nr. 645/96/EF, afgørelse nr. 646/96/EF, afgørelse nr. 647/96/EF, afgørelse nr. 102/97/EF, afgørelse nr. 1400/97/EF, og afgørelse nr. 1296/1999/EF samt om ændring af samme afgørelser (KOM(2000) 448 endelig udg. — 2000/0192(COD)) ⁽¹⁾	135
2000/C 365 E/08	Ændret forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af direktiv 82/714/EØF af 4. oktober 1982 om indførelse af tekniske forskrifter for fartøjer på indre vandveje (KOM(2000) 419 endelig udg. — 97/0335(COD)) ⁽¹⁾	138
2000/C 365 E/09	Forslag til Rådets afgørelse om ændring af afgørelse 2000/24/EF for at indføre et særligt EIB-handlingsprogram til støtte for en konsolidering og intensivering af toldunionen mellem EF og Tyrkiet (KOM(2000) 479 endelig udg. — 2000/0197(CNS))	167
2000/C 365 E/10	Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om medlemsstaternes håndtering af krav vedrørende offentlig trafikbetjening og indgåelse af kontrakter om offentlig trafikbetjening inden for personbefordring med jernbane og ad vej og indre vandveje (KOM(2000) 7 endelig udg. — 2000/0212(COD)) ⁽¹⁾	169
2000/C 365 E/11	Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om støtte til samordning af transport ad jernbane, landevej og indre vandveje (KOM(2000) 5 endelig udg. — 2000/0023(COD)) ⁽¹⁾	179
2000/C 365 E/12	Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om affald af elektrisk og elektronisk udstyr (KOM(2000) 347 endelig udg. — 2000/0158(COD)) ⁽¹⁾	184
2000/C 365 E/13	Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om begrænsning af anvendelsen af visse farlige stoffer i elektrisk og elektronisk udstyr (KOM(2000) 347 endelig udg. — 2000/0159(COD)) ⁽¹⁾	195
2000/C 365 E/14	Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (KOM(2000) 393 endelig udg. — 2000/0184(COD)) ⁽¹⁾	198
2000/C 365 E/15	Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om adgang til abonnentnet (KOM(2000) 394 endelig udg. — 2000/0185(COD)) ⁽¹⁾	212
2000/C 365 E/16	Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om adgang til og samtrafik mellem elektroniske kommunikationsnet og tilhørende faciliteter (KOM(2000) 384 endelig udg. — 2000/0186(COD)) ⁽¹⁾	215
2000/C 365 E/17	Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor (KOM(2000) 385 endelig udg. — 2000/0189(COD)) ⁽¹⁾	223
2000/C 365 E/18	Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om tilladelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (KOM(2000) 386 endelig udg. — 2000/0188(COD)) ⁽¹⁾	230

2000/C 365 E/19	Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (KOM(2000) 392 endelig udg. — 2000/0183(COD)) ⁽¹⁾	238
2000/C 365 E/20	Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets beslutning om et regelsæt for radiospektrumspolitikken i Det Europæiske Fællesskab (KOM(2000) 407 endelig udg. — 2000/0187(COD)) ⁽¹⁾	256
2000/C 365 E/21	Forslag til Rådets forordning om forlængelse af tilskyndelses- og udvekslingsprogrammet for aktørerne på det civilretlige område (Grotius-civilret) (KOM(2000) 516 endelig udg. — 2000/0220(CNS))	262
2000/C 365 E/22	Forslag til Rådets forordning om sjette ændring af forordning (EF) nr. 850/98 om bevarelse af fiskeressourcerne gennem tekniske foranstaltninger til beskyttelse af unge marine organismer (KOM(2000) 501 endelig udg. — 2000/0215(CNS))	264
2000/C 365 E/23	Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af Rådets direktiv 70/220/EØF om foranstaltninger mod luftforurening forårsaget af emissioner fra motor-køretøjer (KOM(2000) 487 endelig udg. — 2000/0211(COD)) ⁽¹⁾	268
2000/C 365 E/24	Forslag til Rådets forordning om oplysningskampagner og salg fremstød for landbrugsprodukter på det indre marked (KOM(2000) 538 endelig udg. — 2000/0226(CNS)) ⁽¹⁾	270
2000/C 365 E/25	Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af direktiv 80/232/EØF for så vidt angår værdiskalaen for nominelle vægtmængder for kaffeekstrakter og cikorieekstrakter (KOM(2000) 568 endelig udg. — 2000/0235(COD))	274
2000/C 365 E/26	Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om et udvalg for sikkerhed til søs og om ændring af forordningerne om sikkerhed til søs og forebyggelse af forurening hidrørende fra skibe (KOM(2000) 489 endelig udg. — 2000/0236(COD)) ⁽¹⁾	276
2000/C 365 E/27	Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af direktiverne om sikkerhed til søs og forebyggelse af forurening forårsaget af skibe (KOM(2000) 489 endelig udg. — 2000/0237(COD)) ⁽¹⁾	280
2000/C 365 E/28	Forslag til rådets forordning om gennemførelse af konkurrencereglerne i traktatens artikel 81 og 82 og om ændring af forordning (EØF) nr. 1017/68, (EØF) nr. 2988/74, (EØF) nr. 4056/86 og (EØF) nr. 3975/87 (gennemførelsesforordning til traktatens artikel 81 og 82) (KOM(2000) 582 endelig udg. — 2000/0243(CNS)) ⁽¹⁾	284

II

(Forberedende retsakter)

KOMMISSIONEN

Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om livsforsikring (omarbejdet udgave)

(2000/C 365 E/01)

KOM(2000) 398 endelig udg. — 2000/0162(COD)

(Forelagt af Kommissionen den 28. juni 2000)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 47, stk. 2, og artikel 55,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg,

i henhold til fremgangsmåden i traktatens artikel 251, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Rådets første direktiv 79/267/EØF af 5. marts 1979 om samordning af de administrativt og ved lov fastsatte bestemmelser om adgang til og udøvelse af direkte livsforsikringsvirksomhed⁽¹⁾, Rådets direktiv 90/619/EØF af 8. november 1990 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte livsforsikringsvirksomhed, om fastsættelse af bestemmelser, der kan lette den faktiske gennemførelse af den fri udveksling af tjenesteydelser, og om ændring af direktiv 79/267/EØF⁽²⁾ og Rådets direktiv 92/96/EØF af 10. november 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte livsforsikringsvirksomhed og om ændring af direktiv 79/267/EØF og 90/619/EØF (tredje livsforsikringsdirektiv)⁽³⁾ er blevet ændret væsentligt og ved flere lejligheder. Da der skal foretages yderligere ændringer, bør direktiverne af hensyn til klarheden samles i en enkelt retsakt.
- (2) For at lette adgangen til og udøvelsen af disse former for livsforsikringsvirksomhed er det vigtigt at fjerne visse forskelle i de nationale tilsynslovgivninger. For at nå dette mål, samtidig med at der garanteres forsikringstagerne og de begunstigede i alle medlemsstaterne en tilstrækkelig beskyttelse, bør navnlig sådanne bestem-

melser samordnes, som vedrører de finansielle garantier, der kræves af livsforsikringsforetagender.

- (3) Det er nødvendigt at gennemføre det indre marked for direkte livsforsikringsvirksomhed på grundlag af både reglerne om fri etableringsret og reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser i medlemsstaterne for at gøre det lettere for forsikringsselskaber med hjemsted i Fællesskabet at påtage sig forpligtelser inden for hele Fællesskabet og hermed gøre det muligt for forsikringstagerne at rette henvendelse, ikke blot til forsikringsselskaber, der er etableret i deres eget hjemland, men også til forsikringsselskaber, der har deres hjemsted i Fællesskabet, og som er etableret i andre medlemsstater.
- (4) I henhold til traktaten er enhver forskelsbehandling i forbindelse med udveksling af tjenesteydelser, som skyldes, at et selskab ikke er etableret i den medlemsstat, hvor ydelsen præsteres, forbudt. Dette forbud finder anvendelse på de tjenesteydelser, der præsteres af en hvilken som helst virksomhed inden for Fællesskabet, hvad enten der er tale om et selskabs hjemsted, et agentur eller en filial.
- (5) Dette direktiv udgør derfor et vigtigt skridt hen imod en indbyrdes tilnærmelse af de nationale markeder inden for et enkelt integreret marked, med det formål at give alle forsikringstagere mulighed for at benytte ethvert forsikringsselskab med hjemsted i Fællesskabet, som udøver sin virksomhed dér i henhold til reglerne om fri etableringsret eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, samtidig med at der sikres dem en tilstrækkelig beskyttelse.
- (6) Nærværende direktiv indgår i hele komplekset af fællesskabslovgivning på livsforsikringsområdet, herunder navnlig Rådets direktiv 91/674/EØF af 19. december 1991 om forsikringsselskabers årsregnskaber og konsoliderede regnskaber⁽⁴⁾.
- (7) Den valgte fremgangsmåde består i at gennemføre en harmonisering på de vigtigste punkter og i det omfang, det er nødvendigt og tilstrækkeligt for at nå frem til en gensidig anerkendelse af tilladelser og forsigtighedstilsynsordninger, som vil gøre det muligt at udstede en enkelt tilladelse, som dækker hele Fællesskabet, og at anvende princippet om hjemlandstilsyn.

⁽¹⁾ EFT L 63 af 13.3.1979, s. 1. Direktivet er senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/26/EF (EFT L 168 af 18.7.1995, s. 7).

⁽²⁾ EFT L 330 af 29.11.1990, s. 50. Direktivet er ændret ved direktiv 92/96/EØF (EFT L 360 af 9.12.1992, s. 1).

⁽³⁾ EFT L 360 af 9.12.1992, s. 1. Direktivet er ændret ved direktiv 95/26/EF (EFT L 168 af 18.7.1995, s. 7).

⁽⁴⁾ EFT L 374 af 31.12.1991, s. 7.

- (8) Derfor er adgang til og udøvelse af forsikringsvirksomhed betinget af en enkelt administrativ tilladelse udstedt af myndighederne i den medlemsstat, hvor forsikringsselskabet har sit hjemsted. Med denne tilladelse kan selskabet påbegynde sin virksomhed overalt i Fællesskabet i henhold til enten reglerne om fri etableringsret eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser. Filialmedlemsstaten eller den medlemsstat, hvor der præsteres tjenesteydelser, kan ikke afkræve forsikringsselskaber, der ønsker at udøve forsikringsvirksomhed dér, og som allerede har fået en tilladelse i hjemlandet, en ny tilladelse.
- (9) Myndighederne bør ikke meddele et forsikringsselskab tilladelse eller opretholde denne tilladelse, hvis de snævre forbindelser, virksomheden har til andre fysiske eller juridiske personer, kan hæmme myndighedernes mulighed for at varetage deres tilsynsopgaver. Allerede godkendte forsikringsselskaber skal ligeledes tilfredsstille myndighederne i så henseende.
- (10) Den definition af »snævre forbindelser«, som dette direktiv opstiller, bygger på minimumskriterier og er ikke til hinder for, at medlemsstaterne også anvender den på andre situationer end dem, som definitionen omhandler.
- (11) Erhvervelse af en betydelig andel af kapitalen i et selskab bevirker ikke i sig selv, at der opstår kapitalinteresser i dette direktivs forstand, hvis den pågældende erhvervelse kun er en midlertidig investering, der ikke gør det muligt at øve indflydelse på virksomhedens struktur eller finansielle politik.
- (12) Principperne om gensidig anerkendelse og hjemlandstilsyn forudsætter, at de kompetente myndigheder i hver medlemsstat undlader at meddele tilladelse eller inddrager denne i de tilfælde, hvor det af sådanne forhold som driftsplanen, den geografiske placering eller de faktiske transaktioner klart fremgår, at forsikringsselskabet udelukkende har valgt den pågældende medlemsstats retssystem for at unddrage sig de strengere bestemmelser, der gælder i den medlemsstat, hvor det agter at drive eller allerede driver størstedelen af sin virksomhed. Et forsikringsselskab, som er en juridisk person, skal meddeles tilladelse i den medlemsstat, hvor dens vedtægtsmæssige hjemsted ligger. Et forsikringsselskab, som ikke er en juridisk person, skal have hovedkontor i den medlemsstat, hvor det er meddelt tilladelse. Medlemsstaterne skal i øvrigt altid kræve, at et forsikringsselskabs hovedkontor ligger i den medlemsstat, som er virksomhedens hjemland, og at den rent faktisk driver forretning i det pågældende land.
- (13) Af praktiske grunde bør den frie udveksling af tjenesteydelser fastlægges under hensyn dels til forsikringsselskabets etablerede forretningssted, dels til stedet, hvor forpligtelsen består. Der bør derfor ligeledes fastsættes en definition af forpligtelsens lokalisering. Endvidere må der skelnes mellem virksomhed udøvet gennem et etableret forretningssted og virksomhed udøvet som led i den frie udveksling af tjenesteydelser.
- (14) Det er nødvendigt at foretage en inddeling efter forsikringsklasse navnlig for at bestemme, hvilke former for virksomhed der er genstand for en obligatorisk tilladelse.
- (15) Visse gensidige forsikringsselskaber bør udelukkes fra dette direktivs anvendelsesområde, da de på grund af deres juridiske status opfylder særlige sikkerhedsbetingelser og frembyder særlige finansielle garantier. Desuden bør visse organer, hvis virksomhed kun omfatter en meget begrænset sektor, og som er begrænset af vedtægtsmæssige bestemmelser, udelukkes.
- (16) I hver medlemsstat er livsforsikringsvirksomhed betinget af en administrativ tilladelse og undergivet tilsyn. Betingelserne for meddelelse og tilbagekaldelse af en sådan tilladelse bør fastsættes nærmere.
- (17) Bestemmelserne bør præcisere de kompetente myndigheders beføjelser og tilsynsmidler. Endvidere bør der fastsættes særlige bestemmelser for adgang til udøvelse af og kontrol med virksomhed, der udøves i henhold til reglerne for fri udveksling af tjenesteydelser.
- (18) Det bør påhvile de kompetente myndigheder i hjemlandet at føre tilsyn med forsikringsselskabets økonomiske soliditet, navnlig med dets solvens og oprettelsen af tilstrækkelige forsikringsmæssige hensættelser, og med, at disse dækkes af kongruente aktiver.
- (19) Der bør tillades udveksling af oplysninger mellem de kompetente myndigheder og de myndigheder eller organer, der i kraft af deres funktion bidrager til at styrke det finansielle systems stabilitet. For at bevare oplysningernes fortrolige karakter skal antallet af modtagere være meget begrænset.
- (20) Visse handlinger, såsom svig og insider-handel, vil, selv når de vedrører andre virksomheder end finansielle virksomheder, kunne indvirke på det finansielle systems stabilitet og integritet.
- (21) Det er nødvendigt at fastsætte på hvilke betingelser, ovennævnte udveksling af oplysninger kan tillades.
- (22) Når det er fastsat, at oplysninger kun kan videregives med de kompetente myndigheders udtrykkelige tilladelse, kan disse myndigheder i givet fald betinge deres samtykke af, at visse strenge krav overholdes.
- (23) Med henblik på at styrke tilsynet med forsikringsselskaber og beskytte disse virksomheders kunder bør det fastsættes, at en revisor i de i direktivet omhandlede tilfælde har pligt til hurtigt at underrette myndighederne, hvis han under udførelsen af sit hverv får kendskab til forhold, som alvorligt vil kunne skade den finansielle situation eller den administrative og regnskabsmæssige organisation i et forsikringsselskab.

- (24) I betragtning af det tilstræbte mål bør medlemsstaterne fastsætte, at denne pligt gælder i alle tilfælde, hvor en revisor under udførelsen af sit hverv i en virksomhed, som har snævre forbindelser med et forsikringssselskab, konstaterer sådanne forhold.
- (25) Revisorernes pligt til under visse omstændigheder at meddele myndighederne oplysninger om visse forhold og beslutninger i et forsikringssselskab, som de har fået kendskab til under udførelsen af deres hverv i en ikke-finansiel virksomhed, ændrer i sig selv hverken arten af deres hverv i den pågældende virksomhed eller den måde, hvorpå de skal udøve deres hverv i virksomheden.
- (26) Gennemførelsen af forvaltning af kollektive pensionsmidler, må under ingen omstændigheder indebære, at der røres ved de forskellige myndigheders beføjelser over for de enheder, der ejer aktiverne.
- (27) Visse bestemmelser i nærværende direktiv fastsætter minimumsnormer. Hjemlandet kan foreskrive strengere regler for de forsikringssselskaber, der er tilladt af dets egne kompetente myndigheder.
- (28) Medlemsstaternes kompetente myndigheder skal have de nødvendige kontrolbeføjelser til at sikre, at forsikringssselskabet udøver sin virksomhed på betryggende vis i hele Fællesskabet, hvad enten det sker i henhold til reglerne om fri etableringsret eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser. De skal i særdeleshed kunne vedtage egnede beskyttelsesforanstaltninger eller pålægge sanktioner med det formål at forhindre uregelmæssigheder og eventuelle overtrædelser af bestemmelserne vedrørende forsikringstilsyn.
- (29) Bestemmelserne om overførsel af forsikringsbestand bør indeholde bestemmelser, der specielt vedrører det tilfælde, hvor bestanden af forsikringsaftaler, indgået i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, overføres til en anden virksomhed.
- (30) Bestemmelserne om overdragelse af forsikringsbestanden bør være i overensstemmelse med den retlige ordning med én enkelt tilladelse, som er fastlagt ved dette direktiv.
- (31) Det bør ikke tillades selskaber, som nedsætter sig efter de i artikel 18, stk. 3, omhandlede datoer, samtidigt at udøve livsforsikring og skadesforsikring. For så vidt angår selskaber, som på de i artikel 18, stk. 3, omhandlede datoer udøvede en sådan samtidig forsikringsvirksomhed, bør medlemsstaterne have mulighed for at tillade videreførelse af en sådan praksis på betingelse af, at der etableres en særskilt forvaltning for hver af de pågældende forsikringsformer, for at de livsforsikredes og de skadesforsikredes respektive interesser kan varetages, og for at de finansielle mindsteforpligtelser, der påhviler en af disse former for virksomhed, ikke bæres af den anden form for virksomhed. For så vidt angår bestående selskaber, som udøver samtidig virksomhed, bør medlemsstaterne ligeledes have mulighed for at kræve, at de selskaber, der er etableret på deres område, ophører med denne samtidige virksomhed. I øvrigt bør specialiserede selskaber underkastes et særligt tilsyn, såfremt et skadesforsikrings-selskab henhører under samme finansielle koncern som et livsforsikringssselskab.
- (32) I det foreliggende direktiv er der ingen bestemmelser til hinder for, at selskaber, der både driver livsforsikringsvirksomhed og skadesforsikringsvirksomhed, deles op i to selskaber, hvoraf det ene driver livsforsikringsvirksomhed og det andet skadesforsikringsvirksomhed. For at adskillelsen kan gennemføres på de bedst mulige betingelser, bør medlemsstaterne have mulighed for under overholdelse af fællesskabsrettens konkurrencebestemmelser at indføre passende fiskale bestemmelser, navnlig for så vidt angår den merværdi, som adskillelsen måtte føre med sig.
- (33) De medlemsstater, der ønsker det, bør have mulighed for at give tilladelser til samme selskab for de klasser, der er nævnt i bilag I og de forsikringstyper, der henhører under forsikringsklasse 1 og 2 i bilaget til Rådets direktiv 73/239/EF af 24. juli 1973 om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om adgang til udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring⁽¹⁾. Denne mulighed kan dog underlægges visse betingelser vedrørende overholdelse af regnskabs- og likvidationsreglerne.
- (34) Af hensyn til beskyttelsen af forsikringstagerne skal alle forsikringssselskaber oprette tilstrækkelige forsikringsmæssige hensættelser. Beregningen af disse hensættelser sker i det væsentlige efter aktuariemæssige principper. Det er nødvendigt at samordne disse principper for at lette den gensidige anerkendelse af forsigtighedsreglerne i de forskellige medlemsstater.
- (35) Det er af forsigtighedshensyn ønskeligt, at der foretages en minimumssamordning af reglerne om begrænsning af den rentesats, der anvendes ved beregning af de forsikringsmæssige hensættelser. Da de nuværende metoder alle er lige korrekte, forsigtige samt ækvivalente, vil det med henblik på denne begrænsning være hensigtsmæssigt at give medlemsstaterne mulighed for frit at vælge den metode, der skal anvendes.
- (36) Der bør foretages en samordning af reglerne vedrørende beregningen af forsikringsmæssige hensættelser, spredningen, lokaliseringen og kongruensen af de aktiver, der kan medgå til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser, med henblik på at fremme den gensidige anerkendelse af medlemsstaternes bestemmelser. Denne samordning skal tage hensyn dels til den liberalisering af kapitalbevægelser, der er fastsat i traktatens artikel 56, dels til Fællesskabets udvikling hen imod Den Økonomiske og Monetære Union.

⁽¹⁾ EFT L 228 af 16.8.1973, s. 3. Direktivet er senest ændret ved direktiv 95/26/EF.

- (37) Hjemlandet kan ikke kræve, at forsikringsselskaberne investerer de aktiver, der medgår til dækning af deres forsikringsmæssige hensættelser, i bestemte kategorier af aktiver, da et sådant krav er uforeneligt med den liberalisering af kapitalbevægelser, der er fastsat i traktatens artikel 56.
- (38) Det er nødvendigt, at forsikringsselskaberne ud over de tekniske reserver, herunder præmiereserven, som skal være tilstrækkelig til at opfylde indgåede forpligtelser, råder over en supplerende reserve, en såkaldt solvensmargen, i form af frie midler og, efter aftale med den kompetente myndighed, af andre implicite formuebestanddele, for at kunne imødegå de med virksomhedsudøvelsen forbundne risici. For i denne forbindelse at sikre at de påbudte forpligtelser fastsættes på grundlag af objektive kriterier, der giver selskaber af samme størrelse ensartede konkurrencevilkår, bør det bestemmes, at denne margen skal stå i forhold til selskabets samlede forpligtelser samt til risikoens art og størrelse inden for de forskellige former for udøvelse af forsikringsvirksomhed, som falder ind under dette direktivs anvendelsesområde. Denne margen bør være forskellig, alt efter om det drejer sig om investeringsrisiko, dødelighedsrisiko, eller udelukkende om driftsrisiko. Følgelig skal denne margen fastsættes på grundlag snart af præmiereserven og den risikosum, som foretagendet har påtaget sig ansvaret for, snart af indbetalte præmier eller kontingenter, snart udelukkende på grundlag af de forsikringsmæssige hensættelser eller endelig på grundlag af tontinernes formue.
- (39) I afventning af et direktiv om investeringsydelse på værdipapirområdet, der harmoniserer begrebet »reguleret marked« på fællesskabsniveau, er der ved direktiv 92/96/EØF fastlagt en midlertidig definition af dette begreb. I Rådets direktiv 93/22/EØF af 10. maj 1993 om investeringservice i forbindelse med værdipapirer⁽¹⁾ defineres begrebet »reguleret marked«, men livsforsikringer er udelukket fra direktivets anvendelsesområde. Det er derfor hensigtsmæssigt også at anvende begrebet »reguleret marked« på livsforsikringsvirksomhed.
- (40) Det er nødvendigt at listen over elementer, der kan anvendes til dækning af den i henhold til dette direktiv påbudte solvensmargen, tager hensyn til de nye finansielle instrumenter og faciliteter, som andre finansielle institutioner kan henregne til deres egenkapital.
- (41) Det er nødvendigt at kræve en garantifond, hvis størrelse og sammensætning skal kunne sikre, at foretagenderne allerede ved deres stiftelse råder over tilstrækkelige midler, og at solvensmargenen i intet tilfælde under udøvelse af virksomheden falder under et sikkerheds-
- minimum. Denne garantifond skal helt eller delvis bestå af eksplicitte formuebestanddele.
- (42) Medlemsstaternes bestemmelser vedrørende tegningen af de i dette direktiv omhandlede former for forsikring er forskellige. Det er ikke en nødvendig forudsætning for gennemførelsen af det indre marked for forsikringer, at der er sket en samordning af forsikringsaftaleretten; medlemsstaternes mulighed for at gennemtvinge anvendelse af deres lovgivning på forsikringsaftaler vedrørende forpligtelser, som befinder sig på deres område, udgør derfor en tilstrækkelig garanti for forsikringstagerne. Friheden til som lovgivning, der skal anvendes på forsikringsaftalen, at vælge en anden lovgivning end lovgivningen i den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, kan indrømmes i visse tilfælde efter regler, som tager hensyn til de særlige omstændigheder.
- (43) For livsforsikringsaftaler bør forsikringstageren have mulighed for at opsigte aftalen inden for en periode på mellem 14 og 30 dage.
- (44) Inden for rammerne af det indre marked er det i forsikringstagerens interesse at have adgang til det størst mulige udvalg af forsikringsprodukter, der tilbydes i Fællesskabet, således at han kan vælge den forsikring, der passer bedst til hans behov. Det påhviler den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, at påse, at der ikke findes nogen hindring for, at de forsikringsprodukter, der tilbydes i Fællesskabet, kan afsættes på dens område, forudsat at de ikke er i strid med gældende retsregler begrundet i almene hensyn i den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, og såfremt disse hensyn ikke er beskyttet af hjemlandets retsregler, forudsat at disse retsregler anvendes ikke-diskriminerende på ethvert selskab, der udøver virksomhed i denne medlemsstat, er objektivt begrundet og står i et rimeligt forhold til det tilstræbte mål.
- (45) Medlemsstaterne skal kunne sikre, at forsikringsprodukterne og de aftaledokumenter, der anvendes ved dækning af forpligtelser, der er indgået på deres område, hvad enten der er tale om virksomhed udøvet i henhold til reglerne om fri etableringsret eller i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, overholder gældende specifikke retsregler begrundet i almene hensyn. De tilsynsordninger, der skal anvendes, bør tilpasses kravene i det indre marked uden at være en forudsætning for udøvelsen af forsikringsvirksomhed. Det forekommer ikke rimeligt at opretholde ordninger med forudgående godkendelse af forsikringsbetingelserne. Der bør derfor indføres andre ordninger, som passer bedre til kravene i det indre marked, og som gør det muligt for samtlige medlemsstater at sikre forsikringstagerne den fornødne beskyttelse.

⁽¹⁾ EFT L 141 af 11.6.1993, s. 27. Direktivet er senest ændret ved direktiv 97/9/EF (EFT L 84 af 26.3.1997, s. 22).

- (46) Det er vigtigt at etablere et samarbejde mellem de kompetente myndigheder i medlemsstaterne og mellem disse myndigheder og Kommissionen.
- (47) Der bør indføres en sanktionsordning, som kan bringes i anvendelse, når et forsikringselskab i den medlemsstat, hvor forpligtelsen er indgået, ikke overholder de gældende bestemmelser begrundet i almene hensyn, der gælder for det.
- (48) Det er nødvendigt at fastsætte foranstaltninger for det tilfælde, at selskabets finansielle situation skulle udvikle sig således, at det bliver vanskeligt for det at opfylde sine forpligtelser.
- (49) Hjemlandet kan med henblik på gennemførelsen af aktuar-mæssige principper, der er i overensstemmelse med dette direktiv, kræve løbende anmeldelse af det tekniske grundlag for beregningen af tarifferne i aftalerne og af de forsikringsmæssige hensættelser, idet denne anmeldelse af det tekniske grundlag ikke omfatter meddelelse af de almindelige og specielle betingelser i aftalerne samt af selskabets forretningsmæssige tariffer.
- (50) Inden for rammerne af et indre forsikringsmarked vil forbrugeren have et større og mere varieret udvalg af forsikringer end tidligere. For i fuldt omfang at kunne drage nytte af dette udvalg og den øgede konkurrence skal forbrugeren have adgang til de oplysninger, der er nødvendige for at kunne vælge den forsikring, der bedst dækker hans behov. Dette behov for oplysninger er så meget desto større, som forpligtelserne kan være af meget lang varighed. Derfor må der gennemføres en samordning af de minimumsbestemmelser, der er nødvendige for at sikre, at forbrugeren modtager klare og præcise oplysninger om de væsentligste træk ved de produkter, der tilbydes ham, og om de organer, der er bemyndiget til at behandle klager fra forsikringstagerne, de forsikrede eller de af forsikringen begunstigede.
- (51) For faktisk at kunne udøve forsikringsvirksomhed i hele Fællesskabet er det vigtigt at tillade forsikringselskaberne at reklamere for deres produkter. De skal derfor have mulighed for at benytte alle sædvanlige reklamemedier i filialmedlemsstaten eller i den medlemsstat, hvor der præsteres tjenesteydelser. Medlemsstaterne kan dog forlange, at forsikringselskaberne overholder de nationale regler om sådanne reklamers form og indhold, der enten måtte følge af fællesskabsretsakter på reklameområdet eller af medlemsstaternes bestemmelser til beskyttelse af almene hensyn.
- (52) Inden for rammerne af det indre marked kan en medlemsstat ikke længere forbyde samtidig udøvelse af forsikringsvirksomhed på sit område i henhold til reglerne om fri etableringsret og reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser.
- (53) Nogle medlemsstater pålægger ikke forsikringsvirksomhed nogen form for indirekte skatter, hvorimod flertallet af medlemsstaterne anvender særlige skatter og andre former for bidrag. I de medlemsstater, hvor sådanne skatter og bidrag opkræves, varierer deres struktur og procentsats meget. Det bør undgås, at de bestående forskelle resulterer i konkurrencefordrejning mellem medlemsstaterne med hensyn til forsikring. Med forbehold af yderligere samordning kan anvendelse af de skatteordninger og andre former for bidrag, der gælder i den medlemsstat, hvor forpligtelsen er indgået, afhjælpe en sådan ulempe. Det tilkommer medlemsstaterne at fastsætte de bestemmelser, som skal sikre opkrævningen af disse skatter og bidrag.
- (54) Det er vigtigt, at der sker en samordning på fællesskabsplan vedrørende forsikringselskabers likvidation. Allerede nu er det, i tilfælde af at et forsikringselskab træder i likvidation, vigtigt at fastsætte, at de garantiordninger, der er indført i hver medlemsstat, sikrer en ensartet behandling af samtlige forsikringskreditorer, uanset disse kreditorers nationalitet, og uanset hvordan forpligtelsen er indgået.
- (55) De samordnede regler for udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed i Fællesskabet skal principielt finde anvendelse på alle selskaber, der optræder på markedet, således også på agenturer for og filialer af foretagender, hvis vedtægtsmæssige hjemsted ligger uden for Fællesskabet. Dette direktiv fastlægger særlige regler for tilsyn med sådanne agenturer og filialer, da de selskaber, hvorunder de hører, har deres formue anbragt uden for Fællesskabet.
- (56) Gensidige aftaler med et eller flere tredjelande bør kunne indgås for at åbne mulighed for en lempelse af sådanne særlige betingelser uden dog at fravige det princip, at disse selskabers agenturer og filialer ikke må behandles gunstigere end Fællesskabets selskaber.
- (57) Der skal fastsættes en smidig procedure, der gør det muligt at vurdere gensidighed over for tredjelande på et fællesskabsgrundlag. Formålet med en sådan procedure er ikke at lukke Fællesskabets finansielle markeder, men, eftersom Fællesskabet ønsker at holde de finansielle markeder åbne for resten af verden, at forøge liberaliseringen af alle finansielle markeder i tredjelande. Med henblik herpå bør der fastlægges procedurer for forhandling med tredjelande. Som en sidste udvej bør der være mulighed for at træffe foranstaltninger, der består i at suspendere nye ansøgninger om tilladelse eller begrænse antallet af nye tilladelser under anvendelse af forskriftsproceduren i artikel 5 i Rådets afgørelse 1999/468/EF⁽¹⁾.
- (58) Dette direktiv bør indeholde bestemmelser vedrørende bevis for hæderlighed og for, at der aldrig har foreligget konkurs.

⁽¹⁾ EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

- (59) Visse bestemmelser i direktiv 79/267/EØF, 90/619/EØF og 92/96/EØF bør tilpasses for at tydeliggøre, hvilken retsordning der finder anvendelse på livforsikringsvirksomhed, der er omfattet af nærværende direktiv. Visse bestemmelser om fastlæggelse af solvensmargen og rettigheder erhvervet af filialer til forsikringselskaber, som er oprettet før den 1. juli 1994 bør derfor ændres. Indholdet af driftsplanen for filialer af selskaber i tredjelande, der ønsker at etablere sig indenfor Fællesskabet bør også fastlægges.
- (60) Det kan være nødvendigt med jævne mellemrum at foretage tekniske tilpasninger af de detaljerede regler i nærværende direktiv for at tage hensyn til udviklingen inden for forsikringsbranchen. Kommissionen vil, inden for rammerne af de gennemførelsesbeføjelser, der er tillagt den ved traktatens bestemmelser, foretage sådanne tilpasninger, for så vidt de er nødvendige, efter høring af den ved Rådets direktiv 91/675/EØF⁽¹⁾ nedsatte forsikringskomité. Da disse foranstaltninger er generelle foranstaltninger efter artikel 2 i afgørelse 1999/468/EF, bør de vedtages efter forskriftsproceduren i artikel 5 i nævnte afgørelse.
- (61) Det er nødvendigt at indføre adgang til domstolsprøvelse af beslutninger om afslag eller tilbagekaldelse af en tilladelse.
- (62) I henhold til traktatens artikel 15 skal der tages hensyn til omfanget af den indsats, der må gøres af økonomier på forskellige udviklingstrin. Der må derfor indrømmes visse medlemsstater en overgangsordning, der muliggør en gradvis gennemførelse af dette direktiv.
- (63) Direktiv 79/267/EØF og 90/619/EØF gav en særlig dispensation til visse selskaber, der allerede eksisterede, da disse direktiver blev vedtaget. Disse selskaber har siden ændret struktur. De behøver derfor ikke længere denne særlige dispensation.
- (64) Dette direktiv bør ikke berøre medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til fristerne for gennemførelse og anvendelse af de direktiver, der er nævnt i Bilag IV, Del B —
- a) *forsikringselskab*: ethvert selskab, som har opnået administrativ tilladelse i overensstemmelse med artikel 4;
- b) *filial*: et forsikringselskabs agenturer eller filialer;
- Et selskabs permanente tilstedeværelse på en medlemsstats område sidestilles med et agentur eller en filial, også selv om denne tilstedeværelse ikke har form af en filial eller et agentur, men blot af et kontor, der ledes af selskabets eget personale, eller af en uafhængig person, som har en fast bemyndigelse til at handle på selskabets vegne i lighed med et agentur;
- c) *etableret forretningssted*: et selskabs hjemsted, agentur eller filial;
- d) *forpligtelse*: en forpligtelse udtrykt i en af de former for forsikring eller virksomhed, der er omhandlet i artikel 2;
- e) *hjemland*: den medlemsstat, hvor hjemstedet for det forsikringselskab, der påtager sig en forpligtelse, er beliggende;
- f) *filialmedlemsstat*: den medlemsstat, hvor den filial, der påtager sig forpligtelsen, er beliggende;
- g) *den medlemsstat, hvor forpligtelsen består*: den medlemsstat, hvor forsikringstageren har sin sædvanlige bopæl, eller, hvis forsikringstageren er en juridisk person, den medlemsstat, hvor denne juridiske persons virksomhed, som forsikringsaftalen vedrører, er beliggende;
- h) *den medlemsstat, hvor der præsteres tjenesteydelser*: den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, når et forsikringselskab eller en filial, der er beliggende i en anden medlemsstat, har påtaget sig forpligtelsen;
- i) *kontrol*: den forbindelse, der består mellem et moderselskab og et datterselskab, jf. artikel 1 i Rådets direktiv 83/349/EØF⁽²⁾, eller en forbindelse af samme art mellem en fysisk eller juridisk person og et selskab;

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

AFSNIT I

DEFINITIONER OG ANVENDELSESOMRÅDE

Artikel 1

Definitioner

1. I dette direktiv forstås ved:

⁽¹⁾ EFT L 374 af 31.12.1991, s. 32.

⁽²⁾ EFT L 193 af 18.7.1983, s. 1. Direktivet er senest ændret ved akten vedrørende Østrigs, Finlands og Sveriges tiltrædelse.

j) *kvalificeret deltagelse*: direkte eller indirekte besiddelse af mindst 10 % af kapitalen eller stemmerettighederne eller enhver anden mulighed for at udøve en betydelig indflydelse på driften af det selskab, hvori der besiddes en kapitalinteresse;

Ved anvendelse af denne definition i forbindelse med artikel 8 og 15 samt de andre niveauer af deltagelse, der er omhandlet i artikel 15, medregnes de stemmerettigheder, der er nævnt i artikel 7 i Rådets direktiv 88/627/EØF⁽¹⁾;

k) *moderselskab*: en modervirksomhed som defineret i artikel 1 og 2 i direktiv 83/349/EØF;

l) *datterselskab*: en dattervirksomhed som defineret i artikel 1 og 2 i direktiv 83/349/EØF; ethvert datterselskab af et datterselskab anses også for at være et datterselskab af det moderselskab, der står i spidsen for disse foretagender;

m) *reguleret marked*:

— i tilfælde af et marked, der ligger i en medlemsstat: et reguleret marked som defineret i artikel 1, nr. 13), og i direktiv 93/22/EØF

— i tilfælde af et marked der ligger i et tredjeland: et finansielt marked, der er anerkendt af forsikringssekskabets hjemland, og som opfylder tilsvarende krav; de finansielle instrumenter, der omsættes dér, skal være af en kvalitet, der svarer til kvaliteten af de instrumenter, der omsættes på det eller de regulerede markeder i den pågældende medlemsstat;

n) *kompetente myndigheder*: de nationale myndigheder, der ved lov eller anden forskrift er bemyndiget til at føre tilsyn med forsikringssekskaber;

o) *kongruens*: dækning af forpligtelser, der kan kræves opfyldt i en bestemt valuta, ved aktiver, der lyder på, eller som kan realiseres i denne samme valuta;

p) *aktivernes lokalisering*: tilstedeværelse i en medlemsstat af aktiver i fast ejendom eller andet end fast ejendom uden at der stilles krav om, at aktiver i andet end fast ejendom deponeres, eller om, at aktiver i fast ejendom undergives sådanne rådighedsbegrænsende foranstaltninger som tinglysning; aktiver, der består i fordringer, anses som lokaliseret i den medlemsstat, hvor de kan indfries;

q) *risikosummen*: det beløb, der skal udbetales ved dødsfald, minus præmiereserven for hovedrisikoen;

r) *snævre forbindelser*: en situation, hvor to eller flere fysiske eller juridiske personer er knyttet til hinanden gennem:

i) kapitalinteresser: herved forstås besiddelse af mindst 20 % af stemmerettighederne eller af kapitalen i en virksomhed, enten direkte eller gennem kontrol, eller

ii) kontrol: ethvert datterselskab af et datterselskab betragtes ligeledes som datterselskab af det moderselskab, der står i spidsen for disse virksomheder;

En situation, hvor to eller flere fysiske eller juridiske personer er varigt knyttet til den samme person gennem kontrol, betragtes ligeledes som en snæver forbindelse.

2. Hver gang der i dette direktiv henvises til euroen, er den tilsvarende værdi i national valuta, som skal anvendes fra den 31. december hvert år, lig med værdien på den sidste dag i den forudgående oktober måned, på hvilken euroens modværdier i alle Fællesskabets valutaer foreligger.

Artikel 2

Anvendelsesområde

Dette direktiv vedrører adgang til selvstændig direkte forsikringsvirksomhed udøvet gennem selskaber, der er etableret i en medlemsstat, eller som ønsker at etablere sig i en medlemsstat, og udøvelse af de nedenfor anførte former for virksomhed:

1) Følgende former for forsikring, såfremt den er baseret på kontrakt:

a) livsforsikring, dvs. navnlig livsbetinget kapitalforsikring, ophørende eller livsvarig livsforsikring, livsforsikring med udbetaling i levende live, livsforsikring med tilbagebetaling af præmier, forsikring, der kommer til udbetaling ved ægteskab, forsikring, der kommer til udbetaling ved fødsel;

b) renteforsikring;

c) livsforsikringssekskabernes accessoriske forsikringer, dvs. navnlig forsikring mod legemsbeskadigelse herunder erhvervsudygtighed, forsikring mod dødsfald som følge af ulykkestilfælde, forsikring mod invaliditet som følge af ulykkestilfælde eller sygdom, såfremt disse forskellige forsikringer tegnes i tilknytning til livsforsikring;

d) den forsikringsform, der praktiseres i Irland og Det Forenede Kongerige under betegnelsen »permanent health insurance« (sygeforsikring, som indgås for en lang periode og er uopsigelig).

2) Følgende former for virksomhed, såfremt de er baseret på en kontrakt, og er undergivet tilsyn fra de administrative myndigheder, der er kompetente til at udøve tilsyn med privatforsikring:

a) tontine-virksomhed, der indebærer oprettelse af medlemssammenslutninger med henblik på fælles kapitalisering af bidragene og udbetaling af den herved opståede formue enten til de overlevende eller til de afdødes arvinger eller begunstigede;

⁽¹⁾ EFT L 348 af 17.12.1988, s. 62.

- b) kapitaliseringsvirksomhed baseret på aktuar-beregninger og som omfatter forpligtelser af en nærmere fastsat varighed og beløbsstørrelse, mod erlæggelse af et éngangsbeløb eller forud fastsatte regelmæssige indbetalinger;
- c) virksomhed, der omfatter forvaltning af kollektive pensionsmidler, dvs. virksomhed, der for det pågældende selskab består i at anbringe midlerne, og især de aktiver, der dækker reserveerne i de organer, som betaler ydelserne ved dødsfald, i levende live eller ved bortfald eller nedsættelse af erhversevnen;
- d) virksomhed som omhandlet i litra c), når der hertil er knyttet en forsikringsgaranti med sigte på enten bevarelse af kapitalen eller sikring af en minimumsrente;
- e) virksomhed, som udøves af den slags forsikringselskaber, der er omhandlet i den franske »Code des assurances«, bog IV, afsnit 4, kapitel 1.
- 3) Virksomhed, der er afhængig af levetiden, og som er nærmere bestemt eller fastsat i lovgivningen om socialforsikring, såfremt en sådan virksomhed udøves eller forvaltes af forsikringselskaber for disses egen risiko, i overensstemmelse med en medlemsstats lovgivning.
- 6) gensidige forsikringselskaber, der samtidig opfylder følgende betingelser:
- vedtægterne skal give mulighed enten for opkrævning af ekstrabidrag eller nedsættelse af ydelserne, eller indkaldelse af bidrag fra andre personer, der har påtaget sig en forpligtelse hertil;
  - den årlige præmieindtægt, der opkræves i forbindelse med virksomhed, som omfattes af dette direktiv, må ikke overstige 500 000 EUR i tre på hinanden følgende år; hvis dette beløb er oversteget i tre på hinanden følgende år, finder direktivet anvendelse fra det fjerde år.
- 7) »Versorgungsverband deutscher Wirtschaftsorganisationen« i Tyskland og »Caisse d'épargne de l'Etat« i Luxembourg, med mindre disses vedtægtsmæssige kompetence ændres;
- 8) pensionsforsikringselskaber som omhandlet i den finske lov om ansattes pension (TEL) eller anden finsk lovgivning på området, forudsat at:
- a) pensionsforsikringselskaber, der allerede efter finsk lov skal have adskilt bogholderi og forvaltning for deres pensionsvirksomhed, fra tiltrædelsestidspunktet opretter separate juridiske enheder til at udøve disse aktiviteter;
  - b) de finske myndigheder uden forskelsbehandling tillader statsborgere og selskaber fra medlemsstaterne i henhold til finsk lovgivning at udøve de i artikel 2 omhandlede former for virksomhed, som er forbundet med denne undtagelse, ved at kunne:
    - eje eller deltage i et/en eksisterende forsikringselskab eller koncern;
    - oprette eller deltage i nye forsikringselskaber eller -koncerner, herunder pensionsforsikringselskaber;
  - c) de finske myndigheder inden for tre måneder efter tiltrædelsen forelægger Kommissionen en rapport til godkendelse, hvori der redegøres for hvilke foranstaltninger, der er truffet for at udskille TEL-virksomhed fra normal forsikringsvirksomhed, som udøves af finske forsikringselskaber, for at efterkomme alle betingelserne i dette direktiv.

Artikel 3

Virksomhed og organer som ikke er omfattet

Dette direktiv vedrører ikke:

- 1) med forbehold af artikel 2, nr. 1, litra c), de forsikringsklasser, der er fastlagt i bilaget til direktiv 73/239/EF;
- 2) virksomhed, der udøves af forsørgs- og understøttelsesorganer, som tildeler ydelser, der varierer efter de disponible midler, og som på forhånd fastsætter medlemsbidraget til et bestemt beløb;
- 3) virksomhed, der udøves af andre organer end de i artikel 2 nævnte selskaber, og som har til formål at tildele lønmodtagere og selvstændige erhvervsdrivende, der er sammenluttet enten inden for et selskab eller en gruppe af selskaber eller inden for en faglig eller tværfaglig sektor, ydelser ved dødsfald, i levende live eller ved bortfald eller nedsættelse af erhversevnen, uanset om de forpligtelser, der følger af nævnte virksomhed, til enhver tid dækkes fuldt ud af præmiereserven;
- 4) med forbehold af artikel 2, nr. 3, forsikring, der omfattes af en lovbestemt social sikringsordning;
- 5) organer, som udelukkende sikrer ydelser ved dødsfald, dersom størrelsen af disse ydelser ikke overstiger de gennemsnitlige begravelsesomkostninger, eller såfremt disse ydelser tager form af naturalydelser;

AFSNIT II

ADGANG TIL UDØVELSE AF LIVSFORSIKRINGSVIRKSOMHED

Artikel 4

Tilladelse

Adgang til udøvelse af den i dette direktiv omhandlede virksomhed er betinget af en forudgående administrativ tilladelse.

Ansøgning om denne tilladelse skal indgives til hjemlandets myndigheder af:

- a) selskaber, der etablerer hjemsted på denne medlemsstats område
- b) selskaber, der efter at have modtaget den i første afsnit omhandlede tilladelse udvider deres virksomhed til en hel forsikringsklasse eller til andre forsikringsklasser.

Artikel 5

Omfanget af tilladelsen

1. Tilladelsen gælder for hele Fællesskabet. Den giver forsikrings-selskabet ret til at udøve virksomhed i henhold til reglerne om fri etableringsret eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser.

2. Tilladelsen gives særskilt for hver forsikringsklasse som defineret i bilag I. Den omfatter hele den pågældende klasse, medmindre ansøgeren kun ønsker at dække en del af de risici, der hører under denne klasse.

De kompetente myndigheder kan begrænse den tilladelse, der ansøges om for en af disse klasser, til de former for virksomhed, der er anført i den i artikel 7 nævnte driftsplan.

En medlemsstat kan give tilladelse for flere forsikringsklasser, såfremt den nationale lovgivning tillader, at disse forsikringsklasser udøves samtidigt.

Artikel 6

Betingelser for at opnå tilladelse

1. Hjemlandet kræver, at forsikrings-selskaber, der ansøger om tilladelse:

a) antager en af følgende former:

- for Kongeriget Belgien: »société anonyme«/»naamloze vennootschap«, »société en commandite par actions«/»commanditaire vennootschap op aandelen«, »association d'assurance mutuelle«/»onderlinge verzeke-ringsvereniging«, »société coopérative«/»coöperatieve vennootschap«;
- for Kongeriget Danmark: »aktieselskaber«, »gensidige selskaber«, »pensionskasser omfattet af lov om forsik-ringsvirksomhed (tværgående pensionskasser)«;
- for Forbundsrepublikken Tyskland: »Aktiengesellschaft«, »Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit«, »öffentlich-rechtliches Wettbewerbsversicherungsunternehmen«;
- for Den Franske Republik: »société anonyme«, »société d'assurance mutuelle«, »institution de prévoyance régie par le code de la sécurité sociale«, »institution de prévoy-ance régie par le code rural«, »mutuelles régies par le code de la mutualité«;

— for Irland: »incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited«, »societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts«, »societies registered under the Friendly Societies Acts«;

— for Den Italienske Republik: »società per azioni«, »società cooperativa«, »mutua di assicurazione«;

— for Storhertugdømmet Luxembourg: »société anonyme«, »société en commandite par actions«, »association d'assurances mutuelles«, »société coopérative«;

— for Kongeriget Nederlandene: »naamloze vennootschap«, »onderlinge waarborgmaatschappij«;

— for Det Forenede Kongerige: »incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited«, »socie-ties registered under the Industrial and Provident Socie-ties Acts«, »societies registered or incorporated under the Friendly Societies Acts«, »the association of underwriters known as Lloyd's«;

— for Den Helleniske Republik: »ανώνυμη εταιρία«;

— for Kongeriget Spanien: »sociedad anónima«, »sociedad mutua«, »sociedad cooperativa«;

— for Den Portugisiske Republik: »sociedade anónima«, »mútua de seguros«;

— for Republikken Østrig: »Aktiengesellschaft, Versiche-rungsverein auf Gegenseitigkeit«;

— for Republikken Finland: »keskinäinen vakuutusyhtiö/ömsesidigt försäkringsbolag« »vakuutusosakeyhtiö/försä-kringsaktiebolag, vakuutusyhdistys/försäkringsförening«;

— for Kongeriget Sverige: »försäkringsaktiebolag«, »ömsesi-digt försäkringsbolag«, »understödsföreningar«.

Et forsikrings-selskab kan ligeledes tage form af et europæisk selskab, når dette bliver indført.

Endvidere kan medlemsstaterne i givet fald oprette selskaber i en offentligretlig form, når disse virksomheders formål er udøvelse af forsikringsvirksomhed på samme vilkår som dem, der gælder for privatretlige selskaber.

- b) begrænser deres formål til de former for virksomhed, der er fastsat i dette direktiv, og dermed direkte forbundne forret-ninger med udelukkelse af enhver anden erhvervsmæssig virksomhed
- c) fremlægger en driftsplan, der er i overensstemmelse med artikel 7
- d) råder over den i artikel 29, stk. 2, fastsatte minimumsgaran-tifond
- e) faktisk ledes af personer, der opfylder de foreskrevne krav til hæderlighed og til kvalifikationer eller erhvervs erfaring.

Foreligger der snævre forbindelser mellem et forsikringsselskab og andre fysiske eller juridiske personer, meddeler de kompetente myndigheder kun deres tilladelse, hvis disse forbindelser ikke hæmmer dem i varetagelsen af deres tilsynsopgaver.

De kompetente myndigheder afslår ligeledes at meddele tilladelse, hvis de hæmmes i varetagelsen af deres tilsynsopgaver på grund af love eller administrative bestemmelser i et tredjeland, der gælder for en eller flere fysiske eller juridiske personer, som virksomheden har snævre forbindelser med, eller på grund af problemer i forbindelse med anvendelsen heraf.

De kompetente myndigheder kræver, at forsikringsselskaberne meddeler dem de oplysninger, de har behov for, for at myndighederne til enhver tid kan sikre sig, at de i dette stykke omhandlede betingelser stadig er opfyldt.

2. Medlemsstaterne kræver, at forsikringsselskaber har hovedkontor og vedtægtsmæssigt hjemsted i samme medlemsstat.

3. Et forsikringsselskab, der ansøger om tilladelse til udvidelse af virksomheden til andre forsikringsklasser eller til udvidelse af en tilladelse, der kun omfatter en del af de risici, der er omfattet af en forsikringsklasse, skal fremlægge en driftsplan, der er i overensstemmelse med artikel 7.

Det skal endvidere godtgøres, at det råder over den i artikel 28 fastsatte solvensmargen og er i besiddelse af den i artikel 29, stk. 1 og 2, omhandlede garantifond.

4. Medlemsstaterne må ikke fastsætte bestemmelser om, at der kræves forudgående godkendelser eller løbende anmeldelse af de almindelige og specielle betingelser i forsikringspolicer, af tariffer, af det tekniske grundlag for beregningen af bl.a. tariffer og forsikringsmæssige hensættelser og af formularer og andre trykte dokumenter, som et forsikringsselskab agter at anvende over for forsikringstagerne.

Uanset stk. 1 kan hjemlandet med det ene formål at kontrollere, at nationale bestemmelser vedrørende de aktuarmæssige principper overholdes, kræve løbende anmeldelse af det tekniske grundlag for beregningen af tariffer og forsikringsmæssige hensættelser, uden at dette dog må gøres til en forhånds-betingelse for, at et forsikringsselskab kan udøve sin virksomhed.

Dette direktiv er ikke til hinder for, at medlemsstaterne oprettholder eller indfører love eller administrative bestemmelser, der foreskriver godkendelse af vedtægterne og fremlæggelse af alt materiale, der er nødvendigt for den normale gennemførelse af tilsynet.

Senest 1. juli 1999, forelægger Kommissionen Rådet en rapport om anvendelsen af dette stykke.

5. Stk. 1-4 kan ikke foreskrive, at ansøgninger om tilladelse behandles under hensyntagen til markedets økonomiske behov.

Artikel 7

Driftsplan

Den i artikel 6, stk. 1, litra c), og stk. 3, nævnte driftsplan skal indeholde oplysninger eller dokumentation vedrørende:

- a) arten af de forpligtelser, som forsikringsselskabet har til hensigt at påtage sig
- b) grundprincipperne for genforsikring
- c) sammensætningen af minimumsgarantifonden
- d) de anslåede omkostninger i forbindelse med opbygningen af administrationen og distributionsnettet samt de dertil bestemte finansielle midler

endvidere for de første tre regnskabsår:

- e) en oversigt, der giver detaljerede oplysninger om de forventede indtægter og udgifter hidrørende fra direkte forsikringsvirksomhed og fra overtagelse af genforsikring samt afgivelse i genforsikring
- f) den sandsynlige økonomiske stilling
- g) de anslåede finansielle midler til dækning af forpligtelser og solvensmargen.

Artikel 8

Aktionærer og selskabsdeltagere med kvalificeret deltagelse

Hjemlandets kompetente myndigheder meddeler ikke et selskab tilladelse til at påbegynde forsikringsvirksomhed, før de har fået meddelelse om navnene på alle aktionærer eller selskabsdeltagere, det være sig fysiske eller juridiske personer, der direkte eller indirekte besidder en kvalificeret deltagelse i selskabet, og om størrelsen af deres kapitalandel.

Samme myndigheder nægter at meddele tilladelse, hvis de under hensyn til nødvendigheden af at sikre en sund og forsigtig forvaltning af forsikringsselskabet ikke er overbevist om aktionærernes eller selskabsdeltagerens egnethed.

Artikel 9

Afslag på ansøgning om tilladelse

Enhver beslutning om afslag skal klart begrundes og meddeles det pågældende foretagende.

Hver medlemsstat indfører adgang til domstolsprøvelse af enhver beslutning om afslag.

Samme adgang til domstolsprøvelse indføres for det tilfælde, at de kompetente myndigheder endnu ikke har afgivet svar på ansøgningen om tilladelse inden udløbet af en frist på seks måneder fra modtagelsesdatoen.

AFSNIT III

BETINGELSER FOR UDØVELSE AF FORSIKRINGSVIRKSOMHED

Kapitel 1

Principper og metoder for det finansielle tilsyn

Artikel 10

Kompetente myndigheder og målgruppen for tilsynet

1. Ansvar for det finansielle tilsyn med et forsikringsselskab, herunder tilsyn med den virksomhed, det udøver gennem filialer og som led i præstation af tjenesteydelser, henhører udelukkende under hjemlandets kompetence. Hvis de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, har en begrundet formodning om, at et forsikringsselskabs virksomhed vil kunne skade selskabets finansielle soliditet, underretter de de kompetente myndigheder i forsikringsselskabets hjemland herom. Hjemlandets kompetente myndigheder kontrollerer, at selskabet overholder de i dette direktiv fastsatte forsigtighedsprincipper.

2. Det finansielle tilsyn dækker forsikringsselskabets samlede virksomhed og omfatter navnlig kontrol med selskabets solvens og oprettelsen af forsikringsmæssige hensættelser, herunder livsforsikringshensættelser, og med de aktiver, der medgår til dækning heraf i overensstemmelse med de regler eller den praksis, der gælder i hjemlandet, i henhold til bestemmelser, der er vedtaget på fællesskabsniveau.

3. Hjemlandets kompetente myndigheder kræver, at der i alle forsikringsselskaber findes en tilfredsstillende administrativ og regnskabsmæssig praksis og fyldestgørende interne kontrolprocedurer.

Artikel 11

Tilsyn med filialer i andre medlemsstater

Når et forsikringsselskab, der har fået tilladelse i en medlemsstat, udøver sin virksomhed gennem en filial i en anden medlemsstat, skal filialmedlemsstaten sørge for, at hjemlandets kompetente myndigheder efter forudgående meddelelse herom til filialmedlemsstatens kompetente myndigheder, selv eller ved personer, de bemyndiger hertil, på stedet kan kontrollere de oplysninger, der er nødvendige for det finansielle tilsyn med selskabet. Filialmedlemsstatens kompetente myndigheder kan deltage i denne kontrol.

Artikel 12

Forbud mod obligatorisk afgivelse af en del af de tegnede forsikringer

Medlemsstaterne kan ikke pålægge forsikringsselskaber, at de skal afgive en del af deres tegnede forsikringer vedrørende

de i artikel 2 omhandlede forsikringsformer til et eller flere organer, som er fastsat ved de nationale bestemmelser.

Artikel 13

Beretning, tilsynsmæssigt og statistisk materiale: Tilsynsbeføjelser

1. Hver medlemsstat pålægger de forsikringsselskaber, der har deres hjemsted på dens område, hvert år at aflægge beretning om deres samlede virksomhed, deres situation og deres solvens.

2. Medlemsstaterne kræver af de forsikringsselskaber, der har hjemsted på deres område, at de regelmæssigt fremlægger materiale, der er nødvendigt for udøvelsen af tilsynet, samt statistisk materiale. De kompetente myndigheder sender hinanden det materiale og de oplysninger, der har relevans for udøvelsen af tilsynet.

3. Hver medlemsstat træffer alle passende foranstaltninger med henblik på, at de kompetente myndigheder har de nødvendige beføjelser og midler til at føre tilsyn med virksomheden i forsikringsselskaber, der har hjemsted på deres område, herunder virksomhed, der udøves uden for dette område, i overensstemmelse med Rådets direktiver vedrørende denne virksomhed, samt med henblik på disses gennemførelse.

Disse beføjelser og midler skal bl.a. give de kompetente myndigheder mulighed for:

a) at skaffe sig indgående viden om forsikringsselskabets situation og samlede virksomhed, navnlig:

— ved indhentning af oplysninger eller rekvirering af dokumentation vedrørende forsikringsvirksomheden

— eller ved kontrol på stedet i det pågældende forsikringsselskabs forretningslokaler

b) at træffe tilstrækkelige og nødvendige foranstaltninger over for forsikringsselskabet, dets ledelse eller de personer, som kontrollerer selskabet, for at sikre, at selskabets virksomhed er i overensstemmelse med de love og administrative bestemmelser, som selskabet skal overholde i de forskellige medlemsstater, og især i overensstemmelse med driftsplanen, dersom denne er obligatorisk, samt for at undgå eller fjerne uregelmæssigheder, der vil kunne bringe de sikredes interesser i fare

c) at sikre gennemførelsen af disse foranstaltninger, om nødvendigt gennem tvangsforanstaltninger og i givet fald ved rettens hjælp.

Medlemsstaterne kan ligeledes fastsætte, at de kompetente myndigheder skal have mulighed for at indhente alle oplysninger vedrørende forsikringsaftaler, som mæglerne er i besiddelse af.

Artikel 14

Overdragelse af forsikringsbestand

1. Hver medlemsstat tillader på de i den nationale lovgivning fastsatte betingelser, at forsikringsselskaber, der har hjemsted på dens område, overdrager hele eller en del af deres forsikringsbestand, hvad enten den består af aftaler indgået i henhold til reglerne om fri etableringsret eller i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, til et overtagende selskab, der er etableret i Fællesskabet, hvis de kompetente myndigheder i det overtagende selskabs hjemland godtgør, at selskabet, overdragelsen taget i betragtning, har den fornødne solvensmargen.

2. Når en filial påtænker at overdrage hele eller en del af sin forsikringsbestand, hvad enten aftalerne er indgået i henhold til reglerne om fri etableringsret eller i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, skal filialmedlemsstaten høre.

3. I de i stk. 1 og 2 omhandlede tilfælde meddeler myndighederne i det afgivende forsikringsselskabs hjemland tilladelse til overdragelsen efter at have indhentet samtykke fra de kompetente myndigheder i de medlemsstater, hvor forpligtelsen består.

4. De kompetente myndigheder i de hørte medlemsstater meddeler de kompetente myndigheder i det afgivende forsikringsselskabs hjemland deres udtalelse eller deres samtykke senest tre måneder efter modtagelsen af anmodningen; har de hørte myndigheder ikke svaret ved udløbet af denne frist, betragtes dette som en positiv udtalelse eller et stiltiende samtykke.

5. En overdragelse, der tillades i henhold til denne artikel, skal i den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, offentliggøres som foreskrevet i den nationale lovgivning. Overdragelsen kan uden videre gøres gældende over for de berørte forsikringstagere, de sikrede og enhver anden person, som har rettigheder eller forpligtelser i kraft af de overdragne aftaler.

Denne bestemmelse berører ikke medlemsstaternes ret til at fastsætte, at forsikringstagerne skal have mulighed for at opsigte aftalen inden for en bestemt frist fra overdragelsestidspunktet.

Artikel 15

Kvalificeret deltagelse

1. Medlemsstaterne foreskriver, at enhver fysisk eller juridisk person, der påtænker direkte eller indirekte at erhverve en kvalificeret deltagelse i et forsikringsselskab, forinden skal

underrette de kompetente myndigheder i hjemlandet herom med angivelse af størrelsen af den kapitalandel, der påtænkes erhvervet. Enhver fysisk eller juridisk person skal ligeledes underrette hjemlandets kompetente myndigheder, hvis vedkommende påtænker at forøge sin kvalificerede deltagelse så meget, at vedkommendes andel af stemmerettigheder eller kapitalandele derved når op på eller overstiger en tærskel på 20 %, 33 % eller 50 %, eller at forsikringsselskabet derved bliver vedkommendes datterselskab.

Hjemlandets kompetente myndigheder skal inden for en frist på højst tre måneder fra datoen for den i første afsnit nævnte underretning gøre indsigelse mod den påtænkte erhvervelse eller forøgelse, hvis de under hensyn til nødvendigheden af at sikre en sund og forsigtig forvaltning af forsikringsselskabet ikke er overbevist om den i første afsnit nævnte fysiske eller juridiske persons egnethed. Hvis myndighederne ikke gør indsigelse, kan de fastsætte en frist for gennemførelsen af den pågældende erhvervelse eller forøgelse.

2. Medlemsstaterne foreskriver, at enhver fysisk eller juridisk person, der påtænker direkte eller indirekte at opgive sin besiddelse af en kvalificeret deltagelse i et forsikringsselskab, forinden skal underrette hjemlandets kompetente myndigheder herom med angivelse af størrelsen af den kapitalandel, der derefter besiddes. Enhver fysisk eller juridisk person skal ligeledes underrette de kompetente myndigheder, hvis vedkommende har til hensigt at formindske sin kvalificerede deltagelse så meget, at vedkommendes andel af stemmerettigheder eller kapitalandele derved når ned under en tærskel på 20 %, 33 % eller 50 %, eller at forsikringsselskabet derved ophører med at være vedkommendes datterselskab.

3. Så snart forsikringsselskaberne har fået kendskab dertil, giver de hjemlandets kompetente myndigheder meddelelse om de erhvervelser eller afhændelser af andele i deres kapital, som bevirker, at deltagelsen stiger over eller falder under en af de tærskler, som er nævnt i stk. 1 og 2.

Endvidere meddeler de mindst en gang om året navnene på de aktionærer eller selskabsdeltagere, som besidder en kvalificeret deltagelse, samt størrelsen af denne andel, således som den bl.a. fremgår af de registrerede data på den årlige generalforsamling eller af de oplysninger, som modtages i henhold til de bestemmelser, der gælder for børsnoterede selskaber.

4. Medlemsstaterne fastsætter, at hjemlandets kompetente myndigheder i tilfælde af, at de i stk. 1 omhandlede personers indflydelse vil kunne være til skade for en forsigtig og sund forvaltning af forsikringsselskabet, skal kunne træffe de fornødne foranstaltninger for at bringe denne situation til ophør. Sådanne foranstaltninger kan bl.a. bestå i påbud, sanktioner over for ledelsen eller suspension af de stemmerettigheder, der er knyttet til de pågældende aktionærers eller selskabsdeltageres aktier eller andele.

Lignende foranstaltninger skal kunne bringes i anvendelse over for fysiske eller juridiske personer, som ikke overholder den i stk. 1 foreskrevne pligt til forudgående underretning. Hvis en kapitalandel erhverves på trods af indsigelse fra de kompetente myndigheder, skal medlemsstaterne, uafhængigt af andre sanktioner, suspendere de tilsvarende stemmerettigheder, erklære de afgivne stemmer ugyldige eller annullere dem.

Artikel 16

Tavshedspligt

1. Medlemsstaterne foreskriver, at alle, der arbejder for eller har arbejdet for de kompetente myndigheder, samt revisorer og eksperter, der har handlet på de kompetente myndigheders vegne, har tavshedspligt. Denne tavshedspligt indebærer, at de fortrolige oplysninger, de modtager i forbindelse med deres hverv, ikke må videregives til andre personer eller myndigheder, undtagen i summarisk eller sammenfattende form, således at de enkelte forsikringselskaber ikke kan identificeres, medmindre der er tale om tilfælde, der er omfattet af straffelovgivningen.

Når et forsikringselskab er erklæret konkurs eller er trådt i likvidation som følge af en domstolskendelse, kan fortrolige oplysninger, som ikke vedrører tredjemand, der er involveret i forsøg på at redde forsikringselskabet, dog videregives under en civil retssag.

2. Stk. 1 er ikke til hinder for, at de kompetente myndigheder i de forskellige medlemsstater udveksler oplysninger i henhold til de direktiver, der gælder for forsikringselskaber. Disse oplysninger er undergivet den i stk. 1 omhandlede tavshedspligt.

3. Medlemsstaterne kan kun indgå samarbejdsaftaler, der indebærer udveksling af oplysninger, med de kompetente myndigheder i tredjelande, hvis de oplysninger, der således meddeles, er beskyttet af en tavshedspligt, som mindst svarer til den, der er fastsat i denne artikel.

4. De kompetente myndigheder, der i henhold til stk. 1 eller 2 modtager fortrolige oplysninger, må kun anvende disse i forbindelse med udøvelse af deres hverv:

— til undersøgelse af, om betingelserne for adgang til at udøve forsikringsvirksomhed er opfyldt, og for at lette tilsynet med selskabernes virksomhed, særlig med hensyn til forsikringsmæssige hensættelser, solvensmargen, administrativ og regnskabsmæssig praksis samt intern kontrol, eller

— til pålæggelse af sanktioner, eller

— hvis den kompetente myndigheds afgørelser påklages til en højere administrativ myndighed, eller

— i forbindelse med domstolsprøvelse i henhold til artikel 68 eller særbestemmelser i dette direktiv og andre direktiver, der er vedtaget vedrørende forsikringselskaber.

5. Stk. 1 og 4 er ikke til hinder for udveksling af oplysninger inden for samme medlemsstat, hvis der findes flere kompetente myndigheder, eller, medlemsstaterne imellem, mellem de kompetente myndigheder og:

— de myndigheder, der har ansvaret for tilsynet med andre finansieringsinstitutter og med kreditinstitutter, samt de myndigheder, der fører tilsyn med kapitalmarkederne

— de organer, der medvirker ved likvidation og konkursbehandling af forsikringselskaber og lignende procedurer, og

— personer, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af forsikringselskabers og andre finansieringsinstitutters regnskaber

med henblik på varetagelsen af deres tilsynsopgaver, eller til hinder for, at der gives de organer, der forvalter (obligatoriske) likvidationsprocedurer eller garantifonde, oplysninger, som er nødvendige for, at de kan udføre deres arbejde. De oplysninger, som de pågældende myndigheder, organer og personer modtager, er omfattet af den i stk. 1 omhandlede tavshedspligt.

6. Uanset stk. 1-4 kan medlemsstaterne tillade udveksling af oplysninger mellem de kompetente myndigheder og:

— de myndigheder, der fører tilsyn med de organer, der medvirker ved likvidation og konkursbehandling af forsikringselskaber og lignende procedurer, eller

— de myndigheder, der fører tilsyn med de personer, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af forsikringselskabers, kreditinstitutters, investeringsselskabers og andre finansieringsinstitutters regnskaber, eller

— de uafhængige aktuarer, der fører lovpligtigt tilsyn med forsikringselskaber, samt de organer, der fører tilsyn med disse aktuarer.

De medlemsstater, som anvender første afsnit, kræver mindst følgende betingelser opfyldt:

— oplysningerne skal bruges til udførelse af de tilsynsopgaver, som er beskrevet i første afsnit;

— de oplysninger, der modtages i denne forbindelse, er underlagt den i stk. 1 omhandlede tavshedspligt;

— stammer oplysningerne fra en anden medlemsstat, kan de ikke videregives uden udtrykkelig tilladelse fra de kompetente myndigheder, som har afgivet dem, og i givet fald udelukkende til det formål, med henblik på hvilket de nævnte myndigheder gav deres tilladelse.

Medlemsstaterne meddeler Kommissionen og de øvrige medlemsstater, hvilke myndigheder, organer eller personer der kan modtage oplysninger i henhold til dette stykke.

7. Uanset stk. 1-4 kan medlemsstaterne med henblik på at styrke det finansielle systems stabilitet og integritet tillade udveksling af oplysninger mellem de kompetente myndigheder og de myndigheder eller organer, der ifølge loven er ansvarlige for at opdage og efterforske overtrædelser af selskabsretten.

De medlemsstater, som anvender første afsnit, kræver mindst følgende betingelser opfyldt:

- oplysningerne skal bruges til udførelse af de opgaver, som er beskrevet i første afsnit;
- de oplysninger, der modtages i denne forbindelse, er underlagt den i stk. 1 omhandlede tavshedspligt;
- stammer oplysningerne fra en anden medlemsstat, kan de ikke videregives uden udtrykkelig tilladelse fra de kompetente myndigheder, som har afgivet dem, og i givet fald udelukkende til det formål, med henblik på hvilket de nævnte myndigheder gav deres tilladelse.

Udfører de i første afsnit omhandlede myndigheder eller organer i en medlemsstat deres opdagelses- eller efterforskningsopgaver med bistand fra dertil bemyndigede, ikke offentligt ansatte personer, som er i besiddelse af særlig sagkundskab, kan den i første afsnit nævnte mulighed for udveksling af oplysninger udvides til også at gælde disse personer på de i andet afsnit fastsatte særlige betingelser.

Ved anvendelsen af tredje led i andet afsnit meddeler de i første afsnit omhandlede myndigheder eller organer de kompetente myndigheder, som har afgivet oplysningerne, hvilke personer oplysningerne vil blive videregivet til, med nøjagtig angivelse af disse personers beføjelser.

Medlemsstaterne meddeler Kommissionen og de øvrige medlemsstater, hvilke myndigheder eller organer der kan modtage oplysninger i henhold til dette stykke.

Inden den 31. december 2000 aflægger Kommissionen beretning om anvendelsen af dette stykke.

8. Medlemsstaterne kan tillade de kompetente myndigheder at give:

- centralbankerne og andre organer med tilsvarende opgaver i deres egenskab af pengepolitiske myndigheder
- eventuelt andre offentlige myndigheder med ansvar for at føre tilsyn med betalingssystemerne

oplysninger med henblik på udøvelsen af deres opgaver og kan tillade disse myndigheder eller organer at give de kompetente myndigheder de oplysninger, som er nødvendige for dem i henhold til stk. 4. De oplysninger, der modtages i denne forbindelse, er underlagt den i denne artikel omhandlede tavshedspligt.

9. Endvidere kan medlemsstaterne uanset bestemmelserne i stk. 1 og 4, i henhold til lovbestemmelser give tilladelse til, at visse oplysninger meddeles andre afdelinger i deres centraladministration, som er ansvarlige for lovgivningen vedrørende tilsyn med kreditinstitutter, finansieringsinstitutter, investerings-service og forsikringselskaber, samt inspektører, som handler efter fuldmagt fra de pågældende afdelinger.

Oplysningerne må imidlertid kun gives, såfremt det er nødvendigt af hensyn til forsigtighedstilsynet.

Medlemsstaterne fastsætter dog, at oplysninger, der modtages efter stk. 2 og 5, samt oplysninger, der stammer fra kontrol på stedet, som omhandlet i artikel 11, aldrig må videregives som nævnt i nærværende stykke, medmindre den kompetente myndighed, der har givet oplysningerne, eller den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor kontrollen på stedet er foretaget, har givet sit udtrykkelige samtykke.

Artikel 17

Revisorernes rolle

1. Medlemsstaterne fastsætter som et minimum, at:

- a) enhver person, der er autoriseret i henhold til direktiv 84/253/EØF ⁽¹⁾, og som i et forsikringselskab udfører det hverv, der er beskrevet i artikel 51 i direktiv 78/660/EØF ⁽²⁾, artikel 37 i direktiv 83/349/EØF eller artikel 31 i direktiv 85/611/EØF ⁽³⁾, eller ethvert andet lovpligtigt hverv, har pligt til straks at foretage indberetning til de kompetente myndigheder om ethvert forhold eller enhver beslutning vedrørende denne virksomhed, som vedkommende har fået kendskab til under udførelsen af sit hverv, og som kan:
  - udgøre en materiel overtrædelse af de love eller administrative bestemmelser, der omhandler betingelserne for meddelelse af tilladelse, eller som specielt omhandler udøvelsen af forsikringselskabers aktiviteter, eller

⁽¹⁾ EFT L 126 af 12.5.1984, s. 20.

⁽²⁾ EFT L 222 af 14.8.1978, s. 11. Direktivet er senest ændret ved direktiv 99/60/EF (EFT L 162 af 26.6.1999, s. 65).

⁽³⁾ EFT L 375 af 31.12.1985, s. 3. Direktivet er senest ændret ved direktiv 95/26/EØF.

- skade forsikringsselskabets fortsatte drift, eller
  - medføre nægtelse af revisionspåtegning eller fremsættelse af forbehold;
- b) samme pligt gælder for en sådan person, for så vidt angår forhold eller beslutninger, som vedkommende måtte få kendskab til som led i et hverv som beskrevet i litra a), der udføres i en virksomhed, som gennem kontrol har snævre forbindelser med det forsikringsselskab, i hvilken vedkommende udfører ovennævnte hverv.

2. Det forhold, at de personer, der er autoriseret i henhold til direktiv 84/253/EØF, i god tro videregiver oplysninger til de kompetente myndigheder om forhold eller beslutninger som omhandlet i stk. 1, betragtes ikke som brud på den tavshedspligt, som gælder i henhold til kontrakt eller love eller administrative bestemmelser, og påfører ikke de pågældende personer nogen form for ansvar.

Artikel 18

Udøvelse af livs- og skadesforsikringsvirksomhed

1. Med forbehold af stk. 3 og stk. 7 kan intet selskab få tilladelse i henhold til både nærværende direktiv og direktiv 73/239/EØF.
2. Uanset stk. 1 kan medlemsstaterne fastsætte:
  - at selskaber, der har fået tilladelse i henhold til nærværende direktiv, ligeledes kan få en tilladelse i overensstemmelse med artikel 6 i direktiv 73/239/EØF for de risici, der er nævnt i nr. 1 og 2 i bilaget til samme direktiv
  - at selskaber, der har fået tilladelse i henhold til artikel 6 i direktiv 73/239/EØF, udelukkende for de risici, der er nævnt i nr. 1 og 2 i bilaget til samme direktiv, kan få en tilladelse i henhold til nærværende direktiv.
3. Med forbehold af stk. 6 kan de i stk. 2 omhandlede selskaber og selskaber, som den:
  - 1. januar 1981, for selskaber godkendt i Grækenland,
  - 1. januar 1986, for selskaber godkendt i Spanien og Portugal,
  - 2. maj 1992, for selskaber godkendt i Østrig, Finland og Sverige og
  - 15. marts 1979, for alle andre selskaber

udøvede de i dette direktiv og i direktiv 73/239/EØF omhandlede to former for virksomhed samtidig, fortsætte hermed på betingelse af, at disse former for virksomhed forvaltes særskilt i overensstemmelse med artikel 19 i nærværende direktiv.

4. Medlemsstaterne kan fastsætte, at de i stk. 2 omhandlede selskaber skal følge de regnskabsregler, der gælder for forsikringsselskaber med tilladelse i medfør af dette direktiv, for så vidt angår deres virksomhed som helhed. Indtil der er sket en samordning på området, kan medlemsstaterne endvidere fastsætte, at for så vidt angår reglerne for likvidation skal den virksomhed, der vedrører risici, der er omhandlet i nr. 1 og 2 i bilaget til direktiv 73/239/EØF, og som udøves af de i stk. 2 nævnte selskaber, ligeledes være underlagt de regler, der gælder for livsforsikringsvirksomhed.

5. Når et selskab, der udøver de i bilaget til direktiv 73/239/EØF nævnte former for virksomhed, har økonomisk, handelsmæssig eller administrativ tilknytning til et forsikringsselskab, der udøver de i nærværende direktiv omhandlede former for virksomhed, skal de kompetente myndigheder i de medlemsstater, på hvis område de nævnte selskaber har deres hjemsted, påse, at de pågældende selskabers regnskaber ikke fordrejes ved aftaler, der indgås mellem dem, eller ved nogen anden ordning, der kan influere på fordelingen af udgifter og indtægter.

6. En medlemsstat kan kræve af forsikringsselskaber, hvis hjemsted befinder sig på dens område, at de inden for en af medlemsstaten fastsat frist ophører med samtidig udøvelse af disse former for virksomhed, som de udøvede på de i stk. 3 nævnte datoer.

7. Bestemmelserne i denne artikel skal tages op til fornyet behandling på grundlag af en rapport fra Kommissionen til Rådet i lyset af den fremtidige harmonisering af likvidationsreglerne og under alle omstændigheder senest den 31. december 1999.

Artikel 19

Særskilt forvaltning af livs- og skadesforsikringsvirksomhed

1. Den i artikel 18, stk. 3, nævnte særskilte forvaltning skal gennemføres således, at der sker en adskillelse af den virksomhed, der dækkes af dette direktiv, og den virksomhed, der dækkes af direktiv 73/239/EØF for at:
  - der ikke sker tilsidesættelse af de livs- og skadesforsikredes respektive interesser, og navnlig for at overskuddet hidrørende fra livsforsikring kommer de livsforsikrede til gode, på samme måde som hvis forsikringsselskabet kun udøvede livsforsikringsvirksomhed;
  - de finansielle minimumsforpligtelser, navnlig den solvensmargen, der påhviler en af virksomhedsformerne i henhold enten til dette direktiv eller til direktiv 73/239/EØF, ikke bæres af den anden form for virksomhed.

Når de finansielle minimumsforpligtelser er opfyldt på de i første afsnit, andet led, fastsatte betingelser, og forudsat at den kompetente myndighed underrettes herom, kan selskabet dog anvende de eksplicitte, endnu disponible bestanddele af solvens-margenen til den ene eller anden form for virksomhed.

De kompetente myndigheder skal ved gennemgang af de to virksomhedsformers resultater påse, at bestemmelserne i dette stykke overholdes.

2. a) Regnskabet skal føres således, at det fremgår, hvorledes resultatet for hver af de to former for virksomhed, livsforsikring og skadesforsikring, er opnået. Med henblik herpå opdeles samtlige indtægter (bl.a. præmier, indbetalinger fra reassurandører, finansielt udbytte) og udgifter (bl.a. forsikringsydelse, hensættelser til tekniske reserver, reassurancepræmier, driftsudgifter til forsikringsvirksomheden) på forskellige konti alt efter deres oprindelse. Poster, der er fælles for de to virksomhedsformer, opføres efter en fordelingsnøgle, der skal godkendes af den kompetente tilsynsmyndighed.

b) Forsikringsselskaberne skal på grundlag af regnskabet udarbejde et dokument, hvoraf det klart fremgår, hvilke bestanddele hver af solvensmargenerne består af i overensstemmelse med artikel 27 i nærværende direktiv og med artikel 16, stk. 1, i direktiv 73/239/EØF.

3. Såfremt solvensmargenen for den ene af virksomhedsformerne ikke er tilstrækkelig, skal de kompetente myndigheder over for denne virksomhedsform træffe de foranstaltninger, som er fastlagt i det for denne gældende direktiv, uanset hvilke resultater der er opnået af den anden virksomhedsform. Som en undtagelse fra stk. 1, første afsnit, andet led, kan disse foranstaltninger gå ud på at tillade overførsel fra den ene virksomhedsform til den anden.

Kapitel 2

Bestemmelser angående forsikringsmæssige hensættelser

Artikel 20

Afsættelse af forsikringsmæssige hensættelser

1. Hjemlandet pålægger ethvert forsikringsselskab at afsætte tilstrækkelige forsikringsmæssige hensættelser, herunder livsforsikringshensættelser, i forhold til dets samlede virksomhed.

Størrelsen af disse forsikringsmæssige hensættelser opgøres efter følgende principper:

A. i) livsforsikringshensættelserne beregnes efter en tilstrækkelig forsigtig prospektiv aktuariemæssig metode under hensyn til alle fremtidige forpligtelser i henhold

til de betingelser, der er fastsat for hver enkelt løbende forsikringsaftale, herunder navnlig:

- alle garanterede ydelser, herunder garanterede tilbagekøbsværdier
- den bonustildeling, som de sikrede kollektivt eller individuelt har ret til, uanset hvordan de pågældende former for bonus benævnes
- alle optioner, som den sikrede har ret til i henhold til forsikringsaftalen
- selskabets udgifter, herunder provisioner

under hensyntagen til fremtidige præmieindtægter

- ii) en retrospektiv metode kan anvendes, hvis det kan godtgøres, at de forsikringsmæssige hensættelser, som bliver resultatet af denne beregningsmetode, ikke bliver lavere end de hensættelser, som fremkommer ved en tilstrækkelig forsigtig prospektiv metode, eller hvis anvendelsen af den prospektive metode ikke er mulig for den pågældende forsikringstype
- iii) en forsigtig beregning er ikke ensbetydende med en beregning, der foretages på grundlag af de mest sandsynlige hypoteser, idet der i rimeligt omfang skal tages højde for negative afvigelser i de forskellige faktorer
- iv) den metode, der anvendes ved beregningen af de forsikringsmæssige hensættelser, skal være forsigtig ikke blot i sig selv, men også når man betragter den metode, der anvendes ved værdiansættelsen af de aktiver, som medgår til dækning af hensættelserne
- v) de forsikringsmæssige hensættelser skal beregnes særskilt for hver forsikringsaftale. Approksimative eller gennemsnitsbaserede beregninger er dog tilladt, når der er grund til at formode, at resultatet vil blive tilnærmelsesvis det samme som ved individuelle beregninger. Princippet om individuel beregning er ikke til hinder for, at der foretages supplerende hensættelser til dækning af generelle risici, der ikke er individualiserede
- vi) når en forsikringsaftales tilbagekøbsværdi er garanteret, skal der for en sådan aftale foretages livsforsikringshensættelser, hvis størrelse til enhver tid mindst svarer til denne garanterede tilbagekøbsværdi på samme tidspunkt.

B. Den rentesats, der lægges til grund, skal vælges med forsigtighed. Den fastsættes i henhold til de bestemmelser, som den kompetente myndighed i hjemlandet har fastsat, under anvendelse af følgende principper:

a) for alle aftaler fastsætter den kompetente myndighed i forsikringsselskabets hjemland en eller flere maksimumsrentesatser specielt efter følgende regler:

i) Når aftalerne indeholder en rentegaranti, fastsætter den kompetente myndighed i selskabets hjemland en fælles maksimumsrentesats. Denne sats kan variere efter, hvilken valuta forsikringsaftalen er fastsat i, forudsat at den ikke overstiger 60 % af rentesatsen for statsobligationslån i den valuta, forsikringsaftalen er fastsat i. Hvis der er tale om en aftale i euro, fastsættes denne grænse i forhold til de lån, udtrykt i euro, EF-institutionerne har optaget.

Hvis medlemsstaten i medfør af andet punktum i første afsnit beslutter at fastsætte en maksimumsrentesats for aftaler, der er fastsat i en bestemt medlemsstats valuta, rådfører den sig forinden med den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvis valuta aftalen er fastsat i:

ii) når forsikringsselskabets aktiver ikke er værdiansat til deres anskaffelsesværdi, kan en medlemsstat fastsætte, at der kan beregnes en eller flere maksimumsrentesatser under hensyntagen til afkastet af de tilsvarende aktiver, der indgår i forsikringsselskabets beholdning med fradrag af en forsigtighedsmargen og, specielt for aftaler med løbende præmiebetaling, desuden under hensyntagen til det forventede afkast af de fremtidige aktiver. Forsigtighedsmargenen og den eller de maksimumsrentesatser, der anvendes på det forventede afkast af de fremtidige aktiver, fastsættes af den kompetente myndighed i hjemlandet

b) fastlæggelse af en maksimumsrentesats betyder ikke, at forsikringsselskabet skal anvende en rentesats

c) hjemlandet kan beslutte, at litra a) ikke skal anvendes på følgende aftaletyper:

— aftaler tilknyttet investeringsfonde

— aftaler med engangspræmie med en løbetid på indtil otte år

— aftaler uden ret til bonus og livrenteaftaler uden tilbagekøbsværdi.

I de tilfælde, der er nævnt i andet og tredje led i første afsnit, kan der, når der vælges en forsigtig rentesats, tages hensyn til den valuta, som forsikringsaftalen er fastsat i, og til de tilsvarende aktiver, der indgår i beholdningen, samt til det forventede afkast af de fremtidige aktiver, når selskabets aktiver værdiansættes til deres markedsværdi.

Den rentesats, der lægges til grund, må under ingen omstændigheder være højere end afkastet af aktiverne, beregnet i henhold til hjemlandets regnskabsregler efter fradrag af et passende beløb

d) medlemsstaten kræver, at forsikringsselskabet foretager en regnskabsmæssig hensættelse med det formål at sikre de rentemæssige forpligtelser, det har indgået over for de forsikrede, dersom det nuværende eller forventede afkast af selskabets aktiver ikke er tilstrækkeligt til at opfylde disse forpligtelser

e) de maksimumsrentesatser, som fastsættes i henhold til litra a), meddeles Kommissionen samt de kompetente myndigheder i de medlemsstater, der anmoder om det.

C. De statistiske beregningslementer samt omkostningselementerne skal vælges med forsigtighed under hensyntagen til, i hvilken medlemsstat forpligtelsen består, hvilken forsikringstype der er tale om, samt til de administrative omkostninger og forudsatte provisioner.

D. Hvad angår forsikringsaftaler med ret til bonus, kan der i den metode, der lægges til grund for beregning af de forsikringsmæssige hensættelser, implicit eller eksplicit og i overensstemmelse med de øvrige antagelser om den fremtidige udvikling og den nuværende metode for beregning af bonus, tages hensyn til fremtidige bonusbeløb af enhver art.

E. Hensættelser til dækning af fremtidige omkostninger kan være implicite ved f.eks. kun at tage højde for de fremtidige nettopræmier, dvs. uden administrationstillæg. De samlede hensættelser, implicite eller eksplicite, må dog ikke være lavere end det beløb, som en forsigtig beregning ville resultere i.

F. Metoden for beregning af de forsikringsmæssige hensættelser må ikke forandres fra år til år som følge af vilkårlige ændringer i metoden eller beregningsgrundlaget og skal være udformet således, at bonusbeløbene frigives på rimelig vis under forsikringsaftalens løbetid.

2. Forsikringsselskaber skal fremlægge for offentligheden, på hvilket beregningsgrundlag og efter hvilke metoder de forsikringsmæssige hensættelser, herunder hensættelser til bonus, beregnes.

3. Hjemlandet forlanger af ethvert forsikringsselskab, at dets forsikringsmæssige hensættelser vedrørende den samlede virksomhed er dækket af kongruente aktiver i overensstemmelse med artikel 26. For så vidt angår virksomhed, der udøves i Fællesskabet, skal disse aktiver befinde sig dér. Medlemsstaterne kræver ikke af forsikringsselskaberne, at deres aktiver skal befinde sig i en bestemt medlemsstat. Hjemlandet kan dog lempe reglerne for aktiverne lokaliserings.

4. Hvis hjemlandet tillader, at de forsikringsmæssige hensættelser dækkes af tilgodehavender hos genforsikrere, fastsætter det den tilladte procentdel. Det kan i så fald ikke stille krav om, hvor disse tilgodehavender skal befinde sig.

Artikel 21

Præmier for nye forretninger

Præmierne for nye forretninger skal, vurderet ud fra rimelige aktuarmæssige antagelser, være tilstrækkelige til, at forsikrings-selskabet kan opfylde alle sine forpligtelser, herunder navnlig afsætte forsikringsmæssige hensættelser i overensstemmelse hermed.

I den forbindelse kan der tages hensyn til alle aspekter af forsikrings-selskabets økonomiske situation, idet det dog skal undgås, at tilførslen af midler udefra til præmier og deres afkast bliver systematisk og permanent, hvilket på længere sigt kunne bringe selskabets solvens i fare.

Artikel 22

Aktiver der medgår til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser

Ved valget af de aktiver, der medgår til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser, skal der tages hensyn til arten af de forretninger, som forsikrings-selskabet udfører, for at sikre sikkerheden, afkastet og likviditeten af forsikrings-selskabets investeringer, idet selskabet skal sørge for en passende diversificering og spredning af sine anbringelser.

Artikel 23

Kategorier af tilladte aktiver

1. Hjemlandet kan kun tillade, at forsikrings-selskaber tilvejebringer dækning for deres forsikringsmæssige hensættelser ved hjælp af følgende kategorier af aktiver:

A. Investeringsaktiver

- a) obligationer og andre penge- og kapitalmarkedsinstrumenter
- b) udlån
- c) aktier og andre kapitalandele med variabelt afkast
- d) andele i institutter for kollektiv investering i værdipapirer og andre investeringsfonde
- e) grunde og bygninger samt tinglige rettigheder i forbindelse med fast ejendom

B. Tilgodehavender

- f) tilgodehavender hos genforsikrere, herunder genforsikrernes andel i de forsikringsmæssige hensættelser
- g) genforsikringsdepoter og tilgodehavender hos afgivende forsikrings-selskaber
- h) tilgodehavender hos forsikringstagere og mæglere i forbindelse med direkte forsikringsforretninger og genforsikringsforretninger

i) policelån

j) krav på skattetilbagebetalinger

k) tilgodehavender hos garantifonde

C. Andre aktiver

- l) materielle anlægsaktiver bortset fra grunde og bygninger, værdiansat på grundlag af en forsigtig afskrivning
- m) anfordringstilgodehavender i banker og kassebeholdning; indlån i kreditinstitutter og alle andre virksomheder, der er beføjet til at modtage indlån
- n) forudbetalte erhvervelsesomkostninger
- o) påløbne renter og optjent leje samt andre periodeafgrænsningsposter
- p) tinglige rettigheder i forbindelse med fast ejendom (»reversionary interests«).

2. For sammenslutningen af forsikringsgivere kaldet Lloyd's omfatter kategorierne af aktiver ligeledes garantier og rembuserer, der er udstedt af kreditinstitutter som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv . . . /EF eller af forsikrings-selskaber, samt verificerbare beløb, der stammer fra livsforsikringspolicer, når de repræsenterer midler, der ejes af medlemmerne.

3. Det forhold, at et aktiv eller en kategori af aktiver er medtaget i listen i stk. 1, medfører ikke, at alle sådanne aktiver automatisk tillades som dækning for forsikringsmæssige hensættelser. Hjemlandet fastsætter mere detaljerede regler for, hvorledes tilladte aktiver må anvendes; med henblik herpå kan det kræve tinglig sikkerhed eller garantistillelse, navnlig for tilgodehavender hos genforsikrere.

Ved fastlæggelse og anvendelse af reglerne, skal hjemlandet navnlig sørge for, at følgende principper overholdes:

- i) aktiver, som dækker de forsikringsmæssige hensættelser, værdiansættes eksklusive gæld, der er stiftet med henblik på erhvervelse af disse aktiver
- ii) samtlige aktiver værdiansættes på et forsigtigt grundlag, idet der tages hensyn til risikoen for, at de ikke kan realiseres. Især tillades materielle anlægsaktiver bortset fra grunde og bygninger kun som dækning for forsikringsmæssige hensættelser, såfremt de værdiansættes på grundlag af en forsigtig afskrivning

- iii) udlån, uanset om de ydes til virksomheder, en stat, en international institution, en lokal eller regional myndighed eller fysiske personer, tillades kun som dækning for forsikringsmæssige hensættelser, hvis de frembyder tilstrækkelige garantier med hensyn til deres sikkerhed, uanset om disse garantier bygger på låntagers betalingsevne, på pantebreve, bankgarantier, garantier fra forsikringsselskaber eller andre former for sikkerhed
- iv) afledte instrumenter såsom optioner, futures og swaps i forbindelse med aktiver, som dækker de forsikringsmæssige hensættelser, kan anvendes, når de bidrager til at mindske investeringsrisikoen eller muliggør en effektiv porteføljepleje. Sådanne instrumenter værdiansættes på et forsigtigt grundlag og kan tages i betragtning ved værdiansættelsen af de underliggende aktiver
- v) værdipapirer, der ikke omsættes på et reguleret marked, tillades kun som dækning for forsikringsmæssige hensættelser, såfremt de kan realiseres på kort sigt, eller hvis der er tale om kapitalandele i kreditinstitutter, i forsikringsselskaber, i det omfang det er tilladt i henhold til artikel 6, og i investeringsselskaber, der er etableret i en medlemsstat
- vi) tilgodehavender hos tredjemand tillades kun som dækning for forsikringsmæssige hensættelser, efter at de tilsvarende gældsposter over for samme tredjemand er trukket fra
- vii) værdien af de tilgodehavender, der tillades som dækning for forsikringsmæssige hensættelser, skal beregnes på et forsigtigt grundlag, idet der tages hensyn til risikoen for, at de ikke kan realiseres. Især tillades tilgodehavender hos forsikringstagere og mæglere i forbindelse med direkte forsikringsforretninger og genforsikringsforretninger kun, såfremt det ikke er mere end tre måneder siden, de forfaldt til betaling
- viii) når der er tale om aktiver i form af en investering i et datterselskab, som på forsikringsselskabets vegne forvalter samtlige eller en del af forsikringsselskabets investeringer, tager hjemlandet med henblik på anvendelse af de i denne artikel omhandlede regler og principper hensyn til de underliggende aktiver, der indehaves af datterselskabet; hjemlandet kan behandle andre datterselskabers aktiver på samme måde
- ix) forudbetalte erhvervelsesomkostninger tillades kun som dækning for forsikringsmæssige hensættelser, såfremt dette er foreneligt med metoderne for beregning af livsforsikringshensættelserne.

4. Uanset stk. 1, 2 og 3 kan hjemlandet undtagelsesvis og på anmodning af forsikringsselskabet for en tidsbegrænset periode træffe behørigt begrundet afgørelse om, at andre kategorier af

aktiver kan medgå til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser, jf. dog artikel 22.

Artikel 24

Bestemmelser for spredning af investeringer

1. For så vidt angår de aktiver, der dækker de forsikringsmæssige hensættelser, stiller hjemlandet krav om, at hvert forsikringsselskab ikke investerer mere end:

- a) 10 % af de samlede forsikringsmæssige bruttohensættelser i en grund eller en bygning eller i flere grunde eller bygninger, der ligger så tæt sammen, at de reelt kan betragtes som en enkelt investering
- b) 5 % af de samlede forsikringsmæssige bruttohensættelser i aktier og andre omsættelige værdipapirer, der kan sidestilles med aktier, i obligationer og andre penge- og kapitalmarkedsinstrumenter fra samme selskab eller i lån til samme låntager, taget under ét, idet der ses bort fra lån til en statslig, regional eller lokal myndighed eller en international organisation, hvoraf en eller flere medlemsstater er medlem. Denne grænse kan forhøjes til 10 %, hvis selskabet ikke investerer mere end 40 % af sine forsikringsmæssige bruttohensættelser i lån til låntagere eller i tilsvarende værdipapirer hos udstedere, hos hvilke selskabet investerer mere end 5 % af sine aktiver
- c) 5 % af de samlede forsikringsmæssige bruttohensættelser i ikke-sikrede lån, hvoraf 1 % i et enkelt ikke-sikret lån, bortset fra lån til kreditinstitutter, til forsikringsselskaber, i det omfang det er tilladt i henhold til artikel 6, og til investeringsselskaber, der er etableret i en medlemsstat. Disse grænser kan forhøjes til henholdsvis 8 % og 2 % efter afgørelse truffet i hvert enkelt tilfælde af hjemlandets kompetente myndighed
- d) 3 % af de samlede forsikringsmæssige bruttohensættelser i kontanter
- e) 10 % af de samlede forsikringsmæssige bruttohensættelser i aktier, andre værdipapirer, der kan sidestilles med aktier, og obligationer, der ikke omsættes på et reguleret marked.

2. Det forhold, at stk. 1 ikke fastlægger begrænsninger for investering i en bestemt kategori af aktiver, er ikke ensbetydende med, at aktiverne inden for denne kategori uden begrænsning bør tillades til dækning for de forsikringsmæssige hensættelser. Hjemlandet fastsætter mere detaljerede regler for anvendelsen af de aktiver, der kan tillades. Ved fastlæggelsen og anvendelsen af disse regler skal hjemlandet navnlig sørge for, at følgende principper overholdes:

- i) de aktiver, der dækker de forsikringsmæssige hensættelser, skal være så diversificerede og skal være investeret så spredt, at det sikres, at der ikke foreligger nogen uforholdsmæssig stor afhængighed af en bestemt kategori af aktiver, et specielt investeringsmarked eller en speciel investering
- ii) investeringer i aktiver, der som følge af enten deres art eller udstederens soliditet indebærer et højt risikoniveau, skal begrænses til et forsigtigt omfang
- iii) ved begrænsningerne for særlige kategorier af aktiver tages der hensyn til, hvorledes genforsikringsandelen er behandlet ved beregningen af de forsikringsmæssige hensættelser
- iv) når der er tale om aktiver i form af en investering i et datterselskab, som på forsikringsselskabets vegne forvalter samtlige eller en del af dets investeringer, tager hjemlandet med henblik på anvendelsen af de i denne artikel omhandlede regler og principper hensyn til de underliggende aktiver, der indehaves af datterselskabet; hjemlandet kan behandle andre datterselskabers aktiver på samme måde
- v) den procentvise andel af de aktiver, der dækker de forsikringsmæssige hensættelser, som udgøres af ikke likvide investeringer, skal begrænses til et forsigtigt niveau
- vi) når aktiviteterne omfatter lån til visse kreditinstitutter eller obligationer udstedt af sådanne institutter, kan hjemlandet ved anvendelsen af reglerne og principperne i denne artikel tage hensyn til de underliggende aktiver, der indehaves af disse kreditinstitutter. Der må kun forholdes således, hvis kreditinstituttet har sit hjemsted i en medlemsstat, udelukkende tilhører denne medlemsstat og/eller dennes lokale myndigheder, og dets virksomhed i henhold til vedtægterne består i at formidle lån til staten eller lokale myndigheder eller lån, som sikres af disse, eller lån til organer, der har en tæt tilknytning til staten eller de lokale myndigheder.
3. Med hensyn til de detaljerede regler for, hvorledes de tilladte aktiver må anvendes, behandler medlemsstaten:

- lån, der ikke er sikret af banker, forsikringsselskaber, ved pant eller på anden måde, mere restriktivt end lån, der er sikret således
- investeringsinstitutter, der ikke er samordnet i henhold til direktiv 85/611/EØF, og øvrige investeringsfonde mere restriktivt end de investeringsinstitutter, der er samordnet i henhold til samme direktiv

- værdipapirer, der ikke omsættes på et reguleret marked, mere restriktivt end dem, der omsættes på et sådant marked
- værdipapirer, obligationer og andre penge- og kapitalmarkedsinstrumenter, der ikke er udstedt af stater, af en af disses lokale eller regionale myndigheder eller af selskaber, der henhører under zone A, som omhandlet i direktiv .../EF, eller som er udstedt af internationale organisationer, som ingen af Fællesskabets medlemsstater er medlem af, mere restriktivt end samme finansielle instrumenter, som er udstedt af ovennævnte.

4. Medlemsstaterne kan forhøje den i stk. 1, litra b), nævnte grænse til 40 % for visse obligationer, når de er udstedt af et kreditinstitut, der har sit hjemsted i en medlemsstat, og som i henhold til lovgivningen er underkastet et særligt offentligt tilsyn med henblik på at beskytte indehaverne af disse obligationer. Specielt skal provenuet fra udstedelsen af disse obligationer i henhold til loven investeres i aktiver, der i tilstrækkelig grad i obligationernes samlede løbetid dækker de forpligtelser, der følger heraf, og som ifølge fortrinsret anvendes til tilbagebetaling af hovedstol og betaling af de påløbne renter i tilfælde af misligholdelse fra emittentens side.

5. Medlemsstaterne kan ikke kræve, at forsikringsselskaberne skal investere i bestemte kategorier af aktiver.

6. Uanset stk. 1 kan hjemlandet undtagelsesvis og efter anmodning fra forsikringsselskabet for en tidsbegrænset periode træffe behørigt begrundet afgørelse om, at de regler, der er fastsat i stk. 1, litra a) til e), kan fraviges, jf. dog artikel 22.

Artikel 25

Forsikringsaftaler knyttet til investeringsinstitutter eller aktieindeks

1. Når ydelserne ifølge en forsikringsaftale direkte er knyttet til værdien af andele i et investeringsinstitut eller til værdien af aktiver, der indgår i intern kapital, der indehaves af forsikringsselskabet, og som sædvanligvis repræsenteres af andele, skal de forsikringsmæssige hensættelser vedrørende disse ydelser dækkes så snævert som muligt af disse andele eller, hvor der ikke foreligger andele, af disse aktiver.

2. Når ydelserne ifølge en forsikringsaftale direkte er knyttet til et aktieindeks eller en anden referenceværdi end de i stk. 1 nævnte, skal de forsikringsmæssige hensættelser vedrørende disse ydelser dækkes så snævert som muligt enten af de andele, som anses for at repræsentere referenceværdien, eller, hvor der ikke foreligger andele, af aktiver med passende sikkerhed og omsættelighed, som så snævert som muligt svarer til de aktiver, som den pågældende referenceværdi er baseret på.

3. Artikel 22 og 24 finder ikke anvendelse på aktiver til dækning af forpligtelser, som er direkte knyttet til de i stk. 1 og 2 nævnte ydelser. Henvisninger til de forsikringsmæssige hensættelser i artikel 24 skal forstås som henvisninger til de forsikringsmæssige hensættelser med undtagelse af dem, der vedrører sådanne forpligtelser.

4. Når de i stk. 1 og 2 nævnte ydelser omfatter en garanti for investeringsudbytte eller et andet garanteret udbytte, er det tilsvarende yderligere forsikringsmæssige hensættelser omfattet af bestemmelserne i artikel 22, 23 og 24.

Artikel 26

Kongruensregler

1. Ved anvendelsen af artikel 20, stk. 3, og artikel 52, overholder medlemsstaterne bestemmelserne i bilag II for så vidt angår kongruensreglerne.

2. Denne artikel gælder ikke for de forpligtelser, der er omhandlet i artikel 25.

Kapitel 3

Bestemmelser vedrørende solvensmargen og garantifond

Artikel 27

Solvensmargen

Hver medlemsstat pålægger hvert forsikringsselskab, hvis hjemsted er beliggende på dens område, at råde over en i forhold til dets samlede virksomhed tilstrækkelig solvensmargen.

Solvensmargenen udgøres af:

1) forsikringsselskabets formue fri for enhver påregnelig forpligtelse og med fradrag af immaterielle værdier. Denne formue omfatter navnlig:

— den indbetalte aktiekapital eller, for gensidige forsikringsselskaber, den faktiske grundfond plus eventuelle medlemskonti, forudsat at disse konti opfylder alle følgende kriterier:

a) vedtægterne fastsætter, at betalinger fra disse konti til medlemmerne kun kan foretages, hvis solvensmargenen ikke herved falder under det krævede niveau, eller efter selskabets opløsning, hvis hele selskabets øvrige gæld er afviklet

b) vedtægterne fastsætter, for så vidt angår betalinger af andre årsager end individuelle medlemsophør, at de ansvarlige myndigheder underrettes herom mindst én

måned i forvejen, og at de inden for denne frist kan forbyde betalingen

c) de relevante bestemmelser i vedtægterne kan kun ændres, efter at de kompetente myndigheder har erklæret, at de ikke har nogen indvending mod ændringen, jf. dog kriterierne i litra a) og b):

— halvdelen af den ikke indbetalte aktiekapital eller grundfond, når den indbetalte del udgør 25 % af denne kapital eller fond

— lovmæssige og frie reserver, der ikke modsvarer forpligtelserne

— overført overskud

— kumulative præferenceaktier og ansvarlig indskudskapital kan medtages, men i så fald højst med et beløb svarende til 50 % af margenen, hvoraf ansvarlig indskudskapital med fast løbetid eller kumulative præferenceaktier med fast løbetid højst må udgøre 25 %, forudsat at mindst følgende betingelser er opfyldt:

a) i tilfælde af et forsikringsselskabs konkurs eller likvidation findes der bindende aftaler om, at ansvarlig indskudskapital eller præferenceaktier efterstilles alle andre fordringer og først fyldestgøres, når al anden udestående gæld er betalt.

For ansvarlig indskudskapital skal følgende betingelser ligeledes være opfyldt:

b) kun faktisk indbetalte midler tages i betragtning

c) for indskudskapital med fast løbetid skal den oprindelige løbetid være mindst fem år. Senest et år inden tilbagebetalingsdatoen forelægger forsikringsselskabet med henblik på godkendelse de kompetente myndigheder en plan over, hvorledes solvensmargenen vil blive fastholdt på eller bragt op på det krævede niveau ved løbetidens udløb, medmindre den andel, den ansvarlige indskudskapital kan udgøre af solvensmargenen, nedsættes gradvis i løbet af mindst de sidste fem år inden den aftalte tilbagebetalingsdag. De kompetente myndigheder kan give tilladelse til anticiperet tilbagebetaling af sådanne midler, når anmodning herom indgives af det emitterende forsikringsselskab, og dets solvensmargen ikke derved falder under det krævede niveau

d) for indskudskapital, for hvilken der ikke er fastsat nogen løbetid, skal der gælde et opsigelsesvarsel på fem år, medmindre indskudskapitalen ikke længere medregnes som en komponent af solvensmargenen, eller medmindre de kompetente myndigheders forudgående samtykke specielt kræves for tilbagebetaling før tiden. I sidstnævnte tilfælde underretter forsikringsselskabet mindst seks måneder inden datoen for den foreslåede tilbagebetaling de kompetente myndigheder med angivelse af den faktiske og den krævede solvensmargen før og efter denne tilbagebetaling. De kompetente myndigheder giver kun tilladelse til tilbagebetalingen, hvis der ikke er risiko for, at forsikringsselskabets solvensmargen falder under det krævede niveau

e) låneaftalen må ikke indeholde nogen klausul om, at gælden under nærmere angivne omstændigheder, bortset fra likvidation af forsikringsselskabet, skal tilbagebetales inden den aftalte forfaldsdato

f) låneaftalen kan kun ændres, efter at de kompetente myndigheder har erklæret, at de ikke har nogen indvendinger mod ændringen

— værdipapirer med ubestemt løbetid og andre instrumenter — herunder andre kumulative præferenceaktier end de i femte led omhandlede — der opfylder følgende betingelser, op til 50 % af margenen for de i femte led nævnte værdipapirer og ansvarlig indskudskapital:

a) de må ikke kunne tilbagebetales på ihændehaverens initiativ eller uden den kompetente myndigheds forhåndsgodkendelse

b) aftaler i forbindelse med gældsstiftelsen skal give forsikringsselskabet mulighed for at udskyde betaling af renter af gælden

c) långiverens krav mod forsikringsselskabet skal efterstilles al anden ikke efterstillet gæld

d) de for udstedelsen af værdipapirer gældende dokumenter skal indeholde bestemmelse om, at gæld og ikke betalte renter skal kunne medgå til dækning af tabene, samtidig med at forsikringsselskabet skal kunne fortsætte sin virksomhed

e) kun faktisk indbetalte beløb tages i betragtning.

2) i det omfang den nationale lovgivning tillader det: de bonusreserver, der er opført på status, for så vidt de kan anvendes

til dækning af eventuelle tab og ikke er udloddet til de enkelte forsikrede.

3) efter ansøgning og begrundelse fra selskabet rettet til den kompetente myndighed i den medlemsstat, på hvis område dets hjemsted er beliggende, og med denne myndigheds indforståelse:

a) et beløb, der svarer til 50 % af foretagendets fremtidige overskud; størrelsen af det fremtidige overskud bestemmes ved at multiplicere det skønnede årlige overskud med en faktor, der er udtryk for kontrakternes gennemsnitlige restvarighed; denne faktor kan ikke overstige 10; det skønnede årlige overskud sættes til det aritmetiske gennemsnit af det i løbet af de seneste fem år opnåede overskud inden for de i artikel 2 opregnede former for virksomhed.

Beregningsgrundlaget for multiplikationsfaktoren for det skønnede årlige overskud samt de elementer, der indgår i beregningen af det opnåede overskud, fastsættes efter fælles aftale af medlemsstaternes kompetente myndigheder i samarbejde med Kommissionen. Indtil denne aftale er kommet i stand, fastlægges disse elementer i overensstemmelse med lovgivningen i hjemlandet.

Efter at de kompetente myndigheder har defineret begrebet »det opnåede overskud«, skal Kommissionen fremsætte forslag til harmonisering af dette begreb inden for rammerne af et direktiv om harmonisering af forsikringsselskabers årsregnskaber og om gennemførelse af den samordning, der er fastsat i artikel 1, stk. 2, i direktiv 78/660/EØF.

b) såfremt der ikke anvendes zillmering, eller såfremt der anvendes zillmering, som ikke når op på de akquisitionstillæg, som indgår i præmien: forskellen mellem den præmiereserve, der ikke er zillmeret eller delvis zillmeret, og en præmiereserve, der er zillmeret med en zillmeringssats, der er lig de akquisitionstillæg, som indgår i præmien; dette beløb må dog ikke overstige 3,5 % af summen af forskellen mellem livsforsikringskapitalerne og præmiereserverne for alle de kontrakter, hvor zillmering er mulig; denne forskel nedsættes med et beløb, som svarer til de ikke afskrevne akquisitionsomkostninger, der er opført som et aktiv;

c) såfremt der gives godkendelse fra de kompetente myndigheder i de pågældende medlemsstater, hvor forsikringsselskabet udøver sin virksomhed: de skjulte reserver, der er opstået som følge af en for lav ansættelse af aktiver og en for høj ansættelse af passiverne bortset fra præmiereserverne, i det omfang sådanne skjulte reserver ikke har karakter af et undtagelsestilfælde.

Artikel 28

Minimumssolvingsmargen

Med forbehold af artikel 29 skal solvensmargenens minimum fastsættes som anført nedenfor, alt efter hvilke forsikringsklasser der udøves:

- a) For den forsikringsvirksomhed, som omhandles i artikel 2, nr. 1), litra a) og b), bortset fra forsikringsvirksomhed knyttet til investeringsfonds, og den i artikel 2, nr. 3), omhandlede virksomhed skal dette minimum være summen af følgende to resultater:

— første resultat:

Det tal, der svarer til 4 % af præmiereserven, vedrørende direkte forsikringsvirksomhed uden fradrag af afgivelse i genforsikring og vedrørende overtagelser af genforsikring, skal multipliceres med det forhold, der i det seneste regnskabsår bestod mellem præmiereservernes beløb, med fradrag af afgivelserne i genforsikring, og præmiereservernes bruttobeløb som nævnt ovenfor; dette forhold må under ingen omstændigheder være mindre end 85 %;

— andet resultat:

For de kontrakter, hvor risikosummen ikke er negativ, multipliceres det tal, der udgør 0,3 % af risikosummen, som foretagendet har påtaget sig ansvaret for, med det forhold, der i det seneste regnskabsår bestod mellem størrelsen af risikosummen, for hvilken forsikringsselskabet forbliver ansvarligt efter afgivelse og retrocession i genforsikring, og størrelsen af risikosummen uden fradrag af afgivelse i genforsikring; dette forhold må under ingen omstændigheder være under 50 %;

For ophørende dødsfaldsforsikringer med en løbetid på højst tre år udgør ovennævnte procentsats 0,1 %; for dødsfaldsforsikringer med en løbetid på over 3 år men ikke over 5 år udgør procentsatsen 0,15 %.

- b) For accessoriske forsikringer, der omhandles i artikel 2, nr. 1), litra c), skal solvensmargenen være lig resultatet af følgende beregning:

— de tilgodehavende præmier eller bidrag i direkte forsikringsforretninger af enhver art i løbet af det seneste regnskabsår, inklusive accessoriske, lægges sammen;

— hertil lægges beløbet for de præmier, der er overtaget i genforsikring i løbet af det seneste regnskabsår;

— herfra fradrages det samlede beløb for de i løbet af det seneste regnskabsår annullerede præmier eller bidrag samt det samlede beløb for skatter og afgifter på de præmier og bidrag, der indgår i den samlede indtægt.

Efter at have delt det således fremkomne beløb i to rater, af hvilke den første går op til 10 millioner EUR, og den anden

omfatter det resterende beløb, beregnes brøkdelen på henholdsvis 18 % og 16 % af disse rater og lægges sammen.

Den således beregnede sum multipliceres med det forhold, der i det seneste regnskabsår bestod mellem størrelsen af forsikringsselskabets forsikringsydelse efter afgivelse og retrocession i genforsikring, og forsikringsydelseernes bruttobeløb; dette forhold må under ingen omstændigheder være under 50 %.

For så vidt angår sammenslutningen af forsikringsgivere kaldet Lloyd's, sker beregningen af solvensmargenen på grundlag af nettopræmierne; disse multipliceres med en fast procentsats, der fastsættes årligt af den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor hjemstedet er beliggende. Denne faste procentsats skal beregnes på grundlag af de seneste statistiske oplysninger, særlig vedrørende de udbetalte provisioner. Disse oplysninger samt de foretagne beregninger meddeles de kompetente myndigheder i de lande, på hvis område Lloyd's er etableret.

- c) For de i artikel 2, nr. 1) litra d), omhandlede sygeforsikringer, som indgås for en lang periode og er uopsigelige, og for den i artikel 2, nr. 2), litra b), omhandlede kapitaliseringsvirksomhed skal solvensmargenen være lig 4 % af præmiereserven, beregnet som angivet i denne artikel under litra a), første resultat.
- d) For tontine-virksomhed, som omhandlet i artikel 2, nr. 2) litra a), skal solvensmargenen være lig 1 % af sammenslutningernes formue.
- e) For forsikringsvirksomhed, som omhandlet i artikel 2, nr. 1) litra a) og b), og som er knyttet til investeringsfonds, samt for den i artikel 2, nr. 2) litra c), d) og e), nævnte virksomhed, skal solvensmargenen være lig med:

— 4 % af præmiereserven, beregnet som angivet i denne artikel under litra a), første resultat, i det omfang forsikringsselskabet påtager sig en investeringsrisiko, og 1 % af hensættelsen beregnet på samme måde, i det omfang foretagendet ikke påtager sig nogen investeringsrisiko, under forudsætning af, at kontraktens løbetid overstiger fem år, og det beløb, der skal dække de i kontrakten fastsatte driftsomkostninger, fastsættes for en periode på over fem år,

plus

— 0,3 % af risikosummen, beregnet som angivet i denne artikel under litra a), andet resultat, første afsnit, i det omfang forsikringsselskabet påtager sig en dødsrisiko.

Artikel 29

Garantifond

1. En tredjedel af solvensmargenens minimum, således som fastsat i artikel 28, udgør garantifonden. Den består med forbehold af stk. 2 for op til mindst 50 %'s vedkommende af de bestanddele, der er nævnt i artikel 27, nr. 1) og 2).

2. a) Garantifonden skal dog være mindst 800 000 EUR.

b) Hver medlemsstat kan træffe bestemmelse om, at minimumsgarantifonden nedsættes til 600 000 EUR for gensidige selskaber og tontine-selskaber.

c) For tontine-selskaber, samt for de i artikel 3, nr. 6, andet led, andet punktum, nævnte gensidige forsikrings-selskaber, kan hver medlemsstat, så snart disse falder ind under direktivets anvendelsesområde, tillade, at der oprettes en minimumsgarantifond på 100 000 EUR, som efterhånden bringes op på det i litra b) fastsatte beløb ved indbetalinger af på hinanden følgende rater på 100 000 EUR hver gang præmieindtægten stiger med 500 000 EUR.

d) Den i litra a), b) og c) omhandlede minimumsgarantifond skal være sammensat af de bestanddele, der er nævnt i artikel 27, nr. 1) og 2).

3. Gensidige forsikrings-selskaber, der ønsker at udvide deres virksomhed i henhold til artikel 6, nr. 3), eller artikel 38, kan kun gøre dette, såfremt de omgående efterkommer reglerne i stk. 2, litra a) og b), i nærværende artikel.

Artikel 30

Aktiver der ikke medgår til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser

1. Medlemsstaterne fastsætter ingen regler for valget af de aktiver, der ikke medgår til dækningen af de forsikringsmæssige hensættelser i henhold til artikel 20.

2. Med forbehold af artikel 20, stk. 3, artikel 36, stk. 1, 2, 3 og 5, og artikel 37, stk. 1, andet afsnit, afstår medlemsstaterne fra at begrænse den frie rådighed over rørlige og faste aktiver, der indgår i de tilladte forsikrings-selskabers formue.

3. Stk. 1 og 2 er ikke til hinder for de foranstaltninger, som medlemsstaterne kan træffe i deres egenskab af ejere eller deltagere i de pågældende forsikrings-selskaber, under beskyttelse af de sikredes interesser.

Kapitel 4

Aftaleloven og forsikringsbetingelser

Artikel 31

Gældende lovgivning

1. Aftaler om tegning af forsikringer af den i dette direktiv omhandlede art underkastes lovgivningen i den medlemsstat, hvor forpligtelsen består. Parterne kan dog, dersom denne stats retsregler giver mulighed herfor, vælge et andet lands lovgivning.

2. Dersom forsikringstageren er en fysisk person, og han har sin sædvanlige bopæl i en anden medlemsstat end den, hvori

han er statsborger, kan parterne vælge lovgivningen i den medlemsstat, hvori han er statsborger.

3. Når en stat består af flere territoriale enheder, som hver har sine egne retsregler med hensyn til aftalemæssige forpligtelser, betragtes hver enhed som et land med henblik på at fastlægge den lovgivning, der skal gælde i henhold til dette direktiv.

En medlemsstat, hvor forskellige territoriale enheder har deres egne retsregler med hensyn til aftalemæssige forpligtelser, er ikke forpligtet til at lade bestemmelserne i dette direktiv gælde for konflikter, som måtte opstå mellem disse enheders retsregler.

4. Denne artikel berører ikke anvendelsen af de ufravigelige regler i lovgivningen i domstolslandet, der gælder for forholdet, uanset hvilken lovgivning der gælder for aftalen.

Hvis en medlemsstats nationale lovgivning tillader det, kan de ufravigelige regler i lovgivningen i den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, anvendes, såfremt og i det omfang disse regler ifølge dette lands ret skal anvendes uden hensyn til, hvilken stats lovgivning der i øvrigt gælder for aftalen.

5. Med forbehold af stk. 1 til 4 finder medlemsstaternes almindelige internationale privatretlige regler med hensyn til aftalemæssige forpligtelser anvendelse på de af dette direktiv omfattede forsikringsaftaler.

Artikel 32

Almene hensyn

Den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, kan ikke forhindre forsikringstageren i at indgå en aftale med et forsikrings-selskab, der har fået tilladelse i henhold til artikel 4, når aftalen ikke er i strid med gældende retsregler begrundet i almene hensyn i den medlemsstat, hvor forpligtelsen består.

Artikel 33

Bestemmelser om aftalemæssige betingelser og beregning af tariffer

Medlemsstaterne må ikke fastsætte bestemmelser om, at der kræves forudgående godkendelser eller løbende anmeldelse af de almindelige og specielle betingelser i forsikringspolicer, af tariffer, af det tekniske grundlag for beregningen af bl.a. tariffer og forsikringsmæssige hensættelser og af formularer og andre trykte dokumenter, som et forsikrings-selskab agter at anvende over for forsikringstagerne.

Uanset stk. 1 kan hjemlandet med det ene formål at kontrollere, at de nationale bestemmelser vedrørende de aktuarmæssige principper overholdes, kræve løbende anmeldelse af det tekniske grundlag for beregningen af tariffer og forsikringsmæssige hensættelser, uden at dette dog må gøres til en forhånds-betingelse for, at et forsikrings-selskab kan udøve sin virksomhed.

Senest den 1. juli 1999 forelægger Kommissionen Rådet en rapport om anvendelsen af disse bestemmelser.

Artikel 34

Opsigelsesperiode

1. Hver medlemsstat bestemmer, at en forsikringstager, der tegner en individuel livsforsikring, har en frist på mellem 14 og 30 dage fra det tidspunkt, hvor han fik meddelelse om, at forsikringsaftalen er indgået, til at opsiges aftalen.

Forsikringstagerens meddelelse om, at aftalen opsiges, medfører, at han fremover frigøres for alle forpligtelser i henhold til den pågældende aftale.

Betingelserne for opsigelse og de heraf affødte øvrige retsvirkninger bestemmes efter den lovgivning, der finder anvendelse på forsikringsaftalen, jf. artikel 31, navnlig hvad angår retningslinjerne for, hvorledes forsikringstageren underrettes om, at forsikringsaftalen er indgået.

2. Medlemsstaterne kan undlade at anvende stk. 1 på aftaler, der indgås for seks måneder eller derunder, og på tilfælde, hvor forsikringstageren på grund af sin særlige situation eller de omstændigheder, hvorunder aftalen er indgået, ikke har brug for denne særlige beskyttelse. Medlemsstaterne angiver i deres regler, hvornår stk. 1 ikke finder anvendelse.

Artikel 35

Oplysninger til forsikringstageren

1. Inden en forsikringsaftale indgås, skal der mindst forelægges forsikringstageren de i bilag III, punkt A, nævnte oplysninger.

2. Forsikringstageren skal under hele forsikringsaftalens løbetid informeres om enhver ændring af de i bilag III, punkt B, nævnte oplysninger.

3. Den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, kan ikke af forsikringsselskaberne kræve, at de giver yderligere oplysninger ud over dem, der er anført i bilag III, medmindre sådanne oplysninger er nødvendige for, at forsikringstageren virkelig kan forstå de væsentligste elementer i den af ham tegnede forsikring.

4. Gennemførelsesbestemmelserne til denne artikel og til bilag III fastsættes af den medlemsstat, hvor forpligtelsen består.

Kapitel 5

Forsikringsselskaber i vanskeligheder eller med ulovlige forhold

Artikel 36

Forsikringsselskaber i vanskeligheder

1. Hvis et forsikringsselskab ikke efterkommer bestemmelserne i artikel 20, kan den kompetente myndighed i selskabets hjemland forbyde den frie rådighed over aktiverne efter at have underrettet de kompetente myndigheder i de medlemsstater, hvor forpligtelsen består.

2. Med henblik på genoprettelse af den finansielle situation i et forsikringsselskab, hvis solvensmargen ikke længere udgør det minimum, der er foreskrevet i artikel 28, kræver den kompetente myndighed i hjemlandet en genoprettelsesplan, der skal forelægges den til godkendelse.

Den kompetente myndighed kan undtagelsesvis, hvis den er af den opfattelse, at forsikringsselskabets finansielle situation vil forværres yderligere, desuden begrænse eller forbyde den frie rådighed over forsikringsselskabets aktiver. Den underretter da myndighederne i de andre medlemsstater, på hvis område forsikringsselskabet udøver sin virksomhed, om alle trufne foranstaltninger, og disse myndigheder træffer på den første myndigheds anmodning de samme foranstaltninger som denne.

3. Hvis solvensmargenen ikke længere når den i artikel 29 definerede garantifond, kræver den kompetente myndighed i hjemlandet af forsikringsselskabet en kortfristet finansieringsplan, der skal forelægges den til godkendelse.

Den kan endvidere begrænse eller forbyde den frie rådighed over forsikringsselskabets aktiver. Den underretter myndighederne i de medlemsstater, på hvis område forsikringsselskabet udøver virksomhed, herom, og disse træffer på dens anmodning de samme foranstaltninger.

4. I de i stk. 1, 2 og 3 omhandlede tilfælde kan de kompetente myndigheder desuden træffe alle egnede foranstaltninger til beskyttelse af de sikredes interesser.

5. Hver medlemsstat vedtager de bestemmelser, der er nødvendige for, at den i de tilfælde, der er nævnt i stk. 1, 2 og 3, på anmodning af forsikringsselskabets hjemland og i overensstemmelse med sin nationale lovgivning kan forbyde den frie rådighed over de aktiver, der befinder sig på dens område; hjemlandet skal angive, hvilke aktiver der skal være omfattet af disse foranstaltninger.

Artikel 37

Tilbagekaldelse af tilladelse

1. En tilladelse, der er meddelt forsikringsselskabet af den kompetente myndighed i hjemlandet, kan tilbagekaldes af denne myndighed, hvis selskabet:

- a) ikke gør brug af tilladelsen inden for en frist på tolv måneder, udtrykkeligt giver afkald herpå eller ikke har udøvet sin virksomhed i en periode på over seks måneder, medmindre der i den pågældende medlemsstat findes bestemmelser om, at tilladelsen i sådanne tilfælde uden videre bortfalder
- b) ikke længere opfylder adgangsbetingelserne
- c) ikke inden for de indrømmede frister har kunnet gennemføre de foranstaltninger, der er fastsat i en krævet genoprettelsesplan eller finansieringsplan som omhandlet i artikel 36
- d) groft tilsidesætter de forpligtelser, der påhviler det i medfør af de bestemmelser, som gælder for det.

I tilfælde af tilbagekaldelse eller bortfald af tilladelsen underretter den kompetente myndighed i hjemlandet de kompetente myndigheder i de øvrige medlemsstater herom, og disse skal træffe alle nødvendige foranstaltninger for at forhindre det pågældende forsikringsselskab i at påbegynde nye forretninger på deres område i henhold til reglerne om fri etableringsret eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser. Herudover træffer førstnævnte myndighed sammen med sidstnævnte myndigheder alle egnede foranstaltninger til beskyttelse af de sikredes interesser og begrænser navnlig den frie rådgivning over forsikringsselskabets aktiver i medfør af artikel 36, stk. 1, stk. 2, andet afsnit, og stk. 3, andet afsnit.

2. Enhver beslutning om tilbagekaldelse af en tilladelse skal udførligt begrundes og meddeles det pågældende forsikringsselskab.

AFSNIT IV

BESTEMMELSER VEDRØRENDE FRI ETABLERINGSRET OG FRI UDVEKSLING AF TJENESTEYDELSER

Artikel 38

Betingelser for etablering af filial

1. Et forsikringsselskab, der ønsker at etablere en filial på en anden medlemsstats område, meddeler den kompetente myndighed i hjemlandet dette.

2. Medlemsstaterne kræver, at det forsikringsselskab, som ønsker at etablere en filial i en anden medlemsstat, indgiver følgende oplysninger sammen med den i stk. 1 nævnte meddelelse:

- a) i hvilken medlemsstat det har til hensigt at etablere en filial

- b) en driftsplan, hvori bl.a. angives arten af den påtænkte virksomhed og filialens organisatoriske struktur

- c) en adresse i filialmedlemsstaten, hvorfra der kan indhentes, eller hvortil der kan sendes dokumenter, idet den pågældende adresse er den samme adresse som den, hvortil alle meddelelser til den generalbefuldsmægtigede sendes

- d) navn på filialens generalbefuldsmægtigede, som skal have tilstrækkelige beføjelser til at forpligte forsikringsselskabet over for tredjemand samt til at repræsentere det over for filialmedlemsstatens myndigheder og domstole. Med hensyn til Lloyd's må dette, i tilfælde af eventuelle tvister i filialmedlemsstaten, der hidrører fra indgående forpligtelser, ikke medføre større vanskeligheder for de sikrede, end hvis tvisterne vedrørte selskaber af sædvanlig type. Med henblik herpå skal den generalbefuldsmægtigedes kompetence især omfatte beføjelse til i denne egenskab at give møde i retten som sagsøgt med beføjelse til at forpligte de pågældende forsikringsskivere i Lloyd's.

3. Medmindre den kompetente myndighed i hjemlandet henset til den påtænkte etablering har grund til at nære mistillid til den administrative strukturs egnethed, forsikringsselskabets finansielle situation eller de ansvarlige lederes og den generalbefuldsmægtigedes hæderlighed og kvalifikationer eller erhvervs erfaring, videresender den senest tre måneder efter modtagelsen af alle de i stk. 2 nævnte oplysninger disse til den kompetente myndighed i filialmedlemsstaten og underretter det berørte forsikringsselskab herom.

Hjemlandets kompetente myndighed attesterer ligeledes, at forsikringsselskabet råder over minimumssolvensmargenen, beregnet i overensstemmelse med artikel 28 og 29.

Nægter den kompetente myndighed i hjemlandet at videresende de i stk. 2 nævnte oplysninger til den kompetente myndighed i filialmedlemsstaten, skal dette afslag begrundes over for det berørte forsikringsselskab inden tre måneder efter modtagelsen af samtlige omhandlede oplysninger. Et sådant afslag eller manglende svar kan gøres til genstand for domstolsprøvelse i hjemlandet.

4. Inden forsikringsselskabets filial påbegynder sin virksomhed, har den kompetente myndighed i filialmedlemsstaten en frist på to måneder fra modtagelsen af de i stk. 3 nævnte oplysninger til i givet fald at meddele hjemlandets kompetente myndighed de vilkår, som begrundet i almene hensyn skal gælde for udøvelse af denne virksomhed i filialmedlemsstaten.

5. Så snart der foreligger en meddelelse fra den kompetente myndighed i filialmedlemsstaten eller, hvis denne ikke sender nogen meddelelse, så snart den i stk. 4 nævnte frist er udløbet, kan filialen etableres, og den kan påbegynde sin virksomhed.

6. I tilfælde af ændring af et forhold, der er givet meddelelse om efter stk. 2, litra b), c) eller d), skal forsikringsselskabet skriftligt meddele de kompetente myndigheder i hjemlandet og i filialmedlemsstaten den pågældende ændring, mindst en måned før ændringen foretages, således at den kompetente myndighed i hjemlandet og i filialmedlemsstaten kan handle i henhold til henholdsvis stk. 3 og stk. 4.

Artikel 39

Fri udveksling af tjenesteydelser: Forudgående meddelelse til hjemlandet

Ethvert forsikringsselskab, der for første gang i en eller flere medlemsstater agter at udøve sin virksomhed i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, skal forinden give de kompetente myndigheder i hjemlandet meddelelse herom med angivelse af arten af de forpligtelser, det har til hensigt at dække.

Artikel 40

Fri udveksling af tjenesteydelser: Meddelelse fra hjemlandet

1. De kompetente myndigheder i hjemlandet meddeler inden for en frist på en måned efter den i artikel 39 nævnte meddelelse den eller de medlemsstater, på hvis område forsikringsselskabet agter at udøve sin virksomhed i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, følgende:

- a) et certifikat, hvori det godtgøres, at forsikringsselskabet råder over minimumssolvensmargenen beregnet i overensstemmelse med artikel 28 og 29
- b) de klasser, inden for hvilke forsikringsselskabet har ret til at virke
- c) arten af de forpligtelser, som forsikringsselskabet har til hensigt at dække i den medlemsstat, hvor der præsteres tjenesteydelser.

Samtidig underretter de det berørte forsikringsselskab herom.

2. Hvis de kompetente myndigheder i hjemlandet ikke fremsender de i stk. 1 nævnte oplysninger inden for den fastsatte frist, skal de inden for samme frist underrette forsikringsselskabet om årsagerne hertil. Afslaget kan gøres til genstand for domstolsprøvelse i hjemlandet.

3. Forsikringsselskabet kan begynde sin virksomhed på den attesterede dato, hvor det er blevet underrettet om den i stk. 1, første afsnit, omhandlede meddelelse.

Artikel 41

Fri udveksling af tjenesteydelser: Ændring i forpligtelsen

Enhver ændring, som forsikringsselskabet agter at foretage i de i artikel 39 omhandlede oplysninger, underkastes fremgangsmåden i artikel 39 og 40.

Artikel 42

Sprog

De kompetente myndigheder i filialmedlemsstaten eller i den medlemsstat, hvor tjenesteydelserne præsteres, kan kræve, at de oplysninger, som de i henhold til dette direktiv har lov til at anmode om vedrørende de forsikringsselskabers virksomhed, som opererer på deres område, gives på den pågældende medlemsstats officielle sprog.

Artikel 43

Bestemmelser om aftalemæssige betingelser og beregning af tariffer

Filialmedlemsstaten eller den medlemsstat, hvor tjenesteydelserne præsteres, må ikke fastsætte bestemmelser om, at der kræves forudgående godkendelse eller løbende anmeldelse af de almindelige og specielle betingelser i forsikringspolicer, af tariffer, af det tekniske grundlag for beregningen af bl.a. tariffer og forsikringsmæssige hensættelser og af formularer og andre trykte dokumenter, som forsikringsselskabet agter at anvende over for forsikringstagerne. Med henblik på at kontrollere, at deres nationale bestemmelser om forsikringsaftaler overholdes, kan de alene kræve, at ethvert forsikringsselskab, der ønsker at udøve forsikringsvirksomhed på deres område i henhold til reglerne om fri etableringsret eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, på opfordring skal kunne forelægge de betingelser og andre trykte dokumenter, som det agter at anvende, uden at dette dog må gøres til en forhåndsbetingelse for, at forsikringsselskabet kan udøve sin virksomhed.

Artikel 44

Forsikringsselskaber der overtræder retsregler

1. Ethvert forsikringsselskab, der udøver virksomhed i henhold til reglerne om fri etableringsret eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, skal forelægge de kompetente myndigheder i filialmedlemsstaten og/eller i den medlemsstat, hvor tjenesteydelser præsteres, alle de dokumenter, der forlanges af det med henblik på gennemførelsen af denne artikel, for så vidt som forsikringsselskaber, der har hjemsted i disse medlemsstater, også er forpligtet dertil.

2. Hvis de kompetente myndigheder i en medlemsstat konstaterer, at et forsikringsselskab, der på denne medlemsstats område har en filial eller driver virksomhed i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, overtræder de retsregler i nævnte medlemsstat, der gælder for det, anmoder de det pågældende forsikringsselskab om at bringe disse ulovlige forhold til ophør.

3. Foretager vedkommende forsikringsselskab sig ikke det nødvendige, giver de kompetente myndigheder i den pågældende medlemsstat de kompetente myndigheder i hjemlandet meddelelse herom. Disse træffer snarest muligt alle nødvendige foranstaltninger med henblik på, at det pågældende forsikringsselskab bringer de ulovlige forhold til ophør. De kompetente myndigheder i den pågældende medlemsstat underrettes om arten af disse foranstaltninger.

4. Hvis forsikringsselskabet trods de foranstaltninger, der er truffet af hjemlandet, eller fordi disse foranstaltninger viser sig at være utilstrækkelige, eller den pågældende medlemsstat ikke træffer nogen foranstaltninger, fortsat overtræder de retsregler, der gælder i den pågældende medlemsstat, kan denne, efter at have givet de kompetente myndigheder i hjemlandet meddelelse herom, træffe egnede foranstaltninger for at forhindre eller standse yderligere overtrædelser og, såfremt det er strengt nødvendigt, forbyde selskabet at indgå flere forsikringsaftaler på dens område. Medlemsstaterne drager omsorg for, at det på deres område er muligt at give forsikringsselskaberne de nødvendige meddelelser.

5. Stk. 2, 3 og 4 berører ikke medlemsstaternes ret til i nødstilfælde at træffe egnede forholdsregler for at forhindre lovovertrædelser på deres område. Dette indebærer også mulighed for at forhindre et forsikringsselskab i at fortsætte med at indgå nye forsikringsaftaler på deres område.

6. Stk. 2, 3 og 4 berører ikke medlemsstaternes ret til at pålægge sanktioner ved overtrædelser på deres område.

7. Hvis det forsikringsselskab, der har gjort sig skyldig i overtrædelser, har et etableret forretningssted eller besidder ejendom i den pågældende medlemsstat, kan dennes kompetente myndigheder i overensstemmelse med den nationale lovgivning iværksætte de for sådanne overtrædelser fastsatte administrative sanktioner over for dette etablerede forretningssted eller denne ejendom.

8. Enhver foranstaltning, der træffes i henhold til stk. 3 til 7, og som omfatter sanktioner eller begrænsninger i udøvelsen af forsikringsvirksomhed, skal behørigt begrundes og meddeles det pågældende forsikringsselskab.

9. Kommissionen forelægger hvert andet år Forsikringskomiteen en rapport, der viser antallet og arten af tilfælde, hvor der i den enkelte medlemsstat er givet afslag som omhandlet i artikel 38 eller i artikel 40, eller truffet foranstaltninger i henhold til stk. 4 i nærværende artikel. Medlemsstaterne samarbejder med Kommissionen ved at give den de oplysninger, der er nødvendige for udarbejdelsen af rapporten.

Artikel 45

Reklame

Dette direktiv er ikke til hinder for, at forsikringsselskaber med hjemsted i en medlemsstat ved anvendelse af ethvert foreliggende kommunikationsmiddel kan reklamere for deres ydelser i

filialmedlemsstaten eller i den medlemsstat, hvor tjenesteydelserne præsteres, så længe de ikke tilsidesætter eventuelle regler om sådanne reklamers form og indhold, der er begrundet i almene hensyn.

Artikel 46

Likvidation

Såfremt et forsikringsselskab træder i likvidation, opfyldes forpligtelserne i forbindelse med forsikringsaftaler, der er indgået gennem en filial eller i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, på samme måde som forpligtelserne i forbindelse med dette selskabs andre forsikringsaftaler, uanset de sikredes eller begunstigedes nationalitet.

Artikel 47

Statistiske oplysninger om virksomhed, der udøves henover grænserne

Forsikringsselskaber skal særskilt for forsikringsvirksomhed, der udøves i henhold til reglerne om fri etableringsret, og for forsikringsvirksomhed, der udøves i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, meddele den kompetente myndighed i hjemlandet beløbet for præmier, uden fradrag af genforsikringsandelen, for hver medlemsstat og for hver af forsikringsklasserne I til IX, som defineret i bilag I.

Hjemlandets kompetente myndigheder videregiver inden for en rimelig frist og i samlet form de pågældende oplysninger til de kompetente myndigheder i de berørte medlemsstater, der anmoder derom.

Artikel 48

Skatter på præmier

1. Uden at det foregriber en senere harmonisering, er alle forsikringsaftaler udelukkende pålagt de indirekte skatter og parafiskale afgifter, hvormed forsikringspræmierne er belastet i den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, samt for Spaniens vedkommende de ekstragebyrer, der ved lov er fastsat til fordel for det spanske »Consortio de Compensación de Seguros« til udførelse af dets opgaver i forbindelse med godtgørelse af tab på grund af usædvanlige begivenheder i denne medlemsstat.

2. Den lovgivning, der finder anvendelse på aftalen efter artikel 31, har ingen indflydelse på den gældende skattemæssige ordning.

3. Med forbehold af senere harmonisering anvender hver medlemsstat på de forsikringsselskaber, som indgår forpligtelse på dens område, de nationale bestemmelser vedrørende de foranstaltninger, der skal sikre opkrævning af de indirekte skatter og parafiskale afgifter i henhold til stk. 1.

AFSNIT V

REGLER FOR AGENTURER ELLER FILIALER, DER ER ETABLERET INDEN FOR FÆLLESSKABET, OG SOM HØRER UNDER SELSKABER MED HJEMSTED UDEN FOR FÆLLESSKABET

Artikel 49

Principper og betingelser for at opnå tilladelse

1. Hver medlemsstat gør adgangen til den i artikel 2 omhandlede form for virksomhed på dens område betinget af en administrativ tilladelse for alle selskaber med vedtægtsmæssigt hjemsted uden for Fællesskabet.

2. Medlemsstaten kan give denne tilladelse, såfremt selskabet mindst opfylder følgende betingelser:

- a) er beføjet til at udøve den i artikel 2 omhandlede virksomhed i medfør af den nationale lovgivning, som det er undergivet;
- b) opretter et agentur eller en filial på denne medlemsstats område;
- c) forpligter sig til på agenturets eller filialens hjemsted at føre særskilt regnskab for den virksomhed, der udøves der, samt opbevare alle forretningsdokumenter sammesteds;
- d) udpeger en generalagent, som skal godkendes af den kompetente myndighed;
- e) i den medlemsstat, hvor virksomheden udøves, råder over aktiver af en størrelse, der mindst er lig med halvdelen af det i artikel 29, stk. 2, litra a), foreskrevne minimum for garantifonden og deponerer en fjerdedel af dette minimum som sikkerhed;
- f) forpligter sig til at være i besiddelse af en solvensmargen i overensstemmelse med artikel 53;
- g) fremlægger en driftsplan i henhold til bestemmelserne i stk. 3 og 4.

3. Den i stk. 2, litra g), nævnte driftsplan for agenturet eller filialen skal indeholde følgende angivelser eller dokumentation:

- a) arten af de forpligtelser, som selskabet har til hensigt at påtage sig i værtslandet; de almindelige og særlige betingelser i de kontrakter, det har til hensigt at benytte;
- b) det tekniske grundlag, som foretagendet har til hensigt at anvende for hver form for virksomhed, bl.a. de nødvendige elementer til beregning af tariffer og de i artikel 20 omhandlede forsikringsmæssige hensættelser;
- c) grundprincipperne for genforsikring;
- d) oversigt over foretagendets solvensmargen og garantifond som omhandlet i artikel 27, 28 og 29;

e) anslåede omkostninger ved opbygningen af administrationen og akquisitionsnettet samt de dertil bestemte finansielle midler;

og skal endvidere for de tre første regnskabsår angive;

f) agenturets eller filialens sandsynlige status;

g) en oversigt, der giver detaljerede oplysninger om de forventede indtægter og udgifter i forbindelse med direkte forsikringsvirksomhed og overtagelse af genforsikring såvel som afgivelse i genforsikring.

4. Med planen skal følge status og driftsregnskab for hvert af selskabets seneste tre regnskabsår. Såfremt selskabet har drevet virksomhed i mindre end tre regnskabsår, skal det dog kun fremlægge regnskaberne for de afsluttede regnskabsår.

Artikel 50

Betingelser for tredjelandes filialer

1) a) Med forbehold af litra b) kan de i dette afsnit omhandlede agenturer og filialer ikke på en medlemsstats område samtidig drive virksomhed som omhandlet i bilaget til direktiv 73/239/EØF og virksomhed omfattet af dette direktiv.

b) Med forbehold af litra c) kan medlemsstaterne fastsætte, at de i dette afsnit omhandlede agenturer og filialer, som på de i artikel 18, stk. 3, nævnte datoer udøvede de to former for virksomhed på en medlemsstats område, kan fortsætte deres virksomhed dér på betingelse af, at der i overensstemmelse med artikel 19 oprettes særskilt forvaltning for hver af disse former for virksomhed.

c) Enhver medlemsstat, som i medfør af artikel 18, stk. 6, har krævet af de selskaber, der er etableret på dens område, at de ophører med samtidig at udøve de former for virksomhed, som de udøvede på den i artikel 18, stk. 3 nævnte dato, skal kræve, at denne afgørelse ligeledes finder anvendelse på de i dette afsnit omhandlede agenturer og filialer, som er etableret på dens område, og som dér udøver begge former for virksomhed samtidig.

d) Medlemsstaterne kan fastsætte, at de i dette afsnit omhandlede agenturer og filialer, hvis hovedsæde udøver begge former for virksomhed, og som på de i artikel 18, stk. 3, nævnte datoer på en medlemsstats område udelukkende udøvede de af dette direktiv omfattede former for virksomhed, kan fortsætte deres virksomhed dér. Hvis selskabet ønsker at udøve de i direktiv 73/239/EØF nævnte former for virksomhed på dette område, kan det kun udøve de i dette direktiv omhandlede former for virksomhed gennem et datterselskab.

2) Artikel 13 og 36 finder tilsvarende anvendelse på de i dette afsnit omhandlede agenturer og filialer.

Ved anvendelsen af artikel 36 ligestilles den kompetente myndighed, der gennemfører efterprøvnngen af disse agenturers eller filialers samlede solvens, med den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor hjemstedet er beliggende.

3) Såfremt den i artikel 54, stk. 2, nævnte myndighed tilbagekalder tilladelsen, underretter den de kompetente myndigheder i de øvrige medlemsstater, hvor foretagendet udøver sin virksomhed, herom, og disse træffer hensigtsmæssige foranstaltninger. Såfremt beslutningen om tilbagekaldelse begrundes med utilstrækkelig solvensmargen, beregnet i overensstemmelse med artikel 54, stk. 1, litra a), tilbagekalder de kompetente myndigheder i de øvrige berørte medlemsstater ligeledes deres tilladelse.

Artikel 51

Overdragelse af forsikringsbestand

1. Hver medlemsstat tillader på de i den nationale lovgivning fastsatte betingelser, at agenturer og filialer, der er etableret på dens område og omhandlet i dette afsnit, overdrager hele eller en del af deres forsikringsbestand til et overtagende selskab, der er etableret i samme medlemsstat, hvis de kompetente myndigheder i denne medlemsstat eller i givet fald i den i artikel 54 omhandlede medlemsstat bekræfter, at det overtagende selskab, overdragelsen taget i betragtning, har den fornødne solvensmargen.

2. Hver medlemsstat tillader på de i den nationale lovgivning fastsatte betingelser, at agenturer og filialer, der er etableret på dens område og omhandlet i dette afsnit, overdrager hele eller en del af deres forsikringsbestand til et forsikrings-selskab med hjemsted i en anden medlemsstat, hvis de kompetente myndigheder i denne medlemsstat bekræfter, at det overtagende selskab, overdragelsen taget i betragtning, har den fornødne solvensmargen.

3. Såfremt en medlemsstat på de i den nationale lovgivning fastsatte betingelser tillader, at agenturer og filialer, der er etableret på dens område og omhandlet i dette afsnit, overdrager hele eller en del af deres forsikringsbestand til et agentur eller en filial, som er omhandlet i dette afsnit og etableret på en anden medlemsstats område, skal den sikre sig, at de kompetente myndigheder i det overtagende selskabs hjemland eller i givet fald i den i artikel 54 omhandlede medlemsstat bekræfter, at det overtagende selskab, overdragelsen taget i betragtning, har den fornødne solvensmargen, samt at en sådan overdragelse er mulig efter loven i det overtagende selskabs hjemland, og at sidstnævnte er indforstået med overdragelsen.

4. Den medlemsstat, hvor det overdragende agentur eller den overdragende filial er beliggende, giver i de i stk. 1, 2 og 3 nævnte tilfælde tilladelse til overdragelsen efter at have modtaget godkendelse fra de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, såfremt denne ikke er den medlemsstat, hvor det overdragende agentur eller den overdragende filial er beliggende.

5. De kompetente myndigheder i de hørte medlemsstater meddeler de kompetente myndigheder i det overdragende forsikrings-selskabs hjemland deres udtalelse eller deres samtykke senest tre måneder efter anmodningens modtagelse; har de hørte myndigheder ikke svaret ved udløbet af denne frist, betragtes dette som en positiv udtalelse eller et stiltiende samtykke.

6. En overdragelse, der tillades i henhold til denne artikel, skal i den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, offentliggøres som foreskrevet i den nationale lovgivning. Overdragelsen kan uden videre gøres gældende over for de berørte forsikrings-tagere, de sikrede og enhver anden person, som har rettigheder eller forpligtelser i kraft af de overtagne aftaler.

Denne bestemmelse berører ikke medlemsstaternes ret til at fastsætte, at forsikringstagerne skal have mulighed for at opsigte aftalen inden for en bestemt frist fra overdragelsestidspunktet.

Artikel 52

Forsikringsmæssige hensættelser

Medlemsstaterne pålægger selskaberne at oprette de i artikel 20 omhandlede hensættelser, der svarer til de på deres område indgåede forpligtelser. De sørger for, at agenturet eller filialen dækker disse hensættelser ved hjælp af ækvivalente og kongruente aktiver i overensstemmelse med bilag II.

Medlemsstaternes lovgivning finder anvendelse ved beregningen af disse hensættelser, ved fastsættelsen af de måder, hvorpå midlerne kan anbringes, ved vurderingen af aktiverne, og i givet fald ved bestemmelsen af, i hvilket omfang det kan tillades, at aktiverne dækker disse hensættelser.

Den pågældende medlemsstat kræver, at de aktiver, der dækker disse hensættelser, er lokaliseret på dens område. Dog finder artikel 20, stk. 4, anvendelse.

Artikel 53

Solvensmargen og garantifond

1. Hver medlemsstat pålægger de agenturer eller filialer, der er oprettet på dens område, at råde over en solvensmargen, der er sammensat som beskrevet i artikel 27. Margenens minimum beregnes i overensstemmelse med artikel 28. Ved denne beregning tages kun de af agenturet eller filialen foretagne forretninger i betragtning.

2. En tredjedel af solvensmargenens minimum udgør garantifonden.

Denne garantifond kan dog ikke være mindre end halvdelen af det i artikel 29, stk. 2, litra a), fastsatte minimum. Initialdepotet, som er stillet i overensstemmelse med artikel 49, stk. 2, litra e), er medregnet heri.

Garantifonden og denne fonds minimum sammensættes i overensstemmelse med artikel 29.

3. De aktiver, der dækker solvensmargenens minimum, skal op til et beløb på størrelse med garantifonden være lokaliseret i den medlemsstat, hvor virksomheden udøves, og for så vidt angår det resterende beløb, inden for Fællesskabet.

Artikel 54

Fordele for selskaber, der har opnået tilladelse fra flere medlemsstater

1. Selskaber, der har anmodet om eller opnået tilladelse fra flere medlemsstater, kan anmode om følgende fordele, som kun kan ydes samlet:

- a) den i artikel 53 omhandlede solvensmargen beregnes på grundlag af den samlede virksomhed, som de udøver inden for Fællesskabet; i så fald tages kun den virksomhed, som udøves af samtlige agenturer eller filialer, der er etableret inden for Fællesskabet, i betragtning ved denne beregning;
- b) den i artikel 49, stk. 2, litra e), omhandlede sikkerhed skal kun stilles i én af disse stater;
- c) de aktiver, der dækker garantifonden, kan lokaliseres i hvilken som helst af de medlemsstater, hvor de udøver deres virksomhed.

2. Anmodning om opnåelse af de i stk. 1 nævnte fordele fremsendes til de kompetente myndigheder i de pågældende medlemsstater. I anmodningen opgives den myndighed, der fremtidig skal føre tilsyn med de i Fællesskabet etablerede filialer eller agenturers solvens for så vidt angår deres samlede virksomhed. Selskabets valg af myndighed skal begrundes. Sikkerhedsstillelsen skal deponeres i den pågældende medlemsstat.

3. De i stk. 1 nævnte fordele må kun ydes, såfremt de kompetente myndigheder i alle de medlemsstater, som anmodningen er fremsendt til, samtykker. De får virkning fra det tidspunkt, på hvilket den valgte kompetente myndighed over for de øvrige kompetente myndigheder har erklæret sig rede til at varetage tilsynet med de i Fællesskabet etablerede filialer eller agenturers solvens for så vidt angår deres samlede virksomhed.

Den valgte kompetente myndighed modtager fra de øvrige medlemsstater de oplysninger, der er nødvendige for at føre tilsyn med den samlede solvens for agenturer og filialer, der er etableret på deres område.

4. Tilladelsen til at anvende de i medfør af denne artikel ydede fordele tilbagekaldes af samtlige berørte medlemsstater samtidig på foranledning af en eller flere af de berørte medlemsstater.

Artikel 55

Aftaler med tredjelande

Fællesskabet kan i de aftaler, det i overensstemmelse med traktaten indgår med et eller flere tredjelande, vedtage anvendelse af bestemmelser, der afviger fra de i dette afsnit fastsatte, for på betingelse af gensidighed at garantere en tilstrækkelig beskyttelse af de forsikrede i medlemsstaterne.

AFSNIT VI

REGLER FOR DATTERSELSKABER AF ET MODERSELSKAB, DER HENHØRER UNDER ET TREDJELANDS RET, OG FOR ET SÅDANT MODERSELSKABS ERHVERVELSE AF KAPITALINTERESSER

Artikel 56

Medlemsstaternes underretning af Kommissionen

Medlemsstaternes kompetente myndigheder underretter Kommissionen om:

- a) enhver meddelelse af tilladelse til et direkte eller indirekte datterselskab, hvis moderselskab eller moderselskaber henhører under et tredjelandets ret. Kommissionen giver det i artikel 58, stk. 2, omhandlede udvalg underretning herom
- b) et sådant moderselskabs erhvervelse af kapitalinteresser i et forsikringsselskab i Fællesskabet, som bevirker, at dette bliver dets datterselskab. Kommissionen giver det i artikel 58, stk. 2, omhandlede udvalg underretning herom.

Når der er meddelt tilladelse til et direkte eller indirekte datterselskab under et eller flere moderselskaber, som hører under et tredjelandets ret, skal koncernens opbygning angives i den anmeldelse, de kompetente myndigheder indgiver til Kommissionen.

Artikel 57

Tredjelandes behandling af forsikringsselskaber i Fællesskabet

1. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om alle generelle vanskeligheder, som deres forsikringsselskaber har mødt i forbindelse med etablering eller udøvelse af forsikringsvirksomhed i et tredjeland.

2. Med jævne mellemrum udarbejder Kommissionen en rapport, hvori den ud fra de i stk. 3 og 4 omhandlede kriterier gennemgår behandlingen af EF-forsikringsselskaber i tredjelande med hensyn til disses adgang til etablering og udøvelse af forsikringsvirksomhed samt erhvervelse af kapitalinteresser i forsikringsselskaber i tredjelande. Kommissionen forelægger Rådet disse rapporter, om nødvendigt ledsaget af passende forslag.

3. Hvis Kommissionen enten på grundlag af de i stk. 2 omhandlede rapporter eller på grundlag af andre oplysninger konstaterer, at et tredjeland ikke indrømmer EF-forsikringsselskaber en faktisk adgang til markedet svarende til den, Fællesskabet indrømmer forsikringsselskaber fra dette tredjeland, kan Kommissionen forelægge Rådet forslag til et passende forhandlingsmandat med henblik på at opnå tilsvarende konkurrencevilkår for EF-forsikringsselskaber. Rådet træffer afgørelse med kvalificeret flertal.

4. Hvis Kommissionen enten på grundlag af de i stk. 2 omhandlede rapporter eller på grundlag af andre oplysninger konstaterer, at EF-forsikringselskaber i et tredjeland ikke bliver behandlet på lige fod med de indenlandske forsikringselskaber og derfor ikke får samme konkurrencevilkår som disse, og at betingelserne for faktisk adgang til markedet ikke er opfyldt, kan den indlede forhandlinger med henblik på at rette op på situationen.

Under de i første afsnit nævnte omstændigheder kan det også på et hvilket som helst tidspunkt, samtidig med at der indledes forhandlinger, efter proceduren i artikel 58, stk. 2, bestemmes, at medlemsstaternes kompetente myndigheder skal indskrænke eller suspendere deres afgørelse:

— om ansøgninger om tilladelse, som er indgivet på tidspunktet for afgørelsen eller senere, og

— om hvorvidt moderselskaber, som hører under det pågældende tredjeland, direkte eller indirekte kan erhverve kapitalinteresser.

Inden udløbet af denne frist på tre måneder kan Rådet på baggrund af forhandlingsresultaterne med kvalificeret flertal på forslag af Kommissionen beslutte, at de truffene foranstaltninger skal opretholdes.

En sådan indskrænkning eller suspension kan ikke finde anvendelse, når forsikringselskaber eller datterselskaber, som behørigt er meddelt tilladelse i Fællesskabet, opretter datterselskaber, eller når sådanne selskaber eller datterselskaber erhverver kapitalinteresser i et forsikringselskab i Fællesskabet.

5. Hvis Kommissionen konstaterer et af de i stk. 3 og 4 nævnte forhold, skal medlemsstaterne efter anmodning fra Kommissionen underrette den om:

- a) enhver ansøgning om meddelelse af tilladelse til et direkte eller indirekte datterselskab, hvis moderselskab eller moderselskaber henhører under det pågældende tredjeland ret
- b) enhver plan om et sådant selskabs erhvervelse af kapitalinteresser i et EF-forsikringselskab, som bevirker, at dette bliver et datterselskab af førstnævnte selskab.

Disse oplysninger vil ikke længere blive meddelt, når der indgås en aftale med det tredjeland, der er nævnt i stk. 3 eller 4, når de i stk. 4, andet og tredje afsnit, nævnte foranstaltninger ikke længere gælder.

6. Foranstaltninger, der træffes i medfør af denne artikel, skal være i overensstemmelse med Fællesskabets forpligtelser i henhold til internationale — såvel bilaterale som multilaterale — aftaler om adgang til at optage og udøve forsikringsvirksomhed.

Artikel 58

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af et udvalg, der består af repræsentanter for medlemsstaterne, og som har Kommissionens repræsentant som formand.

2. Når der henvises til dette stykke, finder den i artikel 5 i afgørelse 1999/468/EF omhandlede forskriftsprocedure anvendelse i overensstemmelse med samme afgørelses artikel 7, stk. 3, og artikel 8.

3. Den i artikel 5, stk. 6, i afgørelse 1999/468/EF omhandlede frist fastsættes til tre måneder.

AFSNIT VII

OVERGANGSBESTEMMELSER OG ANDRE BESTEMMELSER

Artikel 59

Undtagelser og ophævelse af restriktive foranstaltninger

1. Selskaber, der er oprettet i Det forenede Kongerige »by Royal Charter« eller »by private Act« eller »by special Public Act«, kan fortsætte deres virksomhed i den form, hvori de blev oprettet den 15. marts 1979 uden tidsbegrænsning.

Det Forenede Kongerige opstiller en liste over disse selskaber og meddeler den til de øvrige medlemsstater og til Kommissionen.

2. Selskaber, der er »registered under the Friendly Societies Acts« i Det forenede Kongerige, kan fortsætte den form for virksomhed, som de udøvede den 15. marts 1979.

Artikel 60

Bevis for hæderlighed

1. Såfremt en medlemsstat af sine statsborgere kræver bevis for hæderlighed og bevis for, at de ikke tidligere har været erklæret konkurs, eller blot et af disse to beviser, skal denne stat som tilstrækkeligt bevis for statsborgere fra de øvrige medlemsstater godkende fremlæggelse af en udskrift af strafferegistret, eller i mangel heraf, et tilsvarende dokument, udstedt af en kompetent retlig eller administrativ myndighed i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, og hvoraf det fremgår, at disse krav er opfyldt.

2. Såfremt det i stk. 1 omhandlede dokument ikke udstedes i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, kan det erstattes af en erklæring under ed — eller i stater, hvor en sådan edsafleggelse ikke finder sted, af en højtidelig erklæring — der afgives af den pågældende for en kompetent retslig eller administrativ myndighed, eller i givet fald for en notar i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, og som afgiver en attestation til bekræftelse af denne edsafleggelse eller højtidelige erklæring. Erklæringen om, at der ikke foreligger eller har foreligget konkurs, kan ligeledes afgives for en kompetent erhvervsorganisation i samme land.

3. De i henhold til stk. 1 og 2 udstedte dokumenter må ved deres forelæggelse ikke være ældre end 3 måneder.

4. Medlemsstaterne udpeger de myndigheder og organer, der er kompetente med hensyn til udstedelse af de i stk. 1 og 2 omhandlede dokumenter, og underretter straks de øvrige medlemsstater og Kommissionen herom.

Ligeledes underretter hver medlemsstat de øvrige medlemsstater og Kommissionen om de myndigheder og organer, for hvilke de i denne artikel nævnte dokumenter skal forelægges til støtte for ansøgningen om tilladelse til på denne medlemsstats område at måtte udøve de i artikel 2 nævnte former for virksomhed.

Artikel 61

Overgangsbestemmelser for investeringer i grunde og bygninger

Medlemsstaterne kan indrømme de forsikringsselskaber, der har hjemsted på deres område, og for hvilke værdien af de grunde og bygninger, som medgår til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser, den 27. november 1992 overstige den i artikel 24, stk. 1, litra a), fastsatte procentsats, en frist til at efterkomme ovennævnte bestemmelse, der udløber senest den 31. December 1998.

Artikel 62

Overgangsbestemmelser for Sverige

1. Kongeriget Sverige kan anvende en overgangsordning indtil den 1. januar 2000 for at overholde artikel 24, stk. 1, litra b), idet de svenske myndigheder inden den 1. juli 1994 med henblik på Kommissionens godkendelse skal have forelagt en plan over de foranstaltninger, der skal træffes for at bringe engagementer, der overskrider grænserne i artikel 24, stk. 1, litra b), inden for dette direktivs grænser.

2. Senest ved tiltrædelsen og derefter den 31. december 1997 skal de svenske myndigheder forelægge Kommissionen en rapport om de foranstaltninger, der er truffet for at overholde dette direktiv. Kommissionen skal gennemgå disse foranstaltninger på grundlag af rapporterne. I lyset af udviklingen skal disse foranstaltninger om nødvendigt tilpasses for at fremskynde nedbringelsen af engagementernes størrelse. De svenske myndigheder skal pålægge de berørte livsforsikringsselskaber straks at indlede nedbringelsen af de relevante engagementer. De pågældende forsikringsselskaber må på intet tidspunkt øge disse engagementer medmindre de allerede er inden for dette direktivs grænser, og forhøjelsen ikke fører til en overskridelse heraf. De svenske myndigheder skal ved overgangsperiodens udløb forelægge en endelig rapport om resultatet af ovennævnte foranstaltninger.

AFSNIT VIII

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 63

Samarbejde mellem medlemsstaterne og Kommissionen

Kommissionen og medlemsstaternes kompetente myndigheder arbejder snævert sammen med henblik på at lette tilsynet med de af dette direktiv omfattede former for forsikring og virksomhed i Fællesskabet.

Medlemsstaterne giver Kommissionen meddelelse om væsentlige problemer i forbindelse med anvendelsen af dette direktiv, især de problemer, der opstår, dersom en medlemsstat konstaterer en usædvanlig overførsel af de af dette direktiv omfattede forsikringsaktiviteter fra selskaber, der er etableret på dens område, til filialer og agenturer, der er beliggende lige på den anden side af dens grænser.

Kommissionen og de kompetente myndigheder i de pågældende medlemsstater gennemgår disse problemer så hurtigt som muligt for at finde en hensigtsmæssig løsning.

I givet fald forelægger Kommissionen Rådet passende forslag.

Artikel 64

Rapport om udviklingen af markedet for fri udveksling af tjenesteydelser

Kommissionen forelægger med regelmæssige mellemrum og første gang den 20. november 1995 Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om udviklingen på markedet for forsikringsvirksomhed, der udøves i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser.

Artikel 65

Tekniske tilpasninger

Følgende tekniske tilpasninger, der skal foretages i dette direktiv, vedtages efter proceduren i artikel 66, stk. 2:

- udvidelse af artikel 6, stk. 1, litra a), til også at omfatte andre retlige former
- ændringer af listen i bilag I; tilpasning af listens terminologi for derved at tage hensyn til udviklingen på forsikringsmarkederne
- præcisering af de i artikel 27 opregnede komponenter, der indgår i solvensmargenen, for derved at tage hensyn til udviklingen af nye finansielle instrumenter
- ændring af størrelsen af den i artikel 29, stk. 2, omhandlede minimumsgarantifond for derved at tage hensyn til den økonomiske og finansielle udvikling

- ændring af den liste over aktiver, der kan medgå til dækning af forsikringsmæssige hensættelser, som er fastlagt i artikel 23, og af de regler for risikospredning, som er fastsat i artikel 24, for derved at tage hensyn til udviklingen af nye finansielle instrumenter
- ændring af lempelserne i kongruensreglerne i bilag II for derved at tage hensyn til udviklingen af nye instrumenter til dækning af valutakursrisici eller til fremskridtene hen imod Den Økonomiske og Monetære Union
- præcisering af definitionerne med henblik på at sikre en ensartet anvendelse af nærværende direktiv i hele Fællesskabet
- de nødvendige tekniske tilpasninger af reglerne for fastsættelse af maksimumsrentesatserne i henhold til artikel 20, navnlig for derved at tage hensyn til fremskridtene hen imod Den Økonomiske og Monetære Union.

Artikel 66

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af den ved direktiv 91/675/EØF nedsatte forsikringskomité.
2. Når der henvises til dette stykke, finder den i artikel 5 i afgørelse 1999/468/EF omhandlede forskriftsprocedure anvendelse i overensstemmelse med samme afgørelses artikel 7, stk. 3, og artikel 8.
3. Den i artikel 5, stk. 6, i afgørelse 1999/468/EF omhandlede frist fastsættes til tre måneder.

Artikel 67

Rettigheder erhvervet af eksisterende filialer og forsikringsselskaber

1. Filialer, der inden den 1. juli 1994 har påbegyndt deres virksomhed efter de i filialmedlemsstaten gældende bestemmelser, anses for at have fulgt fremgangsmåden i artikel 38, stk. 1 til 5.

Fra denne dato er de omfattet af artikel 13, 20, 36, 37 og 44.

2. Artikel 39 og 40 berører ikke de velerhvervede rettigheder, som tilkommer et forsikringsselskab, der inden den 1. juli 1994 har udøvet virksomhed i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser.

Artikel 68

Ret til domstolsprøvelse

Medlemsstaterne påser, at alle afgørelser, der træffes over for et forsikringsselskab i henhold til de love og administrative bestemmelser, der vedtages i henhold til nærværende direktiv, kan gøres til genstand for domstolsprøvelse.

Artikel 69

Revision af beløb udtrykt i euro

1. Inden den 15. marts 1985 forelægger Kommissionen Rådet en beretning omhandlede den indflydelse, som de i dette direktiv fastsatte finansielle krav har haft på situationen på forsikringsmarkedet i medlemsstaterne.
2. Rådet foretager på forslag fra Kommissionen hvert andet år en gennemgang og i givet fald en revision af de beløb, der i dette direktiv er anført i euro, idet det tager hensyn til udviklingen i den økonomiske og monetære situation inden for Fællesskabet.

Artikel 70

Gennemførelse af nye bestemmelser

Medlemsstaterne vedtager senest den 31. december 2001 de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme artikel 1, litra m); artikel 18, stk. 3; artikel 27, nr. 3), litra a), andet afsnit, andet punktum; artikel 49, stk. 2, litra g) samt stk. 3 og 4; artikel 59, stk. 2, og artikel 67, stk. 1. De underretter straks Kommissionen herom.

Medlemsstaterne anvender disse bestemmelser fra den 1. januar 2002. Bestemmelserne skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

Artikel 71

Meddelelse til Kommissionen

Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale forskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 72

Ophævede direktiver og deres sammenlignelighed med nærværende direktiv

1. De i bilag IV, del A, anførte direktiver ophæves, dog uden at medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til de i bilag IV, del B, anførte frister for gennemførelse og anvendelse berøres heraf.
2. Henvisninger til de ophævede direktiver gælder som henvisninger til nærværende direktiv og læses i overensstemmelse med den i bilag V anførte sammenligningstabel.

Artikel 73

Ikrafttrædelse

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Artikel 74

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

BILAG I

FORSIKRINGSKLASSER

- I. Forsikringsformer omhandlet i artikel 2, stk. 1, litra a), b) og c), undtagen de i punkt II og III omhandlede
- II. Forsikring som kommer til udbetaling ved ægteskab; forsikring, som kommer til udbetaling ved fødsel
- III. Forsikring, der er tilknyttet investeringsfunds, og som er omhandlet i artikel 2, stk. 1, litra a) og b)
- IV. »Permanent health insurance« omhandlet i artikel 2, stk. 1, litra d)
- V. Tontine-virksomhed omhandlet i artikel 2, stk. 2, litra a)
- VI. Kapitaliseringsvirksomhed omhandlet i artikel 2, stk. 2, litra b)
- VII. Forvaltning af kollektive pensionsmidler omhandlet i artikel 2, stk. 2, litra c) og d)
- VIII. De former for virksomhed, der er omhandlet i artikel 2, stk. 2, litra e)
- IX. De former for virksomhed, der er omhandlet i artikel 2, stk. 3.

BILAG II

KONGRUENSREGLER

Det fastlægges efter følgende regler, i hvilken valuta forsikringselskabet skal indfri sine forpligtelser:

1. Når garantierne ifølge en forsikringsaftale er udtrykt i en bestemt valuta, skal forsikringselskabet indfri sine forpligtelser i denne valuta.
2. Medlemsstaterne kan tillade, at forsikringselskabers forsikringsmæssige hensættelser, herunder navnlig livsforsikringshensættelser, ikke dækkes af kongruente aktiver, hvis det følger af anvendelsen af ovenstående bestemmelser, at selskabet for at opfylde princippet om kongruens skulle være i besiddelse af aktiver i en bestemt valuta for et beløb, der ikke overstiger 7 % af aktiverne i andre valutaer.
3. Medlemsstaterne kan fritage forsikringselskaber for at anvende kongruensprincippet, når forpligtelserne skal indfries i et tredjelandets valuta, hvis investeringer i denne valuta er undergivet regulering, hvis valutaen er underkastet overførselsrestriktioner, eller hvis den af lignende grunde er uhensigtsmæssig til dækning af forsikringsmæssige hensættelser.
4. Forsikringselskaber kan undlade at tilvejebringe dækning ved kongruente aktiver for et beløb, der ikke må overstige 20 % af deres forpligtelser i en bestemt valuta.

Samtlige aktiver — uanset valuta — skal dog mindst modsvare samtlige forpligtelser, uanset i hvilken valuta disse er angivet.
5. Medlemsstaterne kan fastsætte, at når forpligtelser i henhold til ovenstående bestemmelser skal være dækket af aktiver i en medlemsstats valuta, anses dette krav ligeledes for opfyldt, når aktiverne er udtrykt i euro.

BILAG III

OPLYSNINGER TIL FORSIKRINGSTAGEREN

Inden der indgås en forsikringsaftale (A) eller under aftalens løbetid (B), skal der forelægges forsikringstageren følgende skriftlige oplysninger, som skal være klart og præcist formuleret og affattet på et officielt sprog i den medlemsstat, hvor forpligtelsen består.

Oplysningerne kan dog affattes på et andet sprog, hvis forsikringstageren anmoder derom, og det er tilladt i henhold til medlemsstatens lovgivning, eller forsikringstageren frit kan vælge, hvilken lov der skal anvendes.

A. Inden forsikringsaftalen indgås

Oplysninger om forsikringsselskabet	Oplysninger om forsikringsforpligtelsen
a.1 Selskabets navn og juridiske form	a.4 Definition af de enkelte garantier og optioner
a.2 Angivelse af, i hvilken medlemsstat selskabets hjemsted er beliggende, og i givet fald i hvilken medlemsstat det agentur eller den filial, med hvilket eller hvilken aftalen indgås, er beliggende	a.5 Forsikringsaftalens løbetid
a.3 Hovedsædets adresse samt i givet fald adressen på det agentur eller den filial, som aftalen indgås med	a.6 Betingelser for opsigelse af forsikringsaftalen
	a.7 Betingelser for indbetaling af præmier, herunder over hvilken årrække
	a.8 Nærmere vilkår for beregning og tildeling af bonus
	a.9 Angivelse af tilbagekøbsværdi og fripoliceværdi og arten af de hertil knyttede garantier
	a.10 Oplysninger om præmier for de enkelte garantier, herunder for hovedforsikringen og supplerende garantier, når sådanne oplysninger viser sig hensigtsmæssige
	a.11 Angivelse af anvendte referenceværdier i forsikringsaftaler tilknyttet investeringsfonde
	a.12 Angivelse af arten af de aktiver, forsikringsaftaler tilknyttet investeringsfonde er baseret på
	a.13 Betingelser for udøvelse af opsigelsesretten
	a.14 Generelle angivelser vedrørende den skatteordning, der gælder for den pågældende art police
	a.15 Bestemmelser vedrørende behandling af klager vedrørende aftalen fra forsikringstagerne, de sikrede eller de af aftalen begunstigede, herunder om der findes en klageinstans, uden at dette berører forsikringstagerens adgang til at anlægge retssag
	a.16 Den lovgivning, der skal gælde for aftalen, hvis parterne ikke kan vælge frit, eller, når parterne frit kan vælge lovgivning, den lovgivning forsikringsselskabet foreslår

B. Under forsikringsaftalens løbetid

Ud over de almindelige og særlige betingelser, der skal meddeles forsikringstageren, skal han også modtage følgende oplysninger under forsikringsaftalens løbetid:

Oplysninger om forsikringsselskabet	Oplysninger om forsikringsforpligtelsen
b.1 Enhver ændring af selskabets navn eller betegnelse, juridiske form eller af hovedsædets adresse og i givet fald af adressen på det agentur eller den filial, som aftalen er indgået med	b.2 Alle oplysninger vedrørende punkt a.4 til a.12 i A i tilfælde af tillæg til aftalen eller i tilfælde af ændring af den lovgivning, der finder anvendelse på den
	b.3 Hvert år oplysninger om bonussituationen

BILAG IV

OPHÆVEDE DIREKTIVER OG FRISTER FOR GENNEMFØRELSE I NATIONAL LOVGIVNING

DEL A

Ophævede direktiver

(jf. artikel 72)

1. Rådets direktiv 79/267/EØF
Som ændret ved Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/26/EF.
2. Rådets direktiv 90/619/EØF.
3. Rådets direktiv 92/96/EØF
Som ændret ved Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/26/EF.

DEL B

Frister for gennemførelse og anvendelse

(jf. artikel 72)

Direktiv	Gennemførelsesfrist	Anvendelsesfrist
79/267/EØF (EFT L 63 af 13.3.1979, s. 1)	15. september 1980	15. september 1981
90/619/EØF (EFT L 330 af 29.11.1990, s. 50)	20. november 1992	20. maj 1993
92/96/EØF (EFT L 360 af 9.12.1992, s. 1)	31. december 1993	1. juli 1994
95/26/EF (EFT L 168 af 18.7.1995, s. 7)	18. juli 1996	18. juli 1996

BILAG V

SAMMENLIGNINGSTABEL

Nærværende direktiv	Direktiv 79/267/EØF	Direktiv 90/619/EØF	Direktiv 92/96/EØF	Direktiv 95/26/EF	Øvrige akter	
Artikel 1, stk. 1, litra a)			Artikel 1, litra a)			
Artikel 1, stk. 1, litra b)		Artikel 3	Artikel 1, litra b)			
Artikel 1, stk. 1, litra c)		Artikel 2, litra c)				
Artikel 1, stk. 1, litra d)			Artikel 1, litra c)			
Artikel 1, stk. 1, litra e)			Artikel 1, litra d)			
Artikel 1, stk. 1, litra f)			Artikel 1, litra e)			
Artikel 1, stk. 1, litra g)		Artikel 2, litra e)				
Artikel 1, stk. 1, litra h) til l)			Artikel 1, litra f) til j)			
Artikel 1, stk. 1, litra m)						Ny
Artikel 1, stk. 1, litra n)			Artikel 1, litra l)			
Artikel 1, stk. 1, litra o), p) og q)	Artikel 5, litra b), c) og d)					
Artikel 1, stk. 1, litra r)				Artikel 2, stk. 1		
Artikel 1, stk. 2	Artikel 5, litra a), andet punktum					
Artikel 2	Artikel 1					
Artikel 3, stk. 1, nr. 1) til 4)	Artikel 2					
Artikel 3, stk. 1, nr. 5) til 6)	Artikel 3					
Artikel 3, stk. 1, nr. 7)	Artikel 4					
Artikel 3, stk. 1, nr. 8)					Akten vedrørende Østrigs, Finlands og Sveriges tiltædelse som tilpasset ved beslutning 95/1/EF, Euratom, EKSF	
Artikel 4	Artikel 6					
Artikel 5	Artikel 7					
Artikel 6, stk. 1	Artikel 8, stk. 1					
Artikel 6, stk. 2	Artikel 8, stk. 1a					
Artikel 6, stk. 3	Artikel 8, stk. 2					
Artikel 6, stk. 4	Artikel 8, stk. 3					

Nærværende direktiv	Direktiv 79/267/EØF	Direktiv 90/619/EØF	Direktiv 92/96/EØF	Direktiv 95/26/EF	Øvrige akter	
Artikel 6, stk. 5	Artikel 8, stk. 4					
Artikel 7	Artikel 9					
Artikel 8			Artikel 7			
Artikel 9	Artikel 12					
Artikel 10	Artikel 15					
Artikel 11	Artikel 16					
Artikel 12	Artikel 22, stk. 1					
Artikel 13	Artikel 23					
Artikel 14, stk. 1 til 5			Artikel 11, stk. 2 til 6			
Artikel 15			Artikel 14			
Artikel 16, stk. 1 til 5			Artikel 15, stk. 1 til 5			
Artikel 16, stk. 6			Artikel 15, stk. 5a			
Artikel 16, stk. 7			Artikel 15, stk. 5b			
Artikel 16, stk. 8			Artikel 15, stk. 5c			
Artikel 16, stk. 9			Artikel 15, stk. 6			
Artikel 17			Artikel 15a			
Artikel 18, stk. 1 og 2	Artikel 13, stk. 1 og 2					
Artikel 18, stk. 3						Ny
Artikel 18, stk. 4 til 7	Artikel 13, stk. 3 og 7					
Artikel 19	Artikel 14					
Artikel 20	Artikel 17					
Artikel 21			Artikel 19			
Artikel 22			Artikel 20			
Artikel 23, stk. 1			Artikel 21, stk. 1, første afsnit			
Artikel 23, stk. 2			Artikel 21, stk. 1, andet afsnit			
Artikel 23, stk. 3, første afsnit			Artikel 21, stk. 1, tredje afsnit			
Artikel 23, stk. 3 andet afsnit			Artikel 21, stk. 1, fjerde afsnit			

Nærværende direktiv	Direktiv 79/267/EØF	Direktiv 90/619/EØF	Direktiv 92/96/EØF	Direktiv 95/26/EF	Øvrige akter	
Artikel 23, stk. 4			Artikel 21, stk. 2			
Artikel 24			Artikel 22			
Artikel 25			Artikel 23			
Artikel 26			Artikel 24			
Artikel 27, nr. 1) og 2)	Artikel 18, nr. 1) og 2)					
Artikel 27, nr. 3), litra a), første afsnit	Artikel 18, nr. 3), litra a)					
Artikel 27, nr. 3), litra a), andet afsnit, første punktum	Artikel 18, nr. 3), litra a), andet afsnit, første punktum					
Artikel 27, nr. 3), litra a), andet afsnit, andet punktum						Ny
Artikel 27, nr. 3), litra a), tredje afsnit	Artikel 18, nr. 3), litra a)					
Artikel 27, nr. 3), litra b) og c)	Artikel 18, nr. 3), litra b) og c)					
Artikel 28	Artikel 19					
Artikel 29	Artikel 20					
Artikel 30	Artikel 21					
Artikel 31		Artikel 4				
Artikel 32			Artikel 28			
Artikel 33			Artikel 29			
Artikel 34		Artikel 15				
Artikel 35			Artikel 31			
Artikel 36	Artikel 24					
Artikel 37	Artikel 26					
Artikel 38	Artikel 10					
Artikel 39		Artikel 11				
Artikel 40		Artikel 14				
Artikel 41		Artikel 17				
Artikel 42			Artikel 38			
Artikel 43			Artikel 39, stk. 2			
Artikel 44, stk. 1 til 9			Artikel 40, stk. 2 til 10			
Artikel 45			Artikel 41			
Artikel 46			Artikel 42, stk. 2			

Nærværende direktiv	Direktiv 79/267/EØF	Direktiv 90/619/EØF	Direktiv 92/96/EØF	Direktiv 95/26/EF	Øvrige akter	
Artikel 47			Artikel 43, stk. 2			
Artikel 48, stk. 1			Artikel 44, stk. 2, første afsnit			
Artikel 48, stk. 2			Artikel 44, stk. 2, andet afsnit			
Artikel 48, stk. 3			Artikel 44, stk. 2, tredje afsnit			
Artikel 49, stk. 1 og stk. 2, litra f)	Artikel 27, stk. 1 og stk. 2, litra f)					
Artikel 49, stk. 2 litra g)						Ny
Artikel 49, stk. 3 og 4						Ny
Artikel 50	Artikel 31					
Artikel 51	Artikel 31a					
Artikel 52	Artikel 28					
Artikel 53	Artikel 29					
Artikel 54	Artikel 30					
Artikel 55	Artikel 32					
Artikel 56	Artikel 32a					
Artikel 57	Artikel 32b					
Artikel 57, stk. 1	Artikel 32b, stk. 1					
Artikel 57, stk. 2	Artikel 32b, stk. 2					
Artikel 57, stk. 3	Artikel 32b, stk. 3					
Artikel 57, stk. 4	Artikel 32b, stk. 4					
Artikel 57, stk. 5	Artikel 32b, stk. 5					
Artikel 57, stk. 6	Artikel 32b, stk. 7					
Artikel 58	Artikel 32b, stk. 6					
Artikel 59, stk. 1	Artikel 33, stk. 4					
Artikel 59, stk. 2						Ny
Artikel 60	Artikel 37					
Artikel 61			Artikel 45			

Nærværende direktiv	Direktiv 79/267/EØF	Direktiv 90/619/EØF	Direktiv 92/96/EØF	Direktiv 95/26/EF	Øvrige akter	
Artikel 62					Akten vedrørende Østrigs, Finlands og Sveriges tiltrædelse som tilpasset ved beslutning 95/1/EF, Euratom, EKSF	
Artikel 63, stk. 1	Artikel 38	Artikel 28, stk. 1, litra h)				
Artikel 63, stk. 2-4		Artikel 28, stk. 2-4				
Artikel 64		Artikel 29				
Artikel 65			Artikel 47			
Artikel 66			Artikel 47			
Artikel 67, stk. 1, første afsnit						Ny
Artikel 67, stk. 1, andet afsnit			Artikel 48, stk. 1			
Artikel 67, stk. 2			Artikel 48, stk. 2			
Artikel 68			Artikel 50			
Artikel 69, stk. 1	Artikel 39, stk. 1					
Artikel 69, stk. 2	Artikel 39, stk. 3					
Artikel 70						Ny
Artikel 71	Artikel 41	Artikel 31	Artikel 51, stk. 2	Artikel 6, stk. 2		
Artikel 72						
Artikel 73						
Artikel 74						
Bilag I	Bilag					
Bilag II			Bilag I			
Bilag III			Bilag II			
Bilag IV						
Bilag V						

Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om fødevarerhygiejne

(2000/C 365 E/02)

(EØS-relevant tekst)

KOM(2000) 438 endelig udg. — 2000/0178(COD)

(Forelagt af Kommissionen den 14. juli 2000)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN
EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 95 og artikel 152, stk. 4, litra b),

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget,

i henhold til fremgangsmåden i traktatens artikel 251, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Det er af største betydning at beskytte menneskers sundhed.

(2) Som led i gennemførelsen af det indre marked blev Rådets direktiv 93/43/EØF af 14. juni 1993 om levnedsmiddelhygiejne⁽¹⁾ vedtaget for at sørge for, at frit omsættelige fødevarer til konsum er sikre.

(3) Dette direktiv fastsætter principperne for fødevarerhygiejne, herunder

— hygiejnestandarden i alle led under tilberedning, forarbejdning, færdigbehandling, emballering, opbevaring, transport, distribution, håndtering og udbud til salg eller levering til den endelige forbruger

— behovet for at basere hygiejnestandarden på anvendelsen af risikoanalyse, risikovurdering og andre forvaltningsmetoder til at identificere, kontrollere og overvåge kritiske punkter

— muligheden for at vedtage mikrobiologiske kriterier og temperaturkontrolbestemmelser for visse kategorier af fødevarer efter almindelige videnskabeligt anerkendte principper

— udarbejdelsen af retningslinjer for god hygiejnepraksis, som fødevarerens virkninger kan følge

— nødvendigheden af at medlemsstaternes myndigheder fører kontrol med, at hygiejnebestemmelserne overholdes, for at beskytte den endelige forbruger mod fødevarer, der er uegnet til konsum

— virksomhedsledernes pligt til at sørge for, at der kun afsættes fødevarer, som ikke er sundhedsskadelige for mennesker.

(4) Erfaringen har vist, at disse principper udgør et solidt grundlag for fødevarerens sikkerhed.

(5) Som led i den fælles landbrugspolitik er der fastsat særlige sundhedsbestemmelser for produktion og afsætning af produkter, der står på listen i traktatens bilag I.

(6) Ved hjælp af disse sundhedsbestemmelser har handelsbarriererne for de pågældende produkter kunnet fjernes, hvilket har bidraget til oprettelsen af det indre marked og samtidig sikret et højt niveau for beskyttelse af folkesundheden.

(7) Disse særlige bestemmelser findes i en lang række direktiver.

(8) Med hensyn til folkesundhed indeholder disse direktiver fælles principper for så vidt angår det ansvar, som producenter af animalske produkter har, myndighedernes forpligtelser, de tekniske krav til strukturen i og driften af virksomheder, der håndterer animalske produkter, de hygiejnekrav, der gælder for disse virksomheder, procedurerne for autorisation af virksomheder, oplagrings- og transportbetingelser, sundhedsmærkning af produkterne mv.

(9) Mange af disse principper svarer til principperne i direktiv 93/43/EØF.

(10) Principperne i direktiv 93/43/EØF kan derfor betragtes som et fælles grundlag for hygiejnisk produktion af alle fødevarer, herunder animalske produkter i traktatens bilag I.

(11) Ud over det fælles grundlag kræves der særlige hygiejnebestemmelser for at tage hensyn til visse fødevarers egenart. De særlige hygiejnebestemmelser for animalske produkter findes i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. ... om særlige hygiejnebestemmelser for animalske fødevarer.

⁽¹⁾ EFT L 175 af 19.7.1993, s. 1.

- (12) Det principielle formål med de almindelige og særlige hygiejnebestemmelser er at opnå et højt forbrugerbeskyttelsesniveau med hensyn til fødevarer sikkerhed, hvor der især tages hensyn til:
- princippet, at det er producenten, der er primært ansvarlig for fødevarer sikkerheden
  - behovet for fødevarer sikkerhed igennem hele fødevarekæden startende med primærproduktionen
  - bevarelse af kølekæden for fødevarer, der ikke kan opbevares ved omgivelsestemperatur
  - den almindelige gennemførelse af HACCP-systemet (risikoanalyse og kritiske kontrolpunkter), der sammen med anvendelsen af god hygiejnepraksis skal øge virksomhedsledernes ansvar
  - at kodekser for god praksis er et værdifuldt instrument til at vejlede virksomhedsledere i alle led af fødevarekæden i, hvordan fødevarerhygiejnebestemmelserne overholdes
  - behovet for at foretage officiel kontrol i alle produktions-, fremstillings- og afsætningsled
  - fastsættelsen af mikrobiologiske kriterier og temperaturkontrolbestemmelser baseret på en videnskabelig risikovurdering
  - behovet for at sikre, at importerede fødevarer mindst er af samme eller tilsvarende sundhedsstandard.
- (13) Fødevarer sikkerhed fra det primære produktionssted frem til det sted, hvor produktet sælges til forbrugeren, kræver en integreret strategi, hvor alle virksomhedsledere skal sørge for, at fødevarer sikkerheden ikke bringes i fare.
- (14) De fødevarerisici, der allerede findes i primærproduktionen, skal identificeres og kontrolleres.
- (15) Hygiejnen på bedriftsniveau kan organiseres ved hjælp af kodekser for god praksis, eventuelt suppleret med særlige hygiejnebestemmelser, der skal overholdes under produktionen af primærprodukter.
- (16) Fødevarer sikkerhed er resultatet af flere faktorer, herunder overholdelse af præceptive bestemmelser, iværksættelse af fødevarer sikkerhedsprogrammer, der udarbejdes og gennemføres af virksomhedsledere, og gennemførelse af HACCP-systemet.
- (17) HACCP-systemet i fødevarer produktionen bør baseres på de principper, som Codex Alimentarius har fastlagt, og samtidig være så fleksibelt, at det kan anvendes under alle forhold, især på mindre virksomheder.
- (18) Der kræves også fleksibilitet for at tage hensyn til traditionelle fødevarer produktionsmetoder og forsyningsvanskeligheder, der kan opstå som følge af geografiske vanskeligheder. Flexibiliteten må dog ikke bringe fødevarer sikkerhedens mål i fare.
- (19) For fødevarer, der ikke kan opbevares sikkert ved omgivelsestemperatur, er det et fødevarerhygiejnisk grundprincip, at kølekæden ikke må afbrydes.
- (20) For gennemførelsen af hygiejnebestemmelserne kan der opstilles mål for fx reduktion af patogener eller præstationsnormer, og der bør fastsættes procedurer med henblik herpå.
- (21) Det er et vigtigt led i fødevarer sikkerheden, at fødevarer og fødevarer ingredienser kan spores hele vejen igennem fødevarekæden.
- (22) Fødevarer virksomheder bør registreres hos myndighederne, for at der kan foretages effektiv officiel kontrol.
- (23) Virksomhedslederne bør give al den bistand, der kræves, for at myndighederne kan foretage effektiv officiel kontrol.
- (24) Fødevarer, der importeres til EF, bør være af samme eller tilsvarende hygiejnstandard som fødevarer, der er produceret i EF.
- (25) For at sikre et højt beskyttelsesniveau og hindre forurening af samhandelen, bør fødevarer, der er fremstillet i EF, og som eksporteres til tredjelande, ikke være af lavere hygiejnstandard end fødevarer, der er produceret og forbruges i EF.
- (26) EF-lovgivningen om fødevarerhygiejne bør baseres på videnskabelig rådgivning. Derfor bør de videnskabelige komitéer for forbrugerbeskyttelse og levnedsmiddel-sikkerhed, der er nedsat ved Kommissionens afgørelse 97/579/EF af 23. juli 1997 ⁽¹⁾, og Den Videnskabelige Styringskomité, der er nedsat ved Kommissionens afgørelse 97/404/EF af 10. juni 1997 ⁽²⁾, høres, når det er nødvendigt.
- (27) For at tage hensyn til den tekniske og videnskabelige udvikling bør der være en procedure, så der kan vedtages bestemmelser som krævet i denne forordning.

(1) EFT L 237 af 28.8.1997, s. 18.

(2) EFT L 169 af 27.6.1997, s. 85.

(28) I denne forordning tages der hensyn til de internationale forpligtelser, der er fastsat i WTO's aftale om anvendelsen af sundheds- og plantesundhedsforanstaltninger og i Codex Alimentarius.

(29) Denne omarbejdning betyder, at de gældende EF-hygijnebestemmelser kan ophæves. Dette sker ved Rådets direktiv .../EF om ophævelse af visse direktiver om fødevarerhygiejne og sundhedsmæssige betingelser for produktion og afsætning af animalske produkter til konsum og om ændring af direktiv 89/662/EØF og 91/67/EØF.

(30) Da de foranstaltninger, der er nødvendige for at gennemføre denne forordning, er generelle foranstaltninger efter artikel 2 i Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen⁽¹⁾, bør de vedtages efter forskriftsproceduren i afgørelsens artikel 5 —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Anvendelsesområde

Ved denne forordning fastsættes der hygiejnebestemmelser for fødevarer i alle led fra og med primærproduktionen til og med det led, hvor fødevarerne udbydes til salg eller leveres til den endelige forbruger. Denne forordning gælder, medmindre andet er fastsat i mere specifikke bestemmelser om fødevarer sikkerhed, og omfatter ikke ernærings spørgsmål eller spørgsmål om sammensætning.

Den gælder for fødevarer virksomheder, men ikke for primærproduktionen af fødevarer til privatpersoners eget forbrug eller privatpersoners tilberedning af fødevarer til eget forbrug.

Artikel 2

Definitioner

I denne forordning forstås følgende ved

- »fødevarerhygiejne«, i det følgende benævnt »hygiejne«: foranstaltninger og betingelser, der er nødvendige for at kontrollere risici og sikre, at en fødevarer er egnet til konsum, hvis den anvendes som tilsigtet.
- »fødevarer sikkerhed«: garanti for, at fødevarer ikke er sundhedsskadelige for den endelige forbruger, hvis de tilberedes og spises på den tilsigtede måde.
- »fødevarer virksomhed«: et offentligt eller privat foretagende, som med eller uden gevinst for øje udfører arbejde i et eller

flere led fra og med primærproduktionen til og med det led, hvor fødevarerne udbydes til salg eller leveres til den endelige forbruger.

- »virksomhedsleder«: den eller de personer, der er ansvarlige for, at denne forordnings bestemmelser overholdes i den fødevarer virksomhed, som er under vedkommendes/deres ledelse.
- »primærprodukter«: jordbrugs- og husdyrbrugsprodukter, produkter fra jagt og fiskeri.
- »primærproduktion«: produktion eller dyrkning af primærprodukter, herunder høst, jagt, fiskeri, malkning og alle led i husdyrproduktionen før slagting.
- »myndighed/er«: en medlemsstats centrale myndighed/er, der er ansvarlig/e for de opgaver og den kontrol, der omhandles i denne forordning, eller anden myndighed eller et andet organ, som den/de centrale myndighed/er har uddelegeret beføjelser til.
- »attestering«: den procedure, hvorefter myndighederne giver skriftlig eller tilsvarende garanti for, at bestemmelserne er overholdt.
- »ligestilling«: muligheden for at nå de samme mål med forskellige systemer.
- »risiko«: et biologisk, kemisk eller fysisk agens, der kan bringe fødevarer sikkerheden i fare.
- »forurening«: et stof, der ikke er tilsat, men som findes i en fødevarer eller i fødevarer miljøet, og som kan bringe fødevarer sikkerheden i fare eller gøre fødevarer uegnet til konsum.
- »afsætning«: opbevaring, udstilling og udbydelse til salg, salg, levering eller enhver anden form for markedsføring i EF.
- »detailhandel«: håndtering og forarbejdning af fødevarer og oplagring af dem på stedet for salg eller levering til den endelige forbruger, inklusive storkøkkener, virksomhedskantiner, institutionskøkkener, restauranter og anden tilsvarende madservice og forretninger, hvis hovedaktivitet er opbevaring med henblik på salg og salg til den endelige forbruger, supermarkeder og engrosforretninger, der sælger indpakkede og emballerede fødevarer.
- »endelig forbruger«: den sidste forbruger, der ikke må bruge fødevarer til erhvervsformål.
- »indpakning«: beskyttelse af et produkt ved anvendelse af en første indpakning eller en første beholder i direkte berøring med det pågældende produkt og selve denne første indpakning eller beholder.

⁽¹⁾ EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

- »emballage/emballage«: anbringelse af en eller flere indpakkede fødevarer i en ydre beholder og selve denne beholder; hvis indpakningen er tilstrækkeligt solid til effektivt at beskytte produktet, kan den betragtes som emballage.
- »animalske produkter«: fødevarer fra dyr, herunder honning.
- »vegetabiliske produkter«: fødevarer fra planter.
- »uforarbejdede produkter«: fødevarer, der ikke er blevet behandlet, herunder produkter, der fx er blevet adskilt, parteret, kløvet, udbenet, hakket, afhudet, flået, formalet, opskåret, rensset, afpudset, afskallet eller knust, kølet, frosset eller dybfrosset.
- »forarbejdede produkter«: fødevarer, der fremkommer ved, at uforarbejdede produkter fx varmebehandles, røges, nedsaltes, modnes, nedlægges i lage, tørres, marineres, ekstraheres, ekstruderes mv. eller underkastes en kombination af disse behandlinger, og/eller en kombination af disse produkter; der kan tilsættes stoffer, der er nødvendige for fremstillingen eller for at give produkterne særlige egenskaber.
- »hermetisk lukket beholder«: beholder, der skal beskytte indholdet mod mikroorganismer.
- »hvis det er nødvendigt«, »om nødvendigt«, »hvis det er relevant«, »eventuelt«, »tilstrækkeligt«: hvis det viser sig at være nødvendigt, relevant eller tilstrækkeligt efter en risikokoanalyse i forbindelse med HACCP-systemet.

Artikel 3

Generel forpligtelse

Virksomhedslederne skal sørge for, at arbejdet i alle led, som de er ansvarlige for, fra og med primærproduktionen til og med udbydelsen til salg eller leveringen af fødevarerne til den endelige forbruger foregår på hygiejnisk måde i overensstemmelse med denne forordning.

Artikel 4

Almindelige og særlige hygiejnebestemmelser

1. Virksomhedsledere i primærproduktionsleddet skal overholde de almindelige hygiejnebestemmelser i bilag I til denne forordning, andre særlige bestemmelser i forordning ... (om særlige hygiejnebestemmelser for animalske fødevarer) og i andre bilag, som kan blive indsat efter proceduren i artikel 15.
2. Andre virksomhedsledere end de i stk. 1 nævnte skal overholde de almindelige hygiejnebestemmelser i bilag II,

andre særlige bestemmelser i forordning ... (om særlige hygiejnebestemmelser for animalske fødevarer) og i andre bilag, som kan blive indsat efter proceduren i artikel 15.

3. Kommissionen kan give dispensation fra bestemmelserne i de bilag, som er nævnt i stk. 1 og 2, efter proceduren i artikel 15, hvis dispensationerne ikke er til hinder for at nå forordningens mål.

4. Medlemsstaterne kan tilpasse bestemmelserne i bilag II for at imødegå fødevarerens virkninger, der ligger i områder med særlige geografiske vanskeligheder, eller som har forsyningsvanskeligheder og leverer til det lokale marked, eller for at tage hensyn til traditionelle produktionsmetoder. Fødevarerens hygiejnings mål må ikke bringes i fare.

Medlemsstater, der udnytter denne mulighed, underretter Kommissionen og de øvrige medlemsstater herom. Medlemsstaterne har en måned, fra de har modtaget meddelelsen, til at sende Kommissionen skriftlige bemærkninger. Kommissionen træffer afgørelse efter proceduren i artikel 15, stk. 2, hvis den modtager skriftlige bemærkninger.

Artikel 5

HACCP-systemet (risikokoanalyse og kritiske kontrolpunkter)

1. Andre virksomhedsledere end dem i primærproduktionsleddet skal indføre, iværksætte og følge en fast procedure, der er udviklet med udgangspunkt i følgende HACCP-principper:

- a) identificere risici, som skal forebygges, fjernes eller reduceres til et acceptabelt niveau
- b) identificere de kritiske kontrolpunkter, hvor det er vigtigt at føre kontrol for at forebygge eller fjerne en risiko eller reducere den til et acceptabelt niveau
- c) fastsætte kritiske grænser på kritiske kontrolpunkter, som adskiller acceptable forhold fra uacceptable forhold, med henblik på at forebygge, fjerne eller reducere risici
- d) fastlægge og gennemføre effektive overvågningsprocedurer på kritiske kontrolpunkter
- e) fastsætte afhjælpende foranstaltninger, hvis det ved overvågningen viser sig, at et kritisk kontrolpunkt ikke er under kontrol.

2. Virksomhedslederne skal fastsætte procedurer for at kontrollere, om de foranstaltninger, der er beskrevet i stk. 1, fungerer effektivt. Kontrolprocedurerne skal gennemføres med regelmæssige mellemrum og hver gang, der sker ændringer i fødevarerens drift, som kan skade fødevarerens sikkerhed.

3. Virksomhedslederne skal udfærdige dokumenter og føre registre, der svarer til virksomhedens størrelse og art, for at dokumentere, at foranstaltningerne i stk. 1 og 2 anvendes effektivt, og for at lette den officielle kontrol. Virksomhedslederne skal opbevare dokumenterne i mindst lige så lang tid som produktets holdbarhedstid.

4. Som led i det system, der er nævnt i stk. 1, 2 og 3, kan virksomhedslederne anvende retningslinjer for god praksis sammen med retningslinjer for anvendelsen af HACCP, som er udviklet i henhold til artikel 7 og 8. Retningslinjerne skal være tilpasset de aktiviteter og fødevarer, som virksomhedslederne skal bruge dem til.

5. Efter proceduren i artikel 15 kan Kommissionen vedtage foranstaltninger for at lette gennemførelsen af denne artikel, især på små virksomheder.

Artikel 6

Særlige fødevarerensikkerhedsbestemmelser

Efter proceduren i artikel 15 og efter høring af den eller de relevante videnskabelige komitéer:

1. kan der vedtages mikrobiologiske kriterier og temperaturkriterier for fødevarer og/eller foretages ændringer heraf.
2. kan der fastsættes mål og/eller præstationsstandarder for at lette gennemførelsen af denne forordning.

Artikel 7

Nationale retningslinjer for god praksis og retningslinjer for anvendelsen af HACCP

1. Medlemsstaterne støtter udviklingen af retningslinjer for god praksis, der skal omfatte vejledning i, hvordan artikel 3 og 4 overholdes, og hvis artikel 5 finder anvendelse, hvordan HACCP-principperne skal anvendes (i det følgende benævnt nationale retningslinjer).

2. Når der udvikles retningslinjer for god praksis som omhandlet i stk 1 må det ske på følgende måde:

- af levnedsmiddelsektorer og repræsentanter for andre berørte parter som fx relevante myndigheder og forbrugergrupper
- i samråd med kredse, hvis interesser kan blive berørt væsentligt, herunder kompetente myndigheder

— hvor det er relevant, under hensyn til the Recommended International Code of Practice, of the Codex Alimentarius.

De nationale retningslinjer kan udvikles under ledelse af et nationalt standardiseringsorgan som nævnt i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/34/EF ⁽¹⁾ af 22. juni 1998 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter, ændret ved direktiv 98/48/EF ⁽²⁾.

3. Medlemsstaterne vurderer de nationale retningslinjer for at sikre sig:

— at deres indhold er praktisk anvendeligt for de sektorer, som de gælder for

— at de er udviklet i samråd med repræsentanter for den pågældende sektor og andre interesserede parter som fx myndigheder og forbrugergrupper

— at de er udviklet under hensyn til Codex Alimentarius' Recommended International Code of Practice, General Principles of Food Hygiene

— at alle de parter, som berøres væsentligt, er blevet hørt, og at der er taget hensyn til deres bemærkninger

— at de som retningslinjer er forenelige med artikel 3, 4 og 5 i de sektorer og/eller for de fødevarer, som de gælder for.

4. Medlemsstaterne sender Kommissionen en rapport om de foranstaltninger, der er truffet til at udvikle nationale retningslinjer som nævnt i stk. 1, tolv måneder efter, at denne forordning er trådt i kraft, og derefter hvert år.

5. Medlemsstaterne sender Kommissionen de nationale retningslinjer, som de har fundet forenelige med stk. 3. Kommissionen fører et register over disse retningslinjer og giver medlemsstaterne adgang til det.

Artikel 8

EF-retningslinjer

1. Hvis en medlemsstat eller Kommissionen mener, at der er behov for ensartede EF-retningslinjer for god praksis og/eller EF-retningslinjer for anvendelsen af HACCP-principperne (i det følgende benævnt EF-retningslinjer), hører Kommissionen den relevante komité, som er nævnt i artikel 15. Formålet med denne høring er at overveje, om der er behov for sådanne retningslinjer, deres anvendelsesområde og indhold.

⁽¹⁾ EFT L 204 af 21.7.1998, s. 37.

⁽²⁾ EFT L 217 af 5.8.1998, s. 18.

2. Udarbejdes der EF-retningslinjer, skal der tages skridt til at sørge for, at de udvikles sammen med repræsentanter for den pågældende sektor og andre berørte parter, som fx myndigheder og forbrugergrupper, og under hensyn til Codex Alimentarius' Recommended International Code of Practice, General Principles of Food Hygiene samt eventuelle nationale retningslinjer, der er udviklet i henhold til artikel 7.

3. Den eller de relevante komitéer, der er nævnt i artikel 15, er ansvarlige for at vurdere EF-retningslinjerne. Komitéen eller komitéerne træffer foranstaltninger til at sørge for:

- at retningslinjernes indhold kan anvendes i praksis i hele EF for de sektorer, som de vedrører.
- at alle de parter, som berøres væsentligt af retningslinjerne, er blevet hørt, og at der er taget hensyn til deres bemærkninger.
- at eventuelle nationale retningslinjer, der er sendt til Kommissionen i henhold til artikel 7, stk. 5, er blevet taget i betragtning.
- at de som retningslinjer er forenelige med artikel 3, 4 og 5 i de sektorer og/eller for de fødevarer, som de gælder for.

4. Er der udarbejdet nationale retningslinjer i henhold til artikel 7 og dernæst EF-retningslinjer i henhold til denne artikel, kan virksomhedslederne henvise til begge.

5. Titelne på EF-retningslinjer, der er udarbejdet efter proceduren i stk. 1 til 3, samt referencerne hertil offentliggøres i C-udgaven af *De Europæiske Fællesskabers Tidende*. Medlemsstaterne sørger for, at de relevante fødevarersektorer og myndigheder på deres område bliver gjort bekendt med de offentliggjorte retningslinjer.

Artikel 9

Registrering eller autorisation af fødevareraktiviteter

1. Virksomhedslederne skal sørge for, at alle aktiviteter, som de er ansvarlige for, og som falder ind under denne forordning, registreres hos myndighederne med oplysning om virksomhedens art samt navn og adresse på alle bygninger, hvor der drives fødevareraktivitet. Myndighederne tildeler hver fødevareraktivitet et registreringsnummer og fører en ajourført liste over dem.

2. Virksomhedslederne undtagen dem, der arbejder i detailledet, sørger for, at de fødevarer, de producerer, identificeres med deres registreringsnummer.

3. Finder myndighederne det nødvendigt for at sikre sig, at denne forordning overholdes, eller hvis det kræves ifølge mere specifikke EF-bestemmelser, skal fødevareraktiviteterne auto-

riseres og må ikke drives uden autorisation. Myndighederne autoriserer kun virksomheder, hvis embedsmænd fra myndighederne ved et kontrolbesøg har fastslået, at alle kravene i denne forordning er opfyldt.

Artikel 10

Tilbagevinding af produkter/sporbarhed

1. Virksomhedslederne skal sørge for, at der findes passende procedurer til at trække fødevarer tilbage fra markedet, hvis de udgør en alvorlig sundhedsrisiko for forbrugerne. Finder en virksomhedsleder, at en fødevarer udgør en alvorlig sundhedsrisiko, trækker vedkommende straks fødevareren tilbage fra markedet. Hvis der er identificeret en alvorlig risiko og en fødevarer er trukket tilbage fra markedet, fordi den er sundhedsfarlig for forbrugerne, skal virksomhedslederne straks underrette myndighederne herom.

2. Virksomhedslederne fører bog over leverancer, så de kan finde frem til de enkelte leverandører af de ingredienser og fødevarer, der er anvendt i produktionen, og eventuelt finde frem til, hvor de dyr, der er anvendt til fødevarerproduktionen, kommer fra.

3. Kommissionen fastsætter om nødvendigt gennemførelsesbestemmelser for sporing af fødevarer eller fødevarer ingredienser efter proceduren i artikel 15.

Artikel 11

Officiel kontrol

Virksomhedslederne giver al den bistand, der kræves, for at myndighederne kan foretage effektiv officiel kontrol. De skal bla.:

- give adgang til alle bygninger, lokaliteter, anlæg og andre infrastrukturer
- stille dokumentation og data til rådighed, som kræves i henhold til denne forordning, eller som myndighederne finder nødvendige for at kunne bedømme situationen.

Artikel 12

Import/eksport

1. Fødevarer, der importeres til EF, skal være i overensstemmelse med artikel 3, 4 og 5 samt eventuelle bestemmelser, der er fastsat i henhold til artikel 6, eller bestemmelser, der svarer til dem, som er fastsat i denne forordning.

2. Fødevarer, der skal eksporteres fra EF, skal være i overensstemmelse med artikel 3, 4, 5 og 9 samt eventuelle bestemmelser, der er fastsat i henhold til artikel 6, medmindre importlandet fastsætter andet.

*Artikel 13***Ændring af bilag og gennemførelsesforanstaltninger**

1. Bestemmelserne i bilagene til denne forordning kan ophæves, tilpasses, suppleres og/eller ændres efter proceduren i artikel 15.
2. Gennemførelsesforanstaltninger i forbindelse med artikel 4, 5, 9, 10 og 12 kan vedtages efter proceduren i artikel 15.

*Artikel 14***Henvisninger til internationale standarder**

Efter proceduren i artikel 15 kan der vedtages ændringer af de henvisninger til internationale standarder, der findes i denne forordning, som fx henvisningerne til Codex Alimentarius.

*Artikel 15***Den stående komité-procedure**

1. Kommissionen bistås af Den Stående Veterinærkomité nedsat ved Rådets afgørelse 68/361/EØF ⁽¹⁾ og Den Stående Levnedsmiddelkomité nedsat ved Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse 69/414/EØF ⁽²⁾.
2. Når der henvises til dette stykke, finder forskriftsproceduren i artikel 5 i afgørelse 1999/468/EF anvendelse i overensstemmelse med samme afgørelses artikel 7, stk. 3, og artikel 8.

3. Perioden omhandlet i artikel 5, stk. 6, i afgørelse 1999/468/EF er tre måneder.

*Artikel 16***Rapport til Rådet og Europa-Parlamentet**

1. Kommissionen forelægger senest syv år efter, at denne forordning er trådt i kraft, Europa-Parlamentet og Rådet en rapport, eventuelt ledsaget af relevante forslag, om sine erfaringer med gennemførelsen af denne forordning.
2. For at Kommissionen skal kunne udarbejde den rapport, der er nævnt i stk. 1, forelægger medlemsstaterne Kommissionen alle fornødne oplysninger 12 måneder før udløbet af den frist, der er fastsat i stk. 1.

*Artikel 17***Ikrafttrædelse**

Denne forordning træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Den anvendes fra den 1. januar 2004.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

⁽¹⁾ EFT L 255 af 18.10.1968, s. 23.

⁽²⁾ EFT L 291 af 19.11.1969, s. 9.

BILAG I

ALMINDELIGE HYGIEJNEBESTEMMELSER FOR PRIMÆRPRODUKTIONEN

Indledning

Dette bilag gælder for produktionen af primærprodukter og omfatter enhver aktivitet, der udføres i forbindelse hermed (landbrug, jagt mv.).

KAPITEL I

Almindelige bestemmelser for alle fødevarer

1. De risici, der kan opstå i primærproduktionen, og metoderne til at kontrollere dem skal så vidt muligt behandles i de retningslinjer for god praksis, som er nævnt i artikel 7 og 8. Disse retningslinjer kan kombineres med andre retningslinjer eller kodekser for god praksis, der kræves i henhold til andre relevante EF-retsforrifter.
2. Primærproduktionen skal foregå i overensstemmelse med god praksis og administreres på en sådan måde, at eventuelle farer overvåges, og at de om nødvendigt fjernes eller reduceres til et acceptabelt niveau, idet der tages hensyn til normale forarbejdningsprocedurer efter primærproduktionsleddet. Dette indbefatter eventuelt:
  - at der indføres metoder og foranstaltninger, så fødevarer og fødevarekilder produceres under passende hygiejneforhold
  - at der vedtages foranstaltninger over for risici fra miljøet
  - at der bekæmpes kontaminanter, skadegørere, sygdomme og infektioner hos dyr og planter
  - pligt til at informere myndighederne, hvis der er mistanke om et sundhedsproblem for mennesker.

KAPITEL II

Bestemmelser for animalske produkter

1. I kodekserne for god praksis beskrives de foranstaltninger, der skal træffes for at sikre fødevarerhygiejnen. Dette indbefatter eventuelt:
  - at der iværksættes passende procedurer for rengøring og desinfektion af stalde, udstyr, lokaler, transportkasser og køretøjer mv.
  - at der træffes forholdsregler ved indsættelse af nye dyr på bedriften, akvakulturbruget, udlægningsarealet mv.
  - at veterinærlægemidler og tilsætningsstoffer til foder anvendes korrekt
  - at døde dyr, affald og strøelse bortskaffes på korrekt måde
  - at der gennemføres effektive programmer til bekæmpelse af skadegørere
  - at syge dyr isoleres
  - at slagtedyrene er rene
  - beskyttelsesforanstaltninger for at forebygge indslæbning af smitsomme sygdomme eller sygdomme, der kan overføres til mennesker
  - beskrivelse af eventuelle risici forbundet med foderstoffer
  - beskrivelse af de problemer, der kan påvirke menneskers sundhed, og som skal indberettes til myndighederne
  - gennemførelse af hygiejnekontrolprogrammer, programmer for bekæmpelse af zoonoser og programmer for tilsyn med besætningernes sundhed.
2. Landbrugerne skal føre journal eller optegnelser over oplysninger, der er relevante for sundhedsbeskyttelsen. De skal bl.a. indeholde oplysning om følgende:
  - foderstoffernes art og oprindelse
  - dyrenes sundhedsstatus og dyrevelfærden på bedriften

- anvendelsen af veterinærlægemidler (behandlingsart og -dato)
- forekomsten af sygdomme, der kan påvirke de animalske produkters sikkerhed (fx yverinfektioner)
- resultaterne af analyser af prøver fra dyrene eller andre prøver, der har betydning for menneskers sundhed, især i forbindelse med programmer for bekæmpelse af visse zoonotiske agenser
- rapporter fra slagteriet om resultaterne af det levende syn og kødkontrollen.

De, der er ansvarlige for dyrene på bedriften (dyrlæger, agronomer, konsulenter mv.), hjælper landbrugerne med at udfylde ovennævnte journaler eller optegnelser.

Journalen eller optegnelserne kan kombineres med registre, der kan være påkrævet i henhold til andre EF-retsakter eller national lovgivning. Landbrugerne skal opbevare journalen eller optegnelserne til forelæggelse for myndighederne efter disses ønske i en periode, der fastsættes af myndighederne.

De oplysninger i journalen eller optegnelserne, der er relevante for fødevarerens sikkerhed, skal følge med slagtedyr til slagteriet eller, hvis det er relevant, med animalske produkter til forarbejdningsvirksomheden, for at informere myndighederne og fødevarereproducenten om besætningens sundhedsstatus.

KAPITEL III

Bestemmelser for vegetabiliske produkter

1. I kodekserne for god praksis beskrives de foranstaltninger, der skal træffes for at sikre fødevarerhygiejnen. Dette indbefatter eventuelt:
  - at plantebeskyttelsesmidler og gødning anvendes korrekt
  - at der anvendes korrekte produktions-, håndterings-, oplagings- og transportmetoder
  - at der anvendes metoder og foranstaltninger for at undgå biologisk, kemisk eller fysisk forurening med fx mycotoksiner, tungmetaller, radioaktivt materiale mv.
  - anvendelsen af vand i primærproduktionen
  - anvendelsen af organisk affald i primærproduktionen
  - rengøring, og hvis det er nødvendigt, desinfektion af maskiner, udstyr og transportkøretøjer.
2. Landbrugerne skal, eventuelt bistået af dem, der er ansvarlige for hygiejnen på bedriften (agronomer, konsulenter mv.), føre journal eller optegnelser over oplysninger, der er relevante for sundhedsbeskyttelsen, herunder om:
  - at plantebeskyttelsesmidler og gødning anvendes korrekt
  - resultaterne af analyser af prøver fra produkter eller af andre analyser.

BILAG II

ALMINDELIGE HYGIEJNEBESTEMMELSER FOR ALLE FØDEVAREVIRKSOMHEDER (UNDTAGEN PRIMÆR-PRODUKTIONEN)**Indledende bemærkninger**

Kapitel V til XII i dette bilag gælder i alle led efter primærproduktionen under tilberedning, forarbejdning, fremstilling, emballering, oplagring, transport, distribution, håndtering og udbud til salg eller levering til den endelige forbruger.

De øvrige kapitler i bilaget gælder som følger:

- kapitel I gælder for alle fødevarelokaler og -områder, bortset fra dem, der er omfattet af kapitel III
- kapitel II gælder for alle lokaler, hvor der tilberedes, behandles eller forarbejdes fødevarer, bortset fra de lokaler, der er omfattet af kapitel III, og med undtagelse af spiselokaler
- kapitel III gælder for de lokaler og områder, der er nævnt i kapitlets overskrift
- kapitel IV gælder for al transport.

KAPITEL I

Almindelige bestemmelser for fødevarelokaler, herunder udendørsarealer (undtagen de i kapitel III nævnte)

1. Lokaler, hvor der findes fødevarer, skal holdes rene og i god stand.
2. Fødevarelokalernes grundplan, udformning, udførelse, beliggenhed og dimensioner skal være således,
  - a) at de kan vedligeholdes, rengøres og/eller desinficeres, at luftbåren forurening kan undgås eller begrænses til det mindst mulige, og at der er plads nok til, at alt arbejde kan udføres hygiejnisk
  - b) at der ydes beskyttelse mod ansamling af snavs, kontakt med giftige materialer, afgivelse af partikler til fødevarerne og dannelse af kondensvand eller uønsket mug på overflader
  - c) at der er mulighed for god hygiejnemæssig praksis, som bl.a. indebærer beskyttelse mod krydskontaminering mellem og under særskilte processer forårsaget af fødevarer, indpakkings- og emballeringsmaterialer, udstyr, materialer, vand, lufttilførsel eller personale og eksterne forureningskilder i form af skadegørere
  - d) at der, hvis det er nødvendigt for at nå forordningens mål, er temperaturregulerede oplagringsforhold af tilstrækkelig kapacitet til, at fødevarerne kan holdes ved en passende temperatur, og indrettet således, at temperaturen kan overvåges og registreres.
3. Der skal være et tilstrækkeligt antal håndvaske, der er passende placeret og afmærket. Der skal være et tilstrækkeligt antal toiletter, som er forbundet med et effektivt afløbssystem. Der må ikke være direkte adgang fra toiletterne til lokaler, hvor der håndteres fødevarer.
4. Håndvaskene skal være forsynet med rindende varmt og koldt vand og faciliteter til hygiejnisk vask og tørring af hænderne. Der skal være separate faciliteter til vask af fødevarer, hvis det er nødvendigt for at undgå en uacceptabel risiko for fødevarerforurening.
5. Der skal være egnet og tilstrækkelig naturlig eller mekanisk ventilation. Mekanisk luftstrøm fra et forurenede til et rent område skal undgås. Ventilationssystemerne skal være således konstrueret, at filtre og andre dele, som kræver rengøring eller udskiftning, er let tilgængelige
6. De sanitære installationer skal være forsynet med tilstrækkelig naturlig eller mekanisk ventilation.
7. Fødevarelokalerne skal have tilstrækkelig naturlig og/eller kunstig belysning.
8. Afløbsforholdene fra vaske og toiletter skal svare til behovet; de skal være udformet og udført således, at der ikke er risiko for forurening af fødevarerne. Helt eller delvis åbne afløbskanaler skal være udformet således, at spildevandet ikke løber fra et forurenede område til og ind i et rent område eller et område, hvor der håndteres fødevarer, der vil kunne udgøre en høj risiko for den endelige forbruger.
9. Personalet skal have omklædningsrum, hvis det kræves af hygiejnehensyn.

KAPITEL II

Særlige bestemmelser for lokaler, hvor der tilberedes, behandles eller forarbejdes fødevarer (undtagen spiselokaler og de i kapitel III nævnte lokaler)

1. I lokaler, hvor der tilberedes, behandles eller forarbejdes fødevarer (undtagen spiselokaler) skal udformningen og grundplanen være således, at der er mulighed for god hygiejnemæssig praksis, som bla. indebærer beskyttelse mod krydskontaminering mellem og under processer, og især gælder følgende:
  - a) Gulvene skal holdes i god stand og være lette at rengøre og om nødvendigt desinficere. Dette kræver, at der anvendes vandtætte, ikke-absorberende, afvaskelige, ugiftige materialer, medmindre fødevarerproducenten over for myndighederne kan godtgøre, at andre materialer er egnede. Hvis det er relevant, skal gulvene være forsynet med passende afløb.
  - b) Vægfladerne skal holdes i god stand og være lette at rengøre og om nødvendigt desinficere. Dette kræver, at der anvendes vandtætte, ikke-absorberende, afvaskelige, ugiftige materialer, og at overfladen er glat indtil en højde, som passer til det pågældende arbejde, medmindre fødevarerens virksomhed over for myndighederne kan godtgøre, at andre materialer er egnede.
  - c) Lofter, forsænkede lofter og andre overhængende dele af det faste inventar skal være konstrueret således, at ansamling af snavs undgås, og at dannelse af kondensvand og uønsket mug samt afgivelse af partikler begrænses.
  - d) Vinduer og andre åbninger skal være konstrueret således, at ansamling af snavs undgås. Vinduer, som kan åbnes ud mod omgivelserne, skal om fornødent forsynes med insektnet, der let kan fjernes og rengøres. Hvis åbning af vinduerne medfører forurening af fødevarerne, skal vinduerne holdes lukket og aflåst under produktionen.
  - e) Dørene skal være lette at rengøre og om nødvendigt desinficere. Dette kræver, at der anvendes glatte, ikke-absorberende overflader, medmindre fødevarerproducenten over for myndighederne kan godtgøre, at andre materialer er egnede.
  - f) Overflader (herunder på udstyr) i områder, hvor der håndteres fødevarer, og især overflader, der kommer i berøring med fødevarer, skal holdes i god stand og være lette at rengøre og om nødvendigt desinficere. Dette kræver, at der anvendes glatte, afvaskelige, ugiftige materialer, medmindre fødevarerproducenten over for myndighederne kan godtgøre, at andre materialer er egnede.
2. Der skal være faciliteter til rengøring og desinfektion af arbejdsredskaber og -udstyr, hvis dette kræves for at nå forordningens mål. Faciliteterne skal være fremstillet af korrosionsbestandigt materiale og være lette at rengøre, og der skal være tilstrækkelig forsyning af varmt og koldt vand.
3. Der skal være passende muligheder for vask af fødevarer, hvis dette kræves for at nå forordningens mål. Vaske og lignende faciliteter til vask af fødevarer skal have tilstrækkelig forsyning af varmt og/eller koldt drikkevand, og de skal holdes rene.

KAPITEL III

Bestemmelser for mobile og/eller midlertidige lokaler (som fx telte, markedsboder, mobile salgskøretøjer), lokaler, der fortrinsvis anvendes som privatbeboelse, men hvor der tilberedes mad til andre formål end privat og eget forbrug, lokaler, hvorfra der lejlighedsvis leveres mad, og salgsmatemater

1. Lokaler og salgsmatemater skal være etableret, udformet og opbygget samt renholdes og vedligeholdes således, at forurening af fødevarer og forekomst af skadegørere undgås, så vidt det er praktisk muligt.
2. Der gælder især følgende:
  - a) Der skal være passende faciliteter til at opretholde tilstrækkelig personlig hygiejne (herunder faciliteter til hygiejnisk vask og tørring af hænderne, hygiejniske sanitære installationer og omklædningsrum).
  - b) Overflader, der kommer i kontakt med fødevarer, skal være i god stand og være lette at rengøre og om nødvendigt desinficere. Dette kræver, at der anvendes glatte, afvaskelige, ugiftige materialer, medmindre virksomhedslederen over for myndighederne kan godtgøre, at andre materialer er egnede.

- c) Der skal være passende mulighed for rengøring og om fornødent desinficering af arbejdsredskaber og udstyr.
- d) Hvis fødevarerne rengøres som led i fødevarereproduktionen, skal rengøringen foregå hygiejnisk.
- e) Der skal være tilstrækkelig forsyning af varmt og/eller koldt drikkevand.
- f) Der skal være passende muligheder for og/eller faciliteter til hygiejnisk opbevaring og bortskaffelse af farlige stoffer og/eller stoffer, der er uegnede til konsum, og affald (fast eller flydende).
- g) Der skal være passende faciliteter til og/eller muligheder for at holde og overvåge fødevarernes temperatur.
- h) Fødevarerne skal anbringes således, at der undgås risiko for forurening, så vidt det er praktisk muligt.

KAPITEL IV

Transport

1. Køretøjer og/eller containere, der anvendes til transport af fødevarer, skal holdes rene og i god stand, således at fødevarerne beskyttes mod forurening, og de skal om fornødent være udformet og konstrueret således, at de kan rengøres og/eller desinficeres på passende måde.
2. Beholdere i køretøjer og/eller containere må ikke anvendes til transport af andet end fødevarer, hvis dette kan føre til forurening af fødevarerne.

Bulktransport af fødevarer i flydende form eller i form af granulat eller pulver skal foregå i beholdere og/eller containere/tanke, der er forbeholdt transport af fødevarer. Containerne skal på et eller flere EF-sprog være forsynet med en tydelig angivelse, der ikke kan slettes, hvoraf det fremgår, at de anvendes til transport af fødevarer, eller de skal mærkes »kun til fødevarer«.

3. Hvis køretøjer og/eller containere anvendes til transport af andet end fødevarer eller til transport af forskellige fødevarer samtidig, skal varerne holdes effektivt adskilt, så de beskyttes mod risiko for forurening.
4. Hvis køretøjer og/eller containere har været anvendt til transport af andet end fødevarer eller til transport af forskellige fødevarer, skal der gøres grundigt rent mellem transporterne for at undgå risiko for forurening.
5. Fødevarer i køretøjer og/eller containere skal anbringes og beskyttes således, at forureningsrisikoen mindskes i videst mulig udstrækning.
6. Hvis det er nødvendigt for at nå forordningens mål, skal køretøjer og/eller containere, der anvendes til transport af fødevarer, kunne holde levnedsmidlerne ved en passende temperatur og være udformet således, at temperaturen kan overvåges.

KAPITEL V

Bestemmelser for udstyr

Alle redskaber og alt udstyr og tilbehør, som kommer i berøring med fødevarer, skal holdes rene og

- a) være således udformet, være fremstillet af sådanne materialer og holdes i en sådan stand, at risikoen for forurening af fødevarerne reduceres mest muligt
- b) med undtagelse af engangsbeholdere og -emballage være således udformet, være fremstillet af sådanne materialer og holdes i en sådan stand, at de kan holdes fuldstændigt rene og om nødvendigt desinficeres til de påtænkte formål
- c) være anbragt således, at omgivelserne kan rengøres tilstrækkeligt.

KAPITEL VI

Fødevareraffald

1. Der må ikke ske ophobning af fødevareraffald og andet affald i fødevarelokaler, bortset fra hvad der er uundgåeligt, for at virksomheden kan fungere tilfredsstillende.
2. Fødevareraffald, ikke-spiselige biprodukter og andet affald skal anbringes i beholdere, der kan lukkes, medmindre virksomhedslederen over for myndighederne kan godtgøre, at andre typer beholdere eller systemer til fjernelse af affald er egnede. Disse beholdere skal være passende udformet, holdes i god stand og være lette at rengøre og om nødvendigt desinficere.
3. Der skal være tilfredsstillende mulighed for bortskaffelse og opbevaring af fødevareraffald og andet affald. Opbevaringsfaciliteterne skal være indrettet og benyttes således, at de kan holdes rene og beskyttes mod skadegørere.

Spildevand skal bortledes på en hygiejnisk og miljøvenlig måde i henhold til EF-retsforordningerne på området og må ikke udgøre en kilde til forurening af fødevarer hverken direkte eller indirekte.

KAPITEL VII

Vandforsyning

1. Der skal være tilstrækkelig forsyning af drikkevand som angivet i Rådets direktiv 98/83/EF om kvaliteten af drikkevand⁽¹⁾. Dette drikkevand skal anvendes, når det er nødvendigt for at sikre, at fødevarerne ikke forurenes.
2. Anvendes der vand, som ikke er af drikkevandskvalitet, til fx brandslukning, fremstilling af damp, køling og lignende formål, skal det cirkulere gennem særskilte ledningssystemer, der er let genkendelige. Dette vand må ikke have nogen forbindelse med drikkevandssystemerne eller mulighed for tilbagestrømning til disse.
3. Vand, der genbruges enten til forarbejdning eller som ingrediens, må ikke udgøre en risiko for, at det forurener fødevarerne mikrobiologisk, kemisk eller fysisk, og det skal være af samme standard som drikkevand i direktiv 98/83/EF, medmindre medlemsstaternes myndigheder er overbevist om, at vandets kvalitet ikke kan påvirke de færdige fødevarers sundhed.
4. Is, der kommer i kontakt med fødevarer, eller som kan forurene fødevarer, skal være fremstillet af vand, der opfylder specifikationerne i direktiv 98/83/EF. Den skal fremstilles, håndteres og opbevares under forhold, som beskytter den mod forurening.
5. Damp, som kommer i direkte kontakt med fødevarer, må ikke indeholde stoffer, der kan være sundhedsfarlige eller forurene fødevarerne.

KAPITEL VIII

Personlig hygiejne

1. Alle, der arbejder på steder, hvor der håndteres fødevarer, skal iagttage en høj grad af personlig renlighed og skal bære en passende, ren og, hvis det er nødvendigt for at nå denne forordnings mål, beskyttende beklædning.
2. Ingen, som lider af eller vides at være bærer af en sygdom, der kan overføres gennem fødevarer, eller som fx har inficerede sår, hudinfektioner, almindelige sår eller diarré, må have adgang til et sted, hvor der håndteres fødevarer, hvis der er mulighed for direkte eller indirekte at forurene fødevarerne med patogene mikroorganismer. En person med ovennævnte lidelser, der er ansat i en fødevareraktivitet, og som kommer i berøring med fødevarer, skal straks give virksomhedslederen meddelelse om sygdom eller symptomer.

⁽¹⁾ EFT L 330 af 5.12.1998, s. 32.

KAPITEL IX

Fødevarebestemmelser

1. Fødevarevirksomheder må ikke acceptere råvarer eller ingredienser, som vides eller med rimelighed kan formodes at være så forurenede med parasitter, patogene mikroorganismer, giftige stoffer eller stoffer, der er gået i opløsning, eller fremmedlegemer, at de efter virksomhedens normale hygiejniske sorterings- og/eller tilberednings- eller forarbejdningsprocesser stadig er uegnet til konsum.
2. Råvarer og ingredienser, der opbevares på en fødevarevirksomhed, skal opbevares under passende forhold, som forhindrer skadelig nedbrydning og beskytter dem mod forurening.
3. Alle fødevarer, der håndteres, opbevares, emballeres, udstilles og transporteres, skal beskyttes mod forurening, som kan gøre dem uegnede til konsum, sundhedsfarlige eller forurenede på en sådan måde, at de ikke med rimelighed kan betragtes som egnede til at blive fortæret i den tilstand. Der skal træffes passende foranstaltninger til bekæmpelse af skadegørere.
4. Råvarer, ingredienser, halvfabrikata og færdigvarer, som kan fremme vækst af patogene mikroorganismer eller dannelse af toksiner, skal opbevares ved temperaturer, der ikke indebærer nogen sundhedsfare. Kølekæden må ikke afbrydes. Der kan dog tillades korte perioder uden temperaturkontrol, når det af praktiske hensyn er nødvendigt under håndtering i forbindelse med tilberedning, transport, opbevaring, udstilling og ekspedition af fødevarerne, hvis dette ikke indebærer nogen sundhedsfare. Fødevarevirksomheder, der fremstiller, håndterer og indpakker forarbejdede fødevarer, skal have lokaler, der er store nok til at oplagre råvarer og forarbejdet materiale separat, med tilstrækkelige separate kølerum til at undgå forurening.
5. Hvis fødevarer skal opbevares eller serveres ved lave temperaturer, skal de snarest muligt efter varmebehandlingen eller den endelige tilberedning, hvis der ikke foretages varmebehandling, nedkøles til en temperatur, som ikke indebærer nogen sundhedsfare.
6. Fødevarer skal optøs på en sådan måde, at der er mindst mulig risiko for vækst af patogene mikroorganismer eller dannelse af toksiner i fødevarerne. Under optøningen skal fødevarerne opbevares ved temperaturer, der ikke medfører sundhedsfare. Dryp fra optøningen, der kan være sundhedsfarlig, skal ledes bort. Efter optøningen skal fødevarerne håndteres på en sådan måde, at der er mindst mulig risiko for vækst af patogene mikroorganismer eller dannelse af toksiner.
7. Farlige og/eller uspiselige stoffer, herunder foderstoffer, skal mærkes og opbevares i særskilte, lukkede beholdere.
8. Råvarer, der anvendes til fremstilling af forarbejdede produkter, skal være fremstillet og afsat eller importeret i henhold til denne forordning.

KAPITEL X

Bestemmelser for indpakning og emballering af fødevarer

1. Der skal træffes foranstaltninger til at sikre, at indpkningsmaterialer og emballager ikke er en kilde til forurening af fødevarer. Indpkningsmaterialer og emballager skal fremstilles, transporteres og leveres til fødevarevirksomhederne på en sådan måde, at de er beskyttet mod forurening, der kan være sundhedsfarlig.
2. Indpkningsmaterialer skal opbevares på en sådan måde, at der ikke er risiko for, at de bliver forurenede, hverken af fødevarer, lagermiljøet, rengøringsmidler eller skadegørere.
3. På fødevarevirksomheder, hvor emballeringen foregår under tilstedeværelse af uindpakkede produkter, skal der træffes foranstaltninger til at undgå, at disse produkter forurenes. Især skal emballeringslokalet være tilstrækkeligt stort, udformet og indrettet således, at arbejdet kan foregå hygiejnisk. Emballagen skal samles, før den bringes ind i emballeringslokalet, og straks anvendes. Eventuelt skal emballagen fores med indpkningsmateriale på hygiejnisk måde.
4. Indpkningsmaterialer og emballager må kun genbruges til fødevarer, hvis de er fremstillet af materialer, der er lette at rengøre og desinficere, hvis det er nødvendigt af hensyn til fødevarehygiejnen.

KAPITEL XI

Særlige betingelser for visse forarbejdningsprocesser1. *Varmebehandling*

- Fødevarerne skal forarbejdes efter en planlagt varmebehandlingsplan eventuelt kombineret med andre metoder til at eliminere mikrobiologiske risici; varmebehandlingsanlægget skal være udstyret med alle de anordninger, der er nødvendige for at kontrollere, om varmebehandlingen er korrekt.
- Hvis varmebehandlingen, eventuelt kombineret med andre metoder, ikke er tilstrækkelig til at stabilisere produkterne, skal de efter varmebehandlingen afkøles hurtigt til den krævede lagertemperatur, således at den kritiske temperaturzone med sporedannelse og efterfølgende vækst passerer hurtigst muligt.
- Foregår varmebehandlingen før indpakningen, skal der træffes foranstaltninger til at undgå, at fødevarerne forurenes igen efter varmebehandlingen, og før de indpakkes.
- Dåser og glas skal undersøges for, om de er hele og rene, før de påfyldes.
- Ved varmebehandling af fødevarer i hermetisk lukkede beholdere må det vand, der anvendes til køling af beholderne efter varmebehandlingen, ikke være en kilde til forurening af fødevarerne. Kemiske tilsætningsstoffer, der skal forhindre, at udstyr og beholdere korroderer, skal anvendes i overensstemmelse med god praksis.
- Ved kontinuerlig varmebehandling af flydende fødevarer, skal det forhindres, at varmebehandlet væske blandes med ufuldstændigt varmebehandlet væske.

2. *Røgning*

- Dunster og varme må ikke påvirke andre processer.
- De materialer, der anvendes til frembringelse af røg, skal opbevares på en sådan måde, at fødevarerne ikke forurenes.
- Det er forbudt at frembringe røg ved forbrænding af malet, ferniseret og limet træ og træ, der er imprægneret med kemikalier.

3. *Saltning*

Det salt, der anvendes til behandling af fødevarer, skal være rent og opbevares på en sådan måde, at der ikke er risiko for forurening. Salt kan genbruges efter at være blevet rensat, hvis HACCP-procedurene har vist, at der ikke er risiko for forurening.

KAPITEL XII

Uddannelse

Virksomhedslederne skal sørge for, at de personer, der håndterer fødevarer, overvåges og instrueres og/eller uddannes i fødevarerhygiejne, så det står i rimeligt forhold til det arbejde, de udfører.

Virksomhedslederne skal sørge for, at de, der er ansvarlige for at udvikle og vedligeholde HACCP-systemet på en fødevarer virksomhed, er blevet behørigt uddannet i HACCP-principperne.

Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om særlige hygiejnebestemmelser for animalske fødevarer

(2000/C 365 E/03)

(EØS-relevant tekst)

KOM(2000) 438 endelig udg. — 2000/0179(COD)

(Forelagt af Kommissionen den 14. juli 2000)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN
EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 152, stk. 4, litra b),

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget,

i henhold til fremgangsmåden i traktatens artikel 251, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning ... (om fødevarerhygiejne) fastsættes de grundlæggende hygiejnebestemmelser, som virksomhedslederne skal overholde for at garantere fødevarerens sikkerhed.
- (2) Nogle fødevarer kan udgøre særlige risici for menneskers sundhed, hvorfor der bør fastsættes særlig hygiejnebestemmelser for at garantere fødevarerens sikkerhed.
- (3) Dette gælder især animalske fødevarer, i forbindelse med hvilke der har været hyppige indberetninger af mikrobiologiske og kemiske risici.
- (4) Som led i den fælles landbrugspolitik er der fastsat særlige sundhedsbestemmelser for produktion og afsætning af produkter, der står på listen i traktatens bilag I.
- (5) Ved hjælp af disse sundhedsbestemmelser har handelsbarriererne for de pågældende produkter kunnet fjernes, hvilket har bidraget til oprettelsen af det indre marked og samtidig sikret et højt niveau for beskyttelse af folkesundheden.

- (6) Disse særlige bestemmelser findes i en lang række direktiver, herunder:

— Rådets direktiv 64/433/EØF af 26. juni 1964 om sundhedsmæssige betingelser for produktion og afsætning af fersk kød⁽¹⁾, senest ændret ved direktiv 95/23/EF⁽²⁾

— Rådets direktiv 71/118/EØF af 15. februar 1971 om sundhedsmæssige problemer i forbindelse med produktion og afsætning af fersk fjerkrækød⁽³⁾, senest ændret ved direktiv 97/79/EF⁽⁴⁾

— Rådets direktiv 77/96/EØF af 21. december 1976 om trikinundersøgelse i forbindelse med indførsel af fersk kød af tamsvin fra tredjelande⁽⁵⁾, senest ændret ved direktiv 94/59/EF⁽⁶⁾

— Rådets direktiv 77/99/EØF af 21. december 1976 om sundhedsmæssige problemer i forbindelse med produktion og markedsføring af kødprodukter og visse produkter af animalsk oprindelse⁽⁷⁾, senest ændret ved direktiv 97/76/EF⁽⁸⁾

— Rådets direktiv 89/437/EØF af 20. juni 1989 om hygiejne- og sundhedsproblemer i forbindelse med produktion og markedsføring af ægprodukter⁽⁹⁾, senest ændret ved direktiv 96/23/EF

— Rådets direktiv 91/492/EØF af 15. juli 1991 om sundhedsmæssige betingelser for produktion og afsætning af levende toskallede bløddyr⁽¹⁰⁾, senest ændret ved direktiv 97/79/EF

— Rådets direktiv 91/493/EØF af 22. juli 1991 om sundhedsmæssige betingelser for produktion og afsætning af fiskerivarer⁽¹¹⁾, senest ændret ved direktiv 97/79/EF

— Rådets direktiv 91/495/EØF af 27. november 1990 om sundhedsmæssige og dyresundhedsmæssige problemer i forbindelse med produktion og afsætning af kaninkød og kød af opdrættet vildt⁽¹²⁾, senest ændret ved akten vedrørende Østrigs, Finlands og Sveriges tiltrædelse

⁽³⁾ EFT L 55 af 8.3.1971, s. 23.

⁽⁴⁾ EFT L 24 af 30.1.1998, s. 31.

⁽⁵⁾ EFT L 26 af 31.1.1977, s. 8.

⁽⁶⁾ EFT L 315 af 8.12.1994, s. 18.

⁽⁷⁾ EFT L 26 af 31.1.1977, s. 85.

⁽⁸⁾ EFT L 10 af 16.1.1998, s. 25.

⁽⁹⁾ EFT L 212 af 22.7.1989, s. 87.

⁽¹⁰⁾ EFT L 168 af 24.9.1991, s. 1.

⁽¹¹⁾ EFT L 268 af 24.9.1991, s. 15.

⁽¹²⁾ EFT L 268 af 24.9.1991, s. 41.

⁽¹⁾ EFT 121 af 29.7.1964, s. 2101/64.

⁽²⁾ EFT L 243 af 11.10.1995, s. 7.

- Rådets direktiv 92/45/EØF af 16. juni 1992 om sundhedsmæssige og dyresundhedsmæssige problemer i forbindelse med nedlægning af vildtlevende vildt og afsætning af kød deraf ⁽¹⁾, senest ændret ved direktiv 97/79/EF
- Rådets direktiv 92/46/EØF af 16. juni 1992 om sundhedsbestemmelser for produktion og afsætning af rå mælk, varmebehandlet mælk og mælkebaserede produkter ⁽²⁾, senest ændret ved direktiv 96/23/EF
- Rådets direktiv 92/48/EØF af 16. juni 1992 om fastsættelse af minimumshygiejnebestemmelser for fiskerivarer fremstillet om bord på visse fartøjer i overensstemmelse med artikel 3, stk. 1, litra a), nr. i), i direktiv 91/493/EØF ⁽³⁾
- Rådets direktiv 92/118/EØF af 17. december 1992 om dyresundhedsmæssige og sundhedsmæssige betingelser for samhandel med og indførsel til Fællesskabet af produkter, der for så vidt angår disse betingelser ikke er underlagt specifikke fællesskabsbestemmelser, som omhandlet i bilag A, kapitel I, i direktiv 89/662/EØF, og for så vidt angår patogener, i direktiv 90/425/EØF ⁽⁴⁾, senest ændret ved direktiv 97/79/EF
- Rådets direktiv 94/65/EF af 14. december 1994 om krav til fremstilling og afsætning af hakket kød og tilberedt kød ⁽⁵⁾.
- (7) Med hensyn til folkesundhed indeholder disse direktiver fælles principper for så vidt angår det ansvar, som producenter af animalske produkter har, myndighedernes forpligtelser, de tekniske krav til strukturen i og driften af virksomheder, der håndterer animalske produkter, de hygiejnekrav, der gælder for disse virksomheder, procedurerne for autorisation af virksomheder, oplagrings- og transportbetingelser, sundhedsmærkning af produkterne mv.
- (8) Mange af disse principper er identiske med principperne i forordning ... (om fødevarerhygiejne), der fungerer som fælles grundlag for alle fødevarer.
- (9) Som følge af det fælles grundlag kan ovennævnte direktiver forenkles.
- (10) Disse særlige bestemmelser kan forenkles yderligere, ved at eventuelle uoverensstemmelser, der er opstået ved vedtagelsen af dem, fjernes.
- (11) Med indførelsen af HACCP-proceduren skal virksomhedslederne udvikle metoder til at kontrollere og reducere eller eliminere biologiske, kemiske eller fysiske risici.
- (12) Ovennævnte fører til en fuldstændig omarbejdning af de særlige hygiejnebestemmelser og til større gennemsigtighed.
- (13) Det principielle formål med at omarbejde de almindelige og særlige hygiejnebestemmelser er at opnå et højt forbrugerbeskyttelsesniveau med hensyn til fødevarer sikkerhed.
- (14) Det er derfor nødvendigt at bevare, og hvis det kræves for at beskytte forbrugerne, at skærpe de nærmere hygiejnebestemmelser for animalske produkter.
- (15) Primærproduktionen, transporten af dyr, slagtingen og forarbejdningen frem til salgsstedet i detaileddet skal betragtes som dele af et indbyrdes sammenhængende hele, hvor dyresundhed, dyrevelfærd og folkesundhed hører uløseligt sammen.
- (16) Dette kræver kommunikation mellem de forskellige parter i fødevarerekæden.
- (17) Der kan fastsættes mikrobiologiske kriterier, mål og/eller præstationsstandarder efter de relevante procedurer i forordning ... (om fødevarerhygiejne). Indtil der fastsættes nye mikrobiologiske kriterier, gælder kriterierne i ovennævnte direktiver fortsat.
- (18) For virksomheder, der har begrænset produktionskapacitet til håndtering af animalske fødevarer, og som er udsat for særlige vanskeligheder eller kun leverer til det lokale marked, skal medlemsstaterne have de nødvendige midler til at fastsætte særlige hygiejnebestemmelser, når blot fødevarer sikkerheden ikke bringes i fare, og der tages hensyn til, at det lokale marked i nogle tilfælde kan gå ud over de nationale grænser.
- (19) Importerede animalske fødevarer skal mindst være af samme eller tilsvarende sundhedsstandard som dem, der produceres i EF, og der skal indføres ensartede procedurer for at sørge for, at dette mål nås.
- (20) Som følge af omarbejdningen kan de nugældende hygiejnebestemmelser ophæves. Dette sker ved Rådets direktiv .../.../EF om ophævelse af visse direktiver om fødevarerhygiejne og sundhedsmæssige betingelser for produktion og afsætning af animalske produkter til konsum og om ændring af direktiv 89/662/EØF og 91/67/EØF.

⁽¹⁾ EFT L 268 af 14.9.1992, s. 35.

⁽²⁾ EFT L 268 af 14.9.1992, s. 1.

⁽³⁾ EFT L 187 af 7.7.1992, s. 41.

⁽⁴⁾ EFT L 62 af 15.3.1993, s. 49.

⁽⁵⁾ EFT L 368 af 31.12.1994, s. 10.

- (21) De produkter, som denne forordning omfatter, står i traktatens bilag I.
- (22) EF-lovgivningen om fødevarerhygiejne er baseret på videnskabelig rådgivning. Derfor bør de videnskabelige komitéer for forbrugerbeskyttelse og levnedsmiddelsikkerhed, der er nedsat ved Kommissionens afgørelse 97/579/EF af 23. juli 1997 ⁽¹⁾, og Den Videnskabelige Styringskomité, der er nedsat ved Kommissionens afgørelse 97/404/EF af 10. juni 1997 ⁽²⁾, høres, når det er nødvendigt.
- (23) For at tage hensyn til den tekniske og videnskabelige udvikling bør der være en procedure, så der kan vedtages bestemmelser som krævet i denne forordning. Der bør ligeledes være en procedure, så der om nødvendigt kan skabes en blød overgang til det krævede sundhedsniveau.
- (24) Da de foranstaltninger, der er nødvendige for at gennemføre denne forordning, er generelle foranstaltninger efter artikel 2 i Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen ⁽³⁾, bør de vedtages efter forskriftsproceduren i afgørelsens artikel 5 —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Anvendelsesområde

Ved denne forordning fastsættes der særlige hygiejnebestemmelser for animalske fødevarer.

Artikel 2

Definitioner

Ved anvendelsen af denne forordning gælder definitionerne i forordning .../... (om fødevarerhygiejne). Derudover gælder definitionerne i bilag I til denne forordning.

Artikel 3

Generel forpligtelse

Ud over at overholde bestemmelserne i forordning ... (om fødevarerhygiejne) skal virksomhedslederne sørge for, at animalske fødevarer fremstilles og afsættes i overensstemmelse med bilag II til nærværende forordning.

Artikel 4

Import fra tredjelande

Animalske fødevarer, der importeres fra tredjelande, skal være i overensstemmelse med bestemmelserne i bilag III til denne forordning.

Artikel 5

Ændring af bilag og gennemførelsesforanstaltninger

Efter proceduren i artikel 6:

1. kan bestemmelserne i bilagene til denne forordning ophæves, ændres, tilpasses eller suppleres for at tage hensyn til udarbejdelsen af kodekser for god praksis, virksomhedsledernes gennemførelse af fødevarerikkerhedsprogrammer, nye risikovurderinger og eventuel fastsættelse af fødevarerikkerhedsmål og/eller præstationsstandarder.
2. kan der vedtages gennemførelsesforanstaltninger med henblik på en ensartet gennemførelse af bilagene.

Artikel 6

Den stående komité-procedure

1. Kommissionen bistås af Den Stående Veterinærkomité, der er nedsat ved Rådets afgørelse 68/361/EØF ⁽⁴⁾.
2. Når der henvises til dette stykke, finder forskriftsproceduren i artikel 5 i afgørelse 1999/468/EF anvendelse i overensstemmelse med samme afgørelses artikel 7, stk. 3, og artikel 8.
3. Perioden omhandlet i artikel 5, stk. 6, i afgørelse 1999/468/EF er tre måneder.

Artikel 7

Denne forordning træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Den anvendes fra den 1. januar 2004.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

⁽¹⁾ EFT L 237 af 28.8.1997, s. 18.

⁽²⁾ EFT L 169 af 27.6.1997, s. 85.

⁽³⁾ EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

⁽⁴⁾ EFT L 225 af 18.10.1968, s. 23.

BILAG I

DEFINITIONER

1. **Kød**

- 1.1. *kød*: alle konsumegnede dele af dyr
  - 1.1.1. *kød af tamhovdyr*: kød af tamkvæg (herunder arterne Bubalus og Bison), -svin, -får og -geder og tamdyr af hestefamilien
  - 1.1.2. *fjerkrækød*: kød af opdrættet fjerkræ, herunder fjerkræ, der ikke betragtes som tamfjerkræ, men som opdrættes som tamfjerkræ (opdrættet fuglevildt)
  - 1.1.3. *kød af lagomorfer*: kød af kaniner og harer og gnavere opdrættet til konsum
  - 1.1.4. *kød af vildtlevende vildt*: kød af:
    - vildtlevende jagtbare landpattedyr, herunder pattedyr, der lever frit i indhegnede områder på samme betingelser som vildtlevende vildt
    - vildtlevende jagtbare fugle
  - 1.1.5. *kød af opdrættet vildt*: kød af opdrættede vilde parrettåede hovdyr (herunder hjortedyr og dyr af svinefamilien) og opdrættede strusefugle
- 1.2. *vildtlevende storvildt*: vildtlevende pattedyr af ordenen Artiodactyla, Perissodactyla og Marsupialia og andre pattedyrarter, der i national jagtlovgivning er klassificeret som storvildt
- 1.3. *vildtlevende småvildt*: vildtlevende fuglevildt og vildtlevende pattedyr, der ikke er klassificeret som storvildt
- 1.4. *slagtekrop (af tamhovdyr)*: hele et slagtet tamhovdyrs krop efter afblødning, udtagning af organer, afskæring af lemmerne i forknæled og haseled, af hoved, hale og eventuelt yver og endvidere for kvæg, får, geder og heste efter afhudning
- 1.5. *slagtekrop (af fjerkræ)*: hel fjerkrækrop efter afblødning, plukning og udtagning af organer; dog er udtagning af hjerte, lever, lunger, kråse, kro og nyrer og afskæring af fødder i haseled, af hoved og af luft- og spiserør ikke obligatorisk
- 1.6. »New York dressed« *fjerkræ*: fjerkrækroppe til senere udtagning
- 1.7. *fersk kød*: kød, herunder kød, der er vakuumpakket eller pakket i kontrolleret atmosfære, og som med undtagelse af køling, frysning eller lynfrysning ikke har undergået nogen behandling, der forlænger holdbarheden
- 1.8. *slagteaffald*: kød, for så vidt det ikke hører til slagtekroppen, også selv om det stadig er i naturlig forbindelse med slagtekroppen
- 1.9. *organer*: slagteaffald fra bryst-, bug- og bækkenhule, inklusive luft- og spiserør, og hos fjerkræ og fugle kroen
- 1.10. *slakteri*: en virksomhed til slagtning af dyr, hvis kød skal sælges til konsum, inklusive arealer, der er til rådighed i forbindelse hermed til opstaldning af dyr, der afventer slagtning det pågældende sted
- 1.11. *opskæringsvirksomhed*: en virksomhed, der udbener og/eller opskærer slagtekroppe, dele af slagtekroppe og andre spiselige dele af dyr, herunder lokaler ved salgssteder, hvor dette arbejde udføres med henblik på levering til forbrugerne, eller andre salgssteder
- 1.12. *vildtindsamlingscentral*: en virksomhed, hvor nedlagt vildtlevende vildt anbringes, indtil det transporteres til en vildthåndteringsvirksomhed
- 1.13. *vildthåndteringsvirksomhed*: en virksomhed, der flår vildt og forestår den videre håndtering af kød fra nedlagt vildt
- 1.14. *hakket kød*: udbenet kød, som er findelt eller hakket i en hakkemaskine med snegl
- 1.15. *maskinudbenet kød*: produkt, der fremkommer ved mekanisk adskillelse af kød, der sidder tilbage på knoglerne efter udbening, således at kødets cellestruktur ødelægges
- 1.16. *tilberedt kød*: fersk kød, herunder hakket kød, der er tilsat fødevarer, smagskorrigerende stoffer eller tilsætningsstoffer, eller som har undergået en behandling, der ikke er tilstrækkelig til at ændre kødets interne cellestruktur og dermed fjerne dets karakter af fersk kød.

2. **Levende toskallede bløddyr**

- 2.1. *toskallede bløddyr*: bløddyr af klassen Lamellibranchiata, der filtrerer føden, inden den optages, herunder også pighuder, sækdyr og havsnegle
- 2.2. *marine biotoksiner*: giftstoffer, der ophobes i toskallede bløddyr, som lever af plankton, der indeholder disse toksiner
- 2.3. *konditionering*: midlertidig opbevaring af levende toskallede bløddyr, der kommer fra klasse A-områder, i tanke eller i andre anlæg med rent havvand eller på naturlige voksesteder for at fjerne sand, mudder eller slim og for at forbedre de organoleptiske egenskaber
- 2.4. *producent*: fysisk eller juridisk person, der høster levende toskallede bløddyr fra et produktionsområde med alle former for hjælpemidler for at håndtere og afsætte dem
- 2.5. *produktionsområde*: hav-, delta- eller laguneområde med naturlige voksesteder for toskallede bløddyr eller steder, der anvendes til dyrkning af toskallede bløddyr, og hvorfra der høstes levende toskallede bløddyr
- 2.6. *genudlægningsområde*: hav-, delta- eller laguneområde, der er godkendt af myndighederne, og som er klart afgrænset og afmærket ved hjælp af bøjer, pæle eller andre fastgjorte anordninger, og som udelukkende er beregnet til naturlig rensning af levende toskallede bløddyr
- 2.7. *ekspeditionscenter*: godkendt landbaseret eller vandbaseret anlæg til modtagelse, konditionering, vaskning, rengøring, sortering og indpakning af levende toskallede bløddyr, som er egnet til konsum
- 2.8. *renseanlæg*: godkendt anlæg med tanke, som tilføres rent havvand, og hvori de levende toskallede bløddyr anbringes i tilstrækkeligt lang tid til, at de bliver mikrobiologisk dekontamineret, så de bliver egnede til konsum
- 2.9. *genudlægning*: en proces, der består i under myndighedernes tilsyn at overføre levende toskallede bløddyr til godkendte hav-, delta- eller laguneområder i tilstrækkeligt lang tid til, at de dekontamineres. Flytning af toskallede bløddyr til mere lovende områder med henblik på yderligere vækst er ikke omfattet af definitionen
- 2.10. *fækale colibakterier*: fakultativt aerobe, gramnegative, ikke-spordannende, cytochromoxidasenegative stavbakterier, der kan fermentere laktose under gasudvikling ved tilstedeværelse af galdesalte eller andre overfladeaktive stoffer med tilsvarende væksthæmmende egenskaber ved $44\text{ °C} \pm 0,2\text{ °C}$ inden for 24 timer
- 2.11. *E. coli*: fækale colibakterier, der kan omdanne tryptophan til indol ved $44\text{ °C} \pm 0,2\text{ °C}$ inden for 24 timer
- 2.12. *rent havvand*: havvand, brakvand eller saltvand fremstillet af ferskvand, som er fri for mikrobiologisk forurening, skadelige stoffer og/eller toksisk marint plankton i sådanne mængder, at det kan skade de toskallede bløddyr og fiskerivarernes sundhedskvalitet.

3. **Fiskerivarer**

- 3.1. *fiskerivarer*: alle vildtlevende eller opdrættede saltvands- og ferskvandsdyr, undtagen levende toskallede bløddyr, havpattedyr og frøer, og dele deraf, herunder deres rogn og mælke
- 3.2. *akvakulturprodukter*: alle fiskerivarer, der er blevet til og er opdrættet under kontrollerede forhold, indtil de afsættes som fødevarer, samt saltvands- og ferskvandsfisk og -krebsdyr, der fanges som unge i deres naturlige miljø og opdrættes, indtil de når den ønskede handelsstørrelse til konsum. Fisk og krebsdyr af handelsstørrelse, som fanges i deres naturlige miljø og opbevares levende, indtil de sælges på et senere tidspunkt, betragtes ikke som akvakulturprodukter, hvis de blot holdes i live, uden at der gøres forsøg på at øge deres størrelse eller vægt
- 3.3. *fabriksfartøj*: ethvert fartøj, også fiskerfartøj, om bord på hvilket fiskerivarerne undergår en eller flere af følgende processer efterfulgt af indpakning: filetering, udskæring, flåning, hakning eller forarbejdning; fiskerfartøjer, hvor der kun koges krebsdyr eller bløddyr om bord, betragtes ikke som fabriksfartøjer
- 3.4. *frysefartøj*: ethvert fartøj, også fiskerfartøj, om bord på hvilket der fryses fiskerivarer efter eventuel aflødning, hovedskæring, rensning og fjernelse af finner. Om nødvendigt efterfølges dette arbejde af indpakning og/eller emballering
- 3.5. *maskinudbenet fiskekød*: kød, der er udvundet mekanisk af rensede, hel fisk eller af ben efter filetering
- 3.6. *rent havvand*: se definitionen i punkt 2.12
- 3.7. *rent flod- eller søvand*: flod- eller søvand, der er fri for mikrobiologisk forurening og skadelige stoffer i sådanne mængder, at det kan skade fiskerivarernes sundhedskvalitet.

4. **Æg**

- 4.1. *æg*: fugleæg i skal, som er egnet til direkte konsum eller fremstilling af ægprodukter, undtagen æg med brud, rugede eller kogte æg
- 4.2. *flydende æg*: ubehandlet ægindhold efter fjernelse af skallen
- 4.3. *ægproducerende bedrift*: bedrift, der producerer æg til konsum
- 4.4. *knækæg*: æg med defekt skal, uden brud og med ubrudte hinder.

5. **Mælk**

- 5.1. *mælk*: sekretion fra mælkekirtlerne, fri for råmælk
- 5.2. *rå mælk*: mælk, der ikke er blevet opvarmet til over 40 °C; der kan udføres behandlinger som homogenisering og standardisering, der har indflydelse på mælakens kvalitet
- 5.3. *mælkeproducerende bedrift*: en bedrift, hvor der holdes køer, får, geder, bøfler eller hundyr af andre arter med henblik på mælkeproduktion
- 5.4. *mejeri*: en virksomhed, der forarbejder mælk eller videreforarbejder forarbejdet mælk.

6. **Frølår og snegle**

- 6.1. *frølår*: de bageste dele af kroppen, afskåret på tværs bag forlemmerne, udtaget og flået, af arten Rana (frøfamilien)
- 6.2. *snegle*: landsnegle af arten Helix pomatia Linné, Helix aspersa Muller, Helix lucorum og arter af Achatinides-familien.

7. **Forarbejdede produkter**

- 7.1. *forarbejdede produkter*: fødevarer, der fremkommer ved, at uforarbejdede produkter fx varmebehandles, røges, nedsaltes, modnes, tørres, marineres mv. eller underkastes en kombination af disse behandlinger, og/eller en kombination af disse produkter; der kan tilsættes stoffer, der er nødvendige for fremstillingen eller for at give produkterne særlige egenskaber
- 7.2. *kødprodukter*: produkter, der fremkommer ved behandling af kød
- 7.3. *fiskeprodukter*: fiskerivarer, der er behandlet
- 7.4. *ægprodukter*: produkter, der fremkommer ved behandling af æg, deres forskellige bestanddele eller blandinger deraf efter fjernelse af skal og hinder. De kan delvis suppleres med andre fødevarer eller tilsætningsstoffer. De kan være i flydende, koncentreret, tørret, krystalliseret, frossen, lynfrossen eller koaguleret form
- 7.5. *mejeriprodukter*: produkter, der fremkommer ved behandling af rå mælk, såsom varmebehandlet konsummælk, mælkepulver, valle, smør, ost, yoghurt (også tilsat syre, salt, krydderier eller frugt) og rekonstitueret konsummælk
- 7.6. *afsmeltet animalsk fedt*: fedt fremkommet ved afsmeltning af kød, herunder knogler, og bestemt til konsum
- 7.7. *grever*: de proteinholdige rester fra afsmeltning efter delvis adskillelse af fedt og vand
- 7.8. *gelatine*: naturligt, opløseligt protein, også geldannende, som fremkommer ved delvis hydrolyse af kollagen fremstillet af knogler, huder og skind og sener fra dyr (herunder fisk og fjerkræ)
- 7.9. *behandlede maver, blærer og tarme*: maver, blærer og tarme, der er behandlet, herunder saltet, varmebehandlet eller tørret, efter at de er udtaget og rensat.

8. **Andre definitioner**

- 8.1. *sammensatte produkter*: fødevarer, der både indeholder animalske og vegetabiliske produkter, som kan være uforarbejdede eller forarbejdede
- 8.2. *ompakning*: fjernelse af produktets oprindelige indpakning for at erstatte den med en ny indpakning efter eventuel fysisk behandling af det uindpakkede produkt, såsom opskæring eller skiveskæring
- 8.3. *engrosmarked*: en fødevareraktivitet, der omfatter flere separate enheder, som har fælles anlæg og afdelinger, hvor der sælges fødevarer til fødevareraktiviteter og ikke til den endelige forbruger.

BILAG II

SÆRLIGE BESTEMMELSER

Indledning

1. Dette bilag gælder for uforarbejdede og forarbejdede animalske produkter. Bilagets bestemmelser gælder ikke for sammensatte produkter. Eventuelle risici, der skyldes anvendelsen af animalske ingredienser skal dog identificeres og kontrolleres og om nødvendigt elimineres eller reduceres til et acceptabelt niveau.
2. Medmindre andet er fastsat, gælder dette bilags bestemmelser ikke for detailsalgsstedet.
3. Hvis virksomheder skal autoriseres i henhold til dette bilag, gælder følgende:
  - a) Autoriserede virksomheder tildeles et autorisationsnummer, som suppleres med koder for de typer animalske produkter, der fremstilles. For engrosmarkeder kan autorisationsnummeret suppleres med et sekundært nummer, der angiver enheder eller grupper af enheder, som sælger eller fremstiller animalske produkter.
  - b) Medlemsstaterne fører ajourførte lister over autoriserede virksomheder med deres respektive autorisationsnumre.

Endvidere kræves der også autorisation af engrosmarkeder, hvor der håndteres uforarbejdede eller forarbejdede animalske produkter.
4. Hvis det kræves i henhold til dette bilag, skal animalske produkter være forsynet med et ovalt sundhedsmærke i henhold til følgende bestemmelser:
  - a) Sundhedsmærket skal anbringes under eller umiddelbart efter fremstillingen på virksomheden på en sådan måde, at det ikke kan genanvendes.
  - b) Sundhedsmærket skal være let læseligt og må ikke kunne slettes. Kontrolmyndighederne skal tydeligt kunne se sundhedsmærket.
  - c) Sundhedsmærket skal være forsynet med følgende oplysninger:
    - afsenderlandets navn, som kan skrives helt ud eller angives med en forkortelse:

A, B, DK, D, EL, E, F, FIN, IRL, I, L, NL, P, S, UK
    - virksomhedens autorisationsnummer.
  - d) Sundhedsmærket kan, afhængigt af hvordan de forskellige animalske produkter præsenteres, anbringes direkte på produktet, indpakningen eller emballagen eller påtrykkes en etiket, der fastgøres på produktet, indpakningen eller emballagen. Sundhedsmærket kan også bestå af en uaftagelig mærkeplade af et solidt materiale.

Når det drejer sig om animalske produkter i transportcontainere eller engrosemballager, der skal yderligere håndteres, forarbejdes eller indpakkes på en anden virksomhed, kan sundhedsmærket anbringes uden på containeren eller emballagen. I så fald skal den modtagende virksomhedsleder føre bog over mængderne af animalske produkter, deres type, oprindelse og destination.
  - e) Det er ikke nødvendigt at sundhedsmærke individuelle animalske produkter i en detailsalgspakning, hvis sundhedsmærket er anbragt uden på den pågældende detailsalgspakning.
  - f) Når sundhedsmærket anbringes direkte på de animalske produkter, skal farverne være godkendt i henhold til EF-bestemmelserne om anvendelse af farvestoffer i fødevarer.
  - g) Hvis animalske produkter udpakkes og siden ompakkes, håndteres eller videreføres på en anden virksomhed, skal denne virksomhed være autoriseret og anbringe sit eget sundhedsmærke på produktet.

Produkter, der ikke skal forsynes med ovennævnte sundhedsmærke, skal være forsynet med et mærke, der kan bruges til at spore produkternes oprindelse, og som tydeligt adskiller sig fra det ovale sundhedsmærke.
5. Ethvert stof undtagen drikkevand, der bruges på produkter for at mindske sundhedsfaren, samt betingelserne for anvendelse heraf skal godkendes efter proceduren i artikel 6 efter udtalelse fra den videnskabelige komité. Gennemførelsen af dette punkt er ikke til hinder for den korrekte gennemførelse af denne forordning.
6. Hvis det er nødvendigt, kan myndighederne indrømme særlige betingelser, især for at tage hensyn til traditionelle produktionsmetoder.

7. Dette bilag gælder, medmindre der er fastsat andre dyresundhedsbestemmelser og strengere bestemmelser for at forebygge og bekæmpe overførbare spongiforme encephalopatii.

A F S N I T I

Kød af tamhovdyr

Dyr eller batcher af dyr, der sendes til slagtning, skal identificeres, således at oprindelsen kan spores.

Dyr må ikke komme fra en bedrift eller et område, hvor der gælder et forbud mod flytning af dyresundhedsmæssige grunde, medmindre myndighederne tillader det.

KAPITEL I

BETINGELSER FOR SLAGTERIER

Slagterier skal være opført og udstyret i overensstemmelse med følgende betingelser:

1. De skal have egnede, hygiejniske opstaldningslokaler eller, hvis klimaforholdene tillader det, ventefolde, der er lette at rengøre og desinficere. Anlæggene skal have faciliteter til vanding og om nødvendigt fodring af dyrene. Bortledningen af spildevand må ikke bringe fødevarer sikkerheden i fare.

Finder myndighederne det nødvendigt, skal de også have særskilte aflåselige rum eller, hvis klimaforholdene tillader det, folde med særskilt afløb til syge eller mistænkte dyr beliggende på et sådant sted, at andre dyr ikke bliver kontamineret.

Opstaldningslokalerne skal være af en sådan størrelse, at dyrevelfærdsreglerne overholdes. De skal være udformet, så det er let at foretage levende syn og identificere dyrene eller grupperne af dyr.

2. De skal have et slagtelokale og, hvis det er relevant, et tilstrækkeligt antal lokaler til det arbejde, der skal udføres, og skal være opført på en sådan måde, at kødet ikke forurenes, idet følgende krav skal være opfyldt:

- a) der skal være en særskilt afdeling til bedøvelse og aflødning
- b) ved slagtning af svin skal skoldning, afhåring, skrabning og svidning af dyrene foregå adskilt fra andet arbejde
- c) der skal være installationer, så kødet ikke kommer i berøring med gulve, vægge eller udstyr
- d) anvendes der slagtekæder, skal de være udformet, så slagteprocessen skrider kontinuerligt frem og der undgås krydskontaminering mellem de forskellige dele af slagtekæderne

er der flere slagtekæder på den samme virksomhed, skal disse kæder være adskilt på behørig måde for at undgå krydskontaminering

- e) følgende arbejde skal udføres adskilt fra kødfremstillingen:

- tømning af maver og tarme; på slagterier med begrænset produktion kan myndighederne tillade, at der renses maver og tarme i slagtelokalet på tidspunkter, hvor der ikke slagtes
- videre håndtering af tarme og kallun, hvis dette arbejde udføres på slagteriet
- behandling og rensning af andet slagteaffald; afhudede hoveder skal håndteres i tilstrækkelig afstand fra kød og andet slagteaffald, hvis dette arbejde udføres på slagteriet uden dog at finde sted på slagtekæden

- f) der skal være en særlig afdeling til emballering af slagteaffald, hvis dette arbejde udføres på slagteriet

- g) der skal være et tilstrækkeligt beskyttet område til ekspedition af kød.

3. De skal have faciliteter til at desinficere værktøj med mindst 82 °C varmt vand eller et alternativt system med tilsvarende virkning.
4. Håndvaskene til det personale, der håndterer uindpakket kød, skal være udstyret med haner, der ikke er håndbetjente.
5. Der skal være aflåselige lokaler til kølelagring af kasseret kød og opbevaring af kød, der er erklæret uegnet til konsum.

6. Der skal være et separat sted med de nødvendige faciliteter til rengøring og desinfektion af transportmidler til dyr. Disse steder og faciliteter er ikke obligatoriske, hvis der findes officielt godkendte steder og faciliteter i nærheden.
7. De skal have aflåselige lokaler, der er forbeholdt slagtning af syge og mistænkte dyr. Dette er ikke nødvendigt, hvis slagtningen af disse dyr finder sted på andre virksomheder, der er autoriseret hertil af myndighederne, eller ved afslutningen af den normale slagteperiode. Lokalerne skal rengøres og desinficeres under officielt tilsyn, inden slagtningen genoptages.
8. Hvis der opbevares gødning og mave- og tarmindehold på slagteriets område, skal der være et specielt areal eller aflukke hertil.

KAPITEL II

BETINGELSER FOR OPSKÆRINGSVIRKSOMHEDER

Opskæringsvirksomheder skal:

1. Være opført, så arbejdet skrider kontinuerligt frem eller de forskellige produktionsbatcher er adskilt.
2. Have rum til separat oplagring af emballeret og uindpakket kød, medmindre det oplagres på forskellige tidspunkter.
3. Have opskæringslokaler, der er udstyret, så kølekæden ikke afbrydes under opskæringen.
4. Have håndvaske med haner, der ikke er håndbetjente, til det personale, som håndterer uindpakket kød.
5. Have faciliteter til at desinficere værktøj med mindst 82 °C varmt vand eller et alternativt system med tilsvarende virkning.

KAPITEL III

SLAGTEHYGIJNE

1. Dyr skal slagtes hurtigst muligt efter ankomsten til slagteriet. Dyrene skal dog hvile, før de slagtes, hvis det kræves af velfærdsårsager. Kun levende dyr til slagtning må bringes ind i slagtelokalet bortset fra dyr, der er nødslagtet uden for slagteriet, opdrættet vildt, der er slagtet på produktionsstedet, og vildtlevende vildt.

Dyr, der er døde under transporten eller i opstaldningslokalerne, må ikke anvendes til konsum.

2. Dyrene skal være så rene, at der ikke er unødigt risiko for, at kødet bliver forurenede under slagtningen.
3. Før slagtningen skal dyrene undersøges af myndighederne. Slagteriernes ledere skal følge myndighedernes instrukser, for at det levende syn kan gennemføres under passende forhold.
4. Slagtedyr, som bringes ind i slagtelokalet, skal slagtes hurtigst muligt.
5. Bedøvelse, afblødning, afhudning, behandling og udtagning af organer foretages hurtigst muligt og på en sådan måde, at kødet ikke bliver forurenede. Det skal især sikres, at:
  - luft- og spiserøret forbliver intakte under afblødningen undtagen ved rituel slagtning
  - hudens yderside ikke kommer i berøring med slagtekroppen under afhudningen, og at personer og udstyr, der kommer i kontakt med hudernes yderside, ikke rører kødet
  - der træffes foranstaltninger til at undgå, at fordøjelseskanalens indhold flyder ud ved udtagningen af organer, og at organerne udtages hurtigst muligt efter bedøvelsen
  - fjernelsen af yveret ikke resulterer i, at slagtekroppen forurenes med mælk.
6. Dyrene skal afhudes fuldstændigt; det er dog ikke nødvendigt at afhude hovedet
  - når det drejer sig om kalve- og fårehoveder, hvis hovederne håndteres på en sådan måde, at kødet ikke forurenes

— hvis hovederne, herunder tunge og hjerne, ikke er til konsum.

Svin, der ikke afhudes, skal straks have børsterne fjernet. Risikoen for, at kødet forurenes med skoldevand, skal begrænses mest muligt. Der må kun anvendes godkendte tilsætningsstoffer hertil, hvis svinene bagefter skylles grundigt med drikkevand.

7. Slagtekroppene må ikke være synligt forurenet med fækalier. Synlig forurening skal bortskæres.
8. Slagtekroppe og slagteaffald må ikke komme i berøring med gulve, vægge eller arbejdsplatforme.
9. Efter slagtingen skal myndighederne foretage en kødkontrol. Slagteriernes ledere skal følge myndighedernes instrukser, for at kødkontrollen kan gennemføres under passende forhold.

De dele af de slagtede dyr, der er fjernet før undersøgelsen efter slagting, skal fortsat kunne identificeres som hørende til en given slagtekrop. Penis kan dog straks fjernes, hvis den ikke udviser sygdomstegn eller læsioner.

Begge nyrer skal løsnes fra fedtkapslen og den perirenale kapsel.

Hvis blod eller slagteaffald fra flere dyr anbringes i samme beholder, inden undersøgelsen efter slagting er afsluttet, skal hele indholdet erklæres for uegnet til konsum, hvis slagtekroppen af et eller flere af disse dyr er blevet erklæret for uegnet til konsum.

Slagtekroppe og slagteaffald må ikke komme i berøring med hinanden, før undersøgelsen efter slagting er afsluttet.

10. Når undersøgelsen efter slagting er afsluttet
  - skal tonsillerne fra kvæg på under seks uger og svin fjernes hygiejnisk
  - skal de dele, der er uegnet til konsum, straks fjernes fra virksomhedens rene afdeling
  - må kød, der er kasseret eller erklæret uegnet til konsum, og biprodukter, der ikke kan benyttes som fødevarer, ikke komme i kontakt med kød, der er erklæret egnet til konsum
  - skal organer eller dele af organer, der ikke er fjernet fra slagtekroppen før kødkontrollen, bortset fra nyrerne, eller medmindre andet er fastsat, så vidt muligt og hurtigst muligt fjernes helt.
11. Når slagtingen og kødkontrollen er afsluttet, skal kødet opbevares i henhold til kapitel IX i dette afsnit.
12. På virksomheder, der er autoriseret til slagting af forskellige dyrearter eller til håndtering af kroppe af opdrættet eller vildtlevende vildt, skal der træffes foranstaltninger til at undgå krydskontaminering, ved at de forskellige arter behandles adskilt enten på forskellige tidspunkter eller i forskellige lokaler. Der skal være separate faciliteter til at modtage og opbevare slagtekroppe af opdrættet vildt, der er slagtet på bedriften, og kroppe af vildtlevende vildt.

KAPITEL IV

HYGIEJNE UNDER OPSKÆRING OG UDBENING

1. Slagtekroppe af tamhovdyr kan deles i halve kroppe, og halve kroppe kan deles i fjerdinge eller højst tre stykker på autoriserede slagterier. Yderligere opskæring og udbening skal finde sted på en opskæringsvirksomhed.
2. Arbejdet med kødet skal tilrettelægges på en sådan måde, at der undgås vækst af patogene mikroorganismer eller dannelse af toksiner eller andre patogene stoffer, og i den forbindelse gælder især følgende:
  - a) Kød til opskæring skal bringes ind i arbejdslokalerne, efterhånden som der er brug for det.
  - b) Mens kødet opskæres, udbenes, skæres i skiver eller terninger, indpakkes og emballeres, må nedkølingen af det ikke afbrydes.

Kød, der udbenes og opskæres, inden den oplagrings- og transporttemperatur, der er fastsat i kapitel IX i dette afsnit, er nået, skal bringes direkte fra slagtelokalet til opskæringslokalet eller også anbringes i et kølerum, til det skal bruges. Kød og slagteaffald skal straks efter opskæring og eventuelt emballering nedkøles til henholdsvis 7 °C og 3 °C.
  - c) På virksomheder, der er autoriseret til opskæring af forskellige dyrearter, skal der træffes foranstaltninger til at undgå krydskontaminering, eventuelt ved at de forskellige arter behandles adskilt enten på forskellige tidspunkter eller i forskellige lokaler.

KAPITEL V

SÆRLIGE BETINGELSER

Medlemsstaterne kan tilpasse bestemmelserne i kapitel I og II for at tilgodese de virksomheder, der ligger i områder med særligt vanskelige geografiske forhold, eller som har forsyningsvanskeligheder eller leverer til det lokale marked. Hygiejnen må ikke lide under det. Medlemsstaterne giver Kommissionen nærmere oplysninger om de særlige betingelser.

Ved virksomheder, der leverer til det lokale marked, forstås slagterier og opskæringsvirksomheder, der afsætter deres kød i nærheden af det sted, hvor slagterierne og opskæringsvirksomhederne ligger.

KAPITEL VI

NØDSLAGTNING

1. Kød fra dyr, der er blevet nødslagtet som følge af alvorlige fysiologiske forstyrrelser eller funktionsforstyrrelser, må ikke anvendes til konsum.
2. Kød fra dyr, der er nødslagtet uden for slagteriet efter en ulykke, frigives til konsum på det lokale marked, hvis følgende krav er opfyldt:
  - dyret undersøges af en dyrlæge før slagtning. Dyret kan dog slagtes, før det er undersøgt af en dyrlæge, hvis det kræves af velfærdsårsager
  - dyret aflives efter bedøvelse og aflødes, og organerne udtages eventuelt på stedet. Dyrlægen kan i særlige tilfælde tillade aflivning ved skydning
  - det aflivede og aflødte dyr transporteres hurtigst muligt efter aflivningen til et dertil autoriseret slagteri under tilfredsstillende hygiejneforhold. Hvis det aflivede dyr ikke kan bringes til et sådant slagteri inden for en time, skal det transporteres i en container eller et transportmiddel, hvori omgivelsestemperaturen er på mellem 0 °C og 4 °C. Organerne skal udtages hurtigst muligt. Hvis der går for lang tid mellem slagtning og udtagning af organer, kan embedsdyrlægen forlange, at der skal foretages særlig kontrol ved undersøgelsen efter slagtning. Hvis organerne udtages på stedet, skal de følge med slagtekroppen til slagteriet
  - det slagtede dyr og eventuelle organer transporteres hygiejnisk til slagteriet og ledsages af et certifikat, der er udstedt af den dyrlæge, som har beordret dyret slagtet, med en erklæring om resultatet af undersøgelsen før slagtning, angivelse af slagtetidspunktet og oplysning om, hvilken behandling dyret eventuelt har fået, og hvis det er relevant, resultatet af kontrollen af organerne
  - det slagtede dyr erklæres helt eller delvis egnet til konsum efter en grundig kødkontrol eventuelt suppleret med en bakteriologisk undersøgelse og en undersøgelse for restkoncentrationer
  - kødet forsynes ikke med sundhedsmærket, men med et identifikationsmærke, som myndighederne har godkendt.
3. Kød fra dyr, der er nødslagtet efter en ulykke på slagteriet, kan afsættes, hvis dyrene er blevet undersøgt før slagtningen, og hvis der ikke er konstateret nogen alvorlige læsioner ud over dem, der opstod umiddelbart før slagtningen, og hvis de er blevet erklæret helt eller delvis egnet til konsum efter en grundig kødkontrol.

KAPITEL VII

AUTORISATION OG REGISTRERING AF VIRKSOMHEDER

Slagterier, opskæringsvirksomheder og kølelagre skal autoriseres af myndighederne og tildeles et autorisationsnummer. Mindre virksomheder, der kun distribuerer deres produkter på det lokale marked, kan dog registreres. Sådanne virksomheder anvender ikke det sundhedsmærke, som er nævnt i kapitel VIII.

KAPITEL VIII

SUNDHEDSMÆRKNING

1. Embedsdyrlægen er ansvarlig for mærkningen af kød og skal til dette formål føre tilsyn med mærkningen og sørge for forsvarlig opbevaring af det sundhedsstempel, der skal bruges på kødet, og som først må udleveres til hjælpepersonalet eller virksomhedens ansatte på det tidspunkt, hvor mærkningen skal finde sted, og kun i den dertil nødvendige periode.

Det er ikke tilladt at fjerne sundhedsmærkerne, medmindre kødet forarbejdes yderligere på en anden separat autoriseret virksomhed, hvor det oprindelige mærke skal erstattes af et mærke med virksomhedens eget nummer.

2. Når kødkontrollen er afsluttet, skal de hele og halve kroppe, fjerdingerne og de halve kroppe opskåret i tre stykker mærkes med et farvestempel eller brændemærkes på den udvendige side, så oprindelsesslagteriet let kan identificeres.
3. Levere skal brændemærkes, medmindre de indpakkes eller emballeres.
4. På opskåret kød og emballeret, opskåret slagteaffald fra en opskæringsvirksomhed skal mærket anbringes på en etiket, der fastgøres på emballagen eller trykkes på emballagen. Hvis det opskårne kød eller slagteaffald er indpakket, kan etiketten dog anbringes på indpakningen på en sådan måde, at etiketten går i stykker, når indpakningen åbnes.
5. Sundhedsmærket kan indeholde navnet på den embedsdyrlæge, der har foretaget kødkontrollen.

KAPITEL IX

OPLAGRING, TRANSPORT OG MODNING

1. Kød og slagteaffald skal efter kødkontrollen nedkøles efter en konstant faldende temperaturkurve til en indre temperatur på henholdsvis højst 7 °C og 3 °C, medmindre det opskæres og udbenes varmt. Under nedkølingen skal der være passende ventilation for at undgå kondensation på kødets overflade.

Af tekniske grunde, der hænger sammen med kødets modning, kan der dispenseres herfra i enkelttilfælde, med henblik på transport af kødet til opskæringsvirksomheder eller slagterforretninger, der ligger i umiddelbar nærhed af slagteriet, hvis transporten ikke varer over en time.

2. Kød til frysning skal straks indfryses, men kan forinden undergå stabilisering i en periode.
3. Uindpakket kød og emballeret kød må ikke oplagres i samme rum, medmindre oplagringen finder sted på forskellige tidspunkter.
4. Hele kroppe, halve kroppe, halve kroppe opskåret i højst tre engrosudskæringer og fjerdinge kan transporteres ved højere temperaturer end dem, der er anført i punkt 1, på betingelser, der skal fastsættes efter proceduren i artikel 6 efter høring af den videnskabelige komité.
5. Kødet må ikke komme i berøring med gulvet. Beholdere må ikke anbringes direkte på gulvet.
6. Emballeret kød må ikke transporteres sammen med uemballeret kød, medmindre det er fysisk adskilt. Maver må kun transporteres, hvis de er skoldet eller rensset, og hoveder og tæer kun, hvis de er afhudet eller skoldet og skrabet.

KAPITEL X

YDERLIGERE GARANTIER

Med hensyn til salmonella gælder følgende regler for okse- og svinekød til Sverige og Finland:

- a) på oprindelsesvirksomheden skal der af senderne tages stikprøver, som underkastes en mikrobiologisk undersøgelse
- b) sender af okse- og svinekød skal ikke undersøges som nævnt i litra a), hvis de skal sendes til en virksomhed for at blive pasteuriseret, steriliseret eller underkastet en behandling med tilsvarende virkning
- c) kød med oprindelse i en virksomhed, der er omfattet af et operationelt program, som Kommissionen efter proceduren i artikel 6 har anerkendt som svarende til det, der er godkendt for Sverige og Finland, skal ikke undersøges som nævnt i litra a).

Medlemsstaternes operationelle programmer kan ændres og ajourføres af Kommissionen efter proceduren i artikel 6.

AFSNIT II

Fjerkrækød

Dette afsnits bestemmelser finder tilsvarende anvendelse på kød af lagomorfer.

Strudsefugle skal håndteres i henhold til nedenstående bestemmelser, men forholdene skal være tilpasset dyrenes størrelse, for at hygiejnebestemmelserne kan overholdes.

KAPITEL I

TRANSPORT AF FJERKRÆ TIL SLAGTERIET

1. Ved indsamlingen af fjerkræ på bedriften og under transporten skal dyrene håndteres forsigtigt, uden at de ophidses unødigt. Kun dyr, der ikke har sygdomssymptomer eller andre skavanker, må transporteres. Eventuelt skal dyr med sygdomssymptomer eller med oprindelse i flokke, der vides at være kontamineret med agenser, der er af betydning for folkesundheden, transporteres under myndighedernes kontrol.
2. Udstyret til indsamling af levende dyr skal rengøres og desinficeres, før det tages i brug igen. Kasser til levering af fjerkræ til slagteriet skal være fremstillet af korrosionsbestandigt materiale og være lette at rengøre og desinficere.
3. Ved ankomsten til slagteriet skal dyrene hvile, før de slagtes.

KAPITEL II

BETINGELSER FOR SLAGTERIER

For slagterier gælder følgende:

1. De skal have et lokale eller en overdækket afdeling til at modtage dyrene og undersøge dem før slagtning.
2. De skal være opført på en sådan måde, at kødet ikke bliver forurennet, dvs.:
  - der skal være et slagtelokale dels til bedøvelse og afblødning dels til plukning og eventuelt skoldning, som skal foregå på hvert sit sted
  - der skal være et lokale til udtagning af organer og videre behandling, som er stort nok til, at udtagningen af organer kan foregå på et sted, der er tilstrækkeligt langt fra de andre arbejdssteder til at forhindre forurening eller er adskilt fra dem ved en skillevæg
  - slagtekæderne skal være udformet, så slagteprocessen skrider kontinuerligt frem og der undgås krydskontaminering mellem de forskellige dele af slagtekæderne samt mellem slagtekroppe og vægge, udstyr mv.
  - der skal være et tilstrækkeligt beskyttet område til ekspedition af kød.
3. De skal have køleanlæg med tilstrækkelig kapacitet i forhold til produktionens størrelse.
4. De skal have aflåselige lokaler til kølelagring af kasseret kød.
5. De skal have faciliteter til at desinficere værktøj med mindst 82 °C varmt vand eller et alternativt system med tilsvarende virkning.
6. Håndvaskene til det personale, der håndterer uindpakket kød, skal være udstyret med haner, der ikke er håndbetjente.
7. Der skal være et separat sted med de nødvendige faciliteter til rengøring og desinfektion af transportmidler og eventuelt transportudstyr som fx kasser. Disse steder og faciliteter er ikke obligatoriske, hvis der findes officielt godkendte steder og faciliteter i nærheden.

KAPITEL III

BETINGELSER FOR OPSKÆRINGSVIRKSOMHEDER

Opskæringsvirksomheder skal:

1. være opført, så arbejdet skrider kontinuerligt frem eller de forskellige batcher er adskilt

2. have rum til separat oplagring af emballeret og uindpakket kød, medmindre det oplagres på forskellige tidspunkter
3. have opskæringslokaler, der er udstyret, så kølekæden ikke afbrydes under opskæringen
4. have håndvaske med haner, der ikke er håndbetjente, til det personale, der håndterer uindpakket kød
5. have faciliteter til at desinficere værktøj med mindst 82 °C varmt vand eller et alternativt system med tilsvarende virkning.

Hvis følgende arbejde foregår på opskæringsvirksomheden:

- udtagning af gæs og ænder, der er opdrættet til produktion af foie gras, og som er bedøvet, aflødt og plukket på produktionsbedriften
- udtagning af »New York dressed« fjerkræ,

skal der være særskilte lokaler hertil, medmindre dette arbejde udføres på et andet tidspunkt end opskæringen og på betingelse af, at der rengøres og desinficeres ordentligt bagefter.

KAPITEL IV

SLAGTEHYGIEJNE

1. Kasser til levering af levende fjerkræ skal rengøres og desinficeres hver gang, de tømmes.
2. Kun levende dyr til slagtning må bringes ind i slagtelokalet bortset fra opdrættede strudsefugle, der er slagtet på produktionsstedet, »New York dressed« fjerkræ, der er slagtet på bedriften, vildtlevende småvildt og gæs og ænder, der er opdrættet til produktion af foie gras, og som er bedøvet, aflødt og plukket på produktionsbedriften.

Dyr, der er døde under transporten eller før slagtningen, må ikke anvendes til konsum.
3. Hvis EF-retsforskrifterne kræver det, skal dyrene undersøges af myndighederne før slagtningen. Slagteriernes ledere skal følge myndighedernes instrukser, for at det levende syn kan gennemføres under passende forhold.
4. På virksomheder, der er autoriseret til slagtning af forskellige dyrearter eller til håndtering af opdrættede strudsefugle eller vildtlevende småvildt, skal der træffes foranstaltninger til at undgå krydskontaminering, ved at de forskellige arter behandles adskilt enten på forskellige tidspunkter eller i forskellige lokaler. Der skal være separate faciliteter til at modtage og opbevare slagtekroppe af opdrættede strudsefugle, der er slagtet på bedriften, og kroppe af vildtlevende småvildt.
5. Fjerkræ, der føres ind i slagtelokalet, skal straks slagtes efter at være blevet bedøvet undtagen ved rituel slagtning.
6. Bedøvelse, aflødning, flåning eller plukning, behandling og udtagning af organer foretages hurtigst muligt og på en sådan måde, at kødet ikke bliver forurenede. Der skal især træffes foranstaltninger til at undgå, at fordøjelseskanalens indhold flyder ud ved udtagningen af organer.
7. Efter slagtningen skal der foretages kødkontrol under myndighedernes tilsyn. Slagteriernes ledere skal følge myndighedernes instrukser, for at kødkontrollen kan gennemføres under passende forhold, så det slagtede fjerkræ kan blive kontrolleret ordentligt.
8. Organer eller dele af organer, der ikke er fjernet fra slagtekroppen inden undersøgelsen efter slagtning, skal, bortset fra nyrene, så vidt muligt fjernes helt og så hurtigt som muligt efter undersøgelsens afslutning.
9. Efter undersøgelsen og udtagningen skal de slagtede dyr hurtigst muligt rengøres og køles til en temperatur på højst 4 °C, medmindre kødet opskæres varmt.

»New York dressed« fjerkræ, der er fremstillet på produktionsbedriften, kan opbevares i op til 15 dage ved en temperatur på højst 4 °C. Det skal senest ved denne periodes udløb udtages på et slagteri eller en opskæringsvirksomhed. Dette fjerkræ skal ledsages af et certifikat, som er underskrevet af myndighederne, og hvoraf det fremgår, at de ikke-udtagne kroppe stammer fra fjerkræ, der er blevet undersøgt for slagtning på oprindelsesbedriften og fundet sunde på undersøgelsestidspunktet.

10. Når fjerkrækroppe afkøles i vandbad, skal der tages hensyn til følgende:
- Der skal træffes alle forholdsregler for at undgå krydskontaminering af kroppene, idet der tages hensyn til parametre som kropsvægt, vandtemperatur, vandmængde og vandstrømmens retning og afkølingstid.
  - Vandbadet skal tømmes fuldstændigt, rengøres og desinficeres, hver gang det er nødvendigt.
  - Kalibreret kontroludstyr skal løbende registrere følgende:
    - vandforbruget under overbrusningen før vandbadet
    - temperaturen på vandet i karret eller karrene på de steder, hvor slagtekroppene føres ind og ud
    - vandforbruget under vandbadet
    - de nedsænkede kroppes samlede vægt.
11. Syge og mistænkte dyr eller dyr, der er slagtet som led i programmer for udryddelse eller bekæmpelse af sygdomme, må ikke slagtes på virksomheden, medmindre myndighederne giver tilladelse hertil. I så fald skal slagtningen foregå under officielt tilsyn, og der skal træffes foranstaltninger til at undgå forurening. Lokalerne skal rengøres og desinficeres, inden slagtningen genoptages.

KAPITEL V

HYGIEJNE UNDER OPSKÆRING OG UDBENING

Arbejdet med kødet skal tilrettelægges på en sådan måde, at der undgås vækst af patogene mikroorganismer eller dannelse af toksiner eller andre patogene stoffer, og i den forbindelse gælder især følgende:

- Kød til opskæring skal bringes ind i arbejdslokalerne, efterhånden som der er brug for det.
- Mens kødet opskæres, udbenes, skæres i skiver eller terninger, indpakkes og emballeres, må nedkølingen af det ikke afbrydes.

Kød, der udbenes og opskæres, inden det er nedkølet til 4 °C, skal bringes direkte fra slagtelokalet til opskæringslokalet i én arbejdsgang eller også anbringes i et kølerum, til det skal bruges. Opskæringen skal finde sted umiddelbart derefter.
- Kødet skal straks efter opskæring og eventuel indpakning og emballering nedkøles til 4 °C.
- På virksomheder, der er autoriseret til opskæring af forskellige dyrearter eller håndtering af »New York dressed« fjerkræ og vildtlevende småvildt, skal der træffes foranstaltninger til at undgå krydskontaminering, eventuelt ved at de forskellige arter behandles adskilt enten på forskellige tidspunkter eller i forskellige lokaler.

KAPITEL VI

SÆRLIGE BETINGELSER

- Medlemsstaterne kan tilpasse bestemmelserne i kapitel II og III for at tilgodese de virksomheder, der ligger i områder med særligt vanskelige geografiske forhold, eller som har forsyningsvanskeligheder eller leverer til det lokale marked. Hygiejnen må ikke lide under det. Medlemsstaterne giver Kommissionen nærmere oplysninger om de særlige betingelser.

Ved virksomheder, der leverer til det lokale marked, forstås bedrifter med en årlig produktion på under 10 000 stk. fjerkræ, som leverer fersk fjerkrækød fra deres bedrifter i små mængder:

- enten direkte til den endelige forbruger på bedriften eller på ugentlige markeder i nærheden af bedriften eller
  - til detailhandlere med henblik på direkte salg til den endelige forbruger forudsat, at detailhandlerne driver forretning i samme område som producenten eller i et tilgrænsende område.
- Medlemsstaterne kan:
    - tillade, at opdrættet fuglevildt og opdrættet småvildt, der er slagtet og afblødt på bedriften, håndteres yderligere på virksomheder, der er autoriseret hertil
    - kan fravige slagte- og udtagningsbestemmelserne, når det drejer sig om produktion af delvis udtaget eller ikke-udtaget opdrættet fjervildt.

3. Fjerkræ, der er opdrættet med henblik på produktion af foie gras, kan slagtes, aflødes og plukkes på bedriften, hvis dette arbejde foregår i et separat lokale, der opfylder hygiejnebestemmelserne fuldt ud. De ikke-udtagne slagtekroppe skal under overholdelse af kølekædeprincipperne straks transporteres til et slagteri eller en opskæringsvirksomhed med et særligt lokale, hvor slagtekroppene skal udtages inden for 24 timer under myndighedernes tilsyn. Under transporten skal fjerkrækroppene ledsages af et certifikat, der er underskrevet af embedsdyrlægen, med oplysninger om oprindelsesflokkens sundhedsstatus og hygiejnen på produktionsbedriften.
4. Tillader myndighederne, at der slagtes dyr på bedriften i henhold til punkt 3, gælder følgende betingelser:
  - bedriften skal være under regelmæssig dyrlægekontrol og må ikke være omfattet af nogen dyresundheds- eller folkesundhedsmæssige restriktioner
  - myndighederne skal forinden underrettes om slagtedatoen
  - bedriften skal have faciliteter til indsamling af dyrene, så gruppen kan undersøges før slagtning
  - der skal på bedriften være et lokale til hygiejnisk slagtning og videre håndtering af dyrene
  - dyrevelfærdskravene skal overholdes.

KAPITEL VII

AUTORISATION OG REGISTRERING AF VIRKSOMHEDER

Slagterier, opskæringsvirksomheder og kølelagre skal autoriseres af myndighederne og tildeles et autorisationsnummer. Mindre virksomheder som nævnt i kapitel VI, der kun distribuerer deres produkter på det lokale marked, kan dog registreres.

KAPITEL VIII

YDERLIGERE GARANTIER

Med hensyn til salmonella gælder følgende regler for kød af tamfjerkræ, -kalkuner, -perlehøns, -ænder og -gæs til Sverige og Finland:

- a) På oprindelsesvirksomheden skal der af senderne tages stikprøver, som underkastes en mikrobiologisk undersøgelse.
- b) Kød med oprindelse i en virksomhed, der er omfattet af et operationelt program, som Kommissionen efter proceduren i artikel 6 har anerkendt som svarende til det, der er godkendt for Sverige og Finland, skal ikke undersøges som nævnt i litra a).

Medlemsstaternes operationelle programmer kan ændres og ajourføres af Kommissionen efter proceduren i artikel 6.

A F S N I T III

Kød af opdrættet vildt

1. Bestemmelserne for kød af tamhovdyr gælder for produktion og afsætning af kød af opdrættede vilde parrettædede hovdyr (hjordedyr og dyr af svinefamilien).
2. Bestemmelserne for fjerkrækød gælder for produktion og afsætning af kød af strudsefugle.
3. Uanset punkt 1 og 2 kan myndighederne give tilladelse til, at opdrættet vildt slagtes på oprindelsesstedet, hvis det ikke kan transporteres, for at undgå, at den, der håndterer dyrene, udsættes for risiko, eller for at beskytte dyrenes velfærd. Denne tilladelse kan gives, hvis:
  - besætningen er under regelmæssig dyrlægekontrol og ikke er omfattet af nogen dyresundheds- eller folkesundhedsmæssige restriktioner
  - dyrenes ejer fremsætter anmodning herom
  - myndighederne forinden underrettes om slagtedatoen

- bedriften har faciliteter til indsamling af dyrene, så gruppen kan undersøges før slagting
  - der på bedriften er et lokale, som egner sig til slagting, stikning og aflødning af dyrene og til eventuel plukning af strudsefugle
  - dyrene inden slagting ved stikning og aflødning bedøves i henhold til direktiv 93/119/EF; der kan gives tilladelse til aflivning ved skydning
  - de slagtede og aflødte dyr hurtigst muligt efter slagting transporteres ophængt under tilfredsstillende hygiejneforhold til en autoriseret virksomhed. Hvis det ikke inden for en time er muligt at transportere det vildt, der er slagtet på opdrætningsstedet, til en autoriseret virksomhed, skal det transporteres i en container eller et transportmiddel, hvori temperaturen er på mellem 0 °C og 4 °C. Organerne skal udtages hurtigst muligt efter bedøvelsen og aflødningen
  - de slagtede dyr under transporten til den autoriserede virksomhed ledsages af et af embedsdyrlægen udstedt og underskrevet certifikat med en erklæring om, at resultatet af undersøgelsen før slagting er tilfredsstillende, og at slagtingen og aflødningen er udført korrekt, og med angivelse af slagtetidspunktet.
4. Al slagting af rensdyr til handel inden for EF kan foregå i mobile slagteenheder i henhold til bestemmelserne for kød af tamhovdyr. Betingelserne for anvendelse af mobile slagteenheder til slagting af andre arter fastsættes efter proceduren i artikel 6 og efter udtalelse fra den videnskabelige komité.

A F S N I T I V

Kød af vildtlevende vildt

Dette afsnit gælder ikke for jagttrofæer eller nedlagt vildtlevende vildt, som transporteres af rejsende, såfremt der er tale om et mindre antal stykker vildtlevende småvildt eller kun et enkelt helt stykke vildtlevende storvildt og omstændighederne lader formode, at vildtet ikke er bestemt til erhvervmæssige formål og ikke kommer fra et område eller en region, der er underkastet dyresundhedsmæssige restriktioner eller restriktioner som følge af forekomst af restkoncentrationer.

KAPITEL I

UDDANNELSE AF JÆGERE I SUNDHED OG HYGIEJNE

1. Personer, der er ansvarlige for jagt på vildtlevende vildt og afsætning af det til konsum, skal have tilstrækkeligt kendskab til vildthygiejne og vildtlevende vildts patologi for at kunne foretage en første undersøgelse af det på stedet.

Med henblik herpå tilrettelægger medlemsstaterne uddannelses- og efteruddannelsesordninger for jægere, skytter, jagtbetjente mv., der mindst skal omfatte følgende:

- vildtlevende vildts normale anatomi, fysiologi og adfærd
- unormal adfærd og patologiske ændringer hos vildtlevende vildt som følge af sygdomme, miljøforurening eller andre faktorer, der kan påvirke menneskers sundhed, hvis vildtet spises
- hygiejnebestemmelser og korrekte metoder til håndtering, transport, udtagning af organer mv. efter aflivning af vildtlevende vildt
- retsfor skrifter, love og administrative bestemmelser om sundhed og hygiejne i forbindelse med afsætning af vildtlevende vildt.

Ordningerne udarbejdes og gennemføres så vidt muligt i samarbejde med officielt anerkendte jagtorganisationer for at garantere, at der gøres en løbende indsats for at oplyse og uddanne jægerne i de forhold, hvor kød af vildtlevende vildt kan være sundhedsfarligt for mennesker.

2. Jægere eller mindst en person i et jagtselskab skal have ovennævnte kvalifikationer til at foretage sundhedskontrol af nedlagte dyr.

KAPITEL II

NEDLÆGGELSE, UDTAGNING AF ORGANER OG TRANSPORT AF VILDTLEVENDE VILDT TIL EN AUTORISERET VIRKSOMHED

1. Storvildt skal, efter at det er nedlagt, have bugen skåret op og maven og indvoldene taget ud. For vildtlevende småvildts vedkommende kan organerne udtages helt eller delvis på stedet eller på en vildthåndteringsvirksomhed.

2. Jægeren, en kvalificeret person som nævnt i kapitel I, punkt 2, eller eventuelt en dyrlæge skal hurtigst muligt, efter at dyrene er nedlagt og åbnet, undersøge dem for tegn på, at kødet kan være sundhedsfarligt.

- a) Findes der ingen tegn herpå, og hvis der ikke er mistanke om miljøforurening, kan vildtet enten frigives til privat konsum eller også hurtigst muligt transporteres til en vildtindsamlingscentral eller en vildthåndteringsvirksomhed. Det er forbudt at foretage nogen indgreb på vildtet på vildtindsamlingscentraler. På vildthåndteringsvirksomheden skal vildtet kontrolleres af myndighederne. Medmindre vildtkroppen ledsages af et certifikat fra en kvalificeret jæger eller person som nævnt i kapitel I, punkt 2, hvoraf det fremgår, at vildtet ikke havde unormale kendetegn, og at der ikke er mistanke om miljøforurening, skal organerne fra brysthulen for vildtlevende storvildts vedkommende, også hvis de er adskilt fra kroppen, sammen med nyrerne og eventuelt leveren og milten, følge med kroppen og identificeres på en sådan måde, at undersøgelsen af organerne kan foretages sammen med resten af kroppen. Hovedet kan være fjernet som jagttrofæ.
- b) Hvis der er konstateret unormal adfærd før nedlægning eller patologiske forandringer ved undersøgelsen, eller hvis der er mistanke om miljøforurening, skal kroppen transporteres til vildthåndteringsvirksomheden sammen med organerne for at blive underkastet en fuldstændig kødkontrol, og myndighederne skal sørge for, at jægeren underretter embedsdyrlægen herom. Embedsdyrlægen underkaster kroppen de undersøgelser, der er nødvendige for at stille en diagnose. På grundlag af diagnosen afgør embedsdyrlægen, om kroppen er egnet til konsum.

Arter, der kan være kontamineret med *trichinella spiralis*, skal sendes til et officielt anerkendt laboratorium for at blive undersøgt for eventuel forekomst af parasitten, før kroppen frigives til konsum.

Jægerne eller den kvalificerede person som nævnt i kapitel I, punkt 2, holdes ansvarlige for enhver afgørelse, de træffer med hensyn til undersøgelse af vildtlevende vildt for eventuel sundhedsfare.

Hvis en jæger ikke er kvalificeret, eller hvis der ikke findes en kvalificeret person som nævnt i kapitel I, punkt 2, i et jagtselskab, skal det nedlagte dyr og dets organer indleveres til en vildthåndteringsvirksomhed og kontrolleres af myndighederne.

3. Kroppe og organer skal senest 12 timer efter nedlæggelsen transporteres til en vildthåndteringsvirksomhed eller en vildtindsamlingscentral, hvor de skal nedkøles til den krævede temperatur. Bringes vildtet først til en vildtindsamlingscentral, skal det senest 12 timer efter ankomsten til vildtindsamlingscentralen transporteres til en vildthåndteringsvirksomhed, og i fjerntliggende områder, hvor klimaforholdene tillader det, inden for en frist, som fastsættes af myndighederne. Under transporten til vildtindsamlingscentralen og vildthåndteringsvirksomheden er det forbudt at lægge dyrene i bunker oven på hinanden.
4. Kroppe af vildtlevende vildt skal nedkøles til en temperatur på højst 7 °C for storvildts vedkommende og højst 4 °C for småvildts vedkommende.
5. Ved afsætning af storvildt, der ikke er flået:
  - a) skal organerne være blevet underkastet kødkontrol på en vildthåndteringsvirksomhed
  - b) skal vildtet ledsages af et sundhedscertifikat, der er underskrevet af en embedsdyrlæge, og hvoraf det fremgår, at resultatet af kødkontrollen var tilfredsstillende
  - c) skal det være blevet nedkølet til en temperatur på højst:
    - + 7 °C og opbevaret ved en temperatur under + 7 °C i højst 7 dage efter kødkontrollen
    - + 1 °C og opbevaret ved en temperatur under + 1 °C i højst 15 dage efter kødkontrollen
  - d) skal det opbevares og håndteres adskilt fra andre fødevarer.

Kød af vildtlevende vildt, der ikke er flået, kan ikke være forsynet med sundhedsmærket, medmindre det efter flåningen på en vildthåndteringsvirksomhed er blevet underkastet en kødkontrol og er erklæret egnet til konsum.

KAPITEL III

HYGIEJNEBESTEMMELSER FOR VILDTHÅNTERINGSVIRKSOMHEDER

1. Kød af vildtlevende vildt skal tilvirkes på en autoriseret vildthånteringsvirksomhed.
2. Organerne skal udtages hurtigst muligt ved ankomsten til vildthånteringsvirksomheden, hvis det ikke allerede er sket på stedet. Lunger, hjerte, nyrer, mediastinum og eventuelt lever og milt kan enten adskilles fra eller forblive i naturlig forbindelse med kroppen.
3. Under opskæring, udbening, indpakning og emballering må den indre temperatur ikke overstige + 7 °C i vildtlevende storvildt eller 4 °C i vildtlevende småvildt.

KAPITEL IV

REGISTRERING OG AUTORISATION AF VIRKSOMHEDER

1. Vildtindsamlingscentraler skal registreres.
2. Vildthånteringsvirksomheder skal autoriseres.

AFSNIT V

Hakket kød, tilberedt kød og maskinudbenet kød

Dette afsnit gælder ikke for produktion og afsætning af hakket kød til forarbejdningsindustrien; dette kød falder fortsat ind under bestemmelserne for fersk kød.

KAPITEL I

FREMSTILLINGSVIRKSOMHEDER

1. Produktionslokalerne skal være udstyret, så kølekæden ikke afbrydes under arbejdet.
2. Produkterne skal være mikrobiologisk sikre.
3. Virksomhederne skal autoriseres af myndighederne.

KAPITEL II

HAKKET KØD

1. Krav til råvarer:
  - a) Hakket kød skal være fremstillet af skeletmuskulatur (herunder omliggende fedtvæv).
  - b) Frosset eller dybfrosset kød til fremstilling af hakket kød skal være blevet udbenet, før det blev frosset, og have været oplagret i en begrænset periode efter udbeningen.
  - c) Myndighederne kan tillade, at kødet udbenes på stedet, lige inden det hakkes, hvis udbeningen sker under hygiejnisk og kvalitetsmæssigt tilfredsstillende forhold.
  - d) Hvis det er tilberedt af kølet kød, skal kødet anvendes:
    - senest 6 dage efter slagtingen eller
    - senest 15 dage efter slagtingen, hvis der er tale om udbenet, vakuumpakket oksekød.
  - e) Under alle omstændigheder er det forbudt at anvende kød med organoleptiske mangler til fremstilling af hakket kød.
  - f) Hakket kød må ikke være fremstillet af
    - affald fra udskæring og afpudsning (bortset fra affald fra afpudsning af hele muskler) eller maskinudbenet kød

- kød fra følgende dele af kvæg, svin, får eller geder: kød fra hovedet, bortset fra tyggemusklerne, den ikke-muskulære del af linea alba, området omkring forknæled og haseled og pillekød. Mellemgulvets muskler — efter at de serøse hinder er fjernet — og tyggemusklerne må kun anvendes, efter at de er undersøgt for cysticerose
- kød, der indeholder knoglerester eller hud.

Svinekød eller hestekød, der anvendes til fremstilling af hakket kød, skal være tilvirket i overensstemmelse med bestemmelserne om trikinundersøgelse.

2. Kødet skal hakkes senest en time efter, at det er bragt ind i fremstillingslokalet. Der kan gives en længere frist i enkelttilfælde, hvis det af tekniske grunde kræves, at der tilsættes salt, eller hvis det ved risikoanalysen viser sig, at der ikke er nogen øget sundhedsfare for mennesker.

Hvis disse processer varer længere end ovenfor nævnt, må det ferske kød først anvendes, når kødets indre temperatur er sænket til højst 4 °C.

3. Straks efter fremstillingen skal det hakkede kød indpakkes og/eller emballeres på hygiejnisk måde og derefter nedkøles til og opbevares ved en temperatur på højst 2 °C.
4. Hakket kød må kun dybfryses én gang.
5. Hakket kød med tilsætning af højst 1 % salt er undergivet samme krav. Er der tilsat mere end 1 % salt, betragtes produktet som tilberedt kød.
6. For at tage hensyn til særlige forbrugsvaner og på betingelse af, at de animalske produkter ikke er sundhedsfarlige for mennesker, kan medlemsstaterne dispensere fra punkt 1-5. I så fald må det hakkede kød ikke forsynes med EF-sundhedsmærket.

KAPITEL III

TILBEREDT KØD

1. Tilberedt kød, der er fremstillet af hakket kød, skal opfylde betingelserne for hakket kød.
2. Tilsætning af smagskorrigerende stoffer til hele fjerkrækroppe kan tillades i et særligt lokale, der er klart adskilt fra slagtelokalet.
3. Hvis kødet har været frosset eller dybfrosset, skal det anvendes inden for en tilstrækkeligt kort periode efter slagtningen.
4. Det kan tillades, at kødet udbenes på stedet umiddelbart før tilberedningen, hvis udbeningen sker under hygiejnisk tilfredsstillende forhold.
5. Tilberedt kød må kun dybfryses én gang.
6. Tilberedt kød skal efter fremstilling, indpakning og emballering hurtigst muligt nedkøles til en indre temperatur på højst 4 °C.

I frossen stand skal den indre temperatur ned på under - 18 °C i henhold til artikel 1, stk. 2, i direktiv 89/108/EØF.

KAPITEL IV

MASKINUDBENET KØD

Maskinudbenet kød skal være fremstillet på følgende betingelser:

1. Råvarer
  - a) Råvarerne til fremstilling af maskinudbenet kød skal opfylde bestemmelserne for fersk kød.
  - b) Det er forbudt at anvende følgende til fremstilling af maskinudbenet kød:
    - hos fjerkræ: fødder, halsskind, halsknogler og hoved
    - hos andre dyr: knogler fra hovedet, fødder, haler (undtagen oksehaler), femur, tibia, fibula, humerus, radius og ulna, rygsøjlen fra kvæg, får og geder.

c) Kølede råvarer til udbening fra et slagteri på stedet må ikke være mere end 7 dage gamle.

Kølede råvarer til udbening fra et andet slagteri må ikke være mere end 5 dage gamle.

Der kan anvendes kødbærende knogler fra frosne slagtekroppe.

2. Betingelser for fremstilling af maskinudbenet kød:

a) Maskinudbeningen skal finde sted hurtigst muligt efter udbeningen. I øvrigt skal de kødbærende knogler, der fremkommer efter udbening:

— enten nedkøles til 2 °C og opbevares ved en rumtemperatur, der ikke overstiger 2 °C

— eller nedfryses til en temperatur på - 18 °C inden for 24 timer. Disse knogler skal bruges senest tre måneder efter at være blevet frosset. Det er dog ikke tilladt at genfryse kødbærende knogler fra frosne slagtekroppe.

b) Under maskinudbeningen må rumtemperaturen ikke overstige 12 °C.

c) Anvendes det maskinudbenede kød ikke senest en time efter, at det er fremstillet, skal det straks nedkøles til en temperatur på højst 2 °C.

Efter nedkølingen kan det forarbejdes inden for 24 timer, og ellers skal det fryses senest 12 timer efter at være fremstillet.

Hvis det maskinudbenede kød fryses, skal centrumtemperaturen i fryselagene nå ned på - 18 °C eller derunder inden for seks timer. Frosset maskinudbenet kød må højst oplagres i tre måneder. Under transport og oplagring skal frosset maskinudbenet kød opbevares ved en temperatur på under - 18 °C.

Maskinudbenet kød kan transporteres fra udbeningsenheden til en forarbejdningsvirksomhed. Kølekæden må ikke afbrydes under transporten, og produktets temperatur må ikke overstige 2 °C.

3. Anvendelse af maskinudbenet kød

Maskinudbenet kød må kun anvendes i varmebehandlede kødprodukter, hvori temperaturen stiger til + 70 °C i 30 minutter eller enhver anden tid- og temperaturkombination, der giver samme sikkerhed.

A F S N I T V I

Kødprodukter

KAPITEL I

KRAV TIL RÅVARER

Følgende må ikke anvendes til tilberedning af forarbejdede kødprodukter:

a) kønsorganer fra både hun- og handyr undtagen testikler

b) urinvejsorganer undtagen nyrer og blære

c) brusk fra strubehoved, luftrør og ekstralobulære bronkier

d) øjne og øjenlåg

e) den ydre øregang

f) hornhindæv

g) hos fjerkræ, hovedet (undtagen kam og ørelapper, hagelapper og karunkel), spiserør, kro, indvolde og kønsorganer.

KAPITEL II

AUTORISATION AF VIRKSOMHEDER

Virksomheder, der fremstiller kødprodukter, skal autoriseres af myndighederne. Mindre virksomheder, der kun distribuerer deres produkter på det lokale marked, kan dog registreres.

AFSNIT VII

Levende toskallede bløddyr

Bestemmelserne om rensning gælder ikke for pighuder, sækdyr og havsnegle.

Levende toskallede bløddyr, der høstes uden for produktionsområder, og som er til direkte konsum, skal opfylde normerne i kapitel IV i dette afsnit.

KAPITEL I

SÆRLIGE HYGIEJBETINGELSER FOR PRODUKTION OG HØSTNING AF LEVENDE TOSKALLEDE BLØDDYR*A. Betingelser for produktionsområder*

1. Levende toskallede bløddyr må kun høstes i områder, hvis beliggenhed og grænser er fastsat og klassificeret af myndighederne som følger:

- a) *Klasse A-områder:* områder, hvor der må høstes levende toskallede bløddyr til direkte konsum. Levende toskallede bløddyr fra disse områder skal opfylde kravene i kapitel IV i dette afsnit.
- b) *Klasse B-områder:* områder, hvor der må høstes levende toskallede bløddyr, som dog først må afsættes til konsum efter behandling i et renseanlæg eller efter genudlægning.
- c) *Klasse C-områder:* områder, hvor der må høstes levende toskallede bløddyr, som dog først må afsættes efter genudlægning i en lang periode (mindst to måneder).

Kriterierne for klassificering af klasse B- og C-områder fastsættes af Kommissionen efter proceduren i artikel 6 på grundlag af en udtalelse fra den relevante videnskabelige komité.

Bløddyr fra klasse B- og C-områder skal efter rensning eller genudlægning opfylde alle kravene i kapitel IV i dette afsnit.

Levende toskallede bløddyr fra sådanne områder, der ikke er blevet rensat eller genudlagt, kan dog sendes til en forarbejdningsvirksomhed, hvor de skal underkastes en behandling for at hindre udvikling af patogener mikroorganismer. Behandlingen skal godkendes af Kommissionen efter proceduren i artikel 6 på grundlag af en udtalelse fra den relevante videnskabelige komité.

2. Al produktion og høstning af toskallede bløddyr i områder, der af sundhedsmæssige grunde anses for uegnet hertil, eller i områder, der ikke er klassificeret i en af kategorierne i punkt 3, er forbudt. Producenterne skal forhøre sig hos myndighederne om, hvilke områder der er egnede til produktion og høstning.
3. Bestemmelserne i punkt 1 finder for kammuslingers vedkommende kun anvendelse på akvakulturprodukter, men hvis der foreligger data til klassificering af høstområderne, også på kammuslinger, der ikke er høstet i produktionsområder. Hvis høstområderne ikke kan klassificeres, gælder kravene i kapitel IV dog for kammuslinger, der ikke er høstet i produktionsområder.

B. Betingelser for høstning og transport af levende toskallede bløddyr til et ekspeditionscenter, et renseanlæg, et genudlægningsområde eller en forarbejdningsvirksomhed

1. Høstningen og den videre håndtering må ikke forårsage yderligere forurening af og for stor skade på de levende toskallede bløddyrsskaller eller væv og må ikke medføre ændringer, der i væsentlig grad vanskeliggør behandling ved rensning, forarbejdning eller genudlægning. Der gælder bl.a. følgende:

- de skal beskyttes, så de ikke bliver knust, får udvendige skader eller udsættes for rystelser
- de må ikke udsættes for ekstrem varme eller kulde
- de må ikke genneddykkes i vand, som kan medføre yderligere forurening.

2. Transportmidlerne skal have passende afløb og være udstyret, så der sikres de bedst mulige betingelser for overlevelse og ydes effektiv beskyttelse mod forurening.

3. Myndighederne skal efter anmodning fra producenten udstede et registreringsdokument til identifikation af hvert parti levende toskallede bløddyr under transport fra produktionsområdet til et ekspeditionscenter, et renseanlæg, et genudlægningsområde eller en forarbejdningsvirksomhed. For hvert parti skal producenten med letlæselig skrift, der ikke kan slettes, udfylde de relevante rubrikker i registreringsdokumentet, som der fastlægges et forlæg til efter proceduren i artikel 6. Dette dokument skal udfærdiges på mindst et af bestemmelseslandets sprog.

Registreringsdokumenterne skal nummereres fortløbende. Myndighederne fører et register over registreringsdokumenternes numre og over navnene på de personer, der høster levende toskallede bløddyr, og som dokumenterne er blevet udstedt til. Registreringsdokumentet for hvert parti levende toskallede bløddyr skal datostemples, når partiet leveres til et ekspeditionscenter, et renseanlæg, et genudlægningsområde eller en forarbejdningsvirksomhed. Det skal opbevares af de ansvarlige for driften af disse centre, anlæg, områder eller virksomheder i mindst tolv måneder eller i en længere periode, hvis myndighederne anmoder om det. Derudover er producenten også forpligtet til at opbevare det i en tilsvarende periode.

Hvis høstningen foretages af ekspeditionscentrets, renseanlæggets, genudlægningsområdets eller forarbejdningsvirksomhedens personale, kan registreringsdokumentet dog erstattes af en permanent transporttilladelse fra myndighederne.

4. Hvis et produktions- eller genudlægningsområde lukkes midlertidigt, må myndighederne ikke længere udstede registreringsdokumenter for det pågældende område og skal omgående suspendere gyldigheden af alle registreringsdokumenter, som allerede er udstedt.

C. Betingelser for genudlægning af levende toskallede bløddyr

Ved genudlægning af levende toskallede bløddyr skal følgende betingelser overholdes:

1. Områderne til genudlægning af levende toskallede bløddyr skal være godkendt af myndighederne. Områderne skal være klart afgrænset ved hjælp af bøjer, pæle eller andre fastgjorte anordninger; der skal være en minimumsafstand mellem genudlægningsområder og mellem genudlægningsområder og produktionsområder, for at vandkvaliteten ikke skal blive påvirket i uønsket retning.
2. Ved genudlægning skal der sikres optimale betingelser for rensning. Der skal især sørges for følgende:
  - Metoderne til håndtering af levende toskallede bløddyr, der skal genudlægges, skal gøre det muligt for bløddyrene at genoptage fødefiltreringen efter neddykning i naturlige vandområder.
  - Ved genudlægning af levende toskallede bløddyr må belægningstætheden ikke være større, end at rensning kan finde sted.
  - De levende toskallede bløddyr neddykkes i havvand i genudlægningsområdet i en passende periode, der fastsættes på grundlag af vandtemperaturen. Denne periode skal være længere end den tid, det tager at nedbringe mængden af fækale bakterier til den i kapitel IV i dette afsnit tilladte mængde.
  - Den minimumstemperatur, vandet skal have, for at en effektiv genudlægning kan opnås, fastlægges i givet fald og bekendtgøres af myndighederne for hver art levende toskallede bløddyr og hvert godkendt genudlægningsområde.
  - For at undgå, at partierne blandes, holdes stederne inden for et genudlægningsområde godt adskilt.
3. De, der står for genudlægningsområderne, skal løbende registrere, hvor de levende toskallede bløddyr kommer fra, genudlægningsperioden, genudlægningsstedet og partiets destination efter genudlægningen, og de registrerede oplysninger skal holdes til rådighed for myndighederne.
4. Efter høstning fra et genudlægningsområde skal partierne under transporten fra genudlægningsområdet til det autoriserede ekspeditionscenter, renseanlæg eller den autoriserede forarbejdningsvirksomhed være ledsaget af et registreringsdokument, som der fastlægges et forlæg til efter proceduren i artikel 6, undtagen i de tilfælde, hvor genudlægningsområdet og ekspeditionscentret, renseanlægget og forarbejdningsvirksomheden drives af samme personale. Dette dokument skal udfærdiges på mindst et af bestemmelseslandets sprog.

KAPITEL II

EKSPEDITIONSCENTRE OG RENSEANLÆG

A. Anlæg

1. Anlæggene må ikke være udsat for oversvømmelse ved normalt højvande eller afstrømning fra omgivende områder.
2. Anvendes der havvand, skal der være et anlæg til forsyning med rent havvand.

B. Særlige betingelser for renseanlæg

Ud over betingelserne under A skal renseanlæg opfylde følgende betingelser:

- rensningstankenes og vandbeholdernes indvendige overflader skal være glatte, hårde og vandtætte og være lette at skrubbe rene eller rengøre med vand under tryk

- rensningstankene skal være konstrueret, så alt vandet kan løbe ud
- rensningstankene skal have tilstrækkelig tilstrømning af rent havvand og tilstrækkelig afløbskapacitet til den produktmængde, der skal renses
- hvis renseanlægget ikke forsynes direkte med rent vand, skal det have udstyr til rensning af havvand.

KAPITEL III

HYGIEJNEBETINGELSER FOR EKSPEDITIONSCENTRE OG RENSEANLÆG*A. Hygiejnebetingelser, der skal overholdes i renseanlæg*

1. De levende toskallede bløddyr skal inden rensning vaskes rene for mudder og andre belægninger med rent havvand eller drikkevand under tryk.
2. Rensningstankene skal have en tilstrækkelig tilstrømning af havvand pr. time og pr. ton levende toskallede bløddyr, der behandles. Afstanden mellem vandindtag og udløb skal være tilstrækkelig stor til, at der undgås forurening.
3. Renseanlægget skal sikre, at de levende toskallede bløddyr hurtigt genoptager fødefiltreringen, renses for forurening, ikke bliver forurenede igen og kan holde sig i live på tilfredsstillende betingelser efter rensning med henblik på indpakning, opbevaring og transport inden afsætning.
4. Mængden af levende toskallede bløddyr, der skal renses, må ikke overstige renseanlæggets kapacitet. De levende toskallede bløddyr skal renses kontinuerligt i en tilstrækkeligt lang periode til, at de mikrobiologiske normer i kapitel IV i dette afsnit kan overholdes.
5. Indeholder en rensningstank flere arter af toskallede bløddyr, skal behandlingens varighed baseres på den tid, der er nødvendig for den art, der kræver den længste rensningstid.
6. Beholderne, der benyttes til levende toskallede bløddyr i renseanlæg, skal være konstrueret således, at de tillader gennemstrømning af havvand. Lagene af levende toskallede bløddyr må ikke være tykkere, end at skallerne kan åbne sig under rensningen.
7. Efter rensningens afslutning skal de levende toskallede bløddyrsskaller vaskes grundigt ved spuling med drikkevand eller rent havvand.
8. Der må hverken holdes krebsdyr, fisk eller andre marine arter i en rensningstank, hvor der renses levende toskallede bløddyr.
9. Renseanlæg må kun acceptere partier af levende toskallede bløddyr, som er ledsaget af et registreringsdokument, som der fastlægges et forlæg til efter proceduren i artikel 6.
10. Renseanlæg, der sender partier af levende toskallede bløddyr til ekspeditionscentre, skal medsende et registreringsdokument, som der fastlægges et forlæg til efter proceduren i artikel 6.
11. Hver emballage med rensede levende toskallede bløddyr, der sendes til et ekspeditionscenter, skal forsynes med en etiket, der angiver, at de alle er blevet rensede.

B. Hygiejnebetingelser, der skal overholdes i ekspeditionscentre

1. Håndteringen af bløddyrene, såsom emballering og sortering, må ikke medføre, at produktet forurenede, eller påvirke bløddyrenes levedygtighed.
2. Ved vask og rengøring af levende toskallede bløddyr skal der bruges rent havvand eller drikkevand under tryk. Vandet må ikke genanvendes.
3. Ekspeditionscentre må kun acceptere partier af levende toskallede bløddyr, der er ledsaget af det registreringsdokument, der er nævnt i punkt I.B.4, og som kommer fra et godkendt produktionsområde (klasse A), genudlægningsområde eller renseanlæg.
4. Bløddyr skal holdes væk fra steder, hvor der er husdyr.
5. Ekspeditionscentre om bord på skibe er underlagt betingelserne i punkt 1, 2 og 4. Bløddyrene skal komme fra et godkendt produktionsområde (klasse A). Betingelserne i kapitel II(A) finder med de fornødne ændringer anvendelse på denne form for ekspeditionscentre, selv om Kommissionen kan fastsætte særlige betingelser efter proceduren i artikel 6.

KAPITEL IV

SUNDHEDSNORMER FOR LEVENDE TOSKALLEDE BLØDDYR

Levende toskallede bløddyr, der afsættes til konsum, skal opfylde følgende krav:

1. De skal have organoleptiske egenskaber, der er tegn på friskhed og levedygtighed, herunder rene skaller, reaktion, når man banker på dem, og bortset fra kammuslinger, normal væskemængde mellem skallerne.
2. De skal opfylde mikrobiologiske kriterier eller være produceret efter mikrobiologiske retningslinjer, der skal fastsættes efter proceduren i artikel 6 i denne forordning.
3. De må ikke indeholde toksiske eller skadelige stoffer, der forekommer naturligt eller er udledt i miljøet, i sådanne mængder, at den beregnede indtagelse med føden overtiger den acceptable daglige indtagelse (ADI).
4. De øvre grænser for indholdet af radionukleider må ikke overskride de grænser, som EF har fastsat for fødevarer.
5. Grænseværdier for marine biotoksiner:
  - a) Det samlede indhold af paralytisk skaldyrsgift (PSP) i bløddyrenes spiselige dele (hele kroppen eller enhver spiselig del heraf) må ikke overstige 80 mikrogram pr. 100 g bløddyrkød ved anvendelse af en metode, der er anerkendt af Kommissionen efter proceduren i artikel 6.
  - b) Det samlede indhold af amnesifremkaldende skaldyrsgift (ASP) i bløddyrenes spiselige dele (hele kroppen eller enhver spiselig del heraf) må ikke overstige 20 mikrogram domoinsyre pr. g ved anvendelse af HPLC-metoden.
  - c) Ved anvendelse af de sædvanlige biologiske analysemetoder må der ikke kunne fremkaldes positiv reaktion på tilstedeværelsen af diarréfremkaldende skaldyrsgift (DSP) i bløddyrenes spiselige dele (hele kroppen eller enhver spiselig del heraf).

Efter proceduren i artikel 6 og efter udtalelse fra den videnskabelige komité fastsætter Kommissionen følgende i samarbejde med det relevante EF-referencelaboratorium:

- grænseværdier og analysemetoder for andre marine biotoksiner, hvis der er behov for det
- metoder til undersøgelse for virus og virologiske normer
- prøveudtagningsplaner samt de metoder og analytiske tolerancer, der skal anvendes for at kontrollere, om sundhedsnormerne overholdes. Indtil der er truffet afgørelse herom, skal der anvendes videnskabeligt anerkendte metoder til kontrol af, om sundhedsnormerne overholdes
- andre sundhedsnormer eller andre former for kontrol, hvis der er videnskabeligt bevis for, at dette er nødvendigt for at beskytte folkesundheden.

KAPITEL V

INDPAKNING AF LEVENDE TOSKALLEDE BLØDDYR

1. Østers skal pakkes med den konkave skal nedad.
2. Alle pakninger med levende toskallede bløddyr, herunder vakuumpakninger med havvand, skal lukkes og forblive lukket, fra de forlader ekspeditionscentret, til de leveres til forbrugeren eller detailhandleren. Pakningerne kan dog åbnes og bløddyrene ompakkes på et autoriseret ekspeditionscenter eller renseanlæg.

KAPITEL VI

AUTORISATION AF VIRKSOMHEDER

Ekspeditionscentre og renseanlæg skal autoriseres af myndighederne.

KAPITEL VII

SUNDHEDSMÆRKNING OG MÆRKNING

1. Sundhedsmærkningen skal være vandbestandig.
2. Ud over de for sundhedsmærkning gældende krav skal der på etiketten være anført følgende oplysninger:
  - de toskallede bløddyrs art (trivialnavn og videnskabeligt navn)

— pakkedato, mindst med angivelse af dag og måned.

Uanset direktiv 79/112/EØF kan holdbarhedsdatoen erstattes af angivelsen: »dyrene skal være levende på købstidspunktet«.

3. Etiketten, der påsættes pakninger med levende toskallede bløddyr, som ikke er indpakket i detailsalgspakninger, skal opbevares i mindst 60 dage af detailhandleren, efter at pakningernes indhold er opsplittet.

KAPITEL VIII

OPBEVARING OG TRANSPORT AF LEVENDE TOSKALLEDE BLØDDYR

1. I lagerrummene skal de levende toskallede bløddyr opbevares ved en temperatur, der ikke skader deres sikkerhed og levedygtighed.
2. Levende toskallede bløddyr må ikke genneddykkes eller oversprøjtes med vand, efter at de er indpakket og har forladt ekspeditionscentret, medmindre der er tale om bløddyr, som ekspeditionscentret selv sælger en detail.

AFSNIT VIII

Fiskerivarer

KAPITEL I

BETINGELSER FOR FISKEFARTØJER

Fiskerivarer, der fanges i det naturlige miljø, skal fanges og eventuelt håndteres med henblik på afblødning, hovedskæring, rensning og fjernelse af finner, køles, nedfryses eller forarbejdes og/eller indpakkes/emballeres om bord på fartøjer i overensstemmelse med bestemmelserne i dette kapitel.

I. Betingelser for fiskerfartøjers udstyr

A. Betingelser for alle fartøjer

1. Fiskerfartøjer skal være udformet og konstrueret, så produkterne ikke forurenes med læsevand, spildevand, røg, brændstof, olie, smørefedt eller andre uacceptable stoffer.
2. De overflader, som fisken kommer i berøring med, skal være af korrosionsbestandigt materiale, der er glat og let at rengøre. Overfladerne skal være beklædt med bestandigt materiale, der ikke er giftigt.
3. Det udstyr og materiale, der anvendes i forbindelse med behandling af fisken skal være korrosionsbestandigt og let at rengøre.

B. Fabriksfartøjer

1. Fabriksfartøjer skal mindst have følgende:

- a) et modtagelsesområde, der er forbeholdt ombordtagning af fiskerivarer, og som er indrettet således, at de successive landinger kan adskilles. Det skal være let at rengøre og udformet på en sådan måde, at fiskerivarerne er beskyttet mod solen og mod vejrliget samt mod alle kilder til forurening.
- b) et hygiejnisk system til transport af fiskerivarerne fra modtagelsesområdet til arbejdspladserne.
- c) arbejdspladser, der er store nok til, at tilvirkningen og forarbejdningen af fiskerivarerne kan foregå hygiejnisk, lette at rengøre og udformet på en sådan måde, at al forurening af fiskerivarerne undgås.
- d) steder af tilstrækkelige dimensioner til opbevaring af færdigvarerne, udformet på en sådan måde, at de er lette at rengøre. Hvis der findes et anlæg til behandling af affald om bord, skal der være et separat lastrum til opbevaring af dette affald.
- e) et rum til opbevaring af emballage, der er adskilt fra rum til tilvirkning og forarbejdning af fiskerivarer.
- f) specialudstyr til at pumpe fiskerivarer og fiskeaffald, der er uegnet til konsum, enten direkte ud i havet eller, hvis omstændighederne kræver det, ind i en vandtæt beholder, der kun anvendes til dette formål; hvis der oplagres og behandles affald om bord, skal der af hygiejneshensyn være særskilte rum til disse formål.

- g) et anlæg til forsyning med drikkevand som defineret i direktiv 98/83/EF eller rent havvand, flodvand eller søvand under tryk. Havvandsindtaget skal være placeret således, at vandets kvalitet ikke kan påvirkes af udledningen i havet af spildevand, affald og motorkølevand.
- h) anordninger til vask og desinfektion af hænderne med haner, der ikke må kunne betjenes med hånden, medmindre det kan godtgøres, at der findes en anden procedure, der giver tilsvarende garanti for hygiejne, og hygiejniske midler til tørring af hænderne.

2. Fabriksfartøjer, der fryser fiskerivarer, skal have:

- a) et fryseanlæg med tilstrækkelig kapacitet til hurtigt at sænke temperaturen, så fiskerivarernes centrumstemperatur bliver på -18°C eller derunder;
- b) et køleanlæg med tilstrækkelig kapacitet til at fiskerivarerne kan opbevares i lastrummene ved en temperatur på -18°C eller derunder. Lastrummene skal være udstyret med en termograf, der er anbragt på et sted, hvor den let kan aflæses. Temperaturføleren skal være placeret der, hvor temperaturen i lastrummet er højest.

Hel, frossen fisk i saltlage til konservesfremstilling kan opbevares ved en temperatur på -9°C eller derunder.

C. Frysefartøjer og fartøjer, der er bygget og udstyret til at opbevare fiskerivarer om bord i over 24 timer

- Disse fartøjer skal være udstyret med lastrum, tanke eller beholdere til opbevaring af kølede eller frosne fiskerivarer ved de temperaturer, der er fastsat i dette afsnit. Lastrummene skal være adskilt fra maskinrummet og mandskabsrummene ved hjælp af skotter, der er tilstrækkeligt tætte til at forhindre enhver form for forurening af de opbevarede fiskerivarer. For fryse- og køleanlægget gælder de samme betingelser som for fabriksfartøjer, jf. B.3.
- Lastrummene skal være indrettet på en sådan måde, at smeltevand ikke forbliver i kontakt med fiskerivarerne.
- Beholdere, der anvendes til opbevaring af varerne, skal være udformet på en sådan måde, at varerne opbevares under tilfredsstillende hygiejneforhold, og skal navnlig være rene og have afløb for smeltevand.
- I fartøjer, der er udstyret til nedkøling af fiskerivarer med iskølet havvand, skal tankene være forsynet med installationer, som sikrer en ensartet temperatur i tankene; blandingen af fiskerivarer og havvand skal nedkøles til 3°C højst 6 timer efter påfyldningen og til 0°C efter højst 16 timer.

II. Hygiejne om bord på fiskerfartøjer

Følgende hygiejnebetingelser gælder for fiskerivarer om bord på fiskerfartøjer:

- De dele af fiskerfartøjerne eller de beholdere, der er beregnet til opbevaring af fiskerivarer, skal, når de bruges, være rene, og de må især ikke kunne tilsmudses med brændstof eller lænsevand.
- Så snart fiskerivarerne er bragt om bord, skal de hurtigst muligt anbringes på et sted, hvor de er beskyttet mod forurening og mod påvirkning fra solen eller andre varmekilder. Når fisken vaskes, skal der enten anvendes ferskvand, som overholder parametrene i direktiv 98/83/EF, eller også rent havvand eller rent flod- eller søvand.
- Fiskerivarer skal håndteres og opbevares på en sådan måde, at de ikke beskadiges. Det er tilladt at anvende spidse instrumenter til flytning af store fisk og fisk, som mennesker kan komme til skade ved at håndtere, såfremt dette ikke medfører, at varernes køddele beskadiges.
- Fiskerivarer skal køles hurtigst muligt efter ombordtagningen undtagen dem, der opbevares levende. Når køling ikke kan lade sig gøre, skal fiskerivarerne dog landes hurtigst muligt.
- Når der anvendes is til nedkøling af fiskerivarer, skal den være fremstillet af drikkevand eller rent havvand eller rent flod- eller søvand. Isen skal inden brugen opbevares under sådanne forhold, at den ikke forurenes.

6. Hovedskæring og/eller rensning om bord skal foregå på hygiejnisk måde snarest muligt efter fangst, og fiskerivarerne skal vaskes omgående og grundigt med drikkevand eller rent havvand eller rent flod- eller søvand. Indvolde og dele, der kan udgøre en fare for folkesundheden, fjernes snarest muligt og holdes adskilt fra konsumvarer. Lever, rogn og mælke til konsum skal opbevares i is ved en temperatur lige over frysepunktet eller nedfryses.
7. Når hel fisk, hvoraf der skal fremstilles konserver, nedfryses i saltlage, skal varen bringes ned på en temperatur på -9 °C. Saltlagen må ikke være en kilde til forurening af fisken.
8. Kogning af krebsdyr og bløddyr om bord skal finde sted på de i kapitel III, punkt VI, fastsatte betingelser.

KAPITEL II

HYGIEJNEBETINGELSER UNDER OG EFTER LANDING

1. Udstyr til losning og landing skal være af et materiale, der er let at rengøre og desinficere, og det skal altid være velholdt og rent.
2. Under losning og landing skal det undgås, at fiskerivarerne forurenes. Der skal især sørges for følgende:
  - at losning og landing foregår hurtigt
  - at fiskerivarerne hurtigst muligt anbringes under beskyttede forhold ved den krævede temperatur
  - at der ikke godkendes udstyr og metoder, som forvolder unødigt skade på fiskerivarernes spiselige dele.
3. For auktionshaller og engrosmarkeder eller de dele af dem, hvor der frembydes fiskerivarer til salg, gælder følgende:
  - a) Når de anvendes til udstilling eller opbevaring af fiskerivarer, må de ikke anvendes til andre formål. Køretøjer, hvis udstødningsgas kan forringe fiskerivarernes kvalitet, må ikke køre ind i hallerne. Personer, der har adgang til hallerne, må ikke medbringe dyr.
  - b) Anvendes der havvand, skal der være et anlæg til forsyning med rent havvand.
4. Efter landingen eller eventuelt efter første salg skal fiskerivarerne straks transporteres til deres bestemmelsessted eller opbevares i kølerum, inden de frembydes til salg, eller efter salget og indtil de transporteres til deres bestemmelsessted. Fiskerivarerne skal i så fald opbevares ved en temperatur omkring frysepunktet.

KAPITEL III

SÆRLIGE BETINGELSER

I. Betingelser gældende for ferske varer

1. Nedkølede, uemballerede varer, der ikke skal distribueres, forsendes, tilvirkes, eller forarbejdes straks efter ankomsten til en virksomhed, skal opbevares i is i et kølerum. Der tilføres is, så ofte det er nødvendigt. Den anvendte is, med eller uden salt, skal fremstilles af drikkevand eller rent hav-, flod- eller søvand og opbevares hygiejnisk i beholdere til formålet. Indpakkede ferske varer skal køles med is eller ved mekanisk køling, som giver tilsvarende temperaturforhold.
2. Hovedskæring og rensning skal foretages under hygiejniske forhold. Varerne skal vaskes omhyggeligt med drikkevand eller rent hav-, flod- eller søvand straks derefter.
3. Arbejde såsom filetering og opskæring skal udføres på en sådan måde, at der undgås forurening eller tilsmudsning af fileterne og skiverne, og på et andet sted end der, hvor hovedskæring og rensning finder sted. Fileterne og skiverne må kun ligge på arbejdsbordet i den tid, det tager at tilvirke dem, og skal beskyttes mod forurening ved hjælp af en egnet indpakning. Fileter og skiver skal nedkøles hurtigst muligt efter tilvirkningen.
4. Beholdere til forsendelse eller opbevaring af ferske fiskerivarer skal have ordentligt afløb for smeltevand.

II. Betingelser gældende for frosne varer

Virksomheder, der fryser fiskerivarer, skal have udstyr, der opfylder de samme fryse- og opbevaringskrav, som gælder for fabriksfartøjer, der fryser fiskerivarer.

III. Betingelser gældende for maskinudbenet fiskekød

1. Maskinudbeningen af rensset fisk skal finde sted hurtigst muligt efter fileteringen ved anvendelse af råvarer, der er fri for indvolde. Hvis der anvendes hel fisk, skal den renses og vaskes forinden.
2. Efter fremstillingen skal det maskinudbenede kød fryses hurtigst muligt eller iblandes en vare, der skal fryses eller underkastes en stabiliserende behandling.

IV. Betingelser vedrørende endoparasitter, der er sundhedsfarlige for mennesker

1. Følgende fiskerivarer skal fryses, så der opnås en temperatur på - 20 °C eller derunder i alle dele af varen i mindst 24 timer. Denne behandling skal anvendes på den rå vare eller færdigvaren.
  - a) Fisk, der skal spises rå eller næsten rå, fx matjessild.
  - b) Følgende arter, hvis de skal underkastes koldrøgning, hvorunder fiskens indre temperatur er på under 60 °C:
    - sild
    - makrel
    - brisling
    - (vilde) laks fra Atlanterhavet eller Stillehavet.
  - c) Marinerede og/eller saltede sild, når behandlingen ikke er tilstrækkelig til at ødelægge nematodelarverne.
2. Hvis der foreligger epidemiologiske data, der viser, at oprindelsesfiskepladserne ikke frembyder sundhedsfare med hensyn til forekomst af parasitter, kan medlemsstaterne dispensere fra ovennævnte behandlingskrav. Medlemsstater, der giver denne dispensation, skal underrette Kommissionen og de øvrige medlemsstater herom.
3. Ovennævnte fiskerivarer skal, når de afsættes, være ledsaget af en attestation fra producenten, der angiver, hvilken type behandling de har været underkastet.
4. Fisk og fiskeprodukter skal, inden de afsættes, undersøges visuelt for synlige endoparasitter. Fisk eller dele af fisk, der er tydeligt forurenet med parasitter, skal fjernes og må ikke anvendes til konsum.

V. Kogte krebsdyr og bløddyr

Der gælder følgende betingelser for kogning af krebsdyr og bløddyr:

- a) Al kogning skal efterfølges af hurtig nedkøling. Til det formål skal der anvendes drikkevand som defineret i direktiv 98/83/EF eller rent hav-, flod- eller søvand. Hvis der ikke anvendes andre konserveringsmetoder, skal nedkølingen fortsættes til en temperatur omkring frysepunktet.
- b) Pilning og udtagning af kødet af skallerne skal foregå hygiejnisk, så det undgås, at varerne forurenes. Foregår det manuelt, skal personalet være særlig omhyggeligt med at vaske hænder, og alle arbejdsflader skal rengøres omhyggeligt. Hvis der anvendes maskiner, skal disse rengøres hyppigt og desinficeres efter en plan, der er opstillet efter HACCP-procedurerne.
- c) Efter pilningen eller udtagningen af kødet af skallerne skal de kogte varer straks fryses eller opbevares nedkølet ved så lav en temperatur, at vækst af patogener forhindres, og oplagres i egnede lokaler, hvor de krævede temperaturer kan holdes.

KAPITEL IV

SUNDHEDSNORMER FOR FISKERIVARER**1. Fiskerivarers organoleptiske egenskaber**

Fiskerivarer skal underkastes organoleptiske undersøgelser for at sikre, at de er af god hygiejnekvalitet. Om nødvendigt fastsætter Kommissionen kriterier for friskhed efter proceduren i artikel 6 efter at have indhentet udtalelse fra den videnskabelige komité.

2. Histamin

Histaminindholdet i visse fiskerivarer skal ligge inden for følgende grænseværdier i ni prøver, der udtages fra et parti:

- gennemsnitsværdien skal altid være under 100 ppm
- to prøver må have en værdi på over 100 ppm, men ikke over 200 ppm
- ingen prøve må have en værdi på over 200 ppm.

Disse grænseværdier gælder kun for fiskearter af følgende familier: Scombridae, Clupeidae, Engraulidae, Coryfenidae, Pomatomidae og Scombraeosidae. Ansjoser, der har gennemgået en behandling med enzymmodning i saltlage, kan dog have et højere histaminindhold, men det må ikke overstige det dobbelte af ovennævnte værdier. Undersøgelserne skal foretages efter pålidelige, videnskabeligt anerkendte metoder, såsom højtryksvæskechromatografi (HPLC).

3. Total Volatile Nitrogen (TVB-N)

Uforarbejdede fiskerivarer betragtes som uegnede til konsum, hvis det, efter at der ved en organoleptisk bedømmelse er rejst tvivl om deres friskhed, ved kemiske analyser afsløres, at grænseværdierne for TVB-N, der skal fastsættes efter proceduren i artikel 6, er overskredet.

4. Toksiner, der er sundhedsfarlige for mennesker

Det er forbudt at afsætte følgende fiskerivarer:

- giftige fisk af følgende familier: Tetraodontidae, Molidae, Diodontidae, Canthigasteridae
- fiskerivarer, der indeholder biotoksiner, såsom ciguatoksin eller muskellammende toksiner.

KAPITEL V

INDPAKNING OG EMBALLERING AF FISKERIVARER

Beholdere til opbevaring af ferske fiskerivarer i is skal være vandtætte og have ordentligt afløb for smeltevand.

Frosne blokke, der er tilberedt om bord på fiskerfartøjer, skal indpakkes før landing.

KAPITEL VI

OPLAGRING AF FISKERIVARER

1. Ferske eller optøede fiskerivarer og kogte og kølede varer af krebsdyr og bløddyr skal opbevares ved en temperatur lige over frysepunktet.
2. Frosne fiskerivarer skal oplagres ved en temperatur på - 18 °C eller derunder i alle dele af varen. Hel, frosset fisk i saltlage til konserverfremstilling kan dog opbevares ved en temperatur på - 9 °C eller derunder.

KAPITEL VII

TRANSPORT AF FISKERIVARER

1. Fiskerivarer skal under transport opbevares ved den krævede temperatur. Der gælder især følgende:
  - a) Ferske eller optøede fiskerivarer og kogte og kølede varer af krebsdyr og bløddyr skal opbevares ved en temperatur lige over frysepunktet.

- b) Frosne fiskerivarer, med undtagelse af frosken fisk i saltlage til konserverfremstilling, skal under transport opbevares ved en permanent temperatur på -18 °C eller derunder i alle dele af varen, eventuelt med kortvarige stigninger på højst 3 °C.
2. Når frosne fiskerivarer transporteres fra et frysehus til en autoriseret virksomhed for at blive optøet straks efter ankomsten med henblik på tilvirkning og/eller forarbejdning, og det drejer sig om en kort strækning, kan myndighederne dispensere fra betingelserne i punkt 1, litra b).
3. Hvis der anvendes is til køling af varerne, skal der være afløb, så det undgås, at smeltevandet forbliver i kontakt med varerne.
4. Fiskerivarer, der skal afsættes levende, skal transporteres på en sådan måde, at varernes hygiejne ikke forringes.

KAPITEL VIII

AUTORISATION OG REGISTRERING AF VIRKSOMHEDER

Fabriksfartøjer, frysefartøjer og virksomheder på land skal autoriseres af myndighederne. Virksomheder på land, der kun afsætter deres produkter på det lokale marked, kan dog registreres.

Engrosmarkeder, hvor fiskerivarerne ikke tilvirkes, men kun frembydes til salg, og auktionshaller skal registreres.

A F S N I T I X

Mælk og mejeriprodukter

KAPITEL I

PRIMÆRPRODUKTION AF RÅ MÆLK

I. Sundhedsbetingelser for mælkeproduktion

1. Rå mælk skal komme fra:

a) køer eller bøfler:

- i) der tilhører en besætning, som i henhold til punkt I og II i bilag A til direktiv 64/432/EØF er officielt fri for tuberkulose og fri for eller officielt fri for brucellose
- ii) der ikke udviser symptomer på infektiøse sygdomme, som kan overføres til mennesker gennem mælk
- iii) der har en god almensundhedstilstand og ikke udviser synlige sygdomstegn
- iv) der ikke lider af sygdomme i kønsorganerne med flåd, enteritis med diarré, ledsaget af feber eller en synlig yverbetændelse
- v) der ikke har sår på yveret, som kan skade mælken
- vi) der ikke er blevet behandlet med stoffer, som er eller kan være sundhedsfarlige for mennesker, og som kan overføres til mælken, medmindre der ved malkningen er overholdt en officiel tilbageholdelsesperiode, som er fastsat i EF-bestemmelserne eller i mangel heraf i de nationale bestemmelser

b) får eller geder:

- i) der tilhører en bedrift, som er officielt fri for eller fri for brucellose (*Brucella melitensis*), jf. artikel 2, stk. 4 og 5, i direktiv 91/68/EØF
- ii) der opfylder kravene i litra a), bortset fra litra a), nr. i)

c) hundyr af andre arter:

- i) der, når det gælder arter, der er modtagelige for brucellose eller tuberkulose, tilhører besætninger, som regelmæssigt kontrolleres for disse sygdomme efter en kontrolplan, der er godkendt af myndighederne
- ii) der opfylder kravene i litra a), bortset fra litra a), nr. i).

2. Rå mælk

- a) fra dyr, som ikke har reageret positivt på en tuberkulin- eller brucelloseprøve eller har nogen symptomer på disse sygdomme, men som tilhører en besætning, der ikke opfylder kravene i punkt 1, litra a), nr. i), må først anvendes, når den er varmebehandlet, så den giver en negativ fosfataseprøve, under myndighedernes tilsyn.
- b) fra dyr, som ikke har reageret positivt på en brucelloseprøve eller har nogen symptomer på denne sygdom, men som tilhører en besætning, der ikke opfylder kravene i punkt 1, litra b), nr. i):
  - i) må kun bruges til fremstilling af ost med en modningsperiode på mindst to måneder
  - ii) må først bruges efter at være blevet varmebehandlet på stedet, så den giver en negativ fosfataseprøve under myndighedernes tilsyn.
- c) fra dyr, som ikke har reageret positivt på en tuberkulin- eller brucelloseprøve eller har nogen symptomer på disse sygdomme, men som tilhører en besætning, hvor der er konstateret tuberkulose eller brucellose efter den kontrol, som omhandles i punkt 1, litra c), nr. i), skal behandles under myndighedernes tilsyn, så den er sikker.
- d) fra dyr, som enkeltvis har reageret positivt på en profylaktisk prøve for tuberkulose eller brucellose som omhandlet i direktiv 64/432/EØF og direktiv 91/68/EØF, må ikke bruges til konsum.

3. Hvis der holdes geder sammen med køer, skal de undersøges og testes for tuberkulose.

4. Dyr, som er smittet med eller mistænkes for at være smittet med en af de sygdomme, der er nævnt i punkt 1, skal isoleres effektivt for at undgå, at de får uønsket indflydelse på andre dyrs mælk.

II. Hygiejne på mælkeproducerende bedrifter

A. Hygiejne på mælkeproducerende bedrifter

1. Mobile malkeanlæg og lokaler, hvor der opbevares, håndteres eller køles mælk, skal være placeret og indrettet på en sådan måde, at risikoen for forurening af mælken begrænses.
2. Hvis det er relevant, skal de lokaler, hvor mælken opbevares, være forsynet med et passende køleanlæg, være beskyttet mod skadedyr og have en passende adskillelse fra de rum, hvor dyrene er opstaldet.

B. Hygiejne under malkning, indsamling af rå mælk og transport heraf

1. Malkningen skal foregå på hygiejnisk måde:

- Inden malkningen påbegyndes, skal patter, yver og om nødvendigt de tilgrænsende dele være rene.
- Mælken kontrolleres; mælk med forandringer skal tilbageholdes.
- Mælk fra dyr med kliniske tegn på yversygdom skal tilbageholdes.
- Dyr, der er blevet behandlet, så der kan overføres medicinrester til mælken, skal kunne identificeres og deres mælk tilbageholdes.
- Bestanddelene i pattedyr- eller pattespraymidler må ikke kunne overføre rester til mælken.

2. Umiddelbart efter malkningen skal mælken anbringes på et rent sted, som er indrettet sådan, at mælken er beskyttet mod skadelige påvirkninger. Hvis mælken ikke forarbejdes eller afhentes senest to timer efter malkningen, skal den nedkøles til en temperatur på højst 8 °C, hvis den afhentes dagligt, eller til højst 6 °C, hvis der ikke finder daglig afhentning sted.

3. Under transporten til mejeriet må kølekæden ikke afbrydes, og ved ankomsten til mejeriet må mælken temperatur ikke overstige + 10 °C, medmindre den er blevet afhentet senest to timer efter malkningen.

4. Medlemsstaterne kan af teknologiske årsager i forbindelse med fremstilling af bestemte mejeriprodukter dispensere fra de temperaturkrav, der er fastsat i punkt 2 og 3, hvis færdigvaren opfylder normerne i denne forordning.

C. Hygiejnebestemmelser for lokaler, udstyr og værktøj

1. Udstyr og instrumenter eller deres overflade, som kommer i kontakt med mælken (redskaber, beholdere, tanke mv. til malkning, indsamling eller transport af mælken), skal være lette at rengøre og desinficere og skal holdes i god stand. Dette kræver anvendelse af glatte, afvaskelige og ikke-toksiske materialer.

2. Efter brugen skal redskaber, der anvendes til malkning, mekaniske malkeanlæg og beholdere, som har været i kontakt med mælken, rengøres og desinficeres. Efter hver transport eller række af transporter, hvis der kun forløber meget kort tid mellem tømningen og den næste påfyldning, men under alle omstændigheder mindst én gang om dagen, skal beholdere og tanke, der er blevet anvendt til transport af rå mælk til et mejeri, rengøres og desinficeres, inden de anvendes på ny.

D. Hygiejnebestemmelser for personalet

1. Personer, der malker og/eller håndterer rå mælk, skal være iført rent arbejdstøj.
2. Personer, der malker, skal vaske hænder, umiddelbart inden malkningen påbegyndes, og holde dem så rene som muligt under hele malkningen. I nærheden af malkestedet skal der derfor være de nødvendige faciliteter, således at personer, der malker og håndterer rå mælk, kan vaske hænder og arme.

III. Normer for rå mælk

Indtil der er fastsat normer i mere specifikke retsfor skrifter for mælks og mejeriprodukters kvalitet, gælder følgende normer, og et repræsentativt antal stikprøver undersøges for, om normerne er overholdt:

Kimtal og celletal

Rå komælk skal opfylde følgende normer:

Kimtal ved 30 °C (pr. ml)	≤ 100 000 ⁽¹⁾
Celletal (pr. ml)	≤ 400 000 ⁽²⁾

⁽¹⁾ Glidende geometrisk gennemsnit i en periode på to måneder med mindst én prøve pr. måned.

⁽²⁾ Glidende geometrisk gennemsnit i en periode på tre måneder med mindst én prøve pr. måned. Hvis produktionsniveauet varierer meget efter årstiden, kan Kommissionen efter proceduren i artikel 6 give en medlemsstat tilladelse til at anvende en anden metode til beregning af resultaterne for en periode med lav laktation.

Der kan anvendes andre videnskabeligt afprøvede metoder.

Medlemsstaterne kan for fremstillingen af oste med en modning på mindst 60 dage give individuelle eller generelle dispensationer.

Hvis normerne for rå mælk overskrides, skal der træffes foranstaltninger til at afhjælpe manglerne. Overskrides normerne gentagne gange, eller er der tale om en kraftig overskridelse, skal myndighederne underrettes og sørge for, at der træffes de fornødne foranstaltninger.

IV. Mikrobiologiske kriterier for rå mælk

Medlemsstaterne sørger for, at rå mælk til direkte konsum eller til fremstilling af produkter, hvis fremstillingsproces ikke omfatter nogen form for behandling, der kan eliminere patogene mikroorganismer, testes for, om de er mikrobiologisk sikre.

KAPITEL II

Mejeriprodukter

I. Betingelser for virksomheder

Om nødvendigt kan myndighederne fastsætte særlige betingelser, især for at tage hensyn til traditionelle produktionsmetoder.

II. Bestemmelser for varmebehandlet konsummælk

1. Straks ved modtagelsen på mejeriet skal mælken nedkøles til og/eller opbevares ved en temperatur på højst + 6 °C, indtil den varmebehandles, medmindre den behandles senest fire timer efter ankomsten.
2. Indtil der fastsættes normer i mere specifikke retsfor skrifter for mælks og mejeriprodukters kvalitet, gælder følgende normer:

a) Pasteuriseret mælk skal:

- fremstilles ved, at mælken opvarmes til en høj temperatur i kort tid (mindst 71,7 °C i femten sekunder), eller ved en pasteuriseringsproces, hvor der anvendes andre tid- og temperaturkombinationer for at opnå en tilsvarende virkning

- give en negativ fosfataseprøve
- straks efter pasteuriseringen afkøles så hurtigt som muligt til en temperatur på højst 6 °C
- fremstilles af rå mælk, der inden varmebehandlingen har et kimtal ved 30 °C på under 300 000 pr. ml, når der er tale om komælk; eller fremstilles af termiseret mælk som nævnt under III, punkt 2, litra a), der inden varmebehandlingen har et kimtal ved 30 °C på under 100 000 pr. ml, når der er tale om komælk.

b) UHT-mælk skal:

- fremstilles af rå mælk ved en kontinuerlig varmestrøm, der medfører anvendelse af en høj temperatur i en kort periode (mindst 135 °C i mindst et sekund eller ved en proces, hvor der anvendes andre tid- og temperaturkombinationer for at opnå en tilsvarende virkning), for at ødelægge alle tilbageblevne fordærvende mikroorganismer og deres sporer, kombineret med aseptisk indpakning i beholdere, der er uigennemsigtige eller bliver det i kraft af emballagen, og er af en sådan art, at der opstår færrest mulige kemiske, fysiske og organoleptiske ændringer
- kunne holde sig, så der ikke kan registreres nogen forringelse efter femten dages opbevaring i en uåbnet beholder ved en temperatur på 30 °C; om nødvendigt kan det samme fastsættes for syv dages opbevaring i en uåbnet beholder ved en temperatur på 55 °C
- fremstilles af rå mælk, der inden varmebehandlingen har et kimtal ved 30 °C på under 300 000 pr. ml, når der er tale om komælk, eller af termiseret eller pasteuriseret mælk, der inden varmebehandlingen har et kimtal ved 30 °C på under 100 000 pr. ml, når der er tale om komælk
- hvis UHT-behandlingen af mælken foretages således, at mælken kommer i direkte berøring med vanddamp, skal dampen være fremstillet af drikkevand og må ikke udskille fremmede stoffer i mælken eller have skadelig indvirkning på den.

c) Steriliseret mælk skal:

- opvarmes og steriliseres i hermetisk lukkede beholdere, hvis lukkeanordning skal være ubrudt
- kunne holde sig, så der ikke kan registreres nogen forringelse efter femten dages opbevaring i en uåbnet beholder ved en temperatur på 30 °C; om nødvendigt kan det samme fastsættes for syv dages opbevaring i en uåbnet beholder ved en temperatur på 55 °C
- fremstilles af rå mælk, der inden varmebehandlingen har et kimtal ved 30 °C på under 300 000 pr. ml, når der er tale om komælk, eller af termiseret eller pasteuriseret mælk, der inden varmebehandlingen har et kimtal ved 30 °C på under 100 000 pr. ml, når der er tale om komælk.

III. Bestemmelser for andre mejeriprodukter

1. Straks ved modtagelsen på mejeriet skal mælken nedkøles til og/eller opbevares ved en temperatur på højst + 6 °C, indtil den forarbejdes. Med henblik på fremstilling af mejeriprodukter af rå mælk skal mejeriets leder eller bestyrer sørge for, at den rå mælk opbevares ved en temperatur på under + 6 °C, indtil den forarbejdes, eller forarbejdes umiddelbart efter, at malkningen er afsluttet. Af teknologiske årsager i forbindelse med fremstilling af bestemte mejeriprodukter kan myndighederne dog give tilladelse til, at ovennævnte temperatur overskrides.
2. Indtil der fastsættes normer i mere specifikke retsfor skrifter for mælks og mejeriprodukters kvalitet, skal varmebehandlet mælk, der skal bruges til fremstilling af mejeriprodukter, opfylde følgende betingelser:

a) Termiseret mælk skal:

- fremstilles af rå mælk, der inden varmebehandlingen har et kimtal ved 30 °C på under 300 000 pr. ml, når der er tale om komælk
- fremstilles af rå mælk, der er blevet opvarmet i mindst 15 sekunder til en temperatur på mellem 57 °C og 68 °C, så mælken efter behandlingen giver en positiv fosfataseprøve
- hvis den anvendes til fremstilling af pasteuriseret mælk, UHT-mælk eller steriliseret mælk, som skal bruges til fremstilling af mejeriprodukter, inden behandlingen opfylder følgende norm: et kimtal ved 30 °C på under 100 000 pr. ml.

b) Pasteuriseret mælk skal:

- fremstilles, ved at mælken opvarmes til en høj temperatur i kort tid (mindst 71,7 °C i femten sekunder), eller ved en pasteuriseringsproces, hvor der anvendes andre tid- og temperaturkombinationer for at opnå en tilsvarende virkning
- give en negativ fosfataseprøve.

c) UHT-mælk skal fremstilles af rå mælk ved en kontinuerlig varmestrøm, der medfører anvendelse af en høj temperatur i en kort periode (mindst 135 °C i mindst et sekund eller ved en proces, hvor der anvendes andre tid- og temperaturkombinationer for at opnå en tilsvarende virkning), for at ødelægge alle mikroorganismer og deres sporer, kombineret med aseptisk indpakning i beholdere, der er uigennemsigtige eller bliver det i kraft af emballagen, og er af en sådan art, at der opstår færrest mulige kemiske, fysiske og organoleptiske ændringer.

KAPITEL III

INDPAKNING OG EMBALLERING

Lukningen skal foretages umiddelbart efter påfyldningen på den virksomhed, hvor den sidste varmebehandling af konsummælken og/eller de flydende mejeriprodukter finder sted, ved hjælp af lukkeanordninger, der beskytter mælken mod udefra kommende skadelige påvirkninger af dens egenskaber. Lukkeanordningerne skal være udformet således, at det er tydeligt at se og let kan kontrolleres, om de har været åbnet.

KAPITEL IV

MÆRKNING

Uden at dette tilsidesætter bestemmelserne i direktiv 79/112/EØF, skal følgende oplysninger fremgå tydeligt af mærkningen med henblik på kontrol:

1. Angivelsen »rå mælk« på rå mælk til direkte konsum.
2. Når det drejer sig om varmebehandlet mælk og varmebehandlede flydende mejeriprodukter:
  - arten af den varmebehandling, som mælken har undergået, fx termiseret, pasteuriseret, UHT-behandlet eller steriliseret
  - en angivelse, også i kodeform, som gør det muligt at se datoen for den sidste varmebehandling
  - for så vidt angår pasteuriseret mælk, den temperatur, produktet skal opbevares ved.
3. For så vidt angår mejeriprodukter:
  - angivelsen »af rå mælk« eller »af termiseret mælk« på mejeriprodukter, der er fremstillet af mælk, som ikke er varmebehandlet, eller af termiseret mælk, og i hvis fremstillingsproces der ikke indgår varmebehandling
  - på mejeriprodukter, der er varmebehandlet ved fremstillingsprocessens afslutning, arten af denne behandling
  - på pasteuriserede flydende mejeriprodukter, den temperatur, produktet skal opbevares ved.

KAPITEL V

SUNDHEDSMÆRKNING

Uanset bestemmelserne om sundhedsmærkning i indledningen til dette bilag kan autorisationsnummeret på sundhedsmærket afløses af en henvisning til, hvor virksomhedens autorisationsnummer står.

KAPITEL VI

AUTORISATION OG REGISTRERING AF VIRKSOMHEDER

Mejerier skal autoriseres af myndighederne i henhold til indledningen til dette bilag.

Mejerier, der leverer til det lokale marked, kan registreres.

AFSNIT X

Æg og ægprodukter

KAPITEL I

ÆG

1. Æg skal fra producentens virksomhed, og indtil de sælges til forbrugeren, holdes rene, tørre og fri for fremmed lugt og beskyttes effektivt mod stød og direkte sollys. De skal opbevares og transporteres ved den temperatur, der er bedst egnet til at sikre optimal bevarelse af deres hygiejneegenskaber.
2. Æggene skal leveres til forbrugeren senest 21 dage efter lægningen.
3. Med hensyn til salmonella gælder følgende regler for æg til Sverige og Finland:
  - a) Ægsendingerne skal komme fra flokke, som har været underkastet en mikrobiologisk stikprøveundersøgelse, som er fastsat efter proceduren i artikel 6.
  - b) Den undersøgelse, der er nævnt i litra a), kræves ikke for ægsendinger, der skal bruges til fremstilling af ægprodukter på en ægproduktvirksomhed.
  - c) De garantier, der er nævnt i litra a), kræves ikke for æg med oprindelse i en virksomhed, der er omfattet af et operationelt program, der efter proceduren i artikel 6 er anerkendt af Kommissionen som svarende til det, der er godkendt for Sverige og Finland. Medlemsstaternes operationelle programmer kan ændres og ajourføres af Kommissionen efter samme procedure.

KAPITEL II

ÆGPRODUKTER**I. Betingelser for virksomheder**

Virksomheder, der fremstiller ægprodukter, skal mindst have følgende:

1. egnede lokaler med udstyr til
  - a) vask og desinfektion af snavsede æg, hvis det er nødvendigt
  - b) udslåning af æg og opsamling af ægindholdet og fjernelse af skaller og hinder
2. et separat lokale til andre processer end de i punkt 1 nævnte.

Hvis ægprodukterne pasteuriseres, kan pasteuriseringen finde sted i det lokale, der er nævnt i punkt 1, litra b), hvis virksomheden har et lukket pasteuriseringssystem. Der skal træffes alle foranstaltninger til at undgå, at ægprodukterne forurenes efter pasteuriseringen.

II. Råvarer til fremstilling af ægprodukter

Kun ikke-rugede æg, der er egnet til konsum, må anvendes til fremstilling af ægprodukter. Skallerne skal være fuldt udviklede og uden fejl. Knækæg kan dog anvendes til fremstilling af ægprodukter, hvis de leveres direkte fra pakkeriet eller produktionsbedriften til en autoriseret virksomhed, hvor de skal udslås snarest muligt.

Flydende æg fremstillet på en virksomhed, der er autoriseret til det formål, kan anvendes som råvare. Flydende æg skal fremstilles på følgende betingelser:

1. Betingelserne i afsnit III, punkt 1-4, skal overholdes.
2. Ægprodukterne skal straks efter fremstillingen enten dybfryses eller nedkøles til en temperatur på højst 4 °C. I sidstnævnte tilfælde skal de behandles på bestemmelsesstedet senest 48 timer efter, at de æg, som de er fremstillet af, er udslået, undtagen når der er tale om bestanddele, som skal afsukres.
3. Varenes art skal angives som følger: »Ikke-pasteuriseret ægprodukt — behandles på bestemmelsesstedet — dato og tidspunkt for udslåningen«.

III. Særlige hygiejnebestemmelser for fremstilling af ægprodukter

Hele processen skal foregå således, at der undgås forurening i forbindelse med produktion, håndtering og opbevaring af ægprodukterne, og især skal følgende bestemmelser overholdes:

1. Snavsede æg skal vaskes, før de udslås.

2. Æggene skal udslås i et lokale beregnet til det formål. Knækæg skal øjeblikkelig forarbejdes.
3. Alle andre æg end hønseæg, kalkunæg og perlehønseæg skal håndteres og forarbejdes særskilt. Alt udstyr skal rengøres og desinficeres, når forarbejdningen af hønse-, kalkun- og perlehønseæg genoptages.
4. Ægindholdet må ikke udvindes ved centrifugering eller knusning af æg eller ved centrifugering af tomme skaller for at udvinde æggehvideresterne til konsum.
5. Efter udslåning skal alle ægprodukternes bestanddele behandles snarest muligt for at eliminere mikrobiologiske risici eller reducere dem til et acceptabelt niveau. Et parti, som er blevet behandlet utilstrækkeligt, kan omgående underkastes en ny behandling på samme virksomhed, forudsat at denne nye behandling gør det egnet til konsum. Hvis det konstateres, at et parti er uegnet til konsum, skal det denatureres.

Det er ikke påkrævet at behandle æggehvide til fremstilling af tørret eller krystalliseret albumin, som senere skal pasteuriseres.

6. Hvis ægindholdet ikke behandles straks efter udslåningen, skal det opbevares enten i frossen stand eller ved en temperatur på højst 4 °C. Opbevaringsperioden ved 4 °C må ikke overstige 48 timer, medmindre der er tale om produkter, der er stabiliseret (fx med salt eller sukker), eller ægprodukter, som skal afsukres.
7. Produkter, som ikke er stabiliseret, så de er holdbare ved rumtemperatur, skal nedkøles til en temperatur på højst 4 °C. Produkter til indfrysning skal indfryses straks efter behandlingen.

IV. Analytiske specifikationer

1. Koncentrationen af 3-hydroxysmørsyre må ikke overstige 10 mg/kg i det ikke-modificerede ægprodukts tørstof.
2. Indholdet af mælkesyre må højst være 1 000 mg/kg i ægproduktets tørstof (kun for det ubehandlede produkts vedkommende).

For fermenterede produkter bør denne værdi dog være den konstaterede værdi inden fermentering.

3. Mængden af æggeskalsrester, hinder og andre eventuelle rester i ægproduktet må højst være 100 mg/kg ægprodukt.

V. Mærkning af ægprodukter

Alle ægproduktsendinger, der forlader en virksomhed, skal ud over at opfylde de almindelige sundhedsmærkningsbestemmelser være forsynet med en etiket med oplysning om ægprodukternes opbevaringstemperatur og holdbarhed.

VI. Autorisation og registrering af virksomheder

Ægsamlere og ægpakkeriers lokaler skal registreres. Virksomheder, der fremstiller ægprodukter, skal autoriseres og tildeles et autorisationsnummer i henhold til indledningen til dette bilag.

AFSNIT XI

Frølår

1. Frøer må kun aflives ved hjælp af humane slagtemetoder på en dertil autoriseret virksomhed. Selvdøde frøer må ikke tilberedes til konsum.
2. Der skal være et specielt lokale til opbevaring og vask af levende frøer og til slagtning og afblødning af dem. Dette lokale skal være fysisk adskilt fra tilberedningslokalet.
3. Umiddelbart efter tilberedningen skal frølårene vaskes grundigt under rindende drikkevand som defineret i direktiv 98/83/EF og straks nedkøles til lige over frysepunktet eller nedfryses til mindst -18 °C eller forarbejdes.
4. Frølårene må i de spiselige dele ikke indeholde forurenende stoffer, såsom tungmetaller eller halogenerede organiske forbindelser i et sådant omfang, at den beregnede indtagelse med føden overstiger den acceptable daglige eller ugentlige indtagelse.

AFSNIT XII

Snegle

1. Snegle må kun aflives ved hjælp af humane metoder på en dertil autoriseret virksomhed. Selvdøde snegle må ikke tilberedes til konsum.
2. Lever-bugspytkirtlen skal fjernes og må ikke anvendes til konsum.
3. Sneglene må i de spiselige dele ikke indeholde forurenende stoffer, såsom tungmetaller eller halogenerede organiske forbindelser i et sådant omfang, at den beregnede indtagelse med føden overstiger den acceptable daglige eller ugentlige indtagelse.

AFSNIT XIII

Afsmeltet animalsk fedt og grever*A. Normer gældende for virksomheder, der indsamler eller forarbejder råvarer*

1. Centraler, der indsamler råvarer og transporterer dem videre til forarbejdningsvirksomheder, skal have et kølerum til opbevaring af råvarer ved en temperatur på 7 °C eller derunder, medmindre råvarerne indsamles og afsmeltes senest 12 timer efter, at de er udvundet.
2. Forarbejdningsvirksomheder skal autoriseres og mindst have følgende:
  - a) et kølerum, medmindre råvarerne indsamles og afsmeltes senest 12 timer efter, at de er udvundet.
  - b) et ekspeditionslokale, medmindre virksomheden kun leverer afsmeltet animalsk fedt i tankvogne.
  - c) om nødvendigt egnet udstyr til tilberedning af produkter bestående af afsmeltet animalsk fedt blandet med andre fødevarer og/eller smagskorrigerende stoffer.

B. Hygiejnebestemmelser for afsmeltet animalsk fedt, grever og biprodukter

1. Råvarerne skal stamme fra dyr, der efter undersøgelsen før og efter slagtning er fundet egnet til konsum.
2. Råvarerne skal bestå af fedtvæv eller knogler, der er rimeligt fri for blod og urenheder.
3. a) Til fremstilling af afsmeltet animalsk fedt må der kun anvendes fedtvæv og knogler, der er indsamlet på slagterier, opskæringsvirksomheder eller kødforarbejdningsvirksomheder. Råvarerne skal transporteres og opbevares under hygiejniske forhold og ved en indre temperatur på 7 °C eller derunder, indtil afsmeltning finder sted.
  - b) Uanset litra a)
    - kan råvarerne opbevares og transporteres uden at være kølet, hvis de oparbejdes senest tolv timer efter, at de er udvundet.
    - kan råvarer, der indsamles i detailforretninger eller lokaler ved salgssteder, hvor der kun opskæres og opbevares kød med henblik på direkte levering til den endelige forbruger, anvendes til fremstilling af afsmeltet animalsk fedt, hvis de er i tilfredsstillende hygiejnisk stand og ordentligt emballeret. Hvis råvarerne ikke indsamles dagligt, skal de nedkøles umiddelbart efter indsamlingen.
4. Råvarerne skal oparbejdes ved afsmeltning, udpresning eller en anden egnet metode efterfulgt af adskillelse af fedtet ved dekantering, centrifugering, filtrering eller en anden egnet metode. Det er forbudt at anvende opløsningsmidler.

5. Afsmeltet animalsk fedt, der fremstilles i henhold til punkt 1, 2, 3 og 4, kan med henblik på forbedring af dets fysisk-kemiske kvalitet raffineres på samme virksomhed eller på en anden virksomhed, hvis fedtet, der skal raffineres, opfylder de normer, som er fastsat i punkt 6.

6. Afsmeltet animalsk fedt skal afhængigt af typen opfylde følgende normer:

	Drøvtyggere			Svin			Andet animalsk fedt	
	Spiseligt talg		Talg til raffinering	Spiseligt svinefedt		Fedt og andet svinefedt til raffinering	Spiseligt	Til raffinering
	Premier jus ⁽¹⁾	Andet		Fedt ⁽²⁾	Andet			
ffa (% m/m oliesyre) max.	0,75	1,25	3,0	0,75	1,25	2,0	1,25	3,0
Peroxid max.	4 meq/kg	4 meq/kg	6 meq/kg	4 meq/kg	4 meq/kg	6 meq/kg	4 meq/kg	10 meq/kg
Uopløselige urenheder i alt	max. 0,15 %			max. 0,5 %				
Lugt, smag, farve	Normal							

⁽¹⁾ Afsmeltet animalsk fedt fremstillet ved afsmeltning ved lav temperatur af fersk fedt fra hjerte, netmave, nyrer og mesenterium fra kvæg og fedt fra opskæringsvirksomheder.

⁽²⁾ Fersk fedt fremstillet ved afsmeltning af fedtvæv fra svin.

7. Grever til konsum:

- i) skal, når de afsmeltes ved en temperatur på 70 °C eller derunder, opbevares ved en temperatur på under 7 °C i højst 24 timer eller ved -18 °C eller derunder
- ii) skal, når de afsmeltes ved en temperatur på over 70 °C og greverne har et vandindhold på 10 % (m/m) eller derover, opbevares:
  - ved en temperatur på under 7 °C i højst 48 timer eller ved enhver anden tid- og temperaturkombination, der giver tilsvarende garanti
  - ved -18 °C eller derunder
- iii) er, når de afsmeltes ved en temperatur på over 70 °C og greverne har et vandindhold på under 10 % (m/m), ikke underkastet nogen særlige temperaturkrav.

AFSNIT XIV

Behandlede maver, blærer og tarme

1. Virksomheder, der behandler maver, blærer og tarme, skal sørge for, at produkter, der ikke kan opbevares ved omgivelsestemperatur, opbevares i dertil indrettede rum, indtil de afsendes. Navnlige skal produkter, der hverken er saltet eller tørret, opbevares ved højst 3 °C.
2. Dyretarme, -blærer og -maver må kun afsættes, hvis:
  - a) tarmene, blærerne og maverne stammer fra dyr, der er blevet slagtet på et slagteri under myndighedernes tilsyn og undersøgt før og efter slagtning.
  - b) tarmene, blærerne og maverne kommer fra en virksomhed, der er autoriseret af myndighederne.
  - c) tarmene, blærerne og maverne er rensat og skrabet og derpå saltet, varmebehandlet eller tørret.
  - d) der efter den i litra c) nævnte behandling er truffet effektive foranstaltninger til at forhindre, at tarmene, blærerne og maverne forurenes på ny.

Dyretarme, -blærer og -maver må kun importeres fra tredjelande ved forelæggelse af et certifikat, der er udstedt og underskrevet af en embedsdyrlæge, som bekræfter ovenstående.

A F S N I T X V

Gelatine

KAPITEL I

KRAV TIL RÅVARER

1. Følgende råvarer må anvendes til fremstilling af gelatine til konsum:

- knogler
- huder og skind fra opdrættede drøvtyggere
- svinehuder og -skind
- fjerkræskind
- sener
- huder og skind fra vildtlevende vildt
- fiskeskind og -ben.

2. Det er forbudt at anvende knogler fra drøvtyggere, der er født, opdrættet eller slagtet i lande eller områder, der ifølge EF-retsfor skrifterne er klassificeret som udsat for høj BSE-risiko.

3. Det er forbudt at anvende garvede huder og skind.

4. De råvarer, der er nævnt i de første fem led i punkt 1, skal hidrøre fra dyr, der er blevet slagtet på et slagteri, og hvis kroppe er blevet fundet egnede til konsum efter undersøgelsen før og efter slagtning, og huder og skind fra vildtlevende vildt skal hidrøre fra vildtlevende vildt, som er fundet egnede til konsum.

5. Råvarerne skal komme fra fødevarevirksomheder, der er autoriseret eller registreret i henhold til denne forordning.

Indsamlingscentraler og garverier, der har til hensigt at levere råvarer til fremstilling af gelatine til konsum, skal godkendes til dette formål og registreres af myndighederne og opfylde følgende krav:

- a) De skal have lagerrum med faste gulve og glatte vægge, der er lette at rengøre og desinficere, og skal eventuelt være udstyret med køleanlæg.
- b) Lagerrummene skal renholdes og vedligeholdes på tilfredsstillende måde, så de ikke er en kilde til forurening af råvarerne.
- c) Hvis råvarer, der ikke er i overensstemmelse med denne del, opbevares og/eller forarbejdes på disse virksomheder, skal de holdes adskilt fra råvarer, der er i overensstemmelse med denne del, under hele forløbet fra modtagelse, opbevaring og forarbejdning til afsendelse.

6. For importen til EF af råvarer til fremstilling af gelatine til konsum gælder følgende bestemmelser:

- Medlemsstaterne tillader kun import af disse råvarer fra tredjelande, der står på en liste, som opstilles med henblik herpå.
- Hver sending skal ledsages af et certifikat, som der er fastlagt et forlæg til efter proceduren i artikel 6.

KAPITEL II

TRANSPORT OG OPBEVARING AF RÅVARER

1. Under transporten og ved leveringen til indsamlingscentralen, garveriet eller gelatinevirksomheden skal råvarerne ledsages af et dokument med oplysning om deres oprindelse.

2. Råvarerne skal transporteres og opbevares kølet eller frosset, medmindre de forarbejdes senest 24 timer efter at være afsendt.

Affedtede og tørrede knogler eller benbrusk, saltede, tørrede og kalkbehandlede huder og huder og skind, der er behandlet med syre eller base, kan dog transporteres og oplagres ved omgivelsestemperatur.

KAPITEL III

BETINGELSER, DER SKAL OVERHOLDES VED FREMSTILLING AF GELATINE

1. Gelatine skal fremstilles ved en proces, hvor:
  - alt knoglemateriale fra drøvtryggere, der er født, opdrættet eller slagtet i lande eller områder, som ifølge EF-retsfor skrifterne er klassificeret som udsat for lav BSE-risiko, knuses fint og affedtes med hedt vand og behandles med fortyndet saltsyre (med en minimumskoncentration på 4 % og en pH-værdi < 1,5) i mindst to dage efterfulgt af en alkalisk behandling med en mættet calciumhydroxidopløsning (pH-værdi > 12,5) i mindst 20 dage med sterilisering ved 138-140 °C i fire sekunder, eller en tilsvarende proces, som er godkendt af Kommissionen efter høring af den relevante videnskabelige komité.
  - andre råvarer behandles med syre eller base efterfulgt af en eller flere skylninger. pH-værdien skal derefter reguleres. Gelatinen skal udvindes ved en eller flere på hinanden følgende opvarmninger efterfulgt af rensning ved filtrering og sterilisering.
2. Brug af andre konserveringsmidler end svovldioxid og hydrogenperoxid er forbudt.
3. Hvis hygiejnebestemmelserne for gelatine, der ikke er til konsum, er nøjagtigt de samme som for gelatine til konsum, kan fremstilling og opbevaring foregå på samme virksomhed.

KAPITEL IV

KRAV TIL FÆRDIGVARENE

Grænseværdier

Stof	Grænseværdi
As	1 ppm
Pb	5 ppm
Cd	0,5 ppm
Hg	0,15 ppm
Cr	10 ppm
Cu	30 ppm
Zn	50 ppm
Vand (105 °C)	15 %
Aske (550 °C)	2 %
SO ₂ (Reith Williams)	50 ppm
H ₂ O ₂ (Den Europæiske Farmakopé 1986 (V ₂ O ₂))	10 ppm

BILAG III

IMPORT AF ANIMALSKE PRODUKTER FRA TREDJELANDE

Dette bilag gælder, medmindre andet er fastsat i dyresundhedsbestemmelserne for import af animalske produkter i Rådets forordning (EF) nr. .../... om dyresundhedsbestemmelser for produktion, afsætning og import af animalske produkter til konsum.

I. Bestemmelser om udarbejdelse af lister over tredjelande, hvorfra import af animalske produkter er tilladt

For at sikre, at de almindelige bestemmelser, som er nævnt i artikel 12 i forordning (EF) nr. ... (om fødevarerhygiejne), overholdes, gælder følgende:

Efter proceduren i artikel 6 gør Kommissionen følgende:

- a) udarbejder lister over de tredjelande eller dele af tredjelande, hvorfra import af animalske produkter er tilladt. Disse lister opstilles på grundlag af et EF-kontrolbesøg.

Ved opstillingen af listerne, skal der især tages hensyn til:

- i) tredjelandets lovgivning
  - ii) myndighedernes opbygning i tredjelandet og dets kontroltjenesters opbygning, disses beføjelser og det tilsyn, de er undergivet, samt deres muligheder for effektivt at føre kontrol med anvendelsen af den pågældende lovgivning
  - iii) de faktiske hygiejnebetingelser for produktion, fremstilling, håndtering, oplagring og forsendelse af animalske produkter til EF
  - iv) de garantier, som tredjelandet kan give med hensyn til opfyldelse af eller ligestilling med de relevante sundhedsbetingelser
  - v) erfaringen med afsætningen af produktet fra tredjelandet og resultaterne af importkontrollen
  - vi) resultaterne af EF-kontrollen og/eller -systemrevisionen i tredjelandet, især resultaterne af vurderingen af myndighederne
  - vii) den sundhedsstatus, som husdyrbestanden, andre husdyr og vildtbestanden i tredjelandet har, og den generelle sundhedssituation i landet, der eventuelt kan udgøre en fare for folkesundheden i EF
  - viii) den regelmæssighed og hurtighed, hvormed tredjelandet giver oplysning om forekomst af biologiske risici, herunder forekomst af marine biotoksiner i fiskeri- eller akvakulturområder
  - ix) det forhold, at der findes, gennemføres og gives meddelelse om et program til bekæmpelse af zoonoser
  - x) tredjelandets lovgivning om brug af stoffer og veterinærlægemidler, herunder bestemmelserne om forbud eller godkendelse, distribution og markedsføring samt bestemmelserne om indgift og kontrol
  - xi) det forhold, at der findes, gennemføres og gives meddelelse om et overvågningsprogram for restkoncentrationer
  - xii) tredjelandets lovgivning om tilberedning og anvendelse af foderstoffer, herunder procedurer for anvendelse af tilsætningsstoffer og tilberedning og anvendelse af foderlægemidler samt hygiejne kvaliteten af de råvarer, der anvendes til tilberedning af foderstoffer, og færdigvarens hygiejne kvalitet.
- b) fastsætter for hvert produkt eller gruppe af produkter særlige importbetingelser for hvert tredjeland eller gruppe af tredjelande under hensyn til sundhedssituationen i tredjelandet eller tredjelandene.

De særlige importbetingelser skal omfatte følgende:

- i) identifikation af den myndighed, der er ansvarlig for den officielle kontrol af de pågældende produkter og for at underskrive sundhedscertifikater
- ii) de nærmere enkeltheder vedrørende det sundhedscertifikat, der skal ledsage sendinger til EF. Certifikatet:
  - skal være udfærdiget på mindst et af afsendelseslandets og bestemmelseslandets sprog og mindst et af sprogene i den medlemsstat, hvor kontrollen på grænsekontrolstedet finder sted
  - skal ledsage produkterne i den originale udgave

- må kun bestå af ét blad
- må kun gælde én modtager.

Certifikaterne skal udstedes den dag, hvor produkterne læses for at blive sendt til bestemmelseslandet.

- iii) anbringelse af et sundhedsmærke til identifikation af de animalske produkter, især ved angivelse af afsendestredjelandet (landets fulde navn eller ISO-forkortelsen for det) og oprindelsesvirksomhedens godkendelsesnummer, navn og adresse

c) fastsætter eventuelt almindelige importbetingelser for et givet produkt.

II. Betingelser for udarbejdelse og ajourføring af lister over virksomheder, herunder fabriksfartøjer og frysefartøjer

Virksomheder, fabriksfartøjer og frysefartøjer og for levende toskallede bløddyr vedkommende produktions- og høstområder må kun sende animalske produkter til EF, hvis de står på en liste, der skal opstilles og ajourføres efter følgende procedurer:

1. Ligestillingsaftaler

Listerne over virksomheder skal udarbejdes og ajourføres i henhold til bestemmelserne i den relevante ligestillingsaftale.

2. af Kommissionen

Hvis resultatet af Kommissionens kontrol som nævnt under I er tilfredsstillende:

a) Listerne skal vedtages af Kommissionen efter proceduren i artikel 6 på grundlag af en meddelelse fra tredjelandets myndigheder til Kommissionen.

- i) En virksomhed kan kun optages på en liste, hvis den er officielt godkendt til eksport til EF af tredjelandets myndigheder. Denne godkendelse er betinget af:

- at EF-kravene er opfyldt
- at en officiel kontroljeneste i tredjelandet fører tilsyn.

- ii) Et område, hvor der produceres eller høstes levende toskallede bløddyr, skal være i overensstemmelse med den gældende lovgivning i EF.

iii) Fabriksfartøjer og frysefartøjer skal godkendes:

- af myndighederne i det tredjeland, hvis flag fartøjet fører
- eller af myndighederne i et andet tredjeland, på betingelse af at dette tredjeland står på EF-listen over tredjelande, hvorfra det er tilladt at importere fiskerivarer til EF, og fiskerivarerne landes regelmæssigt på dets område og kontrolleres af dets myndigheder, som skal anbringe sundhedsmærker på varerne og udstede sundhedscertifikater
- eller af en medlemsstat.

b) Godkendte lister ændres således:

- Kommissionen underretter medlemsstaterne om tredjelandets forslag til ændringer af listerne over virksomheder senest fem arbejdsdage efter at have modtaget de foreslåede ændringer.
- Medlemsstaterne har efter at have modtaget ændringerne af listerne over virksomheder syv arbejdsdage til at sende eventuelle skriftlige bemærkninger til Kommissionen.
- Hvis blot en medlemsstat har fremsat skriftlige bemærkninger, underretter Kommissionen medlemsstaterne senest fem arbejdsdage efter at have modtaget dem og sætter spørgsmålet på dagsordenen for Den Stående Veterinærkomité's næste møde, for at der kan træffes afgørelse efter proceduren i artikel 6.
- Modtages der ingen bemærkninger fra medlemsstaterne inden udløbet af den frist, der er nævnt i andet led, betragtes ændringerne af listen som accepteret af medlemsstaterne. Kommissionen underretter medlemsstaterne inden for fem arbejdsdage, og det er tilladt at importere fra disse virksomheder fem arbejdsdage efter, at medlemsstaterne har modtaget denne information.
- Kommissionen offentliggør listerne i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

3. EF-bemyndigelse af et tredjeland til at udarbejde og ajourføre virksomhedslistes

Kommissionen kan efter kontrol og/eller systemrevision på stedet af de kriterier, som er nævnt under I, give et tredjelandets myndigheder mulighed for at udarbejde og ajourføre lister på følgende betingelser:

- a) En virksomhed kan kun optages på en liste, hvis den er officielt godkendt til eksport til EF af tredjelandets myndigheder. Denne godkendelse er betinget af:
  - at EF-kravene er opfyldt
  - at en officiel kontroltjeneste i tredjelandet fører tilsyn.Hver virksomhed skal tildeles et godkendelsesnummer.
- b) Fabriksfartøjer og frysefartøjer skal godkendes af myndighederne i det tredjeland, hvis flag fartøjet fører.
- c) Områder, hvor der produceres og høstes levende toskallede bløddyr, kan kun godkendes, hvis de overholder de gældende bestemmelser i EF.
- d) Hvis EF-bestemmelserne ikke overholdes, skal myndighederne have reelle beføjelser
  - til at gennemtvinge, at mangler afhjælpes inden for en rimelig frist, og
  - til at sørge for, at eksporten til EF suspenderes, eller at virksomheder, fabriks- og frysefartøjer og områder, hvor der produceres og høstes levende toskallede bløddyr, som er under deres ansvar, mister deres godkendelse, hvis det ikke er muligt at afhjælpe manglerne inden for en rimelig frist, eller hvis folkesundheden er truet.
- e) Tredjelandenes myndigheder skal sende en ajourført liste til Kommissionen, som gør listen tilgængelig for tredjemand på et bestemt Internetsted.

Kun de virksomheder, der står på denne liste, må sende animalske produkter til EF.

4. Beslutninger i enkelttilfælde

For at tage hensyn til særlige forhold kan der efter proceduren i artikel 6 gives tilladelse til direkte import fra en virksomhed i et tredjeland, hvis sidstnævnte ikke er i stand til at give de garantier, som er nævnt under I. I så fald skal den pågældende virksomhed have en særlig godkendelse efter en kommissionskontrol. I godkendelsesbeslutningen skal de særlige betingelser for import af varer fra virksomheden anføres.

III. Andre Bestemmelser

1. Det er kun tilladt at importere produkter fra et tredjeland til EF,
  - hvis de er tilvirket i afsendestredjelandet eller, når det gælder fiskerivarer, af afsendestredjelandets fabriksfartøjer eller frysefartøjer
  - hvis de er fremstillet eller tilvirket i et andet tredjeland end afsendestredjelandet og produktet kommer fra en godkendt virksomhed i et tredjeland, der står på en EF-liste
  - hvis de eventuelt er tilvirket eller fremstillet i EF.
2. Om nødvendigt kan Kommissionen vedtage særlige betingelser for import af produkter til specifikke formål efter proceduren i artikel 6.

Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om nærmere bestemmelser for tilrettelæggelsen af den officielle kontrol af animalske produkter til konsum

(2000/C 365 E/04)

(EØS-relevant tekst)

KOM(2000) 438 endelig udg. — 2000/0180(COD)

(Forelagt af Kommissionen den 14. juli 2000)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN
EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 152, stk. 4, litra b),

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget,

efter fremgangsmåden i traktatens artikel 251, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) EF-retsforskrifterne fastlægger de generelle regler for den officielle kontrol med fødevarer.
- (2) Ud over de generelle regler bør der fastsættes nærmere regler for den officielle kontrol med animalske produkter for at tage hensyn til de særlige dyresundhedsmæssige og sundhedsmæssige risici, som sådanne produkter kan indebære.
- (3) De nærmere regler for den officielle kontrol med animalske produkter må omfatte alle aspekter af betydning for sådanne produkters sikkerhed, hvad angår menneskers og dyrs sundhed, navnlig krav vedrørende primærproduktionen og den efterfølgende håndtering, fremstilling, forarbejdning, oplagring og transport af dyr og produkter, undersøgelser af slagtedyrr før slagtning, dyrevelfærd, undersøgelser af slagtekroppe efter slagtning, overholdelse af hygiejnekrav i virksomhederne, den nødvendige behandling af animalske produkter med henblik på at fjerne dyresundhedsmæssige risici samt andre foranstaltninger til beskyttelse af menneskers og dyrs sundhed.
- (4) Den officielle kontrol skal omfatte de aspekter, som er af størst betydning for beskyttelsen af menneskers og dyrs sundhed, og bør baseres på de senest foreliggende oplys-

ninger om de problemer, som kan udgøre en fare for menneskers sundhed.

- (5) Den officielle kontrol bør gennemføres med henblik på at analysere og identificere potentielle sundhedsrisici for dem, der håndterer eller konsumerer animalske produkter.
- (6) De detaljerede regler for tilrettelæggelsen af den officielle kontrol bør baseres på en egentlig risikoanalyse og på den videnskabelige komité's udtalelser. Der er derfor nødvendigt at foretage en risikovurdering af de nuværende procedurer for undersøgelsen før og efter slagtning. I afventning af resultaterne heraf bør de nuværende undersøgelsesprocedurer fortsat være gældende.
- (7) Det må sikres, at dyrevelfærdsbestemmelserne overholdes, navnlig hvad angår en human slagtning af dyrene.
- (8) I Rådets direktiv 89/662/EØF af 11. december 1989 om veterinærkontrol i samhandelen i Fællesskabet med henblik på gennemførelse af det indre marked ⁽¹⁾, senest ændret ved akten vedrørende Østrigs, Finlands og Sveriges tiltrædelse, er det fastsat, at den officielle kontrol af animalske produkter for at sikre den frie varebevægelighed inden for EF skal gennemføres på det sted, hvor varerne afsendes, og at der i bestemmelsesmedlemsstaten kan foretages stikprøvekontrol på bestemmelsesstedet. Foreligger der begrundet formodning om uregelmæssigheder, kan der dog foretages kontrol, medens varerne er undervejs.
- (9) EF-bestemmelserne om fødevarer sikkerhed må hvile på et solidt videnskabeligt grundlag. De videnskabelige komitéer vedrørende forbrugerbeskyttelse og levnedsmiddelsikkerhed, der er nedsat ved Kommissionens afgørelse 97/579/EF ⁽²⁾, bør derfor høres, når der er behov herfor.
- (10) Da de for gennemførelsen af nærværende forordning nødvendige foranstaltninger er generelle foranstaltninger efter artikel 2 i Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen ⁽³⁾, bør de vedtages efter forskriftsproceduren i artikel 5 i nævnte afgørelse —

⁽¹⁾ EFT L 395 af 30.12.1989, s. 13.

⁽²⁾ EFT L 237 af 28.8.1997, s. 18.

⁽³⁾ EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Denne forordning fastlægger de nærmere bestemmelser for tilrettelæggelsen af den officielle dyresundhedsmæssige og sundhedsmæssige kontrol af animalske produkter til konsum.

Artikel 2

I forbindelse med denne forordning finder definitionerne i

- Rådets direktiv 89/662/EØF om veterinærkontrol i samhandelen i Fællesskabet med henblik på gennemførelse af det indre marked
- Rådets forordning .../. ... af ... om dyresundhedsbestemmelser for produktion, afsætning og import af animalske produkter til konsum
- Europa-Parlamentets og Rådets forordning .../. ... om fødevarerhygiejne

tilsvarende anvendelse.

Artikel 3

Ud over de mere generelle krav til den officielle kontrol med fødevarer, der er fastlagt i EF-bestemmelserne, skal medlemsstaterne sikre, at animalske produkter underkastes officiel kontrol i overensstemmelse med denne forordning.

Artikel 4

Efter proceduren i artikel 5 og om nødvendigt efter at have indhentet udtalelse fra den relevante videnskabelige komité skal Kommissionen:

- a) ændre eller supplere bilagene til denne forordning for at tage hensyn til den videnskabelige og tekniske udvikling, navnlig hvad angår de for kød gældende procedurer for undersøgelsen før og efter slagtning
- b) vedtage eventuelle gennemførelsesbestemmelser, der er nødvendige for at sikre en ensartet anvendelse af denne forordning.

Artikel 5

1. Kommissionen bistås af Den Stående Veterinærkomité, der er nedsat ved Rådets afgørelse 68/361/EØF ⁽¹⁾.
2. Når der henvises til nærværende stykke, finder den i artikel 5 i afgørelse 1999/468/EF omhandlede forskriftsprocedure anvendelse i overensstemmelse med artikel 7, stk. 3, og artikel 8 i samme afgørelse.
3. Den periode, der er omhandlet i artikel 5, stk. 6, i afgørelse 1999/468/EF, er på tre måneder.

Artikel 6

Denne forordning træder i kraft på dagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Den anvendes fra den 1. januar 2004.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

⁽¹⁾ EFT L 225 af 18.10.1968, s. 23.

BILAG I

KONTROLKRAV FOR ALLE PRODUKTER

- 1) Der foretages officiel kontrol af animalske produkter i alle produktionsled fra og med den primære produktion til og med afsætningen, herunder:
  - a) Kontrol på bedrifterne med henblik på at kontrollere overholdelsen af hygiejnekrav og dyresundhedsbestemmelser. Sådant kontrol kombineres med den i EF-bestemmelserne foreskrevne kontrol vedrørende dyrevelfærd, restkoncentrationer og fødevarer.

Hvis bestemmelserne vedrørende dyrevelfærd eller restkoncentrationer ikke overholdes, eller hvis der diagnosticeres sygdomme, som kan overføres til mennesker eller dyr, skal der træffes de fornødne foranstaltninger.

I forbindelse med slagtedyr skal den officielle tjeneste, der har ansvaret for undersøgelsen på slagteriet før og efter slagtingen, underrettes om ethvert problem, der er konstateret på bedriften, og som kan være af betydning for fødevarer sikkerheden.
  - b) Kontrol på virksomhederne med henblik på at efterprøve eller undersøge overholdelsen af de særlige hygiejnekrav, der er fastlagt i forordning . . . (om særlige hygiejnebestemmelser for animalske fødevarer), navnlig kontrol af:
    - overholdelsen af autorisationsbetingelserne, hvor dette er relevant
    - den korrekte anvendelse af sundhedsmærkerne eller godkendelsesnumrene
    - produkternes sundhedsmæssige kvalitet
    - overholdelsen af temperaturkrav og i givet fald mikrobiologiske krav.
  - c) Kontrol i forbindelse med afsætningen af produkterne, idet kravene i Rådets direktiv 89/662/EØF dog ikke derved indskrænkes, navnlig med henblik på at kontrollere eller undersøge:
    - overholdelsen af reglerne om sundhedsmærkning
    - overholdelsen af kravet om, at kølekæden ikke må brydes
    - de dokumenter, som ledsager forsendelsen, hvis det er relevant.
  - d) Enhver anden kontrol, der er nødvendig for at efterprøve, at EF-retsfor skrifterne overholdes.
- 2) Under den officielle kontrol
  - a) skal virksomhedens leder, ejeren eller dennes repræsentant og personer, der er ansvarlige for produkterne under afsætningen, lette gennemførelsen af kontrollen, sørge for passende arbejdsbetingelser, og efter behov stille den plads og de faciliteter til rådighed, som er påkrævet for gennemførelsen af en korrekt kontrol
  - b) skal myndighederne have fri adgang til virksomhederne og alle andre infrastrukturer såsom bedrifter, fartøjer, transportmidler, auktionshaller osv.

BILAG II

KØDUNDERSØGELSE

KAPITEL I

GENERELLE KRAV FOR ALLE FORMER FOR KØD

Den officielle kontrol omfatter undersøgelse før og efter slagtning af dyr til konsum. Undersøgelserne før og efter slagtning skal foretages efter de i dette bilag beskrevne procedurer, indtil den relevante videnskabelige komité har afgivet en udtalelse om eventuelle ændringer heraf.

I. Ansvarsområder og kontrolhyppighed

- 1) Den officielle kontrol foretages under tilsyn af embedsdyrlægen og på hans ansvar. Embedsdyrlægen kan bistås af medhjælpere, der arbejder under hans tilsyn og på hans ansvar, ved udførelsen af følgende opgaver:
  - a) når der på bedriften skal foretages undersøgelse før slagtning, indsamling af de oplysninger, som embedsdyrlægen har behov for til vurdering af oprindelsesbesætningens eller -flokkes sundhedsstatus og for at kunne stille en diagnose
  - b) undersøgelse på slagteriet efter slagtning, forudsat at embedsdyrlægen faktisk kan føre tilsyn med medhjælpernes arbejde på selve stedet; i dette tilfælde er det medhjælperens opgave at foretage en indledende kontrol af dyrene og at bistå ved udførelsen af arbejde af rent praktisk art
  - c) undersøgelse efter slagtning, forudsat at embedsdyrlægen faktisk kan føre tilsyn med medhjælpernes arbejde på selve stedet
  - d) sundhedskontrol af opskåret og oplagret kød
  - e) kontrol af og tilsyn med autoriserede virksomheder, transportmidler osv.
- 2) For at kunne yde ovennævnte bistand skal medhjælperne indgå i et kontrollhold, der arbejder under embedsdyrlægens tilsyn og på hans ansvar, og de skal være uafhængige af den virksomhed, der kontrolleres. Den pågældende medlemsstats myndigheder fastlægger sammensætningen af kontrollholdet på en sådan måde, at embedsdyrlægen kan føre tilsyn med udførelsen af ovennævnte arbejdsopgaver.
- 3) Den officielle kontrols hyppighed fastlægges på grundlag af en vurdering af de tilstedeværende sundhedsrisici. Det skal navnlig sikres:
  - a) at der på slagterier er mindst én embedsdyrlæge til stede såvel under hele undersøgelsen før slagtning som under hele undersøgelsen efter slagtning; de enkelte medlemsstater kan anmode om en undtagelse fra dette krav for at imødekomme behovet i små og mellemstore slagterier; i den forbindelse skal de forelægge Kommissionen et fuldt dokumenteret dossier som begrundelse for deres anmodning; dossieret skal indeholde oplysninger om kvalifikationerne for de kontrollører, der træder i embedsdyrlægens sted, om typen af slagterier, hvor disse skal fungere, og om de arbejdsbetingelser, hvorunder de vil foretage kontrollen; Kommissionen gennemgår dossieret og godkender i givet fald anmodningen efter proceduren i artikel 5; i en sådan godkendelse kan der fastlægges betingelser, som skal være opfyldt, for at undtagelsen må anvendes
  - b) at der i opskæringsvirksomheder mindst en gang om dagen er et medlem af kontrollholdet til stede, når der arbejdes med kødet
  - c) at der på autoriserede kølelagre og pakkecentre med regelmæssige mellemrum er et medlem af kontrollholdet til stede.
- 4) Om nødvendigt fastsættes der nærmere bestemmelser for den i artikel 5 nævnte procedure.

II. Undersøgelse før slagtning

- 1) Før slagtningen skal der foretages en undersøgelse af dyrene. Belysningen skal være tilfredsstillende.
- 2) Hvor det er foreskrevet i denne forordning, skal undersøgelsen før slagtning foregå på den bedrift, dyrene kommer fra.
- 3) Ved undersøgelsen skal det navnlig konstateres:
  - a) om dyrene er identificeret korrekt og ikke kommer fra en bedrift eller et område, der er omfattet af et forbud mod flytning af dyresundhedsmæssige grunde, medmindre EF-bestemmelserne tillader det

- b) om dyrene er angrebet af en sygdom, der kan overføres til mennesker eller dyr, eller om de udviser symptomer på eller deres almentilstand vækker formodning om en sådan sygdom
  - c) om dyrene udviser symptomer på en sygdom eller en forstyrrelse, der påvirker deres almentilstand, og som kan gøre deres kød uegnet til konsum
  - d) om dyrevelfærdsbestemmelserne er blevet overholdt
  - e) om de dyr, der sendes til slagtning, er rene; hvis de ikke er rene, skal embedsdyrlægen give de nødvendige anvisninger til sikring af, at dyrene rengøres, eller det på anden måde undgås, at kødet forurenes i forbindelse med slagtningen
  - f) om dyrene kommer fra en bedrift eller et område, der er undergivet dyresundhedsmæssige eller sundhedsmæssige restriktioner
  - g) om der foreligger andre forhold, som kan have uheldige følger for menneskers eller dyrs sundhed
  - h) om bestemmelserne om anvendelse af veterinærlægemidler er blevet overholdt.
- 4) Dyr:
- der er angrebet af en anmeldelsespligtig sygdom eller en sygdom, der kan overføres til mennesker eller dyr
  - der viser tegn på, at de har fået indgivet stoffer eller har indtaget stoffer, som kan medføre, at deres kød indebærer en fare for menneskers sundhed,
- må ikke slagtes til konsum. Sådanne dyr skal aflives separat og deres kød skal bortskaffes på hygiejnisk måde.
- 5) Slagtningen skal udsættes for dyr, der mistænkes for at lide af en sygdom eller som udviser tegn på forhold, som kan have uheldige følger for menneskers eller dyrs sundhed. Sådanne dyr skal om nødvendigt underkastes en grundig undersøgelse, så der kan stilles en diagnose. Hvis det er nødvendigt at foretage undersøgelse efter slagtning for at kunne stille en diagnose, kan embedsdyrlægen bestemme, at dyrene skal slagtes separat eller efter afslutningen af den normale slagtning. Sådanne dyr skal underkastes en undersøgelse efter slagtning, som, hvis det findes nødvendigt, skal suppleres med prøvetagning og laboratorieundersøgelser.
- 6) Slagtning af dyr som led i en særlig plan for udryddelse af eller kontrol med en bestemt sygdom, såsom brucellose og tuberkulose eller andre zoonotiske agenser såsom salmonellose, skal foregå på de betingelser, som embedsdyrlægen fastsætter, og under dennes direkte tilsyn.

III. Undersøgelse efter slagtning

- 1) Slagtede dyr skal straks underkastes en undersøgelse efter videnskabelige regler. Denne undersøgelse skal navnlig omfatte:
- a) besigtigelse af det slagtede dyr og dets organer med henblik på at afsløre synlig forurening eller andre mangler
  - b) palpering og, hvis embedsdyrlægen finder det nødvendigt, indsnit i de dele af dyret, der har undergået forandringer eller af andre grunde er mistænkelige
  - c) organoleptisk undersøgelse
  - d) om nødvendigt laboratorieundersøgelser, især for at påvise tilstedeværelse af zoonotiske sygdomsagenser
  - e) de foranstaltninger, der findes nødvendige for at kontrollere overholdelsen af EF-bestemmelserne om anvendelse af veterinærlægemidler og andre kemiske stoffer, der anvendes i landbruget, og om restkoncentrationer.
- 2) Hvis det er nødvendigt for at stille en diagnose eller foretage yderligere undersøgelser, kan embedsdyrlægen kræve, at slagtetempoet nedsættes, eller at slagtningen standses.
- 3) Hvis undersøgelsen før eller efter slagtning afslører forhold, der kan have uheldige sundhedsmæssige eller dyresundhedsmæssige følger, kan embedsdyrlægen anmode om, at der foretages de nødvendige laboratorieundersøgelser, hvis han anser dette for påkrævet for at kunne stille en diagnose eller for at fastslå restkoncentrationer af stoffer med farmakologisk virkning, som den konstaterede patologiske tilstand giver formodning om en forekomst af.
- Hvis der stadig er tvivl, skal der foretages de yderligere snit og undersøgelser, som er nødvendige for, at der kan stilles en endelig diagnose.
- 4) Hvor der skal gøres indsnit i lymfeknuderne, skal der systematisk foretages flere indsnit, og knuderne skal besigtiges.
- 5) Det skal i forbindelse med undersøgelsen træffes forholdsregler for at sikre, at kødet ikke kontamineres, f.eks. ved palpering, opskæring eller indsnit.

IV. Nødslagtning

Af kød fra dyr, som er blevet nødslagtet, skal der ud over den normale undersøgelse efter slagtning udtages prøver med henblik på yderligere undersøgelse eller foretages andre undersøgelser, som findes nødvendige.

V. Beslutning på grundlag af sundhedskontrollen

På grundlag af undersøgelsen før og efter slagtning skal følgende kød erklæres uegnet til konsum:

a) kød fra dyr

- der er angrebet af en af de sygdomme, som kan give anledning til dyresundhedsmæssige restriktioner, medmindre der er indført procedurer i henhold til de gældende EF-forskrifter for at udelukke enhver dyresundhedsmæssig risiko
- med kakeksi
- der er blevet slagtet for unge

b) kød, der udviser tegn på

- kakeksi
- generaliseret infektiøs sygdom
- septikæmi, pyæmi, toxæmi eller viræmi
- restkoncentrationer af forbudte stoffer eller restkoncentrationer, der overstiger de tilladte EF-grænseværdier
- ondartede eller mangfoldige tumorer
- mangfoldige abscesser
- alvorlige beskadigelser forskellige steder på slagtekroppen eller i forskellige indvolde
- utilstrækkelig afblødning
- udbredt blod- eller seruminfiltration
- udbredt forekomst af parasitter under huden eller i musklerne
- blodudtrædning
- organoleptiske afvigelser, hvor dette er relevant
- afvigelser i konsistens, navnlig ødem eller kraftig afmagring
- udbredte læsioner, urenheder eller forurening

c) dele af slagtede dyr, der udviser lokale læsioner eller lokal forurening eller infektion, som ikke berører det øvrige køds sundhedstilstand

d) blod fra dyr, hvis kød er blevet erklæret uegnet til konsum i henhold til ovenstående, og blod forurenet med maveindhold eller andet

e) slagtekroppe, for hvis vedkommende slagteaffaldet ikke er blevet undersøgt efter slagtning, medmindre andet er fastsat i denne forordning

f) slagtekroppe af dyr, som på grund af andre omstændigheder efter embedsdyrlægens mening kan udgøre en fare for folkesundheden.

Embedsdyrlægen kan give instruks om, at kødet kun må anvendes til et bestemt formål som f.eks. forarbejdning.

VI. Meddelelse af undersøgelsesresultaterne

Resultaterne af undersøgelsen før og efter slagtning registreres af embedsdyrlægen. Hvis der ved undersøgelsen konstateres en sygdom eller en tilstand, som kan have uheldige følger for folke- eller dyresundheden, eller der findes restkoncentrationer, skal sådanne oplysninger meddeles til den officielle tjeneste, der er ansvarlig for overvågningen af den bedrift, dyrene kommer fra, samt til den person, der er ansvarlig for de pågældende dyr. Efter en sådan meddelelse skal der straks træffes forholdsregler til afhjælpning af situationen.

VII. Medhjælperes faglige kvalifikationer

- 1) Kun personer, der har bestået en prøve, som afholdes af medlemsstatens kompetente myndighed, må ansættes som medhjælpere.
- 2) Kun kandidater, der kan dokumentere
  - a) at de har fulgt en teoretisk uddannelse af mindst 400 timers varighed, herunder laboratorieøvelser, og
  - b) at de har været i praktik i mindst 200 timer,kan gå op til ovennævnte prøve. Praktikperioden skal tilbringes på slagterier, opskæringsvirksomheder, kølelagre og kontrolsteder for kød eller, når det gælder undersøgelsen før slagtning, på en bedrift.
- 3) Prøverne for medhjælpere skal bestå af en teoretisk del og en praktisk del og omfatte følgende emner:
  - a) hvad angår undersøgelse på bedrifter:
    - i) den teoretiske del:
      - godt kendskab til landbruget – struktur, økonomisk betydning, produktionsmetoder, international handel osv.
      - anatomi og patologi
      - grundlæggende kendskab til sygdomme – virus, bakterier, parasitter osv.
      - sygdomskontrol, brug af lægemidler og vacciner og undersøgelse for restkoncentrationer
      - hygiejne- og sundhedskontrol
      - dyrevelfærd på bedriften, under transport og på slagteriet
      - miljøkrav – i bygninger, på bedrifter og i almindelighed
      - nationale og internationale regler
      - forhold af relevans for forbrugerne og kvalitetskontrol
    - ii) den praktiske del:
      - besøg på bedrifter af forskellige typer og med forskellige opdrætsmetoder
      - besøg i produktionsvirksomheder
      - på- og aflæsning af transportmidler
      - besøg på laboratorier
      - veterinærkontrol
      - dokumentation
      - praktisk erfaring
  - b) hvad angår undersøgelse på slagterier:
    - i) den teoretiske del:
      - grundlæggende kendskab til slagtede dyrs anatomi og fysiologi
      - grundlæggende kendskab til slagtede dyrs patologi
      - grundlæggende kendskab til slagtede dyrs patologiske anatomi
      - grundlæggende kendskab til hygiejne, navnlig virksomhedshygiejne, slagte-, opskærings- og oplagringshygiejne, arbejds- og kontrol med HACCP-systemet
      - kendskab til metoder og procedurer for slagtning, kontrol, tilvirkning, indpakning, emballering og transport af fersk kød
      - kendskab til de love og administrative bestemmelser, der vedrører deres arbejde
      - prøvetagningsmetoder

ii) den praktiske del:

- identifikation af dyr
- undersøgelse og bedømmelse af slagtede dyr
- bestemmelse af dyreart ved undersøgelse af typiske dele af dyret
- bestemmelse af et antal dele af slagtede dyr, som har undergået forandringer, og kommentarer hertil
- undersøgelse efter slagtning på et slagteri
- hygiejnekontrol, herunder kontrol med HACCP-systemet
- prøvetagning
- identifikation af kød.

VIII. Andre forpligtelser i forbindelse med undersøgelsen

Ejeren eller den person, der er ansvarlig for dyrene, skal samarbejde med de personer, der foretager undersøgelsen før og efter slagtning. De skal sørge for, at der er adgang til dyrene, kødet og den relevante dokumentation på en sådan måde, at kontrollen kan foretages. De skal yde supplerende bistand, hvis embedsdyrlægen eller dennes medhjælper anmoder derom. Hvis de ikke samarbejder som foreskrevet, suspenderes kontrollen, indtil de indvilliger i at samarbejde i det omfang, kontrollen kræver.

KAPITEL II

KØD AF TAMHOVDYR

Ud over de generelle kontrolkrav gælder følgende krav:

I. Undersøgelse før slagtning

Hvis undersøgelsen før slagtning foretages på slagteriet, skal dyrene underkastes denne undersøgelse senest 24 timer efter ankomsten til slagteriet og mindre end 24 timer inden slagtningen. Desuden kan embedsdyrlægen når som helst kræve en undersøgelse.

II. Undersøgelse efter slagtning

1) Undersøgelsen efter slagtning skal efter behov omfatte:

- Indsnit i visse organer og lymfeknuder og, afhængigt af undersøgelsesresultaterne, i uterus.
- Besigtigelse eller palpering. Hvis det ved en sådan undersøgelse konstateres, at dyret har læsioner, der kan forurene slagtekroppe, udstyr, personale eller arbejdslokaler, må indsnit i sådanne organer ikke foretages i slagtelokalet eller i nogen anden del af virksomheden, hvor kød kan forurennes.

2) Undersøgelsen foretages således:

A. Kvæg over seks uger

- a) Besigtigelse af hovedet og svælget. Indsnit i og undersøgelse af de retropharyngeale, mandibulære og parotidale lymfeknuder (Lnn. retropharyngiales, mandibulares og parotidei). Undersøgelse af de udvendige tyggemusklerved to parallelt med underkæben forløbende snit og af de indvendige tyggemusklerved (interne pterygoide muskler) ved ét tilsvarende snit. Besigtigelse og palpering af tungen, efter at den er løsnet, så munden og mund- og svælgslimhinderne kan besigtiges nærmere.
- b) Besigtigelse af luftrøret. Besigtigelse og palpering af lungerne og spiserøret. Indsnit i og undersøgelse af de bronchiale og mediastinale lymfeknuder (Lnn. bifurcationes, eparteriales og mediastinales). Der lægges et længdesnit i luftrøret og hovedbronchierne og et snit i lungernes nederste tredjedel gennem de store bronchier. Disse indsnit kræves dog ikke, hvis lungerne ikke er bestemt til konsum.
- c) Besigtigelse af hjertesækken og hjertet. I hjertet lægges et længdesnit, så hjertekamrene åbnes, og skillevæggen gennemskæres.
- d) Besigtigelse af mellemgulvet.

- e) Besigtigelse og palpering af leveren og portallymfeknuderne (Lnn. portales). Indsnit på leverens bagside og ved basis af den spejlske lap for undersøgelse af galdegangen.
- f) Besigtigelse af fordøjelseskanalen, mesenteriet, mavens lymfeknuder og mesenteriallymfeknuderne (Lnn. gastrici, mesenterici, craniales og caudales). Palpering af og om nødvendigt indsnit i mavens lymfeknuder og mesenteriallymfeknuderne.
- g) Besigtigelse og om nødvendigt palpering af milten.
- h) Besigtigelse af nyrerne og om nødvendigt indsnit i nyrerne og deres lymfeknuder (Lnn. renales).
- i) Besigtigelse af brysthinden og bughinden.
- j) Besigtigelse af genitalierne.
- k) Besigtigelse og om nødvendigt palpering af og indsnit i yveret og dets lymfeknuder (Lnn. supramammarii). Hos køer åbnes hver yverhalvdel ved et langt og dybt indsnit indtil mælkecisternerne (sinus lactiferes), og der foretages indsnit i yverets lymfeknuder, medmindre yveret ikke er bestemt til konsum.
- B. *Kvæg under seks uger*
- a) Besigtigelse af hovedet og svælget. Indsnit i og undersøgelse af de retropharyngeale lymfeknuder (Lnn. retropharyngiales). Undersøgelse af munden og mund- og svælgslimhinderne. Palpering af tungen. Fjernelse af tonsillerne.
- b) Besigtigelse af lungerne, luftrøret og spiserøret. Palpering af lungerne. Indsnit i og undersøgelse af de bronchiale og mediastinale lymfeknuder (Lnn. bifurcationes, eparteriales og mediastinales). Der lægges et længdesnit i luftrøret og hovedbronchierne og et snit i lungernes nederste tredjedel gennem de store bronchier. Disse indsnit kræves dog ikke, hvis lungerne ikke er bestemt til konsum.
- c) Besigtigelse af hjertesækken og hjertet. I hjertet lægges et længdesnit, så hjertekamrene åbnes, og skillevæggen gennemskæres.
- d) Besigtigelse af mellemgulvet.
- e) Besigtigelse af leveren og portallymfeknuderne (Lnn. portales). Palpering af og om nødvendigt indsnit i leveren og dens lymfeknuder.
- f) Besigtigelse af fordøjelseskanalen, mesenteriet, mavens lymfeknuder og mesenteriallymfeknuderne (Lnn. gastrici, mesenterici, craniales og caudales). Palpering af og om nødvendigt indsnit i mavens lymfeknuder og mesenteriallymfeknuderne.
- g) Besigtigelse og om nødvendigt palpering af milten.
- h) Besigtigelse af nyrerne. Om nødvendigt indsnit i nyrerne og deres lymfeknuder (Lnn. renales).
- i) Besigtigelse af brysthinden og bughinden.
- j) Besigtigelse og palpering af området omkring navlen og leddene. I tvivlstilfælde foretages indsnit i området omkring navlen, og leddene åbnes. Undersøgelse af liquor synoviales.
- C. *Svin*
- a) Besigtigelse af hovedet og svælget. Indsnit i og undersøgelse af de mandibulære lymfeknuder (Lnn. mandibulares). Besigtigelse af munden, mund- og svælgslimhinderne og tungen.
- b) Besigtigelse af lungerne, luftrøret og spiserøret. Palpering af lungerne og af de bronchiale og mediastinale lymfeknuder (Lnn. bifurcationes, eparteriales og mediastinales). Der lægges et længdesnit i luftrøret og hovedbronchierne og et snit i lungernes nederste tredjedel gennem de store bronchier. Disse indsnit kræves dog ikke, hvis lungerne ikke er bestemt til konsum.
- c) Besigtigelse af hjertesækken og hjertet. I hjertet lægges et længdesnit, så hjertekamrene åbnes, og skillevæggen gennemskæres.
- d) Besigtigelse af mellemgulvet.
- e) Besigtigelse af leveren og portallymfeknuderne (Lnn. portales). Palpering af leveren og dens lymfeknuder.
- f) Besigtigelse af fordøjelseskanalen, mesenteriet, mavens lymfeknuder og mesenteriallymfeknuderne (Lnn. gastrici, mesenterici, craniales og caudales). Palpering af og om nødvendigt indsnit i mavens lymfeknuder og mesenteriallymfeknuderne.
- g) Besigtigelse og om nødvendigt palpering af milten.

- h) Besigtigelse af nyrerne. Om nødvendigt indsnit i nyrerne og deres lymfeknuder (Lnn. renales).
- i) Besigtigelse af brysthinden og bughinden.
- j) Besigtigelse af genitalierne.
- k) Besigtigelse af yveret og dets lymfeknuder (Lnn. supramammarii). Hos søer indsnit i yverets lymfeknuder.
- l) Besigtigelse og palpering af området omkring navlen og leddene hos unge dyr. I tvivlstilfælde foretages indsnit i området omkring navlen, og leddene åbnes.

D. Får og geder

- a) Besigtigelse af hovedet efter afhudning og i tvivlstilfælde undersøgelse af svælget, munden og tungen og de retropharyngeale og parotideale lymfeknuder. Medmindre andet følger af bestemmelserne om dyresundhed, kræves disse undersøgelser ikke, hvis myndighederne kan garantere, at hovedet, herunder tunge og hjerne, ikke anvendes til konsum.
- b) Besigtigelse af lungerne, luftrøret og spiserøret. Palpering af lungerne og af de bronchiale og mediastinale lymfeknuder (Lnn. bifurcationes, eparteriales og mediastinales). I tvivlstilfælde foretages der indsnit i og undersøgelse af disse organer og lymfeknuder.
- c) Besigtigelse af hjertesækken og hjertet. I tvivlstilfælde foretages der indsnit i og undersøgelse af hjertet.
- d) Besigtigelse af mellemgulvet.
- e) Besigtigelse af leveren og portallymfeknuderne (Lnn. portales). Palpering af leveren og dens lymfeknuder. Indsnit på leverens bagside for undersøgelse af galdekanalerne.
- f) Besigtigelse af fordøjelseskanalen, mesenteriet, mavens lymfeknuder og mesenteriallymfeknuderne (Lnn. gastrici, mesenterici, craniales og caudales).
- g) Besigtigelse og om nødvendigt palpering af milten.
- h) Besigtigelse af nyrerne. Om nødvendigt indsnit i nyrerne og deres lymfeknuder (Lnn. renales).
- i) Besigtigelse af brysthinden og bughinden.
- j) Besigtigelse af yveret og dets lymfeknuder.
- k) Besigtigelse og palpering af området omkring navlen og leddene hos unge dyr. I tvivlstilfælde foretages indsnit i området omkring navlen, og leddene åbnes.

E. Hovdyr holdt som husdyr

- a) Besigtigelse af hovedet og besigtigelse af svælget, efter at tungen er løsnet. Palpering af og om nødvendigt indsnit i de retropharyngeale, mandibulære og parotideale lymfeknuder (Lnn. retropharyngiales, mandibulares og parotidei). Besigtigelse og palpering af tungen, efter at den er løsnet, så munden og mund- og svælgslimhinderne kan besigtiges nærmere. Tonsillerne skal fjernes.
- b) Besigtigelse af lungerne, luftrøret og spiserøret. Palpering af lungerne. Palpering af og om nødvendigt indsnit i de bronchiale og mediastinale lymfeknuder (Lnn. bifurcationes, eparteriales og mediastinales). Der lægges et længdesnit i luftrøret og hovedbronchierne og et snit i lungernes nederste tredjedel gennem de store bronchier. Disse indsnit kræves dog ikke, hvis lungerne ikke er bestemt til konsum.
- c) Besigtigelse af hjertesækken og hjertet. I hjertet lægges et længdesnit, så hjertekamrene åbnes, og skillevæggen gennemskares.
- d) Besigtigelse af mellemgulvet.
- e) Besigtigelse og palpering af og om nødvendigt indsnit i leveren og portallymfeknuderne (Lnn. portales).
- f) Besigtigelse af fordøjelseskanalen, mesenteriet, mavens lymfeknuder og mesenteriallymfeknuderne (Lnn. gastrici, mesenterici, craniales og caudales). Om nødvendigt indsnit i mavens lymfeknuder og mesenteriallymfeknuderne.
- g) Besigtigelse og om nødvendigt palpering af milten.
- h) Besigtigelse og palpering af nyrerne. Om nødvendigt indsnit i nyrerne og deres lymfeknuder (Lnn. renales).
- i) Besigtigelse af brysthinden og bughinden.

- j) Besigtigelse af genitalierne hos hingste og hopper.
- k) Besigtigelse af yveret og dets lymfeknuder (Lnn. supramammarii) og om nødvendigt indsnit i yverets lymfeknuder.
- l) Besigtigelse og palpering af området omkring navlen og leddene hos unge dyr. I tvivlstilfælde foretages indsnit i området omkring navlen, og leddene åbnes.
- m) Alle grå og hvide heste kontrolleres for melanosarkomer og melanose ved undersøgelse af skuldrenes muskulatur og lymfeknuder (Lnn. subrhomboidei) under skulderbladsbrusken efter løsning af den ene skuldres tilhæftning. Nyrerne frilægges og undersøges ved snit gennem hele nyren.

III. Særlige undersøgelser

A. Trikinose

Kød fra svin (tamsvin, opdrættede vildsvin og vildlevende vildsvin) og enhovede dyr skal enten undersøges til påvisning af eventuel forekomst af trikiner (*Trichinella* spp) eller underkastes kuldebehandling.

B. Cysticerkose hos svin og kvæg

Undersøgelse for *Cysticercus bovis* og *Cysticercus cellulosae* skal omfatte en undersøgelse af de dele af dyret, der kan være inficeret.

Kød fra dyr, hos hvilke der er påvist ikke-generaliseret infestation, skal efter fjernelse af de dele, der er uegnet til konsum, underkastes kuldebehandling.

C. Snive hos enhovede dyr

Undersøgelse for snive hos enhovede dyr skal omfatte en omhyggelig undersøgelse af slimhinderne i luftrøret, svælget og næsehulen og dens bihuler efter spaltning af hovedet i midtlinjen og udtagelse af næseskillevæggen.

Følgende fastsættes efter Den Stående Veterinærkomité-procedure efter udtalelse fra den videnskabelige komité:

- a) de metoder, der skal anvendes ved de i dette punkt omhandlede undersøgelser
- b) den kuldebehandling, kød skal underkastes i tilfælde af trikinose og cysticerkose
- c) de betingelser, på hvilke der kan indrømmes undtagelser fra kravene for de områder i EF, hvor det ved epidemiologiske undersøgelser er bevist, at der ikke findes trikinose eller snive.

IV. Beslutning om at erklære kød uegnet til konsum på grundlag af undersøgelsen før og efter slagtning

1) Foruden de tilfælde, der er omhandlet i kapitel I, punkt V, erklæres følgende uegnet til konsum:

- a) kød fra dyr:
  - i) hos hvilke en af følgende tilstande er diagnosticeret:
    - generaliseret aktinobacillose eller aktinomykose
    - miltbrand og miltbrandemfysem
    - generaliseret tuberkulose
    - generaliseret lymfadenitis
    - snive
    - rabies
    - tetanus
    - akut salmonellose
    - akut brucellose
    - svinerosen (*Erysipelothrix*)
    - botulisme

- ii) der udviser akutte forandringer som følge af bronchopneumoni, pleuritis, peritonitis, metritis, mastitis, arthrititis, pericarditis, enteritis eller meningoencephalomyelitis, der er bekræftet ved en grundig undersøgelse, eventuelt suppleret med en bakteriologisk undersøgelse og en undersøgelse for forekomst af restkoncentrationer af stoffer med farmakologisk virkning; hvis resultatet af disse særlige undersøgelser er tilfredsstillende, skal slagtekroppene dog erklæres egnede til konsum, efter at de dele, der er uegnet til konsum, er blevet fjernet
  - iii) der er angrebet af følgende parasitære sygdomme: generaliseret sarkosporidiose, generaliseret cysticerkose og trikinose
  - iv) der er døde, dødfødte eller døde in utero
  - v) der er slagtet for unge, og hvis kød er ødematisk
  - vi) der udviser kliniske tegn på afmagring eller fremskreden anæmi
  - vii) der har reageret positivt eller med tvivlsomt resultat på en tuberkulinprøve, og hos hvilke der ved undersøgelsen efter slagtning er konstateret lokaliserede tuberkuløse forandringer i forskellige organer eller flere steder på slagtekroppen; hvis sådanne tuberkuløse forandringer kun er konstateret i lymfeknuderne i et og samme organ eller på den samme del af slagtekroppen, erklæres dog kun det angrebne organ eller den angrebne del af slagtekroppen og de dertil hørende lymfeknuder for uegnet til konsum
  - viii) der har reageret positivt eller med tvivlsomt resultat på en brucelloseundersøgelse bekræftet ved forandringer, der tyder på akut infektion; selv om der ikke er konstateret sådanne forandringer, skal yver, kønsorganer og blod dog alligevel erklæres uegnet til konsum
- b) dele af slagtekroppe med omfattende forekomster af ødemer eller blodansamlinger, lokaliserede abscesser eller lokaliseret forurening
- c) slagteaffald og indvolde, der udviser patologiske forandringer af infektiøs, parasitær eller traumatisk oprindelse
- d) når en slagtekrop eller slagteaffald er angrebet af caseøs lymfadenitis eller en anden betændelsestilstand, uden at denne er generaliseret eller ledsaget af afmagring:
- i) ethvert organ og den tilhørende lymfeknude, hvis den pågældende betændelsestilstand forekommer på overfladen af eller inden i organet eller i dets lymfeknude
  - ii) i alle tilfælde, der ikke er omfattet af nr. i), læsionen og alle de omgivende dele, som findes relevante under hensyntagen til læsionens alder og aktivitetsgrad, idet en ældre solidt indkapslet læsion dog kan betragtes som inaktiv
- e) kød fra stikketsåret
- f) lever og nyrer af dyr på mere end to år, der kommer fra områder, hvor gennemførelsen af planer i overensstemmelse med artikel 5 i direktiv 96/23/EF har vist generel forekomst af tungmetaller i miljøet
- g) kød med en udtalt kønslig lugt.
- 2) Følgende skal forsynes med et særligt mærke og forarbejdes:
- i) kød af avlsorner
  - ii) kød af ukastrede svin og kryptorkide og hermafroditiske svin med en slagtekropsvægt på over 80 kg, medmindre virksomheden kan sikre, at de slagtekroppe, som har en udtalt kønslig lugt, udskilles efter en metode, der er anerkendt efter Den Stående Veterinærkomité-procedure, eller i mangel af en sådan metode, efter en metode, der er anerkendt af myndighederne.

V. Særlige betingelser for mindre slagterier

- a) Slagterier, der er beliggende i regioner med særlige geografiske problemer eller som har svigtende tilførsler, og slagterier, der forsyner det lokale marked, skal oplyse veterinærtjenesten om slagtetidspunkter, antallet af dyr og hvor de kommer fra, så der kan foretages undersøgelse før slagtning enten på bedriften eller på slagteriet umiddelbart inden slagtningen.
- b) Embedsdyrlægen eller en medhjælper skal foretage undersøgelsen af kødet efter slagtning. Hvis kødet udviser læsioner eller forandringer, skal undersøgelsen efter slagtningen foretages af embedsdyrlægen. Embedsdyrlægen eller medhjælperen under dennes ansvar kontrollerer med jævne mellemrum, at hygiejneforskrifterne i denne forordning overholdes.

KAPITEL III

FJERKRÆKØD

Ud over de generelle kontrolkrav gælder følgende krav:

I. Undersøgelse før slagtning

1) Slagtning af et fjerkræparti fra en bedrift må kun tillades:

- a) hvis fjerkræet, der skal slagtes, på bedriften har undergået en undersøgelse før slagtning og er ledsaget af det sundhedscertifikat, som er vist i punkt V, eller
- b) hvis embedsdyrlægen 24 til 72 timer inden fjerkræets ankomst til slagteriet har fået forelagt et af myndighederne udfærdiget dokument indeholdende
  - relevante ajourførte oplysninger om den flok, dyrene kommer fra, navnlig oplysninger fra bedriftens register om den pågældende fjerkrætype
  - bevis for, at oprindelsesbedriften er under tilsyn af en dyrlæge, der er ansvarlig for dyresundheden på bedriften.

Disse oplysninger skal vurderes, inden der tages stilling til, hvilke foranstaltninger der skal træffes med hensyn til fjerkræ fra den pågældende bedrift, navnlig hvad angår den påkrævede undersøgelse før slagtning.

Hvis betingelserne i ovenstående litra a) eller b) ikke er opfyldt, kan det besluttes:

- enten at udsætte slagtningen, indtil oprindelsesbedriften er kontrolleret med henblik på indhentning af de nødvendige oplysninger
- eller at tillade slagtning, efter at de undersøgelser, der er fastsat i nedenstående punkt 2, litra b), er gennemført.

Alle påløbne omkostninger som følge af anvendelsen af disse bestemmelser skal afholdes af opdrætteren i overensstemmelse med regler, som fastsættes af myndighederne.

For opdrættere, hvis årlige produktion ikke overstiger 20 000 høns, 15 000 ænder, 10 000 kalkuner, 10 000 gæs eller et tilsvarende antal dyr af andre fjerkræarter, kan undersøgelsen før slagtning dog foretages på slagteriet. I så fald skal opdrætteren fremlægge en erklæring om, at hans årlige produktion ikke overstiger de nævnte antal.

2) Undersøgelse før slagtning, der foretages på den bedrift, fjerkræet kommer fra, skal omfatte:

- a) gennemgang af opdrætterens registre eller dokumentation
- b) supplerende undersøgelser til konstatering af, om fjerkræet:
  - i) lider af en sygdom, der kan overføres til mennesker eller dyr, eller individuelt eller kollektivt udviser en adfærd, der tyder på, at en sådan sygdom kan forekomme
  - ii) udviser generelle adfærdsproblemer eller sygdomstegn, der kan gøre kødet uegnet til konsum
- c) regelmæssig prøvetagning af vand og foder for at kontrollere, om tilbageholdelsesperioderne er overholdt
- d) undersøgelser for zoonotiske agenser.

3) Hvis der er tvivl om et fjerkræpartis identitet, og undersøgelsen før slagtning skal foregå på slagteriet, skal embedsdyrlægen undersøge hver kasse, hvor fjerkræet udviser de i dette kapitel, punkt 2, litra b), nævnte symptomer.

4) Hvis fjerkræet ikke er blevet slagtet senest tre dage efter, at det i punkt 1, litra a), nævnte sundhedscertifikat er blevet udstedt:

- skal der, hvis fjerkræet ikke har forladt oprindelsesbedriften, udstedes et nyt sundhedscertifikat
- kan der, hvis fjerkræet allerede befinder sig på slagteriet, tillades slagtning, når grunden til forsinkelsen er vurderet og under forudsætning af, at der udstedes et nyt sundhedscertifikat, eller at fjerkræet på ny undersøges.

5) Når der er tale om klinisk sundt fjerkræ fra en flok, der skal slagtes som led i et program for bekæmpelse af infektiøse eller zoonotiske sygdomme, skal fjerkræet slagtes sidst på dagen eller under sådanne forhold, at andet fjerkræ ikke kontamineres.

Slagtning til konsum skal forbydes, hvis dyrene i en sådan flok udviser kliniske symptomer på følgende sygdomme:

- a) ornithose
- b) salmonellose.

Slagtning er tilladt ved afslutningen af den normale slagtning, såfremt der træffes forholdsregler med henblik på at minimere risikoen for bakteriespredning, og slagtefaciliteterne rengøres og desinficeres efter slagtningen. Kødet fra sådant fjerkræ skal håndteres på samme måde som kød, der er erklæret uegnet til konsum.

- 6) På slagterier, der er beliggende i regioner med særlige geografiske problemer eller som har svigtende tilførsler, og slagterier, der forsyner det lokale marked, skal følgende bestemmelser overholdes:
  - a) Slagterierne skal underrette veterinærtjenesten om slagtetidspunktet og om dyrenes antal og oprindelse.
  - b) Embedsdyrlægen eller en medhjælper skal være til stede på slagtetidspunktet. Hvis dette ikke er muligt, må kødet ikke forlade virksomheden, før undersøgelsen efter slagtning er foretaget. Embedsdyrlægen eller medhjælperen under dennes ansvar skal med jævne mellemrum kontrollere, at hygiejneforskrifterne overholdes.
  - c) Myndighederne skal kontrollere distributionskæden for kød fra virksomheden og sikre, at produkter, som er erklæret uegnet til konsum, mærkes, anvendes og afhændes på behørig vis.

II. Undersøgelse efter slagtning

- 1) Ved undersøgelsen efter slagtning skal embedsdyrlægen:
  - a) undersøge organer og kropshule på et repræsentativt antal dyr af hvert fjerkræparti med samme oprindelse
  - b) foretage en grundig kontrol af stikprøver af de dyr, hvis kød ved undersøgelsen efter slagtning er blevet erklæret uegnet til konsum
  - c) foretage yderligere undersøgelser, som findes nødvendige, hvis der er grund til at formode, at kødet fra det pågældende fjerkræ kan være uegnet til konsum.
- 2) Når der er tale om delvis udtagne dyr, hvis tarme straks er fjernet (effilé), skal organer og kropshule på et repræsentativt antal dyr i hvert parti undersøges efter udtagningen. Hvis der ved denne undersøgelse konstateres afvigelser hos flere dyr, skal alle dyrene i partiet undersøges som beskrevet i punkt 1.
- 3) I tilfælde af senere udtagning:
  - a) skal den i punkt 1 nævnte undersøgelse efter slagtning foretages senest 15 dage efter slagtningen, og fjerkræet skal i denne periode være oplagret ved en temperatur på under 4 °C
  - b) skal udtagningen senest ved udløbet af denne periode finde sted i en virksomhed, der har autorisation hertil; i sådanne tilfælde skal slagtekroppene være ledsaget af sundhedscertifikatet i punkt VI
  - c) må fjerkrækødet ikke forsynes med sundhedsmærke, før den i punkt b) nævnte udtagning er foretaget.

III. Beslutning om at erklære kød uegnet til konsum på grundlag af undersøgelsen efter slagtning

Foruden de tilfælde, der er omhandlet i kapitel I, punkt V, skal fjerkrækød erklæres uegnet til konsum, hvis der ved undersøgelsen efter slagtning konstateres følgende:

- systematisk mykose og lokale forandringer i organerne, som mistænkes for at være fremkaldt af patogene agenser, der kan overføres til mennesker, eller deres toksiner
- kakeksi
- udbredte mekaniske læsioner, herunder læsioner som følge af udtalt forskoldning

- ascites
- udbredt forekomst af parasitter under huden eller i musklerne og systemisk parasitose.

IV. Teknisk bistand

Myndighederne kan tillade, at virksomhedens medarbejdere under embedsdyrlægens direkte tilsyn udfører tekniske opgaver i forbindelse med kontrollen, såfremt de pågældende medarbejdere har fået en særlig oplæring af embedsdyrlægen. De generelle kriterier for en sådan oplæring fastlægges efter den i artikel 5 omhandlede procedure.

V. Sundhedscertifikat — model

SUNDHEDSCERTIFIKAT ⁽¹⁾

for fjerkræ, der transporteres fra bedriften til slagteriet

Myndighed: ..... Nr. ⁽²⁾: .....

I. Identifikation af fjerkræet

Art: .....

Antal dyr: .....

II. Fjerkræets oprindelse

Oprindelsesbedriftens adresse: .....

Identifikation af fjerkræhuset: .....

III. Fjerkræets bestemmelsessted:

Fjerkræet transporteres til følgende slagteri: .....

.....

med følgende transportmiddel: .....

IV. Attestation

Undertegnede erklærer, at ovennævnte fjerkræ er blevet undersøgt før slagtning på ovennævnte bedrift kl. .... den ..... og blev fundet sundt.

Udfærdiget i ....., den .....
(sted) (dato)

Stempel

.....
(dyrlægens underskrift)

⁽¹⁾ ...

⁽²⁾ Kan udelades.

VI. Sundhedscertifikat — model

SUNDHEDSCERTIFIKAT

for fjerkræ, der er opdrættet med henblik på produktion af foie gras, og som er bedøvet, aflødt og plukket på produktionsbedriften og transporteres direkte til en opskæringsvirksomhed med et særskilt lokale til udtagning af indvolde

Myndighed: ..... Nr. (1): .....

I. Identifikation af de ikke-udtagne slagtekroppe

Art: .....

Antal: .....

II. De ikke-udtagne slagtekroppes oprindelse

Produktionsbedriftens adresse: .....

III. De ikke-udtagne slagtekroppes bestemmelsessted

De ikke-udtagne slagtekroppe transporteres til følgende opskæringsvirksomhed: .....

.....

IV. Erklæring

Undertegnede erklærer, at ovennævnte ikke-udtagne slagtekroppe hidrører fra fjerkræ, som er blevet undersøgt før slagtning på ovennævnte produktionsbedrift kl. .... den ..... og blev fundet sundt.

Udfærdiget i ....., den .....
(sted) (dato)

Stempel

.....
(dyrlægens underskrift)

(1) Kan udelades.

KAPITEL IV

KØD AF OPDRÆTTEDE LAGOMORFER

Den generelle regel er, at de krav, der gælder for fjerkrækød, finder tilsvarende anvendelse. Hvis undersøgelsen før slagtning ikke foretages på oprindelsesbedriften, skal dyrene underkastes en sådan undersøgelse senest 24 timer efter ankomsten til slagteriet. Hvis der forløber mere end 24 timer mellem undersøgelsen før slagtning og slagtingen, skal dyrene undersøges på ny umiddelbart inden slagtingen.

KAPITEL V

KØD AF OPDRÆTTET VILDT

Ud over de generelle kontrolkrav gælder følgende krav:

I. Undersøgelse før slagtning

- 1) Undersøgelse før slagtning skal enten foretages på slagteriet, eller på oprindelsesbedriften inden slagtning på bedriften eller inden transport af dyrene til slagteriet. I sidstnævnte tilfælde kan undersøgelsen før slagtning på slagteriet begrænses til konstatering af skader, der er opstået under transporten. Desuden skal dyrenes identitet kontrolleres.

Levende dyr, der er undersøgt på bedriften, skal være ledsaget af et certifikat udformet som vist i punkt III, hvori det er anført, at dyrene er blevet undersøgt på bedriften og fundet sunde.

- 2) Hvis undersøgelsen før slagtning ikke foretages på oprindelsesbedriften, skal dyrene underkastes en sådan undersøgelse senest 24 timer efter ankomsten til slagteriet. Hvis der forløber mere end 24 timer mellem undersøgelsen før slagtning og slagtingen, skal dyrene undersøges på ny umiddelbart inden slagtingen.

Hvert dyr eller hvert parti dyr, der sendes til slagtning, skal være identificeret ved mærkning, så det er muligt for myndighederne at bestemme dets oprindelse.

II. Undersøgelse efter slagtning

Kød fra arter, der er modtagelige for trikinose, skal undersøges med henblik på påvisning af trikiner.

III. Sundhedscertifikat — model

SUNDHEDSCERTIFIKAT

for levende opdrættet vildt, der transporteres fra bedriften til slagteriet

Myndighed: ..... Nr. (!): .....

I. Identifikation

Dyreart: .....

Antal: .....

Identifikationsmærkning: .....

II. Dyrenes oprindelse

Oprindelsesbedriftens adresse: .....

III. Dyrenes bestemmelsessted

Dyrene transporteres til følgende slagteri: .....

.....

med følgende transportmiddel: .....

IV. Erklæring

Undertegnede erklærer, at ovennævnte dyr blev underkastet undersøgelse før slagtning på ovennævnte bedrift den ..... (dato) ..... klokken ..... og blev fundet sunde.

Udfærdiget i ..... den .....
(sted) (dato)

Stempel

.....
(dyrlægens underskrift)

(!) Kan udelades.

KAPITEL VI

KØD AF VILDTLEVENDE VILDT

Ud over de generelle kontrolkrav gælder følgende krav:

I. Kødkontrol

- 1) Vildtlevende vildt skal undersøges hurtigst muligt, efter at det er modtaget i vildtbehandlingsvirksomheden.
- 2) Ved kødkontrollen skal embedsdyrlægen:
  - a) besigtige slagtekroppen, kropshulen og om muligt organerne med henblik på:
    - at fastslå eventuelle afvigelser; i den forbindelse kan diagnosen stilles på grundlag af oplysninger fra jægeren vedrørende dyrets adfærd inden nedlæggelsen
    - at undersøge, om døden har andre årsager end nedlæggelse.Hvis en besigtigelse ikke i sig selv giver tilstrækkeligt grundlag for en vurdering af vildtet, skal der foretages en mere omfattende undersøgelse på et laboratorium.
  - b) undersøge, om der forekommer organoleptiske afvigelser
  - c) om nødvendigt palpere organerne
  - d) foretage en stikprøveanalyse for forekomst af restkoncentrationer, herunder miljøforurenende stoffer, hvis der er begrundet mistanke om forekomst heraf; når der foretages en mere omfattende undersøgelse som følge af en sådan mistanke, skal dyrlægen udsætte sin vurdering af alle dyr fra samme jagtudbytte eller af de dele deraf, som må formodes at udvise de samme afvigelser, indtil nævnte undersøgelse er afsluttet
  - e) undersøge om der er forhold, der tyder på, at kødet frembyder sundhedsfare, navnlig:
    - i) unormal adfærd og forstyrrelser i almentilstanden hos det levende dyr, som jægeren har gjort opmærksom på
    - ii) generel forekomst af svulster eller abscesser flere forskellige steder i de indre organer eller i muskulaturen
    - iii) arthritis, orchitis, forandringer i leveren eller milten, tarm- eller navlebetændelse
    - iv) fremmedlegemer i kropshulerne, maven, tarmene eller urinen, når bryst- eller bughinde er misfarvet
    - v) betydelig gasdannelse i mave- og tarmkanal med misfarvning af de indre organer
    - vi) tydelige afvigelser i muskulatur eller organer med hensyn til farve, konsistens eller lugt
    - vii) gamle, åbne knoglebrud
    - viii) kraftig afmagring og/eller generelle eller lokaliserede ødemer
    - ix) nyligt stedfunden sammenklæbning eller sammenvoksning af organer med bryst- eller bughinde
    - x) andre tydelige og omfattende ændringer, som f.eks. forrådnelse.
- 3) På embedsdyrlægens forlangende skal rygsøjlen og hovedet flækkes på langs.
- 4) Når der er tale om hele stykker småvildt, som ikke er blevet udtaget umiddelbart efter nedlæggelsen, skal embedsdyrlægen foretage kødundersøgelse af en repræsentativ stikprøve af dyrene fra samme jagtudbytte. Hvis der ved undersøgelsen konstateres en sygdom, der kan overføres til mennesker, eller fejl som nævnt under punkt 2, skal dyrlægen foretage yderligere kontrol af partiet som helhed med henblik på at afgøre, om partiet skal erklæres uegnet til konsum, eller om der skal foretages en individuel undersøgelse af hver enkelt dyrekrop.
- 5) I tvivlstilfælde kan embedsdyrlægen foretage de yderligere snit i og undersøgelser af de relevante dele af dyrene, der er nødvendige for, at der kan stilles en endelig diagnose.
- 6) Hvis der er tale om vildsvin eller andre arter, der er modtagelige for trikinose, skal der foretages analyse af flere kødprøver fra hvert dyr. Der skal mindst tages prøver fra tygge- og mellemgulvsmusklerne, nederste forbensmuskulatur, den interkostale muskulatur og tungemuskulaturen. Prøverne skal analyseres efter metoder, der er godkendt efter den i artikel 5 nævnte procedure og på grundlag af en udtalelse fra Den Videnskabelige Veterinærkomité.

II. Beslutning om at erklære kød uegnet til konsum på grundlag af undersøgelsen

Foruden de tilfælde, der er omhandlet i kapitel I, punkt V, erklæres følgende kød af vildtlevende vildt uegnet til konsum:

- kød, der udviser læsioner, bortset fra friske læsioner hidrørende fra nedlæggelsen, eller lokaliserede misdannelser eller afvigelser, hvis disse gør kødet uegnet til konsum eller indebærer fare for menneskers sundhed
- kød, der ved kødkontrollen udviser kendetegn som anført i punkt I, nr. 2, litra e), i dette kapitel
- kød, i hvilket der er konstateret trikinose
- kød, der udviser afvigelser, som kan gøre kødet uegnet til konsum.

BILAG III

LEVENDE TOSKALLEDE BLØDDYR

- 1) Myndighederne fastsætter beliggenhed og grænser for de områder, hvor der må produceres toskallede bløddyr. På grundlag af den fækale forurening skal myndighederne klassificere de områder, hvor det er tilladt at høste toskallede bløddyr, i følgende tre kategorier:
  - a) *Klasse A-områder:* Områder, hvor der må høstes levende toskallede bløddyr til direkte konsum. Levende toskallede bløddyr fra disse områder skal opfylde betingelserne i punkt IV i dette afsnit.
  - b) *Klasse B-områder:* Områder, hvor der må høstes levende toskallede bløddyr, som dog først må afsættes til konsum efter behandling i et renseanlæg eller efter genudlægning.
  - c) *Klasse C-områder:* Områder, hvor der må høstes levende toskallede bløddyr, som dog først må afsættes efter genudlægning i en lang periode (mindst to måneder).
- 2) Med henblik på bestemmelsen af et områdes fækale forurening skal myndighederne:
  - udarbejde en oversigt over sandsynlige kilder til forurening af produktionsområdet forårsaget af mennesker eller dyr
  - undersøge de mængder af organiske forurenende stoffer, som udledes på de forskellige årstider afhængigt af de sæsonmæssige udsving både i befolkningstætheden og belægningsgraden i afvandsningsområdet, nedbørmængder, spildevandsrensning mv.
  - bestemme de karakteristiske træk ved de forurenende stoffers kredsløb ved hjælp af strømmønstre, dybdemåling og tidevand i produktionsområdet
  - udarbejde et program for prøveudtagning af toskallede bløddyr i produktionsområdet, som er baseret på en undersøgelse af konstaterede data, med sammenligning af en række prøver med en geografisk fordeling af prøveudtagningsstederne og en prøveudtagningsfrekvens, der sikrer, at analyseresultaterne for området er så repræsentative som muligt.
- 3) Kontrolordningen til beskyttelse af folkesundheden skal omfatte periodisk overvågning af produktions- og genudlægningsområder for levende toskallede bløddyr for at:
  - a) forebygge eventuelle vildledende oplysninger om de levende toskallede bløddyr oprindelse, det sted, de stammer fra, og anvendelsesformål
  - b) kontrollere den mikrobiologiske kvalitet af de levende toskallede bløddyr i relation til produktions- og genudlægningsområderne
  - c) kontrollere, om der forekommer toksisk plankton i vandet i produktions- og genudlægningsområderne og biotoksiner i de levende toskallede bløddyr
  - d) kontrollere, om der forekommer forurenende kemiske stoffer, for hvilke der skal fastsættes maksimalgrænseværdier efter den i artikel 5 omhandlede procedure.

I forbindelse med ovenstående punkt b), c) og d) skal der opstilles prøvetagningsplaner for gennemførelsen af en sådan kontrol med regelmæssige mellemrum eller i enkelttilfælde, hvor høstningsperioderne ikke er regelmæssige.

- 4) I prøvetagningsplanerne for produktions- og genudlægningsområder skal der især tages hensyn til:
- a) de sandsynlige udsving i den fækale forurening
  - b) de mulige udsving i forekomsten af plankton indeholdende marine biotoksiner. Prøveudtagningen skal tilrettelægges som følger:
    - i) overvågning af plankton: Periodisk prøvetagning for at konstatere ændringer i sammensætningen af plankton, der indeholder toksiner, og den geografiske fordeling heraf. Resultater, der giver anledning til mistanke om, at der sker ophobning af toksiner i bløddyrenes kød, skal opfølges af en intensiv prøvetagning, hvor antallet af prøvetagningssteder og af de prøver, der tages i vækst- og fangstområderne, forøges, og
    - ii) periodiske toksicitetsprøver på de bløddyr fra det berørte område, som er mest modtagelige for forurening.Bløddyr fra det pågældende område må ikke afsættes, inden en ny prøvetagning har givet tilfredsstillende resultater af toksicitetsprøverne.
  - c) en eventuel forurening af bløddyrene.
- Hvis prøvetagningen viser, at afsætningen af levende toskallede bløddyr kan udgøre en fare for menneskers sundhed, skal myndighederne lukke det produktionsområde, de kontaminede bløddyr kommer fra, indtil situationen igen er tilfredsstillende.
- 5) Myndighederne skal foretage kontrol i produktionsområder, hvor høstning af toskallede bløddyr er forbudt eller undergivet særlige betingelser, så det sikres, at produkter, som er sundhedsskadelige for mennesker, ikke afsættes.
- 6) Der skal indføres en kontrolordning med laboratorieundersøgelser til efterprøvning af, at det endelige produkt opfylder de fastsatte krav, og navnlig at indholdet af marine biotoksiner og forurenende stoffer ikke overstiger de fastlagte beskyttelsesniveauer, og at bløddyrenes mikrobiologiske kvalitet ikke udgør en fare for menneskers sundhed.
- 7) Myndighederne skal:
- a) opstille og ajourføre en liste over godkendte produktions- og genudlægningsområder med oplysning om deres beliggenhed og grænser samt den klasse, de er klassificeret i, hvorfra det er tilladt at høste levende toskallede bløddyr i henhold til dette afsnit.
- Denne liste skal meddeles de parter, der berøres af dette afsnit, herunder producenterne og de ansvarlige for driften af renseanlæg og ekspeditionscentre.
- b) straks underrette de parter, der berøres af dette afsnit, især producenterne og de ansvarlige for driften af renseanlæg og ekspeditionscentre, om ændringer i produktionsområdets beliggenhed, grænser eller klassificering eller om midlertidig eller endelig lukning af det.

BILAG IV

FISKERIVARER

Ud over de generelle kontrolkrav gælder følgende krav:

- 1) Den officielle kontrol af fiskerivarer skal foretages på landingstidspunktet eller inden første salg på en auktion eller et engrosmarked.
  - 2) Den officielle kontrol omfatter:
    - a) Organoleptisk kontrol.Der skal foretages stikprøvekontrol for at efterprøve, om friskhedskriterierne i EF-forskrifterne er overholdt. Hvis der er tvivl om, hvorvidt varerne er friske, skal der foretages en fornyet organoleptisk bedømmelse.
  - b) Kemisk analyse.
- Hvis den organoleptiske bedømmelse giver anledning til tvivl om fiskerivarernes friskhed, kan der udtages prøver til laboratorieundersøgelser med henblik på at bestemme indholdet af TVB-N (Total Volatile Basic Nitrogen).
- Niveauerne for TVB-N skal præciseres for hver artskategori efter den i artikel 5 omhandlede procedure.
- Hvis den organoleptiske bedømmelse giver anledning til mistanke om andre forhold, som kan have uheldige følger for menneskers sundhed, kan der tages prøver med henblik på at fastslå årsagerne.
- c) Kontrol af histaminindholdet for at efterprøve, at de tilladte niveauer, der er fastsat i EF-forskrifterne, er overholdt.

d) Kontrol med forurenende stoffer.

Der skal etableres en overvågningsordning til kontrol af fiskerivarers indhold af forurenende stoffer såsom tungmetaller og chlorerede organiske stoffer fra vandmiljøet.

e) Mikrobiologisk kontrol, hvor en sådan er nødvendig.

f) Kontrol for at efterprøve, at EF-forskrifterne vedrørende endoparasitter er overholdt.

Om nødvendigt fastsættes følgende efter den i artikel 5 omhandlede procedure på grundlag af udtalelse fra den videnskabelige komité:

— friskhedskriterier for den organoleptiske bedømmelse af fiskerivarer, navnlig hvis sådanne kriterier ikke er fastsat i de gældende EF-bestemmelser

— påvisningsgrænser, analysemetoder og prøvetagningsplaner, der skal anvendes ved gennemførelsen af den ovenfor omhandlede officielle kontrol.

3) Følgende skal erklæres uegnet til konsum:

a) Fiskerivarer, der ved den organoleptiske, kemiske, fysiske eller mikrobiologiske kontrol er fundet uegnede til konsum.

b) Fisk eller dele af fisk, der ikke er blevet ordentligt undersøgt med henblik på påvisning af endoparasitter som fastsat i EF-forskrifterne.

c) Fiskerivarer, der i de spiselige dele indeholder forurenende stoffer fra vandmiljøet, såsom tungmetaller og chlorerede organiske stoffer, i et sådant omfang, at den beregnede indtagelse med føden ville føre til en overskridelse af den acceptable daglige eller ugentlige indtagelse for mennesker.

d) Giftige fisk og fiskerivarer, der indeholder biotoksiner.

e) Fiskerivarer eller dele deraf, der betragtes som sundhedsfarlige.

BILAG V

MÆLK OG MEJERIPRODUKTER

Ud over de generelle kontrolkrav gælder følgende krav:

Kontrol af bedrifter

Den rå mælk skal komme fra bedrifter, der kontrolleres af medlemsstatens myndigheder for at efterprøve, at de betingelser vedrørende menneskers og dyrs sundhed, der gælder for mælkeproduktion, er overholdt. Kontrolhyppigheden skal afpasses efter risikoen. Sådant kontrol kan kombineres med kontrol i henhold til andre EF-bestemmelser.

Forslag til Rådets forordning om dyresundhedsbestemmelser for produktion, afsætning og import af animalske produkter til konsum

(2000/C 365 E/05)

(EØS-relevant tekst)

KOM(2000) 438 endelig udg. — 2000/0181(CNS)

(Forelagt af Kommissionen den 14. juli 2000)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 37,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Som led i den fælles landbrugspolitik er der fastsat særlige dyresundhedsbestemmelser for handel inden for EF med og import fra tredjelande af animalske produkter, der er omfattet af traktatens bilag I.

(2) Ved hjælp af disse bestemmelser har handelshindringerne for de pågældende produkter kunnet fjernes, hvilket har bidraget til oprettelsen af det indre marked og samtidig sikret et højt niveau for beskyttelse af dyresundheden.

(3) Disse særlige bestemmelser findes i følgende direktiver:

— Rådets direktiv 72/461/EØF af 12. december 1972 om veterinærpolitimæssige problemer vedrørende handel med fersk kød inden for Fællesskabet⁽¹⁾, senest ændret ved akten vedrørende Østrigs, Finlands og Sveriges tiltrædelse

— Rådets direktiv 80/215/EØF af 22. januar 1980 om veterinærpolitimæssige problemer i forbindelse med samhandelen med kødprodukter inden for Fællesskabet⁽²⁾, senest ændret ved akten vedrørende Østrigs, Finlands og Sveriges tiltrædelse

— Rådets direktiv 91/67/EØF af 28. januar 1991 om dyresundhedsmæssige betingelser for afsætning af akvakulturdyr og -produkter⁽³⁾, senest ændret ved direktiv 98/45/EF⁽⁴⁾

— Rådets direktiv 91/494/EØF af 26. juni 1991 om dyresundhedsmæssige betingelser for handel inden for Fællesskabet med fersk fjerkrækød og for indførsel heraf fra tredjelande⁽⁵⁾, senest ændret ved direktiv 93/121/EF⁽⁶⁾

— Rådets direktiv 91/495/EØF af 27. november 1990 om sundhedsmæssige og dyresundhedsmæssige problemer i forbindelse med produktion og afsætning af kaninkød og kød af opdrættet vildt⁽⁷⁾, senest ændret ved akten vedrørende Østrigs, Finlands og Sveriges tiltrædelse

— Rådets direktiv 92/45/EØF af 16. juni 1992 om sundhedsmæssige og dyresundhedsmæssige problemer i forbindelse med nedlægning af vildtlevende vildt og afsætning af kød deraf⁽⁸⁾, senest ændret ved direktiv 97/79/EF⁽⁹⁾

— Rådets direktiv 92/46/EØF af 16. juni 1992 om sundhedsbestemmelser for produktion og afsætning af rå mælk, varmebehandlet mælk og mælkebaserede produkter⁽¹⁰⁾, senest ændret ved direktiv 96/23/EF⁽¹¹⁾

— Rådets direktiv 92/118/EØF af 17. december 1992 om dyresundhedsmæssige og sundhedsmæssige betingelser for samhandel med og indførsel til Fællesskabet af produkter, der for så vidt angår disse betingelser ikke er underlagt specifikke fællesskabsbestemmelser, som omhandlet i bilag A, kapitel I, i direktiv 89/662/EØF, og for så vidt angår patogener, i direktiv 90/425/EØF⁽¹²⁾, senest ændret ved direktiv 97/79/EF.

(4) Formålet med disse direktiver er at forebygge spredning af dyresygdomme ved afsætning af animalske produkter.

(5) De nævnte direktiver indeholder fælles bestemmelser, bl.a. om restriktioner over for afsætning af produkter fra en bedrift eller et område, der er ramt af en epizooti, og krav om, at produkter fra områder, der er undergivet restriktioner, skal behandles med henblik på at tilintetgøre sygdomsagen.

⁽¹⁾ EFT L 302 af 31.12.1972, s. 24.

⁽²⁾ EFT L 47 af 21.2.1980, s. 4.

⁽³⁾ EFT L 46 af 19.2.1991, s. 1.

⁽⁴⁾ EFT L 189 af 3.7.1998, s. 12.

⁽⁵⁾ EFT L 268 af 24.9.1991, s. 35.

⁽⁶⁾ EFT L 340 af 31.12.1993, s. 39.

⁽⁷⁾ EFT L 268 af 24.9.1991, s. 41.

⁽⁸⁾ EFT L 268 af 14.9.1992, s. 35.

⁽⁹⁾ EFT L 24 af 30.1.1998, s. 31.

⁽¹⁰⁾ EFT L 268 af 14.9.1992, s. 1.

⁽¹¹⁾ EFT L 125 af 23.5.1996, s. 10.

⁽¹²⁾ EFT L 62 af 15.3.1993, s. 49.

- (6) Disse fælles bestemmelser kan harmoniseres, og det er i den forbindelse muligt at fjerne de eventuelle mangler på konsekvens, som er opstået ved vedtagelsen af de særlige dyresundhedsbestemmelser. En sådan harmonisering vil også sikre en ensartet gennemførelse af dyresundhedsbestemmelserne i hele EF, ligesom EF-retsfor skrifterne vil få en mere gennemsigtig struktur.
- (7) Veterinærkontrollen af animalske produkter bestemt for samhandelen skal udføres i overensstemmelse med Rådets direktiv 89/662/EØF af 11. december 1989 om veterinærkontrol i samhandelen i Fællesskabet med henblik på gennemførelse af det indre marked ⁽¹⁾, senest ændret ved direktiv 92/118/EØF. Direktiv 89/662/EØF indeholder beskyttelsesforanstaltninger, som kan indføres i tilfælde af en alvorlig fare for dyresundheden.
- (8) Produkter, der importeres fra tredjelande, må ikke udgøre en sundhedsfare for EF's husdyrbestand.
- (9) I den forbindelse må der udvikles procedurer til forebyggelse af, at der indføres epizootier. Sådanne procedurer bør også omfatte en vurdering af dyresundhedssituationen i de pågældende tredjelande.
- (10) Der må udvikles procedurer for vedtagelsen af generelle eller særlige regler eller kriterier for import af animalske produkter.
- (11) Bestemmelser om import af kød af tamhovdyr og kødprodukter af eller med sådant kød findes allerede i Rådets direktiv 72/462/EØF af 12. december 1972 om sundhedsmæssige og veterinærpolitimæssige problemer i forbindelse med indførsel af kvæg, svin, får og geder samt fersk kød og kødprodukter fra tredjelande ⁽²⁾, senest ændret ved direktiv 97/79/EF.
- (12) Procedurene for import af kød og kødprodukter kan benyttes som forbillede ved import af andre animalske produkter.
- (13) Veterinærkontrollen af animalske produkter, der importeres til EF fra tredjelande, skal udføres i overensstemmelse med Rådets direktiv 97/78/EF af 18. december 1997 om fastsættelse af principperne for tilrettelæggelse af veterinærkontrollen for tredjelandprodukter, der føres ind i Fællesskabet ⁽³⁾. Direktiv 97/78/EØF indeholder beskyttelsesforanstaltninger, som kan indføres i tilfælde af en alvorlig fare for dyresundheden.
- (14) Der må tages hensyn til de bestemmelser, som er fastsat af Det Internationale Kontor for Epizootier (OIE), når der vedtages bestemmelser for den internationale handel.
- (15) Der må sørges for tilrettelæggelse af EF-systemrevisioner og -kontrol med henblik på at sikre en ensartet anvendelse af dyresundhedsbestemmelserne.
- (16) De produkter, der omfattes af denne forordning, er opført i traktatens bilag I.
- (17) Da de for gennemførelsen af nærværende forordning nødvendige foranstaltninger er generelle foranstaltninger efter artikel 2 i Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen ⁽⁴⁾, bør de vedtages efter forskriftsproceduren i artikel 5 i nævnte afgørelse —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Denne forordning fastlægger dyresundhedsbestemmelser for afsætning og import fra tredjelande af animalske produkter.

Artikel 2

I forbindelse med denne forordning anvendes de definitioner, der er fastlagt i de i bilag I nævnte direktiver og, hvor det er relevant, i Rådets forordning . . ./. . . om fødevarerhygiejne.

KAPITEL I

DYRESUNDHEDSBETINGELSER FOR PRODUKTION OG AFSÆTNING AF EF-PRODUKTER*Artikel 3*

Afsætningen af animalske produkter må ikke medføre spredning af sygdomme, der kan overføres til dyr. I den forbindelse skal følgende regler overholdes:

- 1) Produkter af animalsk oprindelse skal være fremstillet af dyr, der opfylder de sundhedsbetingelser, som er fastsat i de relevante EF-bestemmelser.
- 2) Animalske produkter skal være fremstillet af dyr:
  - a) der kommer fra en bedrift, et område eller et delområde eller, for så vidt angår akvakulturprodukter, fra et akvakulturbrug, en zone eller en del af en zone, som ikke er undergivet dyresundhedsrestriktioner for de pågældende dyr og produkter, navnlig restriktioner, der er fastlagt i henhold til de i bilag I nævnte bestemmelser, og andre sygdomsbekæmpelsesforanstaltninger, der er foreskrevet i EF-bestemmelserne

⁽¹⁾ EFT L 395 af 30.12.1989, s. 13.

⁽²⁾ EFT L 302 af 31.12.1972, s. 28.

⁽³⁾ EFT L 24 af 30.1.1998, s. 9.

⁽⁴⁾ EFT L 184 af 17.7.1993, s. 23.

- b) der ikke er blevet slagtet på et slagteri, hvor der på slagtetidspunktet fandtes dyr smittet med eller mistænkt for at være smittet med en af de sygdomme, der er omfattet af de i litra a) nævnte bestemmelser, eller slagtekroppe af sådanne dyr.
- 3) Uanset del 2, men på betingelse af, at de i bilag I nævnte sygdomsbekæmpelsesforanstaltninger iagttages, gælder dog følgende:

- a) Afsætning af animalske produkter, der kommer fra et område eller et delområde, som er undergivet dyresundhedsrestriktioner, men som ikke kommer fra en bedrift, der er smittet eller mistænkt for at være smittet, er tilladt, for så vidt følgende betingelser, alt efter tilfældet, opfyldes:

— produkterne skal, inden de underkastes nedennævnte behandling, fremstilles, håndteres, transporteres og oplagres adskilt fra eller på andre tidspunkter end produkter, der opfylder alle dyresundhedsbetingelser

— produkterne skal have undergået en behandling, der er tilstrækkelig til at udelukke den pågældende dyresundhedsmæssige risiko

— behandlingen skal foretages på en virksomhed, der er godkendt hertil af den medlemsstat, hvor den dyresundhedsmæssige risiko er opstået

— de produkter, der skal underkastes en behandling, skal være behørigt identificeret.

Dette stykke skal anvendes i overensstemmelse med bilag II og bilag III, nr. 1 og 2, eller med de nærmere regler, der vedtages efter den i artikel 11 nævnte procedure.

- b) Afsætning af akvakulturprodukter, der ikke opfylder betingelserne i stk. 2, er tilladt, såfremt betingelserne i bilag III, nr. 3, og i givet fald de yderligere betingelser, der fastlægges efter den i artikel 11 nævnte procedure, er opfyldt.
- 4) Der kan i særlige situationer indrømmes undtagelser fra stk. 2 efter den i artikel 11 nævnte procedure. I sådanne tilfælde skal der især tages hensyn til:

a) de foranstaltninger og undersøgelser af dyrene, der skal foretages

b) de særlige sygdomskendetegn hos de pågældende arter.

Hvis sådanne undtagelser indrømmes, skal alle foranstaltninger, der er påkrævede for at sikre, at dyresundheden i EF beskyttes, vedtages efter samme procedure.

- 5) Hvis:

— der af dyresundhedsmæssige grunde er vedtaget bestemmelser efter artikel 9 i direktiv 89/662/EØF med krav om, at animalske produkter fra en medlemsstat skal ledsages af et sundhedscertifikat, eller

— produkter skal ledsages af et certifikat af hensyn til dyresundhedsforholdene i en medlemsstat eller en del af en medlemsstat,

skal udformningen af sådanne certifikater være i overensstemmelse med en model, som fastlægges efter den i artikel 11 nævnte procedure. Certifikaterne skal i det mindste være udfærdiget på den udstedende myndigheds sprog og på bestemmelsesstedets sprog. Originaleksemplaret af certifikatet skal ledsage produkterne, og det må kun bestå af ét blad og kun gælde én modtager.

Artikel 4

Officiel kontrol

Medlemsstaternes myndigheder foretager officiel kontrol for at sikre, at denne forordning, gennemførelsesbestemmelserne hertil og eventuelle beskyttelsesforanstaltninger for animalske produkter, der er truffet på grundlag heraf, overholdes.

De nærmere bestemmelser om denne kontrol, om kontrolresultaterne og om de beslutninger, der skal træffes på grundlag af kontrolresultaterne, fastsættes efter den i artikel 11 nævnte procedure.

Artikel 5

Opfølgning af den officielle kontrol og klageadgang

Hvis der konstateres overtrædelser af dyresundhedsbestemmelserne, skal der træffes foranstaltninger til at bringe forholdene i orden.

Hvis den eller de fysiske eller juridiske personer, der er involveret i overtrædelserne, ikke bringer forholdet i orden inden for den frist, myndighederne fastsætter, eller hvis der er konstateret en alvorlig fare for dyresundheden, træffes der restriktive foranstaltninger vedrørende produktion og afsætning af de pågældende produkter. Sådanne foranstaltninger kan omfatte et forbud mod produktion og afsætning af animalske produkter samt tilbagekaldelse og om nødvendigt destruktions af produkter, der allerede er bragt på markedet.

Overtrædelser af denne forordning, gennemførelsesbestemmelserne hertil eller eventuelle beskyttelsesforanstaltninger vedrørende animalske produkter, samt undladelse af at samarbejde med myndighederne medfører, at de nationale myndigheder iværksætter strafferetlige og/eller administrative sanktioner.

Medlemsstaterne skal tage hensyn til resultaterne af EF-kontrollen, når de træffer korrigerende foranstaltninger eller iværksætter strafferetlige og/eller administrative sanktioner.

De klagemuligheder, der ifølge den nationale lovgivning i medlemsstaterne består med hensyn til afgørelser, som myndighederne træffer, berøres ikke af denne forordning.

Artikel 6

EF-kontrol og -systemrevision

1. Ekspertes fra Kommissionen kan i samarbejde med medlemsstaternes myndigheder foretage kontrol og systemrevision i alle produktions- og afsætningsled for animalske produkter samt af myndighedernes opbygning og funktion i medlemsstaterne for at sikre en ensartet anvendelse af denne forordning, gennemførelsesbestemmelserne hertil og eventuelle beskyttelsesforanstaltninger, der er truffet på grundlag heraf. Kommissionens eksperter kan ledsages af repræsentanter for medlemsstatens ansvarlige myndighed og af eksperter udpeget af Kommissionen, når der foretages systemrevision og/eller kontrol.

2. Kommissionen giver regelmæssigt medlemsstaterne meddelelse om sit generelle program for systemrevision og/eller kontrol, ligesom den underretter dem om resultaterne heraf.

3. Proceduren for kontrol og/eller systemrevision som omhandlet i stk. 1 kan fastsættes eller ændres efter den i artikel 11 nævnte procedure.

4. For at systemrevisionen og/eller kontrollen kan gennemføres effektivt, yder den medlemsstat, på hvis område systemrevisionen og/eller kontrollen finder sted, den fornødne bistand, og den stiller den dokumentation til rådighed, som Kommissionens eksperter ønsker i forbindelse med kontrollen.

5. Kommissionen sørger for, at de eksperter, der er nævnt i stk. 1, har den fornødne uddannelse i fødevarerhygiejne og -sikkerhed, i systemrevisionsmetoder og, hvis det er relevant for deres opgaver, i principperne bag HACCP-systemet (Hazard Analysis Critical Control Point System), så de kan udføre deres opgaver på kvalificeret vis.

6. Medlemsstaterne sørger for, at de eksperter, der er nævnt i stk. 1, har adgang til alle lokaler og dele af lokaler samt til alle oplysninger, som er af betydning for, at de kan udføre deres opgaver i henhold til denne forordning.

Hvis der under EF-systemrevision og/eller -kontrol konstateres en alvorlig fare for dyresundheden, træffer den pågældende medlemsstat straks de foranstaltninger, der er nødvendige for at beskytte dyresundheden. Hvis der ikke træffes sådanne foranstaltninger, eller de trufne foranstaltninger findes utilstrækkelige, træffer Kommissionen de foranstaltninger, der er nødvendige for at beskytte dyresundheden, og den underretter medlemsstaterne herom.

KAPITEL II

IMPORT FRA TREDJELANDE

Artikel 7

Generelle bestemmelser

Bestemmelserne for import af animalske produkter fra tredjelande skal være i overensstemmelse med eller svare til dem, der gælder for produktion og afsætning af EF-produkter.

Artikel 8

Overholdelse af EF-bestemmelserne

For at sikre overholdelsen af den generelle forpligtelse, der er fastlagt i artikel 7, vedtages følgende efter den i artikel 11 nævnte procedure:

- 1) Der opstilles lister over de tredjelande eller dele af tredjelande, hvorfra import af nærmere angivne animalske produkter er tilladt.

Ved opstillingen af listerne, skal der især tages hensyn til:

- tredjelandets lovgivning
- myndighedernes og kontroltjenesternes opbygning i tredjelandet, disses beføjelser og det tilsyn, de er undergivet, samt deres muligheder for effektivt at føre kontrol med anvendelsen af den gældende lovgivning
- de faktiske dyresundhedsbetingelser for produktion, fremstilling, håndtering, oplagring og forsendelse af animalske produkter til EF
- de garantier, som tredjelandet kan give med hensyn til overholdelsen af de relevante dyresundhedsbetingelser
- erfaringen med afsætningen af produktet fra tredjelandet og resultaterne af den foretagne importkontrol
- resultaterne af EF-inspektioner i tredjelandet
- den sundhedsstatus, som husdyrbestanden, andre husdyr og vildtbestanden i tredjelandet har, navnlig med hensyn til eksotiske dyresygdomme og generelle sundhedsforhold i landet, der eventuelt kan udgøre en fare for folke- eller dyresundheden i EF
- den regelmæssighed og hurtighed, hvormed tredjelandet giver oplysning om forekomst på dets område af infektiose eller smitsomme dyresygdomme, navnlig de sygdomme der er opført på liste A og B fra Det Internationale Kontor for Epizootier (OIE), eller, for akvakulturdyrs vedkommende, de anmeldelsespligtige sygdomme, der er opført i OIE's sundhedskodeks for akvakulturdyr

- de bestemmelser, der i tredjelandet gælder for forebyggelse og bekæmpelse af infektiøse eller smitsomme dyresygdomme, og anvendelsen heraf, herunder også bestemmelser om import fra andre lande.

Den liste, der opstilles i henhold til dette stykke, kan kombineres med andre lister, der er opstillet af hensyn til folkesundheden.

- 2) Der fastsættes særlige importbetingelser for hvert tredjeland eller gruppe af tredjelande under hensyntagen til sundhedssituationen i det pågældende tredjeland eller gruppen af tredjelande. Sådanne betingelser skal omfatte nærmere enkeltheder vedrørende det sundhedscertifikat, der skal ledsage forsendelser til EF. Sådanne certifikater:

- skal udfærdiges på bestemmelsesmedlemsstatens sprog og mindst et af sprogene i den medlemsstat, hvor kontrollen på grænsekontrolstedet finder sted; kontrol- eller bestemmelsesmedlemsstaten kan tillade, at der anvendes et andet EF-sprog end dets eget

- skal ledsage produkterne i original

- skal bestå af et enkelt blad

- må kun gælde én modtager.

Certifikatet skal udstedes den dag, hvor produkterne læses for at blive sendt til bestemmelseslandet, og det skal underskrives af en repræsentant for den relevante myndighed. Det kan kombineres med det certifikat, der skal forelægges i henhold til bestemmelserne om folkesundhed.

- 3) Om nødvendigt vedtages følgende:

- gennemførelsesbestemmelserne til denne artikel, og

- kriterier for klassificering af tredjelande og dele deraf, med hensyn til dyresygdomme.

Artikel 9

EF-kontrol og -systemrevision

1. Ekspertter fra Kommissionen kan i tredjelande foretage kontrol og/eller systemrevision i alle produktionsled, som er omfattet af denne forordning, med henblik på at kontrollere at EF-dyresundhedsbestemmelserne eller tilsvarende bestemmelser overholdes. Kommissionens ekspertter kan ledsages af andre ekspertter, som Kommissionen måtte udpege i forbindelse med systemrevisionen og/eller kontrollen.

2. Den i stk. 1 nævnte systemrevision og/eller kontrol i tredjelande foretages på Kommissionens vegne, og Kommissionen bærer omkostningerne i forbindelse hermed.

3. Proceduren for den i stk. 1 nævnte systemrevision og/eller kontrol i tredjelande kan fastsættes eller ændres efter den i artikel 11 nævnte procedure.

4. Hvis der under EF-systemrevision og/eller -kontrol konstateres en alvorlig fare for dyresundheden, træffer Kommissionen straks de foranstaltninger, der er nødvendige for at beskytte dyresundheden, og den underretter straks medlemsstaterne herom.

5. Kommissionen sørger for, at dens ekspertter og andre ekspertter som nævnt i stk. 1 har den fornødne uddannelse i dyresundhed og systemrevisionsmetoder, så de kan varetage deres opgaver på kvalificeret vis.

KAPITEL III

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 10

Bilagene kan ændres eller suppleres efter den i artikel 11 nævnte procedure. Denne procedure skal navnlig anvendes ved fastlæggelsen af kriterierne for klassificering af tredjelande eller dele deraf, med hensyn til bestemte sygdomme.

Artikel 11

Den Stående Veterinærkomité-procedure

1. Kommissionen bistås af Den Stående Veterinærkomité, der er nedsat ved Rådets afgørelse 68/361/EØF⁽¹⁾.

2. Når der henvises til nærværende stykke, finder den i artikel 5 i afgørelse 1999/468/EF omhandlede forskriftsprocedure anvendelse i overensstemmelse med artikel 7, stk. 3, og artikel 8 i samme afgørelse.

3. Den periode, der er omhandlet i artikel 5, stk. 6, i afgørelse 1999/468/EF, er på tre måneder.

Artikel 12

Medlemsstaterne giver Kommissionen meddelelse om de bestemmelser, de specielt vedtager med henblik på gennemførelsen af denne forordning, samt om alle retsmidler, der anvendes, og foranstaltninger, der træffes, for at sikre forordningens gennemførelse og håndhævelse.

Artikel 13

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Den anvendes fra den 1. januar 2004.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

⁽¹⁾ EFT L 225 af 18.10.1968, s. 23.

BILAG I

SYGDOMME, DER SKAL TAGES HENSYN TIL VED SAMHANDELEN MED ANIMALSKE PRODUKTER

I. Sygdomme, for hvilke der er indført kontrolforanstaltninger i EF-bestemmelserne

Sygdom	Direktiv
Klassisk svinepest	Rådets direktiv 80/217/EØF om fællesskabsforanstaltninger til kontrol med klassisk svinepest
Mund- og klovesyge	Rådets direktiv 85/511/EØF om fællesskabsforanstaltninger til bekæmpelse af mund- og klovesyge
Aviær influenza	Rådets direktiv 92/40/EØF om fællesskabsforanstaltninger til bekæmpelse af aviær influenza
Newcastle disease	Rådets direktiv 92/66/EØF om fællesskabsforanstaltninger til bekæmpelse af Newcastle disease
Kvægpest Fåre- og gedepest Smitsomt blæreudslæt hos svin	Rådets direktiv 92/119/EØF om generelle fællesskabsforanstaltninger til bekæmpelse af visse dyresygdomme samt om specifikke foranstaltninger vedrørende blæreudslæt hos svin
Infektøs lakseanæmi (ISA) Infektøs hæmatopoietisk nekrose (IHN) Egtvedsyge (VHS)	Rådets direktiv 93/53/EØF om minimumsfællesskabsforanstaltninger til bekæmpelse af visse fiskesygdomme
Sygdomme hos bløddyr	Rådets direktiv 95/70/EF om minimumsfællesskabsforanstaltninger til bekæmpelse af visse sygdomme hos toskallede bløddyr

II. Foranstaltninger vedrørende afrikansk svinepest

Indtil der er vedtaget særlige kontrolforanstaltninger for afrikansk svinepest, finder direktiv 80/217/EØF tilsvarende anvendelse i tilfælde af udbrud af afrikansk svinepest. Uanset bestemmelserne i nævnte direktiv skal beslutninger om at bringe restriktioner, der er truffet i henhold til dette punkt, til ophør, vedtages efter den i artikel 11 nævnte procedure.

1) Kød

En medlemsstat, på hvis område der er konstateret afrikansk svinepest, skal udstede et øjeblikkeligt forbud mod, at der fra den del af dets område, hvor sygdomsudbruddet har fundet sted, sendes fersk svinekød til den øvrige del af EF.

Ved fastlæggelsen af dele af området som ovenfor omhandlet tages der især hensyn til følgende:

- de metoder, der anvendes til bekæmpelse af sygdommen, navnlig fjernelse af svin fra bedrifter, der er eller mistænkes for at være inficerede eller smittede
- det pågældende delområdes areal og dets administrative og geografiske grænser
- sygdommens forekomst og dens tendens til spredning
- de foranstaltninger, der er truffet til at forebygge spredning
- de foranstaltninger, der er truffet til at begrænse og føre kontrol med flytning af svin både inden for og ud af den pågældende del af området.

2) Kødprodukter

En medlemsstat, på hvis område der er konstateret afrikansk svinepest, skal udstede et øjeblikkeligt forbud mod, at der fra den del af dets område, hvor sygdomsudbruddet har fundet sted, sendes kødprodukter til den øvrige del af EF. Undtagelsesbestemmelsen i artikel 3, stk. 3, finder dog anvendelse på kødprodukter, der har undergået en af de behandlinger, der er nævnt i bilag III, punkt 1, litra a) og e).

BILAG II

Særligt identifikationsmærke for fersk kød fra et område eller en del af et område, der ikke opfylder alle relevante dyresundhedsbetingelser

Fersk kød fra dyr, som kommer fra en bedrift i et område, der er undergivet dyresundhedsmæssige restriktioner for en af de sygdomme, der er nævnt i bilag I, og som skal underkastes en behandling for at fjerne den pågældende dyresundhedsmæssige risiko, skal identificeres på følgende måde:

- 1) Sundhedsmærket for fersk kød skal dækkes af et retvinklet kryds, der er anbragt på skrå, således at midtpunktet befinder sig i midten af mærket, og oplysningerne på dette stadig kan læses.
- 2) Mærket kan også anbringes med et enkelt stempel; mærket skal indeholde følgende letlæselige oplysninger:
  - i den øverste del navnet på afsendelseslandet med versaler
  - i den midterste del slagteriets veterinære autorisationsnummer
  - i den nederste del en af følgende forkortelser: CE — EF — EK — EC — EY — EG
  - to skråtliggende på hinanden vinkelrette linjer med skæringspunkt i stemplets centrum og således anbragt, at oplysningerne er læselige
  - oplysninger, der gør det muligt at identificere den dyrlæge, der har kontrolleret kødet.

Mærket skal anbringes af den embedsdyrlæge, der er ansvarlig for kontrollen med anvendelsen af dyresundhedsbestemmelserne, eller under hans ansvar.

BILAG III

1. Behandlinger til fjernelse af dyresundhedsmæssige risici i forbindelse med kød.

Behandling (*)	Sygdom							
	Mund- og klovesyge	Klassisk svinepest	Smitsomt blæreudslæt hos svin	Afrikansk svinepest	Kvægpest	Newcastle Sygdom	Aviær influenza	Fåre- og gedefest
a) Varmebehandling i en hermetisk lukket beholder, hvis F_0 -værdi er på mindst 3,00	+	+	+	+	+	+	+	+
b) Varmebehandling ved en minimumstemperatur på 70 °C, der skal opnås overalt i kødet	+	+	+	—	+	+	+	+
c) Varmebehandling ved en minimumstemperatur på 80 °C, der skal opnås overalt i kødet	+	+	+	+	+	+	+	+
d) Varmebehandling i en hermetisk lukket beholder til mindst 60 °C i mindst 4 timer, idet centrumtemperaturen inden for denne periode i 30 minutter skal være på mindst 70 °C	+	+	+	+	+	+	+	+
e) Naturlig gæring og modning i mindst 9 måneder for udbenet kød, med følgende resultat: en aw-værdi på højst 0,93 eller en pH-værdi på højst 6,0	+	+	—	+	+	+	—	—
f) Som anført under litra e), men kødet kan indeholde ben. Der skal træffes de fornødne foranstaltninger for at undgå krydskontaminering	+	—	—	—	—	—	—	—
g) Salamifremstilling efter kriterier, der skal fastlægges efter Den Stående Veterinærkomité-procedure efter udtalelse fra den relevante videnskabelige komité	+	+	—	+	+	—	—	—
h) Skinke og kam, der har undergået naturlig gæring og modning i mindst 190 dage for skinke og 140 dage for kam	—	—	—	+	—	—	—	—
i) Varmebehandling, der sikrer en centrumstemperatur på mindst 65 °C i tilstrækkelig lang tid til at opnå en pasteuriseringsværdi (pv) på mindst 40	+	—	—	—	—	—	—	+

»+«: Anerkendt effektivitet.

(*) Der skal træffes de fornødne foranstaltninger for at undgå krydskontaminering.

2. Behandling til fjernelse af dyresundhedsmæssige risici i forbindelse med mælk

Mælk fra arter, der er modtagelige for mund- og klovesyge, og mejeriprodukter, der helt eller /delvis er fremstillet af sådan mælk, må ikke komme fra et overvågningsområde som fastsat i direktiv 85/811/EØF, medmindre mælken eller mejeriproduktet under myndighedernes tilsyn har undergået en af følgende behandlinger:

- a) sterilisering til en F_0 -værdi på 3 eller derover, eller
- b) en enkelt UHT-behandling ved 130 °C i 2-3 sek.
- c) en første varmebehandling, der har en opvarmningseffekt, som mindst svarer til den, der opnås ved pasteurisering ved en temperatur på mindst 72 °C i mindst 15 sekunder, og som er tilstrækkelig til at medføre en negativ reaktion på fosfataseprøven, efterfulgt af
  - i) endnu en varmebehandling, der medfører en negativ reaktion på peroxidaseprøven, eller

- ii) når der er tale om mælkepulver eller et produkt indeholdende mælkepulver, endnu en varmebehandling, der har en effekt, som mindst svarer til den, der opnås ved den første varmebehandling, og som er tilstrækkelig til at medføre en negativ reaktion på fosfataseprøven, efterfulgt af tørring, eller
- iii) en forsuringproces, ved hvilken pH-værdien nedsættes til under 6 og holdes på denne værdi i mindst en time
- iv) endnu en varmebehandling, der har en effekt, som mindst svarer til den, der opnås ved den første varmebehandling; begge varmebehandlinger skal foretages af mælk med en pH-værdi på over 7,0 (denne behandling er ikke tilladt for mælk fra beskyttelses- og overvågningsområder)
- d) den første varmebehandling, der er nævnt under litra c), foretaget af mælk med en pH-værdi på under 7,0 (denne behandling er ikke tilladt for mælk fra beskyttelses- og overvågningsområder).

3. Behandling til mindskelse af de dyresundhedsmæssige risici i forbindelse med akvakulturprodukter

- a) Akvakulturfisk, der er modtagelige for infektiøs hæmatopoietisk nekrose og Egtved-syge, og som stammer fra en zone, der ikke er godkendt med hensyn til disse sygdomme, må kun indføres til en godkendt zone, hvis de aflives, hovedskæres og renses inden afsendelsen. Dette krav gælder dog ikke for fisk, der kommer fra et godkendt brug i en ikke-godkendt zone.
- b) Levende bløddyr, der er modtagelige for bonamiose og marteiliose, og som stammer fra en zone, der ikke er godkendt med hensyn til disse sygdomme, må kun indføres til en godkendt zone, hvis de enten er bestemt til direkte konsum eller leveres til konserverindustrien. De må ikke genudlægges, medmindre:
  - de stammer fra et godkendt brug i en ikke-godkendt zone, eller
  - de midlertidigt nedsænkes i lagerbassiner eller rensningsanlæg, der er særlig indrettede og godkendt til dette formål af den kompetente myndighed og bl.a. omfatter et behandlings- og desinficeringsanlæg for spildevand.

Eventuelle fornødne gennemførelsesbestemmelser vedrørende disse krav vedtages efter den i artikel 11 nævnte procedure.

Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ophævelse af visse direktiver om levnedsmiddelhygiejne og sundhedsbetingelser for produktion og afsætning af visse animalske produkter til konsum og om ændring af direktiv 89/662/EØF og 91/67/EØF

(2000/C 365 E/06)

(EØS-relevant tekst)

KOM(2000) 438 endelig udg. — 2000/0182(COD)

(Forelagt af Kommissionen den 14. juli 2000)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN
EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 37, 95 og 152, stk. 4, litra b),

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget,

efter fremgangsmåden i traktatens artikel 251, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Rådets direktiv 93/43/EØF af 14. juni 1993 om levnedsmiddelhygiejne ⁽¹⁾ indeholder de generelle krav vedrørende produktionen af sikre levnedsmidler.

(2) De betingelser vedrørende dyrs og menneskers sundhed, der gælder for produktion og afsætning af animalske produkter, er fastsat i en række forskellige rådsdirektiver.

(3) Disse betingelser vedrører navnlig produkter som fersk kød, fjerkrækød, kødprodukter, ægprodukter, levende toskallede bløddyr, fiskerivarer, kaninkød og kød af vildt, mælk og mejeriprodukter, hakket kød og visse andre produkter bestemt til konsum.

(4) Bestemmelserne i nævnte direktiver er blevet omarbejdet og vedtaget som:

— Europa-Parlamentets og Rådets forordning .../... om fødevarerhygiejne

— Europa-Parlamentets og Rådets forordning .../... om særlige hygiejnebestemmelser for animalske fødevarer

— Europa-Parlamentets og Rådets forordning .../... om nærmere bestemmelser for tilrettelæggelsen af den officielle kontrol af animalske produkter til konsum

— Rådets forordning .../... om dyresundhedsbestemmelser for produktion, afsætning og import af animalske produkter til konsum.

(5) De pågældende direktiver skal derfor ophæves.

(6) Rådets direktiv 89/662/EØF af 11. december 1989 om veterinærkontrol i samhandelen i Fællesskabet med henblik på gennemførelse af det indre marked ⁽²⁾, senest ændret ved direktiv 92/118/EØF ⁽³⁾, og Rådets direktiv 91/67/EØF af 28. januar 1991 om dyresundhedsmæssige betingelser for afsætning af akvakulturdyr og -produkter ⁽⁴⁾, senest ændret ved direktiv 98/45/EF ⁽⁵⁾, må også ændres under hensyntagen til den foretagne omarbejdning —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Følgende direktiver ophæves:

1. Rådets direktiv 93/43/EØF af 14. juni 1993 om levnedsmiddelhygiejne.
2. Rådets direktiv 64/433/EØF af 26. juni 1964 om sundhedsmæssige betingelser for produktion og afsætning af fersk kød ⁽⁶⁾, senest ændret ved direktiv 95/23/EF ⁽⁷⁾.
3. Rådets direktiv 71/118/EØF af 15. februar 1971 om sundhedsmæssige problemer i forbindelse med produktion og afsætning af fersk fjerkrækød ⁽⁸⁾, senest ændret ved direktiv 97/79/EØF ⁽⁹⁾.

⁽²⁾ EFT L 395 af 30.12.1989, s. 13.

⁽³⁾ EFT L 62 af 15.3.1993, s. 49.

⁽⁴⁾ EFT L 46 af 19.2.1991, s. 1.

⁽⁵⁾ EFT L 189 af 3.7.1998, s. 12.

⁽⁶⁾ EFT 121 af 29.7.1964, s. 2012/64.

⁽⁷⁾ EFT L 243 af 11.10.1995, s. 7.

⁽⁸⁾ EFT L 55 af 8.3.1971, s. 23.

⁽⁹⁾ EFT L 24 af 30.1.1998, s. 31.

⁽¹⁾ EFT L 157 af 19.7.1993, s. 1.

4. Rådets direktiv 72/461/EØF af 12. december 1972 om veterinærpolitimæssige problemer vedrørende handel med fersk kød inden for Fællesskabet ⁽¹⁾, senest ændret ved akten vedrørende Østrigs, Finlands og Sveriges tiltrædelse.
5. Rådets direktiv 77/96/EØF af 21. december 1976 om trikinundersøgelse i forbindelse med indførsel af fersk kød af tamsvin fra tredjelande ⁽²⁾, senest ændret ved akten vedrørende Østrigs, Finlands og Sveriges tiltrædelse.
6. Rådets direktiv 77/99/EØF af 21. december 1976 om sundhedsmæssige problemer i forbindelse med produktion og markedsføring af kødprodukter og visse produkter af animalsk oprindelse ⁽³⁾, senest ændret ved direktiv 97/76/EF ⁽⁴⁾.
7. Rådets direktiv 80/215/EØF af 22. januar 1980 om veterinærpolitimæssige problemer i forbindelse med samhandelen med kødprodukter inden for Fællesskabet ⁽⁵⁾, senest ændret ved akten vedrørende Østrigs, Finlands og Sveriges tiltrædelse.
8. Kommissionens direktiv 89/362/EØF af 26. maj 1989 om almindelige hygiejnebestemmelser for mælkeproduktionsbedrifter ⁽⁶⁾.
9. Rådets direktiv 89/437/EØF af 20. juni 1989 om hygiejne- og sundhedsproblemer i forbindelse med produktion og markedsføring af ægprodukter ⁽⁷⁾, senest ændret ved direktiv 96/23/EF ⁽⁸⁾.
10. Rådets direktiv 91/492/EØF af 15. juli 1991 om sundhedsmæssige betingelser for produktion og afsætning af levende toskallede bløddyr ⁽⁹⁾, senest ændret ved direktiv 97/79/EF.
11. Rådets direktiv 91/493/EØF af 22. juli 1991 om sundhedsmæssige betingelser for produktion og afsætning af fiskerivarer ⁽¹⁰⁾, senest ændret ved direktiv 97/79/EF.
12. Rådets direktiv 91/494/EØF af 26. juni 1991 om dyresundhedsmæssige betingelser for handel inden for Fællesskabet med fersk fjerkrækød og for indførsel heraf fra tredjelande ⁽¹¹⁾, senest ændret ved direktiv 93/121/EF ⁽¹²⁾.
13. Rådets direktiv 91/495/EØF af 27. november 1990 om sundhedsmæssige og dyresundhedsmæssige problemer i forbindelse med produktion og afsætning af kaninkød og kød af opdrættet vildt ⁽¹³⁾, senest ændret ved akten vedrørende Østrigs, Finlands og Sveriges tiltrædelse.
14. Rådets direktiv 92/45/EØF af 16. juni 1992 om sundhedsmæssige og dyresundhedsmæssige problemer i forbindelse med nedlægning af vildtlevende vildt og afsætning af kød deraf ⁽¹⁴⁾, senest ændret ved direktiv 97/79/EF.
15. Rådets direktiv 92/46/EØF af 16. juni 1992 om sundhedsbestemmelser for produktion og afsætning af rå mælk, varmebehandlet mælk og mælkebaserede produkter ⁽¹⁵⁾, senest ændret ved direktiv 96/23/EF.
16. Rådets direktiv 92/48/EØF af 16. juni 1992 om fastsættelse af minimumshygiejneregler for fiskerivarer fremstillet om bord på visse fartøjer i overensstemmelse med artikel 3, stk. 1, litra a), nr. i), i direktiv 91/493/EØF ⁽¹⁶⁾.
17. Rådets direktiv 94/65/EF af 14. december 1994 om krav til fremstilling og afsætning af hakket kød og tilberedt kød ⁽¹⁷⁾.

Artikel 2

Bilag II til Rådets direktiv 92/118/EØF af 17. december 1992 om dyresundhedsmæssige og sundhedsmæssige betingelser for samhandel med og indførsel til Fællesskabet af produkter, der for så vidt angår disse betingelser ikke er underlagt specifikke fællesskabsbestemmelser, som omhandlet i bilag A, kapitel I, i direktiv 89/662/EØF, og for så vidt angår patogener, i direktiv 90/425/EØF ⁽¹⁸⁾, senest ændret ved direktiv 97/79/EF ⁽¹⁹⁾, ophæves.

Artikel 3

Uanset artikel 1 gælder følgende:

- 1) Indtil der er fastsat temperaturkrav for oplagring og transport af animalske produkter og mikrobiologiske kriterier for sådanne produkter efter proceduren i artikel 6 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. .../... om fødevarerhygiejne, finder de krav og kriterier, der er fastsat i de i artikel 1 og 2 nævnte direktiver eller i gennemførelsesbestemmelserne dertil, fortsat anvendelse.

⁽¹⁾ EFT L 302 af 31.12.1972, s. 24.

⁽²⁾ EFT L 26 af 31.1.1977, s. 67.

⁽³⁾ EFT L 26 af 31.1.1977, s. 85.

⁽⁴⁾ EFT L 10 af 16.1.1998, s. 25.

⁽⁵⁾ EFT L 47 af 21.2.1980, s. 4.

⁽⁶⁾ EFT L 156 af 8.6.1989, s. 30.

⁽⁷⁾ EFT L 212 af 22.7.1989, s. 87.

⁽⁸⁾ EFT L 125 af 23.5.1996, s. 10.

⁽⁹⁾ EFT L 168 af 24.9.1991, s. 1.

⁽¹⁰⁾ EFT L 268 af 24.9.1991, s. 15.

⁽¹¹⁾ EFT L 268 af 24.9.1991, s. 35.

⁽¹²⁾ EFT L 340 af 31.12.1993, s. 39.

⁽¹³⁾ EFT L 268 af 24.9.1991, s. 41.

⁽¹⁴⁾ EFT L 268 af 14.9.1992, s. 35.

⁽¹⁵⁾ EFT L 268 af 14.9.1992, s. 1.

⁽¹⁶⁾ EFT L 187 af 7.7.1992, s. 41.

⁽¹⁷⁾ EFT L 368 af 31.12.1994, s. 10.

⁽¹⁸⁾ EFT L 62 af 15.3.1993, s. 49.

⁽¹⁹⁾ EFT L 24 af 30.1.1998, s. 31.

2) De gennemførelsesbestemmelser, der er vedtaget på grundlag af de i artikel 1 og 2 nævnte direktiver, gælder fortsat, indtil der i stedet er vedtaget bestemmelser med samme virkning på grundlag af

- Europa-Parlamentets og Rådets forordning .../... om fødevarerhygiejne
- Europa-Parlamentets og Rådets forordning .../... om særlige hygiejnebestemmelser for animalske fødevarer
- Europa-Parlamentets og Rådets forordning .../... om nærmere bestemmelser for tilrettelæggelsen af den officielle kontrol af animalske produkter til konsum
- Rådets forordning .../... om dyresundhedsbestemmelser for produktion, afsætning og import af animalske produkter til konsum.

3) Hvor det sundhedsmærke, der er foreskrevet i de i artikel 1 nævnte direktiver, er forskelligt fra det sundhedsmærke, der er foreskrevet i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. .../... om særlige hygiejnebestemmelser for animalske fødevarer, sørger medlemsstaterne for, at førstnævnte mærke udskiftes med sidstnævnte senest fem år efter nævnte forordnings ikrafttrædelse.

Artikel 4

Bilag A til Rådets direktiv 89/662/EØF affattes således:

»BILAG A

KAPITEL I

- Rådets forordning .../... af ... om dyresundhedsbestemmelser for produktion, afsætning og import af animalske produkter til konsum
- Animalske produkter som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets forordning .../... af ..., om fødevarerhygiejne.

KAPITEL II

Rådets direktiv 92/118/EØF af 17. december 1992 om dyresundhedsmæssige og sundhedsmæssige betingelser for samhandel med og indførsel til Fællesskabet af produkter, der for så vidt angår disse betingelser ikke er underlagt specifikke fællesskabsbestemmelser som omhandlet i bilag A, kapitel I, i direktiv 89/662/EØF, og, for så vidt angår patogener, i direktiv 90/425/EØF (undtagen patogener).«

Artikel 5

I direktiv 91/67/EØF affattes artikel 9 således:

»Artikel 9

Akvakulturprodukter og bløddyr fra ikke-godkendte zoner må kun afsættes til konsum i godkendte zoner, hvis de relevante krav i Rådets forordning (EF) nr. .../... (om dyresundhedsbestemmelser for produktion, afsætning og import af animalske produkter til konsum) er opfyldt.«

Artikel 6

Medlemsstaterne sætter de fornødne love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 1. januar 2004. De underretter straks Kommissionen derom.

Disse love og administrative bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

Artikel 7

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Artikel 8

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse om forlængelse af visse EF-handlingsprogrammer om folkesundhed, som vedtaget ved afgørelse nr. 645/96/EF, afgørelse nr. 646/96/EF, afgørelse nr. 647/96/EF, afgørelse nr. 102/97/EF, afgørelse nr. 1400/97/EF, og afgørelse nr. 1296/1999/EF samt om ændring af samme afgørelser

(2000/C 365 E/07)

(EØS-relevant tekst)

KOM(2000) 448 endelig udg. — 2000/0192(COD)

(Forelagt af Kommissionen den 25. juli 2000)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN
EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 152,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget,

i henhold til fremgangsmåden i traktatens artikel 251, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) En række EF-handlingsprogrammer om folkesundhed udløber snart.

(2) Følgende programmer udløber ved udgangen af 2000.

— Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 645/96/EF ⁽¹⁾ om et fællesskabshandlingsprogram for sundhedsfremme, sundhedsoplysning, sundhedsundervisning og sundhedsuddannelse som led i indsatsen inden for folkesundhed.,

— Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 646/96/EF ⁽²⁾ om en handlingsplan for kræftbekæmpelse som led i indsatsen inden for folkesundhed.

— Europa-Parlamentet og Rådets afgørelse nr. 647/96/EF ⁽³⁾ om vedtagelse af et EF-handlingsprogram vedrørende forebyggelse af aids og visse andre smitsomme sygdomme som led i indsatsen inden for folkesundhed.

— Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 102/97/EF ⁽⁴⁾ om et EF-handlingsprogram vedrørende forebyggelse af narkotikamisbrug som led i indsatsen inden for folkesundhed.

(3) Følgende programmer udløber ved udgangen af 2001:

— Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 1400/97/EF ⁽⁵⁾ om vedtagelse af et EF-handlingsprogram vedrørende sundhedsovervågning som led i indsatsen inden for folkesundhed.

— Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 1296/1999/EF ⁽⁶⁾ om vedtagelse af et EF-handlingsprogram vedrørende forureningsrelaterede sygdomme som led i indsatsen inden for folkesundhed.

(4) I sin resolution af 8. juni 1999 om Fællesskabets fremtidige indsats inden for folkesundhed ⁽⁷⁾ understregede Rådet behovet for kontinuitet på folkesundhedsområdet, når de igangværende programmer udløber.

(5) I meddelelse KOM(1998) 230 af 15. april 1998 fra Kommissionen til Europa-Parlamentet, Rådet, Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget om udviklingen i folkesundhedspolitikken i Det Europæiske Fællesskab ⁽⁸⁾ gjorde Kommissionen opmærksom på, at de igangværende programmer på folkesundhedsområdet ville udløbe fra udgangen af 2000 og fremefter, og understregede, at der var behov for at sikre, at der ikke opstod et tomrum i Fællesskabets politik på dette vigtige område. I den debat, der fulgte i kølvandet på denne meddelelse, lykkedes det at opnå konsensus mellem EF-institutionerne om at udvikle en ny strategi på sundhedsområdet ved hjælp af et overordnet handlingsprogram på folkesundhedsområdet.

(6) Mens der er overvejelser i gang vedrørende en ny strategi og forslag til et nyt overordnet folkesundhedsprogram, skal de ovennævnte programmer forlænges frem til udgangen af 2002.

(7) Aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS-aftalen) indeholder bestemmelser om større grad af samarbejde inden for folkesundhedsområdet mellem Fællesskabet og dets medlemsstater på den ene side og de lande, der er med i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EFTA/EØS-landene) på den

⁽¹⁾ EFT L 95 af 16.4.1996, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 95 af 16.4.1996, s. 9.

⁽³⁾ EFT L 95 af 16.4.1996, s. 16.

⁽⁴⁾ EFT L 19 af 22.1.1997, s. 25.

⁽⁵⁾ EFT L 193 af 22.7.1997, s. 1.

⁽⁶⁾ EFT L 155 af 22.6.1999, s. 7.

⁽⁷⁾ EFT C 200 af 15.7.1999, s. 1.

⁽⁸⁾ KOM(1998) 230 endelig udg.

anden side. Der bør også vedtages bestemmelser om at åbne disse programmer for deltagelse af de associerede lande i Central- og Østeuropa i overensstemmelse med de betingelser, der er fastsat i Europa-aftalerne, i tillægsprotokollerne hertil og i de respektive associeringsråds afgørelser, deltagelse af Cypern, finansieret ved tillægsbevillinger efter de procedurer, som skal aftales med dette land, samt af Malta og Tyrkiet, finansieret ved tillægsbevillinger efter bestemmelserne i traktaten.

- (8) Ved forlængelsen af programmerne skal der tages hensyn til meddelelse af 15. juni 2000 fra Kommissionen til Rådet, Europa-Parlamentet, Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget om Det Europæiske Fællesskabs strategi på sundhedsområdet ⁽¹⁾, Rådets konklusioner af 26. november 1998 om Fællesskabets fremtidige indsats inden for folkesundhed ⁽²⁾, Rådets resolution af 8. juni 1999 om Fællesskabets fremtidige indsats inden for folkesundhed, Europa-Parlamentets beslutning af 12. marts 1999 ⁽³⁾, Det Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse af 9. september 1998 ⁽⁴⁾ og Regionsudvalgets udtalelse af 19. november 1998 ⁽⁵⁾. Der bør også tages hensyn til den foreløbige rapport fra Kommissionen af 14. oktober 1999 til Europa-Parlamentet, Rådet, Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget om gennemførelsen af Fællesskabets handlingsprogrammer vedrørende forebyggelse af kræft, aids og visse andre smitsomme sygdomme samt narkotikamisbrug som led i indsatsen inden for folkesundhed ⁽⁶⁾ og den foreløbige rapport fra Kommissionen KOM(2000) 165 af 22. marts 2000 til Europa-Parlamentet, Rådet, Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget om gennemførelsen af fællesskabs-handlingsprogrammet for sundhedsfremme, sundhedsoplysning, sundhedsundervisning og sundhedsuddannelse som led i indsatsen inden for folkesundhed ⁽⁷⁾.
- (9) I denne afgørelse fastsættes for det tidsrum, i hvilket handlingsprogrammerne forlænges, den finansieringsramme, der udgør det væsentligste referencepunkt for budgetmyndigheden i forbindelse med den årlige budgetprocedure, jf. punkt 33 i den interinstitutionelle aftale af 6. maj 1999 mellem Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen om budgetdisciplin og forbedring af budgetproceduren ⁽⁸⁾.
- (10) Det er nødvendigt at tilpasse de bestemmelser i afgørelse nr. 645/96/EF, afgørelse nr. 646/96/EF, afgørelse nr. 647/96/EF, afgørelse nr. 102/97/EF, afgørelse nr. 1400/97/EF og afgørelse nr. 1296/1999/EF, som vedrører anvendelsen af en udvalgsprocedure med henblik på Rådets afgørelse nr. 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen ⁽⁹⁾.

- (11) Handlingsprogrammerne bør overvåges og løbende evalueres i samarbejde mellem Kommissionen og medlemsstaterne —

TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

Artikel 1

Forlængelse af programmer

1. Følgende programmer forlænges fra 1. januar 2001 til 31. december 2002:
  - a) EF-handlingsprogrammet for sundhedsfremme, sundhedsoplysning, sundhedsundervisning og sundhedsuddannelse vedtaget ved afgørelse nr. 645/96/EF
  - b) EF-handlingsplanen for kræftbekæmpelse vedtaget ved afgørelse nr. 646/96/EF
  - c) EF-handlingsprogrammet vedrørende forebyggelse af aids og visse andre smitsomme sygdomme vedtaget ved afgørelse nr. 647/96/EF
  - d) EF-handlingsprogrammet vedrørende forebyggelse af narkotikamisbrug vedtaget ved afgørelse nr. 102/97/EF.
2. Følgende programmer forlænges fra 1. januar 2002 til 31. december 2002:
  - a) EF-handlingsprogrammet vedrørende sundhedsovervågning vedtaget ved afgørelse nr. 1400/97/EF
  - b) EF-handlingsprogrammet vedrørende forureningsrelaterede sygdomme vedtaget ved afgørelse nr. 1296/1999/EF.

Artikel 2

Budget

1. Finansieringsrammen for gennemførelsen af forlængelsen af handlingsprogrammerne og -planen som omhandlet i artikel 1 i tidsrummet 1. januar 2001-31. december 2002 er på i alt 79,1 mio. EUR.
2. Finansieringsrammen for tidsrummet 1. januar 2001-31. december 2002 for gennemførelsen af handlingsprogrammet for sundhedsfremme, sundhedsoplysning, sundhedsundervisning og sundhedsuddannelse fastsættes til 8,5 mio. EUR, for handlingsplanen for kræftbekæmpelse til 31,142 mio. EUR, for handlingsprogrammet vedrørende forebyggelse af narkotikamisbrug til 11,434 mio. EUR og for handlingsprogrammet vedrørende aids og visse andre smitsomme sygdomme til 22,324 mio. EUR.

⁽¹⁾ KOM(2000) 285 endelig udg.

⁽²⁾ EFT C 390 af 15.12.1998, s. 1.

⁽³⁾ EFT C 175 af 21.6.1999, s. 135.

⁽⁴⁾ EFT C 407 af 28.12.1998, s. 21.

⁽⁵⁾ EFT C 51 af 22.2.1999, s. 53.

⁽⁶⁾ KOM(1999) 463 endelig udg.

⁽⁷⁾ KOM(2000) 165 endelig udg.

⁽⁸⁾ EFT C 172 af 18.6.1999, s. 1.

⁽⁹⁾ EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

3. Finansieringsrammen for tidsrummet 1. januar 2002-31. december 2002 for gennemførelsen af handlingsprogrammet vedrørende sundhedsovervågning fastsættes til 4,4 mio. EUR og for handlingsprogrammet vedrørende forureningsrelaterede sygdomme til 1,3 mio. EUR.

4. De årlige bevillinger vedtages af budgetmyndigheden inden for rammerne af de finansielle overslag.

Artikel 3

Tilpasning af udvalgsproceduren

1. Afgørelse nr. 645/96/EF, afgørelse nr. 646/96/EF, afgørelse nr. 647/96/EF, afgørelse nr. 102/97/EF og afgørelse nr. 1400/97/EF ændres således:

a) Stk. 1 affattes således:

»1. Kommissionen bistås af et udvalg, der består af repræsentanter for medlemsstaterne, og som har Kommissionens repræsentant som formand.«

b) I stk. 2 erstattes andet og tredje afsnit med:

»Den forvaltningsprocedure, der er fastsat i artikel 4 i afgørelse nr. 1999/468/EF, finder anvendelse i forbindelse med vedtagelsen af de foranstaltninger, der er omhandlet i første afsnit i dette stykke, i overensstemmelse med artikel 7 og artikel 8 i afgørelse nr. 1999/468/EF. Det i artikel 4, stk. 3, i afgørelse nr. 1999/468/EF omhandlede tidsrum, fastsættes til to måneder.«

c) Stk. 3 affattes således:

»3. Kommissionen kan desuden høre udvalget om ethvert andet spørgsmål vedrørende gennemførelsen af denne afgørelse. I så fald finder den rådgivningsprocedure, der er fastlagt i artikel 3 i afgørelse 1999/468/EF, anvendelse i overensstemmelse med samme afgørelses artikel 7.«

2. Artikel 5 i afgørelse nr. 1296/1999/EF ændres således:

a) Stk. 1 affattes således:

»1. Kommissionen bistås af et rådgivende udvalg, der består af repræsentanter for medlemsstaterne, og som har Kommissionens repræsentant som formand.«

b) I stk. 2 erstattes andet, tredje og fjerde afsnit med:

»Den rådgivningsprocedure, der er fastlagt i artikel 3 i afgørelse nr. 1999/468/EF, finder anvendelse i forbindelse med

vedtagelsen af de foranstaltninger, der er omhandlet i første afsnit i dette stykke i overensstemmelse med artikel 7 og artikel 8 i afgørelse nr. 1999/468/EF.«

Artikel 4

Deltagelse af EFTA/EØS-landene, de associerede lande i Central- og Østeuropa, Cypern, Malta og Tyrkiet

De i artikel 1 omhandlede programmer er åbne for deltagelse af:

- EFTA-/EØS-landene efter de vilkår, der er fastlagt i EØS-aftalen
- de associerede lande i Central- og Østeuropa på de vilkår, der er fastlagt i Europa-aftalerne, i tillægsprotokollerne hertil og i de respektive associeringsråds afgørelser
- Cypern, finansieret ved tillægsbevillinger efter de procedurer, der skal aftales med dette land
- Malta og Tyrkiet, finansieret ved tillægsbevillinger i henhold til bestemmelserne i traktaten.

Artikel 5

Overvågning og evaluering

1. I forbindelse med gennemførelsen af denne afgørelse træffer Kommissionen i samarbejde med medlemsstaterne de foranstaltninger, der er nødvendige for at overvåge og evaluere de aktiviteter, for hvilke der er fastsat bestemmelser i de handlingsprogrammer og den handlingsplan, der er omhandlet i artikel 1.

2. Kommissionen forelægger Europa-Parlamentet og Rådet en rapport ved afslutningen af de handlingsprogrammer og den handlingsplan, der er omhandlet i artikel 1. Rapporten indeholder resultaterne af den i stk. 1 omhandlede evaluering. Rapporten forelægges også Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget.

Artikel 6

Ikrafttrædelse

Denne afgørelse træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Den finder anvendelse fra den 1. januar 2001.

Ændret forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af direktiv 82/714/EØF af 4. oktober 1982 om indførelse af tekniske forskrifter for fartøjer på indre vandveje ⁽¹⁾

(2000/C 365 E/08)

(EØS-relevant tekst)

KOM(2000) 419 endelig udg. — 97/0335(COD)

(Forelagt af Kommissionen i henhold til EF-traktatens artikel 250, stk. 2 af 19. juli 2000)

⁽¹⁾ EFT C 105 af 6.4.1998, s. 1.

OPRINDELIGT FORSLAG

ÆNDRET FORSLAG

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 75, stk. 1,

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 71, stk. 1,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

Uændret

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

i henhold til fremgangsmåden i traktatens artikel 189 C, i samarbejde med Europa-Parlamentet, og

i henhold til fremgangsmåden i traktatens artikel 251, og

ud fra følgende betragtninger:

Uændret

Med Rådets direktiv 82/714/EØF af 4. oktober 1982 om indførelse af tekniske forskrifter for fartøjer på indre vandveje ⁽¹⁾ er der indført harmoniserede betingelser for udstedelse af tekniske certifikater for fartøjer til sejlads på indre vandveje i alle medlemsstaterne, af hensyn til sikkerheden bør disse betingelser tilpasses til den tekniske udvikling, idet der desuden tages hensyn til ændringerne i Fællesskabets net af indre vandveje;

(1) Med Rådets direktiv 82/714/EØF af 4. oktober 1982 om indførelse af tekniske forskrifter for fartøjer på indre vandveje ⁽²⁾ er der indført harmoniserede betingelser for udstedelse af tekniske certifikater for fartøjer til sejlads på indre vandveje i alle medlemsstaterne, som dog ikke åbner mulighed for sejlads på Rhinen. I Europa som helhed gælder der på dette område fortsat forskellige tekniske forskrifter for fartøjer på indre vandveje. Den omstændighed, at der side om side eksisterer forskellige internationale og nationale regler, har indtil videre vanskeliggjort bestræbelserne på at nå frem til anerkendelse af nationale skibscertifikater, uden at udenlandske fartøjer underkastes yderligere inspektion. Desuden svarer normerne som fastlagt i direktiv 82/714/EØF på en række punkter ikke længere til den nuværende tekniske udvikling.

⁽¹⁾ EFT L 301 af 28.10.1982, s. 1.

⁽¹⁾ EFT C 157 af 25.5.1998, s. 17.

⁽²⁾ EFT L 301 af 28.10.1982, s. 1.

OPRINDELIGT FORSLAG

ÆNDRET FORSLAG

Betingelserne og de tekniske forskrifter for udstedelse af certifikater for sejlads på indre vandveje i henhold til artikel 22 i den reviderede konvention om sejlads på Rhinen er blevet revideret pr. 1. januar 1995. Af konkurrence- og sikkerhedshensyn bør sådanne tekniske forskrifter gælde på alle Fællesskabets indre vandveje.

det vil være hensigtsmæssigt, at de fællesskabscertifikater for sejlads på indre vandveje, som attesterer, at fartøjerne er i fuld overensstemmelse med ovennævnte reviderede tekniske forskrifter, bliver gyldige på alle Fællesskabets indre vandveje;

det vil være ønskeligt at sikre en mere udstrakt harmonisering af medlemsstaternes betingelser for udstedelse af supplerende fællesskabscertifikater for sejlads på vandveje i zone 1 og 2 (flodmundinger) samt for sejlads på vandveje i zone 4;

det vil være hensigtsmæssigt at indføre en overgangsordning for de fartøjer i drift, som endnu ikke er forsynet med fællesskabscertifikat for sejlads på indre vandveje, når de underkastes den første tekniske inspektion i henhold til de reviderede tekniske krav i dette direktiv;

det vil være hensigtsmæssigt, at gyldighedsperioden af fællesskabscertifikater fastlægges i de enkelte tilfælde inden for visse grænser, afhængigt af det pågældende fartøjs kategori;

for at opnå hurtigere tilpasning af direktivets bilag til den tekniske udvikling må der indføres procedurer til dette formål på grundlag af Rådets afgørelse 87/373/ EØF;

(2) De tekniske forskrifter i bilagene til direktiv 82/714/EØF er stort set de samme som reglerne for den reviderede inspektionsordning, som gælder for fartøjer på Rhinen, i den form, som blev vedtaget af den centrale kommission for sejlads på Rhinen (CCNR) i 1982. Betingelserne og de tekniske forskrifter for udstedelse af certifikater for sejlads på indre vandveje i henhold til artikel 22 i den reviderede konvention om sejlads på Rhinen er blevet revideret pr. 1. januar 1995. De svarer, for så vidt angår certificering, til den seneste tekniske udvikling og har været i kraft siden 1. januar 1995. Af konkurrence- og sikkerhedshensyn såvel som af hensyn til harmoniseringen på europæisk plan bør sådanne tekniske forskrifter gælde på alle Fællesskabets indre vandveje. I den henseende bør der også tages hensyn til ændringer i Fællesskabets vandvejsnet.

(3) Det vil være hensigtsmæssigt, at de fællesskabscertifikater for sejlads på indre vandveje, som attesterer, at fartøjerne er i fuld overensstemmelse med ovennævnte reviderede tekniske forskrifter, bliver gyldige på alle Fællesskabets indre vandveje.

(4) Det vil være ønskeligt at sikre en mere udstrakt harmonisering af medlemsstaternes betingelser for udstedelse af supplerende fællesskabscertifikater for sejlads på vandveje i zone 1 og 2 (flodmundinger) samt for sejlads på vandveje i zone 4.

(5) Af hensyn til sikkerheden i forbindelse med befordring af passagerer bør direktivet, i lighed med regulativet om inspektion af fartøjer til sejlads på Rhinen, også omfatte passagerfartøjer til befordring af mere end tolv passagerer.

(6) Det vil være hensigtsmæssigt at indføre en overgangsordning for de fartøjer i drift, som endnu ikke er forsynet med fællesskabscertifikat for sejlads på indre vandveje, når de underkastes den første tekniske inspektion i henhold til de reviderede tekniske krav i dette direktiv.

(7) Det vil være hensigtsmæssigt, at gyldighedsperioden af fællesskabscertifikater fastlægges i de enkelte tilfælde inden for visse grænser, afhængigt af det pågældende fartøjs kategori.

(8) I medfør af artikel 2 i Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbestemmelser, der tillægges Kommissionen⁽¹⁾, bør der fastsættes gennemførelsesbestemmelser til nærværende direktiv efter rådgivningsproceduren i artikel 3 i nævnte afgørelse.

⁽¹⁾ EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

OPRINDELIGT FORSLAG

det er nødvendigt, at de foranstaltninger, der er fastsat i direktiv 76/135/EØF af 20. januar 1976 om gensidig anerkendelse af fartsattester for fartøjer på indre vandveje ⁽¹⁾, forbliver i kraft for de fartøjer, der er omfattet af nævnte direktiv og ikke er omfattet af nærværende direktiv —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

I direktiv 82/714/EØF foretages følgende ændringer:

1. Artikel 1, tredje led, affattes således:

»— zone 4: de øvrige vandveje i Fællesskabet, som er anført i kapitel III i bilag I.«

2. Artikel 2 affattes således:

»1. Dette direktiv finder anvendelse på:

- fartøjer med en længde på 20 m eller derover
- fartøjer, for hvilke produktet $L \times B \times T$, jf. definitionerne i bilag II, artikel 1.01, er 100 m^3 eller derover
- slæbebåde og skubbebåde, herunder både med en længde på under 20 m og både, for hvilke produktet $L \times B \times T$, jf. definitionerne i bilag II, artikel 1.01, er under 100 m^3 , forudsat at de er bygget til at slæbe eller skubbe fartøjer eller slæbe de i første led nævnte fartøjer i parformation.

2. Dette direktiv gælder ikke for:

- fartøjer, som er bestemt til passagertransport og medfører højst 12 personer ud over besætningen
- færger
- fritidsfartøjer med en længde på under 24 meter
- kontrolmyndighedernes tjenestefartøjer og brandslukningsfartøjer
- orlogsfartøjer

ÆNDRET FORSLAG

(9) Det er nødvendigt, at de foranstaltninger, der er fastsat i direktiv 76/135/EØF af 20. januar 1976 om gensidig anerkendelse af fartsattester for fartøjer på indre vandveje ⁽¹⁾, forbliver i kraft for de fartøjer, der ikke er omfattet af nærværende direktiv —

Uændret

⁽¹⁾ EFT L 21 af 29.1.1976, s. 10.

⁽¹⁾ EFT L 21 af 29.1.1976, s. 10.

OPRINDELIGT FORSLAG

ÆNDRET FORSLAG

— søgående fartøjer, herunder søgående slæbebåde og skubbebåde, som sejler i eller er stationeret i tidevandsområder, eller som midlertidigt befinder sig på indre vandveje, forudsat at de er forsynet med følgende gyldige fartsattester eller sikkerhedscertifikater:

— et certifikat for overensstemmelse med den internationale konvention af 1974 for sikkerhed til søs (SOLAS), som ændret, eller tilsvarende

— et certifikat for overensstemmelse med den internationale konvention af 1966 om lastelinjer, som ændret, eller tilsvarende et IOPP-certifikat for overensstemmelse med den internationale konvention af 1973 om forebyggelse af forurening fra skibe (MARPOL), som ændret,

eller

— for passagerfartøjer, der ikke er omfattet af alle disse konventioner, et certifikat for overensstemmelse med Rådets direktiv 98/. . /EF om sikkerhedsregler og -standarder for passagerskibe.«

— for passagerfartøjer, der ikke er omfattet af alle disse konventioner, et certifikat for overensstemmelse med Rådets direktiv 98/18/EF om sikkerhedsregler og -standarder for passagerskibe.«

3. Artikel 3, første og andet led, affattes således:

Uændret

»— ved sejlads på indre vandveje i zone R, et certifikat, som er udstedt i henhold til artikel 22 i den reviderede konvention om sejlads på Rhinen, eller et fællesskabs-certifikat for sejlads på indre vandveje, som er udstedt efter 1. juli 1998 i henhold til artikel 8 og attesterer, at fartøjet fuldt ud opfylder de tekniske forskrifter i bilag II

— ved sejlads på indre vandveje i andre zoner, et fællesskabs-certifikat for sejlads på indre vandveje, udstedt i henhold til bestemmelserne i dette direktiv og de tekniske forskrifter i bilag II.«

4. Artikel 5 affattes således:

»1. En medlemsstat kan for fartøjer, der sejler i indre vandveje i zone 1 og 2 på dens område, vedtage tekniske forskrifter ud over forskrifterne i bilag II, med forbehold af forskrifterne i den reviderede konvention for sejlads på Rhinen og med forbehold af Kommissionens godkendelse efter proceduren i artikel 19, stk. 3.

OPRINDELIGT FORSLAG

ÆNDRET FORSLAG

Sådanne supplerende forskrifter skal være begrænset til de punkter, der er anført i bilag Va, og udfærdiges i overensstemmelse med bestemmelserne deri.

2. At disse supplerende forskrifter er overholdt, skal anføres i det i artikel 3 omhandlede fællesskabscertifikat eller, hvor artikel 4, stk. 2, finder anvendelse, i det supplerende fællesskabscertifikat. Sådant bevis på overensstemmelse skal anerkendes for Fællesskabets indre vandveje i det pågældende område.

3. En medlemsstat kan, med forbehold af Kommissionens godkendelse efter proceduren i artikel 19, stk. 3, tillade en lempelse af de tekniske forskrifter i bilag II for fartøjer, som udelukkende sejler på vandveje i zone 4 på dens område. En sådan lempelse skal være begrænset til de punkter, der er anført i bilag Vb. Når fartøjets tekniske specifikationer svarer til disse lempede tekniske forskrifter, skal det i fællesskabscertifikatet eller, hvor artikel 4, stk. 2, finder anvendelse, i det supplerende fællesskabscertifikat, være anført, at det kun er gyldigt i de pågældende vandveje i zone 4.«

5. I artikel 8, stk. 2, indsættes følgende afsnit:

»I tilfælde, hvor en sådan første teknisk inspektion finder sted efter 1. juli 1998, skal det i fællesskabscertifikatet anføres, hvilke af forskrifterne i bilag II der ikke er opfyldt. Forudsat at de kompetente myndigheder ikke anser disse mangler for at være til åbenbar fare, kan de pågældende fartøjer fortsætte driften, indtil de komponenter og områder af fartøjet, der ifølge certifikatet ikke opfylder forskrifterne, udskiftes eller ændres, hvorefter de pågældende komponenter og områder skal opfylde kravene i bilag II.

Udskiftning af eksisterende dele med identiske dele eller dele af tilsvarende teknologi og konstruktion som led i rutinemæssig reparation og vedligeholdelse anses ikke for udskiftning i dette stykkes forstand.«

6. I artikel 8 indsættes følgende som stk. 4:

»4. Fællesskabscertifikatet udstedes til fartøjer, som oprindeligt var uden for dette direktivs område, men som er omfattet af det som følge af ændringerne af artikel 2, stk. 1 og 2, ved direktiv 98/.../EF, efter en teknisk inspektion, når fartøjets gældende certifikat udløber, dog senest 30. juni 2008, hvor det kontrolleres, at fartøjet opfylder de tekniske forskrifter i bilag II. Det anføres i fællesskabscertifikatet, hvilke af forskrifterne i bilag II der ikke er opfyldt. Forudsat at de kompetente myndigheder ikke anser disse mangler for at være til åbenbar fare, kan de pågældende fartøjer fortsætte driften, indtil de komponenter og områder af fartøjet, der ifølge certifikatet ikke opfylder forskrifterne, udskiftes eller ændres, hvorefter de pågældende komponenter og områder skal opfylde kravene i bilag II.

Udskiftning af eksisterende dele med identiske dele eller dele af tilsvarende teknologi og konstruktion som led i rutinemæssig reparation og vedligeholdelse anses ikke for udskiftning i dette stykkes forstand.«

7. Artikel 11 affattes således:

»1. Fællesskabscertifikatets gyldighedsperiode bestemmes i hvert enkelt tilfælde af den myndighed, der udsteder sådanne certifikater. Perioden kan dog højst være fem år for passagerfartøjer og ti år for andre fartøjer.

2. Hver medlemsstat kan i de tilfælde, der er omhandlet i artikel 12 og 16 og i kapitel 2, artikel 2.05, i bilag II, udstede midlertidige fællesskabscertifikater med en gyldighed på højst seks måneder.«

8. I artikel 13 indsættes følgende punktum:

»For fornyelse af fællesskabscertifikater udstedt før 1. juli 1998 gælder dog overgangsbestemmelserne i kapitel 24 i bilag II.«

9. Artikel 15, andet afsnit, første punktum, affattes således:

»Efter inspektionen udstedes der et nyt certifikat med angivelse af fartøjets tekniske specifikationer, eller det eksisterende certifikat ændres om fornødent.«

OPRINDELIGT FORSLAG

ÆNDRET FORSLAG

10. Artikel 19 affattes således:

»1. Kommissionen vedtager efter proceduren i stk. 2 og 3 de ændringer, som er nødvendige for at tilpasse bilagene i direktivet til den tekniske udvikling og til ændringer på området, som er et resultat af arbejdet i andre internationale organisationer, navnlig i den centrale kommission for sejlads på Rhinen, med henblik på at sikre, at de to certifikater omhandlet i artikel 3, første led, udstedes på grundlag af tekniske forskrifter, som sikrer et ensartet sikkerhedsniveau, og i de tilfælde, der henvises til i artikel 5.

2. Kommissionen bistås af det udvalg, som er nedsat ved artikel 7 i Rådets direktiv 91/672/EØF⁽¹⁾, i det følgende benævnt »udvalget«.

3. Kommissionens repræsentant forelægger udvalget et udkast til de foranstaltninger, der skal træffes. Udvalget afgiver en udtalelse om dette udkast inden for en frist, som formanden kan fastsætte under hensyn til, hvor meget det pågældende spørgsmål haster, i givet fald ved afstemning. Udtalelsen optages i mødeprotokollen; derudover har hver medlemsstat ret til at anmode om, at dens holdning indføres i mødeprotokollen. Kommissionen tager størst muligt hensyn til udvalgets udtalelse. Den underretter udvalget om, hvordan den har taget hensyn til dets udtalelse.«

11. Artikel 20 affattes således:

»For fartøjer, der ikke er omfattet af artikel 2, stk. 1, men af artikel 1, litra a), i direktiv 76/135/EØF, finder bestemmelserne i sidstnævnte direktiv anvendelse.«

12. Bilag I, II og III erstattes af teksten i bilaget til dette direktiv. De vedføjede bilag Va, Vb og VI tilføjes til direktivet.

2. Kommissionen bistås af det udvalg, som er nedsat ved artikel 7 i Rådets direktiv 91/672/EØF⁽¹⁾, der består af repræsentanter for medlemsstaterne, og som har Kommissionens repræsentant som formand.

3. Når der henvises til nærværende stykke, finder den i artikel 3 i afgørelse 1999/468/EF omhandlede rådgivningsprocedure anvendelse i overensstemmelse med samme afgørelses artikel 7, stk. 3, og artikel 8.«

Uændret

⁽¹⁾ EFT L 373 af 31.12.1991.

⁽¹⁾ EFT L 373 af 31.12.1991.

OPRINDELIGT FORSLAG

ÆNDRET FORSLAG

Artikel 2

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 1. juli 1998 og underretter Kommissionen herom. Medlemsstaterne anvender disse bestemmelser fra den 1. juli 1998.

2. Når medlemsstaterne vedtager disse bestemmelser, skal de indeholde en henvisning til dette direktiv, eller de skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for denne henvisning fastsættes af medlemsstaterne.

3. Medlemsstaterne etablerer et system for straf for overtrædelse af de nationale bestemmelser, der vedtages i henhold til dette direktiv, og træffer de fornødne foranstaltninger til at sikre, at straffene bliver anvendt. Straffemulighederne skal være virkningsfulde, rimelige og præventive.

4. Medlemsstaterne meddeler straks Kommissionen teksten til de nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv. Kommissionen underretter medlemsstaterne herom.

Artikel 3

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest et år efter dets ikrafttræden og underretter Kommissionen herom.

Uændret

BILAG I

FORTEGNELSE OVER FÆLLESSKABETS NET AF INDRE VANDVEJE, INDELT GEOGRAFISK I ZONE 1, 2, 3 OG 4

KAPITEL I

Zone 1

Tyskland

Ems: fra forbindelseslinjen mellem kirketårnet i Delfzijl og Knock-fyrtårnet mod det åbne hav indtil 53° 30' nord og 6° 45' øst (dvs. en smule længere ude end omladepladsen for tørlastskibe i den gamle Ems (Alte Ems), under hensyntagen til Ems-Dollard samarbejdsstraktaten).

Zone 2

Tyskland

Ems: fra en linje mellem havneindsejlingen til Papenburg tværs over Ems mellem Diemen pumpestationen (Diemer Schöpfwerk) og digegennemsejlingen ved Halte til forbindelseslinjen mellem kirketårnet i Delfzijl og Knock-fyrtårnet, under hensyntagen til Ems-Dollard samarbejdsstraktaten.

Jade: inden for forbindelseslinjen mellem indsejlingslyset i Schillinghörn og kirketårnet i Langwarden.

Weser: fra jernbanebroen i Bremen til en linje mellem kirketårnene i Langwarden og Kappel med sidegrenene Westergate, Rekumer Loch, Rechter Nebenarm og Schweiburg.

Elbe: fra den nedre grænse af Hamburgs havn til forbindelseslinjen mellem Döse sømærket og den nordvestlige spids af Hohe Ufer (Dieksand) med Nebenelben samt sidegrenene Este, Luehe, Schwinge, Oste, Pinnau, Krückau og Stör (for alles vedkommende fra dæmningen til munden).

Meldorf Bucht: inden for forbindelseslinjen mellem den nordvestlige spids af Hohe Ufer (Dieksand) og molehovedet af Büsum vestmole.

Flensburger Förde: inden for en linje mellem Kegnæs-fyrtårnet og Birknack.

Eckernförder Bucht: inden for en linje mellem Bocknis-Eck og den nordøstlige spids af fastlandet ved Dänisch Nienhof.

Kieler Förde: inden for en linje mellem Bülk-fyrtårnet og Laboe-marinemindesmærket.

Leda: fra indsejlingen til yderhavnen ved Leer-slusen til munden.

Hunte: fra Oldenburgs havn og fra et punkt 140 m neden for Amalienbrücke i Oldenburg til munden.

Lesum: fra jernbanebroen Bremen-Burg til munden.

Este: fra slusen i Buxtehude-dæmningen til Este-dæmningen.

Lühe: fra møllen 250 m over for Marschdamm-Horneburg vejbroen til Luehe-dæmningen.

Schwinge: fra fodgængerbroen neden for Guldernstern-bastionen ved Stade til Schwinge-dæmningen.

Freiburger-Hafenpriel: fra digeporten i Freiburg an der Elbe til munden.

Oste: fra Bremervörde mølledæmningen til Oste-dæmningen.

Pinnau: fra jernbanebroen i Pinneburg til Pinnau-dæmningen.

Krückau: fra vandmøllen i Elmshorn til Krückau-dæmningen.

Stör: fra Pegel Rensing til Stör-dæmningen.

Eider: fra Gieselau-kanalen til Eider-dæmningen.

Nord-Ostsee-Kanal: fra forbindelseslinjen mellem molehovederne i Brunsbüttel til en linje mellem indsejlingslysene i Kiel-Holtenau og Obereidersee med Enge, Audorfer See, Bergstedter See, Schinauer See, Flemhuder See og Achterwehrer skibsfartskanalen.

Trave: fra jernbanebroen og Holdstenbrücke (Stadttrave) i Lübeck til en linje fra de to molehoveder i Travemünde til Pötenitzer Wiek og Dassower See.

Schlei: inden for en linje mellem molehovederne i Schlei-mundingen.

Wismarbucht, Kirchsee.

Breitling, Salzhaff og Wismar havn: afgrænset mod havet af en linje dels mellem Hohen Wieschendorf Huk og Timmendorf-fyrtårnet, dels mellem Gollwitz-fyrtårnet på øen Poel og sydspidsen af Wustrow-halvøen.

Unterwarnow og Breitling: afgrænset mod havet af linjen mellem de nordligste punkter af vest-, midter- og østmolen i Warnemünde.

Farvandene, indsluttet af fastlandet og Darss og Zingst halvøerne samt øerne Hiddensee og Rügen (inkl. Stralsund havn): afgrænsning mod havet:

— mellem Zingst-halvøen og øen Bock af linjen 54° 27' nordlig bredde

— af en linje mellem nordspidsen af øen Bock og sydspidsen af øen Hiddensee

— mellem øerne Hiddensee og Rügen (Bug): ved en linje mellem sydøstspidsen af Neubessin og Buger Haken.

Greifswalder Bodden og Greifswald havn (med Ryck): afgrænset mod havet af en linje mellem østspidsen af Thiessower Haken (Südperd) over østspidsen af øen Ruden til nordspidsen af øen Usedom (54° 10' 37" nordlig bredde, 13° 47' 51" østlig længde).

Farvandet indsluttet af fastlandet og øen Usedom (floden Peene inkl. Wolgast havn, indskæringen, Stettin nor): mod øst til den tysk-polske grænse gennem Stettin nor.

Frankrig

Seine: neden for Jeanne d'Arc broen i Rouen.

Garonne og Gironde: neden for stenbroen i Bordeaux.

Rhône: neden for Trinquetaille-broen i Arles og videre mod Marseille.

Dordogne: neden for stenbroen i Libourne.

Loire: neden for Haudaudine-broen over Madeleine-grenen og neden for Pirmil-broen over Pirmil-grenen.

Nederlandene

Dollard.

Eems.

Waddenzee: inklusive forbindelsen til Nordsøen.

Ijsselmeer: inkl. Markermeer og Ijmeer, men ikke Gouwzee.

Nieuwe Waterweg og Scheur.

Calandkanalen mod vest fra Benelux-havnen.

Hollands Diep.

Breediep, Beerkanal og de derved liggende havne.

Haringvliet og Vuile Gat: inklusive vandvejene mellem Goeree-Overflakkee på den ene side og Voorne-Putten og Hoeksche Waard på den anden side.

Hellegat.

Volkerak.

Krammer.

Grevelingenmeer og Brouwershavensche Gat: inklusive alle vandveje mellem Schouwen-Duiveland på den ene side og Goeree-Overflakkee på den anden.

Keten, Mastgat, Zijpe, Krabbenkreek, Oosterschelde og Roompot: inklusive farvandet mellem Walcheren, Noord-Beveland og Zuid-Beveland på den ene side og Schouwen-Duiveland og Tholen på den anden side, med undtagelse af Schelde-Rhin kanalen.

Schelde, Westerschelde og dens munding inklusive farvandet mellem Zeeland Flanders på den ene side og Walcheren og Zuid-Beveland på den anden side, men uden Schelde-Rhin kanalen.

KAPITEL II

Zone 3

Østrig

Donau: fra den tyske grænse til den slovakiske grænse.

Inn: fra munden til Passau-Ingling kraftværket.

Traun: fra munden til km 1.80.

Enns: fra munden til km 2.70.

March: til km 6.00.

Belgien

Maritime Schelde (neden for Antwerpens åbne ankerplads)

Tyskland

Donau: fra Kelheim (km 2 414,72) til den tysk-østrigske grænse.

Rhein: fra den tysk-schweiziske grænse til den tysk-nederlandske grænse.

Elbe: fra munden af Elbe-Seiten kanalen til den nedre grænse af Hamburgs havn.

Müritz.

Frankrig

Rhein.

Nederlandene

Rhein.

Sneekermeer, Koevordermeer, Heegermeer, Fluessen, Slotermeer, Tjeukemeer, Beulakkerwijde, Belterwijde, Ramsdiep, Ketelmeer, Zwartemeer, Veluwemeer, Eemmeer, Alkmaardermeer, Gouwzee, Buiten Ij, Afgesloten Ij, Noordzeekanaal, Ijmuiden havn, Rotterdam havn, Nieuwe Maas, Noord, Oude Maas, Beneden Merwede, Nieuwe Merwede, Dordtsche Kil, Boven Merwede, Waal, Bijlandsch Kanaal, Boven Rijn, Pannerdensch Kanaal, Geldersche Ijssel, Neder Rijn, Lek, Amsterdam-Rijnkanaal, Veerse Meer, Schelde-Rhin kanalen indtil udmundingen i Volkerak, Amer, Bergsche Maas, Meuse neden for Venlo, Gooimeer, Europort, Calandkanal (østover fra Benelux-havnen), Hartelkanaal.

KAPITEL III

Zone 4*Østrig*

Thaya: indtil Bernhardsthal.

March: oven for km 6.00.

Belgien

Hele det belgiske netværk bortset fra vandvejene i zone 3.

Tyskland

Alle Forbundsrepublikkens indre vandveje bortset fra vandvejene i zone 1, 2 og 3.

Frankrig

Hele det franske netværk bortset fra indre vandveje i zone 1, 2 og 3.

Nederlandene

Alle øvrige floder, kanaler og indlandsfarvande, som ikke er opført under zone 1, 2 og 3.

Italien

Po: fra Piacenza til udmundingen.

Milano-Cremona-Po-kanalen: den sidste strækning på 15 km til Po.

Mincio: fra Mantua, Governolo til Po.

Ferrara vandvejen: fra Po (Pontelagoscuro), Ferrara til Porto Garibaldi.

Brondolo og Valle kanalerne: fra Po di Levante til Venezia-lagunen.

Canale Fissero-Tartaro-Canalbianco: fra Adria til Po di Levante.

Litoranea Veneta: fra Venezia-lagunen til Grado.

Luxembourg

Mosel.

BILAG II

Tekniske minimumsforskrifter for fartøjer på indre vandveje i zone 1, 2, 3 og 4**DEL I**

KAPITEL 1

GENERELT

Artikel 1.01

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

Fartøjstyper

1. »flydende struktur«, et fartøj eller flydende udstyr
2. »fartøj«, et fartøj til sejlads på indre vandveje eller et søgående fartøj
3. »fartøj til sejlads på indre vandveje«, et fartøj, som alene eller hovedsagelig er bestemt til sejlads ad indre vandveje
4. »søgående fartøj«, et fartøj, der er anerkendt til og hovedsageligt beregnet til hav- eller kystsejlads
5. »motorfartøj«, almindeligt selvbevægende fartøj eller selvbevægende tanker
6. »tankmotorfartøj«, fartøj beregnet til transport af gods i indbyggede tanke, konstrueret til at sejle ved hjælp af egne mekaniske fremdrivningsmidler
7. »godsmotorfartøj«, fartøj, bortset fra tankmotorfartøj, som er beregnet til transport af gods, konstrueret til at sejle ved hjælp af egne mekaniske fremdrivningsmidler
8. »kanalpram«, fartøj, der foretager indlandssejlads og hvis længde ikke overstiger 38,5 m og hvis bredde ikke overstiger 5,05 m
9. »slæbebåd«, fartøj, der er specielt konstrueret til at udføre slæbning
10. »skubbebåd«, fartøj, der er specielt konstrueret til at fremdrive en skubbekonvoj
11. »slæbepram«, almindelig slæbepram eller tankslæbepram
12. »tankslæbepram«, fartøj, der er beregnet til transport af gods i tanke og konstrueret til at blive slæbt og ikke er udrustet med mekaniske fremdrivningsmidler eller er udrustet med mekaniske fremdrivningsmidler, som kun tillader små flytninger
13. »almindelig godsslæbepram«, fartøj bortset fra tankslæbepram, som er beregnet til transport af gods og konstrueret til at blive slæbt og ikke er udrustet med mekaniske fremdrivningsmidler eller er udrustet med mekaniske fremdrivningsmidler, som kun tillader små flytninger
14. »skubbepram«, almindelig skubbepram, tankskubbepram eller skibsbåren skubbepram
15. »tankskubbepram«, fartøj, der er beregnet til transport af gods i indbyggede tanke og konstrueret eller specielt indrettet til at blive skubbet og ikke er udrustet med mekaniske fremdrivningsmidler eller er udrustet med mekaniske fremdrivningsmidler, som kun tillader små flytninger, når fartøjet ikke er en del af en skubbekonvoj
16. »godsskubbepram«, fartøj, bortset fra tankpram, som er beregnet til transport af gods og konstrueret eller specielt indrettet til at blive skubbet og ikke er udrustet med mekaniske fremdrivningsmidler eller er udrustet med mekaniske fremdrivningsmidler, som kun tillader små flytninger, når fartøjet ikke er en del af en skubbekonvoj
17. »skibspram«, skubbepram, der er konstrueret til at transporteres om bord i et søgående skib og til at besejle de indre vandveje
18. »passagerfartøj«, fartøj, der er konstrueret og indrettet til transport af flere end tolv passagerer
19. »fartøj til éndagsudflugter«, passagerfartøj uden kahytter til overnatning for passagerer

- 19a. »sejlpassagerfartøj«, passagerfartøj, som er konstrueret og indrettet til hovedsageligt at blive fremdrevet ved anvendelse af sejl
20. »passagerfartøj med kahytter«, passagerfartøj med kahytter til overnatning for passagerer
21. »flydende maskine«, flydende materiel, der bærer arbejdsmaskiner som f.eks. kraner, uddybningsanlæg, rambukke og elevatorer
22. »flydende arbejdsplatform«, fartøj, som på grund af sin konstruktion og udrustning er egnet og bestemt til at anvendes på byggepladser, som f.eks. sandsuger, klappepram, pontonpram, ponton eller fartøj til udlægning af stenblokke
23. »fritidsfartøj«, fartøj, som ikke er passagerfartøj og som anvendes til sportslige aktiviteter eller til fritidssejlsads
24. »flydende indretning«, flydende indretning, som ikke normalt er beregnet til at blive flyttet, som f.eks. badeetablisement, dok, landgangsbro, bådehangar
25. »flydende materiel«, flåde eller konstruktion, opbygning eller genstand, der er egnet til at sejle, og som ikke er et fartøj, en flydende maskine eller en flydende indretning

Kombinationer af flydende strukturer

26. »konvoj«, stift sammenkoblet konvoj eller slæbekonvoj
27. »formation«, den måde hvorpå en konvoj er sammenkoblet
28. »stift sammenkoblet konvoj«, skubbekonvoj eller parformation
29. »skubbekonvoj«, stiv sammenkobling af fartøjer, af hvilke mindst et er anbragt foran det motorfartøj eller de to motorfartøjer, som fremdriver konvojen, og som benævnes »skubbebåde«; ved stiv sammenkobling forstås også en konvoj bestående af et skubbende fartøj, og af et skubbet fartøj, og som er sammenkoblet på en måde, som muliggør en kontrolleret indbyrdes bevægelse
30. »parformation«, formation af fartøjer, som er forbundet sideværts via en stiv sammenkobling, og af hvilke intet fartøj befinder sig foran det fartøj, som varetager fremdrivningen
31. »slæbekonvoj«, en konvoj, som er dannet ved sammenkobling af et eller flere fartøjer, flydende indretninger eller flydende materiel, og som slæbes af en eller flere motorfartøjer, som indgår i konvojen

Særlige områder på fartøjer

32. »hovedmaskinrum«, rum, hvor fremdrivningsmaskinerne er installeret
33. »maskinrum«, rum, hvor der er opstillet forbrændingsmotorer
34. »kedelrum«, rum, hvor der forefindes et anlæg til fremstilling af damp eller en termisk væske, og som drives ved hjælp af et brændstof
35. »lukket overbygning«, en gennemgående, fast og vandtæt overbygning bestående af faste adskillelser, som er fast og vandtæt forbundet med dækket
36. »styrehus«, rum, hvor de til styring af fartøjet nødvendige betjenings- og overvågningsinstrumenter er samlet
37. »beboelse«, alle rum bestemt til brug for de personer, der normalt bor om bord, og som omfatter kabys, proviant-rum, wc'er, baderum, vaskerum, vestibuler og gange med undtagelse af styrehuset
38. »lastrum«, del af fartøjet, begrænset for og agter af skotter, åben eller lukket ved hjælp af lugedæksler, og som er beregnet til transport af stykgods eller styrtgods eller til at indeholde tanke, som ikke er en integreret del af skibsskroget

39. »fast tank«, tank, som er forbundet med fartøjet, og hvor tankens vægge dels udgøres af selve skibsskroget dels af en væg, som ikke er en integreret del af skibsskroget
40. »arbejdspost«, område, hvor besætningen er beskæftiget med sit arbejde, herunder landgangsbroer, lastbomme og både
41. »færdselsvej«, område, der normalt befærdes af personer eller anvendes til lasttransport

Skibstekniske udtryk

42. »dybeste lastevandlinje«, vandlinjeplanet ved den størst tilladte nedlastning, hvorved den flydende struktur må sejle
43. »sikkerhedsafstand«, afstanden mellem dybeste lastevandlinje og et plan parallelt med dette gennem det laveste punkt, hvorover den flydende struktur ikke anses for tæt
44. »fribord (F)«, afstanden mellem dybeste lastevandlinje og et plan parallelt med denne gennem det laveste punkt på skandækket eller, hvis skandæk ikke findes, gennem det laveste punkt på klædningens overkant
45. »nedsænkningsslinje«, teoretisk linje trukket mindst 10 cm under overkanten af skotdækket i borde og mindst 10 cm under laveste ikke-vandtætte punkt af yderklædningen. Hvis der ikke findes noget skotdæk, anvendes en linje trukket mindst 10 cm under den laveste linje, hvortil yderklædningen er vandtæt
46. »vandfortrængning (∇)«, fartøjets neddykkede rumfang udtrykt i m^3
47. »deplacement (D)«, fartøjets fulde vægt i tons med last
48. »blokkoefficient (δ)«, forholdet mellem fartøjets deplacement og produktet af længde $\times$ bredde $\times$ dybgang (T)
49. »lateralplan over vandet (S)«, fartøjets lateralplan over vandlinjen i m^2
50. »skotdæk«, dækket til hvilket de foreskrevne vandtætte skotter er ført op og hvorfra fribord måles
51. »skot«, en adskillelse, normalt lodret, der har til formål at inddele fartøjet; den afgrænses af fartøjets bund, skibsklædningen eller andre skotter og er ført op i en vis højde
52. »tværskibsskot«, tværgående skot, som går fra spant til spant
53. »adskillelse«, en flade, som opdeler rum, normalt i lodret plan
54. »skillevæg«, adskillelse, som ikke er vandtæt
55. »længde (L)«, den største længde af skroget i meter, uden ror og bovspryd
56. »længde overalt«, den største længde af den flydende struktur, målt i meter, med alle faste installationer såsom styreanlæg eller fremdrivningsinstallationer, mekaniske indretninger eller lignende
57. »længde (L_p)«, skrogets største længde i meter, målt ved den dybeste lastevandlinje
58. »bredde (B)«, skrogets største bredde målt i meter udvendig på spant (uden skovlhjul, fenderbælter osv.)
59. »bredde overalt«, den flydende strukturs største bredde i meter, med alle faste installationer som skovlhjul, fenderbælter, mekaniske indretninger eller lignende
60. »bredde (B_p)«, skrogets største bredde målt i meter udvendig på spant ved fartøjets dybeste lastevandlinje

61. »sidehøjde (H)«, mindste lodrette afstand mellem kølens øverste kant og dækkets laveste punkt i borde
62. »dybgang (T)«, den lodrette afstand mellem det laveste punkt af skrogets underside eller af kølen og den dybeste lastevandlinje
63. »forreste perpendikulær«, lodret linje gennem forreste punkt af skrogets skæring med den dybeste lastevandlinje
64. »skandækkets frie bredde«, afstanden mellem den lodrette linje, som går gennem den mest fremspringende del af skandækket i karmsiden, og den lodrette linje, som går gennem inderkanten af skridsikringen (rækværk, skridliste) på ydersiden af skandækket

Styreanlæg

65. »styreanlæg« alt nødvendigt udstyr til styring af fartøjet, og som er nødvendigt for at opnå den manøvreevne, som er foreskrevet i kapitel 5 i denne forordning
66. »ror« roret eller rorene og stammen, inklusive kvadrant og forbindelsesled til styreapparatet
67. »styreapparat« del af styreanlægget, som medfører bevægelse af roret
68. »styrekontrolsystem« styreapparatets kontrolsystem mellem energikilden og styreapparatet
69. »energikilde« energitilførsel til styrekontrolsystemet og drivanordningen fra skibets el-installation, fra batterierne eller fra en intern forbrændingsmotor
70. »drivaggregat« komponenter og kredsløb til styring af et kraftaktiveret styrekontrolsystem
71. »styreapparatets kontrolenhed« kontrolsystem for styreapparatet, dets drivaggregat og dets energikilde
72. »hånddrevet styreanlæg« styreanlæg, gennem hvilket roret aktiveres ved en manuel manøvrering af håndrattet, via en mekanisk eller hydraulisk transmission uden yderligere energikilde
73. »håndhydraulisk styring« en manuel styring med hydraulisk transmission
74. »drejhastighedsregulator« udstyr som automatisk udfører og fastholder en fast drejhastighed for fartøjet i overensstemmelse med tidligere valgte værdier
75. »styrehus indrettet til radarstyring ved én person« et styrehus indrettet således, at fartøjet ved radarnavigation kan føres af én person

Egenskaber af konstruktionsdele og materialer

76. »vandtæt« konstruktionselementer eller anordninger, der er indrettet således, at de hindrer enhver indtrængning af vand
77. »tæt over for søsprøjt og dårligt vejr« konstruktionselementer eller anordning, der er indrettet således, at de under normale omstændigheder kun lader en meget lille vandmængde trænge ind
78. »gastæt« et konstruktionselement eller en anordninger, der er indrettet således, at indtrængning af luftarter og damp forhindres
79. »ikke-brændbar« et materiale, som hverken kan brænde eller afgive brændbare luftarter i en sådan mængde, at der kan ske selvantændelse, når det opvarmes til omkring 750 °C
80. »vanskeligt antændelig« materiale, som kun vanskeligt kan antændes, eller hvis overflade kun vanskeligt kan antændes, og som hindrer spredning af ilden på behørig vis
81. »brandhæmmende« en konstruktionsdel eller en indretning, som opfylder visse krav om modstandsdygtighed over for ild

Andre udtryk

82. Som »godkendte klassifikationsselskaber« betragtes: Germanischer Lloyd, Bureau Veritas og Lloyd's Register of Shipping
- 83a. »fællesskabscertifikatet« er det certifikat, som i henhold til artikel 3 i direktivet, udstedes af et medlemslands kompetente myndigheder for fartøjer, som opfylder de tekniske forskrifter i dette bilag
- 83b. »det supplerende fællesskabscertifikat«: i henhold til artikel 4, stk. 2, i dette direktiv kræves ud over Rhin-certifikatet et supplerende fællesskabscertifikat til sejlads på vandveje i zone 1 og 2 samt zone 3 og 4, såfremt man ønsker at gøre brug af lempelserne af de tekniske krav på disse vandveje
84. »inspektionsorganer«: myndigheder udpeget af medlemslandene, som foretager inspektion af skibe på baggrund af bestemmelserne anført i dette bilag og udsteder certifikatet eller certifikaterne.

Artikel 1.02

(Uden indhold)

Artikel 1.03

(Uden indhold)

Artikel 1.04

(Uden indhold)

Artikel 1.05

(Uden indhold)

*Artikel 1.06***Midlertidige forskrifter**

Når det viser sig uomgængeligt nødvendigt, kan de kompetente myndigheder, efter at have gennemført den i direktivets artikel 19 fastlagte procedure, udstede forskrifter af midlertidig karakter med henblik på forsøg, når dette hverken er til skade for sejladssikkerheden eller -ordenen. Sådanne forskrifter må højst gælde i tre år.

*Artikel 1.07***Administrative retningslinjer for inspektionsorganerne**

For at gennemførelsen af dette direktiv kan lattes og ensrettes, kan der fastsættes administrative retningslinjer for inspektionsorganerne efter gennemførelse af proceduren i direktivets artikel 19.

Sådanne retningslinjer skal af de kompetente myndigheder meddeles til inspektionsorganerne.

Inspektionsorganerne skal følge sådanne administrative retningslinjer.

DEL II

KAPITEL 15

SÆRLIGE BESTEMMELSER FOR PASSAGERFARTØJER*Artikel 15.01***Almindelige bestemmelser**

1. Artikel 4.01-4.04 og 8.06, stk. 7, finder ikke anvendelse.
2. Fartøjer uden egne fremdrivningsmidler må ikke benyttes til passagertransport.
3. For fartøjer med længde L_F 25 m eller derover skal flydedygtigheden i tilfælde af lækage være godtgjort i henhold til artikel 15.02 under alle de fastlagte belastningsforhold.
4. På alle dæk skal passagerummene være beliggende agter for kollisionskottet.
5. De rum, hvor besætningen er indkvarteret, skal på analog måde opfylde forskrifterne i artikel 15.07 og 15.09.
6. a) Som undtagelse fra artikel 3.02, punkt 1, litra b), skal minimumstykkelsen t_{mind} af bund, kiming og yderklædning på passagerfartøjer bestemmes som den største af de værdier, der fremkommer ved brug af følgende formler:

$$t_{1\text{mind}} = 0,006 \cdot a \cdot \sqrt{T} \text{ [mm]}$$

$$t_{2\text{mind}} = f \cdot 0,55 \cdot \sqrt{L_F} \text{ [mm]},$$

hvor:

$f = 1 + 0,0013 \cdot (a - 500)$, idet a er 400 mm eller derover

a = afstanden mellem langskibs eller tværskibs ribber i [mm]; er afstanden mellem ribberne under 400 mm, sættes a til 400 mm.

Som minimumsværdi sættes den største af de værdier, der fremkommer ved brug af formlerne. Når pladerne i bund eller sideklædning ikke længere er i overensstemmelse med ovennævnte forskrift, skal pladerne udskiftes.

- b) Den minimumsværdi, der beregnes af formlerne for pladetykkelsen, kan fraviges i nedadgående retning, når den tilladelige værdi er bestemt ved styrkeberegning på skroget og beregningsresultatet er attesteret som tilfredsstillende.
- c) Minimumstykkelsen må dog ikke være under 3 mm noget sted på skroget.

*Artikel 15.01a***Sejlpassagerfartøjer**

De særlige bestemmelser for passagerfartøjer finder ikke anvendelse på sejlpassagerfartøjer. Efter procedurene for det i direktivets artikel 19 fastsatte udvalg fastlægges særlige tilpassede bestemmelser for sejlpassagerfartøjer, som optages i dette bilag.

*Artikel 15.02***Grundlæggende bestemmelser om fartøjets skotinddeling**

1. Skotternes fordeling skal være således, at skroget efter vandfyldning af et vilkårligt vandtæt rum ikke vil ligge dybere end nedsænkninglinjen og opfylder kravene i artikel 15.04, stk. 7.
2. Der kan forefindes vandtætte vinduer under nedsænkninglinjen, forudsat at de ikke kan åbnes, er af tilstrækkelig styrke og opfylder kravene i artikel 15.07, stk. 7.
3. Ved beregning af stabiliteten i tilfælde af lækage skal konstruktionens egenskaber tages i betragtning.

Som hovedregel sættes rummenes vandgennemtrængelighed til 95 %.

Hvis det af et beregningsbilag fremgår, at vandgennemtrængeligheden af et givet rum er mindre end 95 %, kan den beregnede gennemtrængelighed sættes i stedet for denne værdi. I sådanne beregninger skal følgende minimumsværdier dog overholdes:

Passagerrum og rum forbeholdt personale	95 %
Maskinrum (herunder kedelrum)	85 %
Fragtrum, bagagerum og forrædsrum	75 %
Dobbeltbundsrum, bunkerrum og andre rum, i det forhold sådanne rum efter deres bestemmelse kan antages at være fyldt op eller tomme, idet fartøjets vandlinje er den, der er givet ved maksimallast for skotinddeling	0 eller 95 %.

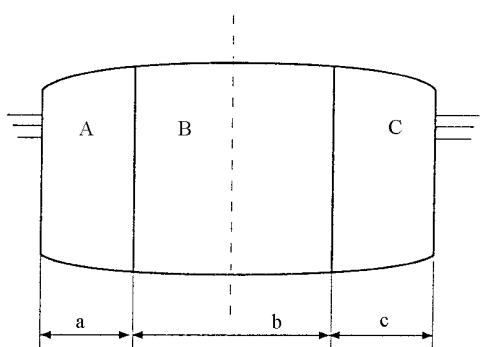
4. Mellem kollisionsskottet og agterskottet kan som vandtætte rum i den i stk. 1 anvendte forstand kun anses rum med længde mindst $0,10 L_F$, dog ikke mindre end 4 m. Inspektionsorganet kan på dette punkt tillade mindre afvigelser.

Er et vandtæt rum længere end ovenfor foreskrevet og underopdelt i snævre rum, som ligeledes overholder forskriften om mindste indbyrdes længde, kan disse tages i betragtning ved beregning af stabiliteten i tilfælde af lækage.

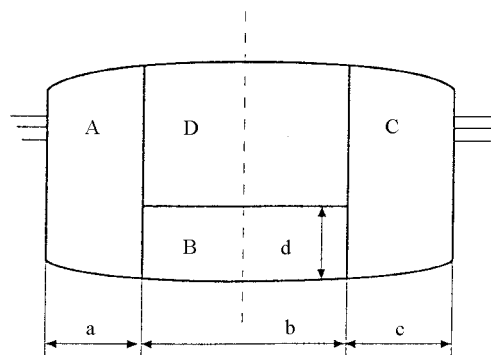
Længden af det første rum agten for kollisionsskottet kan være mindre end $0,10 L_F$ eller mindre end 4 m. I så tilfælde skal forpeaket og det tilstødende rum betragtes som samtidig vandfyldte ved beregning af stabiliteten. Afstanden mellem den forreste perpendikulær og det tværskibs agterskot, som begrænser dette rum, må dog ikke være under $0,10 L_F$ eller under 4 m.

Afstanden mellem kollisionsskottet og forreste perpendikulær skal være mindst $0,04 L_F$, men må ikke være over $0,04 L_F + 2$ m.

5. Når et passagerfartøj har vandtæt langskibs skotinddeling, skal asymmetrien mellem kollisionsskottet og agterskottet tages i betragtning på følgende måde:
- forudsat at afstanden mellem de langsgående skotter og yderklædningen i niveau med dybeste vandlastlinje er mindst $\frac{1}{5} B_F$ og deres indbyrdes afstand er mindst $\frac{1}{6} B_F$, men ikke mindre end 1,50 m, skal der i stabilitetsberegningen regnes med vandfyldning af rummene A, B og C hver for sig foruden samtidig vandfyldning af rummene A + B og B + C (se tegning 1)
  - hvis midterrummet B omfatter et vandtæt dæk med en afstand på mere end 0,50 m fra fartøjets bund, behøver man ikke regne med vandfyldning af rum D, som er beliggende over dette dæk (se tegning 2). Ovenstående bestemmelser for placeringen af langsgående skotter finder anvendelse.

Tegning 1

Tegning 2

$$a = \text{mindst } \frac{1}{5} B_F$$

$$b = \text{mindst } \frac{1}{6} B_F, \text{ men ikke under } 1,50 \text{ m}$$

$$c = \text{mindst } \frac{1}{5} B_F$$

$$d = \text{mindst } 0,50 \text{ m.}$$

Artikel 15.03

Tværskibs skotter

1. Ud over de i artikel 3.03, stk. 1, foreskrevne skotter skal der være tværskibs skotter i henhold til beregningen af skotopdelingen.

Påbudte tværskibs skotter skal være vandtætte og nå op til skotdækket. I mangel af skotdæk skal disse skotter nå op til mindst 20 cm over nedsænkninglinjen. Forskrifterne i artikel 15.04, stk. 8, skal være opfyldt.

Passagerum og mandskabsrum skal være adskilt fra maskinrum og kedel ved gastætte skotter.

2. Antallet af åbninger i de vandtætte tværskibs skotter i henhold til stk. 1 skal i øvrigt mindskes så meget, som fartøjets konstruktion og normale anvendelse tillader. Sådanne åbninger og gennemføringer må ikke have ugunstig indvirkning på skotternes tæthed.

Kollisionsskotter må hverken have åbninger eller døre.

De skotter, som adskiller maskinrum fra passagerum eller mandskabsrum, må ikke have døre.

3. I vandtætte skotter er håndbetjente døre uden fjernbetjening kun tilladt de steder, hvor passagererne ikke har adgang. Sådanne døre skal være permanent lukket og må kun åbnes kortvarigt i forbindelse med gennemgang. Der skal være passende anordninger, som lukker dem hurtigt og sikkert. Begge sider af dørene skal være forsynet med påskriften »Døren skal lukkes straks efter benyttelse«.

Som undtagelse fra første sætning er håndbetjente døre i vandtætte skillerum tilladt i passagerområdet, såfremt:

- a) fartøjets længde L_F ikke er over 40 m
  - b) antallet af passagerer ikke er over L_F
  - c) fartøjet kun har ét dæk
  - d) dørene har adgang direkte fra dækket og er højst 10 m fra adgangen til dækket
  - e) dørens underkant er mindst 30 cm over dørken i passagerområdet
  - f) hvert vandtæt rum er forsynet med alarm for vandstand i bunden.
4. De døre i skotter, som står åbne i lang tid, skal kunne lukkes på stedet fra begge sider og desuden fra et lettilgængeligt sted over skotdækket. Når døren er blevet lukket ved fjernbetjening, skal den kunne åbnes igen på stedet og lukkes på sikker måde. Lukningen må ikke kunne hindres af f.eks. tæpper eller fodværn.

Ved fjernbetjening skal lukningstiden være mindst 30 sekunder, men ikke over 60 sekunder. Under lukningen skal et akustisk advarselssignal afgives i nærheden af døren. På det sted, hvorfra fjernbetjening finder sted, skal der være en indikator, som angiver, om døren er åben eller lukket.

5. Døre i skotter og de tilhørende anordninger til åbning og lukning skal være beliggende i et område, som udadtil begrænses af et lodret plan, som i en afstand af bredden B_F er parallelt med yderbeklædningen i højde med den dybeste lastevandlinje. I styrehuset skal forefindes et optisk alarmsystem, som fungerer som overvågningsanordning og lyser, når døren i skottet er åben.
6. Rørforbindelser med åbentstående åbninger samt ventilationskanaler skal være udført således, at de i tilfælde af indtrængen af vand ikke under nogen omstændigheder kan være årsag til vandindtrængen i andre rum eller beholdere. Står flere rum i indbyrdes forbindelse gennem rør eller ventilationskanaler, skal disse udmunde på et passende sted over den vandlinje, der vil være gældende i tilfælde af vandindtrængen under de ugunstigst mulige omstændigheder. Er dette ikke tilfældet for rørforbindelserne, skal der ved gennemføringerne gennem skotterne forefindes lukkeanordninger, som fjernbetjenes fra et punkt over skotdækket.

Hvis et rørsystem ingen åbentstående åbning har i et rum, anses røret for intakt ved eventuel beskadigelse af det pågældende rum, såfremt røret er beliggende inden for det i stk. 5 definerede sikkerhedsområde, og dets afstand til bunden er over 0,50 m.

7. Hvis der tillades åbninger og døre som de i stk. 2 til 6 omhandlede, skal certifikatet være forsynet med følgende anvisninger vedrørende anvendelsen.

»Der skal gives anvisninger til fartøjets mandskab, således at det sikres, at alle åbninger og døre i de vandtætte skotter i faresituationer uopholdeligt lukkes tæt.«

8. Et tværskibs skot kan have reces eller bajonet, forudsat at alle punkter af recessen eller bajonetten er inden for den i stk. 5 definerede sikkerhedszone.

Artikel 15.04

Stabilitet af det intakte fartøj og stabilitet ved lækage

1. Ansøgeren skal godtgøre, at det intakte fartøjs stabilitet er tilfredsstillende, ved en beregning baseret på resultaterne af en prøve for tværskibs stabilitet samt, hvis inspektionsorganet kræver det, en drejeprove.
2. Beregningsbeviset for stabiliteten af det intakte fartøj anses for tilfredsstillende, såfremt fartøjet — komplet udrustet, med brændstofbeholdere og vandtanke halvt fyldt op, med resterende fribord og resterende sikkerhedsafstand opretholdt i overensstemmelse med stk. 7 og under samtidig indvirkning af

- a) en forskydning til siden af personerne under de i stk. 4 beskrevne omstændigheder
- b) et vindtryk under de i stk. 5 beskrevne omstændigheder, og
- c) en centrifugalkraft resulterende af fartøjets drejning under de i stk. 6 beskrevne omstændigheder

udviser en krængningsvinkel på højst 12°. Ved sideværts flytning af personerne alene må denne vinkel ikke være over 10°.

Inspektionsorganet kan kræve, at beregning ligeledes foretages ved andre fyldningsgrader af brændstofbeholdere og tanke.

3. For fartøjer med længde L_F under 25 m kan det i stk. 2 foreskrevne beregningsbevis for tilfredsstillende stabilitet af det intakte fartøj erstattes af en belastningsprøve, som udføres med en vægt svarende til halvdelen af det maksimalt tilladte antal personer og med den mest ugunstige belastning af brændstofbeholdere og vandtanke. Denne vægt skal anbringes fra yderklædningen på det frie dæksareal, som er til rådighed for passagererne, i forholdet $3\frac{3}{4}$ personer pr. m^2 . Ved denne prøve må krængningen ikke være over 7°, og det tilbageværende fribord og den tilbageværende sikkerhedsafstand må ikke være mindre end henholdsvis $0,05 B + 0,20$ m og $0,05 B + 0,10$ m.
4. Det resulterende moment som følge af sideværts flytning af personerne (M_p) er summen af momenterne for hvert dæk, som passagererne har adgang til. Det beregnes på følgende måde:
- a) For glatte dæk:

$$M_{p_n} = c_p \cdot b \cdot P \text{ [kNm]}$$

hvor:

c_p koefficient ($c_p = 1,5$) [m/s^2]

b dækkets største nyttebredde, målt i en højde af 0,50 m

P den samlede masse af de personer, som har adgang til det pågældende dæk, i t.

- b) For dæk med faste dele:

Til beregning af sideværts flytning af personer på dæk, som delvis er optaget af faste dele som bænke, borde, både og små læskærme, skal der regnes med en belastning på $3\frac{3}{4}$ personer pr. m^2 glat dæk; for bænke skal der regnes med 0,50 m i bredden og 0,75 m i dybden pr. passager.

Beregning skal foretages for flytning både til styrbords og bagbords side.

Er der tale om flere dæk, skal fordelingen af den samlede vægt af personer på disse ske på den sikkerhedsmæssigt ugunstigste måde. For fartøjer med kahytter tillades, at disse regnes for tomme ved beregning af sideværts flytning af personer.

Tyngdepunktet af en person skal defineres som beliggende i en højde af 1 m over det laveste punkt af dækket ved $\frac{1}{2} L_F$ uden hensyntagen til dækkets spring og krumning, og massen af en person sættes til 75 kg.

5. Det resulterende moment af vindtrykket M_v skal beregnes efter følgende formel:

$$M_v = p_v \cdot S \left(l_v + \frac{T}{2} \right) \text{ [kNm]}$$

hvor:

p_v specifikt vindtryk på 0,1 kN/m²

S sideareal af fartøjet over dybeste lastevandlinje, i m²

l_v afstand fra tyngdepunktet af fartøjets sideflade S til dybeste lastevandlinje, i m.

6. Det resulterende moment af centrifugalkraften som følge af fartøjets drejning skal beregnes efter følgende formel:

$$M_{gi} = C_{gi} \cdot \frac{D}{L_F} \left(\overline{H}_g - \frac{T}{2} \right) \text{ [kNm]}$$

hvor:

C_{gi} en faktor ($C_{gi} = 5$) [m²/s²]

$\overline{H}_g$ afstanden mellem tyngdepunktet og køllinjen, i m.

Når krængningsvinklen under drejning bestemmes ved afprøvning, kan den således bestemte værdi indføres i beregningen. Prøven skal udføres ved halvdelen af fartøjets maksimale hastighed, med fuld last og ved den mindste drejningsradius, som er mulig under disse omstændigheder.

7. Når fartøjet har indtaget den krængningsvinkel, som er fremkaldt ved de i stk. 2, litra a) til c), omhandlede påvirkninger, skal der være et fribord på mindst 0,20 m tilbage.

For fartøjer, hvis sideruder kan være åbne, eller hvis yderklædning omfatter andre åbninger, som ikke er sikret mod indtrængen af vand, skal der være en sikkerhedsafstand på mindst 0,10 m tilbage.

8. Beregningsbevis for tilstrækkelig stabilitet ved eventuel vandindtrængen skal betragtes som tilfredsstillende, såfremt ved alle mellemstadierne og lige til fuldstændig vandfyldning, selvopretningsmomentet, M_R , bestemt ved

$$M_R = C_R \cdot \overline{MG}_{rés} \cdot \sin \varphi \cdot D \text{ [kNm]}$$

er større end det krægende moment

$$M_g = 0,2 M_p \text{ [kNm]},$$

hvor:

C_R faktor ($C_R = 10$) [m/s²]

$\overline{MG}_{rés}$ reduceret metacenterhøjde i vandfyldt stand, i m

φ den mindste af de to følgende vinkler: den vinkel, ved hvilken den første åbning i et ikke vandfyldt rum begynder at tage vand ind, eller den vinkel, ved hvilken skotdækket begynder at komme under vand

M_p moment, som skyldes sideværts flytning af de i punkt 4 omhandlede personer.

*Artikel 15.05***Beregning af passagerantallet på grundlag af arealet af glat dæk**

1. Hvis bestemmelserne i artikel 15.04 og 15.06 er opfyldt, fastsætter inspektionsorganet det størst tilladte antal passagerer:
  - a) Summen af de glatte dæksarealer, som normalt er forbeholdt ophold for passagerer, danner grundlag for beregningen.

Dog må der i beregningen ikke medtages dørkareal i kahytter og toiletrum samt i rum, som midlertidigt eller vedvarende tjener til fartøjets drift, selv om passagererne har adgang til dem. Endvidere må rum, som er beliggende under hoveddækket, ikke tages i betragtning. Dog må i beregningen medtages rum, som når ned under hoveddækket og har store vinduer over dette.
  - b) Fra summen af de i litra a) beregnede arealer skal fratrækkes:
    - areal af gange, trapper og andre forbindelsesrum
    - areal under trapper
    - arealer, som til stadighed er optaget af udrustning eller møbler
    - areal under både, redningsflåder og -både, uanset om disse er anbragt i en højde, så passagererne kan opholde sig under dem
    - små overflader, f.eks. mellem sæder og borde, som ikke kan udnyttes effektivt.
  - c) Der skal regnes med en belastning på 2,5 passagerer pr. m² glat dæk, bestemt efter litra a) og b); dog er denne last 2,8 passagerer for fartøjer med længde L_F under 25 m.
2. Det maksimale tilladte antal passagerer skal være opslået om bord på letlæselige plakater på iøjnefaldende steder. For fartøjer, som har kahytter og også anvendes til endagsudflugter, skal antallet af passagerer beregnes som fartøj til endagsudflugter og som passagerfartøj med kahytter, og skal angives i certifikatet.

For hvert af disse passagerantal skal bestemmelserne i artikel 15.02 og 15.04 være opfyldt.

For fartøjer med kahytter, som alene anvendes til ture med overnatning, er antal køjepladser til passagerer bestemmende.

*Artikel 15.06***Sikkerhedsafstand, fribord og nedlastningsmærker**

1. Sikkerhedsafstanden skal mindst være lig summen af:
  - a) den ekstra sidedybgang, målt ved yderklædningen, som opstår ved den tilladte krængningsvinkel, og
  - b) den ekstra sikkerhedsafstand, som foreskrives i artikel 15.04, stk. 2 og 7.

For fartøjer uden skotdæk skal sikkerhedsafstanden være mindst 0,50 m.
2. Fribordet skal mindst være lig summen af:
  - a) den ekstra sidedybgang, målt ved yderklædningen, som opstår ved den krængningsvinkel, som er beregnet efter artikel 15.04, stk. 2, og
  - b) det ekstra fribord, som foreskrives i artikel 15.04, stk. 2 og 7.

Fribordet skal være mindst 0,30 m.
3. Den dybeste lastevandlinje skal bestemmes således, at man overholder den i stk. 1 foreskrevne sikkerhedsafstand, det i stk. 2 foreskrevne fribord samt bestemmelserne i artikel 15.02 til 15.04, dog kan inspektionsorganet af sikkerhedsgrunde fastsætte større fribord eller større sikkerhedsafstand. Inspektionsorganet kan dog af sikkerhedsgrunde fastsætte en større værdi af sikkerhedsafstand eller fribord.

4. Et nedlastningsmærke skal være påført i begge sider af fartøjet i overensstemmelse med artikel 4.04. Der kan påføres ekstra par mærker eller kontinuert mærkning. Placeringen af sådanne mærker skal være tydeligt angivet i certifikatet.

Artikel 15.07

Anlæg til passagererne

1. De dele af dækkene, som er beregnet til passagerer og ikke er indesluttet, skal være omgivet af ræling eller rækværk af mindst 1,00 m højde. Rækværk skal være indrettet således, at børn ikke kan falde igennem det. Åbninger og anlæg, som anvendes til at stige om bord eller fra borde samt åbninger beregnet til at lade og losse skal være forsynet med en passende sikkerhedsanordning.

Landgangsbroer skal være mindst 0,60 m brede og have gelænder i hver side.

2. a) Forbindelsesgange og trapper samt døre og udgange til brug for passagererne skal have en nyttebredde på mindst 0,80 m. For døre til passagerkahytter og andre små rum kan denne bredde være nedsat til 0,70 m.

Når en del af fartøjet eller et rum beregnet for passagerer kun har adgang ad en enkelt gang eller trappe, skal dennes nyttebredde være mindst en meter. På fartøjer med længde L_F under 25 m kan inspektionsorganet dog tillade en bredde på 0,80 m.

For rum eller grupper af rum beregnet til over 80 passagerer skal summen af bredderne af samtlige udgange, som er beregnet for passagererne og efter behov vil blive anvendt af disse, udgøre mindst 0,01 m pr. passager.

- b) Rum eller grupper af rum, som er beregnet for eller indrettet til 30 passagerer eller derover eller har køjeplads til 12 passagerer eller derover, skal have mindst to udgange. En vandtæt dør i et skot indrettet i overensstemmelse med artikel 15.03, stk. 2, 4 eller 5, som giver adgang til et tilstødende rum, hvorfra der er adgang til øverste dæk, anses for en udgang.

Sådanne udgange skal være indrettet på hensigtsmæssig måde. Er den samlede bredde af de i litra a) omhandlede udgange fastlagt på grundlag af passagerantallet, skal bredden af hver udgang være mindst 0,005 m pr. passager. Bortset fra fartøjer med kahytter kan den ene af disse to udgange erstattes af to nødudgange.

Rum, som er beliggende under hoveddækket, skal have mindst én udgang eller, i givet fald, én nødudgang, som giver direkte adgang til hoveddækket eller til det fri. Dette krav gælder ikke for kahytter.

Nødudgange skal have en disponibel åbning på mindst 0,36 m², og længden af den mindste side skal være mindst 0,50 m.

- c) Trapper under hoveddækket skal være beliggende inden for to lodrette planer i hver side med en afstand til yderklædningen på mindst B_F . Denne afstand er ikke påbudt, når der i samme rum er mindst én trappe i hver side af fartøjet. Trapper skal have gelænder i begge sider; for trapper med bredde under 0,90 m er et enkelt gelænder tilstrækkeligt.

3. Dørene til passagersaloner bortset fra døre, som åbner til gange, skal kunne åbne udad eller være konstrueret som skydedøre; de må ikke kunne låses med nøgle eller under sejlads kunne aflåses af uvedkommende.

Døre til kahytter skal være udført således, at de til hver en tid kan låses op også udefra.

4. Flugtveje og nødudgange skal være tydeligt afmærket; sådan mærkning skal være oplyst af nødbelysningen.
5. På fartøjer, som er godkendt til at medføre indtil 300 passagerer, skal der være mindst ét wc pr. 150 passagerer. På fartøjer, som er godkendt til at medføre flere end 300 passagerer, skal der være separate wc-rum til hvert køn, i et antal af mindst ét pr. 200 passagerer.
6. Uvedkommende skal forbydes adgang til de dele af fartøjet, som ikke er beregnet til passagerer, navnlig styrehus, maskinrum og motorer. Adgangsvejene til disse dele af fartøjet skal i øvrigt på et iøjnefaldende sted være forsynet med skilte »adgang forbudt« eller et tilsvarende symbol.
7. Vinduer i de områder, hvortil passagererne har adgang, må kun være udført i hærdet glas, lamineret glas eller et syntetisk materiale, som er godkendt med hensyn til brandforebyggende egenskaber.

Artikel 15.08

Særlige forskrifter for redningsmidler

1. På passagerfartøjer skal forefindes et antal redningskranse svarende til nedenstående tabel:

L_F i m	Størst tilladte antal passagerer	Antal redningskranse
indtil 25	indtil 200	3
over 25 indtil 35	over 200 indtil 300	4
over 35 indtil 50	over 300 indtil 600	6
over 50	over 600 indtil 900	8
—	over 900 indtil 1 200	10
—	over 1 200	12

Antallet af redningskranse sættes som det højeste antal beregnet efter første eller anden søjle.

Halvdelen af de foreskrevne redningskranse skal være forsynet med en flydende line af mindst 30 meters længde.

2. På fartøjer med længde L_F under 25 m skal der ud over de i stk. 1 foreskrevne redningskranse forefindes individuelle eller kollektive redningsmidler til det maksimale antal passagerer, fartøjet er godkendt til ved den pågældende anvendelsesmåde, samt til fartøjets mandskab. Hvis flydedygtigheden ved eventuel lækage er efterprøvet, finder forskrifterne i stk. 3 anvendelse.
3. Redningsmidlerne skal være anbragt således, at de i tilfælde af behov kan nås let og sikkert. Ved skjult anbringelse skal placeringen være angivet med skilte.
4. Individuelle redningsmidler er redningskranse, redningsveste, redningsklodser samt det i artikel 10.05 omhandlede hensigtsmæssige materiel, som er i stand til at holde en person i vandet oppe.

Redningsklodser og hensigtsmæssigt redningsudstyr:

- skal have en opdrift i ferskvand på mindst 100 N
- være fremstillet i egnet materiale og være bestandig over for olie og oliederivater samt ved temperaturer på op til 50 °C
- være forsynet med hensigtsmæssige gribeanordninger
- være af selvlysende orange farve eller have en permanent selvlysende overflade på 100 cm².

Individuelle oppustelige redningsmidler skal kontrolleres i overensstemmelse med fabrikantens anvisninger.

5. Kollektive redningsmidler er både, redningsflåder og hensigtsmæssigt redningsudstyr, som er i stand til at holde flere personer i vandet oppe. De skal:
- være forsynet med en påskrift, der angiver anvendelsen og det antal passagerer, som de er godkendt til
  - have en opdrift i ferskvand på mindst 100 N pr. person
  - indtage en blivende stabil stilling og i denne forbindelse være forsynet med passende anordninger, der gør det muligt for det angivne antal personer at gribe fat i dem
  - være fremstillet i egnet materiale og være bestandige over for olie og oliederivater samt ved temperaturer på op til 50 °C
  - være af selvlysende orange farve eller have en permanent selvlysende overflade på 100 cm²
  - fra deres anbringelsessted hurtigt og sikkert kunne sættes i vandet af én person.

6. Oppustelige redningsmidler skal blandt andet
  - a) bestå af mindst to separate luftkamre
  - b) oppustes automatisk eller ved manuelt indgreb, når de sættes i vandet
  - c) indtage en stabil stilling, uanset hvilken last de skal bære, også selv om kun halvdelen af luftkamrene er oppustet
  - d) være kontrolleret i henhold til fabrikantens anvisninger.

Artikel 15.09

Brandbeskyttelse og -bekæmpelse i passagerområdet

1. Dæk, som adskiller passagerrummene indbyrdes eller adskiller disse rum fra maskinrum og styrehus, samt skot og skillevægge mellem passagerrum og maskinrum, og mellem passagerrum og kabysser, skal være brandhæmmende.

Skotter og døre mellem gange og kahytter samt mellem kahytterne indbyrdes skal være brandhæmmende.

Skotter mellem gange og kahytter skal være ført op til dæk eller til en brandbestandig platform.

Hvis der forefindes passende sprinkleranlæg, er forskrifterne i andet og tredje afsnit ovenfor ikke obligatoriske.

Det frie rum over platforme, under gulve og bag beklædninger skal med højst ti meters mellemrum være underinddelt af brandbestandige konstruktionsdele.

2. Trapper, udgange og nødudgange skal være således anbragt, at det ved brand i et vilkårligt rum er muligt at evakuere de øvrige rum i fuld sikkerhed.

Trapper, herunder disses trin, skal have et skelet af stål eller andet tilsvarende, ikke antændeligt materiale. Trappens trin skal være vanskeligt antændelige.

På fartøjer med kahytter skal trapperne være anbragt i trapperum med brandhæmmende skillevægge med brandhæmmende døre med automatisk lukning.

En trappe, som kun forbinder to dæk indbyrdes, behøver ikke være omgivet af et trapperum, forudsat at det ene af disse dæk er omgivet af brandhæmmende skillevægge med brandhæmmende døre med automatisk lukning, eller at passende sprinkleranlæg er installeret.

Trapperummene skal stå i direkte forbindelse med gangene og de udvendige dæk.

3. Der skal tages hensyn til den øgede brandrisiko i kabysser, frisørsaloner og parfumerier i overensstemmelse med de regler, der er fastsat af de myndigheder, som har ansvar herfor.

4. Maling, lak og andre overfladebehandlinger, som er anvendt i de indvendige rum samt materialer til beklædning og isolering skal være af en vanskeligt antændelig type. I tilfælde af brand må de ikke kunne give anledning til farlig dannelse af røg eller giftige luftarter.

Systemet til åbning af døre skal i tilfælde af brand kunne fungere tilstrækkeligt længe.

5. Gange på over 40 meters længde skal med højst 40 meters mellemrum være opdelt af brandhæmmende skillevægge med automatisk lukkende døre.

6. Brandhæmmende døre, som har automatisk lukning og står åbne under normal fart, skal kunne lukkes fra et sted, som er permanent bemandet med personale fra fartøjet, og skal desuden kunne lukkes på stedet.

7. Anlæg til udluftning og ventilation skal være udført således, at de forebygger udbredelse af brand. Luftindtag og -udtag skal kunne lukkes.

Uafbrudte kanaler skal med højst 40 meters mellemrum være opdelt af brandspjæld.

Hvis udluftnings- eller ventilationskanaler fører gennem skotter til trapperum eller maskinrum, skal de ved gennemføringen i sådanne skotter være forsynet med brandspjæld.

Indbyggede ventilatorer skal kunne standses fra en central post, som er placeret uden for maskinrummet.

8. På fartøjer med kahytter skal alle kabiner og alle opholdsrum til passagerer og til besætningen samt kabysser og maskinrum være tilsluttet et effektivt brandalarmsystem. Udbrud af brand samt brandens lokalisering skal automatisk tilkendegives på et sted, som er konstant bemanded af fartøjets besætning.
9. Passagerfartøjer skal være udstyret med et brandslukningsanlæg, der omfatter:

- a) en fast, motordrevet brandslukningspumpe
- b) et brandslukningsrør med et tilstrækkeligt antal brandhaner
- c) et tilstrækkeligt antal brandslanger.

Brandslukningsanlæg skal være udført og dimensioneret således, at alle steder på fartøjet kan nås fra mindst to forskellige brandhaner med en højst 20 m lang brandslange. Vandtrykket ved brandhanen skal være mindst 3 bar. På det højeste sted skal kunne opnås en vandstråle på mindst 6 meters længde.

Brandslukningspumper må ikke være monteret foran kollisionsskottet. Er brandslukningspumpen monteret i hovedmaskinrummet, skal der være endnu en motordrevet pumpe, som er monteret uden for dette maskinrum og kan anvendes uafhængigt af installationerne i maskinrummet. Denne pumpe kan være en transportabel pumpe.

Pumper, som normalt anvendes som læsepumpe og til spuling af dæk samt rør til spuling af dæk må ikke indgå i brandslukningsanlægget, medmindre de er velegnede dertil.

For fartøjer med kahytter og længde L_F under 25 m og på fartøjer til éndagsudflugter med længde L_F under 40 m tillades følgende undtagelser:

- a) brandslukningspumpen behøver ikke være fast installeret
  - b) der kræves ikke en ekstra pumpe, selv om brandslukningspumpen er monteret i hovedmaskinrummet
  - c) ethvert punkt på fartøjet skal blot kunne nås fra én brandhane med én brandslange med længde højst 20 m.
10. Foruden de i artikel 10.03, stk. 1, foreskrevne ildslukkere skal der om bord forefindes mindst følgende ildslukkere:
    - a) én ildslukker pr. 120 m² gulvareal i saloner, spisesaloner og lignende opholdsrum
    - b) én ildslukker for hver påbegyndt gruppe på ti kahytter.

Disse ekstra ildslukkere skal være således placeret og fordelt på fartøjet, at der, uanset hvor på fartøjet brand opstår, er direkte adgang til en ildslukker det pågældende sted.

Artikel 15.10

Øvrige bestemmelser

1. Belysning må kun være elektrisk.
2. Der skal være et nødstrømsanlæg i den i artikel 9.18, stk. 2, anvendte forstand.
3. Hvis der ikke kan samtales direkte mellem styrehuset og besætningens opholdsrum, driftsrummene, fartøjets forstavn og agterstavn og adgangsveje for passagerer, skal der findes kommunikationsanlæg, som giver sikker og uhindret forbindelse i begge retninger.

4. Fartøjer, som har en længde L_F på 40 m eller derover eller er godkendt til at medføre over 75 passagerer, skal være forsynet med højttalere, hvormed alle passagerer kan nås.
5. Fartøjer med kahytter skal have et alarmanlæg. Dette skal bestå af følgende:
- a) et alarmanlæg til fartøjets skibsfører og besætning.
- Denne alarm skal kun afgives i de rum, hvor kommandoen over skib og besætning udøves, og skal kunne standses af skibsføreren. Alarmen skal kunne udløses i det mindste på følgende steder:
- i hver kahyt
  - i gange, elevatorer og trapperum, således at afstanden til nærmeste udløsermekanisme højst er 10 m, og således at der er mindst én udløser for hvert vandtæt rum
  - i saloner, spisesaloner og lignende opholdsrum
  - i maskinrum, kabysser og andre tilsvarende rum, som er udsat for brandfare
- b) et alarmanlæg til passagerer.
- Denne alarm skal tydeligt kunne opfattes uden mulighed for forveksling i alle rum, hvortil passagererne har adgang. Den skal kunne udløses fra styrehuset og fra et sted, som er permanent bemanded.
- Alarmernes udløser skal være beskyttet mod uforvarende udløsning.
6. Fartøjer med kahytter skal være udstyret med et radiotelefonanlæg med mulighed for forbindelse til det offentlige telefonnet.
7. Mindst følgende rum og steder skal have tilstrækkelig belysning:
- a) de steder, hvor de kollektive redningsmidler opbevares, og de steder, hvor de normalt gøres klar til brug
  - b) evakueringsveje, adgangsveje for passagerer, gange, elevatorer og trapper til beboelse, til kahyts- og beboelsesområder
  - c) angivelserne af evakueringsveje og evakueringsudgange
  - d) maskinrum og disses udgange
  - e) styrehuset
  - f) det rum, hvor strømkilden til nødstrømsanlægget befinder sig
  - g) de steder, hvor ildslukkere og brandslukningspumper er anbragt
  - h) de rum, hvor passagerer og besætning samles i tilfælde af fare.
8. På fartøjer med kahytter skal sikkerhedsplanen, som angiver besætningens og personalets opgaver i nødsituationer i overensstemmelse med gældende lovbestemmelser, befinde sig om bord. Opgaverne skal være angivet for følgende tilfælde:
- a) fartøjet tager vand ind
  - b) brand om bord
  - c) evakuering af passagererne
  - d) mand over bord.

Sikkerhedsplanen skal omfatte en tegning over fartøjet med tydelig og nøjagtig angivelse af specielt følgende:

- a) rednings- og sikkerhedsudstyr
- b) vandtætte døre på dækket og placeringen af deres betjeningsanordning samt andre åbninger, således dem, der er omhandlet i artikel 15.03, stk. 2 og 6
- c) brandbestandige døre
- d) brandspjældene
- e) alarmanlæg
- f) brandalarmanlæg
- g) slukningsanlæg og ildslukkere
- h) evakueringsveje og nødudgange
- i) strømforsyning til nødstrømsanlæg
- j) betjeningsorganer for ventilationsanlæg
- k) nettilslutning til landjorden
- l) lukkeanordninger for brændstofførselsrør
- m) flaskegasanlæg
- n) højttaleranlæg
- o) radiotelefonanlæg.

Den omtalte sikkerhedsplan og planen over fartøjet skal være forsynet med inspektionsorganets påtegning og skal være opsat på passende måde, således at de er let synlige.

9. På fartøjer med kahytter skal der være opsat en generel evakueringsplan til brug for passagerne på passende steder. Denne plan kan dog være kombineret med den i stk. 8 beskrevne sikkerhedsplan.

I hver kahyt skal forefindes de nødvendige instrukser til passagererne i tilfælde af alarm, brand, havari og evakuering af fartøjet samt angivelse af redningsmidlernes placering.

Disse instrukser skal være affattet på tysk, engelsk, fransk og nederlandsk.

10. For fartøjer med skrog af træ, aluminium eller syntetisk materiale skal maskinrummene være konstrueret af det i artikel 3.04, stk. 3 og 5, omhandlede materiale eller være udstyret med fast monteret ildslukningsanlæg i henhold til artikel 10.03, stk. 5.

Artikel 15.11

Anlæg til opsamling og bortskaffelse af spildevand

1. Passagerfartøjer med over 50 køjepladser til passagerer skal være udstyret enten med beholdere til opsamling af spildevand eller med rensningsanlæg om bord.
2. Tanke til opsamling af spildevand skal have tilstrækkeligt volumen. Tankene skal have anordning til måling af indholdet. Til tømning af tankene skal fartøjet være forsynet med egne pumper og rør, med hvilke spildevandet kan udtømmes til kaj på begge side af fartøjet. Rørene skal have spildevandstilslutninger efter europæisk standard EN 1306.
3. Rensningsanlæg om bord skal sikre, at det udledte vand til stadighed og uden forudgående fortynding overholder grænseværdierne efter gældende myndighedsbestemmelser og skal være udstyret med en anordning til udtagning af prøver.

Forslag til Rådets afgørelse om ændring af afgørelse 2000/24/EF for at indføre et særligt EIB-handlingsprogram til støtte for en konsolidering og intensivering af toldunionen mellem EF og Tyrkiet

(2000/C 365 E/09)

KOM(2000) 479 endelig udg. — 2000/0197(CNS)

(Forelagt af Kommissionen den 26. juli 2000)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

løb ind i alvorlige vanskeligheder i den lovgivningsmæssige proces, og retsgrundlaget er ikke blevet godkendt.

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 308,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til Europa-Parlamentets udtalelse, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Den 23. december 1963 vedtog Rådet afgørelse 64/732/EØF om indgåelse af aftalen om oprettelse af en associering mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet ⁽¹⁾. I en tillægsprotokol, som trådte i kraft den 1. januar 1973, og som er vedhæftet associeringsaftalen ⁽²⁾, fastsatte man vilkår, ordninger og frister for en gradvis indførelse af en toldunion i tre faser over en periode på 22 år.
- (2) Den 6. marts 1995 vedtog Rådet en samlet pakke for udviklingen af forbindelserne med Tyrkiet, herunder udkastet til afgørelse i Associeringsrådet EF-Tyrkiet om iværksættelse af slutfasen af toldunionen og en tilhørende erklæring fra Fællesskabet om finansielt samarbejde.
- (3) I erklæringen om finansielt samarbejde specificerede man, at det genoptagne finansielle samarbejde med Tyrkiet bl.a. skal baseres på »supplerende EIB-lån over en femårig periode fra og med 1996 for at forbedre den tyrkiske økonomis konkurrenceevne efter toldunionens ikrafttræden«.
- (4) Den 25. juli 1995 fremsatte Kommissionen på grundlag af ovennævnte erklæring et forslag til en rådsforordning om gennemførelse af en særlig finansiell samarbejdsforanstaltning til fordel for Tyrkiet. I samme forslag opfordrede Kommissionen Rådet til at vedtage en særlig EIB-lånefacilitet for at styrke den tyrkiske økonomis konkurrenceevne efter toldunionens ikrafttræden. Kommissionens forslag

- (5) På Det Europæiske Råds møde i Luxembourg den 12. og 13. december 1997 opfordrede man til at lægge en strategi for at forberede Tyrkiet på tiltrædelse ved at bringe landet tættere på EU på alle områder. Den 4. marts 1998 forelagde Kommissionen Rådet en meddelelse med titlen »den europæiske strategi over for Tyrkiet«, der indeholdt et arbejdsprogram for at konsolidere toldunionen og give den ny kraft og udvide samarbejdet på andre områder, der er vigtige for den kommende udvikling af forbindelserne med Tyrkiet.
- (6) På Det Europæiske Råds møde i Cardiff den 15. og 16. juni 1998 blev denne strategi hilst velkommen som udgangspunkt for en sund og gradvis udvikling af forbindelserne mellem EU og Tyrkiet. Det Europæiske Råd mindede om behovet for at støtte den europæiske strategi finansielt og bemærkede sig, at Kommissionen ville overveje, hvordan man kunne styrke gennemførelsen af strategien, og fremsætte passende forslag herom.
- (7) På Det Europæiske Råds møde i Helsingfors den 10. og 11. december 1999 besluttede man at anerkende Tyrkiets kandidatur efter samme kriterier som dem, der gælder de øvrige ansøgerlande.
- (8) I overensstemmelse med den europæiske strategi for Tyrkiet og landets nye status som ansøgerland efter Det Europæiske Råds møde i Helsingfors indføres der med denne afgørelse et særligt EIB-handlingsprogram til støtte for en konsolidering og intensivering af toldunionen mellem EF og Tyrkiet. Programmet skal fremme udviklingen på områder, der stadig kræver opmærksomhed med hensyn til gennemførelse og effektiv anvendelse af visse former for lovgivning, der som anført i Kommissionens regelmæssige rapporter om Tyrkiets forberedelser på tiltrædelse er relevante for toldunionen, og på de relevante områder, der er peget på i den europæiske strategi for Tyrkiet.
- (9) Denne afgørelse erstatter det forslag om et særligt EIB-handlingsprogram, der blev fremsat i 1995. Afgørelsen skal sammen med Tyrkiets forventede adgang til EIB's førtiltrædelsesfacilitet opfylde EU's tilsagn om særlig EIB-långivning til Tyrkiet som led i toldunionen fra 1995.

⁽¹⁾ EFT 217 af 29.12.1964, s. 3685/64.

⁽²⁾ EFT L 293 af 29.12.1972, s. 4.

- (10) EIB's intervention i henhold til denne afgørelse skal stemme overens med de øvrige EIB-faciliteter, Tyrkiet har adgang til, og støtte investeringer til forbedring af den tyrkiske industris konkurrenceevne, især i SMV-sektoren; investeringer i infrastrukturer, herunder transport, energi og telekommunikation, til forbedring af forbindelsen mellem EU's infrastrukturer og de tyrkiske, herunder, når det er passende, og hvis det stemmer overens med de forhåndenværende ressourcer, projekter i forbindelse med TINA-nettet, Traceca-korridoren og Inogate-energiforbindelserne; investeringer til støtte for EU-virksomheders direkte investeringer i Tyrkiet og investeringer i tekniske installationer, der kan forbedre toldunionens virkemåde, når EIB-lån er et passende finansieringsinstrument.
- (11) Rådet afgørelse 2000/24/EF ⁽¹⁾ giver EIB en fællesskabsgaranti mod tab i forbindelse med lån til projekter uden for Fællesskabet (Central- og Østeuropa, Middelhavslandene, Latinamerika og Asien samt Den Sydafrikanske Republik).
- (12) Rådet afgørelse 2000/24/EF åbner for adgang til den garantifond for aktioner i forhold til tredjelande, der blev indført med Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 2728/94 af 31. oktober 1994 ⁽²⁾, ændret ved Rådets forordning (EØF, Euratom) nr. 1149/1999 af 25. maj 1999 ⁽³⁾.
- (13) Den fællesskabsgaranti, der dækker det generelle EIB-mandat til ekstern långivning i henhold til afgørelse 2000/24/EF bør udvides til at omfatte et særligt EIB-handlingsprogram til fremme af en konsolidering og intensivering af toldunionen mellem EF og Tyrkiet. Afgørelse 2000/24/EF skal derfor ændres med henblik herpå.

- (14) Denne afgørelses bestemmelser er baseret på respekten for demokratiske principper, retsstatsprincippet, menneskerettighederne og de fundamentale frihedsrettigheder og respekten for folkeretten, der ligger til grund for den politik, der føres af Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater. Fællesskabet lægger stor vægt på, at Tyrkiet bør forbedre og styrke sit demokrati og respekten for de grundlæggende menneskerettigheder og inddrage det civile samfund nærmere i denne proces.
- (15) Traktaten indeholder ikke anden hjemmel til vedtagelse af denne afgørelse end artikel 308 —

TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

Artikel 1

I artikel 1, stk. 1, andet afsnit, andet punktum, i afgørelse 2000/24/EF foretages følgende ændringer:

- a) i indledningen erstattes »18 410 mio. EUR« med »18 860 mio. EUR«
- b) følgende femte led tilføjes efter ordene »Den Sydafrikanske Republik«:
- »— Særforanstaltning til fremme af en konsolidering og intensivering af toldunionen mellem EF og Tyrkiet: 450 mio. EUR.«

Artikel 2

Denne afgørelse har virkning fra dagen for offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

⁽¹⁾ EFT L 9 af 13.1.2000, s. 24.

⁽²⁾ EFT L 293 af 12.11.1994, s. 1.

⁽³⁾ EFT L 139 af 2.6.1999, s. 1.

Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om medlemsstaternes håndtering af krav vedrørende offentlig trafikbetjening og indgåelse af kontrakter om offentlig trafikbetjening inden for personbefordring med jernbane og ad vej og indre vandveje

(2000/C 365 E/10)

(EØS-relevant tekst)

KOM(2000) 7 endelig udg. — 2000/0212(COD)

(Forelagt af Kommissionen den 26. juli 2000)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN
EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 71 og 89,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget,

i henhold til fremgangsmåden i traktatens artikel 251, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Et af de vigtigste mål for den fælles transportpolitik er at opnå den højeste mulige standard for offentlig trafikbetjening inden for personbefordring med jernbane og ad vej og indre vandveje.
- (2) De kompetente myndigheder i medlemsstaterne har tre primære modeller til deres rådighed i forfølgelsen af dette mål: indgåelse af kontrakter med operatører om offentlig trafikbetjening, indrømmelse af enerettigheder til operatører og fastsættelse af minimumskrav til varetagelsen af offentlig transport.
- (3) Det er vigtigt at tydeliggøre disse modellers retlige status i forhold til EF-retten.
- (4) Hvad angår indenlandsk transport refereres der i traktatens artikel 73 til opfyldelse af visse forpligtelser, der har sammenhæng med begrebet offentlig tjenesteydelse. Rådets forordning (EØF) nr. 1191/69 af 26. juni 1969 om medlemsstaternes fremgangsmåde med hensyn til de med begrebet offentlig tjeneste forbundne forpligtelser inden for sektoren for transporter med jernbane, ad landeveje og sejlbare vandveje⁽¹⁾ fastlægger EF-rammebestemmelser for offentlig personbefordring på grundlag af denne artikel i traktaten og angiver, hvordan de kompetente myndigheder i medlemsstaterne kan sikre den fornødne trafikbetjening, som bidrager til bæredygtig udvikling, social integration, forbedring af miljøet og regional balance.
- (5) Mange medlemsstater har for i hvert fald en del af markedet for offentlig transport vedtaget lovgivning om tidsbegrænsede enerettigheder og kontrakter om offentlig trafikbetjening baseret på åbne, gennemsigtige og retfærdige procedurer. Med denne udvikling og anvendelsen af EF-reglerne om henholdsvis den frie etableringsret og offentlige aftaler er der gjort gode fremskridt i retning af EF/EØS-dækkende markedsadgang inden for offentlig transport. Resultatet har været, at handelen mellem medlemsstaterne er blevet væsentligt forøget, og flere operatører inden for offentlig transport udfører nu transporttjenester i mere end én medlemsstat.
- (6) Det forhold, at åbningen af markedet er sket på grundlag af national lovgivning, har imidlertid medført forskelle i de procedurer, der anvendes, og har skabt retlig uklarhed om operatørernes rettigheder og de kompetente myndigheders forpligtelser.
- (7) Undersøgelser udført på Kommissionens vegne⁽²⁾ og erfaringer fra lande, hvor der i flere år har været konkurrence inden for sektoren for offentlig transport, viser, at med de fornødne sikkerhedsklausuler resulterer indførelsen af kontrolleret konkurrence mellem EU-operatører inden for denne sektor i mere attraktive transporttjenester med lavere omkostninger og vil næppe lægge hindringer i vejen for varetagelsen af de særlige opgaver, operatørerne er pålagt.
- (8) Det er vigtigt at ajourføre EF-rammebestemmelserne for at sikre øget konkurrence om varetagelsen af offentlig personbefordring og tage hensyn til de nye lovgivnings tiltag i medlemsstaterne vedrørende regulering af varetagelsen af offentlig personbefordring. Det er på linje med konklusionerne fra Det Europæiske Råd i Lissabon den 28. marts 2000, hvor Kommissionen, Rådet og medlemsstaterne i overensstemmelse med deres respektive beføjelser blev opfordret til »at sætte mere skub i liberaliseringen på områder som ... transport«. Ajourføringen af EF-rammebestemmelserne giver mulighed for at sikre, at markedet åbnes på EF-plan uden at give anledning til problemer, og grundlæggende elementer i udbudsprocedurerne i alle medlemsstaterne harmoniseres.

⁽¹⁾ EFT L 156 af 28.6.1969, s. 1. Forordningen er senest ændret ved forordning (EØF) nr. 1893/91 (EFT L 169 af 29.6.1991, s. 1).

⁽²⁾ »Improved structure and organisation for urban transport operations of passengers in Europe«, Isotope consortium, KEF, 1998; »Examination of Community law relating to the public service obligations and contracts in the field of inland passenger transport«, udført for Europa-Kommissionen af NEA Transport research and training, 1998.

- (9) Ifølge artikel 16 i EF-traktaten er det nødvendigt at sikre, at tjenester af almen økonomisk interesse ydes på grundlag af principper og vilkår, der gør det muligt for dem at opfylde deres opgaver. Den øgede konkurrence bør derfor ledsages af EF-regler, der beskytter almenvellets interesser med hensyn til tilstrækkelig adgang til offentlig transport af den fornødne kvalitet. Af hensyn til almenvellets interesser er det vigtigt for forbrugere og interesserede parter at have adgang til integreret information om de eksisterende tjenester.
- (10) Den frie etableringsret er et grundlæggende princip for den fælles transportpolitik og forudsætter, at operatører fra en medlemsstat, der er etableret i en anden medlemsstat, er sikret reel adgang til markedet for offentlig transport i den pågældende medlemsstat på en åben og ikke-diskriminatorisk måde.
- (11) Traktaten indeholder specifikke bestemmelser om konkurrencebegrænsninger. Navnlig traktatens artikel 86, stk. 1, fastslår, at medlemsstaterne skal overholde disse bestemmelser med hensyn til offentlige virksomheder og virksomheder, som de indrømmer enerettigheder. I henhold til traktatens artikel 86, stk. 2, er virksomheder, der har fået overdraget at udføre tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse, på bestemte betingelser undergivet disse regler.
- (12) For at sikre overholdelsen af princippet om ikke-diskrimination og opnå ligebehandling af konkurrerende operatører er det vigtigt at fastsætte grundlæggende fælles procedurer, der skal overholdes af de kompetente myndigheder, når de indgår kontrakter om offentlig trafikbetjening eller fastsætter minimumskriterier for varetagelsen af offentlig transport. De kompetente myndigheder skal ifølge principperne i EF-retten ved iværksættelsen af disse procedurer basere sig på gensidig anerkendelse af tekniske standarder og rimelige udvælgelseskriterier. I overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet bør sådanne grundlæggende fælles procedurer dog levne de kompetente myndigheder i medlemsstaterne mulighed for at indgå kontrakter om offentlig trafikbetjening eller fastsætte minimumskriterier for varetagelsen af offentlig transport under hensyntagen til særlige nationale eller regionale omstændigheder, hvad enten disse er retlige eller konkrete.
- (13) Undersøgelser og erfaringer viser, at åbent udbud om kontrakter om offentlig trafikbetjening er en effektiv metode til at sikre fordelene ved konkurrence med hensyn til omkostninger, effektivitet og innovation uden at hindre varetagelsen af de særlige opgaver, der pålægges operatørerne i almenvellets interesse.
- (14) Der er ved Rådets direktiv 92/50/EØF af 18. juni 1992 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige tjenesteydelsesaftaler⁽¹⁾ og Rådets direktiv 93/38/EØF af 14. juni 1993 om samordning af fremgangsmåderne ved tilbudsgivning inden for vand- og energiforsyning samt transport og telekommunikation⁽²⁾ fastsat obligatoriske udbudsregler for indgåelse af visse aftaler og kontrakter. Hvor disse regler gælder finder de bestemmelser i denne forordning, som vedrører kravet om, at der skal iværksættes udbud om kontrakter, og metoderne for udvælgelse af operatører, ikke anvendelse.
- (15) Der bør dog ikke kræves udbud om kontrakter om offentlig trafikbetjening, hvis det kan bringe sikkerhedsnormer inden for jernbanetransport i fare eller vanskeliggøre samordningen af et metro- eller light rail-net. Interesserede parter bør dog have lejlighed til at fremsætte bemærkninger til planer om indgåelse af kontrakter på denne måde så betids, at der kan tages hensyn til deres synspunkter. Såfremt jernbanetjenester, der er omfattet af kontrakter indgået på denne måde, er fuldt integreret med bustjenester, bør bustjenesterne kunne indgå i samme kontrakt.
- (16) Der bør heller ikke kræves udbud om kontrakter om offentlig trafikbetjening, hvis kontrakten kun vedrører et lille beløb. Dette mindstebeløb bør være højere, hvor det drejer sig om driften af et helt net, end hvor det drejer sig om driften af en del af et net eller en enkelt rute.
- (17) Under hensyntagen til det forhold, at visse dele af markedet for offentlig transport er kommercielt levedygtige, bør det også være muligt for de kompetente myndigheder at fremme nye initiativer, der hidrører fra markedet og udfylder huller i trafikdækningen, som ikke i forvejen varetages af nogen operatører, ved efter anmodning fra operatøren at indrømme eneret for trafikbetjeningen på en bestemt rute. Det er acceptabelt, at det sker uden forudgående udbud, hvis eneretten er nøje tidsbegrænset og ikke kan fornyes.
- (18) Hvis myndighederne indrømmer en eneret uden nogen direkte finansiel kompensation, bør de kunne gøre det ved en forenklet procedure, som dog sikrer ikke-diskriminatorisk konkurrence mellem operatører.
- (19) Det bør være muligt for myndighederne at yde operatører kompensation for omkostningerne ved at opfylde minimumskriterier for varetagelsen af offentlig transport under forudsætning af, at denne kompensation kan beregnes retfærdigt og ikke er så stor, at den gør operatørerne mindre tilbøjelige til primært at fokusere på passagerernes ønsker og behov.

(1) EFT L 209 af 24.7.1992, s. 1. Direktivet er senest ændret ved direktiv 97/52/EF (EFT L 328 af 28.11.1997, s. 1).

(2) EFT L 199 af 9.8.1993, s. 84. Direktivet er senest ændret ved direktiv 98/4/EF (EFT L 101 af 1.4.1998, s. 1).

- (20) De bestemmelser i denne forordning, der gælder for operatører, bør også finde anvendelse i de tilfælde, hvor offentlig trafikbetjening varetages af en offentlig forvaltning, som ikke har en særskilt juridisk status i forhold til den offentlige forvaltning, der optræder som den kompetente myndighed. Hvis ovennævnte bestemmelser ikke fandt anvendelse i de tilfælde, hvor staten handler som erhvervsvirksomhed, ville der ikke være sikkerhed for, at EF-retten anvendes uden nogen form for forskelsbehandling.
- (21) Undersøgelser og erfaringer viser, at hvis offentlig transport udføres i henhold til kontrakter om offentlig trafikbetjening, der er begrænset til fem år, forhindrer det ikke varetagelsen af de særlige opgaver, der pålægges operatørerne. For at minimere konkurrencefordrejningen og samtidig sikre kvaliteten af tjenesteydelserne bør kontrakter om offentlig trafikbetjening derfor normalt være begrænset til fem år. Der kan dog være behov for længere perioder, hvis operatøren er nødsaget til at investere i infrastruktur, sporbaseret rullende materiel eller andre køretøjer, der er knyttet til specifikke, geografisk definerede transporttjenester, og for hvilke der må opereres med længere tilbagebetalingsperioder.
- (22) I overensstemmelse med princippet om ikke-diskrimination bør de kompetente myndigheder sikre, at kontrakter om offentlig trafikbetjening ikke dækker et større geografisk område, end det er nødvendigt af hensyn til almenvellets interesser og navnlig behovet for at tilbyde integrerede transporttjenester til større grupper af passagerer, som på samme rejse normalt anvender mere end én forbindelse i det offentlige transportnet.
- (23) Hvor det er rimeligt, at de kompetente myndigheder i almenvellets interesse beskytter de ansatte i situationer, hvor indgåelsen af en kontrakt om offentlig trafikbetjening kan resultere i, at kontrakten overgår til en anden operatør, bør de have beføjelse til at kræve, at operatørerne anvender de relevante bestemmelser i Rådets direktiv 77/187/EØF af 14. februar 1997 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder, bedrifter eller dele af bedrifter ⁽¹⁾.
- (24) Det er nødvendigt, at de procedurer, der indføres i medfør af denne forordning, er gennemsigtige, og at der findes klageadgang over for afgørelser truffet af de kompetente myndigheder. Myndighederne bør desuden opbevare dokumentation for deres afgørelser i ti år i overensstemmelse med den forældelsesfrist, der er fastsat i artikel 15 i Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 vedrørende statsstøtteprocedurer ⁽²⁾.
- (25) Forordning (EØF) nr. 1191/69 indeholder bestemmelse om, at der føres særskilt regnskab for driftsomkostninger og -indtægter, generalomkostninger samt aktiver og passiver i forbindelse med opfyldelsen af krav vedrørende offentlig trafikbetjening. Dette krav bør bibeholdes i en mere tidssvarende form, særligt for at sikre, at myndighederne får fuldt udbytte af de offentlige midler, og at betalinger, der er ment som kompensation, ikke misbruges til at fordreje konkurrencen.
- (26) Udbetaling af kompensation, der overstiger de nettoomkostninger, der påføres en operatør som følge af opfyldelsen af et krav vedrørende offentlig trafikbetjening, vil kunne undersøges på grundlag af EF-reglerne om statsstøtte. EF bør derfor fastlægge regler for, hvad der udgør en rimelig kompensation. Åbent udbud om indgåelse af kontrakter er en effektiv metode til at sikre, at der ikke ydes overkompensation, under forudsætning af at resultaterne af udbuddet afspejler retfærdige og realistiske markedsvilkår.
- (27) I henhold til forordning (EØF) nr. 1191/69 er kompensation, der ydes i overensstemmelse med forordningen, fritaget for kravet om anmeldelse af statsstøtte i traktatens artikel 88, stk. 3. Nærværende forordning indeholder nye og detaljerede bestemmelser, der er udformet med henblik på de særlige forhold i sektoren for offentlig personbefordring, herunder mere tidssvarende krav om adskilte regnskaber, for at sikre, at eventuel kompensation er forenelig med EF-reglerne om statsstøtte. Desuden er der i forordningen fastsat nye og detaljerede procedurer, der sætter Kommissionen i stand til at føre tilsyn med sådanne betalinger. Kompensation, der ydes i overensstemmelse med nærværende forordning, bør derfor fortsat være fritaget fra kravet om anmeldelse af statsstøtte.
- (28) Med henblik på en forbedret anvendelse af denne forordning bør Kommissionen aflægge rapport om virkningerne af EF-lovgivningen og anvendelsen af denne forordning.
- (29) De kompetente myndigheder i medlemsstaterne og operatørerne har behov for tid til at omstille sig til bestemmelserne i denne forordning, hvorfor der bør være mulighed for at anvende overgangsordninger.
- (30) Som følge af EF's internationale forpligtelser har visse operatører fra tredjelande fået adgang til medlemsstaternes markeder for offentlig transport på bestemte betingelser. Denne forordning begrænser ikke denne adgang.
- (31) Forordning (EØF) nr. 1191/69 afløses af denne forordning og bør derfor ophæves.

⁽¹⁾ EFT L 61 af 5.3.1977, s. 26. Direktivet er ændret ved direktiv 98/50/EF (EFT L 201 af 17.7.1998, s. 88).

⁽²⁾ EFT L 83 af 27.3.1999, s. 1.

(32) Rådets forordning (EØF) 1107/70 af 4. juni 1970 om støtte, som ydes inden for sektoren for transporter med jernbaner, ad landeveje og sejlbare vandveje (¹), indeholder en bestemmelse om kompensation for opfyldelse af forpligtelser, der er forbundet med levering af en offentlig tjeneste. Bestemmelsen, som udtrykkeligt foregriber nye EF-reglers ikrafttræden, er nu overflødig og bør ophæves

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

KAPITEL I

ANVENDELSESOMRÅDE OG DEFINITIONER

Artikel 1

Anvendelsesområde

Denne forordning finder anvendelse på national og international varetagelse af offentlig personbefordring med jernbane og ad vej og indre vandveje. Den fastlægger, på hvilke betingelser kompetente myndigheder kan kompensere operatører for omkostningerne ved at opfylde krav vedrørende offentlig trafikbetjening, og på hvilke vilkår de kan indrømme enerettigheder til varetagelsen af offentlig personbefordring baseret på kontrolleret konkurrence i forfølgelsen af legitime mål for den offentlige trafikbetjening.

Artikel 2

Forhold til bestemmelser vedrørende offentligt udbud

Denne forordning berører ikke de forpligtelser, der påhviler de kompetente myndigheder i medfør af direktiv 92/50/EØF og 93/38/EØF.

Hvis der i henhold til et af disse direktiver kræves udbud om en kontrakt om offentlig trafikbetjening, finder artikel 6, stk. 1, artikel 7, 8 og 12, artikel 13, stk. 1 og 2, og artikel 14 ikke anvendelse på indgåelsen af den pågældende kontrakt.

Artikel 3

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

- a) *kompetent myndighed*: ethvert statsligt organ med beføjelse til at intervenere på markeder for offentlig personbefordring eller ethvert andet organ, som har fået overdraget en sådan statslig beføjelse
- b) *underhåndsaftale*: indgåelse af en kontrakt med en bestemt operatør efter en procedure, hvori ingen andre operatører kan deltage

(¹) EFT L 130 af 15.6.1970, s. 1. Forordningen er senest ændret ved forordning (EØF) nr. 543/97 (EFT L 84 af 26.3.1997, s. 6).

- c) *eneret*: en ret for en operatør til at drive en bestemt type persontrafik tjenester på en bestemt strækning eller et bestemt net eller i et bestemt område med udelukkelse af andre potentielle operatører
- d) *integrerede trafik tjenester*: jernbane- og bustjenester, der leveres samlet og direkte af en operatør i henhold til én enkelt kontrakt om offentlig trafikbetjening, varetages af én fælles medarbejderstab med samme ansættelsesvilkår, indgår i ét og samme driftsregnskab og opererer med én fælles informationstjeneste, ét fælles billetsystem og én fælles køreplan
- e) *operatør*: et foretagende, der leverer offentlige persontrafik tjenester og er etableret i henhold til offentligretlige eller privatretlige bestemmelser, eller en del — som leverer offentlige persontrafik tjenester — af en offentlig forvaltning
- f) *tilbagebetalingsperiode* for en operatørs investering: den periode, hvori det på grundlag af en passende rentesats forventes, at operatørens omkostninger ved investeringen minus enhver form for brugtværdi vil overstige nettoindtægterne til operatøren fra den pågældende investering, navnlig fra passagerer og offentlige myndigheder
- g) *offentlig personbefordring*: befordring, der tilbydes offentligheden på et kontinuerligt grundlag
- h) *kontrakt om offentlig trafikbetjening*: enhver form for retskraftig aftale mellem en kompetent myndighed og en operatør om opfyldelsen af krav vedrørende offentlig trafikbetjening. I denne forordning forstås desuden ved kontrakt om offentlig trafikbetjening:
  - i) en aftale i form af en retskraftig afgørelse, der er truffet med operatørens forudgående godkendelse, og hvorved en kompetent myndighed overlader det til operatøren at varetage trafikbetjening, eller
  - ii) de vilkår, der er knyttet til en afgørelse truffet af en kompetent myndighed om at overlade det til en operatør, der udgør en del af den samme offentlige forvaltning, at varetage trafikbetjening.
- i) *krav vedrørende offentlig trafikbetjening*: et krav, der er fastsat af en kompetent myndighed for at sikre de fornødne offentlige persontrafik tjenester
- j) *værdien* af en offentlig persontrafik tjeneste, rute, kontrakt, kompensationsordning eller et marked for offentlig personbefordring: den samlede godtgørelse eksklusive moms til operatøren eller operatørerne, herunder især finansiel kompensation fra det offentlige og enhver form for passagerindtægter, der ikke overføres til den pågældende kompetente myndighed.

KAPITEL II

KAPITEL III

SIKRING AF FORNØDEN OFFENTLIG PERSONBEFORDRING**KONTRAKTER OM OFFENTLIG TRAFIKBETJENING**

Artikel 4

Artikel 5

1. Ved anvendelsen af denne forordning sikrer de kompetente myndigheder offentlige persontrafiktjenester af den fornødne høje kvalitet og med den fornødne dækning ved at indgå kontrakter om offentlig trafikbetjening i overensstemmelse med kapitel III eller ved at fastsætte minimumskriterier for driften af offentlige persontrafiktjenester i overensstemmelse med kapitel IV.

2. Ved vurderingen af, hvorvidt offentlige persontrafiktjenester er af den fornødne kvalitet og med den fornødne dækning, ved fastlæggelsen af kriterierne for udvælgelsen af kontrahenter og indgåelse af kontrakter med disse samt ved indgåelsen af kontrakter om offentlig trafikbetjening, tager de kompetente myndigheder som et minimum følgende kriterier i betragtning:

- a) forbrugerbeskyttelsesfaktorer, herunder tjenesternes tilgængelighed med hensyn til hyppighed, hurtighed, punktlighed, driftssikkerhed, nettets udstrækning og informering om trafikbetjeningen
  - b) niveauet for takster for forskellige grupper af borgere og taksternes gennemsnitlighed
  - c) integrering af forskellige trafiktjenester, herunder integrering af information, billetsystemer, køreplaner, forbrugerrettigheder og benyttelse af omstillingsfaciliteter
  - d) tilgængelighed for bevægelseshæmmede personer
  - e) miljømæssige faktorer, herunder lokale, nationale og internationale normer for emission af luftforurenende stoffer, støj og drivhusgasser
  - f) en afbalanceret regionaludvikling
  - g) transportbehovene hos indbyggerne i mindre tæt befolkede områder
  - h) passagerernes sundhed og sikkerhed
  - i) personalets kvalifikationer
  - j) håndtering af klager og bilæggelse af tvister mellem passagerer og operatører og afhjælpning af fejl og mangler ved tjenesten.
3. Operatører, der driver offentlige persontrafiktjenester, stiller efter anmodning fyldestgørende og ajourført information til rådighed om tjenesternes køreplaner, takster og tilgængelighed for personer med forskellige former for bevægelseshandicap. Der må kun forlanges betaling herfor til dækning af de administrative marginalomkostninger ved at levere informationen.

Obligatorisk anvendelse af kontrakter om offentlig trafikbetjening

Der indgås en kontrakt om offentlig trafikbetjening for ydelse af alle former for finansiel kompensation for omkostningerne ved at opfylde krav vedrørende offentlig trafikbetjening, herunder kompensation i form af benyttelse af aktiver til priser, der ligger under markedsprisen, bortset fra kompensation for overholdelse af almindelige bestemmelser om drift af offentlige persontrafiktjenester i overensstemmelse med artikel 10.

Der indgås ligeledes en kontrakt om offentlig trafikbetjening for indrømmelse af alle former for enerettigheder.

Artikel 6

Indgåelse af kontrakter om offentlig trafikbetjening

Når der indgås kontrakter om offentlig trafikbetjening i henhold til denne forordning, skal de opfylde følgende krav:

- a) Der skal iværksættes åbent udbud om kontrakter, jf. dog artikel 7 og 8.
- b) Det skal af kontrakterne fremgå, at i hvert fald omkostningerne ved at levere de trafiktjenester, der er omfattet af kontrakten, påhviler operatøren, herunder bl.a. udgifter til personale og energi samt vedligeholdelse og reparation af køretøjer og rullende materiel.
- c) Kontrakterne skal være tidsbegrænsede og må højst løbe i fem år. Der kan dog ved fastsættelsen af kontraktens løbetid tages hensyn til tilbagebetalingsperioden, såfremt
  - i) operatøren i henhold til kontrakten er ansvarlig for levering af sporbaseret rullende materiel, andre køretøjer af særligt teknisk avanceret karakter, eller infrastruktur, såfremt sådanne aktiver er forbundet med specifikke, geografisk definerede trafiktjenester, og
  - ii) tilbagebetalingsperioden for disse aktiver er længere end fem år for operatøren.

I sådanne tilfælde skal kontrakten også tage hensyn til forholdet mellem de pågældende aktivers økonomiske værdi og den samlede anslåede værdi af de trafiktjenester, der er omfattet af kontrakten.

d) Det skal af kontrakterne fremgå, at operatørerne hvert år for hver enkelt rute skal give de kompetente myndigheder oplysninger om leverede trafiktjenester, gældende takster og antallet af passagerer samt eventuelle klager.

Artikel 7

Indgåelse af kontrakter om offentlig trafikbetjening som underhåndsaftaler

1. De kompetente myndigheder kan i individuelle tilfælde og under overholdelse af bestemmelsen i stk. 3 beslutte at indgå kontrakter om offentlig trafikbetjening vedrørende jernbane-, metro- eller light rail-trafiktjenester som underhåndsaftaler, hvis det er nødvendigt for at opfylde nationale eller internationale sikkerhedsnormer på området.

2. De kompetente myndigheder kan i individuelle tilfælde og under overholdelse af bestemmelsen i stk. 3 beslutte at indgå kontrakter om offentlig trafikbetjening vedrørende metro- eller light rail-trafiktjenester som underhåndsaftaler, hvis alle andre løsninger ville medføre ekstra udgifter til at sikre samordningen mellem operatøren og infrastrukturforvalteren, og disse udgifter ikke ville blive modsvaret af ekstra indtægter.

3. De kompetente myndigheder, der har til hensigt at indgå en kontrakt i henhold til bestemmelserne i stk. 1 og 2, meddeler den foreløbige beslutning herom offentligt i overensstemmelse med artikel 13 mindst et år forinden ledsaget af den fornødne dokumentation og begrundelsen for denne foreløbige beslutning.

4. Såfremt en operatør på tidspunktet for denne forordnings ikrafttræden direkte varetager integrerede trafiktjenester, der også omfatter bustjenester, og betingelserne i stk. 1 eller 2 er opfyldt, kan den kompetente myndighed lade operatørens ikke-sporbaserede trafiktjenester indgå i den kontrakt om offentlig trafikbetjening, der indgås som underhåndsaftale med operatøren, under forudsætning af den pågældende medlemsstat giver sit samtykke hertil og underretter Kommissionen herom med en udførlig begrundelse med oplysning om bl.a. relevante komparative præstationsindikatorer.

5. De kompetente myndigheder kan i individuelle tilfælde beslutte at indgå kontrakter om offentlig trafikbetjening som underhåndsaftaler, når de vedrører trafiktjenester med en anslået gennemsnitlig værdi af under 400 000 EUR på årsbasis. Hvis en kompetent myndighed lader alle sine krav vedrørende offentlig trafikbetjening indgå i én enkelt offentlig kontrakt herom, kan den beslutte at indgå kontrakten som underhåndsaftale, under forudsætning af at dens anslåede årlige værdi er under 800 000 EUR.

Ingen krav vedrørende et givet omfang af trafiktjenester må opdeles for at undgå iværksættelse af udbud.

6. Hvis en operatør foreslår et nyt initiativ, der sikrer trafikbetjening i et område, hvor der ikke tidligere har været nogen, kan den kompetente myndighed ved en underhåndsaftale indrømme operatøren eneret til at varetage denne nye tjeneste

under forudsætning af, at der ikke ydes finansiel kompensation herfor i henhold til en kontrakt om offentlig trafikbetjening.

Kontrakt om en tjeneste, der er omfattet af første afsnit, kan kun indgås som underhåndsaftale én gang.

Artikel 8

Indgåelse af kontrakter om offentlig trafikbetjening på grundlag af en sammenligning af kvaliteten

En kompetent myndighed kan uden udbud indgå en kontrakt om offentlig trafikbetjening vedrørende en trafiktjeneste, som er begrænset til en enkelt rute, og for hvilken der ikke ydes finansiel kompensation i henhold til en kontrakt om offentlig trafikbetjening, under forudsætning af at:

- der har været offentliggjort en meddelelse om indkaldelse af forslag, og
- myndigheden på det grundlag ved at sammenligne kvaliteten af de indkomne forslag har udvalgt den eller de operatører, som sikrer offentligheden den bedste trafikbetjening.

Artikel 9

Sikkerhedsklausuler

1. En kompetent myndighed kan forlange, at den valgte operatør giver en nærmere fastsat andel af de trafiktjenester, der er omfattet af kontrakten, i underentreprise til en tredjepart, med hvem operatøren ikke er associeret. Dette krav om underentreprise kan højst vedrøre halvdelen af værdien af de trafiktjenester, der er omfattet af kontrakten.

2. En kompetent myndighed kan beslutte ikke at indgå kontrakter om offentlig trafikbetjening med en operatør, der som følge af en sådan kontrakt ville kontrollere mere end en fjerdedel af det relevante marked for offentlig personbefordring.

3. Såfremt en kontrakt om offentlig trafikbetjening indebærer eneret, kan den kompetente myndighed forlange, at den valgte operatør indrømmer de ansatte, der tidligere varetog trafiktjenesten, de rettigheder, de ville have haft, hvis der havde været tale om en overførsel i den i direktiv 77/187/EØF fastsatte betydning. Myndigheden angiver, hvilke ansatte det drejer sig om, og giver detaljerede oplysninger om deres kontraktmæssige rettigheder.

4. De kompetente myndigheder kan forlange, at den valgte operatør etablerer sig i den pågældende medlemsstat, medmindre EF-bestemmelser, vedtaget i henhold til EF-traktatens artikel 71, giver ret til frit at levere de pågældende tjenester. Kompetente myndigheder, der indgår kontrakter om offentlig trafikbetjening, må ikke diskriminere imod potentielle operatører i andre medlemsstater under henvisning til, at de endnu ikke er etableret i medlemsstaten eller endnu ikke er i besiddelse af en nødvendig tilladelse til at levere trafiktjenester.

5. De kompetente myndigheder, der anvender en af stk. 1-4, underretter potentielle operatører om alle relevante enkeltheder ved indledningen af proceduren for indgåelse af kontrakten om offentlig trafikbetjening.

KAPITEL IV

MINIMUMSKRITERIER FOR VARETAGELSE AF OFFENTLIG PERSONBEFORDRING

Artikel 10

De kompetente myndigheder kan, uden at dette berører kontrakter om offentlig trafikbetjening indgået i overensstemmelse med kapitel III, fastsætte generelle regler eller minimumskriterier, der gælder for alle operatører. Disse regler eller kriterier finder anvendelse uden forskelsbehandling på alle transporttjenester af samme art i det geografiske område, for hvilket myndigheden er ansvarlig. Sådanne generelle regler eller minimumskriterier kan omfatte kompensation for omkostningerne ved at opfylde de dermed forbundne krav, under forudsætning af at:

- a) reglen eller kriteriet, såfremt der er tale om begrænsning af takster, kun finder anvendelse på visse kategorier af passagerer
- b) størrelsen af den kompensation, der i løbet af et år udbetales til en operatør i det område, som er omfattet af den generelle regel eller minimumskriteriet for at opfylde de med sådanne regler eller kriterier forbundne krav ikke overstiger en femtedel af værdien af operatørens trafikktjenester i området, og
- c) alle operatører har adgang til kompensation på et ikke-diskriminatorisk grundlag.

KAPITEL V

PROCEDURER

Artikel 11

Anmeldelse

Kompensation, der ydes i henhold til denne forordning, er fritaget fra den anmeldelsesprocedure, som er fastsat i EF-traktatens artikel 88, stk. 3.

Artikel 12

Procedure for indgåelse af kontrakter

1. Den procedure, der følges for åbent udbud eller kvalitets-sammenligning, skal være retfærdig, åben og ikke-diskriminatorisk.
2. Proceduren skal omfatte offentliggørelse i overensstemmelse med artikel 13.
3. For åbent udbud omfatter denne procedure:

- a) udvælgelseskriterier, som er baseret på kriterierne i artikel 4, stk. 2, og hvoraf myndighedens minimumskrav fremgår
- b) kriterier for indgåelse af kontrakten, som er baseret på kriterierne i artikel 4, stk. 2, og hvoraf det fremgår, på hvilket grundlag myndigheden vil vælge mellem de bud, der opfylder udvælgelseskriterierne, og
- c) tekniske specifikationer, der fastsætter de krav vedrørende offentlig trafikbetjening, som skal indgå i kontrakten, og hvoraf det fremgår, hvilke aktiver der stilles til rådighed for den tilbudsgiver, der vælges, tilligemed de relevante vilkår og betingelser.

Der skal gå mindst 52 dage mellem afsendelsen af meddelelsen om udbud og sidste frist for modtagelsen af bud.

(4) De oplysninger, de kompetente myndigheder tilstiller potentielle operatører, skal omfatte de relevante oplysninger, disse myndigheder er i besiddelse af i henhold til kontrakter om offentlig trafikbetjening, og som vedrører operatørernes trafikktjenester, takster og passagertal de seneste fem år.

Artikel 13

Åbenhed

1. Meddelelser, afgørelser og foreløbige beslutninger, der træffes i henhold til denne forordning, offentliggøres på en hensigtsmæssig måde med angivelse af begrundelserne for trufne afgørelser og foreløbige beslutninger.
2. De kompetente myndigheder fremsender ad de mest hensigtsmæssige kanaler til Kontoret for Det Europæiske Fællesskabs Officielle Publikationer oplysninger om meddelelse og beslutninger, der vedrører kontrakter om offentlig trafikbetjening og kompensationsordninger med en anslået gennemsnitlig værdi på årsbasis på henholdsvis 400 000 EUR eller derover eller 800 000 EUR eller derover, med henblik på offentliggørelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Den højeste af de to i første afsnit anførte værdier finder kun anvendelse, såfremt en kompetent myndighed har ladet alle krav vedrørende offentlig trafikbetjening indgå i én enkelt kontrakt.

3. De kompetente myndigheder oplyser efter anmodning om:

- a) vilkårene for alle kontrakter om offentlig trafikbetjening, de har indgået
- b) alle generelle regler for varetagelse af offentlige trafikktjenester, de har fastsat, og
- c) alle data, de er i besiddelse af i henhold til kontrakter om offentlig trafikbetjening, om operatørers trafikktjenester, takster og passagertal.

4. Myndighederne opbevarer i mindst ti år det skriftlige materiale om proceduren for indgåelse af hver enkelt kontrakt om offentlig trafikbetjening, således at de på et senere tidspunkt kan begrunde deres afgørelser. De udleverer efter anmodning fra interesserede parter resuméer af dette skriftlige materiale.

5. Hvert år inden udgangen af marts fremsender medlemsstaterne til Kommissionen:

- a) en oversigt for det foregående år med oplysninger om antallet, den anslåede værdi og varigheden af de kontrakter om offentlig trafikbetjening, de kompetente myndigheder har indgået, idet der sondres mellem jernbanetransport, bustransport og transport ad indre vandveje og mellem kontrakter indgået efter udbud, kvalitetssammenligninger og underhåndsaftaler, og
- b) en oversigt over omfanget og indholdet af de generelle regler eller minimumskriterier, der var gældende det foregående år, og for hvilke der er ydet kompensation, samt størrelsen af denne kompensation.

Artikel 14

Klager

1. Medlemsstaterne sikrer, at operatører og andre interesserede parter har adgang til at klage til en offentlig instans over afgørelser og foreløbige beslutninger, kompetente myndigheder træffer i henhold til denne forordning. Klageinstansen skal med hensyn til organisation, finansiering, retlig struktur og beslutningstagning være uafhængig af alle berørte kompetente myndigheder og alle operatører.

2. Klageinstanser skal have beføjelse til at forlange relevante oplysninger fra kompetente myndigheder, virksomheder og involverede tredjeparter i den pågældende medlemsstat. Disse informationer skal meddeles hurtigst muligt.

3. Klageinstanser afgør alle klager og træffer de fornødne foranstaltninger desangående senest to måneder efter at have modtaget alle oplysninger.

4. Klageinstansers afgørelser er bindende for alle de parter, som er omfattet af disse afgørelser, jf. dog stk. 5.

5. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at klageinstansers afgørelser er undergivet domstolskontrol.

Artikel 15

Bestemmelser om regnskab

1. Trafiktjenester, der er omfattet af kontrakter om offentlig trafikbetjening indgået med en bestemt kompetent myndighed, betragtes i regnskabssammenhæng som en særskilt aktivitet

med separat regnskab adskilt fra alle virksomhedens øvrige aktiviteter, uanset om de vedrører personbefordring.

2. Hver afdeling med separat regnskab skal opfylde følgende betingelser:

- a) driftsregnskaberne skal være adskilt
- b) den andel af generalomkostningerne, aktiverne og passiverne, der vedrører hver enkelt aktivitet, medregnes i forhold til den faktiske udnyttelse
- c) de omkostningsberegningsprincipper, efter hvilke der føres separate regnskaber, skal være tydeligt defineret
- d) for hver enkelt aktivitet skal udgifterne balancere driftsindtægterne fra de pågældende trafik tjenester og de beløb, der udbetales af offentlige myndigheder som kompensation for omkostningerne ved at opfylde de pågældende krav vedrørende offentlig trafikbetjening, uden nogen mulighed for at foretage overførsler til andre aktiviteter.

3. Operatører, der modtager kompensation for at opfylde minimumskriterier for varetagelse af transporttjenester i overensstemmelse med artikel 10, angiver særskilt i deres regnskaber de omkostninger, de påføres ved at opfylde de pågældende generelle regler eller kriterier, de ekstra indtægter, der hidrører fra opfyldelsen af de med reglerne eller kriterierne forbundne krav, og den udbetalte kompensation. Den udbetalte kompensation og de ekstra indtægter skal balancere med de påløbne omkostninger under nogen mulighed for at foretage overførsel til en aktivitet, som ikke er omfattet af de pågældende regler eller kriterier.

KAPITEL VI

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 16

Kompensation

Medmindre det drejer sig om kontrakter om offentlig trafikbetjening indgået efter åbent udbud, må de kompetente myndigheder ikke yde større kompensation eller anvende lempeligere regler, end hvad der er berettiget i henhold til reglerne i bilag I.

Artikel 17

Overgangsforanstaltninger

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at ordninger, kontrakter og arrangementer, der ikke er i overensstemmelse med denne forordning, ophører med at være gældende senest tre år efter dens ikrafttræden.

2. Såfremt en operatør på tidspunktet for denne forordnings ikrafttræden i medfør af en kontrakt om offentlig trafikbetjening er nødsaget til at investere i sporinfrastruktur, og den resterende tilbagebetalingsperiode for denne infrastruktur vil være længere end tre år, kan den kompetente myndighed forlænge den i stk. 1 fastsatte overgangsperiode på tre år med højst tre år under hensyntagen til denne tilbagebetalingsperiode og de pågældende aktivers relative økonomiske værdi set i forhold til den samlede anslåede værdi af de tjenester, kontrakten omfatter.

3. Indtil det tidspunkt, på hvilket de i stk. 1 og 2 omhandlede ordninger, kontrakter og arrangementer ophører med at være gældende, er de fortsat undergivet de bestemmelser i Rådets forordning (EØF) nr. 1191/69 som fandt anvendelse, før denne forordning trådte i kraft.

Artikel 18

Operatører fra de i bilag II anførte lande

Ved anvendelsen af denne forordning behandles operatører fra de i bilag II anførte lande som EF-virksomheder i overensstemmelse med vilkårene og betingelserne i de aftaler, der er indgået mellem hvert enkelt af disse lande og EF, jf. dog artikel 9, stk. 4. Kommissionen ajourfører dette bilag, når ændringer i EF's internationale forpligtelser kræver det, ved at offentliggøre en meddelelse herom i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* (serie L).

Artikel 19

Overvågning af Kommissionen

1. Medlemsstaterne rådfører sig med Kommissionen om alle love og administrative bestemmelser, der måtte være nødvendige for iværksættelsen af denne forordning.

2. Kommissionen udarbejder senest fem år efter denne forordnings ikrafttræden en rapport om, hvordan forordningen er blevet anvendt i medlemsstaterne, og hvilke konsekvenser den har haft for passagererne, og foreslår om nødvendigt ændringer til forordningen. Rapporten skal omfatte en gennemgang af, hvordan den i artikel 7, stk. 4, fastsatte fritagelse har virket.

Artikel 20

Ophævelse

1. Forordning (EØF) nr. 1191/69 ophæves.
2. Artikel 3, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 1107/70 ophæves.

Artikel 21

Ikrafttræden

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

BILAG I

Regler for kompensation i de tilfælde, hvor der ikke iværksættes åbent udbud

1. Såfremt en kompetent myndighed i overensstemmelse med denne forordning yder en operatør økonomisk kompensation for opfyldelsen af et krav vedrørende offentlig trafikbetjening, og såfremt kompensationen ikke er fastsat i en kontrakt om offentlig trafikbetjening, der er indgået efter åbent udbud, må størrelsen af denne kompensation ikke overstige den økonomiske nettovirkning af opfyldelsen af kravet vedrørende offentlig trafikbetjening beregnet efter reglerne i dette bilag.
2. Den økonomiske nettovirkning er summen af:
  - i) de virkninger, som opfyldelsen af kravet vedrørende offentlig trafikbetjening har for operatørens udgifter (sparede omkostninger minus ekstra påløbne udgifter), og
  - ii) de virkninger, som opfyldelsen af kravet vedrørende offentlig trafikbetjening har for operatørens indtægter (ekstra indtjening minus mistet indtjening).
3. Den økonomiske nettovirkning afgøres under hensyntagen til de virkninger, som opfyldelsen af kravet vedrørende offentlig trafikbetjening har for operatørens aktiviteter som helhed.
4. Den økonomiske nettovirkning beregnes ved at sammenligne den situation, hvor kravet vedrørende offentlig trafikbetjening opfyldes, med den tænkte situation, hvor kravet ikke opfyldes, og de tjenester, der berøres af kravet, i stedet drives udelukkende på et forretningsmæssigt grundlag.
5. Der bør beregnes anslåede takster, passagertal og omkostninger for den tænkte situation, hvor kravet vedrørende offentlig trafikbetjening ikke opfyldes (referencegrundlaget).
6. Referencegrundlaget kan beregnes:
  - i) ved at benytte data for situationen, før operatøren begyndte at opfylde kravet vedrørende offentlig trafikbetjening, såfremt forholdene ikke har ændret sig i et omfang, der umuliggør en fornuftig sammenligning med aktuelle takster, passagertal og omkostninger, eller

- ii) ved at sammenligne med data for sammenlignelige tjenester, der drives på et forretningsmæssigt grundlag, eller
- iii) ved at anslå omkostninger ved og efterspørgsel efter tjenesterne.

Der bør ved beregningen af referencegrundlaget tages behørigt hensyn til tendenser, der påvirker det relevante transportmarked.

7. Der bør ved beregningen af virkningerne for indtægterne ved opfyldelsen af et krav vedrørende offentlig trafikbetjening bl.a. tages hensyn til ændringer i takster og passagertal. Der bør ved beregningen tages hensyn til, hvordan opfyldelsen af kravet og de deraf følgende ændringer i kvaliteten og omfanget af og prisen for de leverede tjenester påvirker efterspørgslen efter transporttjenester. Denne vurdering må ikke være begrænset til virkningerne for det afsnit af nettet, på hvilket kravet direkte opfyldes, men også omfatte virkninger for andre dele af nettet.
8. Beregningen af, hvilke virkninger opfyldelsen af et krav vedrørende offentlig trafikbetjening har for omkostningerne, skal svare til beregningen af virkningerne for indtægterne. Hvis kravet kun dækker nogle af de tjenester, en operatør leverer, fordeles fællesomkostninger såsom generalomkostninger mellem disse tjenester og de øvrige i forhold til værdien af de forskellige tjenester.
9. Omkostninger, der hidrører fra opfyldelsen af krav vedrørende offentlig trafikbetjening, beregnes på grundlag af en effektiv drift af virksomheden og levering af transporttjenester af den fornødne kvalitet.

Størrelsen af kompensationer fastsættes på forhånd for hele den periode, kontrakten eller kompensationsordningen er i kraft, medmindre det i kontrakten eller ordningen er fastsat, at størrelsen af kompensationen skal justeres på grundlag af på forhånd fastsatte faktorer. Størrelsen af kompensationen fastsættes under alle omstændigheder for mindst ét år.

Kompensation for opfyldelse af krav vedrørende offentlig trafikbetjening kan kun ydes, hvis den pågældende operatør i mangel af denne kompensation ikke i egen forretningsmæssig interesse ville opfylde kravet eller i hvert fald ikke i samme omfang eller på samme betingelser.

BILAG II

Lande, hvorfra operatører skal behandles som EF-virksomheder i relation til denne forordning i overensstemmelse med forordningens artikel 18

Bulgarien, Estland, Letland, Litauen, Polen, Rumænien, Slovakiet, Slovenien, Tjekkiet, Ungarn.

Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om støtte til samordning af transport ad jernbane, landevej og indre vandveje

(2000/C 365 E/11)

(EØS-relevant tekst)

KOM(2000) 5 endelig udg. — 2000/0023(COD)

(Forelagt af Kommissionen den 28. juli 2000)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 71, 73 og 89,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget,

i overensstemmelse med proceduren i traktatens artikel 251, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Ophævelse af uligheder, der kan forvride konkurrencevilkårene på transportmarkedet, er et vigtigt mål for den fælles transportpolitik.

(2) Liberaliseringen har nu gjort betydelige fremskridt i landtransportsektorerne:

a) i vejtransportsektoren blev der indført konkurrencevilkår for international transport den 1. januar 1993, og cabotagekørsel, der for første gang blev tilladt den 1. juli 1990, er siden den 1. juli 1998 ikke længere underkastet kvoter ⁽¹⁾;

⁽¹⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 4059/89 af 21. december 1989 om betingelserne for transportvirksomheders adgang til at udføre intern vejgodstransport i en medlemsstat, hvor de ikke er hjemmehørende (EFT L 390 af 30.12.1989, s. 1), afløst af Rådets forordning (EØF) nr. 3118/93 af 25. oktober 1993 om betingelserne for transportvirksomheders adgang til at udføre intern vejgodstransport i en medlemsstat, hvor de ikke er hjemmehørende (EFT L 279 af 12.11.1993, s. 1) og Rådets forordning (EØF) nr. 881/92 af 26. marts 1992 om adgang til markedet for vejgodstransport i Fællesskabet, som udføres fra eller til en medlemsstats område eller gennem en eller flere medlemsstats områder (EFT L 95 af 9.4.1992, s. 1).

b) passagertransporten ad landevej er blevet liberaliseret, dog med undtagelse af national rutekørsel ⁽²⁾;

c) i jernbanesektoren har internationale sammenslutninger og jernbanevirksomheder, der tilbyder international kombineret transport, fået adgang til infrastrukturen, og der er blevet indført bestemmelser om uafhængig drift og adskillelse mellem regnskaberne for infrastruktur og transportydelser ⁽³⁾;

d) sektoren for indre vandveje er gradvis blevet liberaliseret, så kontrakter om både national og international transport ad indre vandveje frit kan indgås, og priserne frit kan aftales i Fællesskabet fra den 1. januar 2000 ⁽⁴⁾;

e) markedet for kombineret transport har været fuldstændig liberaliseret siden den 1. juli 1993 ⁽⁵⁾.

(3) Liberaliseringsprocessen er dog endnu ikke fuldført i alle landtransportsektorer, og der er endnu heller ikke blevet indført harmoniserede afgiftsordninger, der kan kompensere for transportformernes udækkede omkostninger; under disse omstændigheder vil der sandsynligvis stadig kunne forefindes visse former for statsstøtte, der modsvarer et behov for samordning af sektoren og derfor stadig er forenelige med EF-traktaten, hvis de ikke strider mod Fællesskabets øvrige bestemmelser.

⁽²⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 684/92 af 16. marts 1992 om fælles regler for international personbefordring med bus (EFT L 74 af 20.3.1992, s. 1), senest ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 11/98 af 11. december 1997 (EFT L 4 af 8.1.1998, s. 1) og Rådets forordning (EF) nr. 12/98 af 11. december 1997 om betingelserne for transportvirksomheders adgang til at udføre personbefordring ad vej i en medlemsstat, hvor de ikke er hjemmehørende (EFT L 4 af 8.1.1998, s. 10).

⁽³⁾ Rådets direktiv 91/440/EØF af 29. juli 1991 om udvikling af Fællesskabets jernbaner (EFT L 237 af 24.8.1991, s. 25).

⁽⁴⁾ Rådets direktiv 96/75/EF af 19. november 1996 om befragtnings-systemer og prisdannelse inden for national og international varetransport ad indre vandveje i Fællesskabet (EFT L 304 af 27.11.1996, s. 12).

⁽⁵⁾ Rådets direktiv 92/106/EØF af 7. december 1992 om indførelse af fælles regler for visse former for kombineret transport mellem medlemsstaterne (EFT L 68 af 17.12.1992, s. 38).

- (4) EF-traktatens artikel 87-89 og Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 om fastlæggelse af regler for anvendelse af EF-traktatens artikel 93 (nu artikel 88) ⁽¹⁾ gælder for støtte til transport ad jernbane, landevej og indre vandveje.
- (5) Artikel 73 udgør en undtagelse fra forbudet i artikel 87, stk. 1, og denne forordning tager derfor ikke på forhånd stilling til, om der foreligger støtte i den betydning, der anvendes i artikel 87, stk. 1. Den berører heller ikke traktatens øvrige bestemmelser, som f.eks. artikel 86, stk. 2.
- (6) EF-traktatens artikel 73 erklærer støtteforanstaltninger, som udgør godtgørelse for visse forpligtelser, der har sammenhæng med begrebet offentlig tjenesteydelse, for forenelige med fællesmarkedet og er for denne bestemmelses vedkommende blevet gennemført ved Rådets forordning (EØF) nr. 1191/69 ⁽²⁾ med senere ændringer. Da artikel 73 også erklærer støtteforanstaltninger, som modsvarer behovet for en samordning af transportvæsenet for foreneligt med fællesmarkedet, vil det være hensigtsmæssigt at fastsætte i en rådsforordning, under hvilke omstændigheder støtteforanstaltninger skal anses for at modsvare sådanne behov.
- (7) Rådets forordning (EØF) nr. 1107/70 ⁽³⁾ havde til formål at opfylde disse målsætninger; nu er det imidlertid blevet nødvendigt at tilpasse den for at bringe den i overensstemmelse med de nuværende regler for markedsadgang.
- (8) Fællesskabet tilskynder nu til, at det offentlige danner partnerskaber med private om nye transportinfrastrukturprojekter, ikke mindst projekter, der kan betragtes som vigtige for udviklingen af det transeuropæiske net ⁽⁴⁾. Statsstøttereglerne bør anvendes sådan, at de ikke forfordeler infrastrukturprojekter, der omfatter en vis privat deltagelse, i forhold til dem, der ikke gør; det vil derfor være hensigtsmæssigt at fastsætte en generel undtagelse for støtte til infrastrukturens driftsledelse i stedet for en undtagelse med sigte på bestemte projekttyper.
- (9) Statsfinansiering af drift, vedligeholdelse og etablering af landtransportinfrastruktur, der står åben for alle potentielle brugere i overensstemmelse med Fællesskabets lovgivning og drives af staten, omfattes ikke af EF-traktatens artikel 87, stk. 1, da der i dette tilfælde ikke gives fordele til en virksomhed, som konkurrerer med andre virksomheder.
- (10) Statsstøtte til en offentlig eller en privat infrastrukturens driftsledelse, som er adskilt fra staten, til drift, vedligeholdelse eller etablering af landtransportinfrastruktur formodes at være forenelig med fællesmarkedet, hvis driftsledelsen er blevet udvalgt ved offentligt licitation uden forskelsbehandling, da det derved sikres, at statsstøttebeløbet svarer til markedets pris for at opnå det ønskede resultat.
- (11) Hvis en bestemt støtte til en infrastrukturens driftsledelse ikke omfattes af denne formodning om forenelighed, skal den imidlertid stadig betragtes som forenelig med EF-traktaten i den udstrækning, den er nødvendig for at sikre det pågældende projekts eller den pågældende aktivitetens gennemførelse, forudsat den ikke skaber konkurrenceforvriddning på en måde, der strider mod den fælles interesse: således må f.eks. statsstøtte til anlæggelse og drift af terminalinfrastruktur, der skal benyttes til kombineret transport, men tiltrækker betydelige trafikstrømme fra konkurrerende terminaler i stedet for at føre til en omlægning fra vejtransport til mere miljøvenlige transportformer, anses for at forvride konkurrencen på en måde, der strider mod den fælles interesse.
- (12) Der bør tages hensyn til bestemmelserne i Fællesskabets gældende lovgivning om infrastrukturafgifter, når støttebeløbets forholdsmæssige rimelighed skal bedømmes. I jernbanesektoren er denne fremgangsmåde i overensstemmelse med artikel 7, stk. 3, i Rådets direktiv 91/440/EØF, hvori det hedder, at medlemsstaterne under overholdelse af EF-traktatens artikel 73, 87 og 88 kan tildele jernbaneinfrastrukturens driftsledelse tilstrækkelige finansielle midler i forhold til opgaverne, dimensionen og de finansielle behov, navnlig til dækning af nyinvesteringer, og de samme principper bør gælde for infrastrukturens driftsledelse i alle landtransportsektorer.
- (13) Fællesskabet har i nogen tid talt for at skabe et bæredygtigt transportsystem ved hjælp af en politik, som tillader og fremmer foranstaltninger, der skal kompensere for udekkeede ekstraomkostninger i forhold til konkurrerende transportformer, f.eks. i forbindelse med infrastruktur-skader, forurening, støj, trafikophobning, sundhed og ulykker.
-
- ⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22. marts 1999 om fastlæggelse af regler for anvendelse af EF-traktatens artikel 93 (EFT L 83 af 27.3.1999, s. 1).
- ⁽²⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 1191/69 af 26. juni 1969 om medlemsstaternes fremgangsmåde med hensyn til de med begrebet offentlig tjeneste forbundne forpligtelser inden for sektoren for transporter med jernbane, ad landeveje og sejlbare vandveje (EFT L 156 af 28.6.1969, s. 1).
- ⁽³⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 1107/70 af 4. juni 1970 om støtte, som ydes inden for sektoren for transporter med jernbane, ad landeveje og sejlbare vandveje (EFT L 130 af 15.6.1970, s. 1).
- ⁽⁴⁾ Rådets konklusioner fra det 2031. møde — Transport, punkt 4 og 5 om partnerskaber mellem det offentlige og private i forbindelse med transeuropæiske netprojekter (pressemeldelse: Luxembourg 9.10.1997).

(14) Hvad godstransporten angår, bør ordninger, der omfatter sådanne foranstaltninger i forbindelse med brugen af infrastruktur, kunne støttes, hvis de ikke hindrer opfyldelsen af Fællesskabets øvrige målsætninger i urimelig grad; medlemsstaterne skal derfor med rimelig klarhed godtgøre, at disse ordninger blot kompenserer for særlige, udækkede ekstraomkostninger i forhold til konkurrerende transportformer, og ordningerne bør være tidsbegrænsede; dog kan de, indtil landtransportformerne har internaliseret de særlige, udækkede eksterne omkostninger og infrastrukturumkostninger, i princippet fornyes, hvis Kommissionen har godkendt dem. For passagertransportens vedkommende kan der tages hensyn til dette problem, når transportvirksomheden ansøger om eneret eller finansiel godtgørelse efter Fællesskabets lovgivning, især Rådets forordning (EØF) nr. 1191/69.

(15) Anden støtte til liberaliserede sektorer bør behandles på grundlag af EF-traktatens artikel 87 og navnlig betragtes ud fra begrebet udvikling af visse erhvervsgræne i stk. 3, litra c).

(16) Støtte, som tildeles i henhold til denne forordning, er anmeldelsespligtig i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 87, stk. 3, og Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 (nu artikel 87, stk. 3), med mindre andet er fastsat i denne forordning.

(17) Støtte til drift, vedligeholdelse eller etablering af andre former for infrastruktur end terminaler, der skal benyttes i forbindelse med kombineret transport, transport ad indre vandveje og vejtransport og udgør en integrerende del af et eksisterende, åbent transportnet med en enkelt driftsledelse, kan overvåges effektivt af Kommissionen på grundlag af et generelt krav om periodiske oplysninger og behøver ikke noget særligt krav om forhåndsanmeldelse.

(18) Hvis der er tale om støtte til drift, vedligeholdelse eller etablering af de nævnte terminaler, eller hvis den pågældende infrastruktur har en anden driftsledelse end nettet, eller hvis infrastrukturens kapacitet ved kontrakt er helt eller delvist reserveret en eller flere transportvirksomheder (i modsætning til en tildelt adgangsret til en åben infrastruktur), kan konkurrencen imidlertid påvirkes i større omfang, og kravet om forhåndsanmeldelse bør derfor ikke fraviges.

(19) For at sikre gennemsigtig, effektiv overvågning må der opstilles regler for de optegnelser, medlemsstaterne skal føre over støtte, som undtages i kraft af denne forordning; af hensyn til den årlige rapport, medlemsstaterne skal

forelægge Kommissionen, bør Kommissionen opstille særlige krav, heriblandt om oplysninger i edb-form, da den nødvendige teknologi er almindeligt udbredt.

(20) Rådets forordning (EØF) nr. 1192/69 ⁽¹⁾ blev indført for at fjerne de uligheder, der opstår, fordi de offentlige myndigheder pålægger jernbanevirksomhederne særlige finansielle byrder eller giver dem fordele; ifølge Rådets direktiv 91/440/EØF skal medlemsstaterne imidlertid nu sikre, at jernbanevirksomhederne får status som uafhængige virksomheder, der drives forretningsmæssigt og tilpasser sig markedets krav, og derfor er sådanne uligheder enten allerede ophævet eller vil blive det.

(21) Artikel 4, stk. 2, 3, og 4 i Rådets forordning (EØF) nr. 1192/69 er blevet forældet; hvis medlemsstaterne fortsat yder støtte til jernbanevirksomhederne på grundlag af artikel 4, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 1192/69 i en overgangsperiode, må Kommissionen sikre, at denne støtte er strengt begrænset til det beløb, som er nødvendigt for at kompensere jernbanevirksomhederne for tilbageblevne finansielle byrder, og denne kompensation skal derfor anmeldes i henhold til EF-traktatens artikel 88, stk. 3; fritagelsen for anmeldelsespligten i forordning (EØF) nr. 1192/69 bør således ophæves —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Anvendelsesområde

Denne forordning gælder støtteforanstaltninger, som modsvarer behovet for samordning af transporten ad jernbane, landevej og indre vandveje.

Artikel 2

Definitioner

I denne forordning forstås ved

— *transportinfrastruktur*: permanente anlæg til befordring eller omladning af passagerer og gods og dertil knyttet sikkerheds- og navigationsudstyr, som er nødvendigt for disse anlægs drift.

— *infrastrukturens driftsledelse*: en privat, offentlig eller halv-offentlig virksomhed, som driver, vedligeholder eller etablerer transportinfrastruktur.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 1192/69 af 26. juni 1969 om fælles regler for normaliseringen af jernbanevirksomhedernes regnskaber (EFT L 156 af 28.6.1969, s. 8).

- *transportvirksomhed*: en virksomhed, som ønsker at benytte en bestemt transportinfrastruktur, enten til egne formål eller for at levere transportydelser til andre personer eller virksomheder.
- *særlige udækkede eksterne omkostninger og infrastrukturomkostninger*: omkostninger, der ikke dækkes ved hjælp af særlige afgifter fra infrastrukturens brugere. De kan omfatte infrastrukturskader, forurening, støj, trafikophobning, sundhed og ulykker.

Artikel 3

Støtte til infrastruktur

1. Støtte, der ydes en infrastrukturens driftsledelse til drift, vedligeholdelse eller etablering af landtransportinfrastruktur, er forenelig med EF-traktaten, hvis støtten sammenholdt med projektets samlede finansieringsbeløb:
  - a) er nødvendig for, at det pågældende projekt eller den pågældende aktivitet kan gennemføres, og
  - b) ikke skaber konkurrenceforvridning på en måde, der strider mod den fælles interesse.

2. Støttevurdering på grundlag af denne artikel skal tage hensyn til bestemmelserne i Fællesskabets gældende lovgivning for infrastrukturafgifter på det tidspunkt, hvor støtten tildeles.

Artikel 4

Støtte til benyttelse af infrastruktur

1. Ordninger for støtte til transportvirksomheder til benyttelse af infrastruktur til godstransport er forenelige med EF-traktaten i det omfang
  - a) ordningens varighed er højst 3 år
  - b) det på grundlag af en sammenlignende omkostningsanalyse godtgøres, at støtten er begrænset til kompensation for særlige, udækkede eksterne omkostninger og infrastrukturomkostninger i forhold til benyttelsen af konkurrerende transportinfrastruktur, når de tilsvarende udækkede omkostninger ved brug af den pågældende infrastruktur er trukket fra
  - c) ordningen sikrer, at støtten gives til transportvirksomheder inden for den samme transportform uden forskelsbehandling
  - d) støtten ikke skaber konkurrenceforvridning på en måde, der strider mod den fælles interesse.

2. Støttevurdering på grundlag af denne artikel skal tage hensyn til bestemmelserne i Fællesskabets gældende lovgivning for fastsættelse eller ansættelse af eksterne omkostninger på det tidspunkt, hvor støtten tildeles.

Artikel 5

Almindelige betingelser

1. Hvis en virksomhed, som modtager støtte efter denne forordning, ikke blot beskæftiger sig med den støttede aktivitet, men også med en anden økonomisk aktivitet, skal de tildelte midler indgå i særskilte regnskaber og forvaltes uden mulighed for overførsel til den anden aktivitet.
2. Når det tilladte støttebeløb beregnes på grundlag af denne forordnings bestemmelser, skal der tages hensyn til støtte til samme formål over andre statsmidler eller fra Fællesskabet.

Artikel 6

Anmeldelse

1. Støtte til drift, vedligeholdelse eller etablering af andre former for landtransportinfrastruktur end terminaler til brug for kombineret transport, vejtransport eller transport ad indre vandveje er ikke anmeldelsespligtig i henhold til EF-traktatens artikel 88, stk. 3, når følgende betingelser er opfyldt:

- a) infrastrukturen er en integrerende del af et net med samme driftsledelse som den selv og åben adgang uden forskelsbehandling for enhver person eller virksomhed, der ønsker at benytte den
- b) infrastrukturens kapacitet er ikke blevet helt eller delvist reserveret en eller flere transportvirksomheder.

2. Jernbaneterminaler og jernbanestationer, der udelukkende tjener jernbaneformål, betragtes som en integrerende del af jernbanenettet.

Artikel 7

Krav om oplysninger

1. I forbindelse med støtte, der omfattes af artikel 6, skal medlemsstaterne
  - a) føre detaljerede optegnelser. Disse optegnelser skal indeholde alle oplysninger som er nødvendige for at godtgøre, at denne forordnings undtagelsesbetingelser er opfyldt. Medlemsstaterne opbevarer optegnelserne i 10 år fra støttens tildelingstidspunkt. Efter skriftlig anmodning skal medlemsstaterne stille kopier af disse optegnelser til rådighed for Kommissionen i løbet af 20 arbejdsdage, medmindre Kommissionens anmodning fastsætter en længere frist

b) senest den 31. marts hvert år ved hjælp af formularen i bilaget give Kommissionen sammenfattende oplysninger om støtteordninger, som er blevet iværksat i det foregående kalenderår, og om støttetildeling uden for disse støtteordninger, og især forelægge:

- en beskrivelse af det støttede projekt med det nøjagtige støttebeløb, de samlede projektkomkostninger, støttedokumentationens identitet og projektets tidsplan
- fremtidige planer eller ordninger for den pågældende infrastrukturens drift og for adgangen til den
- eventuelle andre oplysninger, som kan være relevante for en statsstøttevurdering.

2. Den første frist for indsendelse af disse oplysninger bliver den 31. marts året efter det første fulde kalenderår, som forløber efter denne forordnings ikrafttrædelse. De oplysninger, der indsendes på dette tidspunkt, skal gælde tidsrummet fra forordningens ikrafttrædelse til dette kalenderårs slutning og bør også foreligge i edb-form.

Artikel 8

Overvågning af denne forordning

Der nedsættes et rådgivende udvalg under hensyntagen til EF-traktatens artikel 79. Det skal bestå af medlemsstaternes repræsentanter med Kommissionens repræsentant som formand. Udvalget kan behandle og afgive udtalelse om alle

generelle spørgsmål i forbindelse med denne forordnings anvendelse.

Artikel 9

Ophævelse

1. Rådets forordning (EØF) nr. 1107/70 med senere ændringer ophæves.
2. Artikel 4, stk. 2, 3, og 4, og artikel 13, stk. 2 og 3 i Rådets forordning (EØF) nr. 1192/69 med senere ændringer ophæves.

Artikel 10

Overgangsordninger og ikrafttrædelse

1. Støtteforanstaltninger, der i henhold til artikel 5 i forordning (EØF) nr. 1107/70, således som ændret, er undtaget fra proceduren i traktatens artikel 88, stk. 3, er fortsat undtaget herfra i en periode på 12 måneder efter denne forordnings ikrafttræden.
2. I løbet af denne periode ændrer medlemsstaterne de pågældende støtteforanstaltninger, så de bliver forenelige med artikel 6 i denne forordning. Medlemsstaterne underretter Kommissionen herom.
3. Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*. Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

BILAG

Formular, der skal ledsage de sammenfattende oplysninger om tildelt støtte eller iværksatte støtteordninger

Medlemsstat (region):

Iværksættelsestidspunkt (støtteordning) eller tildelingstidspunkt (støtte):

Den kompetente myndigheds navn og adresse:

Den iværksatte støtteordnings benævnelse eller den pågældende støttedokumentationens navn:

Støttens formål:

Retsgrundlag:

Budget:

Støtteintensitet:

Varighed:

Eventuelle andre oplysninger:

Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om affald af elektrisk og elektronisk udstyr

(2000/C 365 E/12)

(EØS-relevant tekst)

KOM(2000) 347 endelig udg. — 2000/0158(COD)

(Forelagt af Kommissionen den 28. juli 2000)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 175, stk. 1,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget,

i henhold til fremgangsmåden i traktatens artikel 251, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Målene med Fællesskabets miljøpolitik er navnlig bevarelse, beskyttelse og forbedring af miljøkvaliteten, beskyttelse af menneskers sundhed og en forsigtig og rationel udnyttelse af naturressourcerne. Denne politik skal bygge på princippet om forebyggende indsats, princippet om indgreb over for miljøskader fortrinsvis ved kilden og princippet om, at forureneren betaler.

(2) I Fællesskabets program for politik og handling i forbindelse med miljøet og bæredygtig udvikling (»Det femte handlingsprogram på miljøområdet«) ⁽¹⁾ hedder det, at opnåelse af en bæredygtig udvikling kræver gennemgribende ændringer i de nuværende udviklings-, produktions-, forbrugs- og adfærdsmønstre, og der slås bl.a. til lyd for mindsket forbrug af naturressourcer og forebyggelse af forurening. Det anfører affald af elektrisk og elektronisk udstyr (WEEE) som et af målområderne for anvendelse af principperne om forebyggelse, nyttiggørelse og sikker bortskaffelse af affald.

(3) I Kommissionens meddelelse af 30. juli 1996 om revision af Fællesskabets affaldsstrategi ⁽²⁾ hedder det, at da det ikke kan undgås, at der opstår affald, skal dette genbruges eller nyttiggøres i form af materiale genvinding eller udnyttelse af energien.

(4) Rådet opfordrede i sin resolution af 24. februar 1997 om en fællesskabsstrategi for affaldshåndtering ⁽³⁾ Kommissionen til snarest muligt at sørge for passende opfølgning af projekterne fra programmet for prioriterede affaldsstrømme, herunder WEEE.

(5) Europa-Parlamentet anmodede i sin beslutning af 14. februar 1996 ⁽⁴⁾ Kommissionen om at fremsætte forslag til direktiver om en række prioriterede affaldsstrømme, herunder affald af elektriske og elektroniske produkter, og at basere disse forslag på princippet om producentansvar. Europa-Parlamentet anmoder i samme beslutning Rådet og Kommissionen om at fremsætte forslag om nedbringelse af mængden af affald.

(6) I Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald ⁽⁵⁾, senest ændret ved Kommissionens beslutning 96/350/EF ⁽⁶⁾, hedder det, at der med henblik på regulering af håndteringen af visse kategorier af affald i særdirektiver kan fastsættes særbestemmelser eller bestemmelser til supplerende af bestemmelserne i det nævnte direktiv.

(7) Mængden af WEEE, der dannes i EF, vokser hurtigt; indholdet af farlige komponenter i elektrisk og elektronisk udstyr skaber alvorlige problemer i forbindelse med affaldshåndtering, og WEEE gendives ikke i tilstrækkeligt omfang.

(8) Målet om at forbedre håndteringen af WEEE kan ikke opfyldes effektivt, hvis medlemsstaterne handler hver for sig. Navnlig kan forskellige holdninger i medlemsstaterne til princippet om producentansvar medføre betydelige skævheder i den økonomiske byrde for erhvervslivets aktører. Forskellige foranstaltninger til håndtering af WEEE i de forskellige medlemsstater er en hæmsko for en effektiv genvindingspolitik i medlemsstaterne.

(9) Bestemmelserne i dette direktiv gælder for produkter og producenter, uanset hvilken salgsmetode der anvendes, herunder fjernsalg og e-handel.

⁽¹⁾ EFT C 138 af 17.5.1993, s. 5.

⁽²⁾ KOM(96) 399 endelig udg.

⁽³⁾ EFT C 76 af 11.3.1997, s. 1.

⁽⁴⁾ EFT C 362 af 2.12.1996, s. 241.

⁽⁵⁾ EFT L 194 af 25.7.1975, s. 39.

⁽⁶⁾ EFT L 135 af 6.6.1996, s. 32.

- (10) Dette direktiv bør omfatte alt elektrisk og elektronisk udstyr, der anvendes af forbrugerne, og elektrisk og elektronisk udstyr til erhvervmæssig brug, som vil kunne ende i husholdningsaffaldsstrømmen. Dette direktiv bør anvendes under hensyntagen til EF-lovgivning om krav til sikkerhed og helbred, særlig lovgivningen om håndtering af affald, navnlig Rådets direktiv 91/157/EØF af 18. marts 1991 om batterier og akkumulatorer, der indeholder farlige stoffer⁽¹⁾, ændret ved Kommissionens direktiv 98/101/EF⁽²⁾.
- (11) Der bør hurtigst muligt udarbejdes forskrifter vedrørende design og fremstilling af elektrisk og elektronisk udstyr med sigte på at mindske miljøbelastningen fra disse produkter i løbet af deres livscyklus. For at sikre, at der generelt er overensstemmelse mellem direktiver, der vedrører elektrisk og elektronisk udstyr, bør disse forskrifter udarbejdes efter principperne i Rådets resolution af 7. maj 1985 om en ny metode i forbindelse med teknisk harmonisering og standarder⁽³⁾.
- (12) Kun gennem særskilt indsamling af WEEE kan det sikres, at sådant affald underkastes særlig behandling og genvindes, og at det fastsatte beskyttelsesniveau for menneskers og dyrs sundhed og for miljøet i Fællesskabet kan nås. Forbrugerne må bidrage aktivt til denne indsamling og bør tilskyndes til at returnere WEEE. I dette øjemed skal der oprettes hensigtsmæssige anlæg til returnering af WEEE, herunder offentlige indsamlingssteder, hvor private husholdninger kan returnere deres affald gratis.
- (13) Der bør sigtes mod et konkret mål for indsamling af WEEE fra private husholdninger, så det fastsatte beskyttelsesniveau og de harmoniserede miljømålsætninger i EF kan nås, og specielt for at sikre, at medlemsstaterne bestræber sig på at indføre effektive indamlingsordninger.
- (14) WEEE skal underkastes særlig behandling, så det undgås, at forurenende stoffer spredes til det genvundne materiale eller til affaldsstrømmen. Det er desuden det mest effektive middel til at sikre, at det fastsatte beskyttelsesniveau for Fællesskabets miljø kan nås. Genvindingsvirksomhederne bør opfylde visse mindstestandarder, så behandlingen af WEEE ikke belaster miljøet.
- (15) Der bør nås et højt niveau for nyttiggørelse, navnlig genbrug eller genvinding, og producenterne bør tilskyndes til at integrere genvundne materialer i nyt udstyr.
- (16) De grundlæggende principper for finansiering af håndteringen af WEEE skal opstilles på fællesskabsplan, og finansieringsordninger skal bidrage til, at der nås op på høje indsamlingsprocenter, og at princippet om producentansvar efterlevs. For at fordelene ved producentansvarskonceptet kan udnyttes bedst muligt, bør producenterne tilskyndes til at opfylde deres ansvar på individuel basis, forudsat at de bidrager til finansieringen af håndtering af affald fra produkter, der er markedsført inden ikrafttrædelsen af den finansieringsforpligtelse, der foreskrives i dette direktiv.
- (17) Brugere af elektrisk og elektronisk udstyr fra private husholdninger bør have mulighed for at returnere WEEE gratis. Det er derfor producenterne, der bør finansiere behandling, nyttiggørelse og bortskaffelse af WEEE. For at mindske omkostningerne for producenterne ved håndtering af affald fra produkter, der er markedsført inden dette direktivs ikrafttræden (historisk affald), gives der en overgangsperiode efter direktivets ikrafttræden. Ansvaret for at finansiere håndteringen af historisk affald bør deles af alle producenterne gennem individuelle eller kollektive ordninger. Kollektive ordninger bør ikke medføre, at niche- og småproducenter og -importører og nyttilkomne på markedet lukkes ude.
- (18) For at sikre effektiv indsamling af WEEE skal brugerne oplyses om indamlingsordningerne og om den rolle, de selv spiller for håndteringen af WEEE. Dette indebærer hensigtsmæssig mærkning af elektrisk og elektronisk udstyr, som vil kunne ende i skraldespande eller tilsvarende midler til kommunal affaldsindsamling.
- (19) For at lette håndteringen, herunder navnlig behandlingen, af WEEE er det vigtigt, at producenterne stiller passende oplysninger til rådighed for behandlingsvirksomhederne.
- (20) For at kunne overvåge indamlingsordningernes effektivitet er det nødvendigt at have adgang til oplysninger om antallet og vægten af elektriske og elektroniske produkter, der markedsføres i EF, og om indamlings- og genvindingsprocenterne for affaldet herfra.
- (21) Da de for gennemførelsen af nærværende direktiv nødvendige foranstaltninger, er generelle foranstaltninger efter artikel 2 i Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tilægges Kommissionen⁽⁴⁾, bør de vedtages efter forskriftsproceduren i artikel 5 i nævnte afgørelse —

(1) EFT L 78 af 26.3.1991, s. 38.

(2) EFT L 1 af 5.1.1999, s. 1.

(3) EFT C 136 af 4.6.1985, s. 1.

(4) EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Formål

Dette direktiv fastsætter foranstaltninger, der i første række tager sigte på at forebygge frembringelse af affald af elektrisk og elektronisk udstyr (WEEE) og desuden tilsigter genbrug, genvinding og andre former for nyttiggørelse af dette affald, så der skal bortskaffes mindre affald. Det tilsigter også, at alle aktører, der er involveret i elektrisk og elektronisk udstyrs livscyklus, herunder især aktører, som er direkte involveret i behandlingen af affald af elektrisk og elektronisk udstyr, kommer til at fungere miljømæssigt bedre.

Artikel 2

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv finder anvendelse på elektrisk og elektronisk udstyr, der henhører under kategorierne i bilag I A.
2. Artikel 4, stk. 1, 3, 4 og 5 og artikel 7 og 9 finder ikke anvendelse på elektrisk og elektronisk udstyr, der henhører under kategori 8, 9 og 10 i bilag I A.
3. Dette direktiv berører ikke bestemmelserne i anden fællesskabslovgivning, især for så vidt angår sikkerheds- og sundhedskrav såvel som kravene i Fællesskabets særlovgivning om affaldshåndtering.

Artikel 3

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- a) »Elektrisk og elektronisk udstyr«: udstyr, hvis funktion er afhængig af elektrisk strøm eller elektromagnetiske felter, og udstyr til produktion, transmission og måling af elektriske strømme og elektromagnetiske felter, som henhører under kategorierne i bilag I A, og som er bestemt til brug ved en spænding på højst 1 000 Volt for vekselstrøm og 1 500 Volt for jævnstrøm
- b) »Affald af elektrisk og elektronisk udstyr« eller »WEEE«: elektrisk eller elektronisk udstyr, der er affald i henhold til artikel 1, litra a), i direktiv 75/442/EØF, herunder alle komponenter, delkomponenter og hjælpematerialer, som indgår i produktet på afskaffelsestidspunktet
- c) »Forebyggelse«: foranstaltninger, der sigter på at mindske mængden og den miljøskadelige virkning af WEEE samt materialer og stoffer heraf
- d) »Genbrug«: enhver proces, hvorved WEEE eller komponenter herfra anvendes til samme formål, som de er udformet til. Ved »genbrug« forstås også fortsat anvendelse af WEEE, som er returneret til indsamlingssteder, distributører, genvindingsvirksomheder eller fabrikanter
- e) »Genvinding«: oparbejdning i en produktionsproces af affaldsmaterialer til deres oprindelige formål eller til andre formål, bortset fra energiudnyttelse
- f) »Energiudnyttelse«: anvendelse af brændbart affald til energifremstilling direkte ved forbrænding med eller uden andet affald, men med udnyttelse af varmen
- g) »Nyttiggørelse«: en af de anvendelige processer, der er omhandlet i bilag II B til direktiv 75/442/EØF
- h) »Bortskaffelse«: en af de anvendelige processer, der er omhandlet i bilag II A til direktiv 75/442/EØF
- i) »Behandling«: enhver aktivitet, der finder sted, efter at WEEE er afleveret til et anlæg med henblik på rensning, adskillelse, fragmentering, nyttiggørelse eller bortskaffelse, samt enhver anden proces til nyttiggørelse og/eller bortskaffelse af WEEE og dets komponenter
- j) »Producent«: enhver, som:
  - i) fremstiller og forhandler elektrisk og elektronisk udstyr under eget varemærke
  - ii) under eget varemærke videreforsandler udstyr fremstillet af andre leverandører
  - iii) erhvervsmæssigt importerer sådant udstyr i en medlemsstat. Bestemmelserne i dette direktiv gælder produkter og producenter, uanset hvilken salgsmetode der anvendes, herunder fjernsalg og e-handel
- k) »Distributør«: enhver, som i kommercielt øjemed leverer et produkt til den part, som vil bruge produktet
- l) »Affald af WEEE fra private husholdninger«: affald af WEEE fra private husholdninger såvel som WEEE fra handel, industri, institutioner mv., som på grund af art og mængde kan sidestilles med WEEE fra private husholdninger
- m) »Farligt stof eller præparat«: et stof, som anses for farligt i henhold til Rådets direktiv 67/548/EØF⁽¹⁾ eller Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/45/EF⁽²⁾.

⁽¹⁾ EFT L 196 af 16.8.1967, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 200 af 30.7.1999, s. 1.

Artikel 4

Særskilt indsamling

1. Medlemsstaterne sikrer, at der indføres ordninger, hvorigennem de sidste indehavere og distributørerne gratis kan returnere WEEE fra private husholdninger. Med henblik herpå sikrer medlemsstaterne, at der, i forhold til befolkningstætheden, er et rimeligt antal let tilgængelige indsamlingssteder.

2. Medlemsstaterne sikrer, at distributørerne ved levering af nyt udstyr tilbyder at tilbagetage tilsvarende affald af WEEE fra private husholdninger gratis, forudsat at udstyret ikke er forurenset (herunder med radioaktive og biologiske kontaminanter).

3. Medlemsstaterne sikrer, at producenterne sørger for indsamling af WEEE fra indehavere, som ikke er private husholdninger. De skal have mulighed for, på frivilligt og individuelt grundlag, at indføre og drive tilbagetagningsordninger for WEEE fra private husholdninger.

4. Medlemsstaterne sikrer, at alt WEEE, der er indsamlet, afleveres til godkendte behandlingsvirksomheder. Indsamling og transport af særskilt indsamlet WEEE skal finde sted på en sådan måde, at genbrugs- og/eller genvindingsegne komponenter eller komplette apparater kan genbruges og/eller genvindes.

5. Medlemsstaterne bestræber sig på senest 31. december 2005 at nå et mindsteniveau for særskilt indsamling af WEEE fra private husholdninger på gennemsnitligt fire kg pr. indbygger pr. år. Så snart som muligt der, i kraft af de i artikel 11 krævede oplysninger, kan opstilles et indsamlingsmål for WEEE fra private husholdninger udtrykt i procent af den mængde elektrisk og elektronisk udstyr, der er solgt til private husholdninger, vil Europa-Parlamentet og Rådet på forslag fra Kommissionen og under hensyn til de tekniske og økonomiske erfaringer, der er indhentet i medlemsstaterne på dette område, opstille sådanne obligatoriske mål.

Artikel 5

Behandling

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at producenterne indfører ordninger til behandling af WEEE. Med henblik på artikel 4 i direktiv 75/442/EØF skal denne behandling mindst omfatte udtagning af alle væsker og selektiv behandling, i overensstemmelse med bilag II til nærværende direktiv, forudsat at denne behandling ikke hindrer genbrug og genvinding af komponenter eller komplette apparater.

2. Medlemsstaterne sikrer, at virksomheder og foretagender, der udfører behandlingsprocesser, indhenter tilladelse fra de

kompetente myndigheder i overensstemmelse med artikel 9, 10 og 11 i direktiv 75/442/EØF.

Den i artikel 11, stk. 1, litra b), i direktiv 75/442/EØF omhandlede fritagelse fra kravet om tilladelse kan finde anvendelse på nyttiggørelse af WEEE, såfremt de kompetente myndigheder foretager en inspektion inden registreringen, for at sikre overensstemmelse med artikel 4 i direktiv 75/442/EØF.

Ved inspektionen kontrolleres:

- a) typen og mængderne af det affald, der skal behandles
- b) de generelle tekniske krav, der skal opfyldes
- c) de sikkerhedsforholdsregler, der skal træffes.

Inspektion foretages en gang om året, og medlemsstaterne sender resultatet til Kommissionen.

3. Medlemsstaterne sikrer, at virksomheder og foretagender, der udfører behandlingsprocesser, oplagrer og behandler WEEE i overensstemmelse med de tekniske krav i bilag III.

4. Medlemsstaterne sikrer, at den i stk. 2 omhandlede tilladelse omfatter alle de betingelser, der er nødvendige til opfyldelse af kravene i stk. 1 og 3 og artikel 6.

5. Behandling af WEEE kan også finde sted uden for den respektive medlemsstat eller EF, forudsat at transporten heraf finder sted i overensstemmelse med Rådets forordning (EØF) nr. 259/93⁽¹⁾.

Artikel 6

Nyttiggørelse

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at producenterne opretter ordninger for nyttiggørelse af særskilt indsamlet WEEE med henblik på at opfylde dette direktiv.

2. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at producenterne senest pr. 31. december 2005 opfylder følgende mål for særskilt indsamlet affald:

- a) for WEEE, der henhører under kategori 1 (store husholdningsapparater) i bilag I A, skal niveauet for nyttiggørelse øges til mindst 80 % af gennemsnitsvægten pr. apparat, og genbrug og genvinding af komponenter, materialer og stoffer skal øges til mindst 75 % af gennemsnitsvægten pr. apparat

⁽¹⁾ EFT L 30 af 6.2.1993, s. 1.

- b) for WEEE, der henhører under kategori 2, 4, 6 og 7 i bilag I A, bortset fra udstyr, der indeholder billedrør, skal niveauet for nyttiggørelse øges til mindst 60 vægtprocent af apparaterne, og niveauet for genbrug og genvinding af komponenter, materialer og stoffer skal øges til mindst 50 vægtprocent af apparaterne
- c) for WEEE, der henhører under kategori 3 i bilag I A, bortset fra udstyr, der indeholder billedrør, skal niveauet for nyttiggørelse øges til mindst 75 vægtprocent af apparaterne, og niveauet for genbrug og genvinding af komponenter, materialer og stoffer skal øges til mindst 65 vægtprocent af apparaterne
- d) for gasudladningslamper skal niveauet for genbrug og genvinding af komponenter, materialer og stoffer nå op på mindst 80 vægtprocent af lamperne
- e) for WEEE, der indeholder billedrør, skal niveauet for nyttiggørelse øges til mindst 75 % af gennemsnitsvægten pr. apparat, og niveauet for genbrug og genvinding af komponenter, materialer og stoffer skal øges til mindst 70 % af gennemsnitsvægten pr. apparat.

3. Senest pr. 31. december 2004 skal de regler, der er nødvendige for at kontrollere, at medlemsstaterne opfylder de mål, der er opstillet i stk. 2, fastsættes efter proceduren i artikel 14, stk. 2.

4. Europa-Parlamentet og Rådet opstiller på forslag af Kommissionen mål for nyttiggørelse, genbrug og genvinding for årene efter 2008.

Artikel 7

Finansiering af WEEE fra private husholdninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at indehavere af WEEE fra private husholdninger kan returnere dette affald gratis i overensstemmelse med artikel 4.
2. Medlemsstaterne sikrer, at producenterne sørger for finansiering af indsamling af WEEE fra private husholdninger, som er afleveret til indsamlingssteder oprettet i henhold til artikel 4, stk. 1, såvel som for behandling, nyttiggørelse og miljøforsvarlig bortskaffelse heraf.
3. Den i stk. 2 omhandlede finansiering kan sikres gennem kollektive eller individuelle ordninger. Der må ikke diskrimineres mellem producenter, der vælger henholdsvis kollektive ordninger eller individuelle ordninger.

Ansvar for at finansiere håndteringen af affald fra produkter, der er markedsført inden den i stk. 2 omhandlede periodes

udløb (historisk affald), skal deles af alle producenterne. Hvis en producent, der vælger en individuel ordning, ikke kan bevise, at han opfylder sit ansvar for en rimelig andel af det historiske affald, skal han bidrage til finansieringen af en anden ordning.

Artikel 8

Finansiering af WEEE fra andre brugere end private husholdninger

Medlemsstaterne sikrer, at finansiering af omkostningerne ved indsamling, behandling, nyttiggørelse og miljøforsvarlig bortskaffelse af WEEE fra andre brugere end private husholdninger omfattes af kontraktlige aftaler, der indgås på købstidspunktet mellem producenten og brugeren af det pågældende udstyr.

Artikel 9

Oplysninger til brugerne

1. Medlemsstaterne sikrer, at brugere af elektrisk og elektronisk udstyr i private husholdninger får de nødvendige oplysninger om:

- a) de returnerings- og indsamlingsordninger, de har adgang til
- b) den rolle, de spiller for øget genbrug, genvinding og andre former for nyttiggørelse af WEEE
- c) betydningen af piktogrammet i bilag IV.

2. Medlemsstaterne tilskynder forbrugerne til at medvirke til indsamling, behandling og nyttiggørelse af WEEE.

3. For at nå en høj indsamlingsprocent træffer medlemsstaterne de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at producenterne på passende måde mærker elektrisk og elektronisk udstyr, som vil kunne ende i skraldespande eller lignende udstyr til kommunal affaldsindsamling, med piktogrammet i bilag IV. Piktogrammet kan anføres på emballagen til det elektriske og elektroniske udstyr, hvis dette — undtagelsesvist — er nødvendigt som følge af produktets størrelse eller funktion.

Artikel 10

Oplysninger til behandlingsvirksomheder

Medlemsstaterne sikrer, at producenterne, i det omfang behandlingsanlæggene har behov for det, giver disse passende oplysninger til identifikation af de forskellige komponenter og materialer i det elektriske og elektroniske udstyr og placeringen af farlige stoffer og præparater i det elektriske og elektroniske udstyr.

*Artikel 11***Oplysningskrav**

1. Medlemsstaterne forelægger hvert år Kommissionen oplysninger om mængden og kategorierne af elektrisk og elektronisk udstyr, der er markedsført, indsamlet og genvundet i medlemsstaterne, anført i både antal og vægt.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de i stk. 1 krævede oplysninger sendes til Kommissionen pr. 1. januar 2007 og derefter hvert tredje år. Oplysningerne indsendes på en formular, som fastlægges efter proceduren i artikel 14, stk. 2, senest et år efter nærværende direktivs ikrafttræden.

*Artikel 12***Rapporteringspligt**

Uden at dette berører kravene i artikel 11, sender medlemsstaterne hvert tredje år Kommissionen en rapport om gennemførelsen af dette direktiv. Rapporten udarbejdes på grundlag af et spørgeskema eller en formular, som Kommissionen udfører efter proceduren i artikel 6 i Rådets direktiv 91/692/EØF⁽¹⁾, med henblik på oprettelse af databaser for WEEE og behandlingen heraf. Spørgeskemaet eller formularen sendes til medlemsstaterne seks måneder før begyndelsen af den periode, rapporten dækker. Rapporten sendes til Kommissionen senest ni måneder efter udløbet af den treårsperiode, den dækker.

Den første rapport dækker treårsperioden fra den 1. januar 2006.

Kommissionen offentliggør en samlet rapport om gennemførelsen af dette direktiv senest ni måneder efter modtagelsen af medlemsstaternes rapporter.

*Artikel 13***Tilpasning til den videnskabelige og tekniske udvikling**

De nødvendige ændringer for at tilpasse bilag II, III og IV til den videnskabelige og tekniske udvikling vedtages efter proceduren i artikel 14, stk. 2.

*Artikel 14***Udvalg**

1. Kommissionen bistås af det ved artikel 18 i direktiv 75/442/EØF nedsatte udvalg.

2. Når der henvises til nærværende stykke, finder den i artikel 5 i afgørelse 1999/468/EF omhandlede forskriftsprocedure anvendelse i overensstemmelse med samme afgørelses artikel 7 og artikel 8.

3. Det i artikel 5, stk. 6, i afgørelse 1999/468/EF omhandlede tidsrum er på tre måneder.

*Artikel 15***Gennemførelse**

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv pr. 30. juni 2004 [18 måneder efter vedtagelsen]. De underretter straks Kommissionen herom.

2. Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

3. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til alle de love og administrative bestemmelser, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

*Artikel 16***Ikrafttræden**

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

*Artikel 17***Adressater**

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

⁽¹⁾ EFT L 377 af 31.12.1991, s. 48.

BILAG I A

Kategorier af elektrisk og elektronisk udstyr, der er omfattet af dette direktiv

1. Store husholdningsapparater
2. Små husholdningsapparater
3. IT- og teleudstyr
4. Forbrugerudstyr
5. Belysningsudstyr
6. Elektrisk og elektronisk værktøj
7. Legetøj
8. Medicinsk udstyr (bortset fra alle implanterede og inficerede produkter)
9. Overvågnings- og reguleringsinstrumenter
10. Salgsautomater.

BILAG I B

Vejledende liste over produkter, der hører under kategorierne i bilag I A**1. Store husholdningsapparater**

Store kølemøbler
Køleskabe
Frysere
Vaskemaskiner
Tørretumblere
Opvaskemaskiner
Kogeapparater
Elkomfurer
Elkogeplader
Mikrobølgeovne
Varmeapparatur
El-varmere/radiatorer
El-ventilatorer
Klimaanlæg

2. Små husholdningsapparater

Støvsugere
Tæppefejmaskiner
Strygejern
Brødrister
Frituregryder
Kaffemøller
Elektriske knive

Kaffemaskiner
Hårtørrere
Tandbørster
Barbermaskiner
Ure
Vægte

3. IT- og teleudstyr

Centraliseret databehandling:

Mainframes
Minicomputere
Printere
PC'ere mv.:
PC'ere (herunder CPU, mus, skærm og tastatur)
Bærbare (laptop) computere (herunder CPU, mus, skærm og tastatur)
Note-book computere
Note-pad computere
Printere
Fotokopieringsudstyr
Elektriske og elektroniske skrivemaskiner
Lommeregnerne og bordregnemaskiner
Brugerterminaler og -systemer
Telefaxapparater
Telexapparater
Telefoner
Mønttelefoner
Trådløse telefoner
Mobiltelefoner
Telefonsvarere

4. Forbrugerudstyr

Radioapparater (clockradioer, radiobåndoptagere)
TV-apparater
Videokameraer
Videobåndoptagere
Hi-fi båndoptagere
Forstærkere
Musikinstrumenter

5. Belysningsudstyr

Lysarmaturer
Lysstofrør
Kompakt-lysstoflamper
Udladningslamper, herunder højtryksnatriumlamper og halogenlamper
Lavtryksnatriumlamper
Andet belysningsudstyr, herunder glødelamper

6. Elektrisk og elektronisk værktøj

Boremaskiner

Save

Symaskiner

7. Legetøj

Elektriske tog og racerbaner

Gameboys

Videospil

8. Medicinsk udstyr (undtagen alle implanterede og inficerede produkter)

Strålingsbehandlingsudstyr

Kardiologi

Dialyse

Lungeventilatorer

Nuklearmedicin

Laboratorieudstyr til in vitro-diagnose

Analyseudstyr

Fryseudstyr

9. Overvågnings- og reguleringsinstrumenter

Røgdetektorer

Varmeregulatorer

Termostater

10. Salgsautomater

Salgsautomater til varme drikkevarer

Salgsautomater til varme eller kolde flasker eller dåser

Salgsautomater til faste produkter.

BILAG II

Selektiv behandling af materialer og komponenter i affald af elektrisk og elektronisk udstyr i overensstemmelse med artikel 5, stk. 1

1. Mindst følgende stoffer, præparater og komponenter skal udtages fra særskilt indsamlet affald af elektrisk og elektronisk udstyr:

- PCB-holdige kondensatorer
- Kviksølvholdige komponenter, såsom kontakter
- Batterier
- Printkort
- Tonerkassetter, flydende og pastaagtige, såvel som farvetoner
- Plast indeholdende bromerede flammehæmmere
- Asbestaffald
- Billedrør
- CFC, HCFC og HFC
- Gasudladningslamper
- LCD-skærme med et areal på over 100 cm² og alle LCD-skærme, der er belyst fra bagsiden med gasudladningslamper.

De ovennævnte stoffer, præparater og komponenter bortskaffes eller nyttiggøres i overensstemmelse med artikel 4 i Rådets direktiv 75/442/EØF.

2. Følgende komponenter af affald af elektrisk og elektronisk udstyr, som er indsamlet særskilt, skal behandles som anført:

- Billedrør: den fluorescerende belægning fjernes
  - Udstyr, der indeholder CFC, HCFC eller HFC: CFC-indholdet i skum og kølekredsløb udtages og destrueres forsvarligt. Indholdet af HCFC eller HFC i skum og kølekredsløb udtages og destrueres forsvarligt eller genvindes
  - Gasudladningslamper: kviksølvet udtages.
-

BILAG III

Tekniske krav i overensstemmelse med artikel 5, stk. 3

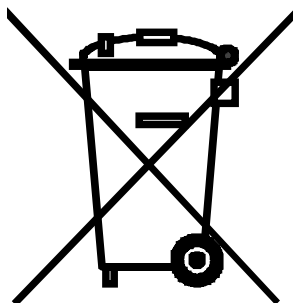
1. Oplagringspladser til affald af elektrisk og elektronisk udstyr (med forbehold af kravene i direktiv 1999/31/EF om deponering af affald):
  - Impermeable overflader
  - Vejrfast overdækning.

2. Anlæg til behandling af affald af elektrisk og elektronisk udstyr:
  - Vægte til vejning af det behandlede affald
  - Passende arealer med impermeable belægninger og vandtæt overdækning
  - Passende lager til afmonterede reservedele
  - Passende beholdere til oplagring af batterier, PCB/PCT-holdige kondensatorer og andet farligt affald
  - Udstyr til behandling af afløbsvand, herunder regnvand.

—

BILAG IV

Piktogram til mærkning af elektrisk og elektronisk udstyr

Piktogrammet til angivelse af særskilt indsamling af elektrisk og elektronisk udstyr består af en overstreget affaldsspand på hjul, som vist nedenfor; piktogrammet skal påføres på en sådan måde, at det er synligt, læseligt og uudsletteligt.

—

Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om begrænsning af anvendelsen af visse farlige stoffer i elektrisk og elektronisk udstyr

(2000/C 365 E/13)

(EØS-relevant tekst)

KOM(2000) 347 endelig udg. — 2000/0159(COD)

(Forelagt af Kommissionen den 28. juli 2000)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 95,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget,

i henhold til fremgangsmåden i traktatens artikel 251, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Indbyrdes afvigelser mellem medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om begrænsning af anvendelsen af farlige stoffer i elektrisk og elektronisk udstyr vil kunne skabe handelshindringer og forvride konkurrencen i Fællesskabet og vil derved kunne indvirke direkte på det indre markeds oprettelse og funktion. Det er derfor nødvendigt at sikre medlemsstaternes indbyrdes tilnærmelse af lovgivningen på dette område.
- (2) Målene og principperne for Fællesskabets miljøpolitik, tager navnlig sigte på at forebygge, mindske og så vidt muligt eliminere forurening.
- (3) Den 30. juli 1996 vedtog Kommissionen en meddelelse om revisionen af Fællesskabets strategi for affaldshåndtering ⁽¹⁾. Revisionen understreger nødvendig heden af at mindske affaldets indhold af farlige stoffer og nævner de potentielle fordele ved EF-dækkende bestemmelser til begrænsning af indholdet af sådanne stoffer i produkter og produktionsprocesser.
- (4) I Rådets resolution af 25. januar 1988 om et handlingsprogram for bekæmpelse af miljøforurening ved cadmium ⁽²⁾ opfordres Kommissionen til hurtigst muligt

at træffe foranstaltninger til et sådant program. Der skal også tages hensyn til sundhedsfaren, hvorfor der bør gennemføres en overordnet strategi, der navnlig begrænser anvendelsen af cadmium og fremmer forskning i erstatningsstoffer. Det understreges i resolutionen, at cadmium kun bør anvendes i tilfælde, hvor der ikke findes passende, mindre belastende alternativer.

- (5) De foreliggende data viser, at der er behov for foranstaltninger til indsamling, behandling, genvinding og bortskaffelse af affald af elektrisk og elektronisk udstyr (WEEE) som fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv af ... om affald af elektrisk og elektronisk udstyr med henblik på at mindske affaldshåndteringsproblemerne i forbindelse med de berørte tungmetaller og flammehæmmerne PBB og PBDE. På trods af disse foranstaltninger vil store dele af WEEE fortsat blive bortskaffet ad de sædvanlige kanaler. Selv om WEEE indsamles særskilt og oparbejdes, kan dets indhold af kviksølv, cadmium, bly, chrom VI, PBB og PBDE alligevel ventes at indebære risiko for sundhed og miljø.
- (6) Under hensyntagen til kravet om teknisk og økonomisk gennemførlighed er substitution af de nævnte stoffer i elektrisk og elektronisk udstyr med sikrere materialer den mest effektive udvej til at sikre, at miljø- og sundhedsrisikoen ved disse stoffer mindskes mærkbart, således at det fastsatte beskyttelsesniveau i Fællesskabet kan nås.
- (7) De stoffer, der er omhandlet i dette direktiv, er videnskabeligt veldokumenterede og evaluerede og har været genstand for diverse foranstaltninger på både fællesskabsplan og nationalt plan.
- (8) Foranstaltningerne i nærværende direktiv er, under hensyntagen til eksisterende internationale retningslinjer og rekommandationer, baseret på en vurdering af de foreliggende videnskabelige og tekniske data. De er nødvendige til at nå det fastsatte beskyttelsesniveau for menneskers og dyrs sundhed og for miljøet, i betragtning af de risici, som vil kunne opstå i Fællesskabet, hvis der ikke træffes sådanne foranstaltninger. Disse krav vil jævnlige blive taget op til revision og om nødvendigt tilpasset i overensstemmelse med de foreliggende tekniske og videnskabelige data.

⁽¹⁾ KOM(96) 399 endelig udg. af 30.7.1996.

⁽²⁾ EFT C 30 af 4.2.1988, s. 1.

- (9) Dette direktiv bør anvendes under hensyntagen til EF-lovgivning om krav til sikkerhed og helbred, særlig lovgivningen om håndtering af affald, navnlig Rådets direktiv 91/157/EØF af 18. marts 1991 om batterier og akkumulatører, der indeholder farlige stoffer ⁽¹⁾, ændret ved Kommissionens direktiv 98/101/EF ⁽²⁾.
- (10) Der bør tages hensyn til den tekniske udvikling af elektrisk og elektronisk udstyr uden tungmetaller, PBDE og PBB.
- (11) Der bør gives dispensation fra substitutionskravet, hvis substitution ikke er mulig ud fra en videnskabelig eller teknisk synsvinkel, eller hvis de negative miljø- og/eller sundhedsvirkninger forårsaget af substitutionen kan ventes at veje tungere end fordelene herved for mennesker, dyr og miljø. Substitution af farlige stoffer i elektrisk og elektronisk udstyr bør heller ikke medføre sikkerheds- og sundhedsrisici for forbrugerne af elektrisk og elektronisk udstyr.
- (12) Da de for gennemførelsen af nærværende direktiv nødvendige foranstaltninger er generelle foranstaltninger efter artikel 2 i Rådets afgørelse nr. 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen ⁽³⁾, bør de vedtages efter forskriftsproceduren i nævnte afgørelse —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Formål

Formålet med dette direktiv er at tilnærme medlemsstaternes lovgivning om begrænsning af anvendelsen af farlige stoffer i elektrisk og elektronisk udstyr og at bidrage til miljøforsvarlig nyttiggørelse og bortskaffelse af affald af elektrisk og elektronisk udstyr.

Artikel 2

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv finder anvendelse på elektrisk og elektronisk udstyr, der henhører under kategorierne i bilag I A til direktiv ... [om affald af elektrisk og elektronisk udstyr].
2. Artikel 4 finder ikke anvendelse på elektrisk og elektronisk udstyr, der henhører under kategori 8, 9 og 10 i bilag I A til direktiv ... [om affald af elektrisk og elektronisk udstyr].

⁽¹⁾ EFT L 78 af 26.3.1991, s. 38.

⁽²⁾ EFT L 1 af 5.1.1999, s. 1.

⁽³⁾ EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

3. Dette direktiv berører ikke bestemmelserne i anden fællesskabslovgivning om sikkerheds- og sundhedskrav, navnlig kravene i Fællesskabets særlovgivning om affaldshåndtering.

Artikel 3

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- a) »Elektrisk og elektronisk udstyr«: udstyr, hvis funktion er afhængig af elektrisk strøm eller elektromagnetiske felter, og udstyr til produktion, transmission og måling af elektriske strømme og elektromagnetiske felter, og som er bestemt til brug ved en spænding på højst 1 000 Volt for vekselstrøm og 1 500 Volt for jævnstrøm.
- b) »Producent«: enhver, som fremstiller og forhandler elektrisk og elektronisk udstyr under eget varemærke; enhver, som under eget varemærke viderefører udstyr fremstillet af andre leverandører, eller enhver, som erhvervs-mæssigt importerer sådant udstyr i en medlemsstat.

Artikel 4

Forebyggelse

1. Medlemsstaterne sikrer, at anvendelse af bly, kviksølv, cadmium, hexavalent chrom, PBB og PBDE i elektrisk og elektronisk udstyr substitueres den 1. januar 2008.
2. Stk. 1 finder ikke anvendelse på de anvendelser af bly, kviksølv, cadmium og hexavalent chrom, der er opført i bilaget.

Artikel 5

Tilpasning til den videnskabelige og tekniske udvikling

1. Ændringer, som er nødvendige for at tilpasse bilaget til den videnskabelige og tekniske udvikling med henblik på nedenstående formål, vedtages efter proceduren i artikel 7, stk. 2:
  - a) om nødvendigt at opstille koncentrationsgrænser for indholdet af de i artikel 4, stk. 1 nævnte stoffer i specifikke materialer og komponenter i elektrisk og elektronisk udstyr
  - b) at undtage materialer og komponenter i elektrisk og elektronisk udstyr fra bestemmelserne i artikel 4, stk. 1, hvis det ikke er teknisk eller videnskabeligt muligt at undgå at anvende de i samme stykke nævnte stoffer i disse materialer og komponenter, eller hvis den negative miljø- og/eller sundhedsbelastning forårsaget af substitutionsstofferne er større end de mulige miljøfordele herved

c) at slette materialer og komponenter i elektrisk og elektronisk udstyr fra bilaget, hvis det er muligt at undgå at anvende de i artikel 4, stk. 1, nævnte stoffer, forudsat at den negative miljø- og/eller sundhedsbelastning som følge af substitutionen ikke er større end de mulige miljøfordele herved.

2. Kommissionen hører producenterne af elektrisk og elektronisk udstyr, inden den ændrer bilaget efter den i stk. 1 omhandlede procedure.

Artikel 6

Revision

Kommissionen tager senest den 31. december 2003 foranstaltningerne i dette direktiv op til revision for, om nødvendigt, at tage hensyn til nye videnskabelige data.

Artikel 7

Udvalg

1. Kommissionen bistås af det ved artikel 18 i direktiv 75/442/EØF ⁽¹⁾ nedsatte udvalg.

2. Når der henvises til nærværende stykke, finder den i artikel 5 i afgørelse 1999/468/EF omhandlede forskriftsprocedure anvendelse i overensstemmelse med samme afgørelses artikel 7 og artikel 8.

⁽¹⁾ EFT L 194 af 25.7.1975, s. 39.

3. Det i artikel 5, stk. 6, i afgørelse 1999/468/EF omhandlede tidsrum er på tre måneder.

Artikel 8

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv pr. 30. juni 2004 [senest 18 måneder efter vedtagelsen]. De underretter straks Kommissionen herom.

2. Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

3. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til alle de love og administrative bestemmelser, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 9

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Artikel 10

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

BILAG

Anvendelser af bly, kviksølv, cadmium og hexavalent chrom, som er undtaget fra kravene i artikel 4 § 4

- Kviksølv i kompakt-lysstoflamper, højst 5 mg pr. lampe
- Kviksølv i lysstofrør, højst 10 mg pr. lampe
- Kviksølv i lamper, der ikke udtrykkeligt er nævnt i dette bilag
- Kviksølv i laboratorieudstyr
- Bly til strålingsbeskyttelse
- Bly i glasset til billedrør, lyspærer og lysstofrør
- Bly som legeringselement i stål med op til 0,3 vægtprocent bly, i aluminium med op til 0,4 vægtprocent bly og i kobber med op til 4 vægtprocent bly
- Bly i komponenter af elektronisk keramik
- Cadmiumoxid på overfladen af selenfotoceller
- Cadmium passivering til korrosionsbeskyttelse i specifikke anvendelser
- Cadmium, kviksølv og bly i hule katodelamper til atomabsorptionsspektroskopi og andre instrumenter til måling af tungmetaller
- Hexavalent chrom til korrosionsbeskyttelse af kulstofstål-kølesystemet i absorptionskøleskabe.

Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester

(2000/C 365 E/14)

(EØS-relevant tekst)

KOM(2000) 393 endelig udg. — 2000/0184(COD)

(Forelagt af Kommissionen den 23. august 2000)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 95,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget,

i henhold til fremgangsmåden i traktatens artikel 251, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Med det hidtidige regelsæt for telekommunikation er det lykkedes at skabe vilkår for effektiv konkurrence i telesektoren i overgangsfasen fra monopolmarked til et marked med fri konkurrence.
- (2) Den 10. marts 1999 forelagde Kommissionen en meddelelse for Europa-Parlamentet, Rådet, Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget om konvergens mellem telekommunikationssektoren, mediesektoren og informationsteknologisektoren og de lovgivningsmæssige implikationer heraf - Resultater af den offentlige høring om grønbogen ⁽¹⁾.
- (3) Den 10. november 1999 forelagde Kommissionen en meddelelse for Europa-Parlamentet, Rådet, Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget om den videre udvikling inden for radiospektrumpolitikken - Resultaterne af den offentlige høring om grønbogen ⁽²⁾.
- (4) Den 10. november 1999 forelagde Kommissionen en meddelelse for Europa-Parlamentet, Rådet, Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget om fastlæggelse af nye rammebestemmelser for elektronisk kommunikationsinfrastruktur og tilhørende tjenester — Revurdering af kommunikationslovgivningen i 1999 ⁽³⁾. I denne

meddelelse tog Kommissionen det eksisterende regelsæt for telekommunikation op til fornyet overvejelse i overensstemmelse med kravet i artikel 8 i Rådets direktiv 90/387/EØF af 28. juni 1990 om oprettelse af det indre marked for teletjenester ved gennemførelse af tilrådgighedsstilling af åbne net ONP (Open Network Provision - tilrådgighedsstilling af åbne net) ⁽⁴⁾, ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/51/EF ⁽⁵⁾. Kommissionen fremlagde desuden en række politiske forslag om nye rammebestemmelser for elektronisk kommunikationsinfrastruktur og tilhørende tjenester til offentlig høring.

- (5) Den 26. april 2000 forelagde Kommissionen en meddelelse for Europa-Parlamentet, Rådet, Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget om resultaterne af den offentlige høring om 1999-revurderingen af kommunikationslovgivningen og vejledende principper for de nye rammebestemmelser ⁽⁶⁾. Meddelelsen sammenfattede den offentlige høring og opstillede en række centrale principper for udarbejdelsen af nye rammebestemmelser for elektronisk kommunikationsinfrastruktur og tilhørende tjenester.
- (6) Det Europæiske Råd fremhævede på mødet den 23.-24. marts 2000 i Lissabon det potentiale for vækst, øget konkurrenceevne og beskæftigelse, som overgangen til en digital vidensbaseret økonomi byder på. Det understregede ikke mindst, hvor vigtigt det er for Europas erhvervsliv og borgere at have adgang til billig kommunikationsinfrastruktur i verdensklasse og til et bredt udvalg af tjenester.
- (7) Konvergens mellem tele-, medie- og IT-sektoren medfører, at alle transmissionsnet og -tjenester bør være omfattet af et fælles regelsæt. Dette regelsæt består af nærværende direktiv og fire særdirektiver: Europa-Parlamentets og Rådets direktiv [...]/EF [om tilladelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester], Europa-Parlamentets og Rådets direktiv [...]/EF [om adgang til og samtrafik mellem elektroniske kommunikationsnet og tilhørende faciliteter], Europa-Parlamentets og Rådets direktiv [...]/EF [om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester], Europa-Parlamentets og Rådets direktiv [...]/EF [om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor] og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. ... [om adgang til abonnentnet]. Det er nødvendigt at adskille reguleringen af

⁽¹⁾ KOM(1999) 108 endelig.

⁽²⁾ KOM(1999) 538 endelig.

⁽³⁾ KOM(1999) 539 endelig.

⁽⁴⁾ EFT L 192 af 24.7.1990, s. 1.

⁽⁵⁾ EFT L 295 af 29.10.1997, s. 23.

⁽⁶⁾ KOM(2000) 239 endelig.

transmission fra reguleringen af indhold. Det nye regelsæt omfatter derfor ikke indholdet af de tjenester, der leveres via elektroniske kommunikationsnet ved hjælp af elektroniske kommunikationstjenester, f.eks. indholdet af radio- og tv-udsendelser, finansielle ydelser og visse informationssamfundsydelser. Indholdet af tv-programmer er dækket af Rådets direktiv 89/552/EØF af 3. oktober 1989 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-radiospredningsvirksomhed ⁽¹⁾, ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/36/EF ⁽²⁾. Adskillelsen mellem regulering af transmission og regulering af indhold hindrer ikke, at der tages hensyn til den forbindelse, der er mellem de to områder.

- (8) Dette direktiv omfatter forbrugerudstyr til digital-tv, men ikke udstyr, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/5/EF af 9. marts 1999 om radio- og teleterminaludstyr samt gensidig anerkendelse af udstyrets overensstemmelse ⁽³⁾.
- (9) Informationssamfundstjenester er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 [om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked ⁽⁴⁾].
- (10) I overensstemmelse med traktatens artikel 14 indebærer det indre marked et område uden indre grænser med fri bevægelighed for elektroniske kommunikationstjenester.
- (11) I overensstemmelse med princippet om adskillelse af myndigheds- og driftsopgaver bør medlemsstaterne garantere den eller de nationale tilsynsmyndigheders uafhængighed, for at den (de) kan træffe upartiske afgørelser. Dette krav om uafhængighed berører hverken medlemsstaternes institutionelle autonomi og forfatningsmæssige forpligtelser eller princippet om neutralitet, for så vidt angår de ejendomsretlige ordninger i medlemsstaterne, jf. traktatens artikel 295. De nationale tilsynsmyndigheder bør være i besiddelse af alle de nødvendige ressourcer med hensyn til personale, ekspertise og økonomiske midler til at udføre deres opgaver.
- (12) Enhver, der er genstand for en national tilsynsmyndigheds afgørelse, bør kunne påklage afgørelsen til en uafhængig

instans oprettet af medlemsstaten. Klageinstansen skal kunne undersøge en sags fakta og ikke kun formalia, og den nationale tilsynsmyndigheds afgørelse opretholdes, indtil klagesagen er afgjort. Denne klageprocedure indskrænker ikke juridiske og fysiske personers rettigheder i henhold til national ret.

- (13) De nationale tilsynsmyndigheder er nødt til at indsamle oplysninger fra virksomhederne på markedet for at kunne udføre deres opgaver effektivt. Det kan også være nødvendigt at indsamle oplysninger på Kommissionens vegne, så denne kan opfylde sine forpligtelser i henhold til EF-lovgivningen. Anmodninger om oplysninger i denne forbindelse bør stå i et rimeligt forhold til formålet og bør ikke pålægge virksomhederne en urimelig byrde. De oplysninger, der indsamles af de nationale tilsynsmyndigheder, skal være offentligt tilgængelige, medmindre de er fortrolige. De nationale tilsynsmyndigheder bør have samme rettigheder og pligter, for så vidt angår fortrolighed i forbindelse med udveksling af oplysninger, som en »kompetent myndighed«, som defineret i Rådets forordning nr. 17 af 6. februar 1962: Første forordning om anvendelse af bestemmelserne i traktatens artikler 85 og 86 ⁽⁵⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1216/1999 ⁽⁶⁾.
- (14) Det er vigtigt, at de nationale tilsynsmyndigheder hører alle berørte parter om påtænkte afgørelser og tager hensyn til disse parters kommentarer, før de træffer endelig afgørelse. For at sikre, at afgørelser på nationalt plan ikke får negative følger for enhedsmarkedet eller for traktatens målsætninger, bør de nationale tilsynsmyndigheder desuden meddele visse udkast til afgørelser til Kommissionen og til andre nationale tilsynsmyndigheder, så disse får mulighed for at kommentere dem, og så Kommissionen om nødvendigt kan kræve, at disse afgørelser ændres eller udsættes. Denne procedure berører hverken anmeldelsesproceduren ifølge Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/34/EF af 22. juni 1998 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter ⁽⁷⁾, ændret ved direktiv 98/48/EF ⁽⁸⁾, eller Kommissionens særlige rettigheder i henhold til traktaten, for så vidt angår overtrædelse af EF-lovgivningen.
- (15) De nationale tilsynsmyndigheders indsats bør være baseret på et fælles sæt af målsætninger og principper. Disse målsætninger og principper bør være den eneste rettesnor for de nationale tilsynsmyndigheder, når de udfører de opgaver, de er pålagt efter nærværende rammebestemmelser.

⁽¹⁾ EFT L 298 af 17.10.1989, s. 23.

⁽²⁾ EFT L 202 af 30.7.1997, s. 60.

⁽³⁾ EFT L 91 af 7.4.1999, s. 10.

⁽⁴⁾ EFT L 178 af 17.7.2000, s. 1.

⁽⁵⁾ EFT 13 af 21.2.1962, s. 204/62.

⁽⁶⁾ EFT L 148 af 15.6.1999, s. 5.

⁽⁷⁾ EFT L 204 af 21.7.1998, s. 37.

⁽⁸⁾ EFT L 217 af 5.8.1998, s. 18.

- (16) Radiofrekvenser er en altafgørende ressource for radio-baserede elektroniske kommunikationstjenester, og for så vidt som de har forbindelse med sådanne tjenester, bør de derfor allokeres og tildeles af de nationale tilsynsmyndigheder efter gennemskuelige, ikke-diskriminerende og objektive kriterier. Det er vigtigt, at allokering og tildeling af radiofrekvenser forvaltes så effektivt som muligt, og at man afvejer hensynene til kommercielle og ikke-kommercielle anvendelser af radiospektret. Sekundærhandel med radiofrekvenser kan være et virkningsfuldt middel til at opnå en mere effektiv udnyttelse af spektret, når blot der træffes tilstrækkelige sikkerhedsforanstaltninger for at beskytte samfundsinteresser; navnlig skal der være åbenhed omkring sådanne transaktioner, og de skal overvåges af myndighederne. Europa-Parlamentets og Rådets beslutning [...] [om et regelværk for radiospektrumpolitikken i Det Europæiske Fællesskab] fastlægger rammer for harmonisering af radiofrekvensbrugen, og tiltag i medfør af nærværende direktiv bør så vidt muligt lette arbejdet i henhold til den nævnte beslutning.
- (17) Af hensyn til konkurrencen i den elektroniske kommunikationssektor er det afgørende, at der stilles nummerressourcer til rådighed på grundlag af gennemskuelige, objektive og ikke-diskriminerende kriterier. Alle elementer i de nationale nummerplaner bør forvaltes af de nationale tilsynsmyndigheder, herunder de punktkoder, der anvendes i netadressering. Hvor der opstår behov for harmonisering af nummerressourcer i Fællesskabet, bør en sådan gennemføres af Kommissionen i kraft af dennes gennemførelsesbeføjelser. Det er en altafgørende forudsætning for et enhedsmarked, at slutbrugere kan benytte alle nummerressourcer i EF. Slutbrugere bør således kunne benytte alle numre til frikaldstjenester, særtjenester med overtaksering og andre ikke-geografiske numre, undtagen hvor den kaldte abonnent af forretningsmæssige grunde har valgt at begrænse adgangen fra visse geografiske områder. De takster, der opkræves for opkald, der har oprindelse uden for en medlemsstats grænser, behøver ikke være de samme som for opkald, der foretages inden for medlemsstatens grænser. Hvis man skal opfylde behovet for numre i Europa, fremme udbuddet af tværeuropæiske og nye tjenester og tage hensyn til globaliseringen og synergien på markedet for elektronisk kommunikation, er det nødvendigt at koordinere de nationale synspunkter i overensstemmelse med traktaten i internationale organisationer og fora, hvor der træffes beslutninger om nummereringsforhold.
- (18) Der bør anvendes hurtige, ikke-diskriminerende procedurer for indrømmelse af anlægsrettigheder for at skabe vilkår for en retfærdig og effektiv konkurrence. Dette direktiv berører ikke medlemsstaternes lovgivning om ekspropriering af ejendom.
- (19) Fælles brug af faciliteter kan være en fordel på baggrund af byplanmæssige, sundhedsmæssige eller miljømæssige hensyn, og de nationale tilsynsmyndigheder bør derfor tilskynde hertil med frivillige ordninger. I visse tilfælde kan det være nødvendigt at foreskrive obligatorisk fælles brug af faciliteter, men dette bør først ske, efter at der er afholdt en komplet, offentlig høring.
- (20) I visse tilfælde er det nødvendigt at fastsætte en række forpligtelser på forhånd for at sikre konkurrence på markedet. Begrebet stærk markedsposition i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/33/EF om samtrafik på teleområdet med henblik på at sikre forsyningspligtigheder og interoperabilitet ved anvendelse af ONP-principperne ⁽¹⁾, ændret ved direktiv 98/61/EF ⁽²⁾, har vist sig nyttigt i de indledende faser af liberaliseringen som grundlag for fastlæggelse af forhåndsforpligtelser, men definitionen af begrebet må nu tilpasses efter de mere komplekse og dynamiske markeder, og den ændres derfor, baseret på begrebet dominans således som defineret i EF-Domstolens og Førsteinstansrettens retspraksis. Bortset fra tilfælde, der hidrører fra Fællesskabets og medlemsstaternes internationale forpligtelser, er det kun rimeligt at fastlægge forhåndsforpligtelser for at sikre en effektiv konkurrence, når de pålægges virksomheder, hvis infrastruktur er finansieret på grundlag af særlige eller eksklusive rettigheder på områder, hvor der er retlige, tekniske eller økonomiske hindringer for adgang til markedet, navnlig hvor der skal opbygges netinfrastruktur, eller når de pålægges vertikalt integrerede foretagender, der ejer eller driver netinfrastruktur til levering af tjenester til kunderne, og også selv leverer tjenester via denne infrastruktur, som deres konkurrenter nødvendigvis må have adgang til.
- (21) Det er vigtigt, at retsfor skrifterne kun bør indeholde sådanne forpligtelser, hvor der ikke er effektiv konkurrence, og hvor midlerne i medlemsstatens eller EF's konkurrencelovgivning ikke er tilstrækkelige til at løse problemet. Derfor må Kommissionen opstille retningslinjer på EF-plan for, hvordan de nationale tilsynsmyndigheder vurderer, om konkurrencen på et givet marked er effektiv, og om en organisation har en stærk markedsposition. Disse retningslinjer skal også komme ind på spørgsmålet om nye, fremspirende markeder, hvor den førende organisation på markedet sandsynligvis har en betydelig markedsandel, men ikke bør pålægges urimelige forpligtelser. Det er nødvendigt, at de nationale tilsynsmyndigheder samarbejder med hinanden, hvor det pågældende marked viser sig at være tværnationalt.
- (22) EF og medlemsstaterne har indgået forpligtelser i Verdenshandelsorganisationen (WTO) vedrørende standarder og med hensyn til regelsættet for telenet og -tjenester.

⁽¹⁾ EFT L 199 af 26.7.1997, s. 32.

⁽²⁾ EFT L 268 af 3.10.1998, s. 37.

- (23) Standardisering bør primært være en markedsstyret proces. Der kan dog stadig være tilfælde, hvor det er hensigtsmæssigt at kræve, at bestemte standarder overholdes på EF-plan for at sikre interoperabilitet på enhedsmarkedet. På nationalt plan er medlemsstaterne undergivet bestemmelserne i direktiv 98/34/EF. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/47/EF af 24. oktober 1995 om standarder for transmission af tv-signaler⁽¹⁾ kræver ikke, at der anvendes bestemte digital-tv-transmissionssystemer og -tjenester. Gennem Den Europæiske Gruppe vedrørende Digital Tv-transmission har de europæiske virksomheder udviklet en familie af tv-transmissionssystemer, der er blevet standardiseret af det Europæiske Institut for Telestandarder (ETSI) og har fået status som rekommandationer fra Den Internationale Telekommunikationsunion.
- (24) Hvis der opstår uenighed mellem organisationer i én medlemsstat på et område, der er omfattet af dette direktiv eller særforanstaltningerne, bør den skadelidte part kunne henvende sig til den nationale tilsynsmyndighed for at få afgjort tvisten. De nationale tilsynsmyndigheder bør kunne påtvinge parterne en løsning.
- (25) Ud over den klageadgang, der indgår i medlemsstaternes og EF's lovgivning, er der brug for en simpel procedure til afgørelse af tvister, som omfatter parter i forskellige medlemsstater, eftersom sådanne tvister falder uden for de enkelte nationale tilsynsmyndigheders beføjelser. Denne procedure, der skal iværksættes på anmodning af den ene eller den anden af de stridende parter, men med alle parters samtykke, bør være hurtigtvirkende, billig og gennemskuelig. Hvis Kommissionen beslutter at nedsætte en arbejdsgruppe til at bistå med at bilægge tvister mellem parter i forskellige medlemsstater, bør den sikre, at gruppens medlemmer er uafhængige af de involverede parter.
- (26) ONP-udvalget, der er nedsat i henhold til artikel 9 i direktiv 90/387/EØF, og Licensudvalget, der er nedsat i henhold til artikel 14 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/13/EF af 10. april 1997 om ensartede principper for generelle tilladelser og individuelle tilladelser for teletjenester⁽²⁾, bør afløses af et enkelt udvalg.
- (27) De nationale tilsynsmyndigheder og de nationale konkurrencemyndigheder bør have ret til at udveksle oplysninger, så de kan samarbejde fuldt ud med hinanden.
- (28) Der bør nedsættes en arbejdsgruppe på højt plan bestående af repræsentanter for de nationale tilsynsmyndigheder. Denne gruppes primære funktion bør være at bistå Kommissionen med at sikre, at dette direktiv og særforanstaltningerne anvendes ensartet, så der bliver overensstemmelse mellem praksis i de forskellige medlemsstater. Der kan oprettes ekspertgrupper til at
- drøfte bestemte spørgsmål, f.eks. i tilknytning til forbrugerbeskyttelse.
- (29) Bestemmelserne i dette direktiv bør med jævne mellemrum tages op til fornyet overvejelse, særlig med henblik på at tage stilling til, om der er behov for ændringer i lyset af udviklingen i de teknologiske vilkår og markedsvilkårene.
- (30) I overensstemmelse med artikel 2 i Rådets afgørelse af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen⁽³⁾, bør de foranstaltninger, der er nødvendige for gennemførelsen af dette direktiv, vedtages enten efter rådgivningsproceduren, jf. artikel 3 i den nævnte afgørelse, eller efter forskriftsproceduren, jf. afgørelsens artikel 5, afhængigt af hvad der er mest hensigtsmæssigt.
- (31) Målsætningen om at skabe harmoniserede rammer for regulering af elektroniske kommunikationstjenester, elektroniske kommunikationsnet og tilhørende faciliteter kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne; i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet og proportionalitetsprincippet, således som fastlagt i traktatens artikel 5, gennemføres målsætningen derfor bedre på fællesskabsplan. Direktivet begrænser sig til det omfang, der er nødvendigt for at nå målene, og går ikke ud over, hvad der er nødvendigt for dette formål.
- (32) Følgende direktiver og beslutninger bør ophæves:
- Direktiv 90/387/EØF
  - Rådets beslutning 91/396/EØF af 29. juli 1991 om indførelse af et fælleseuropæisk alarmnummer⁽⁴⁾.
  - Rådets direktiv 92/44/EØF af 5. juni 1992 om etablering af ONP-vilkår for faste kredsløb⁽⁵⁾, senest ændret ved Kommissionens beslutning 98/80/EF⁽⁶⁾
  - Rådets beslutning 92/264/EØF af 11. maj 1992 om indførelse i Fællesskabet af et fælles præfiks for telefonopkald til udlandet⁽⁷⁾
  - Direktiv 95/47/EF
  - Direktiv 97/13/EF
  - Direktiv 97/33/EF

(1) EFT L 281 af 23.11.1995, s. 51.

(2) EFT L 117 af 7.5.1997, s. 15.

(3) EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

(4) EFT L 217 af 6.8.1991, s. 31.

(5) EFT L 165 af 19.6.1992, s. 27.

(6) EFT L 14 af 20.1.1998, s. 27.

(7) EFT L 137 af 20.5.1992, s. 21.

- Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/66/EF af 15. december 1997 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred inden for telesektoren ⁽¹⁾
- Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/10/EF af 26. februar 1998 om ONP-vilkår for taletelefonitjenesten og om udbud af forsyningspligtigheder på teleområdet under konkurrenceforhold ⁽²⁾ —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

KAPITEL I

ANVENDELSESOMRÅDE, MÅL OG DEFINITIONER

Artikel 1

Anvendelsesområde og formål

1. Dette direktiv fastlægger harmoniserede rammer for regulering af elektroniske kommunikationstjenester, elektroniske kommunikationsnet og tilhørende faciliteter. Det definerer de nationale tilsynsmyndigheders opgaver og opstiller en række procedurer, der skal sikre, at rammebestemmelserne anvendes ensartet i hele EF.
2. Dette direktiv og særforanstaltningerne indskrænker ikke de forpligtelser, der er pålagt ved national ret i overensstemmelse med EF-lovgivningen eller ved EF-lovgivning, for så vidt angår ydelser, der leveres via elektroniske kommunikationsnet og -tjenester.
3. Dette direktiv indskrænker ikke anvendelsen af bestemmelserne i direktiv 1999/5/EF.

Artikel 2

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- a) »elektronisk kommunikationsnet«: transmissionssystemer og, hvor det er relevant, koblings- og dirigeringsudstyr og andre ressourcer, som giver mulighed for at overføre signaler ved hjælp af trådforbindelse, radiobølger, lyslederteknik eller andre elektromagnetiske midler, herunder satellitnet, jordbaserede fastnet (kredsløbs- og pakkekoblede, herunder Internettet) og mobilnet, net, som anvendes til radio- og tv-spredning samt kabel-tv-net, uanset hvilken type information der overføres
- b) »elektronisk kommunikationstjeneste«: en tjeneste, som ydes mod betaling, og som udelukkende eller overvejende består i fremføring og dirigering af signaler via elektroniske kommunikationsnet, herunder telekommunikationstjenester og transmissionstjenester på net, der anvendes til radio- og tv-spredning, men ikke tjenester, der består i at levere indhold eller udøve redaktionel kontrol over indhold, som fremføres via elektroniske kommunikationsnet og tjenester
- c) »offentligt kommunikationsnet«: et elektronisk kommunikationsnet, som udelukkende eller overvejende bruges til udbud af offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester
- d) »tilhørende faciliteter«: de faciliteter, der er knyttet til et elektronisk kommunikationsnet og/eller en elektronisk kommunikationstjeneste, og som der skal være adgang til, for at der kan udbydes elektroniske kommunikationstjenester under konkurrenceforhold og på lige vilkår
- e) »national tilsynsmyndighed«: den eller de instanser, der af en medlemsstat har fået til opgave at varetage de myndighedsopgaver, der tildeles i dette direktiv og særforanstaltningerne
- f) »bruger«: en juridisk eller fysisk person, der anvender eller anmoder om offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester
- g) »forbruger«: enhver fysisk person, der bruger en offentligt tilgængelig elektronisk kommunikationstjeneste til formål, der ikke står i forbindelse med vedkommendes erhverv, forretning eller profession
- h) »forsyningspligtigheder«: et nærmere bestemt sæt af tjenester, således som defineret i direktivet om [forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester], af en given kvalitet, hvortil alle brugere, uanset deres geografiske placering, har adgang til en pris, der er rimelig efter nationale forhold
- i) »abonnent«: en fysisk eller juridisk person, som har indgået en aftale med en udbyder af offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester om levering af sådanne tjenester
- j) »særforanstaltninger« : direktiv 2000/.../EF [om tilladelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester], direktiv 2000/.../EF [om adgang til og samtrafik mellem elektroniske kommunikationsnet og tilhørende faciliteter], direktiv 2000/.../EF [om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester], direktiv 2000/.../EF [om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor] og forordning (EF) nr. .../... [om adgang til abonnentnet]
- k) »Kommunikationspolitisk Udvalg«: det udvalg, der er nedsat i henhold til artikel 19
- l) »Kommunikationspolitisk Arbejdsgruppe på Højt Plan«: den gruppe, der er nedsat i henhold til artikel 21.

⁽¹⁾ EFT L 24 af 30.1.1998, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 101 af 1.4.1998, s. 24.

KAPITEL II

NATIONALE TILSYNSMYNDIGHEDER

Artikel 3

Nationale tilsynsmyndigheder

1. Medlemsstaterne sikrer, at hver af de opgaver, der tildeles de nationale tilsynsmyndigheder i dette direktiv og særforanstaltningerne, varetages af et kompetent organ.

2. Medlemsstaterne garanterer de nationale tilsynsmyndigheders uafhængighed ved at sikre, at de nationale tilsynsmyndigheder er juridisk adskilt fra og funktionelt uafhængige af alle organisationer, der udbyder elektroniske kommunikationsnet, elektronisk kommunikationudstyr eller elektroniske kommunikationstjenester. Medlemsstater, som bevarer ejerskab til eller kontrol over organisationer, der stiller elektroniske kommunikationsnet og/eller -tjenester til rådighed, sikrer, at der er fuldstændig og effektiv strukturel adskillelse mellem myndighedsopgaverne og de aktiviteter, der er knyttet til ejerskabet eller kontrollen.

3. Medlemsstaterne sikrer, at de nationale tilsynsmyndigheder udøver deres beføjelser upartisk og på en gennemskuelig måde.

4. Medlemsstaterne offentliggør, hvilke opgaver der udføres af de nationale tilsynsmyndigheder, på en let tilgængelig måde, navnlig hvor disse opgaver er fordelt på flere organer. Medlemsstaterne offentliggør desuden procedurerne for høring og samarbejde om spørgsmål af fælles interesse mellem de nationale tilsynsmyndigheder indbyrdes og mellem disse myndigheder og de nationale myndigheder, der er ansvarlige for gennemførelsen af konkurrencelovgivningen, og de nationale myndigheder, der er ansvarlige for gennemførelsen af forbrugerlovgivningen. Medlemsstaterne sikrer, at de forskellige myndigheders opgaver ikke overlapper hinanden.

5. De nationale tilsynsmyndigheder og de nationale konkurrencemyndigheder har ret til at udveksle oplysninger. For at lette samarbejdet og gensidig udveksling af oplysninger har de nationale tilsynsmyndigheder samme rettigheder og pligter, for så vidt angår fortrolighed i forbindelse med udveksling af oplysninger, som en »kompetent myndighed«, som defineret i forordning nr. 17.

6. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen, hvilke nationale tilsynsmyndigheder der har fået tildelt opgaver i henhold til dette direktiv og særforanstaltningerne, og hvilke ansvarsområder disse myndigheder hver især har fået tildelt.

Artikel 4

Klageadgang

1. Medlemsstaterne sikrer, at der på nationalt plan findes en mekanisme, hvorigennem en bruger eller en virksomhed, der

udbyder elektroniske kommunikationsnet og/eller -tjenester kan påklage en afgørelse fra en national tilsynsmyndighed til en instans, der er uafhængig af regeringen og af den berørte nationale tilsynsmyndighed. Appellinstansen skal kunne vurdere sagens fakta, og ikke kun den procedure, hvorefter afgørelsen blev truffet. Indtil klagesagen er afgjort, står den afgørelse, som den national tilsynsmyndighed har truffet, ved magt.

2. Medlemsstaterne sikrer, at klageinstansernes afgørelser, kan gennemtvinges.

3. Hvor klageinstansen ikke har domstolskarakter, skal dens afgørelser altid begrundes skriftligt. I sådanne tilfælde skal dens afgørelser desuden kunne indklages for en ret.

4. Med hensyn til udnævnelsesmyndighed, embedsperiode og afskedigelse skal medlemmer af klageinstansen udnævnes og fratræde deres stilling på samme vilkår som dommere. Mindst formanden for klageinstansen skal have samme juridiske og erhvervsferfarmsmæssige kvalifikationer som en dommer. Den uafhængige myndighed træffer sine afgørelser efter en procedure, hvorunder begge parter høres, og afgørelserne skal gøres retligt bindende ved midler, der fastlægges af hver medlemsstat.

Artikel 5

Informationsudveksling

1. Medlemsstaterne sikrer, at virksomheder, der udbyder elektroniske kommunikationsnet og -tjenester, forelægger de nationale tilsynsmyndigheder alle nødvendige oplysninger for at sikre, at EF-retten overholdes. De oplysninger, som den nationale tilsynsmyndighed udbeder sig, skal stå i et rimeligt forhold til opgaven. Den nationale tilsynsmyndighed skal begrunde sin anmodning om oplysninger.

2. Medlemsstaterne sikrer, at nationale tilsynsmyndigheder efter anmodning forelægger Kommissionen de oplysninger, der er nødvendige for, at den kan udføre sine traktatmæssige opgaver. De oplysninger, som Kommissionen udbeder sig, skal stå i et rimeligt forhold til opgaverne. Kommissionen stiller i givet fald oplysninger, der er fremsendt til én national tilsynsmyndighed, til rådighed for en anden i samme eller en anden medlemsstat. Oplysninger, der er forelagt i fortrolighed, behandles fortroligt af Kommissionen og de berørte nationale tilsynsmyndigheder.

3. Medlemsstaterne sikrer, at de nationale tilsynsmyndigheder i overensstemmelse med nationale regler om offentlighed i forvaltningen og med forbehold af EF's og de enkelte medlemsstaters regler om fortrolig behandling af forretningsoplysninger offentliggør oplysninger, der kan bidrage til at markedet bliver åbent og konkurrencepræget.

4. De nationale tilsynsmyndigheder offentliggør vilkårene for offentlighedens aktindsigt, jf. stk. 3, herunder detaljerede retningslinjer og procedurer for, hvordan man får aktindsigt. Ethvert afslag på aktindsigt skal begrundes og offentliggøres.

Artikel 6

Høring og gennemskuelse

1. Medlemsstaterne sikrer, at de nationale tilsynsmyndigheder giver berørte parter mulighed for med rimelig frist at fremsætte bemærkninger til foranstaltninger, som de har til hensigt at træffe på grundlag af dette direktiv eller særforanstaltningerne. De nationale tilsynsmyndigheder offentliggør deres nationale høringsprocedurer.

2. Når en national tilsynsmyndighed har til hensigt at træffe foranstaltninger i henhold til artikel 8 eller artikel 14, stk. 4 og 5, i nærværende direktiv eller artikel 8, stk. 2, i direktiv 2000/.../EF [om adgang til og samtrafik mellem elektroniske kommunikationsnet og tilhørende faciliteter], sender den Kommissionen og de nationale tilsynsmyndigheder i andre medlemsstater udkastet til foranstaltning sammen med det ræsonnement, der ligger bag foranstaltningen. De andre nationale tilsynsmyndigheder kan fremsætte bemærkninger til udkastet over for den pågældende nationale tilsynsmyndighed inden for samme høringsfrist som fastsat i henhold til stk. 1.

3. Den pågældende nationale tilsynsmyndighed tager i videst mulig udstrækning hensyn til bemærkningerne fra de andre nationale tilsynsmyndigheder og sender straks det udkast, der bliver resultatet, til Kommissionen.

4. Foranstaltningen får virkning en måned, efter at udkastet er sendt til Kommissionen som anført i stk. 3, medmindre Kommissionen meddeler den pågældende nationale tilsynsmyndighed, at den nærer alvorlig tvivl om foranstaltningens forenelighed med EF-retten, og særlig med artikel 7. I sidstnævnte tilfælde får den først virkning efter yderligere to måneder. I den periode skal Kommissionen træffe endelig afgørelse og om nødvendigt forlange, at den pågældende nationale tilsynsmyndighed ændrer udkastet til foranstaltning eller trækker det tilbage. Træffer Kommissionen ikke afgørelse, inden perioden er udløbet, kan den nationale tilsynsmyndighed vedtage foranstaltningen.

5. Hvor en national tilsynsmyndighed undtagelsesvis mener, at omstændighederne kræver hurtig handling for at sikre konkurrencen og beskytte brugernes interesser, kan den afvige fra proceduren i stk. 1-4 og vedtage foranstaltningerne med det samme. Den skal straks sende Kommissionen og de andre nationale tilsynsmyndigheder de vedtagne foranstaltninger og alle deres begrundelser. Kommissionen kontrollerer, om foranstaltningerne er forenelige med EF-retten, og særlig med artikel 7. Om nødvendigt forlanger Kommissionen, at den nationale tilsynsmyndighed ændrer eller ophæver foranstaltningerne.

6. Undlader Kommissionen at handle i henhold til stk. 4 og 5, er dens ret til at gribe ind i medfør af traktatens artikel 226 over for enhver afgørelse eller foranstaltning truffet af en national tilsynsmyndighed ikke dermed forskertset eller på nogen måde begrænset.

KAPITEL III

NATIONALE TILSYNSMYNDIGHEDER

Artikel 7

Politiske mål og reguleringsprincipper

1. Medlemsstaterne sikrer, at de nationale tilsynsmyndigheder under udførelsen af de reguleringsopgaver, de tillægges ved dette direktiv og i særforanstaltningerne, træffer alle rimelige foranstaltninger, som udelukkende sigter mod målene i stk. 2, 3 og 4. Foranstaltningerne skal stå i et rimeligt forhold til disse mål.

Medlemsstaterne sikrer, at de nationale tilsynsmyndigheder under udførelsen af de reguleringsopgaver, de tillægges ved dette direktiv og særforanstaltningerne, særlig hvor det drejer sig om at sikre fair konkurrence, tager videst muligt hensyn til reguleringsbehovet og til behovet for, at reguleringen er teknologineutral, dvs. at den hverken fremtvinger eller diskriminerer til fordel for anvendelse af en bestemt type teknologi.

2. De nationale tilsynsmyndigheder skal fremme et åbent og konkurrencebaseret marked for elektroniske kommunikationsnet, elektroniske kommunikationstjenester og dertil hørende faciliteter ved:

- a) at sikre, at brugerne får maksimalt udbytte i form af valgmuligheder, priser, kvalitet og pris/kvalitetsforhold
- b) at sikre, at sektoren for elektronisk kommunikation er fri for konkurrenceforvriddning eller -begrænsning
- c) at tilskynde til effektiv investering i infrastruktur
- d) at sikre effektiv allokering og tildeling af radiofrekvenser.

3. De nationale tilsynsmyndigheder bidrager til udviklingen af det indre marked ved:

- a) at fjerne tilbageværende hindringer for udbud af elektroniske kommunikationsnet, dertil hørende faciliteter og elektroniske kommunikationstjenester på europæisk plan
- b) at anspore til oprettelse og udbygning af transeuropæiske net og interoperabilitet i tværopæiske tjenester

c) at sikre, at virksomheder, der udbyder elektroniske kommunikationsnet og -tjenester, behandles lige under ensartede omstændigheder.

4. De nationale tilsynsmyndigheder skal fremme europæiske borgeres interesser ved:

a) at sikre, at alle borgere til rimelige priser har adgang til de forsyningspligtigheder, der er anført i direktiv 2000/.../EF [forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester]

b) at sikre forbrugerne en god beskyttelse i deres kontakt med leverandørerne, navnlig ved at sikre, at de har adgang til enkle og billige procedurer for bilæggelse af tvister

c) at sikre en god beskyttelse af personoplysninger og privatlivets fred

d) at kræve, at takster og vilkår for brug af offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester er gennemskuelige

e) at tilgodese behovene hos særlige sociale grupper, især handicappede brugere.

Artikel 8

Frekvensadministration

1. Medlemsstaterne sikrer, at radiofrekvenser til elektroniske kommunikationstjenester forvaltes effektivt på deres område. De sikrer, at de nationale tilsynsmyndigheders allokering og tildeling af frekvenser bygger på objektive, gennemskuelige, ikke-diskriminerende og forholdsmæssigt afpassede kriterier.

2. De nationale tilsynsmyndigheder skal fremme harmonisering af frekvensanvendelsen i Fællesskabet på en måde, der tilgodeser nødvendigheden af, at spektret udnyttes effektivt.

3. De nationale tilsynsmyndigheder kan benytte auktioner eller administrativ prissætning af radiofrekvenser med målene i artikel 7 for øje.

4. Medlemsstaterne må kun tillade virksomheder at handle indbyrdes med brugsret til radiofrekvenser, når de nationale tilsynsmyndigheder har tildelt disse rettigheder ved auktion. Beslutninger om at tillade handel med sådanne brugsrettigheder til bestemte frekvensbånd skal træffes efter proceduren i artikel 6.

5. Medlemsstaterne sikrer, at en virksomhed, der agter at handle med brugsrettigheder til radiofrekvenser, orienterer den nationale tilsynsmyndighed, der står for frekvenstildelingen, om sin hensigt, og at eventuelle salg finder sted under denne myndigheds tilsyn og med dens samtykke. De nationale tilsyns-

myndigheder sikrer, at berørte parter er orienteret om et påtænkt salg af brugsret til radiofrekvenser, så de har mulighed for at byde på sådanne brugsrettigheder. De nationale tilsynsmyndigheder sikrer, at konkurrencen ikke fordrejes som følge af en sådan handel. Hvor man har harmoniseret anvendelsen af radiofrekvenser på grundlag af beslutningen 2000/.../EF [om et regelværk for radiospektrumpolitikken i Det Europæiske Fællesskab] eller andre EF-foranstaltninger, må en sådan handel ikke medføre ændret anvendelse af de pågældende frekvenser.

6. Brugsret til radiofrekvenser allokeres efter proceduren i artikel 6.

Artikel 9

Forvaltning af numre, navne og adresser

1. Medlemsstaterne sikrer, at de nationale tilsynsmyndigheder kontrollerer allokeringen og tildelingen af alle nationale nummerressourcer og forvaltningen af den nationale nummerplan. Medlemsstaterne sikrer, at der stilles tilstrækkelig mange numre og nummerserier til rådighed for alle offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester.

2. De nationale tilsynsmyndigheder sikrer, at nummerplaner og -procedurer administreres således, at alle virksomheder, der udbyder offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester, behandles lige. Medlemsstaterne sikrer navnlig, at en organisation, som har fået tildelt en nummerserie, ikke diskriminerer andre udbydere af elektroniske kommunikationstjenester med hensyn til nummersekvenser, der giver adgang til deres tjenester.

3. Medlemsstaterne sikrer, at de nationale nummerplaner og alle senere tillæg og ændringer offentliggøres, med hensynet til statens sikkerhed som eneste begrænsning.

4. De nationale tilsynsmyndigheder skal fremme harmoniseringen af nummerressourcerne i Fællesskabet, hvor det er nødvendigt for at fremme udviklingen af tværeuropæiske tjenester. Sådanne harmoniseringstiltag skal gennemføres efter proceduren i artikel 19, stk. 2.

5. De nationale tilsynsmyndigheder sikrer, at brugere fra andre medlemsstater kan kalde ikke-geografiske numre i deres område, undtagen når den kaldte abonnent af forretningsmæssige grunde har valgt at begrænse adgangen for opkald fra bestemte geografiske områder.

6. For at sikre fuld global interoperabilitet mellem tjenester, tager Fællesskabet alle nødvendige skridt til at samordne medlemsstaternes standpunkter i internationale organisationer og fora, hvor der træffes afgørelser i spørgsmål vedrørende numre, navne og adresser på elektroniske kommunikationsnet og -tjenester.

Artikel 10

Anlægsrettigheder

1. Medlemsstaterne sikrer, at de procedurer, der benyttes til at indrømme rettigheder til at installere faciliteter på, over eller under offentlig eller privat ejendom, kan benyttes af alle udbydere af offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationsnet på grundlag af gennemskuelige og offentligt tilgængelige vilkår, som anvendes uden forskelsbehandling og uden forsinkelse.

2. Medlemsstaterne sikrer, at myndighedsopgaver og aktiviteter, der er knyttet til ejerskab af eller kontrol over virksomheder, der driver elektroniske kommunikationsnet og/eller -tjenester, adskilles fuldstændigt og effektivt hos lokale myndigheder, som bevarer denne form for ejerskab eller kontrol.

Artikel 11

Samhusning og fælles brug af faciliteter

1. Hvis en organisation, der udbyder elektroniske kommunikationsnet, i henhold til national lovgivning har tilladelse til at installere faciliteter på, over eller under offentlig eller privat grund, eller kan få eksproprieret eller tillagt ejendom til sådanne formål, tilstræber de nationale tilsynsmyndigheder, at sådanne faciliteter og/eller sådan ejendom kan gøres til genstand for fælles brug med andre organisationer, som udbyder offentlige teletjenester, navnlig hvis væsentlige krav hindrer andre organisationer i at få adgang til realistiske alternativer.

2. Aftaler om samhusning eller fælles brug af faciliteter indgås sædvanligvis ved handelsaftaler eller tekniske aftaler mellem de berørte parter. Den nationale tilsynsmyndighed kan gribe ind, hvor dette er nødvendigt for at mægle i tvister, jf. artikel 17.

3. Medlemsstaterne kan kun påbyde ordninger om fælles brug af faciliteter eller ejendom (herunder fysisk samhusning), hvis der er afholdt offentlig høring af passende varighed, hvor alle interesserede parter har haft mulighed for at fremlægge deres synspunkter. Sådanne ordninger kan f.eks. også omfatte bestemmelser om fordeling af omkostningerne ved fælles brug af faciliteter og/eller ejendom.

Artikel 12

Regnskabsaflæggelse og regnskabsmæssig adskillelse

1. Medlemsstaterne stiller krav om, at virksomheder, der udbyder elektroniske kommunikationsnet eller offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester og nyder særlige eller eksklusive rettigheder til at udbyde tjenester i andre sektorer i samme eller en anden medlemsstat:

a) fører særskilte regnskaber for aktiviteter, der vedrører udbud af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester, i samme omfang, som det ville blive forlangt, hvis det var retligt uafhængige selskaber, der varetog aktiviteterne, således at

det er muligt at identificere alle de udgifts- og indtægtselementer, som er forbundet med selskabernes aktiviteter vedrørende udbud af elektroniske kommunikationsnet og -tjenester, med angivelse af beregningsgrundlag og detaljeret redegørelse for de anvendte metoder, herunder en specificeret opgørelse over anlægsaktiver og strukturomkostninger, eller

b) er organiseret, så aktiviteterne vedrørende udbud af elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester er udskilt strukturelt.

En medlemsstat kan vælge ikke at stille kravene i første afsnit over for virksomheder, hvis årlige omsætning inden for aktiviteter vedrørende elektroniske kommunikationsnet og -tjenester i medlemsstaterne er mindre end 50 mio. EUR.

2. Virksomheder, som udbyder offentlige kommunikationsnet eller offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester, skal efter anmodning fra deres nationale tilsynsmyndighed forelægge regnskabsoplysninger hurtigt og med den forlangte detaljeringsgrad. De nationale tilsynsmyndigheder kan offentliggøre oplysninger, som kan medvirke til at markedet bliver åbent og konkurrencebaseret, idet der dog skal tages hensyn til EF's og de enkelte medlemsstaters regler om fortrolig behandling af forretningsoplysninger.

3. Virksomheder, der udbyder offentlige kommunikationsnet eller offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester, skal udarbejde regnskaber, lade dem revidere og offentliggøre dem. Revisionen skal foretages efter gældende regler i EF og medlemsstaten. Dette krav gælder også særskilte regnskaber, jf. stk. 1, litra a).

KAPITEL IV

GENERELLE BESTEMMELSER

Artikel 13

Stærk markedsposition

1. Stk. 2 og 3 gælder i de tilfælde, hvor de nationale tilsynsmyndigheder ifølge særforanstaltningerne skal afgøre, om operatører har en stærk markedsposition.

2. En virksomhed anses for at have en stærk markedsposition, hvis den enten alene eller i fællesskab med andre økonomisk står så stærkt, at den har magt til i væsentlig grad at fastlægge sin adfærd uden hensyntagen til konkurrenter, kunder og i sidste ende forbrugerne.

3. Når en virksomhed har en stærk position på et bestemt marked, kan den også anses for at have en stærk position på et nært beslægtet marked i tilfælde, hvor forbindelserne mellem de to markeder tillader, at styrken på det ene marked udnyttes på det andet marked og dermed yderligere styrker virksomhedens markedsposition.

Artikel 14

Markedsanalyse

1. Efter gennem Kommunikationspolitisk Arbejdsgruppe på Højt Plan at have hørt de nationale tilsynsmyndigheder, vedtager Kommissionen en beslutning rettet til medlemsstaterne om relevante produkt- og tjenestemarkeder (herefter benævnt »beslutningen«). Beslutningen skal udpege de markeder for produkter og tjenester i sektoren for elektronisk kommunikation, hvor der kunne herske sådanne forhold, at der er grund til at indføre forpligtelser som anført i særforanstaltningerne, uden at muligheden for i særlige tilfælde at udpege markeder i henhold til konkurrenceretlige bestemmelser derved indskrænkes. Kommissionen offentliggør også retningslinjer for markedsanalyse og for, hvordan en stærk markedsposition beregnes (herefter benævnt »retningslinjerne«).

Kommissionen kan i beslutningen anføre, hvilke markeder der er transnationale. De berørte nationale tilsynsmyndigheder skal udføre analysen af sådanne markeder i fællesskab og samordne deres vedtagelse af eventuelle forskrifter med pålæg af forpligtelser i henhold til stk. 2, 4 og 5.

De nationale tilsynsmyndigheder skal indhente Kommissionens forudgående samtykke, før de peger på andre markeder end dem, der er udpeget i beslutningen, og før de i retsforskrifter indfører sektorspecifikke forpligtelser på andre markeder end dem, der er udpeget i beslutningen.

Kommissionen revurderer regelmæssigt beslutningen.

2. Senest to måneder efter, at beslutningen er vedtaget eller ajourført, skal de nationale tilsynsmyndigheder analysere de produkt- og tjenestemarkeder, der er anført i beslutningen i overensstemmelse med retningslinjerne. Medlemsstaterne sikrer, at de nationale konkurrencemyndigheder medvirker til analysen i fuldt omfang. Den national tilsynsmyndigheds analyse af hvert marked offentliggøres.

3. Når nationale tilsynsmyndigheder i henhold til artikel 16, 25 eller 27 i direktiv 2000/.../EF [om forsyningspligtigheder og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester] eller artikel 7 eller 8 i direktiv 2000/.../EF [om adgang til og samtrafik mellem elektroniske kommunikationsnet og tilhørende faciliteter] skal afgøre om forpligtelser for virksomheder skal indføres, opretholdes eller trækkes tilbage, træffer de på grundlag af deres markedsanalyse som anført i stk. 2 og ved anvendelse af retningslinjerne afgørelse, om der inden for et bestemt geografisk område er effektiv konkurrence på et marked, der er udpeget i beslutningen.

4. Konkluderer en national tilsynsmyndighed, at der er effektiv konkurrence på markedet, må den ikke indføre eller opretholde retsforskrifter med sektorspecifikke forpligtelser som anført i særforanstaltningerne. Hvis der i forvejen findes retsforskrifter med sektorspecifikke forpligtelser, skal den trække sådanne forpligtelser for virksomheder på det pågældende marked tilbage. Parter, der berøres af en sådan

tilbagetrækning af forpligtelser, skal underrettes om tilbagetrækningen i passende tid i forvejen.

5. Hvor en national tilsynsmyndighed på grundlag af retningslinjerne fastslår, at der inden for et bestemt geografisk område ikke er effektiv konkurrence på et marked, der er udpeget i beslutningen, indfører den sektorspecifikke forpligtelser som anført i særdirektiverne eller opretholder sådanne forpligtelser, hvis de findes i forvejen.

6. Foranstaltninger, der træffes i henhold til stk. 4 og 5, vedtages efter proceduren i artikel 6.

Artikel 15

Standardisering

1. Kommissionen udarbejder og offentliggør i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* en liste over standarder, som skal danne grundlag for tilskyndelse til harmoniseret udbud af elektroniske kommunikationsnet, elektroniske kommunikationstjenester og dertil hørende faciliteter. Efter proceduren i artikel 19, stk. 2, kan Kommissionen om nødvendigt anmode europæiske standardiseringsorganisationer om at udarbejde standarder.

2. Medlemsstaterne ansporer til anvendelse af standarder og/eller specifikationer som omhandlet i stk. 1 til udbud af tjenester, tekniske grænseflader og/eller netfunktioner, i det omfang det er strengt nødvendigt for at sikre interoperabilitet og øge brugernes valgmuligheder.

Så længe der ikke er offentliggjort standarder og/eller specifikationer som anført i stk. 1, tilskynder medlemsstaterne til anvendelse af standarder og/eller specifikationer, der er vedtaget af europæiske standardiseringsorganisationer som f.eks. ETSI eller den fælleseuropæiske standardiseringsorganisation CEN/CENELEC.

Hvis sådanne standarder og/eller specifikationer ikke foreligger, tilskynder medlemsstaterne til anvendelse af internationale standarder eller rekommandationer, som er vedtaget af Den Internationale Telekommunikationsunion (ITU), Den Internationale Standardiseringsorganisation (ISO) eller Den Internationale Elektrotekniske Kommission (IEC).

Hvor der foreligger internationale standarder, træffer medlemsstaterne alle rimelige foranstaltninger for at sikre, at europæiske standardiseringsorganer som ETSI eller CEN/CENELEC benytter dem eller relevante dele af dem som grundlag for de standarder, de udarbejder, undtagen i tilfælde, hvor sådanne internationale standarder eller relevante dele af standarder ville være virkningsløse.

3. Hvis de i stk. 1 omhandlede standarder og/eller specifikationer ikke er blevet anvendt i tilstrækkeligt omfang, således at interoperabiliteten mellem tjenester i en eller flere medlemsstater ikke kan sikres, kan anvendelsen af sådanne standarder og/eller specifikationer gøres obligatorisk i overensstemmelse med stk. 4, i det omfang det er strengt nødvendigt for at sikre interoperabiliteten og øge brugernes valgmuligheder.

4. Når Kommissionen påtænker at gøre anvendelsen af standarder og/eller specifikationer obligatorisk, offentliggør den i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* en opfordring til alle berørte parter om at fremsætte deres bemærkninger offentligt. Efter proceduren i artikel 19, stk. 3, gør Kommissionen anvendelse af de relevante standarder obligatorisk ved at betegne dem som obligatoriske standarder i den liste over standarder, der offentliggøres i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

5. Mener Kommissionen, at de standarder og/eller specifikationer, der er omhandlet i stk. 1, ikke længere bidrager til etablering af harmoniserede elektroniske kommunikationstjenester, skal den efter proceduren i artikel 19, stk. 2, slette dem af den i stk. 1 omhandlede liste over standarder.

6. Mener Kommissionen, at de standarder og/eller specifikationer, der er omhandlet i stk. 4, ikke længere bidrager til etablering af harmoniserede elektroniske kommunikationstjenester, skal den efter proceduren i artikel 19, stk. 3, slette dem af den i stk. 1 omhandlede liste over standarder.

Artikel 16

Harmonisering

1. Kommissionen kan udstede henstillinger til medlemsstaterne, eventuelt efter proceduren i artikel 19, stk. 2. Medlemsstaterne sikrer, at de nationale tilsynsmyndigheder under udførelsen af deres opgaver tager hensyn til disse henstillinger i videst mulig udstrækning. Vælger en national tilsynsmyndighed at undlade at følge en henstilling, skal den offentliggøre begrundelsen herfor.

2. Hvis Kommissionen finder, at afvigende regulering på nationalt plan skaber hindringer på det europæiske enhedsmarked, eller hvis Kommunikationspolitisk Arbejdsgruppe på Højt Plan udtaler, at bindende harmonisering er nødvendig, kan Kommissionen efter proceduren i artikel 19, stk. 3, vedtage bindende harmoniseringsforanstaltninger.

Artikel 17

Tvistbilæggelse mellem virksomheder i samme medlemsstat

1. Opstår der uenighed mellem virksomheder, der udbyder elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester i en medlemsstat, på et område, der er omfattet af dette direktiv eller særforanstaltningerne, træffer den pågældende nationale tilsynsmyndighed efter anmodning fra en af parterne bindende afgørelse om løsning af tvisten efter højest to måneders forløb. Medlemsstaterne sikrer, at alle parter samarbejder fuldt ud med den nationale tilsynsmyndighed.

2. Ved bilæggelse af en tvist skal den nationale tilsynsmyndighed bl.a. tage hensyn til:

- a) brugernes interesser
- b) de forpligtelser eller begrænsninger, parterne er pålagt ved lovgivningen
- c) det ønskelige i at stimulere nyskabende udbud på markedet og sikre brugerne adgang til et bredt udbud af elektroniske kommunikationstjenester i medlemsstaterne og i Fællesskabet
- d) i givet fald teknisk og forretningsmæssigt bæredygtige alternativer til de tjenester eller faciliteter, der anmodes om
- e) nødvendigheden af at fastholde sammenhængen i de elektroniske kommunikationsnet og interoperabiliteten mellem tjenesterne
- f) anmodningens art set i forhold til de midler, der er til rådighed til at imødekomme anmodningen
- g) parternes relative markedsposition
- h) samfundsmæssige interesser (f.eks. miljøbeskyttelse, offentlig sundhed og sikkerhed)
- i) fremme af konkurrence
- j) nødvendigheden af at opretholde et sæt forsyningsydelse.

3. Den nationale tilsynsmyndigheds afgørelse offentliggøres. De berørte parter modtager en fuldstændig redegørelse for de grunde, den bygger på.

4. Proceduren i stk. 1, 2 og 3 hindrer ikke nogen af parterne i at anlægge sag om skadeserstatning ved de nationale domstole.

Artikel 18

Tvistbilæggelse mellem parter i forskellige medlemsstater

1. Opstår der uenighed mellem parter i forskellige medlemsstater på et område, der er omfattet af dette direktiv eller særforanstaltningerne, men ligger uden for en enkelt national tilsynsmyndigheds kompetenceområde, kan proceduren i stk. 2-5 benyttes.

2. Hver part kan forelægge tvisten for de berørte nationale tilsynsmyndigheder. De nationale tilsynsmyndigheder samordner deres indsats for at finde en løsning på tvisten under hensyntagen til principperne i artikel 17, stk. 2.

3. Hvis tvisten ikke er løst senest to måneder efter, at den er blevet forelagt for de berørte nationale tilsynsmyndigheder, kan hver part med alle de andre parter samtykke forelægge Kommissionen — med kopi til alle involverede parter — en anmodning om at træffe afgørelse i tvisten. Herved giver parterne afkald på at føre sagen videre i henhold til national ret.

4. Når Kommissionen modtager en anmodning som omhandlet i stk. 3, undersøger den sagen — med bistand fra en ekspertgruppe, når Kommissionen anser det for påkrævet — og træffer afgørelse efter højst tre måneder. Medlemsstaterne sikrer, at alle parter i fuldt omfang holder sig afgørelsen efterrettelig.

5. Træffes der ikke afgørelse i medfør af stk. 4, står det alle parter frit for at føre sagen videre efter national ret.

Artikel 19

Kommunikationspolitisk Udvalg

1. Kommissionen består af et udvalg, Kommunikationspolitisk Udvalg, der består af repræsentanter for medlemsstaterne, og som har Kommissionens repræsentant som formand.

2. Når der henvises til nærværende stykke, finder den i artikel 3 i afgørelse 1999/468/EF omhandlede rådgivningsprocedure anvendelse i overensstemmelse med samme afgørelses artikel 7 og artikel 8.

3. Når der henvises til nærværende stykke, finder den i artikel 5 i afgørelse 1999/468/EF omhandlede forskriftsprocedure anvendelse i overensstemmelse med samme afgørelses artikel 7 og artikel 8.

Det i artikel 5, stk. 6, i afgørelse 1999/468/EF omhandlede tidsrum er på tre måneder.

Artikel 20

Informationsudveksling

1. Kommissionen underretter, hvor det er relevant, Kommunikationspolitisk Udvalg om resultatet af de møder, der med jævne mellemrum holdes med repræsentanter for netoperatører, tjenesteudbydere, brugere, forbrugere, producenter og fagforeninger.

2. Under hensyn til EF's politik for elektronisk kommunikation fremmer Kommunikationspolitisk Udvalg udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne indbyrdes og mellem medlemsstaterne og Kommissionen om situationen og udviklingen i lovgivningsaktiviteterne vedrørende elektroniske kommunikationsnet og -tjenester.

Artikel 21

Kommunikationspolitisk Arbejdsgruppe på Højt Plan

1. Der nedsættes en kommunikationspolitisk arbejdsgruppe på højt plan (i det følgende benævnt »arbejdsgruppen«). Arbejdsgruppen har rådgivende status og handler uafhængigt.

2. Arbejdsgruppen består af repræsentanter for de nationale tilsynsmyndigheder. Arbejdsgruppen vælger selv en formand. Arbejdsgruppens sekretariatsfunktioner varetages af Kommissionen. Arbejdsgruppen fastsætter selv sin forretningsorden efter aftale med Kommissionen.

3. Visse af de opgaver, der henvises til i stk. 4, kan udføres af ekspertgrupper, der oprettes til formålet. Repræsentanter for de nationale konkurrencemyndigheder og andre relevante myndigheder opfordres, hvor det er relevant, til at deltage i arbejdsgruppens og ekspertgruppernes arbejde.

4. Arbejdsgruppen og/eller ekspertgrupperne skal:

a) behandle alle spørgsmål vedrørende anvendelsen af de nationale foranstaltninger, der vedtages i henhold til dette direktiv, og særforanstaltningerne, med det formål at sikre en ensartet anvendelse af reglerne i alle medlemsstater

b) vedtage fælles indstillinger vedrørende detaljer i gennemførelsen af EF-lovgivningen for at gøre det lettere at udbyde tværeuropæiske tjenester

c) rådgive Kommissionen i forbindelse med udformningen af den beslutning om relevante produkt- og tjenestemarkeder, der henvises til i artikel 14

d) behandle spørgsmål, som påpeges af medlemsstater, nationale tilsynsmyndigheder, virksomheder eller brugere, og eventuelt komme med løsningsforslag

e) underrette Kommissionen om eventuelle problemer i forbindelse med gennemførelsen af regelsættet for elektronisk kommunikation

f) godkende adfærdskodekser, der opstilles af arbejdsgruppen, ekspertgrupperne eller andre berørte parter, til brug i medlemsstaterne, om forhold vedrørende anvendelsen af EF-lovgivningen i sektoren

g) føre tilsyn med og offentliggøre, eventuelt i en database, de nationale tilsynsmyndigheders tiltag i hele EF, især nationale høringer om specifikke reguleringsspørgsmål og tilsynsmyndighedernes efterfølgende afgørelser.

5. Arbejdsgruppen underretter Kommissionen om eventuelle afvigelser mellem medlemsstaternes love og praksis, der kan forventes at påvirke EF-markedet for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester. Arbejdsgruppen kan på eget initiativ afgive udtalelser eller anbefalinger om et hvilket som helst spørgsmål vedrørende elektroniske kommunikationsnet og -tjenester i EF.

6. Arbejdsgruppens udtalelser og anbefalinger fremsendes til Kommissionen og Kommunikationspolitisk Udvalg. Kommissionen underretter arbejdsgruppen om, hvilke skridt den har til hensigt at tage som reaktion på arbejdsgruppens udtalelser og anbefalinger.

7. Arbejdsgruppen og ekspertgrupperne tager størst muligt hensyn til synspunkterne blandt de berørte parter, herunder forbrugere, brugere, netoperatører, tjenesteudbydere, producenter og relevante sammenslutninger på EF-plan.

8. Arbejdsgruppen udarbejder en årsberetning til Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen om sine egne og ekspertgruppernes aktiviteter. Årsberetningen offentliggøres.

Artikel 22

Offentliggørelse af oplysninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at ajourførte oplysninger om anvendelsen af dette direktiv og særforanstaltningerne gøres offentligt tilgængelige på en måde, der sikrer, at alle interesserede parter har let adgang til disse oplysninger. Der offentliggøres en meddelelse i hver medlemsstats officielle tidende om, hvordan og hvor oplysningerne offentliggøres. Den første af sådanne meddelelser offentliggøres inden den 1. januar 2002, og derefter offentliggøres der en meddelelse, hver gang oplysningerne i den første meddelelse ændres.

2. Medlemsstaterne sender Kommissionen en kopi af disse meddelelser, når de offentliggøres. Kommissionen videregiver oplysningerne til Kommunikationspolitisk Udvalg og Kommunikationspolitisk Arbejdsgruppe på Højt Plan, hvor det er relevant.

Artikel 23

Revurdering

Kommissionen undersøger med jævne mellemrum, hvorledes nærværende direktiv fungerer, og aflægger rapport til Europa-Parlamentet og Rådet herom, første gang senest tre år efter direktivets ikrafttræden. I denne forbindelse kan Kommissionen anmode om oplysninger fra medlemsstaterne, der omgående stiller sådanne oplysninger til rådighed.

KAPITEL V

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 24

Ophævede direktiver

Følgende direktiver og beslutninger ophæves med virkning fra 1. januar 2002.

— Direktiv 90/387/EØF.

— Beslutning 91/396/EØF.

— Direktiv 92/44/EØF, uden at dette dog indskrænker de forpligtelser, der er pålagt i henhold til direktivets artikel 3, artikel 4, artikel 6, artikel 7, artikel 8 og artikel 10.

— Beslutning 92/264/EØF.

— Direktiv 95/47/EF.

— Direktiv 97/13/EF.

— Direktiv 97/33/EF, uden at dette dog indskrænker de forpligtelser, der er pålagt i henhold til direktivets artikel 4, artikel 6, artikel 7, artikel 8, artikel 11, artikel 12 og artikel 14.

— Direktiv 97/66/EF.

— Direktiv 98/10/EØF, uden at dette dog indskrænker de forpligtelser, der er pålagt i henhold til direktivets artikel 16 og artikel 17.

Artikel 25

Gennemførelse i national ret

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv inden den 31. december 2001. De underretter straks Kommissionen herom.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv, samt senere ændringer af disse forskrifter.

Artikel 26

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Artikel 27

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

BILAG

LISTE OVER MARKEDER, DER SKAL MEDTAGES I DEN FØRSTE BESLUTNING OM PRODUKT- OG TJENESTEMARKEDER (ARTIKEL 14)**1. Markeder, der er omhandlet i direktiv [...] om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester**

Artikel 16 — (regulering af detailtakster) og artikel 25, stk. 2 — (operatørvalg)

— etablering af tilslutning til og brug af det offentlige telefonnet på faste steder

Artikel 27 (faste kredsløb)

— tilrådgivningsstillelse af faste kredsløb for slutbrugere

2. Markeder, der er omhandlet i direktiv [...] om adgang til og samtrafik mellem elektroniske kommunikationsnet og tilhørende faciliteter

Artikel 7 — *Markeder som er defineret under det tidligere regelsæt, hvor forpligtelserne bør tages op til fornyet vurdering*

Samtrafik (direktiv 97/33/EF, ændret ved direktiv 98/61/EF)

- opkaldsoprindelse i det faste offentlige telefonnet
- opkaldsterminering i det faste offentlige telefonnet
- transittjenester i det faste offentlige telefonnet
- opkaldsoprindelse i offentlige mobiltelefonnet
- opkaldsterminering i offentlige mobiltelefonnet
- samtrafik mellem faste kredsløb (sammenkobling af delkredsløb)

Nettilslutninger og særlige nettilslutninger (direktiv 97/33/EF, direktiv 98/10/EF)

- tilslutninger til det faste offentlige telefonnet, herunder adgang til abonnentkredsløb
- tilslutninger til offentlige mobiltelefonnet, herunder operatørvalg

Engrossalg af kapacitet på faste kredsløb (direktiv 92/44/EØF, ændret ved direktiv 97/51/EF)

- engrossalg af kapacitet på faste kredsløb til andre udbydere af elektroniske kommunikationsnet og -tjenester

3. Markeder som omhandlet i forordning [...] om adgang til abonnentnet

- tjenester, der leveres via (kobber-)ledninger, som der er adgang til.

Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om adgang til abonnentnet

(2000/C 365 E/15)

(EØS-relevant tekst)

KOM(2000) 394 endelig udg. — 2000/0185(COD)

(Forelagt af Kommissionen den 23. august 2000)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 95,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget,

i henhold til proceduren i traktatens artikel 251, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) I konklusionerne fra det Det Europæiske Råds ekstraordinære møde i Lissabon den 23. og 24. marts 2000 noterer Det Europæiske Råd, at det er nødvendigt, at erhvervslivet og borgerne har adgang til en billig kommunikationsinfrastruktur i verdensklasse og en bred vifte af tjenesteydelser, for at Europa kan drage det fulde udbytte af vækst- og jobskabespotentialet i den digitale vidensbaserede økonomi. Det Europæiske Råd opfordrer medlemsstaterne til sammen med Kommissionen at arbejde på at indføre større konkurrence på abonnentnetniveau inden udgangen af 2000 og sikre adgang til de etablerede operatørers abonnentkredsløb med henblik på at nedbringe priserne på brug af Internettet betydeligt. Det Europæiske Rådsmøde i Feira den 20. juni 2000 udtrykte sin støtte til handlingsplanen for eEurope⁽¹⁾, som anfører adgangen til abonnentnet som en prioritet på kort sigt.

(2) Abonnentkredsløbet er det fysiske kobberkredsløb i abonnentnettet, der forbinder kunden med operatørens lokalcentral, koncentrator eller tilsvarende anlæg. Som det fremgår af Kommissionens femte rapport om gennemførelsen af lovpakken for telesektoren⁽²⁾, er abonnent-

nettet fortsat et af de segmenter af det liberaliserede telekommunikationsmarked, hvor der er mindst konkurrence. De nye udbydere på markedet har ikke en udbredt alternativ netinfrastruktur og kan ikke med de traditionelle teknologier opnå de stordrifts- og omfangsfordele, som operatører, der er anmeldt som værende i besiddelse af en stærk markedsposition på fastnetområdet (anmeldte operatører) har. Årsagen er, at netoperatørerne har opbygget deres gamle kobberabonnentnet over en længere periode, hvor de var beskyttet af eksklusivrettigheder og var i stand til at finansiere deres investeringsomkostninger gennem monopolpriser.

(3) Europa-Parlamentets resolution af 13. juni 2000 om Kommissionens meddelelse vedrørende 1999-revurderingen af telekommunikationssektoren⁽³⁾ understreger vigtigheden af at give sektoren mulighed for at udvikle infrastrukturer, som fremmer væksten inden for elektronisk kommunikation, og af reguleringstiltag, som understøtter denne vækst. I resolutionen noterer Europa-Parlamentet sig, at adgang til abonnentnettet i øjeblikket mest berører netoperatører, som har en stærk markedsposition, og at investeringer i alternativ infrastruktur skal kunne give mulighed for en rimelig rentabilitet, idet dette kan fremme udbredelsen i områder med ringe udbredelse.

(4) Udbud af nye abonnentlinjer i form af lysleder kabler med høj kapacitet direkte til større kunder er et specifikt marked, der er ved at udvikle sig under konkurrencevilkår med nye investeringer, og derfor vedrører denne forordning ikke adgang til lyslederabonnentlinjer.

(5) Det vil ikke være økonomisk rentabelt for nye udbydere at duplikere det tidligere monopolselskabs kobberabonnentnetinfrastruktur i dets helhed og inden for en rimelig tidshorisont, og de alternative infrastrukturer (f.eks. kabel-tv-net, satellitnet, trådløse abonnentnet) giver generelt ikke samme funktionalitet og dækning som det etablerede selskabs net.

(6) Et krav om adgang til kobberabonnentkredsløb bør kun omfatte de netoperatører, som de nationale tilsynsmyndigheder har udpeget. Kommissionen har allerede offentliggjort en første liste af netoperatører på fastnetområdet, som er meddelt som værende i besiddelse af en stærk markedsposition⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ KOM(2000) 330 endelig.

⁽²⁾ KOM(1999) 537 endelig.

⁽³⁾ AS-0145/2000.

⁽⁴⁾ EFT C 112 af 23.4.1999, s. 2.

- (7) Selv om kommercielle forhandlinger er den foretrukne metode til at indgå aftale om de tekniske og prismæssige spørgsmål vedrørende adgang til abonnentkredsløb, viser erfaringen, at der i de fleste tilfælde er behov for indgreb fra myndighederne på grund af den manglende balance i forhandlingsstyrken mellem den nye udbyder og den anmeldte operatør, og på grund af manglen på alternativer. Anmeldte operatører bør stille oplysninger til rådighed og give adgang til andre på samme vilkår og af samme kvalitet, som er gældende for deres egne tjenester og for tjenester, der udbydes af datterselskaber eller partnere. Til dette formål bør de under den nationale tilsynsmyndigheds kontrol offentliggøre et fyldestgørende standardtilbud på adgang til abonnentkredsløb inden for en kort tidsfrist og helst på Internettet, således at der skabes gennemskelige og ikke-diskriminerende markedsvilkår. I sådanne tilfælde kan den nationale tilsynsmyndighed i overensstemmelse med EF-reglerne gribe ind på eget initiativ for at fastsætte betingelser, herunder priser, med det formål at sikre interoperabilitet mellem tjenesterne og opnå størst mulig økonomisk effektivitet og størst mulige fordele for slutbrugerne.
- (8) Reglerne for omkostningsberegning og prisfastsættelse for adgang til abonnentkredsløb og tilhørende faciliteter (f.eks. samhusning og fast transmissionskapacitet) bør være gennemskelige, ikke-diskriminerende og objektive for at sikre retfærdige vilkår. Reglerne for prisfastsættelse bør sikre, at leverandøren af abonnentkredsløbet kan få dækket de relevante omkostninger samt opnå en rimelig fortjeneste. Disse regler bør endvidere fremme en retfærdig og bæredygtig konkurrence og sikre, at der ikke opstår konkurrencefordrejning, og navnlig at der ikke er nogen margenklemme mellem priserne på den anmeldte operatørs detail- og engrostitjenester. I den forbindelse er det vigtigt at høre konkurrencemyndighederne.
- (9) Kommissionen har i sin henstilling 2000/417/EF af 25. maj 2000 »Adgang til abonnentnet: Konkurrence om udbud af et komplet sæt af elektroniske kommunikationstjenester, herunder bredbåndsmultimedietjenester og højhastighedsadgang til Internettet«⁽¹⁾ og meddelelsen af 26. april 2000⁽²⁾ opstillet detaljerede bestemmelser om adgang til abonnentnet med henblik på at bistå de nationale tilsynsmyndigheder i at sikre en retfærdig regulering af de forskellige former for adgang til abonnentkredsløb, og klarlægge, hvordan de eksisterende EF-bestemmelser skal anvendes.
- (10) Målsætningen om at skabe harmoniserede rammer for adgang til abonnentnet med henblik på at fremme konkurrencen om udbuddet af en billig kommunikationsinfrastruktur i verdensklasse og en bred vifte af tjenesteydelser for alle virksomheder og privatpersoner i EF kan ikke opfyldes af medlemsstaterne i tide og med

tilstrækkelig sikkerhed og ensartethed i henhold til gældende national ret eller EF-lovgivning; i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet og proportionalitetsprincippet, således som fastlagt i traktatens artikel 5, gennemføres målsætningen derfor bedre på fællesskabsplan i kraft af denne forordning. Forordningen begrænser sig til det omfang, det er nødvendigt for at nå målene, og går ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå dem —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Anvendelsesområde

1. I denne forordning fastlægges vilkår for operatørers pligt til at give adgang til deres abonnentkredsløb; pligten gælder for operatører af faste offentlige telefonnet, som de nationale tilsynsmyndigheder har anmeldt til Kommissionen som værende i besiddelse af en stærk markedsposition på faste offentlige telefonnet i overensstemmelse med de relevante EF-bestemmelser (herefter benævnt »anmeldte operatører«).

2. Forordningen tilsidesætter ikke anmeldte operatørers pligt til i overensstemmelse med EF-bestemmelserne at overholde princippet om ikke-diskrimination, når de bruger det faste offentlige telefonnet til at levere tredjeparter højhastighedsadgang og transmissionsydelser, som også leveres til egne tjenester.

Artikel 2

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

- a) »abonnentkredsløb«: det fysiske kobberkredsløb i abonnentnettet, der forbinder kunden med operatørens lokalcentral, koncentrator eller tilsvarende anlæg
- b) »adgang til abonnentkredsløb«: både fuld adgang til abonnentkredsløb og fælles brug af abonnentkredsløb; det indebærer ikke nogen ændring af ejerskabet til kobberabonnentkredsløbet
- c) »fuld adgang til abonnentkredsløb«: adgang til den etablerede operatørs kobberabonnentkredsløb, hvor den nye udbyder råder over hele frekvensspektret på kobberkredsløbet og kan tilbyde slutbrugeren et komplet sæt af tale- og data-tjenester

⁽¹⁾ EFT L 156 af 29.6.2000, s. 44.

⁽²⁾ KOM(2000) 237 endelig.

- d) »fælles brug af abonnentkredsløb«: adgang til ikke-talefrekvensspektret på et kobberkredsløb, via hvilket det etablerede selskab leverer basistelefonitjenester til slutbrugeren. Denne samtidige adgang tillader en ny udbyder at anvende teknologier såsom ADSL (asymmetrisk digital abonnentledning) til at levere slutbrugeren tillægstjenester som f.eks. højhastighedsadgang til Internettet
- e) »samhusning«: tilrådighedsstillelse af de fysiske og tekniske ressourcer, der er nødvendige for at den nye udbyder kan placere og tilslutte sit udstyr under rimelige forhold og således få adgang til abonnentkredsløbet.

Artikel 3

Principper for fuld adgang til abonnentkredsløb

1. Anmeldte operatører skal senest den 31. december 2000 give andre udbydere fuld adgang til deres abonnentkredsløb på gennemskelige, retfærdige og ikke-diskriminerende vilkår. Anmeldte operatører tilbyder konkurrenter de samme faciliteter, som de selv eller deres associerede selskaber nyder godt af, på samme vilkår og i samme periode.
2. Anmeldte operatører giver adgang til ethvert muligt termineringspunkt på kobberabonnentkredsløbet, eller en del heraf, enten i lokalcentralen, koncentratoren eller et tilsvarende anlæg, hvor den nye udbyder kan placere og tilslutte sit eget netudstyr og sine egne netfaciliteter med henblik på levering af tjenesteydelser til kunden.
3. Anmeldte operatører offentliggør senest den 31. december 2000 et standardtilbud for adgang til abonnentkredsløb og tilhørende faciliteter, herunder samhusning, tilstrækkelig transmissionskapacitet, der indeholder en beskri-

velse af, hvad tilbuddet omfatter, og de tilhørende vilkår, herunder priser, under hensyntagen til listen i bilaget til henstilling 2000/471/EF.

Artikel 4

Myndighedstilsyn

1. Så længe der ikke er tilstrækkelig konkurrence på abonnentnettet til at forhindre urimeligt høje priser, sikrer de nationale tilsynsmyndigheder, at prisen for adgang til abonnentkredsløb overholder princippet om omkostningsægthed. De nationale tilsynsmyndigheder er kompetente til om nødvendigt at pålægge ændringer af standardtilbuddet for adgang til abonnentkredsløb, herunder priser.

Når de nationale tilsynsmyndigheder vedtager regler for fastsættelse af priser og priser på adgang til abonnentkredsløb, skal de sørge for, at reglerne fremmer en retfærdig og bæredygtig konkurrence.

2. De nationale tilsynsmyndigheder er kompetente til at løse tvister mellem selskaber inden for de områder, der er omfattet af denne forordning, på en hurtig, retfærdig og gennemskelig måde.

Artikel 5

Ikrafttræden

Denne forordning træder i kraft på tredjedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om adgang til og samtrafik mellem elektroniske kommunikationsnet og tilhørende faciliteter

(2000/C 365 E/16)

(EØS-relevant tekst)

KOM(2000) 384 endelig udg. — 2000/0186(COD)

(Forelagt af Kommissionen den 25. august 2000)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 95,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget,

i henhold til fremgangsmåden i traktatens artikel 251, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Direktiv (om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester) indeholder målsætningerne for et regelsæt, der omfatter elektroniske kommunikationsnet og -tjenester i EF, herunder faste og mobile telenet, kabel-tv-net, jordbaserede sendenet, satellitnet og internetbaserede net til fremføring af tale, telefaks, data eller billeder. Det drejer sig om net, som medlemsstaterne har godkendt i henhold til direktivet (om tilladelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester) eller under tidligere retsakter. Bestemmelserne om netadgang og samtrafik i nærværende direktiv finder anvendelse på de net, der bruges til kommercielt udbud af offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester eller til transmission af radio- og tv-signaler. Direktivet omfatter adgangs- og samtrafikordninger mellem tjenesteudbydere; det gælder ikke for net, der udelukkende anvendes til udbud af kommunikationstjenester til en bestemt slutbruger eller til en lukket brugergruppe, og omfatter heller ikke netadgang for slutbrugere eller andre parter, der ikke leverer offentligt tilgængelige tjenester.

(2) Begrebet »adgang« defineres vidt forskelligt, og der er derfor behov for en præcis definition af, hvordan begrebet bruges i dette direktiv, uden at det berører dets anvendelse i forbindelse med andre af Fællesskabets bestemmelser. Det ligger i begrebet »operatør«, at der er tale om kontrol over

det omhandlede net eller de omhandlede faciliteter, men ikke nødvendigvis ejerskab. En netoperatør kan eje det underliggende net eller de underliggende faciliteter eller leje nogle af dem eller dem alle.

(3) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/47/EF om standarder for transmission af tv-signaler⁽¹⁾ indeholder ikke noget krav om, at der anvendes bestemte digital-tv-transmissionssystemer eller -tjenester, og markedsaktørerne har derfor kunnet udvikle passende systemer på eget initiativ. De europæiske markedsaktører har gennem Den Europæiske Gruppe vedrørende Digital Tv-transmission udviklet en vifte af tv-transmissionssystemer, der er taget i brug af tv-selskaber over hele verden. Disse transmissionssystemer er blevet standardiseret af Det Europæiske Institut for Telestandarder (ETSI) og har fået status som rekommandationer fra Den Internationale Telekommunikationsunion (ITU). Med hensyn til »digital tv-tjeneste i bredskærmsformat« udgør 16:9-formatet referenceformatet for bredformat-tv-tjenester og -programmer, og dette format er nu indført i medlemsstaterne i medfør af Rådets afgørelse 93/424/EØF af 22. juli 1993 om en handlingsplan for indførelse af avancerede tv-tjenester i Europa⁽²⁾.

(4) På et marked med fri og åben konkurrence bør der ikke være begrænsninger, der hindrer virksomheder i at forhandle sig frem til indbyrdes netadgangs- og samtrafik-aftaler, navnlig hvad angår tværnationale aftaler, i overensstemmelse med traktatens konkurrenceregler. På markeder, hvor der også fremover vil være stor forskel på virksomhedernes forhandlingsposition, og hvor visse virksomheder er afhængige af en infrastruktur, der udbydes af andre selskaber, for at kunne fremføre deres tjenester, vil det være hensigtsmæssigt, at der på forhånd opstilles en række grundlæggende regler, som sikrer, at markedet fungerer effektivt. De nationale tilsynsmyndigheder bør gives mulighed for at sikre den fornødne netadgang, samtrafik og interoperabilitet mellem tjenester til gavn for slutbrugere, når det ikke lykkes at nå til enighed om en handelsaftale. Det vil f.eks. kunne forekomme, hvis netoperatører uden rimelig grund begrænser slutbrugernes muligheder for at tilslutte sig internetportaler og -tjenester. De nationale tilsynsmyndigheder bør udelukkende anvende forhåndsregler på områder, hvor de samme resultater ikke ville kunne opnås lige så hurtigt ved hjælp af reglerne i konkurrencelovgivningen, efter at situationen er opstået.

⁽¹⁾ EFT L 281 af 23.11.1995, s. 51.

⁽²⁾ EFT L 196 af 5.8.1993, s. 48.

- (5) Nationale love eller administrative forskrifter, der knytter betingelser og vilkår for netadgang eller samtrafik sammen med aktiviteterne hos den part, der anmoder om samtrafik, nærmere betegnet omfanget af den pågældendes investeringer i netinfrastruktur, i stedet for at knytte dem til de leverede samtrafik- eller netadgangstjenester, kan resultere i konkurrencefordrejning, hvilket er i strid med konkurrencelovgivningen. De nationale tilsynsmyndigheder skal under alle omstændigheder tage hensyn til den retspraksis, der er fastlagt af De Europæiske Fællesskabers Domstol, og undlade at godkende prisordninger eller priser, der strider mod traktatens artikel 81, stk. 1, eller artikel 82.
- (6) Alle telenetoperatører kontrollerer adgangen til deres egne kunder, der identificeres ved hjælp af numre eller adresser i en offentliggjort nummer- eller adresseoversigt. Andre netoperatører skal kunne udbyde samtrafik til disse kunder og har således brug for at kunne kobles sammen enten direkte eller indirekte. De nuværende rettigheder og pligter i forbindelse med indgåelse af samtrafiktafter bør derfor opretholdes. Det vil også være hensigtsmæssigt at bevare de forpligtelser, der tidligere er fastlagt i direktiv 95/47/EF, ifølge hvilken alle elektroniske kommunikationsnet, der benyttes til distribution af digitale tv-tjenester, skal kunne distribuere bredskærms-tv-tjenester og -programmer, således at brugerne kan modtage disse programmer i det format, de sendes i.
- (7) Direktiv 95/47/EF indeholder den første rammelovgivning for den nyopståede digital-tv-industri, og denne ramme bør bevares, navnlig hvad angår kravet om udbud af adgangsstyring på ensartede, rimelige og ikke-diskriminerende vilkår. Den teknologiske og markeds-mæssige udvikling kræver, at disse krav tages op til fornyet overvejelse med jævne mellemrum for bl.a. at afgøre, om der er grundlag for at udvide dem, så de også omfatter nye gateways, som f.eks. elektroniske programoversigter (EPG) og programmeringsgrænseflader for applikationer (API), til gavn for de europæiske borgere.
- (8) For at sikre sammenhængen med eksisterende ordninger og undgå huller i lovgivningen er det nødvendigt at sikre, at de forpligtelser vedrørende netadgang og samtrafik, der er indeholdt i artikel 4, 6, 7, 8, 11, 12 og 14 i (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/33/EF af 30. juni 1997 om samtrafik på teleområdet med henblik på at sikre forsyningspligtigheder og interoperabilitet ved anvendelse af ONP-principperne) ⁽¹⁾, ændret ved direktiv 98/61/EF ⁽²⁾, de forpligtelser vedrørende særlige nettilslutninger, der er indeholdt i artikel 16 i (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/10/EF af 26. februar 1998 om ONP-vilkår for taletelefonitjenesten og om udbud af forsyningspligtigheder på teleområdet under konkurrenceforhold) ⁽³⁾ og de forpligtelser vedrørende udbud af transmissionskapacitet på faste kredsløb, der er fastlagt i Rådets direktiv 92/44/EF af 5. juni 1992 om etablering af ONP-vilkår for faste kredsløb ⁽⁴⁾, og Kommissionens beslutning nr. 98/80/EF ⁽⁵⁾, i første omgang indarbejdes i de nye rammebestemmelser, men at de revurderes hurtigst muligt på baggrund af gældende markedsvilkår. En sådan revurdering bør også omfatte de organisationer, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (om adgang til abonnentnet). Revurderingen bør foretages ud fra en økonomisk markedsanalyse baseret på de metoder, der er fastlagt i konkurrencelovgivningen. Målet er at begrænse de sektorspecifikke forhåndsregler, efterhånden som konkurrencen spredes til hele markedet. Der tages imidlertid også højde for i denne procedure, at der kan opstå nye flaskehalse som følge af den teknologiske udvikling, hvilket kan skabe behov for forhåndsregler, f.eks. inden for bredbåndsnet. Konkurrencen vil ikke nødvendigvis udvikle sig lige hurtigt i alle markedssegmenter eller i alle medlemsstater, og de nationale tilsynsmyndigheder skal kunne lempe forskriftsmæssige forpligtelser på de markeder, hvor konkurrencen i sig selv gør det muligt at opnå de ønskede resultater. For at sikre, at markedsaktører, der befinder sig i samme situation, behandles ens i alle medlemsstater, skal Kommissionen kunne sikre, at bestemmelserne i dette direktiv anvendes ensartet. Fællesskabet og dets medlemsstater har påtaget sig en række forpligtelser med hensyn til samtrafik mellem telenet i forbindelse med WTO-aftalen om basistelekommunikation og er nødt til at overholde disse forpligtelser.
- (9) Der er i direktiv 97/33/EF fastlagt en række forpligtelser for virksomheder, der har en stærk markedsposition, heriblandt krav om gennemsækelighed, ikke-diskriminering, regnskabsmæssig adskillelse, netadgang og priskontrol, herunder omkostningsægthed. Det bør fortsat være muligt at anvende disse forpligtelser, men de bør også for at undgå unødigt tunge regler opstilles som en samling maksimumforpligtelser, der kan pålægges virksomhederne. Det kan undtages for at opfylde internationale forpligtelser eller overholde Fællesskabets regler være hensigtsmæssigt at indføre forpligtelser i forbindelse med netadgang eller samtrafik for samtlige markedsaktører, som det på nuværende tidspunkt er tilfældet med adgangskontrolsystemer for digitale tv-tjenester. Forhåndsregler vil under alle omstændigheder kun være berettiget, såfremt de midler, der følger af konkurrencelovgivningen, ikke giver mulighed for at opnå de ønskede resultater lige så hurtigt.

(1) EFT L 199 af 26.7.97, s. 32.

(2) EFT L 268 af 3.10.1998, s. 37.

(3) EFT L 101 af 1.4.1998, s. 37.

(4) EFT L 165 af 19.6.1992, s. 32.

(5) EFT L 14 af 20.1.1998, s. 27.

- (10) Gennemskuelige betingelser og vilkår for netadgang og samtrafik, herunder priser, gør det lettere at indgå aftaler, undgå uoverensstemmelser og styrke markedsaktørernes tillid til, at en tjeneste ikke udbydes på diskriminerende vilkår. Åbne og gennemskuelige tekniske grænseflader kan være særlig vigtige for at sikre driftskompatibilitet.
- (11) Princippet om ikke-diskriminering hindrer, at virksomheder med stærk markedsposition giver anledning til konkurrencefordrejning, navnlig når der er tale om vertikalt integrerede virksomheder, der udbyder tjenester til konkurrenter, som de konkurrerer med på de markeder, de pågældende net ligger til grund for.
- (12) Regnskabsmæssig adskillelse gør det muligt at klarlægge interne prisoverførsler og giver de nationale tilsynsmyndigheder mulighed for at kontrollere, om eventuelle krav om ikke-diskriminering er opfyldt. Kommissionen har i den forbindelse fremsat henstilling 98/322/EF af 8. april 1998 om samtrafik på et liberaliseret telemarked (Del 2 — Opsplitning af regnskaber og omkostningsberegning) ⁽¹⁾.
- (13) Obligatorisk adgang til netinfrastruktur kan begrundes ud fra behovet for at styrke konkurrencen, men de nationale tilsynsmyndigheder er nødt til at afveje infrastrukturejernes ret til at udnytte deres infrastrukturer til egne formål mod andre tjenesteudbydere ret til at få adgang til faciliteter, der er væsentlige for, at de kan udbyde konkurrerende tjenester. Kravet om fri netadgang, som øger konkurrencen på kort sigt, bør ikke resultere i, at konkurrenterne mister deres incitament til at investere i alternative faciliteter, der kan styrke konkurrencen på længere sigt. Kommissionen har udsendt en meddelelse om anvendelsen af konkurrenceregler på aftaler om netadgang i telesektoren ⁽²⁾, som omhandler disse spørgsmål.
- (14) Det kan være nødvendigt at kontrollere priserne, såfremt en analyse af et bestemt marked viser, at konkurrencen er utilstrækkelig. Reguleringen kan være forholdsvis beskeden, som f.eks. kravet om rimelige priser for operatørvalg, jf. direktiv 97/33/EF, eller betydeligt tungere, som f.eks. kravet om, at priserne skal være omkostningsægte for at de kan dokumenteres tilstrækkeligt, når konkurrencen ikke er stærk nok til at hindre overpriser. Navnlig operatører med en stærk markedsposition vil kunne presse priserne, således at forskellen mellem deres detailpriser og de samtrafikpriser, der skal betales af konkurrenter, der udbyder lignende detailtjenester, bliver for lille til at skabe bæredygtig konkurrence. Kommissionen har i henstilling 98/195/EF af 8. januar 1998 om samtrafik på et liberaliseret telemarked (Del 1 — Samtrafikster) ⁽³⁾ anbefalet, at samtrafiksterne i EF fastlægges ud fra de langsigtede gennemsnitlige differensomkostninger med henblik på at fremme effektiv og bæredygtig konkurrence.
- (15) Medlemsstaterne sikrer ved at informere herom, at markedsaktørerne og potentielle nye aktører på markedet har kendskab til deres rettigheder og pligter og ved, hvor de kan få nærmere oplysninger herom. Når oplysningerne offentliggøres i den nationale tidende, kan de berørte parter i andre medlemsstater finde de oplysninger, de har brug for.
- (16) For at afgøre, om Fællesskabets regler anvendes korrekt, skal Kommissionen vide, hvilke virksomheder der er udpeget som havende en stærk markedsposition, og hvilke forpligtelser de nationale tilsynsmyndigheder har pålagt markedsaktørerne. Det er derfor nødvendigt, at medlemsstaterne ud over at offentliggøre oplysningerne også sender dem til Kommissionen.
- (17) Som følge af den hastige teknologiske og markeds-mæssige udvikling vil det være hensigtsmæssigt at tage gennemførelsen af dette direktiv op til fornyet overvejelse inden for tre år efter dets ikrafttræden for at undersøge, om det er lykkedes at virkeliggøre målsætningerne heri.
- (18) Da de for gennemførelsen af nærværende (forordning/direktiv) nødvendige foranstaltninger er generelle foranstaltninger efter artikel 2 i Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbestemmelser, der tillægges Kommissionen ⁽⁴⁾, bør de vedtages efter forskriftsproceduren i artikel 5 i nævnte afgørelse —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

KAPITEL I

ANVENDELSESOMRÅDE, FORMÅL OG DEFINITIONER

Artikel 1

Anvendelsesområde og formål

1. Inden for rammerne af direktiv (om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester) fastlægges der i nærværende direktiv harmoniserede regler for, hvordan medlemsstaterne kan regulere adgang til og samtrafik mellem elektroniske kommunikationsnet og tilhørende faciliteter. Formålet er med udgangspunkt i principperne for det indre marked at opstille et regelsæt, der omfatter markedet for leverandører af net og tjenester, med henblik på at skabe bæredygtig konkurrence, interoperabilitet mellem tjenester og fordele for forbrugerne.

⁽¹⁾ EFT L 141 af 13.5.1998, s. 6.

⁽²⁾ EFT C 265 af 22.8.1998, s. 2.

⁽³⁾ EFT L 73 af 12.3.1998, s. 42.

⁽⁴⁾ EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

2. Direktivet fastlægger rettigheder og pligter for virksomheder, der ejer eller driver offentlige kommunikationsnet og tilhørende faciliteter, og for virksomheder, der anmoder om samtrafik og/eller adgang til sådanne net eller tilhørende faciliteter. Der opstilles målsætninger for de nationale tilsynsmyndigheder med hensyn til netadgang og samtrafik og fastsættes procedurer, der sikrer, at de forpligtelser, der fastlægges af de nationale tilsynsmyndigheder, revurderes og om nødvendigt trækkes tilbage, så snart de tilsigtede mål er nået.

Artikel 2

Definitioner

Definitionerne i direktiv (om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester) finder anvendelse, hvor det er relevant.

Følgende definitioner anvendes også:

- a) »adgang«: tilrådighedsstillelse af faciliteter og/eller tjenester for en anden virksomhed på nærmere fastsatte vilkår og på eksklusivt eller ikke-eksklusivt grundlag med henblik på udbud af elektroniske kommunikationstjenester. Adgang omfatter bl.a. adgang til netelementer og tilhørende faciliteter og tjenester, der indebærer såvel fast som trådløs tilslutning af udstyr, adgang til fysisk infrastruktur, herunder bygninger, ledninger og master, adgang til softwaresystemer, herunder driftsstøttesystemer, adgang til nummerkonvertering eller systemer, der tilbyder tilsvarende funktioner, adgang til mobilnet, navnlig med henblik på roaming, og adgang til adgangsstyringssystemer i forbindelse med digitale tv-tjenester. Samtrafik er en særlig form for adgang, der etableres mellem offentlige netoperatører. Adgang omfatter i dette direktiv ikke tilslutning af slutbrugere
- b) »samtrafik«: fysisk og logisk sammenkobling af offentlige elektroniske kommunikationsnet, som bruges af den samme eller af en anden virksomhed med henblik på at give en virksomheds brugere mulighed for at kommunikere indbyrdes eller med en anden virksomheds brugere eller få adgang til andre virksomheders tjenester. Tjenester kan udbydes af de berørte parter eller af andre parter, som har adgang til nettet
- c) »operatør«: en virksomhed, der udbyder, driver eller kontrollerer et offentligt tilgængeligt elektronisk kommunikationsnet, også kaldet en »netoperatør«, eller en tilhørende facilitet, som f.eks. et adgangsstyringssystem, hvorved den kan begrænse eller forbyde tjenesteudbydere adgang til slutbrugeren eller kontrollere slutbrugers tjenesteudbud
- d) »digital tv-tjeneste i bredskærmsformat«: en tv-tjeneste, der helt eller delvis består af programmer, der produceres og

redigeres med henblik på at blive vist i fuld bredbånd-format ved brug af anamorf ekspansion. 16:9-formatet er referenceformatet for bredskærms-tv-tjenester

- e) »slutbruger«: en bruger, der ikke udbyder offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester.

KAPITEL II

GENERELLE BESTEMMELSER OM REGULERING AF NETADGANG OG SAMTRAFIK

Artikel 3

Generelle bestemmelser for netadgang og samtrafik

1. Medlemsstaterne sikrer, at der ikke findes begrænsninger, som forhindrer virksomheder i samme medlemsstat eller i forskellige medlemsstater i indbyrdes at forhandle sig frem til tekniske og kommercielle aftaler om netadgang og/eller samtrafik i overensstemmelse med EF-lovgivningen. Den virksomhed, der anmoder om netadgang eller samtrafik, behøver ikke indhente tilladelse til at drive virksomhed i den medlemsstat, hvor der anmodes om netadgang eller samtrafik, såfremt den ikke udbyder tjenester i denne medlemsstat.
2. Med forbehold af artikel 26 i direktiv (om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester) undlader medlemsstaterne at opretholde love eller administrative forskrifter, som kræver, at operatører ved tilvejebringelse af netadgang eller samtrafik tilbyder virksomheder forskellige betingelser og vilkår for de samme tjenester, og/eller som opstiller forpligtelser, der ikke er forbundet med de tjenester i forbindelse med netadgang og samtrafik, der faktisk leveres.

Artikel 4

Rettigheder og pligter for virksomheder

1. Alle virksomheder, som har tilladelse til at drive elektroniske kommunikationsnet til udbud af offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester, har ret og, hvis andre virksomheder med en tilsvarende tilladelse anmoder derom, også pligt til indbyrdes at forhandle sig frem til aftaler om samtrafik med henblik på at udbyde de pågældende tjenester, så det sikres, at disse tjenester kan udbydes i hele Fællesskabet, og at de er driftskompatible.
2. Elektroniske kommunikationsnet, der anvendes til fremføring af digitale tv-tjenester, skal kunne anvendes til fremføring af tv-tjenester og -programmer i bredskærmsformat. Netoperatører, der modtager og videresender bredskærms-tv-tjenester og -programmer, skal bevare dette bredskærmsformat.

3. Med forbehold af artikel 11 i direktiv (om tilladelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester) sikrer de nationale tilsynsmyndigheder, at virksomheder, der har brug for oplysninger fra en anden virksomhed under forhandlingerne om adgangs- eller samtrafikaftaler, udelukkende anvender disse oplysninger til det formål, hvortil de er givet, og til enhver tid respekterer, at de oplysninger, der fremføres eller oplagres, skal behandles fortroligt. Oplysningerne må ikke videregives til anden side, og navnlig ikke til andre afdelinger, datterselskaber eller partnere, som herved kunne opnå en konkurrencemæssig fordel.

Artikel 5

De nationale tilsynsmyndigheders beføjelser og ansvar i forbindelse med netadgang og samtrafik

1. De nationale tilsynsmyndigheder skal med henblik på at virkeliggøre målsætningerne i artikel 7 i direktiv (om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester) anspore til og sørge for, at der etableres den fornødne netadgang og samtrafik og sikres interoperabilitet mellem tjenesterne, samt varetage deres ansvar med henblik på at fremme effektiviteten, skabe bæredygtig konkurrence og skabe flest mulige fordele for brugerne.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de nationale tilsynsmyndigheder gives beføjelse til at pålægge operatører, der er anmeldt som havende en stærk markedsposition på et bestemt marked, de forpligtelser, der er beskrevet i artikel 6-13. Såfremt virksomhederne ikke er nået frem til en aftale om netadgang og samtrafik, sørger medlemsstaterne for, at den nationale tilsynsmyndighed kan gribe ind på foranledning af en af de implicerede parter eller på eget initiativ med grundlag i de politiske målsætninger og procedurer, der er indeholdt i artikel 6, 7 og 13-18 i direktiv (om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester).

KAPITEL III

FORPLIGTELSE FOR OPERATØRER SAMT MARKEDSVURDERINGSPROCEDURER

Artikel 6

Adgangsstyringssystemer og tilhørende faciliteter

1. Medlemsstaterne sikrer, at betingelserne i bilaget, del I, finder anvendelse på adgangsstyring for digitale tv-tjenester, som udsendes til seere i Fællesskabet, uanset transmissionsform.

2. Betingelserne for adgang til andre faciliteter i bilaget, del II, kan ændres efter proceduren i artikel 14, stk. 2.

3. Af hensyn til den markeds-mæssige og teknologiske udvikling kan der tages skridt til, at indholdet af bilaget ændres efter proceduren i artikel 14, stk. 2.

Artikel 7

Revurdering af tidligere forpligtelser i forbindelse med netadgang og samtrafik

1. Medlemsstaterne viderefører alle forpligtelser for virksomheder, der udbyder offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationsnet i forbindelse med netadgang og samtrafik, der var gældende inden nærværende direktivs ikrafttræden, i henhold til artikel 4, 6, 7, 8, 11, 12 og 14 i direktiv 97/33/EF, artikel 16 i direktiv 98/10/EF, artikel 7 og 8 i direktiv 92/44/EF og artikel 3 i forordning (om adgang til abonnentnet), indtil disse forpligtelser er blevet revurderet, og der er truffet afgørelse herom i henhold til stk. 3 i nærværende artikel.

2. De markeder, der er omfattet af forpligtelserne i stk. 1, anføres i den foreløbige beslutning om relevante produkt- og tjenestemarkeder, der offentliggøres af Kommissionen ifølge proceduren i artikel 14 i direktiv (om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester).

3. Medlemsstaterne sikrer, at de nationale tilsynsmyndigheder umiddelbart efter dette direktivs ikrafttræden og herefter løbende foretager markedsanalyser efter proceduren i artikel 14 i direktiv (om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester) for at afgøre, om disse forpligtelser bør opretholdes, ændres eller trækkes tilbage. Parter, der berøres af, at forpligtelser ændres eller trækkes tilbage, skal underrettes herom i passende tid i forvejen.

Artikel 8

Fastlæggelse, ændring eller ophævelse af forpligtelser

1. Såfremt det som resultat af en markedsanalyse, der er foretaget ifølge artikel 14 i direktiv (om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester), fastslås, at en operatør har en stærk markedsposition på et bestemt marked, fastlægger de nationale tilsynsmyndigheder en eller flere af forpligtelserne i artikel 9-13 efter behov for at undgå konkurrencefordrejning. Den eller de forpligtelser, der fastlægges, skal tage udgangspunkt i det konkrete problem.

2. De nationale tilsynsmyndigheder kan, uden at det berører bestemmelserne i artikel 6, pålægge virksomheder, herunder virksomheder, der ikke har en stærk markedsposition, de forpligtelser i forbindelse med samtrafik, der er nævnt i artikel 9-13, med henblik på at overholde internationale forpligtelser.

I særlige tilfælde, hvor Kommissionen på forhånd har givet tilladelse hertil, kan de nationale tilsynsmyndigheder pålægge operatører med en stærk markedsposition forpligtelser i forbindelse med netadgang og samtrafik, der ligger ud over de i artikel 9-13 omhandlede, såfremt alle de pågældende forpligtelser er berettigede set i forhold til de målsætninger, der er opstillet i nærværende direktivs artikel 1 samt i artikel 7 i direktiv (om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester), og står i et rimeligt forhold til det tilsigtede mål.

3. Med hensyn til stk. 2, første afsnit, underretter de nationale tilsynsmyndigheder Kommissionen om deres afgørelser om at fastlægge, ændre eller ophæve forpligtelser for markedsaktører ifølge procedurerne i artikel 6, stk. 2, 3 og 4 i direktiv (om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester).

Artikel 9

Krav om gennemskuelig

1. De nationale tilsynsmyndigheder kan i medfør af bestemmelserne i artikel 8 stille krav om gennemskuelig i forbindelse med samtrafik og/eller netadgang, herunder at virksomheder skal stille bestemte oplysninger, som f.eks. tekniske specifikationer, netkarakteristika, betingelser og vilkår for levering og anvendelse samt priser, til rådighed for offentligheden.

2. Såfremt en virksomhed er underlagt krav om ikke-diskriminering, kan de nationale tilsynsmyndigheder forlange, at virksomheden offentliggør et referenceudbud, der er tilstrækkelig detaljeret og indeholder en beskrivelse af de udbudte tjenester, opgjort efter enkeltkomponenter alt efter markedssituationen, og de hertil knyttede betingelser og vilkår, herunder priser.

3. De nationale tilsynsmyndigheder kan fastlægge, hvilke specifikke oplysninger der skal stilles til rådighed, hvor detaljerede de skal være, og hvordan de skal offentliggøres.

Artikel 10

Krav om ikke-diskriminering

1. De nationale tilsynsmyndigheder kan i medfør af bestemmelserne i artikel 8 stille krav om ikke-diskriminering i forbindelse med samtrafik og/eller netadgang.

2. Kravet om ikke-diskriminering skal navnlig sikre, at de pågældende virksomheder under tilsvarende forhold tilbyder andre virksomheder, der udbyder lignende tjenester, samme vilkår, og at de udbyder tjenester og formidler oplysninger til andre på samme vilkår og af samme kvalitet, som gælder for tjenester, der udbydes af dem selv, deres datterselskaber eller partnere.

Artikel 11

Krav om regnskabsmæssig adskillelse

1. De nationale tilsynsmyndigheder kan i medfør af bestemmelserne i artikel 8 kræve, at der føres særskilte regnskaber for bestemte aktiviteter i forbindelse med samtrafik og/eller netadgang.

De nationale tilsynsmyndigheder kan navnlig kræve, at vertikalt integrerede virksomheder giver indsigt i deres engrospriser og

interne prisoverførsler, såfremt en markedsanalyse viser, at den pågældende operatør udbyder inputfaciliteter, der er af afgørende betydning for andre tjenesteudbydere, og samtidig konkurrerer med disse på det marked, det pågældende net ligger til grund for.

2. For at kunne kontrollere, om kravet om gennemskuelig er overholdt, skal de nationale tilsynsmyndigheder kunne forlange, at regnskabsoplysninger, herunder oplysninger om indtægter modtaget fra tredjemand, stilles til rådighed, såfremt der anmodes herom. De nationale tilsynsmyndigheder kan under hensyn til national lovgivning og Fællesskabets bestemmelser om fortroligheds af forretningshemmeligheder offentliggøre oplysninger, der kan medvirke til virkeliggørelsen af et frit og konkurrencebaseret marked.

Artikel 12

Forpligtelser i forbindelse med adgang til og anvendelse af specifikke netfaciliteter

1. De nationale tilsynsmyndigheder kan i medfør af bestemmelserne i artikel 8 indføre forpligtelser for operatører i forbindelse med adgang til og anvendelse af specifikke faciliteter og/eller tjenester i tilknytning hertil, bl.a. i tilfælde hvor den nationale tilsynsmyndighed er af den opfattelse, at nægtelse af netadgang vil kunne hindre, at der skabes et bæredygtigt konkurrencebaseret marked i detailledet, eller være i modstrid med slutbrugernes interesser.

Operatørerne kan bl.a. pålægges:

- a) pligt til at give tredjemand adgang til specifikke netelementer og/eller -faciliteter
- b) pligt til at opretholde adgang til faciliteter, som der tidligere er givet adgang til
- c) pligt til at tilbyde videresalg af bestemte tjenester
- d) pligt til at tilbyde fri adgang til tekniske grænseflader, protokoller eller andre nøgleteknologier, der er afgørende for tjenesternes driftskompatibilitet
- e) pligt til at tilbyde samhusning eller andre former for fælles brug af faciliteter, herunder fælles brug af ledninger, bygninger eller master
- f) pligt til at udbyde bestemte tjenester, der er nødvendige for at sikre, at tjenesterne er driftskompatible fra punkt til punkt, herunder faciliteter til intelligente net tjenester eller roaming på mobile net

- g) pligt til at tilbyde adgang til driftsstøttesystemer eller ligende softwaresystemer, der er nødvendige for at skabe rimelige konkurrenceforhold på tjenesteområdet
- h) pligt til at sammenkoble net eller netfaciliteter.

De nationale tilsynsmyndigheder kan ud over de nævnte forpligtelser stille krav om billighed, rimelighed, hurtighed, gennemskelighed og/eller ikke-diskriminering.

2. De nationale tilsynsmyndigheder skal ved fastlæggelsen af forpligtelserne i stk. 1 navnlig tage hensyn til:

- a) om det i lyset af den igangværende markedsudvikling er teknisk og økonomisk bæredygtigt at bruge eller installere konkurrerende faciliteter
- b) om det er praktisk muligt at tilbyde den foreslåede adgang i betragtning af den forhåndenværende kapacitet
- c) hvor store startinvesteringer ejeren af faciliteten skal foretage set i forhold til de risici, der er forbundet hermed
- d) behovet for at sikre den frie konkurrence på længere sigt
- e) eventuelle relevante intellektuelle ejendomsrettigheder.

Artikel 13

Forpligtelser i forbindelse med priskontrol og omkostningsregnskaber

1. De nationale tilsynsmyndigheder kan i medfør af bestemmelserne i artikel 8 indføre priskontrol, herunder stille krav om, at priserne skal være omkostningsægte, og krav om udarbejdelse af omkostningsregnskaber i forbindelse med udbud af bestemte former for samtrafik og/eller netadgang, såfremt en markedsanalyse viser, at den pågældende operatør som følge af utilstrækkelig konkurrence kan lægge sine priser på et unaturligt højt niveau eller presse priserne til skade for slutbrugerne. De nationale tilsynsmyndigheder skal tage hensyn til operatørens investeringer og til de risici, der er forbundet hermed.

2. De nationale tilsynsmyndigheder sikrer, at de metoder, der kan anvendes til fastlæggelse af priser, sigter mod at fremme effektiviteten og skabe bæredygtig konkurrence og øgede fordele for forbrugerne.

3. Har en virksomhed pligt til at sikre, at dens priser er omkostningsægte, er det virksomheden selv, der skal bevise, at taksterne er omkostningsbaserede og kun giver en rimelig forrentning af investeringerne. De nationale tilsynsmyndigheder kan anmode en virksomhed om at fremlægge fuld dokumentation for dens priser og om nødvendigt påbyde, at priserne nedsættes.

4. De nationale tilsynsmyndigheder sørger for, at der, hvis der stilles krav om anvendelse af et omkostningsregnskabsystem til støtte for priskontrollen, stilles en beskrivelse af

omkostningsregnskabsystemet, der som minimum viser de hovedkategorier, omkostningerne er samlet i, og hvordan omkostningerne er fordelt, til rådighed for offentligheden. Det kontrolleres af en kompetent uafhængig instans, at omkostningsregnskabet er udfærdiget efter de fastsatte regler. En gang om året offentliggøres en erklæring, om reglerne er blevet overholdt.

KAPITEL IV

PROCEDUREMÆSSIGE BESTEMMELSER

Artikel 14

Udvalg

1. Kommissionen består af Kommunikationspolitisk Udvalg, der er nedsat ved artikel 19 i direktiv (om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester).

2. Når der henvises til nærværende stykke, finder den i artikel 5 i afgørelse 1999/468/EF omhandlede forskriftsprocedure anvendelse i overensstemmelse med samme afgørelses artikel 7 og artikel 8.

3. Det i artikel 5, stk. 6, i afgørelse 1999/468/EF omhandlede tidsrum er på tre måneder.

Artikel 15

Offentliggørelse af og adgang til oplysninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at der offentliggøres oplysninger om de særlige forpligtelser, der påhviler virksomhederne i henhold til dette direktiv, med angivelse af det specifikke produkt/den specifikke tjeneste og de geografiske markeder. De sikrer, at ajourførte oplysninger gøres offentligt tilgængelige på en måde, der sikrer, at alle interesserede parter har let adgang til disse oplysninger.

2. Medlemsstaterne sender Kommissionen en kopi af de oplysninger, der offentliggøres. Kommissionen stiller oplysningerne til rådighed i lettilgængelig form og videregiver dem til Kommunikationspolitisk Udvalg og Kommunikationspolitisk Arbejdsgruppe på Højt Plan, hvor det er relevant.

Artikel 16

Underretning af Kommissionen

1. Medlemsstaterne meddeler senest den 31. december 2001 Kommissionen, hvilke nationale tilsynsmyndigheder der skal varetage de opgaver, der er fastlagt i dette direktiv.

2. De nationale tilsynsmyndigheder meddeler Kommissionen, hvilke virksomheder der i henhold til dette direktiv anses for at have en stærk markedsposition, og hvilke forpligtelser de pålægges i medfør af direktivet. Enhver ændring, der har betydning for, hvilke forpligtelser der påhviler disse virksomheder, eller hvilke virksomheder der er omfattet af dette direktivs bestemmelser, skal straks bringes til Kommissionens kendskab.

Artikel 17**Revurdering**

Kommissionen undersøger med jævne mellemrum, hvorledes dette direktiv fungerer, og aflægger rapport til Europa-Parlamentet og Rådet herom, første gang senest tre år efter direktivets ikrafttræden. I denne forbindelse kan Kommissionen anmode om oplysninger fra medlemsstaterne, der omgående stiller sådanne oplysninger til rådighed.

Artikel 18**Gennemførelse i national ret**

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 31. december 2001. De underretter straks Kommissionen herom.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen

ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv, og til senere ændringer af disse forskrifter.

Artikel 19**Ikrafttræden**

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Artikel 20**Adressater**

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

BILAG**Betingelser for adgang til digitale tv-tjenester, der sendes til seere i Fællesskabet**

Del I — Bestemmelser for anvendelse af adgangsstyringssystemer i henhold til artikel 6, stk. 1

I forbindelse med adgangsstyring for digitale tv-tjenester, som udsendes til seere i Fællesskabet, skal medlemsstaterne uanset transmissionsform i henhold til artikel 6 sikre, at følgende bestemmelser finder anvendelse:

- a) adgangsstyringssystemer, som anvendes på Fællesskabets marked, skal teknisk give mulighed for omkostningseffektiv adgangsstyring, således at netoperatører på lokalt eller regionalt plan har fuld kontrol over de tjenester, som anvender sådanne adgangsstyringssystemer,
- b) alle operatører af adgangsstyringstjenester, der etablerer og markedsfører adgang til digitale tv-tjenester, uanset transmissionsform:
  - tilbyder på ensartede, rimelige og ikke-diskriminerende vilkår og i overensstemmelse med Fællesskabets konkurrencelovgivning alle tv-selskaber tekniske tjenesteydelser, der gør det muligt for seere, der har fået en dekoder leveret fra operatørerne, at modtage tv-selskabernes digital-tv-transmissioner, og overholder Fællesskabets konkurrencelovgivning
  - fører særskilte regnskaber for deres aktiviteter som operatører af adgangsstyring
- c) når indehavere af den industrielle ejendomsret til adgangsstyringsprodukter og -systemer giver licens til fabrikanter af forbrugsudstyr, skal det ske på ensartede, rimelige og ikke-diskriminerende vilkår. Når der gives licens, hvor der skal tages hensyn til tekniske og handelsmæssige faktorer, kan rettighedshaverne ikke opstille betingelser, der forbyder eller på anden måde forhindrer, at selve produktet udstyres med:
  - enten en standardiseret grænseflade, der giver mulighed for forbindelse med flere andre adgangsstyringssystemer
  - eller særligt udstyr til et andet adgangsstyringssystem, forudsat at licensmodtageren opfylder de relevante rimelige bestemmelser, som for dennes vedkommende garanterer sikkerheden for de transaktioner, der udføres af leverandørerne af adgangsstyring.

Del II — Andre tilhørende faciliteter, der kan tages op til overvejelse efter revurderingsproceduren i artikel 6, stk. 2.

- Adgang til programmeringsgrænseflader for applikationer (API)
  - Adgang til elektroniske programoversigter (EPG)
-

Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor

(2000/C 365 E/17)

(EØS-relevant tekst)

KOM(2000) 385 endelig udg. — 2000/0189(COD)

(Forelagt af Kommissionen den 25. august 2000)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 95,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget,

i henhold til fremgangsmåden i traktatens artikel 251, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Det kræves i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger⁽¹⁾, at medlemsstaterne med henblik på fri udveksling af personoplysninger inden for Fællesskabet skal sikre fysiske personers rettigheder og frihed i forbindelse med behandling af personoplysninger, herunder navnlig disse personers krav på privatlivets fred.
- (2) Kommunikationshemmeligheden er garanteret ved de internationale instrumenter på menneskerettighedsområdet, herunder navnlig den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, og ved medlemsstaternes forfatninger.
- (3) I Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/66/EF af 15. december 1997 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred inden for telesektoren⁽²⁾ omsættes principperne i direktiv 95/46/EF til særregler for telesektoren. Dette direktiv skal tilpasses markedsudviklingen og den teknologiske udvikling inden for elektroniske kommunikationstjenester for at sikre, at brugere af offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester sikres den samme beskyttelse af personoplysninger og privatlivets fred, uanset hvilken teknologi tjenesterne baserer sig på.

(4) Nye avancerede digitale teknikker er ved at blive taget i anvendelse i offentlige kommunikationsnet i Fællesskabet, og dette medfører, at der er et særligt behov for beskyttelse af brugerens personoplysninger og privatliv. Det er kendetegnende for udviklingen af informationssamfundet, at der indføres nye elektroniske kommunikationstjenester. Store dele af offentligheden har fået adgang og råd til digitale mobilnet. Disse digitalnet har stor kapacitet til og muligheder for at behandle personoplysninger, og derfor kan der kun gennemføres en vellykket grænseoverskridende indførelse af disse tjenester, hvis man bl.a. sikrer, at brugerne har tillid til, at deres privatliv ikke krænkes.

(5) Internettet vender op og ned på de traditionelle markedsstrukturer, idet det udgør en fælles, global infrastruktur for fremføring af en lang række elektroniske kommunikationstjenester. Offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester via Internettet giver brugerne nye muligheder, men medfører også nye risikomomenter for deres personoplysninger og privatliv.

(6) Med hensyn til offentlige kommunikationsnet bør der træffes særlige foranstaltninger af lovgivningsmæssig, administrativ og teknisk art for at beskytte fysiske personers grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder og juridiske personers legitime interesser, navnlig mod den voksende risiko, der er forbundet med automatiseret opbevaring og behandling af oplysninger om abonnenter og brugere.

(7) De foranstaltninger af lovgivningsmæssig, administrativ og teknisk art, medlemsstaterne har vedtaget for den elektroniske kommunikationssektor med henblik på beskyttelse af personoplysninger, privatlivets fred og juridiske personers legitime interesser, bør harmoniseres for at undgå hindringer for gennemførelsen af det indre marked for elektronisk kommunikation i overensstemmelse med traktatens artikel 14. Harmoniseringen bør begrænses til de krav, der er nødvendige for at sikre, at fremme og udvikling af nye kommunikationstjenester og -net mellem medlemsstater ikke hindres.

(8) Medlemsstaterne, udbydere og de berørte brugere samt de kompetente organer på fællesskabsplan bør samarbejde om at skabe og udvikle de relevante teknologier, hvor dette er nødvendigt for at gennemføre de garantier, der er omfattet af dette direktiv, navnlig under hensyntagen til målsætningerne om at reducere behandlingen af personoplysninger til det mindst mulige og slette eller ændre navneangivelser inden sådanne data bruges, hvor dette er muligt.

⁽¹⁾ EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31.

⁽²⁾ EFT L 24 af 30.1.1998, s. 1.

- (9) I den elektroniske kommunikationssektor finder direktiv 95/46/EF navnlig anvendelse på alle forhold vedrørende beskyttelse af grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder, som ikke særligt er omfattet af bestemmelserne i dette direktiv, herunder den registeransvarliges forpligtelser og fysiske personers rettigheder. Direktiv 95/46/EF anvendes på ikke offentligt tilgængelige kommunikationstjenester.
- (10) Ligesom direktiv 95/46/EF finder dette direktiv ikke anvendelse på beskyttelse af grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder, der er forbundet med aktiviteter, der ikke er omfattet af fællesskabsretten. Det påhviler medlemsstaterne at træffe de foranstaltninger, der måtte være nødvendige til beskyttelse af den offentlige sikkerhed, forsvaret, statens sikkerhed (herunder statens økonomiske interesser, når disse aktiviteter er forbundet med spørgsmål vedrørende statens sikkerhed) og statens aktiviteter på det strafferetlige område. Dette direktiv berører ikke medlemsstaternes mulighed for lovligt at opfange elektronisk kommunikation med et af disse formål for øje.
- (11) Abonnenter på offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester kan være fysiske eller juridiske personer. Bestemmelserne i nærværende direktiv tager som supplement til direktiv 95/46/EF sigte på at beskytte fysiske personers grundlæggende rettigheder, navnlig deres ret til privatlivets fred, samt juridiske personers legitime interesser. Direktivet forpligter ikke medlemsstaterne til at udvide anvendelsen af direktiv 95/46/EF til at omfatte beskyttelse af juridiske personers legitime interesser, som er sikret inden for rammerne af gældende fællesskabsret og national lovgivning.
- (12) Visse krav i forbindelse med nummervisning samt begrænsning heraf og i forbindelse med automatisk vide-restilling til abonnentlinjer, der er forbundet med analogcentraler, bør ikke gøres bindende i særlige tilfælde, hvor opfyldelsen heraf ville være teknisk umulig eller fordre en uforholdsmæssig stor økonomisk indsats. Da det er vigtigt for de berørte parter at kende til sådanne tilfælde, bør medlemsstaterne underrette Kommissionen herom.
- (13) Tjenesteudbydere bør træffe passende foranstaltninger for at beskytte deres tjenester, om nødvendigt i samarbejde med netudbyderen, og informere abonnenter om eventuelle særlige risici for brud på netsikkerheden. Sådanne risici vedrører især elektroniske kommunikationstjenester via et åbent net såsom Internettet. Det er særlig vigtigt, at tjenesteudbyderen informerer abonnenter på og brugere af sådanne tjenester fyldestgørende om eksisterende sikkerhedsrisici, som tjenesteudbyderen ikke har mulighed for at afhjælpe. Tjenesteudbydere, som udbyder offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester via Internettet, bør informere brugere og abonnenter om, hvordan de kan sikre deres kommunikation, f.eks. ved at anvende bestemte typer software eller krypteringsteknologi. Sikkerheden evalueres på baggrund af artikel 17 i direktiv 95/46/EF.
- (14) For at beskytte kommunikationshemmeligheden bør der træffes foranstaltninger til at hindre uautoriseret adgang til kommunikation — herunder både selve indholdet og data vedrørende kommunikationen — der finder sted via offentligt kommunikationsnet og offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester. Den nationale lovgivning i visse medlemsstater forbyder kun uautoriseret adgang til kommunikation, når det sker med forsæt.
- (15) Abonnentoplysninger, som behandles i elektroniske kommunikationsnet ved etablering af en kommunikationsforbindelse og fremføring af information, indeholder oplysninger om fysiske personers privatliv og vedrører retten til respekt for deres korrespondance eller vedrører juridiske personers legitime interesser. Sådanne data må kun lagres i det omfang, det er nødvendigt for tjenestens gennemførelse med henblik på debitering og afregning for samtrafik, og kun i et begrænset tidsrum. Ønsker udbyderen af de offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester at underkaste sådanne data yderligere behandling med henblik på markedsføring af sine egne elektroniske kommunikationstjenester eller levering af tillægstjenester, må dette kun ske, hvis abonnenten har givet sit samtykke hertil på grundlag af en nøjagtig og fuldstændig orientering fra udbyderen af de offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester om arten af den yderligere behandling, han agter at foretage, og om abonnentens ret til at nægte eller tilbagekalde sit samtykke til denne behandling. Trafikdata, som anvendes til markedsføring af udbyderens egne kommunikationstjenester eller til levering af tillægstjenester, bør ligeledes slettes eller anonymiseres, når tjenesten er leveret. Tjenesteudbyderne bør til enhver tid holde abonnenterne underrettet om, hvilke typer data de behandler, samt hvorfor og hvor længe behandlingen foretages.
- (16) Indførelsen af specificerede forbrugsopgørelser har forbedret abonnentens muligheder for at kontrollere rigtigheden af de takster, tjenesteudbyderen opkræver, men samtidig indebærer de en risiko for, at offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenesters bruges privatliv krænkes. For at beskytte brugerens privatliv skal medlemsstaterne derfor tilskynde til udvikling af valgmuligheder inden for elektroniske kommunikationstjenester, herunder alternative betalingsfaciliteter, som giver mulighed for anonym eller strengt privat adgang til offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester, f.eks. telekort eller betaling med kreditkort.

- (17) I digitale mobilnet behandles som led i fremføringen af kommunikation lokaliseringsdata, som angiver den geografiske placering af mobilbrugerens terminaludstyr. Sådanne data er trafikdata jf. artikel 6. Men digitale mobilnet giver undertiden også mulighed for behandling af lokaliseringsdata, som er mere præcise end fremføringen af kommunikation forudsætter, og som bruges til levering af tillægstjenester, f.eks. persontilpassede trafikoplysninger og bilistvejledning. Behandling af sådanne data til tillægstjenester bør kun tillades, hvis abonnenterne har givet deres samtykke hertil. Selv når abonnenterne har givet et sådant samtykke, bør de have mulighed for ved hjælp af en simpel, gebyrfri ordning midlertidigt at forhindre behandlingen af lokaliseringsdata.
- (18) For så vidt angår A-nummervisningsfunktionen er det nødvendigt at beskytte den kaldende parts ret til at forhindre, at det nummer, hvorfra opkaldet foretages, identificeres, og den kaldte parts ret til at afvise opkald fra uidentificerede numre. Det er i særlige tilfælde berettiget at suspendere en blokering af denne funktion. Visse abonnenter, herunder særlige hjælpetjenester og lignende, har en interesse i at sikre deres opkald fuld anonymitet. For så vidt angår identifikation af tilsluttede numre er det nødvendigt at beskytte den kaldte parts ret til og legitime interesse i at suspendere identifikationen af det nummer, som den kaldende part faktisk er tilsluttet, navnlig i tilfælde af viderestilling. Udbydere af offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester bør informere deres abonnenter om muligheden for A-nummervisning og identifikation af det tilsluttede nummer i nettet og om alle de tjenester, der tilbydes på grundlag af A-nummervisning og identifikation af det tilsluttede nummer, samt om de muligheder der findes for at beskytte privatlivets fred. Dermed får abonnenterne mulighed for at foretage et bevidst valg blandt de muligheder for at beskytte privatlivets fred, de kunne ønske sig at gøre brug af. De muligheder, der er for at beskytte privatlivets fred på den enkelte linje, skal ikke nødvendigvis tilbydes som en automatisk netjeneste, men kan eventuelt etableres efter anmodning til udbyderen af den offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjeneste.
- (19) Der bør træffes foranstaltninger, der sikrer abonnenterne mod gener som følge af automatisk viderestilling fra anden side, og i sådanne tilfælde bør abonnenten have mulighed for at standse de opkald, der viderestilles til hans terminal, ved blot at anmode leverandøren af de offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester herom.
- (20) Abonnentfortegnelser distribueres i store oplag og er offentligt tilgængelige. Af hensyn til fysiske personers privatliv og juridiske personers legitime interesser må abonnenter kunne bestemme, om deres personoplysninger skal offentliggøres i sådanne abonnentfortegnelser, og i så fald i hvilket omfang. Udbydere af offentlige abonnentfortegnelser bør underrette de abonnenter, som medtages i sådanne fortegnelser, om formålet med fortegnelsen og eventuelle særlige anvendelser af elektroniske udgaver af offentlige fortegnelser, navnlig via søgefunktioner, som er indbygget i software, f.eks. mulighed for »omvendt« søgning, som giver brugerne af fortegnelsen mulighed for at finde abonnentens navn og adresse blot ud fra telefonnummeret.
- (21) Der bør træffes foranstaltninger, der sikrer abonnenterne mod krænkelse af privatlivets fred i form af uanmodede telefoniske henvendelser, telefaxmeddelelser, e-breve og andre former for kommunikation med henblik på direkte markedsføring. Medlemsstaterne kan begrænse anvendelsen af denne mulighed til abonnenter, der er fysiske personer.
- (22) Funktioner vedrørende levering af elektroniske kommunikationstjenester kan være indbygget i nettet eller i noget af brugerens terminaludstyr, herunder også software. Beskyttelsen af offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationsnets brugeres personoplysninger og privatliv bør være uafhængig af, hvordan de forskellige komponenter, som er nødvendige for at levere tjenesten, er sammensat, og hvordan de nødvendige funktioner er fordelt mellem disse komponenter. Direktiv 95/46/EF omfatter enhver form for behandling af personoplysninger, uanset hvilken teknologi der anvendes. Hvis der opstilles særregler for elektroniske kommunikationstjenester parallelt med overordnede regler for andre komponenter, som er nødvendige for leveringen af sådanne tjenester, bliver det måske ikke lettere at beskytte personoplysninger og privatlivets fred på et teknologineutralt grundlag. Derfor bør der måske vedtages tiltag, som pålægger producenterne af visse typer udstyr, som bruges til elektroniske kommunikationstjenester, at udforme deres produkter, så de sikrer, at brugernes og abonnenternes personoplysninger og privatliv beskyttes. Hvis der vedtages sådanne tiltag, jf. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/5/EF af 9. marts 1999 om radio- og teleterminaludstyr samt gensidig anerkendelse af udstyrets overensstemmelse⁽¹⁾, sikres det, at indførelsen af nye tekniske funktioner i elektronisk kommunikationsudstyr, herunder software, med henblik på beskyttelse af data sker på et harmoniseret grundlag, således at det indre marked kan fungere tilfredsstillende.
- (23) I lighed med bestemmelserne i artikel 13 i direktiv 95/46/EF kan medlemsstaterne under særlige omstændigheder begrænse omfanget af abonnentens forpligtelser og rettigheder, f.eks. ved at sikre, at udbyderen af en offentligt tilgængelig elektronisk kommunikationstjeneste kan suspendere blokeringen af A-nummervisningsfunktionen i overensstemmelse med national lovgivning med henblik på at forebygge eller afsløre strafbare handlinger eller med henblik på statens sikkerhed.

(¹) EFT L 91 af 7.4.1999, s. 10.

- (24) Der bør i medlemsstaternes lovgivning være fastsat retsmidler til afhjælpning af tilfælde, hvor brugernes og abonnenternes rettigheder tilsidesættes. Personer, der overtræder de nationale forskrifter, der fastsættes i medfør af dette direktiv, bør kunne sanktioneres, uanset om de pågældende personer henhører under privat- eller offentligretlig lovgivning.
- (25) I forbindelse med gennemførelsen af dette direktiv vil det være formålstjenligt at udnytte de erfaringer, der er opnået i den arbejdsgruppe for beskyttelse af personer i forbindelse med behandling af personoplysninger, som er nedsat ved artikel 29 i direktiv 95/46/EF, og som er sammensat af repræsentanter for medlemsstaternes tilsynsmyndigheder.
- (26) For at lette overholdelsen af bestemmelserne i dette direktiv er der behov for specifikke ordninger for den behandling af oplysninger, der allerede finder sted på det tidspunkt, hvor den nationale lovgivning til gennemførelse af dette direktiv træder i kraft —

eller forretningsmæssigt øjemed, uden nødvendigvis at abonnere på den pågældende tjeneste

- b) »trafikdata«: data, som behandles som led i eller med henblik på fremføring af kommunikation via et elektronisk kommunikationsnet
- c) »lokaliseringsdata«: data, som behandles i et elektronisk kommunikationsnet og angiver den geografiske placering af det terminaludstyr, som brugeren af en offentligt tilgængelig elektronisk kommunikationstjeneste anvender
- d) »kommunikation«: oplysninger, som udveksles eller fremføres mellem en række parter via en offentligt tilgængelig elektronisk kommunikationstjeneste
- e) »opkald«: en forbindelse, som etableres ved hjælp af en offentligt tilgængelig telefontjeneste og giver mulighed for tildro tovejskommunikation.

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Anvendelsesområde og formål

1. Dette direktiv bevirker en harmonisering af medlemsstaternes bestemmelser, der er nødvendig for at sikre et ensartet niveau i beskyttelsen af de grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder og navnlig privatlivets fred i forbindelse med behandling af personoplysninger inden for den elektroniske kommunikationssektor, og for at sikre fri omsætning af sådanne oplysninger og af elektronisk kommunikationsudstyr og elektroniske kommunikationstjenester i Fællesskabet.
2. Med henblik på at nå de i stk. 1 omhandlede mål specificerer og supplerer dette direktivs bestemmelser direktiv 95/46/EF. Nærværende bestemmelser beskytter desuden legitime interesser hos abonnenter, der er juridiske personer.
3. Dette direktiv gælder ikke for aktiviteter, der ikke er omfattet af fællesskabsretten, som f.eks. de aktiviteter, der er omfattet af afsnit V og VI i traktaten, og under ingen omstændigheder for aktiviteter, der vedrører den offentlige sikkerhed, forsvar, statens sikkerhed (herunder statens økonomiske interesser, når disse aktiviteter er forbundet med spørgsmål vedrørende statens sikkerhed) og statens aktiviteter på det strafferetlige område.

Artikel 2

Definitioner

Medmindre andet angives, gælder i dette direktiv de definitioner, der er fastsat i direktiv 95/46/EF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/. . /EF (om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester).

Følgende definitioner anvendes også:

- a) »bruger«: en fysisk person, som anvender en offentligt tilgængelig elektronisk kommunikationstjeneste i privat

Artikel 3

Omfattede tjenester

1. Dette direktiv finder anvendelse på behandling af personoplysninger i forbindelse med, at offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester stilles til rådighed via offentlige kommunikationsnet i Fællesskabet.
2. Artikel 8, 10 og 11 finder anvendelse på abonnentlinjer, der er tilsluttet digitalcentraler, og, hvis dette er teknisk muligt og ikke fordrer uforholdsmæssigt stor økonomisk indsats, på abonnentlinjer, der er tilsluttet analogcentraler.
3. Medlemsstaterne skal til Kommissionen indberette tilfælde, hvor det vil være teknisk umuligt eller medføre uforholdsmæssigt stor økonomisk indsats at opfylde kravene i artikel 8, 10 og 11.

Artikel 4

Sikkerhed

1. Udbyderen af en offentligt tilgængelig elektronisk kommunikationstjeneste skal træffe passende tekniske og organisatoriske foranstaltninger for at beskytte sine tjenester, for netsikkerhedens vedkommende om nødvendigt sammen med udbyderen af det offentlige kommunikationsnet. Under hensyn til teknologiens stade og omkostningerne i forbindelse med gennemførelsen skal disse foranstaltninger garantere et sikkerhedsniveau, der står i forhold til risikoen.
2. Hvor der er særlig risiko for brud på netsikkerheden, skal udbyderen af en offentligt tilgængelig elektronisk kommunikationstjeneste informere abonnenterne herom samt om, hvorledes sådanne brud i givet fald kan forebygges, herunder om de dermed forbundne omkostninger.

Artikel 5

Kommunikationshemmelighed

1. Medlemsstaterne sikrer kommunikationshemmeligheden ved brug af offentlige kommunikationsnet og offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester, både for så vidt angår selve kommunikationen og de dermed forbundne trafikdata, via nationale forskrifter. De forbyder især aflytning, registrering, lagring og andre måder, hvorpå samtaler kan opfanges eller overvåges af andre end brugerne, uden at de pågældende brugere har indvilget heri, bortset fra tilfælde, hvor det er tilladt ifølge lovgivningen, jf. artikel 15, stk. 1.

2. Stk. 1 vedrører ikke lovmedholdelig optagelse af kommunikation og de dermed forbundne trafikdata, der foretages som led i lovlig forretningspraksis med henblik på at kunne forelægge bevis for en handelstransaktion eller enhver anden forretningsmæssig kommunikation.

Artikel 6

Trafikdata

1. Trafikdata vedrørende abonnenter og brugere, som behandles med henblik på fremføring af kommunikation, og som lagres af udbyderen af et offentligt kommunikationsnet eller en offentlig kommunikationstjeneste, skal slettes eller gøres anonyme, når fremføringen er afsluttet, jf. dog stk. 2, 3 og 4.

2. Med henblik på debitering af abonnenten og afregning for samtrafik er det tilladt at behandle trafikdata. En sådan behandling er tilladt indtil udløbet af den lov hjemlede forældelsesfrist for sådanne gældsforpligtelser eller afregninger.

3. Med henblik på markedsføring af egne elektroniske kommunikationstjenester eller levering af tillægstjenester til abonnenten er det tilladt udbyderen af en offentligt tilgængelig elektronisk kommunikationstjeneste at behandle de i stk. 1 omtalte oplysninger i det omfang og tidsrum, som sådanne tjenester forudsætter, hvis abonnenten har givet sit samtykke hertil.

4. Tjenesteudbyderen skal underrette abonnenten om, hvilke typer trafikdata der behandles med det i stk. 2 og 3 omhandlede formål og hvor længe behandlingen finder sted.

5. Behandling af trafikdata jf. stk. 1-4 må kun foretages af personer, som handler efter bemyndigelse fra udbydere af de offentlige kommunikationsnet og -tjenester, som er beskæftiget med debitering eller trafikstyring, henvendelser fra kunder, opsporing af svig, markedsføring af udbyderens egne elektroniske kommunikationstjenester eller levering af en tillægstjeneste, og skal begrænses til det for sådanne aktiviteter nødvendige.

6. Stk. 1, 2, 3 og 5 berører ikke de kompetente myndigheders mulighed for i overensstemmelse med gældende lovgivning at indhente oplysninger om trafikdata med henblik på bilæggelse af tvister, navnlig vedrørende samtrafik eller debitering.

Artikel 7

Specificerede forbrugsopgørelser

1. Abonnenter har ret til at modtage uspecificerede forbrugsopgørelser.

2. Medlemsstaterne skal anvende nationale retsfor skrifter for at sikre, at der ikke er modstrid mellem abonnenternes ret til at modtage specificerede forbrugsopgørelser og kaldende brugeres og kaldte abonnenters ret til privatlivets fred, f.eks. ved at sikre, at brugere og abonnenter råder over tilstrækkelige alternative privatlivsfremmende kommunikations- eller betalingsmuligheder.

Artikel 8

Visning af A-nummer og af tilsluttet nummer samt begrænsning heraf

1. Hvor der er adgang til visning af A-nummer, skal den kaldende bruger i forbindelse med hvert enkelt opkald have mulighed for ved hjælp af en simpel, gebyr fri anordning at forhindre, at hans abonnentnummer fremsendes til A-nummervisning. Den kaldende abonnent skal have denne mulighed på hver enkelt linje.

2. Hvor der er adgang til visning af A-nummer, skal den kaldte abonnent have mulighed for ved hjælp af en simpel anordning, der er gebyr fri ved rimelig anvendelse heraf, at forhindre visning af A-nummeret ved ankommande opkald.

3. Hvor der er adgang til visning af A-nummer, og A-nummeret vises inden tilslutningen, skal den kaldte abonnent have mulighed for ved hjælp af en simpel anordning at afvise ankommande opkald, når den kaldende bruger eller abonnent har blokeret visningen af A-nummeret.

4. Hvor der er adgang til visning af tilsluttet nummer, skal den kaldte abonnent have mulighed for ved hjælp af en simpel, gebyr fri anordning at forhindre, at den kaldende bruger får vist det tilsluttede nummer.

5. Stk. 1 finder også anvendelse på opkald fra Fællesskabet til lande uden for dette. Stk. 2, 3 og 4 finder også anvendelse på ankommande opkald fra tredjelande.

6. Medlemsstaterne sikrer, at udbyderne af offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester, når der er adgang til visning af A-nummer og/eller tilsluttet nummer, informerer offentligheden herom og om mulighederne i stk. 1-4.

Artikel 9

Lokaliseringsdata

1. Hvis elektroniske kommunikationsnet kan behandle lokaliseringssdata, bortset fra trafikdata, vedrørende brugere af eller abonnenter på nettenes tjenester, må disse data kun behandles, når de er gjort anonyme eller når brugeren eller abonnenten har givet sit samtykke hertil, og da kun i det omfang og i det tidsrum, som er nødvendigt for levering af en tillægstjeneste. Tjenesteudbyderen skal, inden brugernes eller abonnenternes samtykke indhentes, underrette dem om, hvilken type lokaliseringssdata der behandles, hvorfor og hvor længe de behandles, og om de videregives til en tredjepart med henblik på levering af tillægstjenesten.

2. Hvis brugeren eller abonnenten har givet sit samtykke til behandling af lokaliseringssdata, bortset fra trafikdata, skal brugeren eller abonnenten fortsat have mulighed for ved hjælp af en simpel, gebyrfri anordning midlertidigt at forhindre behandling af sådanne data ved hvert enkelt opkald til nettet eller ved hver enkelt fremføring af kommunikation.

3. Behandling af lokaliseringssdata i henhold til stk. 1 og 2 må kun foretages af de personer, som handler efter bemyndigelse fra udbyderen af den elektroniske kommunikationstjeneste eller fra den tredjepart, som leverer tillægstjenesten, og skal begrænses til det for leveringen af tillægstjenesten nødvendige.

Artikel 10

Undtagelsesbestemmelser

Medlemsstaterne sikrer, at der er gennemskuelige procedurer for den måde, hvorpå udbyderen af et offentligt kommunikationsnet og/eller en offentligt tilgængelig elektronisk kommunikationstjeneste kan:

- a) suspendere blokeringen af A-nummervisningen midlertidigt, når en abonnent anmoder om at få chikaneopkald eller andre generende opkald eftersporet; i så tilfælde skal de data, hvorved den kaldende abonnent identificeres, i overensstemmelse med national lovgivning opbevares og stilles til rådighed af udbyderen af et offentligt kommunikationsnet og/eller en offentligt tilgængelig elektronisk kommunikationstjeneste
- b) suspendere blokering af visningen af tilsluttet nummer eller se bort fra, at en abonnent eller bruger har nægtet eller ikke har givet sit samtykke til, at lokaliseringssdata behandles for specifikke linjer med henblik på at give organisationer, der tager sig af nødopkald og er godkendte som sådanne af en medlemsstat, herunder retshåndhavende myndigheder, ambulancetjenester og brandvæsener, mulighed for at reagere på sådanne opkald.

Artikel 11

Automatisk viderestilling

Medlemsstaterne sikrer, at enhver abonnent har mulighed for ved hjælp af en simpel, gebyrfri anordning at forhindre en tredjepart i at foretage automatisk viderestilling til abonnentens terminal.

Artikel 12

Abonnentfortegnelser

1. Medlemsstaterne sikrer, at abonnenterne gebyrfrit underrettes om, hvilke(t) formål en trykt eller elektronisk abonnentfortegnelse tjener, som er offentligt tilgængelig eller kan benyttes via oplysningstjenester, og hvori personoplysninger om abonnenterne kan medtages, og at de underrettes om andre anvendelsesmuligheder heraf på grundlag af søgefunktioner, som er indbygget i elektroniske udgaver af fortegnelsen.

2. Medlemsstaterne sikrer, at abonnenterne får mulighed for gebyrfrit at bestemme, om deres personoplysninger skal medtages i offentlige fortegnelser, og i så fald i hvilket omfang, for så vidt sådanne oplysninger er relevante for formålet med fortegnelsen som angivet af udbyderen af fortegnelsen, og at kontrollere, rette eller få slettet sådanne oplysninger.

3. Stk. 1 og 2 finder anvendelse på abonnenter, der er fysiske personer. Medlemsstaterne sikrer endvidere inden for rammerne af den gældende fællesskabsret og nationale lovgivning, at de legitime interesser for abonnenter, der ikke er fysiske personer, nyder tilstrækkelig beskyttelse for så vidt angår deres optagelse i offentlige abonnentfortegnelser.

Artikel 13

Uanmodet kommunikation

1. Anvendelse af automatiserede opkaldsanordninger uden menneskelige indgreb (automatisk opkaldsmaskine), telefax-apparater (fax) eller elektronisk post med henblik på direkte markedsføring kan kun tillades over for abonnenter, som forudgående har givet deres samtykke hertil.

2. Medlemsstaterne træffer de fornødne foranstaltninger for gebyrfrit at sikre, at uanmodet kommunikation, hvis formål er direkte markedsføring med andre midler end dem, der er nævnt i stk. 1, forbydes, medmindre de pågældende abonnenter har givet deres samtykke til at modtage sådan kommunikation, eller forbydes for de abonnenters vedkommende, som har frabedt sig at modtage sådan kommunikation, idet det i den nationale lovgivning skal afgøres, hvilken af de to muligheder der skal gælde.

3. Stk. 1 og 2 finder anvendelse på abonnenter, der er fysiske personer. Medlemsstaterne sikrer endvidere inden for rammerne af den gældende fællesskabsret og nationale lovgivning, at de legitime interesser for abonnenter, der ikke er fysiske personer, nyder tilstrækkelig beskyttelse for så vidt angår uanmodet kommunikation.

Artikel 14

Tekniske funktioner og standardisering

1. Ved gennemførelsen af bestemmelserne i dette direktiv drager medlemsstaterne omsorg for, at der ikke stilles bindende krav om, at terminaludstyr eller andet elektronisk kommunikationsudstyr skal indeholde specifikke funktioner, hvorved markedsføring af udstyr og den frie bevægelighed for sådant udstyr i medlemsstaterne og mellem disse hindres, jf. dog stk. 2 og 3.

2. I tilfælde, hvor bestemmelser i dette direktiv kun kan gennemføres ved et krav om specifikke tekniske funktioner i elektroniske kommunikationsnet, underretter medlemsstaterne Kommissionen herom efter proceduren i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/34/EF⁽¹⁾.

3. Hvor der er behov herfor, vedtager Kommissionen foranstaltninger for at sikre, at terminaludstyr har de fornødne sikkerhedsfunktioner til at garantere beskyttelsen af brugernes og abonnenternes personoplysninger og privatlivets fred, jf. direktiv 1999/5/EF og Rådets beslutning 87/95/EØF⁽²⁾.

Artikel 15

Anvendelsesområdet for visse bestemmelser i direktiv 95/46/EF

1. Medlemsstaterne kan vedtage lovgivninger med henblik på at indskrænke rækkevidden af de rettigheder og forpligtelser, der omhandles i artikel 5, artikel 6, artikel 8, stk. 1-4, og artikel 9, hvis en sådan indskrænkning er nødvendig af hensyn til statens sikkerhed, forsvaret, den offentlige sikkerhed, forebyggelse, efterforskning, afsløring og retsforfølgning i straffesager eller uautoriseret brug af det elektroniske kommunikationssystem efter artikel 13, stk. 1, i direktiv 95/46/EF.

2. Bestemmelserne i direktiv 95/46/EF, kapitel III, »retsmidler, ansvar og sanktioner«, finder anvendelse på nationale bestemmelser, der vedtages til nærværende direktivs gennemførelse, og på individuelle rettigheder afledt af nærværende direktiv.

3. Den gruppe vedrørende beskyttelse af personer i forbindelse med behandling af personoplysninger, som blev nedsat ved artikel 29 i direktiv 95/46/EF, varetager også de opgaver,

der er fastsat i artikel 30 i direktiv 95/46/EF med hensyn til de af dette direktiv omfattede forhold, dvs. beskyttelse af grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder samt legitime interesser i den elektroniske kommunikationssektor.

Artikel 16

Overgangsordninger

Artikel 12 finder ikke anvendelse på udgaver af abonnentfortegnelser, som er blevet offentliggjort, inden de nationale bestemmelser, der vedtages i henhold til dette direktiv, træder i kraft.

Artikel 17

Gennemførelse i national ret

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv inden den 31. december 2001. De underretter straks Kommissionen herom.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv, samt senere ændringer af disse forskrifter.

Artikel 18

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Artikel 19

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

⁽¹⁾ EFT L 204 af 21.7.1998, s. 37.

⁽²⁾ EFT L 36 af 7.2.1987, s. 31.

Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om tilladelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester

(2000/C 365 E/18)

(EØS-relevant tekst)

KOM(2000) 386 endelig udg. — 2000/0188(COD)

(Forelagt af Kommissionen den 28. august 2000)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 95,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget,

i henhold til fremgangsmåden i traktatens artikel 251, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Resultatet af den offentlige høring i 1999 om rammebestemmelserne for den elektroniske kommunikationssektor, jf. Kommissionens meddelelse af 26. april 2000 ⁽¹⁾, har bekræftet behovet for en mere harmoniseret og mindre indgribende regulering af markedsadgangen for elektroniske kommunikationstjenester og -net i hele EF.
- (2) Grænserne mellem de forskellige elektroniske kommunikationstjenester og -net og de teknologier, der ligger til grund for dem, bliver mere og mere udflydende, og derfor bør der fastlægges en ordning for tilladelser, som gælder på samme måde for de samme tjenester, uanset hvilken teknologi de anvender.
- (3) Der bør bruges et system, der er så lidt indgribende som muligt, for tilladelser til udbud af elektroniske kommunikationstjenester og -net, så der kan komme mere gang i udviklingen af nye elektroniske kommunikationstjenester og så tjenesteudbydere og forbrugerne kan udnytte enhedsmarkedets stordriftsfordele.
- (4) Disse målsætninger kan bedst virkeliggøres ved at anvende generelle tilladelser for alle elektroniske kommunikationstjenester og -net uden krav om udtrykkelige beslutninger eller administrative afgørelser fra nationale tilsynsmyndigheder, og ved at begrænse eventuelle procedurekrav til kun at omfatte anmeldelse.

(5) Virksomhedernes rettigheder i henhold til generelle tilladelser må udtrykkeligt angives i disse tilladelser for at sikre konkurrenceligestillingen i hele EF og lette grænseoverskridende forhandlinger om samtrafik mellem offentligt tilgængelige kommunikationsnet.

(6) Tildeling af særrettigheder kan fortsat være nødvendigt i forbindelse med brug af radiofrekvenser og numre i nationale nummerplaner, herunder præfikser. Rettigheder vedrørende numre kan også tildeles som led i en europæisk nummerplan, f.eks. den virtuelle landekode »3883«, som er afsat til medlemslandene i Den Europæiske Konference af Post- og Teleadministrationer (CEPT). Disse brugsrettigheder bør kun begrænses, når det ikke kan undgås på grund af knaphed på radiofrekvenser, og for at sikre, at de bruges effektivt.

(7) De vilkår, som må knyttes til generelle tilladelser og særlige brugsrettigheder, bør begrænses til det strengt nødvendige for at sikre overholdelsen af væsentlige krav og forpligtelser i henhold til fællesskabslovgivningen.

(8) Hvis udbydere af elektroniske kommunikationstjenester og -net pålægges særlige forpligtelser som følge af stærk markedsposition, jf. direktiv (om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester) i henhold til EF-lovgivningen, bør de generelle rettigheder og forpligtelser, som gælder i henhold til den generelle tilladelse, samtidig finde anvendelse.

(9) En generel tilladelse bør kun indeholde vilkår, som udelukkende vedrører den elektroniske kommunikationssektor. Den bør ikke omfatte vilkår, som allerede gælder i medfør af anden eksisterende national lovgivning, der ikke udelukkende vedrører den elektroniske kommunikationssektor.

(10) Når efterspørgslen efter radiofrekvenser inden for et bestemt spektrum overstiger de tilgængelige ressourcer, bør de procedurer, der følges i forbindelse med tildeling af disse frekvenser, være hensigtsmæssige og gennemsikkelige for at undgå forskelsbehandling og optimere brugen af disse knappe ressourcer.

(11) Når det på europæisk plan er vedtaget at harmonisere tildelingen af radiofrekvenser til bestemte formål, bør medlemsstaterne nøje følge disse vedtagelser ved tildelingen af rettigheder til brug af radiofrekvenser fra den nationale frekvensplan.

⁽¹⁾ KOM(2000) 239 endelig.

- (12) Udbydere af elektroniske kommunikationstjenester og -net kan have brug for dokumentation for deres rettigheder i forbindelse med samtrafik og anlægsrettigheder i henhold til en generel tilladelse, især for at lette forhandlinger med de regionale- eller lokale myndigheder i andre områder eller med tjenesteudbydere i andre medlemsstater. Derfor bør de nationale tilsynsmyndigheder forsyne virksomhederne med erklæringer herom efter anmodning eller automatisk som svar på en anmeldelse i henhold til den generelle tilladelse.
- (13) Sanktionsmulighederne over for overtrædelser af vilkårene for den generelle tilladelse bør stå i forhold til overtrædelserne. Medmindre der foreligger helt specielle omstændigheder, er det ikke rimeligt at inddrage retten til at udbyde elektroniske kommunikationstjenester eller brugsretten til radiofrekvenser eller numre, fordi en virksomhed ikke overholder et eller flere af vilkårene for den generelle tilladelse. Dette berører dog ikke eventuelle hasteforanstaltninger, som medlemsstaterne måtte træffe i tilfælde af alvorlige trusler mod den offentlige sikkerhed, menneskers sikkerhed eller sundhed eller andre virksomheders økonomiske interesser eller drift. Direktivet bør heller ikke berøre eventuelle krav om skadeserstatning, som en virksomhed fremsætter over for en anden virksomhed i henhold til national ret.
- (14) De indberetnings- og informationskrav, som tjenesteudbydere pålægges, kan medføre et stort arbejde både for de pågældende virksomheder og for tilsynsmyndighederne. Derfor bør disse krav være forholdsmæssigt afpassede, objektivt berettigede og begrænset til det strengt nødvendige. Det er ikke nødvendigt at kræve systematisk og jævnlig dokumentation for overholdelsen af samtlige vilkår for den generelle tilladelse eller brugsretten. Virksomhederne har ret til at vide, hvad de oplysninger, de skal fremlægge, bruges til. Retten til at starte virksomhed bør ikke være betinget af, at der fremlægges oplysninger. Dette direktiv bør ikke berøre medlemsstaternes forpligtelse til at fremlægge enhver oplysning, som er nødvendig for at forsvare Fællesskabets interesser som led i internationale aftaler.
- (15) Det er tilladt at opkræve administrationsafgifter fra udbydere af elektroniske kommunikationstjenester for at finansiere den nationale tilsynsmyndigheds aktiviteter vedrørende administration af tilladelsessystemet og tildeling af brugsrettigheder. Sådanne afgifter bør kun dække de reelle administrationsomkostninger ved disse aktiviteter. Med henblik herpå bør de nationale tilsynsmyndigheders indkomster og udgifter gøres gennemskelige via årlige opgørelser over de samlede afgiftsbeløb, der er opkrævet, og de administrationsomkostninger, der er påløbet. Dermed kan virksomhederne kontrollere, om der er overensstemmelse mellem administrationsomkostningerne og afgifterne. Administrationsafgifter må ikke udgøre en hindring for opstart af virksomhed. Afgifterne skal derfor fordeles i forhold til den pågældende virksomheds relevante tjenester, beregnet ud fra regnskabsåret forud for administrationsafgiften. Der bør ikke opkræves administrationsafgifter fra små og mellemstore virksomheder.
- (16) Ud over administrationsafgifter må der opkræves gebyrer for brug af radiofrekvenser og numre som middel til at sikre en optimal anvendelse af sådanne ressourcer. Sådanne gebyrer bør ikke hindre etableringen af innovative tjenester og konkurrence på markedet.
- (17) Medlemsstaterne kan være nødt til at ændre de rettigheder, vilkår, procedurer, afgifter og gebyrer, som hænger sammen med generelle tilladelser og brugsrettigheder, i tilfælde hvor det er objektivt velbegrunder. Sådanne ændringer skal meddeles alle berørte parter behørigt i god tid, så de har fyldestgørende lejlighed til at tilkendegive deres synspunkter vedrørende sådanne ændringer.
- (18) Målsætningen om gennemskelighed forudsætter, at tjenesteudbydere, forbrugere og andre interesserede parter har let adgang til oplysninger om rettigheder, vilkår, procedurer, afgifter, gebyrer og afgørelser vedrørende udbud af elektroniske kommunikationstjenester, brugsret til radiofrekvenser og numre, nationale frekvensplaner og nationale nummerplaner. Det er en vigtig opgave for de nationale tilsynsmyndigheder at stille sådanne oplysninger til rådighed og holde dem ajour og at samle alle relevante oplysninger angående anlægsrettigheder, når disse rettigheder administreres af andre instanser.
- (19) Der bør føres tilsyn med, at enhedsmarkedet fungerer fyldestgørende efter de nationale tilladelsesordninger i henhold til dette direktiv. På grundlag af resultaterne af dette tilsyn kan det være nødvendigt med yderligere harmoniseringstiltag, hvis der fortsat findes hindringer for det indre marked. Sådanne tiltag fastlægges efter fremgangsmåden i direktiv (om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester).
- (20) Når de tilladelser, som gælder ved nærværende direktivs ikrafttrædelse, erstattes af generelle tilladelser og individuelle brugsrettigheder i henhold til dette direktiv, bør det ikke medføre, at tjenesteudbydere, som driver virksomhed i henhold til en eksisterende tilladelse, pålægges mere omfattende forpligtelser eller får mindre omfattende rettigheder, medmindre det er nødvendigt for at undgå ugunstige virkninger for andre virksomheders rettigheder og forpligtelser —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Formål og anvendelsesområde

1. Sigtet med dette direktiv er at indføre et indre marked for elektroniske kommunikationstjenester ved at harmonisere og forenkle reglerne og vilkårene for tilladelser for dermed at lette udbud af elektroniske kommunikationstjenester og -net i hele Fællesskabet.

2. Dette direktiv omfatter alle tilladelser vedrørende udbud af elektroniske kommunikationstjenester og -net.

Artikel 2

Definitioner

Definitionerne i direktiv (om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester) finder tilsvarende anvendelse på nærværende direktiv.

Artikel 3

Generelle tilladelser for elektroniske kommunikationstjenester og -net

1. Medlemsstaterne må ikke forhindre en virksomhed i at udbyde elektroniske kommunikationstjenester og -net, undtagen hvis det er nødvendigt for at værne om den offentlige sikkerhed eller menneskers sundhed eller sikkerhed.

2. Udbud af elektroniske kommunikationstjenester og -net må kun gøres betinget af en generel tilladelse. Der kan stilles krav om, at virksomhederne indgiver en anmeldelse, men ikke at de pågældende virksomheder indhenter udtrykkelig beslutning eller anden administrativ afgørelse fra den nationale tilsynsmyndighed, inden de udøver de rettigheder, tilladelsen indebærer. Efter anmeldelse må en virksomhed påbegynde kommerciel aktivitet, om fornødent efter bestemmelserne om brugsrettigheder i artikel 5, 6 og 7.

3. Den i stk. 2 omhandlede anmeldelsesprocedure må højst omfatte en erklæring fra en juridisk eller fysisk person til den nationale tilsynsmyndighed om, at førstnævnte har til hensigt at begynde at udbyde elektroniske kommunikationsnet eller -tjenester, og fremlæggelse af de minimumsoplysninger, som tilsynsmyndigheden skal bruge for at føre et register over udbydere af elektroniske kommunikationstjenester og -net. Disse oplysninger skal begrænses til det strengt nødvendige for at identificere udbyderen og dennes kontaktpersoner, udbyderens adresse og en kort beskrivelse af den tjeneste, der skal udbydes.

Artikel 4

Minimumsliste over rettigheder, som den generelle tilladelse indebærer

Selskaber, som må drive virksomhed i henhold til artikel 3, har ret til:

a) at udbyde offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester og forhandle samtrafik med andre udbydere af offentligt tilgængelige kommunikationstjenester, som er omfattet af en generel tilladelse inden for EF, jf. direktiv (om adgang til og samtrafik mellem elektroniske kommunikationsnet og tilhørende faciliteter).

b) at etablere elektroniske kommunikationsnet og få tildelt de nødvendige anlægsrettigheder, jf. direktiv (om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester).

c) at få mulighed for at være med til at opfylde forsyningspligten i en del af eller hele medlemsstatens område, jf. direktiv (om forsyningspligtigheder og brugernes rettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester).

Artikel 5

Brugsret til radiofrekvenser og numre

1. Hvor det er muligt, og navnlig hvor der kun er ubetydelig risiko for skadelig interferens, må medlemsstaterne ikke gøre brugen af radiofrekvenser afhængig af, at der udstedes individuelle brugsrettigheder, idet de i stedet tager vilkårene for brug af sådanne radiofrekvenser med i den generelle tilladelse.

2. Hvor det er nødvendigt at tildele individuelle rettigheder til brug af radiofrekvenser og numre, tildeler medlemsstaterne efter anmodning sådanne rettigheder til enhver virksomhed, der udbyder tjenester i henhold til den generelle tilladelse, jf. artikel 6 og 7 og andre regler, som måtte sikre en effektiv anvendelse af disse ressourcer i overensstemmelse med direktiv (om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester).

Sådanne brugsrettigheder tildeles via åbne og gennemsikkelige procedurer uden forskelsbehandling. Når medlemsstaterne tildeler brugsrettigheder, angiver de, om disse rettigheder kan overdrages og på hvilke betingelser, jf. artikel 8 i direktiv (om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester). Hvis medlemsstaterne tildeler brugsrettigheder med begrænset gyldighed, skal perioden være hensigtsmæssig for den pågældende tjeneste.

3. Afgørelser vedrørende brugsret træffes, meddeles og offentliggøres hurtigst muligt, for nummerrettigheders vedkommende højst to uger efter at den kompetente myndighed har modtaget ansøgningen, for radiofrekvenser højst seks uger efter.

4. Medlemsstaterne må ikke begrænse tildelingen af brugsrettigheder, undtagen hvor dette er nødvendigt for at sikre en effektiv anvendelse af radiofrekvenser, og da kun i overensstemmelse med artikel 7. Medlemsstaterne tildeler brugsret til frekvenser, hvor disse er tilgængelige.

Artikel 6

Vilkår, som knyttes til den generelle tilladelse og brugsretten til radiofrekvenser og numre

1. Den generelle tilladelse til udbud af elektroniske kommunikationstjenester og -net og brugsretten til radiofrekvenser og numre må kun underlægges de vilkår, som angives i bilagets del A, B og C. Sådanne vilkår skal være objektivt velbegrundede for den pågældende tjeneste, forholdsmæssigt afpassede, gennemskelige og uden forskelsbehandling.

2. Særlige forpligtelser, der må pålægges udbydere af elektroniske kommunikationstjenester og -net, som har en stærk markedsposition i henhold til artikel 8 i direktiv (om adgang til og samtrafik mellem elektroniske kommunikationsnet og tilhørende faciliteter) eller er pålagt at varetage forsyningspligtigheder i henhold til direktiv [om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester], må ikke juridisk hænge sammen med de overordnede rettigheder og forpligtelser, som gælder i henhold til den generelle tilladelse. For at sikre gennemskeligheden for virksomhederne henvises der i den generelle tilladelse til kriterierne og procedurerne for at pålægge enkeltvirksomheder sådanne særlige forpligtelser.

3. Den generelle tilladelse må kun indeholde vilkår, som udelukkende vedrører denne sektor som angivet i bilagets del A, og må ikke indeholde vilkår, som allerede gælder for virksomhederne i medfør af andre nationale love.

4. Medlemsstaterne må ikke kopiere vilkårene for den generelle tilladelse i tilfælde af, at de giver virksomheder ret til at bruge radiofrekvenser eller numre.

Artikel 7

Procedure for begrænset tildeling af brugsret til radiofrekvenser

1. Hvis en medlemsstat overvejer at begrænse tildelingen af brugsrettigheder til radiofrekvenser, skal den:

- a) tage fornødent hensyn til, at brugerne skal sikres de størst mulige fordele, og at konkurrenceudviklingen skal lettes
- b) give alle interesserede parter, bl.a. brugere og forbrugere, tilstrækkelig lejlighed, dvs. mindst 30 dage, til at tilkendegive deres holdning til en eventuel begrænsning
- c) offentliggøre sin beslutning om at begrænse tildelingen af brugsret, med angivelse af årsagerne hertil

d) med rimelige mellemrum tage begrænsningen op til revision efter anmodning fra virksomhederne, og

e) opfordre til, at der indsendes ansøgninger om brugsret.

2. Hvis en medlemsstat konstaterer, at der kan tildeles yderligere brugsrettigheder til radiofrekvenser, offentliggør den dette og opfordrer til, at der indsendes ansøgninger om sådanne rettigheder.

3. Hvis det er nødvendigt at begrænse tildelingen af brugsrettigheder til radiofrekvenser, tildeler medlemsstaterne sådanne rettigheder på grundlag af udvælgelseskriterier, som skal være objektive, detaljerede, gennemskelige, forholdsmæssigt afpassede og uden forskelsbehandling. Enhver udvælgelse af denne art skal i fornødent omfang tilgodese konkurrenceudviklingen og indførelsen af innovative tjenester og forbrugerfordele.

4. Hvis der bruges sammenlignende udbudsprocedurer, må medlemsstaterne forlænge den maksimumsperiode på seks uger, som omhandles i artikel 5, stk. 3, så længe det er nødvendigt for at sikre, at sådanne procedurer er retfærdige, rimelige, åbne og gennemskelige for alle interesserede parter, dog højst med seks måneder.

Disse tidsfrister gælder med forbehold af gældende internationale aftaler om anvendelse af radiofrekvenser og satellitbaner.

Artikel 8

Harmoniseret tildeling af radiofrekvenser

Hvis brugen af radiofrekvenser er harmoniseret, og der er indgået aftaler om vilkår og procedurer for adgang hertil jf. beslutning (om rammebestemmelser for radiospektrumspolitik i Fællesskabet) og andre fællesskabsregler, overholder medlemsstaterne disse aftaler ved tildeling af brugsret til radiofrekvenser. De foreskriver ikke vilkår, tillægskriterier eller procedurer, som kan begrænse, ændre eller forsinke en korrekt gennemførelse af den harmoniserede tildeling af radiofrekvenser.

Artikel 9

Erklæringer, som kan lette udøvelsen af anlægs- og samtrafikrettigheder

Efter anmodning fra en virksomhed udsteder medlemsstaterne i løbet af højst én uge erklæringer, som bekræfter, at virksomheden har ret til at ansøge om anlægsrettigheder og/eller forhandle samtrafik i henhold til den generelle tilladelse, for dermed at lette udøvelsen af disse rettigheder over for andre instanser eller andre virksomheder. Hvor det er hensigtsmæssigt, kan sådanne erklæringer også udstedes som automatisk svarskrivelse som opfølgning på en anmeldelse som omhandlet i artikel 3, stk. 2.

Artikel 10

Overholdelse af vilkårene for den generelle tilladelse eller brugsretten

1. Den nationale tilsynsmyndighed kan i overensstemmelse med artikel 11 anmode virksomheder, som udbyder elektroniske kommunikationstjenester og -net, der er omfattet af den generelle tilladelse, eller som gør brug af brugsrettigheder til radiofrekvenser eller numre, om at fremlægge oplysninger, som er nødvendige for at kontrollere, at vilkårene for den generelle tilladelse eller brugsretten overholdes.

2. Hvis en national tilsynsmyndighed konstaterer, at en virksomhed ikke overholder et eller flere vilkår for den generelle tilladelse eller brugsretten, underretter tilsynsmyndigheden virksomheden herom og giver den passende lejlighed til at tilkendegive sin holdning eller afhjælpe eventuelle overtrædelser senest en måned efter at virksomheden underrettes herom, eller inden for en frist, som aftales mellem virksomheden og tilsynsmyndigheden.

3. Hvis den pågældende virksomhed ikke afhjælper overtrædelserne inden for den i stk. 2 angivne frist, træffer den nationale tilsynsmyndighed hensigtsmæssige og forholdsmæssigt afpassede tiltag for at sikre overholdelsen. Tiltagene og bevæggrunden herfor meddeles virksomheden, senest en uge efter de er vedtaget, og mindst en uge inden de træder i kraft.

4. Når en overtrædelse af vilkårene for den generelle tilladelse eller brugsretten udgør en umiddelbar og alvorlig trussel for den offentlige sikkerhed eller menneskers sikkerhed eller sundhed eller volder alvorlige økonomiske eller driftsmæssige problemer for andre udbydere eller brugere af elektroniske kommunikationstjenester og -net, må medlemsstaterne træffe foreløbige hasteforanstaltninger for at afhjælpe denne situation. Den pågældende virksomhed gives derefter passende lejlighed til at tilkendegive sine synspunkter og foreslå mulige løsninger.

5. Virksomheder har ret til at indklage foranstaltninger, som medlemsstaterne træffer i henhold til denne artikel, efter proceduren i artikel 4 i direktiv (om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester).

Artikel 11

Oplysninger, som kræves i forbindelse med generelle tilladelser og brugsrettigheder

1. Bortset fra oplysninger og indberetningskrav i henhold til anden national lovgivning end den generelle tilladelse må medlemsstaterne ikke stille krav om, at virksomhederne fremlægger oplysninger i forbindelse med den generelle tilladelse, som ikke er forholdsmæssigt afpasset og objektivt begrundet med henblik på:

- a) systematisk kontrol af overholdelsen af vilkår nr. 1 og 2 i bilagets del A, vilkår nr. 6 i del B og vilkår nr. 5 i del C,

og af overholdelsen af de forpligtelser, som omhandles i artikel 6, stk. 2

- b) kontrol af overholdelsen af de i bilaget angivne vilkår i enkelttilfælde, hvor der er modtaget en klage eller hvor den nationale tilsynsmyndighed af anden grund er af den opfattelse, at et vilkår overtrædes
- c) sammenlignende udbudsprocedurer for radiofrekvenser
- d) offentliggørelse af sammenlignende oversigter over tjenesters kvalitet og pris til gavn for forbrugerne
- e) klart angivne statistiske formål
- f) markedsanalyse med henblik på de formål, som angives i direktiv (om adgang til og samtrafik mellem elektroniske kommunikationsnet og tilhørende faciliteter) eller i direktiv (om forsyningspligtigheder og brugernes rettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester).

Der må ikke stilles krav om fremlæggelse af de oplysninger, der angives i litra a), b), d), e) og f) i første afsnit forud for eller som betingelse for at virksomheden går ind på markedet.

2. Hvis medlemsstaterne kræver, at virksomheder fremlægger oplysninger, jf. stk. 1, skal de informere dem nærmere om, hvilket formål disse oplysninger skal bruges til.

Artikel 12

Administrationsafgifter

1. Eventuelle administrationsafgifter, som opkræves fra virksomheder, der udbyder en tjeneste i henhold til den generelle tilladelse

- a) må i alt højst dække de administrationsomkostninger, der påløber som led i administrationen, kontrollen og håndhævelsen af ordningen vedrørende den pågældende generelle tilladelse og tildelingen af brugsrettigheder og
- b) skal fordeles mellem de enkelte virksomheder i forhold til hver virksomheds omsætning i det foregående regnskabsår på de tjenester, som den generelle tilladelse eller brugsretten gælder for, og som udbydes på det nationale marked i den medlemsstat, som pålægger afgiften.

2. Virksomheder, som har en årlig omsætning på under 10 mio. EUR på de relevante tjenester, som beskrives i stk. 1, litra b), skal friholdes fra at svare administrationsafgifter.

3. Når medlemsstaterne pålægger administrationsafgifter, offentliggør de en årlig oversigt over deres administrationsomkostninger og det samlede beløb af de afgifter, der er opkrævet. Hvis det samlede afgiftsbeløb overstiger administrationsomkostningerne, foretages der det efterfølgende år passende efterjusteringer.

*Artikel 13***Gebyrer for brugs- og anlægsrettigheder**

Medlemsstaterne må lade den myndighed, som tildeler brugsret til radiofrekvenser og numre eller anlægsrettigheder, opkræve gebyrer for dette på en måde, som afspejler behovet for at sikre, at disse ressourcer udnyttes optimalt. Sådanne gebyrer skal være uden forskelsbehandling, gennemskuelige, objektivt begrundede og forholdsmæssigt afpassede efter det tilsigtede formål og skal navnlig tilgodese behovet for at fremme etableringen af innovative tjenester og konkurrence.

*Artikel 14***Ændring af rettigheder og forpligtelser**

Medlemsstaterne må i objektivt begrundede tilfælde og på forholdsmæssigt afpasset vis ændre de rettigheder, vilkår, procedurer, afgifter og gebyrer, der vedrører generelle tilladelser og brugs- og anlægsrettigheder. Medlemsstaterne skal i god tid orientere om, at de har til hensigt at foretage sådanne ændringer, og give interesserede parter, f.eks. brugere og forbrugere, en rimelig periode på mindst fire uger til at tilkendegive deres synspunkter på de foreslåede ændringer.

*Artikel 15***Offentliggørelse af oplysninger**

1. Medlemsstaterne sikrer, at alle relevante oplysninger om rettigheder, vilkår, procedurer, afgifter, gebyrer og afgørelser vedrørende generelle tilladelser og brugsrettigheder offentliggøres og ajourføres på passende vis, så alle interesserede parter har let adgang til disse oplysninger.

2. Hvis afgørelser om afgifter, gebyrer, procedurer og vilkår vedrørende anlægsrettigheder træffes af andre instanser, offentliggør og ajourfører medlemsstaterne et register over alle sådanne afgifter, gebyrer, procedurer og vilkår på passende vis, så alle interesserede parter har let adgang til disse oplysninger.

*Artikel 16***Det indre markeds funktion**

Hvis forskelle mellem nationale afgifter, gebyrer, procedurer og vilkår vedrørende generelle tilladelser eller tildeling af brugsrettigheder skaber hindringer på det indre marked, kan Kommissionen vedtage foranstaltninger for at harmonisere sådanne afgifter, gebyrer, procedurer og vilkår i henhold til artikel 19, stk. 3, i direktiv (om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester).

For at fastslå, om der eksisterer sådanne hindringer for enhedsmarkedet, undersøger Kommissionen med jævne mellemrum, hvordan de nationale tilladelsessystemer fungerer og hvordan udbudet af grænseoverskridende tjenester i Fællesskabet udvikler sig, og fremlægger rapporter herom for Europa-Parlamentet og Rådet.

*Artikel 17***Gældende tilladelser**

1. Medlemsstaterne bringer de tilladelser, som allerede gælder ved dette direktivs ikrafttræden, i overensstemmelse med direktivets bestemmelser inden den 31. december 2001.

2. Når anvendelsen af stk. 1 begrænser de rettigheder eller forlænger de forpligtelser, der gælder i henhold til allerede gældende tilladelser, kan medlemsstaterne forlænge gyldigheden af disse vilkår til 30. juni 2002, såfremt dette ikke anfægter andre virksomheders rettigheder i henhold til fællesskabslovgivningen. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om sådanne forlængelser og angiver årsagerne hertil.

*Artikel 18***Gennemførelse i national ret**

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv inden den 31. december 2001. De underretter straks Kommissionen herom.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv, samt senere ændringer af disse forskrifter.

*Artikel 19***Ikrafttræden**

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

*Artikel 20***Adressater**

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

BILAG

Vilkårene i dette bilag er det maksimale, som må knyttes til generelle tilladelser (del A), brugsret til radiofrekvenser (del B) og brugsret til numre (del C), jf. artikel 6, stk. 1, og artikel 11, stk. 1, litra a).

A. Vilkår, som må knyttes til generelle tilladelser

1. Finansielle bidrag til forsyningspligtigheder i henhold til direktivet (om forsyningspligtigheder og brugernes rettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester).
2. Administrationsafgifter i henhold til nærværende direktivs artikel 12.
3. Interoperabilitet mellem tjenester og samtrafik mellem net i henhold til direktivet (om adgang til og samtrafik mellem elektroniske kommunikationsnet og tilhørende faciliteter).
4. Slutbrugernes adgang til numre fra den nationale nummerplan i henhold til direktivet (om forsyningspligtigheder og brugernes rettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester).
5. Miljøbeskyttelse eller by- og landsplanlægning, herunder vilkår i forbindelse med adgang til offentlig eller privat ejendom og vilkår i forbindelse med samhusning og deling af faciliteter i henhold til direktivet (om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester).
6. Transmissionspligt for angivne radio/tv-kanaler i henhold til direktivet (om forsyningspligtigheder og brugernes rettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester).
7. Beskyttelse af personoplysninger og privatlivets fred inden for den elektroniske kommunikationssektor i henhold til direktivet (om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor).
8. Regler om forbrugerbeskyttelse, som specifikt gælder for den elektroniske kommunikationssektor, f.eks. vilkår i henhold til direktivet (om forsyningspligtigheder og brugernes rettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester).
9. Forpligtelser vedrørende transmitteret indhold, navnlig med henblik på beskyttelse af mindreårige i henhold til artikel 2a, stk. 2, i Rådets direktiv 89/552/EØF af 3. oktober 1989 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-/radiospredningsvirksomhed, ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/36/EF.
10. Oplysninger, som skal fremlægges som led i en anmeldelsesprocedure i henhold til nærværende direktivs artikel 3, stk. 3, og til andre formål som angivet i nærværende direktivs artikel 11.
11. Kompetente nationale myndigheders muligheder for lovlig opfangning i henhold til direktivet (om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor) og direktiv 95/46/EF.
12. Betingelser for brug i tilfælde af omfattende katastrofer for at sikre kommunikationen mellem nødtjenester og myndighederne og udsendelser til offentligheden.
13. Foranstaltninger, som i henhold til fællesskabslovgivningen skal mindske omfanget af elektromagnetiske felter, som offentligheden udsættes for fra elektroniske kommunikationsnet.

B. Vilkår, som må knyttes til brugsret til radiofrekvenser

1. Angivelse af, hvilken tjeneste frekvensen skal bruges til, herunder også vilkår vedrørende det indhold, der udbydes.
2. Effektiv anvendelse af frekvenser i henhold til direktivet (om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester).
3. Vilkår, som skal forhindre skadelig interferens.
4. Maksimal gyldighedsperiode i henhold til nærværende direktivs artikel 5.
5. Overdragelse af rettigheder og betingelser for sådanne overdragelser i henhold til direktivet (om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester).

6. Gebyrer for brugsret i henhold til nærværende direktivs artikel 13.
7. Eventuelle forpligtelser, som den virksomhed, der får brugsretten, har påtaget sig under en sammenlignende udbudsprocedure.

C. Vilkår, som må knyttes til brugsret til numre

1. Angivelse af, hvilken tjeneste nummeret skal bruges til.
  2. Effektiv anvendelse af numre i henhold til direktivet (om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester).
  3. Nummerportabilitetskrav i henhold til direktivet (om forsyningspligtigheder og brugernes rettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester).
  4. Maksimal gyldighedsperiode i henhold til nærværende direktivs artikel 5.
  5. Overdragelse af rettigheder og betingelser for sådanne overdragelser i henhold til direktivet (om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester).
  6. Gebyrer for brugsret i henhold til nærværende direktivs artikel 13.
-

Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester

(2000/C 365 E/19)

(EØS-relevant tekst)

KOM(2000) 392 endelig udg. — 2000/0183(COD)

(Forelagt af Kommissionen den 28. august 2000)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR —

end det er nødvendigt for den form for forsyningspligt, der er fastlagt af medlemslandet.

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 95,

(4) På et marked med fri konkurrence bør alle virksomheder, der udbyder offentligt tilgængelige telefonitjenester over faste net, være underlagt visse forpligtelser, mens andre forpligtelser kun bør gælde for virksomheder, der har en stærk markedsposition eller som er blevet udpeget som forsyningspligtudbydere.

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg,

(5) Forsyningspligten består grundlæggende i, at brugere, der anmoder herom, til en rimelig pris skal kunne få en tilslutning til det offentlige telefonnet på et fast sted. Kravet gælder kun for en enkelt nettilslutning og omfatter ikke det tjenesteintegrerede digitalnet (ISDN), hvor der oprettes to linjer eller mere, som kan bruges samtidig. Der bør ikke være restriktioner for tilslutningens tekniske udformning, men gives mulighed for både trådbaseret og trådløs teknologi, eller restriktioner for, hvilke operatører der leverer visse eller samtlige forsyningspligttydelser. Tilslutningen til det offentlige telefonnet bør være af en kvalitet, der understøtter såvel tale- som datakommunikation ved transmissionshastigheder, der giver mulighed for adgang til onlinetjenester, herunder tjenester, der fremføres over det offentlige Internet. Transmissionshastigheden for en enkelt tilslutning til det offentlige telefonnet afhænger af, hvilket terminaludstyr abonnenten har, og hvilken type forbindelse der er tale om. Det vil derfor ikke være hensigtsmæssigt at stille krav om en bestemt data- eller bittransmissionshastighed på EF-plan. De nuværende talebåndsmodemere yder typisk en transmissionshastighed på 56 kbit/s og tilpasser automatisk transmissionshastigheden efter linjens kvalitet, hvilket betyder, at transmissionshastigheden kan være lavere end 56 kbit/s. I særlige tilfælde, hvor det er klart, at tilslutningen til det offentlige telefonnet på et fast sted ikke giver mulighed for tilfredsstillende internetadgang, bør medlemsstaterne kunne kræve, at tilslutningen ændres, så den bringes op på det niveau, der gælder for størstedelen af abonnenterne, og transmissionshastigheden sættes så meget op, at det giver mulighed for adgang til Internettet. Hvis sådanne særlige foranstaltninger pålægges de pågældende forbrugere øgede nettoomkostninger, kan nettobeløbet indgå i beregningen af de eventuelle nettoomkostninger ved forsyningspligten.

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget,

i henhold til fremgangsmåden i traktatens artikel 251, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Liberaliseringen af telesektoren, den stigende konkurrence og de øgede valgmuligheder inden for kommunikationstjenester går hånd i hånd med arbejdet for at fastlægge et harmoniseret regelsæt, der kan sikre udbuddet af forsyningspligttydelser. Begrebet forsyningspligt bør tages op til fornyet vurdering for at tage højde for de teknologiske fremskridt, markedsudviklingen og ændringer i brugernes behov. De rammebestemmelser, Fællesskabet fastlagde i 1998 med henblik på at liberalisere hele telemarkedet, indbefattede et mindstekrav for forsyningspligten og regler for beregning af omkostningerne i forbindelse hermed samt for dens finansiering.
- (2) Det følger af traktatens artikel 153, at Fællesskabet skal medvirke til beskyttelsen af forbrugerne.
- (3) Fællesskabet og medlemsstaterne har påtaget sig en række forpligtelser i forbindelse med rammebestemmelserne for telenet og -tjenester i den aftale om basistelekommunikation, der er indgået i Verdenshandelsorganisationen (WTO). De enkelte medlemmer af WTO har ret til selv at afgøre, hvilke forsyningspligttydelser de ønsker at bevare. Sådanne forpligtelser vil ikke uden videre blive betragtet som konkurrencestridige, forudsat at de forvaltes på en gennemskuelig, ikke-diskriminerende og konkurrencemæssigt neutral måde og ikke udgør en større byrde,

(6) Ved rimelig pris forstås en pris, som medlemsstaterne fastlægger på nationalt plan under hensyn til særlige nationale forhold, herunder fastlæggelse af eventuelle ensartede takster uafhængigt af den geografiske placering eller særlige takstvilkår, der tager højde for mindrebemidlede brugeres behov. De enkelte forbrugeres vurdering af, hvorvidt priserne er rimelige, hænger sammen med, om de kan kontrollere deres udgifter.

- (7) Nummeroplysning og nummeroplysningstjenester er et vigtigt adgangsgivende middel for offentligt tilgængelige telefonitjenester og indgår i forsyningspligten. Brugere og forbrugere ønsker udtømmende abonnentfortegnelser og nummeroplysningstjenester, der dækker alle registrerede telefonabonnenter og deres numre (herunder numre for faste telefoner, mobiltelefoner og personlige numre), og de har brug for, at oplysningerne gives uden forskel. I henhold til direktivet (om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor) har abonnenterne ret til at afgøre, om de ønsker, at oplysninger om dem skal indgå i en offentlig telefonbog, og hvilke oplysninger der i givet fald skal figurere heri.
- (8) Det er vigtigt for borgerne, at der stilles det fornødne antal offentlige betalingstelefoner til rådighed, og at brugerne kan ringe op til alarmnumre, herunder navnlig det fælleseuropæiske alarmnummer (»112«), uden at skulle betale for det fra en hvilken som helst telefon, dvs. også fra de offentlige betalingstelefoner, uden at skulle bruge mønter eller kort. Hvis borgerne ikke har tilstrækkeligt kendskab til alarmnummer »112«, mangler de den yderligere sikkerhed, der ligger i, at nummeret kan bruges over hele Europa, navnlig når de rejser i andre medlemsstater.
- (9) Medlemsstaterne bør træffe passende foranstaltninger for at sikre, at handicappede og andre brugere med særlige sociale behov har adgang til alle offentligt tilgængelige telefonitjenester på faste steder til rimelige priser. Konkrete foranstaltninger kan f.eks. bestå i at give døve eller talehæmmede adgang til offentlige teksttelefoner, at tilbyde blinde og svagtseende gratis nummeroplysning og lignende eller på anmodning levere specificerede regninger i alternativ udformning til blinde og svagtseende. Der kan også være behov for særlige foranstaltninger med henblik på at give handicappede og brugere med særlige behov adgang til alarmtjenesterne (»112«) og for at give dem de samme muligheder for at vælge mellem forskellige operatører eller tjenesteudbydere, som andre forbrugere har. Forsyningspligtudbyderen må ikke træffe foranstaltninger, der hindrer brugerne i at drage fuld fordel af tjenester, der udbydes af andre operatører eller tjenesteudbydere, samtidig med at de benytter tjenester, der tilbydes som led i forsyningspligten.
- (10) Adgangen til og brugen af det offentlige telefonnet på et fast sted har så stor betydning, at alle, der med rimelighed kan anmode herom, bør have adgang hertil. Det er i overensstemmelse med nærhedsprincippet op til medlemsstaterne at bestemme ud fra objektive kriterier, hvilke virksomheder der skal levere forsyningspligttydelserne som defineret i dette direktiv under hensyntagen til disse virksomheders evne og i givet fald vilje til at levere alle eller en del af disse ydelser. Det er vigtigt, at forsyningspligttydelserne leveres på den mest effektive måde, således at de priser, brugerne betaler, som helhed er baseret på de faktiske omkostninger. Det er også vigtigt, at operatørerne af forsyningspligten opretholder nettets integritet og sikrer driftssikkerheden og tjenesternes kvalitet. Den stigende konkurrence og de øgede valgmuligheder gør det muligt for virksomheder, der ikke har en stærk markedsposition, at levere samtlige eller enkelte forsyningspligttydelser. Forsyningspligten kan derfor i visse tilfælde overdrages til operatører, der kan udbyde netadgang og tjenester til de laveste omkostninger. Tilsvarende forpligtelser kan indgå i vilkårene, når der udstedes tilladelser til at udbyde offentligt tilgængelige tjenester.
- (11) Medlemsstaterne bør følge med i forbrugernes forhold, hvad angår deres anvendelse af offentligt tilgængelige telefonitjenester, og navnlig kontrollere, om priserne er rimelige. Hvorvidt prisen for telefonitjenesten er rimelig hænger sammen med, hvor detaljerede oplysninger brugerne får om udgifterne til deres telefonforbrug, samt med de relative omkostninger ved anvendelse af telefon i forhold til andre ydelser, og det afhænger også af, om de kan kontrollere udgifterne. Kravet om rimelige priser indebærer derfor, at forbrugere gives øget indflydelse, og at de virksomheder, der er anmeldt som forsyningspligtudbydere, pålægges visse forpligtelser. Blandt disse forpligtelser kan nævnes specifikke krav om specificeret fakturering samt muligheden for, at forbrugeren selektivt blokerer for visse opkald (f.eks. dyre opkald til særtjenester med overtaksering), kontrollerer udgifterne gennem forudbetaling og betaler oprettelsesgebyrer i rater eller afregner her og nu. Sådanne foranstaltninger vil eventuelt skulle revurderes og ændres på baggrund af markedsudviklingen. De gældende regler giver ikke de forsyningspligtige operatører mulighed for at underrette abonnenter, såfremt forbruget overskrider et vist beløb, eller der optræder usædvanlige opkaldsmønstre. Det bør overvejes i forbindelse med den fremtidige revurdering af lovgivningen, om der er behov for at henlede abonnenternes opmærksomhed på sådanne forhold.
- (12) Medmindre forbrugere konsekvent betaler for sent eller undlader at betale, bør de beskyttes mod, at deres telefonforbindelse afbrydes øjeblikkeligt som følge af manglende betaling, og de bør, især i tilfælde af uenighed om store regninger for opkald til særtjenester med overtaksering, fortsat have adgang til basale telefonitjenester, så længe tvisten ikke er afgjort. I nogle medlemsstater opretholdes adgangen kun, hvis abonnenten fortsætter med at betale abonnementsafgiften.

- (13) Kvalitet og pris er nøgelfaktorer på et marked med fri konkurrence, og de nationale tilsynsmyndigheder bør være i stand til at overvåge kvaliteten af de tjenester, der udbydes af virksomheder med en stærk markedsposition, eller af virksomheder, der er udpeget til at varetage forsyningspligten. De nationale tilsynsmyndigheder skal også kunne overvåge kvaliteten af tjenester, der udbydes af andre virksomheder, der stiller offentlige telefonnet og/eller offentligt tilgængelige telefonitjenester til rådighed for brugerne på faste steder. De nationale tilsynsmyndigheder bør, når de anser det for nødvendigt, kunne træffe passende foranstaltninger til at afhjælpe problemer i forbindelse med kvaliteten af begge typer af virksomheders ydelser.
- (14) Medlemsstaterne kan fastlægge ordninger til godtgørelse eller finansiering af nettoomkostningerne ved forsyningspligten, såfremt det godtgøres, at forpligtelserne kun kan opfyldes med tab til følge eller er forbundet med nettoomkostninger, der ligger uden for normal forretningsstandard. Det er vigtigt at sikre, at nettoomkostningerne i forbindelse med forsyningspligten beregnes korrekt, og at eventuel finansiering så vidt muligt sker uden at påvirke konkurrencen og virksomhederne samt i overensstemmelse med bestemmelserne i traktatens artikel 87 og 88.
- (15) Når nettoomkostningerne ved forsyningspligten beregnes, skal både omkostninger og indtægter samt immaterielle goder, der resulterer af forsyningspligten, tages i betragtning, men der skal også tages højde for den generelle målsætning om at fastlægge prisstrukturer, der afspejler omkostningerne. Nettoomkostningerne ved forsyningspligten bør beregnes efter gennemskuelige procedurer.
- (16) Hvis forsyningspligten udgør en urimelig byrde for en virksomhed, vil det være hensigtsmæssigt at give medlemsstaterne lov til at indføre ordninger, der gør det muligt at få dækket nettoomkostningerne effektivt. Godtgørelse over de almindelige offentlige budgetter er en af de metoder, der gør det muligt at dække nettoomkostningerne ved forsyningspligten. Det vil også være rimeligt, at de beregnede nettoomkostninger godtgøres i fuld åbenhed af alle brugere gennem gebyrer, der pålægges virksomhederne. Når omkostningerne dækkes gennem gebyrer, der pålægges markedsaktørerne, skal medlemsstaterne sikre, at gebyrerne fordeles ud fra objektive og ikke-diskriminerende kriterier og i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet. Dette princip hindrer ikke medlemsstaterne i at yde dispensation til nye markedsaktører, der endnu ikke har vundet tilstrækkelig fodfæste på markedet. Det skal ved fastlæggelsen af eventuelle finansieringsordninger sikres, at markedsdeltagerne kun bidrager til finansieringen af forsyningspligtgydelser og ikke til andre aktiviteter, som ikke er direkte knyttet til varetagelsen af forsyningspligten. Godtgørelsesordninger skal under alle omstændigheder baseres på principperne i EF-lovgivningen, og fondsbaseede samfinansieringsordninger skal baseres på principperne om ikke-diskriminering og proportionalitet. Det skal i alle finansieringsordninger sikres, at brugere i én medlemsstat ikke bidrager til omkostninger ved forsyningspligten i en anden medlemsstat, f.eks. i forbindelse med opkald fra en medlemsstat til en anden.
- (17) De nationale tilsynsmyndigheder bør sikre sig, at virksomheder, der modtager finansiel støtte til forsyningspligtgydelser, fremlægger oplysninger om de enkelte støtteberettigede elementer, der er tilstrækkelig detaljerede til at begrunde deres anmodning. Medlemsstaternes ordninger for omkostningsberegning og finansiering af forsyningspligten anmeldes til Kommissionen, så den kan undersøge, om de er forenelige med traktaten. De udpegede virksomheder har en interesse i at fastlægge nettoomkostningerne ved forsyningspligten så højt som muligt. Medlemsstaterne skal derfor skabe den fornødne åbenhed om og mulighed for at kontrollere de beløb, der angives i forbindelse med finansiering af forsyningspligten. Ordningen bør desuden overvåges nøje, og der skal fastlægges effektive procedurer, der gør det muligt at indbringe klager hurtigt for en uafhængig instans, der kan bilægge tvister om, hvilke beløb der skal betales, uden at det tilsidesætter andre retsmidler ifølge national lovgivning eller Fællesskabets lovgivning.
- (18) Kommunikationsmarkederne er inde i en stadig udvikling, som både omfatter tjenesterne og de tekniske midler, der tages i brug for at udbyde dem til brugerne. Forsyningspligtgydelserne på EF-plan bør revurderes løbende for at foreslå ændringer eller omdefinere omfanget. Der bør ved disse revurderinger tages hensyn til ændringer i de samfundsmæssige, erhvervmæssige og teknologiske forhold, og til den kendsgerning, at eventuelle ændringer af forsyningspligtens omfang bør underkastes en dobbelt kontrol, hvad angår de tjenester, der stilles til rådighed for langt størsteparten af befolkningen, og samtidig risikerer at føre til social udstødelse for de borgere, der ikke har råd til dem. Det vil ved enhver ændring af forsyningspligtens omfang være vigtigt at sikre, at visse teknologiske valg ikke fremhæves kunstigt frem for andre, at sektorspecifikke virksomheder ikke pålægges en uforholdsmæssig stor økonomisk byrde (til skade for markedsudviklingen og innovationen), og at den økonomiske byrde ikke rammer forbrugere med lavere indkomster særlig hårdt. Ændringer i omfanget betynder automatisk, at eventuelle nettoomkostninger kan finansieres ved hjælp af de metoder, der er tilladt ifølge direktivet. Medlemsstaterne kan ikke kræve, at markedsaktørerne bidrager til foranstaltninger, der ikke indgår i forsyningspligten. De enkelte medlemsstater har ret til at indføre særforanstaltninger (som ikke er omfattet af forsyningspligten) og finansiere dem i overensstemmelse med EF-lovgivningen, men de må ikke finansiere dem via bidrag fra markedsaktørerne.

- (19) Den stigende konkurrence inden for alle former for netadgang og tjenester resulterer i flere valgmuligheder for brugerne. Der er forskel på såvel konkurrenceniveauet som valgmulighederne i de forskellige medlemsstater, og de samme forskelle ses inden for medlemsstaterne mellem forskellige geografiske områder og mellem forskellige former for netadgang og tjenester. En virksomhed, der tidligere har haft eksklusive rettigheder, kan imidlertid bevare en stærk markedsposition med hensyn til visse former for netadgang og tjenester. Visse brugere kan være fuldstændig afhængige af den netadgang og de tjenester, der udbydes af en virksomhed med en stærk markedsposition. Som helhed er det af hensyn til effektiviteten og med henblik på at fremme den frie konkurrence vigtigt, at taksterne for de tjenester, der udbydes af en virksomhed med en stærk markedsposition, er omkostningsbaserede. Af effektivitets- og samfundsmæssige årsager bør de takster, slutbrugerne skal betale, afspejle såvel efterspørgsels- som omkostningsforhold, forudsat at det ikke fører til konkurrencefordrejning. Der er risiko for, at en virksomhed, der har en stærk markedsposition, på forskellig vis vil forsøge at blokere for andre aktører eller fordreje konkurrencen, f.eks. ved at forlange unaturligt høje priser eller ågerpriser, stille krav om samlet levering af bestemte tjenester eller favorisere visse forbrugere uretmæssigt frem for andre. Forsyningspligten og hensynet til almenhedens interesse gør det nødvendigt at afvige fra normal forretningspraksis for visse brugere, takster og takststrukturer. Virksomheder, der anses for at have en stærk markedsposition, skal imidlertid ikke pålægges unødvendige forskrifter på markeder med fri konkurrence. De nationale tilsynsmyndigheder bør derfor have beføjelse til at indføre, opretholde eller ophæve reguleringen af detailpriserne for virksomheder med en stærk markedsposition. Fastlæggelse af prislofter, geografisk prisudligning eller lignende metoder kan tages i brug for at fremme den frie konkurrence og samtidig varetage hensynet til almenhedens interesse, herunder sikre, at priserne på de offentligt tilgængelige telefonitjenester fortsat er rimelige for bestemte brugergrupper. For at de nationale tilsynsmyndigheder kan opfylde deres lovbestemte forpligtigelser på området, herunder kontrollere taksterne, er det nødvendigt, at de har adgang til de fornødne oplysninger om omkostningsregnskaber.
- (20) Kontrakter er et vigtigt værktøj for brugerne og forbrugerne, når det drejer sig om at sikre tilstrækkelig gennemskuelige oplysninger og den fornødne retssikkerhed. De fleste tjenesteudbydere på et konkurrencebaseret marked indgår kontrakter med deres kunder, fordi det rent kommercielt er det mest hensigtsmæssige. Forbrugertransaktioner i forbindelse med elektroniske net og tjenester er ud over bestemmelserne i nærværende direktiv underlagt kravene i gældende EF-lovgivning til beskyttelse af forbrugere i forbindelse med kontrakter, herunder navnlig Rådets direktiv 93/13/EØF om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler⁽¹⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med aftaler vedrørende fjernsalg⁽²⁾. Forbrugerne skal nærmere betegnet garanteres en vis retssikkerhed i kontraktforholdet med den direkte telefonitjenesteudbyder, ved at de pågældende kontrakter indeholder de kontraktmæssige betingelser og vilkår, regler om tjenestekvalitet, bestemmelser om ophævelse af kontrakten og tjenesten, erstatningsforanstaltninger og regler om bilæggelse af tvister. Hvis tjenesteudbydere, der ikke er direkte udbydere af telefonitjenester, indgår kontrakter med forbrugerne, skal disse kontrakter også indeholde sådanne oplysninger. Kravene til åbenhed om priser, takster, betingelser og vilkår vil gøre det muligt for forbrugerne at vælge mellem en bredere vifte af muligheder og dermed få det optimale udbytte af konkurrencen.
- (21) Brugere og forbrugerne bør have adgang til offentligt tilgængelige oplysninger om kommunikationstjenester. Medlemsstaterne skal kunne overvåge kvaliteten af de tjenester, der udbydes inden for landets grænser. De nationale tilsynsmyndigheder skal systematisk kunne indsamle oplysninger om kvaliteten af de tjenester, der udbydes på deres område, baseret på kriterier, der gør det muligt at sammenligne oplysningerne mellem tjenesteudbydere og mellem medlemsstater. Virksomheder, der udbyder kommunikationstjenester og driver virksomhed på et marked med fri konkurrence, må forventes at gøre passende og ajourførte oplysninger om deres tjenester offentligt tilgængelige, eftersom de har en forretningsmæssig interesse heri. De nationale tilsynsmyndigheder skal dog alligevel kunne kræve, at sådanne oplysninger offentliggøres, såfremt de ikke tilstrækkeligt effektivt er bragt til offentlighedens kendskab.
- (22) Brugere og forbrugerne skal kunne stole på, at alt udstyr, der sælges i EF til modtagelse af digital-tv, er indbyrdes kompatibelt. Medlemsstaterne skal kunne sikre, at der overholdes et minimum af harmoniserede standarder for sådant udstyr; disse standarder skal tilpasses løbende i takt med den teknologiske og markeds-mæssige udvikling.
- (23) Alle brugere og forbrugere skal fortsat have adgang til telefonistassistance, uafhængigt af hvilken organisation der udbyder adgang til det offentlige telefonnet.

(1) EFT L 95 af 24.1.1993, s. 29.

(2) EFT L 144 af 4.6.1997, s. 19.

- (24) Nummeroplysningstjenester er allerede underlagt fri konkurrence. Bestemmelserne i dette direktiv supplerer bestemmelserne i direktiv [om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor] ved at give abonnenterne ret til at få deres personlige oplysninger optaget i en trykt eller elektronisk abonnentfortegnelse. Alle tjenesteudbydere, der tildeler deres abonnenter telefonnumre, har pligt til at stille oplysningerne til rådighed på en hensigtsmæssig, omkostningsægte og ikke-diskriminerende måde.
- (25) Det er vigtigt, at brugerne kan benytte det fælleseuropæiske alarmnummer »112« samt eventuelle andre nationale alarmnumre gratis fra en hvilken som helst telefon, herunder også offentlige betalingstelefoner, uden at skulle bruge mønter eller kort. Medlemsstaterne er tidligere blevet pålagt at træffe de nødvendige organisatoriske foranstaltninger, som af hensyn til den nationale tilrettelæggelse af alarmtjenesterne er bedst egnet til at sikre, at opkald til dette nummer besvares og håndteres på tilfredsstillende vis. Hvis alarmtjenesterne får mulighed for nummervisning, vil de kunne beskytte brugerne af »112«-tjenesterne bedre, og det vil øge sikkerheden og hjælpe alarmtjenesterne med at udføre deres opgaver, forudsat at det sikres, at opkald og tilhørende oplysninger fremføres til alarmtjenesterne. De stadige informationsteknologiske forbedringer vil efterhånden gøre det muligt at håndtere flere sprog over nettet til en rimelig pris. Det vil også medvirke til at øge sikkerheden for europæiske borgere, der benytter sig af alarmnummer »112«.
- (26) Let adgang til det internationale telefonnet er af største betydning både for de europæiske borgere og for europæisk erhvervsliv. »00« anvendes allerede som det normale udlandspræfiks ved telefonopkald i EF. Det er muligt at indføre eller opretholde særordninger for lokale telefonopkald mellem to medlemsstater, der støder op til hinanden. Alle operatører bør forpligtes til at ekspedere ikke blot opkald, der indledes med den europæiske regionalkode »3883«, men også opkald, der indledes af alle andre regionalkoder, der benyttes i Europa.
- (27) Faciliteter som tonesignalering og nummervisning er normalt til rådighed på moderne telefoncentraler og kan derfor i stigende grad udbydes uden eller med ganske få omkostninger. Tonesignalering anvendes i stadig højere grad til interaktiv kommunikation med særtjenester og -faciliteter, herunder tillægstjenester, og manglende adgang til denne facilitet kan forhindre, at brugerne får adgang til disse tjenester. Medlemsstaterne behøver ikke at stille krav om, at disse faciliteter udbydes, såfremt det allerede er tilfældet. Direktiv (om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred inden for den elektroniske kommunikationssektor) sikrer brugernes privatliv for så vidt angår specificeret fakturering ved at give dem mulighed for at beskytte deres privatliv i forbindelse med nummervisning.
- (28) Nummerportabilitet spiller en nøglerolle med hensyn til at øge forbrugernes valgmuligheder og skabe reel konkurrence på det liberaliserede telemarked ved at give brugere, der anmoder herom, mulighed for fortsat at bruge deres nummer eller numre i det offentlige telefonnet, uanset hvilken organisation der betjener dem. Det vil ikke på nuværende tidspunkt være hensigtsmæssigt at indføre nummerportabilitet mellem det offentlige fastnet og mobilnettet, hvilket hovedsagelig skyldes, at det vil gøre det vanskeligere for forbrugerne at skaffe sig et overblik over taksterne. Spørgsmålet vil dog kunne tages op til fornyet overvejelse på et senere tidspunkt.
- (29) Medlemsstaterne har på nuværende tidspunkt overdraget »transmissionspligten« til net, der er etableret med henblik på fremføring af radio- og tv-programmer til offentligheden. Medlemsstaterne bør kunne pålægge virksomheder i deres område passende forpligtelser for at tilgodese velbegrundede politiske hensyn, men sådanne forpligtelser bør kun fastlægges i den udstrækning de er nødvendige for at virkeliggøre nøje fastlagte almennyttige målsætninger, og de skal stå i et rimeligt forhold til det tilsigtede mål, være gennemskuelige og strække sig over et begrænset tidsrum. Det vil ikke være hensigtsmæssigt at udvide sådanne forpligtelser til nye net som f.eks. Internettet. De virksomheder, der pålægges sådanne forpligtelser, har krav på en passende erstatning, der skal ydes på rimelige, gennemskuelige og ikke-diskriminerende vilkår, for brugen af deres netkapacitet.
- (30) Det anses for nødvendigt at videreføre de eksisterende bestemmelser for tjenester, der udbydes via faste kredsløb, i EF's telelovgivning, herunder navnlig direktiv 92/44/EØF af 5. juni 1992 om etablering af ONP-vilkår for faste kredsløb ⁽¹⁾, senest ændret ved Kommissionens beslutning nr. 98/80/EF ⁽²⁾, indtil de nationale tilsynsmyndigheder i overensstemmelse med de markedsanalyseprocedurer, der er fastlagt i direktiv (om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester), konstaterer, at der ikke længere er behov for sådanne bestemmelser, fordi det nationale marked er blevet tilstrækkeligt konkurrencebaseret. De pågældende tjenester betragtes indtil videre som obligatoriske tjenester, der skal udbydes, uden at der kan ydes erstatning herfor.

⁽¹⁾ EFT L 165 af 19.6.1992, s. 27.

⁽²⁾ EFT L 14 af 20.1.1998, s. 27.

(31) Såfremt en medlemsstat ønsker at sikre udbuddet af andre særlige tjenester i sit område, skal sådanne forpligtelser varetages på en omkostningseffektiv måde og ikke omfattes af forsyningspligten. Det Europæiske Råd opfordrede på sit møde i Lissabon som reaktion på Kommissionens »Europe-initiativ« medlemsstaterne til at sikre, at alle skoler har adgang til Internettet og til multimedieresourcer inden udgangen af 2001.

(32) Det er i et konkurrencebaseret miljø vigtigt, at de nationale tilsynsmyndigheder tager hensyn til de berørte parter, herunder brugernes og forbrugernes, synspunkter i forbindelse med spørgsmål, der berører bruger- og forbrugerrettigheder. Der skal foreligge effektive procedurer til afgørelse af tvister mellem på den ene side brugere eller forbrugere og på den anden side de virksomheder, der udbyder offentligt tilgængelige kommunikationstjenester. Medlemsstaterne bør henholde sig fuldt ud til Kommissionens henstilling 98/257/EF om udenretlig bilæggelse af tvister på forbrugerområdet ⁽¹⁾.

(33) Bestemmelserne i dette direktiv er ikke til hinder for, at en medlemsstat træffer forholdsregler, som er begrundet i traktatens artikel 30 og 46, navnlig i hensynet til den offentlige sikkerhed, den offentlige orden og den offentlige sædelighed.

(34) I overensstemmelse med subsidiaritets- og proportionalitetsprincippet som defineret i traktatens artikel 5 kan de overordnede målsætninger om at fastlægge fælles retningslinjer for forsyningspligten på teleområdet for alle europæiske brugere samt harmoniserede betingelser for adgang til og anvendelse af offentlige telefonnet på et fast sted og tilhørende offentligt tilgængelige telefonitjenester ikke virkeliggøres i tilstrækkelig grad af de enkelte medlemsstater. Målet om at fastlægge et harmoniseret regelsæt for elektroniske kommunikationstjenester, elektroniske kommunikationsnet og tilhørende faciliteter kan ikke realiseres af medlemsstaterne alene og bør derfor realiseres af Fællesskabet. Bestemmelserne i dette direktiv begrænses til, hvad der er nødvendigt for at opfylde disse målsætninger, og går ikke ud over, hvad der kræves til dette formål.

(35) Da de for gennemførelsen af nærværende direktiv nødvendige foranstaltninger er generelle foranstaltninger efter artikel 2 i Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbestemmelser, der tillægges Kommissionen ⁽²⁾, bør de vedtages efter forskriftsproceduren i artikel 5 i nævnte afgørelse —

⁽¹⁾ EFT L 115 af 17.4.1998, s. 31.

⁽²⁾ EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

KAPITEL I

FORMÅL OG DEFINITIONER

Artikel 1

Anvendelsesområde og formål

1. Inden for rammerne af direktiv [om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester] vedrører dette direktiv udbuddet af elektroniske kommunikationsnet og -tjenester til brugerne og forbrugerne.

2. Formålet med dette direktiv er med udgangspunkt i effektiv konkurrence og reelle valgmuligheder at sikre, at der i hele Fællesskabet stilles elektroniske kommunikationstjenester af tilstrækkelig høj kvalitet til rådighed til rimelige priser og at tage højde for de tilfælde, hvor brugernes og forbrugernes behov ikke kan opfyldes tilfredsstillende ad kommerciel vej. Et yderligere mål er at sikre interoperabilitet mellem digital-tv-udstyr til forbrugerne.

Artikel 2

Definitioner

Definitionerne i direktiv (om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester) finder anvendelse i nærværende direktiv, hvor det er relevant.

I dette direktiv forstås desuden ved:

- a) »direkte udbyder af offentlige telefonitjenester«: en virksomhed, der udbyder offentligt tilgængelige telefonitjenester, og som også sørger for, at abonnenten tilsluttes det offentlige telefonnet
- b) »abonnent«: en fysisk eller juridisk person, som har indgået en aftale med en udbyder af offentligt tilgængelige kommunikationstjenester om levering af sådanne tjenester
- c) »offentlig betalingstelefon«: en telefon, hvortil der er offentlig adgang, og for hvis brug der betales ved hjælp af mønter og/eller betalingskort og/eller forudbetalte kort, herunder kort, der benyttes sammen med en kode, der tasteres ind
- d) »offentligt telefonnet«: transmissionssystemer samt koblings- og dirigeringsudstyr og andre ressourcer, der anvendes til udbud af offentligt tilgængelige telefonitjenester. Det offentlige telefonnet understøtter fremføring mellem nettermineeringspunkter af samtaler samt andre former for kommunikation, herunder telefax og data. Tilslutningen til det offentlige telefonnet på et fast sted kan være trådløs eller fast

- e) »offentligt tilgængelig telefonitjeneste«: en tjeneste, der stilles til rådighed for offentligheden med henblik på etablering og modtagelse af nationale og internationale opkald, samt adgang til alarmtjenester ved hjælp af »112« via et eller flere numre i en national eller international nummerplan. Tjenesterne kan også omfatte telefonistekspedition, nummeroplysningstjenester, offentlige betalingstelefoner, udbud af tjenester på særlige vilkår og/eller udbud af særlige faciliteter for handicappede eller abonnenter med særlige sociale behov
- f) »nettermineringspunkt«: det fysiske punkt, hvor en abonnent får adgang til et offentligt kommunikationsnet. For net, hvor der anvendes kobling eller rutning, identificeres nettermineringspunktet ved hjælp af en specifik netadresse, der kan knyttes til abonnentens nummer eller navn. Nettermineringspunkterne afgrænser de forskellige systemer i regelsøjemed. Det er den nationale tilsynsmyndighed, der har ansvaret for at lokalisere nettermineringspunkterne
- g) »geografisk nummer«: et nummer fra den nationale nummerplan, hvor en del af talstrukturen indeholder en geografisk information, der anvendes til at dirigere opkald til den fysiske placering af nettermineringspunktet for den abonnent, som har fået nummeret tildelt.

KAPITEL II

FORSYNINGSPLIGT

Artikel 3

Tilrådgivelsesstillelse af forsyningspligtigheder

1. Medlemsstaterne sikrer, at alle brugere på deres område, uanset hvor de geografisk befinder sig, har mulighed for at få adgang til de tjenester, der er nævnt i dette kapitel, i den krævede kvalitet og, under hensyn til de særlige nationale forhold, til en rimelig pris.
2. Medlemsstaterne fastlægger den mest effektive og hensigtsmæssige strategi til varetagelse af forsyningspligten under iagttagelse af principperne om gennemsækelighed, objektivitet og ikke-diskriminering. De skal i videst muligt omfang undgå konkurrencefordrejning og navnlig undlade at udbyde tjenester til priser eller på betingelser eller vilkår, der afviger fra almindelige forretningsmæssige betingelser, og samtidig tilgodese almenhedens interesse.

Artikel 4

Udbud af fastnetadgang

1. Medlemsstaterne sikrer, at alle rimelige anmodninger om tilslutning til det offentlige telefonnet på et fast sted og om adgang til offentligt tilgængelige telefonitjenester på et fast sted efterkommes af mindst én operatør.

2. Tilslutningen skal give brugerne mulighed for at foretage og modtage lokale, nationale og internationale telefonopkald, telefaxopkald og dataoverførsler ved transmissionshastigheder, der er tilstrækkelige til at få adgang til Internettet.

Artikel 5

Nummeroplysningstjenester og abonnentfortegnelser

Medlemsstaterne sikrer for abonnenter hos direkte udbydere af offentlige telefonitjenester i overensstemmelse med artikel 12 i direktiv (om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor):

- a) at en abonnentfortegnelse er tilgængelig for brugerne i en form, der er godkendt af den nationale tilsynsmyndighed, f.eks. i trykt eller elektronisk form eller begge former, og at den opdateres regelmæssigt og mindst én gang årligt
- b) at alle brugere, herunder også brugere af offentlige betalings-telefoner, har adgang til mindst én nummeroplysningstjeneste med alle optagne abonnenters numre
- c) at virksomheder, der udbyder de i litra a) og b) nævnte tjenester, overholder princippet om ikke-diskriminering under deres behandling af de oplysninger, som de modtager fra andre virksomheder.

Artikel 6

Offentlige betalingstelefoner

1. Medlemsstaterne sikrer, at de nationale tilsynsmyndigheder kan pålægge virksomheder forpligtelser med henblik på at sikre, at de offentlige betalingstelefoner, der stilles til rådighed for brugerne, med hensyn til geografisk dækning, antal og tjenestekvalitet opfylder brugernes rimelige behov.
2. En medlemsstat kan vælge ikke at anvende kravene i stk. 1 på hele sit område eller en del heraf med grundlag i en høring af de berørte parter i henhold til artikel 29.
3. Medlemsstaterne sikrer, at det fra offentlige betalingstelefoner er muligt at foretage gratis alarmopkald på det fælleseuropæiske alarmnummer »112«, og på andre nationale alarmnumre uden brug af mønter eller kort.

Artikel 7

Særlige foranstaltninger for handicappede og brugere med særlige behov

1. Medlemsstaterne træffer i det fornødne omfang særlige foranstaltninger for at sikre, at handicappede og brugere med særlige sociale behov har lige adgang til offentligt tilgængelige telefonitjenester, herunder alarmtjenester og nummeroplysningstjenester, til rimelige priser.

2. Medlemsstaterne kan under hensyn til de nationale forhold træffe særlige foranstaltninger for at sikre, at handicappede og brugere med særlige behov i lighed med størsteparten af brugerne også får mulighed for at vælge operatører og tjenesteudbydere.

Artikel 8

Udpegelse af virksomheder

1. Medlemsstaterne kan efter behov udpege en eller flere virksomheder for at sikre, at der udbydes de i artikel 4-7 omhandlede tjenester på hele deres område. Medlemsstaterne kan udpege forskellige virksomheder eller grupper af virksomheder til at varetage forskellige elementer af forsyningspligten.

2. Medlemsstaterne påser for at sikre effektive muligheder for adgang til og anvendelse af det offentlige telefonnet, at alle virksomheder kan udpeges som udbydere af fastnetadgang og -tjenester på hele deres område eller en del heraf, eventuelt ved at udpege forskellige virksomheder til at varetage forskellige elementer (af geografisk eller anden art) af forsyningspligten.

3. Medlemsstaterne udpeger de virksomheder, der skal varetage forsyningspligten på hele deres område eller en del heraf, ved hjælp af en effektiv, objektiv og gennemskuelig tildelingsstrategi. Blandt tildelingsmetoderne kan nævnes iværksættelse af offentlige udbud og offentlige auktioner med henblik på at sikre, at forsyningspligten varetages på en omkostningseffektiv måde og som led i fastsættelsen af nettoomkostningerne i forbindelse med forsyningspligten.

Artikel 9

Takstniveau og takststruktur

1. De nationale tilsynsmyndigheder overvåger udviklingen i niveauet og strukturen af detailtaksterne for den offentligt tilgængelige telefonitjeneste på faste steder, som udbydes af de udpegede virksomheder, navnlig i forhold til nationale forbrugerpriser og det nationale indtægtsniveau. De kan under hensyn til de nationale forhold forlange, at den eller de udpegede virksomheder tilbyder forbrugerne særlige takstvilkår eller -ordninger, der afviger fra de takster, der anvendes på almindelige forretningsmæssige vilkår, navnlig for at sikre, at personer med lave indkomster eller personer med særlige sociale behov ikke hindres i at få adgang til eller anvende den offentligt tilgængelige telefonitjeneste.

2. Medlemsstaterne kan kræve, at virksomheder, der er pålagt forpligtelser i medfør af artikel 4, anvender ensartede takster i hele landet under hensyn til de nationale forhold.

3. Medlemsstaterne kan i stedet for at kræve, at de udpegede virksomheder anvender særlige takstvilkår eller ensartede takster yde støtte til forbrugere, som har særlige økonomiske

eller sociale behov, f.eks. ved at tilbyde dem at benytte den offentlige telefonitjeneste til en særlig takst.

4. De nationale tilsynsmyndigheder sikrer, såfremt en organisation har pligt til at tilbyde forbrugerne særlige takstvilkår eller ensartede takster, at betingelserne er fuldt gennemskuelige og offentliggøres og anvendes i overensstemmelse med princippet om ikke-diskriminering. De nationale tilsynsmyndigheder kan kræve, at bestemte ordninger ændres eller trækkes tilbage.

Artikel 10

Særlige bestemmelser om rimelige priser og udgiftskontrol

1. Medlemsstaterne sikrer, at de udpegede virksomheder i forbindelse med udbud af faciliteter og tjenester, der ligger ud over tilslutningen til det offentlige telefonnet og de offentligt tilgængelige telefonitjenester, fastsætter taksterne på en sådan måde, at brugeren ikke er tvunget til at betale for faciliteter eller tjenester, der ikke er nødvendige for eller kræves til den tjeneste, der er anmodet om.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de udpegede virksomheder udbyder de særlige faciliteter og tjenester i bilag I, således at forbrugerne kan kontrollere deres udgifter og hindre, at tilslutningen afbrydes uden grund.

Artikel 11

Kvaliteten af tjenester, der leveres af udpegede virksomheder

1. De nationale tilsynsmyndigheder sikrer, at alle virksomheder med forpligtelser i medfør af artikel 4 offentliggør fyldestgørende og ajourførte oplysninger om kvaliteten af den udbudte netadgang og de udbudte tjenester på grundlag af de parametre, definitioner og målemetoder, der er anført i bilag III. De oplysninger, der offentliggøres, skal også meddeles den nationale tilsynsmyndighed.

2. De nationale tilsynsmyndigheder kan fastsætte kvalitetsmål for de virksomheder, der i medfør af artikel 4 varetager forsyningspligten. De nationale tilsynsmyndigheder skal i den forbindelse tage hensyn til de berørte parter synspunkter, navnlig i de tilfælde, der er omhandlet i artikel 29.

3. Hvis en virksomhed vedvarende undlader at opfylde kvalitetsmålene, kan der træffes særlige foranstaltninger i overensstemmelse med vilkårene i den pågældende operatørs generelle tilladelse. De nationale tilsynsmyndigheder kan på den pågældende virksomheds regning anmode om en uafhængig revision af kvalitetsoplysningerne for at sikre, at de oplysninger, der stilles til rådighed af de forsyningspligtige virksomheder, er nøjagtige og sammenlignelige.

*Artikel 12***Beregning af omkostninger i forbindelse med forsyningspligten**

1. De nationale tilsynsmyndigheder vurderer, hvor det er relevant, om varetagelsen af forsyningspligten udgør en urimelig byrde for de forsyningspligtige virksomheder.

De nationale tilsynsmyndigheder kan med henblik herpå:

- a) beregne de nettoomkostninger, der er forbundet med den pågældende forpligtelse, som beskrevet i bilag IV, del A, eller
- b) gøre brug af en effektiv, objektiv og gennemskuelig tildelingsstrategi, som f.eks. et offentligt udbud eller en auktion.

2. Beregningen af nettoomkostningerne ved forsyningspligten som nævnt i stk. 1, litra a), kontrolleres af en uafhængig instans eller organisation. Resultaterne af omkostningsberegningen og revisionsresultatet offentliggøres.

*Artikel 13***Finansiering af forsyningspligten**

1. Såfremt de nationale tilsynsmyndigheder på grundlag af de nettoomkostninger, som beregnes i henhold til artikel 12, og som skal afholdes af en virksomhed, der er blevet udpeget til at varetage forsyningspligten, mener, at en virksomhed pålægges en urimelig byrde, kan medlemsstaten vælge:

- a) at indføre en ordning, der giver mulighed for at yde erstatning til den pågældende virksomhed for de beregnede nettoomkostninger over de statslige budgetter, eller
- b) at bidrage til finansieringen af nettoomkostningerne ved forsyningspligten.

2. Såfremt nettoomkostningerne samfinansieres som anført i stk. 1, litra b), fastlægger medlemsstaterne en samfinansieringsordning, som forvaltes af en instans uden tilknytning til modtagerne under de nationale tilsynsmyndigheders kontrol. Der kan kun ydes støtte til de i artikel 12 omhandlede nettoomkostninger, som er forbundet med de forpligtelser, der er fastlagt i artikel 3-10.

3. En fondsbaseret samfinansieringsordning skal fastlægges ud fra de gældende principper om gennemskuelighed, mindst mulig markedsfordrejning, ikke-diskriminering og proportionalitet, jf. principperne i bilag IV.

4. Eventuelle udgifter i forbindelse med samfinansiering af omkostningerne ved forsyningspligten skal adskilles fra de

øvrige udgifter og angives særskilt. Sådanne udgifter kan ikke pålægges eller afkræves virksomheder, der ikke udbyder tjenester i den medlemsstat, der har indført den pågældende samfinansieringsordning.

*Artikel 14***Gennemskuelighed**

1. De nationale tilsynsmyndigheder sikrer, såfremt der indføres en ordning til samfinansiering af nettoomkostningerne ved forsyningspligten som omhandlet i artikel 13, at principperne for samfinansiering af omkostningerne og en nærmere beskrivelse af den anvendte ordning står til rådighed for offentligheden.

2. De nationale tilsynsmyndigheder sikrer, at der udgives en årsberetning med angivelse af de beregnede omkostninger ved forsyningspligten, samt alle implicerede parter bidrag og eventuelle markeds-mæssige fordele af økonomisk eller anden art, der kan være kommet den eller de forsyningspligtige virksomheder til gode, såfremt en fond reelt er oprettet og taget i anvendelse.

3. Medlemsstaterne kan kræve, at virksomhedernes bidrag til finansiering af forsyningspligten figurerer på de regninger, der sendes ud til brugerne.

*Artikel 15***Revurdering af forsyningspligtens omfang**

1. Kommissionen revurderer med jævne mellemrum forsyningspligtens omfang første gang to år efter dette direktivs ikrafttræden, navnlig med henblik på at foreslå, at omfanget ændres eller omdefineres.

2. Revurderingen foretages med grundlag i den samfundsmæssige, erhvervsmæssige og teknologiske udvikling. Revurderingen iværksættes i overensstemmelse med bilag V.

KAPITEL III

BRUGERNES OG FORBRUGERNES INTERESSER OG RETTIGHEDER*Artikel 16***Regulering af detailtakster**

1. Medlemsstaterne opretholder samtlige forpligtelser vedrørende detailtakster for udbud af adgang til og anvendelse af det offentlige telefonnet på et fast sted, som er fastlagt i artikel 17 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/10/EF⁽¹⁾, og som var gældende indtil nærværende direktivs ikrafttræden, indtil disse forpligtelser er blevet revurderet, og der er truffet en afgørelse herom i overensstemmelse med stk. 2.

(¹) EFT L 101 af 1.4.1998, s. 24.

2. Medlemsstaterne sikrer ved dette direktivs ikrafttræden og med jævne mellemrum herefter, at de nationale tilsynsmyndigheder foretager en markedsanalyse efter proceduren i artikel 14, stk. 3, i direktiv (om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester) for at afgøre, om de i stk. 1 omhandlede forpligtelser skal fastholdes, ændres eller trækkes tilbage. Foranstaltningerne træffes efter proceduren i artikel 6, stk. 2-5, i direktiv (om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester).

3. Hvis de nationale tilsynsmyndigheder som følge af en markedsanalyse udført i overensstemmelse med artikel 14, stk. 3, i direktiv (om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester) konstaterer, at markedet ikke er tilstrækkelig konkurrencebaseret, skal de sørge for, at virksomheder, der har en stærk markedsposition på dette marked, baserer deres takster på omkostningerne og ikke forlanger unaturligt høje priser, forhindrer nye operatører i at komme ind på markedet eller begrænser konkurrencen ved at fastsætte ågerpriser, der favoriserer bestemte brugere, eller uden grund sammenlægger taksterne for de pågældende tjenester. De nationale tilsynsmyndigheder kan fastsætte lofter over detailpriserne for sådanne virksomheder for at beskytte brugernes og forbrugernes interesser og fremme den frie konkurrence.

4. De nationale tilsynsmyndigheder underretter Kommissionen om navnene på virksomheder, der er underlagt kontrol af detailtaksterne, og fremsender på anmodning oplysninger om den anvendte kontrol af detailtaksterne og de omkostningsregnskabssystemer, de pågældende virksomheder benytter.

5. Medlemsstaterne sikrer, såfremt en virksomhed er underlagt regulering af detailtaksterne, at der er iværksat de fornødne og relevante omkostningsregnskabssystemer, og at en kompetent instans uden tilknytning til organisationen har efterprøvet disse systemers egnethed. De nationale tilsynsmyndigheder sikrer, at der udgives en årlig erklæring vedrørende systemernes overensstemmelse med lovgivningen.

6. Uden at det berører bestemmelserne i artikel 9, stk. 1, om særligt gunstige takstvilkår og artikel 10 om særlige bestemmelser for brugernes kontrol af udgifter, kan de nationale tilsynsmyndigheder ikke anvende de i stk. 1 omhandlede ordninger til kontrol af detailtakster i geografiske områder eller på brugermarkeder, hvor det findes godtgjort, at der er fri konkurrence.

Artikel 17

Kontrakter

1. Medlemsstaterne sikrer, at alle brugere og forbrugere har ret til at få udleveret en kontrakt hos deres direkte udbyder eller udbydere af den offentlige telefonitjeneste, hvori følgende angives:

- a) leverandørens navn og adresse
- b) de leverede tjenester, den tilbudte tjenestekvalitet samt tidspunktet for etableringen af den nye tilslutning

- c) hvilke former for vedligeholdelse der tilbydes
- d) hvordan der kan indhentes ajourførte oplysninger om samtlige gældende takster og vedligeholdelsesgebyrer
- e) kontraktens varighed og de nærmere betingelser for forlængelse og afbrydelse af tjenesterne og af kontrakten
- f) hvilke regler der gælder for erstatning og/eller tilbagebetaling i tilfælde af, at det fastsatte kvalitetsniveau for tjenesterne ikke nås, og
- g) hvordan der indledes en procedure til bilæggelse af tvister i henhold til artikel 30.

2. Kontrakter, der indgås mellem brugere eller forbrugere og udbydere af kommunikationstjenester, som ikke er direkte udbydere af den offentlige telefonitjeneste, skal også indeholde oplysningerne i stk. 1.

3. Brugere og forbrugere skal med passende frist underrettes om eventuelle planer om at ændre kontraktbetingelserne, og de har ret til at bringe kontrakterne til ophør, såfremt de ikke kan godkende de nye betingelser.

4. Bestemmelserne i stk. 1, 2 og 3 indskrænker ikke anvendelsen af Fællesskabets regler vedrørende forbrugerbeskyttelse, navnlig direktiv 97/7/EF og direktiv 93/13/EF.

Artikel 18

Gennemskuelighed og offentliggørelse af oplysninger

Medlemsstaterne sikrer, at der offentliggøres gennemskuelige oplysninger om gældende priser og takster og om standardbetingelser og -vilkår i forbindelse med adgang til og anvendelse af offentligt tilgængelige telefonitjenester, navnlig for samtlige brugere og forbrugere, i overensstemmelse med betingelserne i bilag II.

Artikel 19

Tjenestekvalitet

1. Medlemsstaterne sikrer, at de nationale tilsynsmyndigheder kan pålægge virksomheder, der udbyder offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester, at offentliggøre sammenlignelige, fyldestgørende og ajourførte oplysninger over for forbrugerne om kvaliteten af deres tjenester. De oplysninger, der offentliggøres, skal også meddeles den nationale tilsynsmyndighed.

2. Forpligtelser til at offentliggøre oplysninger om tjenestekvaliteten pålægges under hensyn til de berørte parters synspunkter, herunder brugernes og forbrugernes synspunkter, som anført i artikel 29, og efter at der foretaget en offentlig høring om de foreslåede foranstaltninger.

Artikel 20

Interoperabilitet mellem digital-tv-udstyr til forbrugerne

1. Medlemsstaterne sikrer, at der er interoperabilitet mellem digital-tv-udstyr til forbrugerne som beskrevet i bilag VI.
2. Kommissionen kan i lyset af den markeds mæssige og teknologiske udvikling ændre bilag VI efter proceduren i artikel 33, stk. 2.

Artikel 21

Telefonistekspedition og nummeroplysningstjenester

1. Medlemsstaterne sikrer, at abonnenter på offentligt tilgængelige telefonitjenester har ret til at blive optaget i offentligt tilgængelige abonnentfortegnelser.
2. Medlemsstaterne sikrer, at alle direkte udbydere af offentligt tilgængelige telefonitjenester, der tildeler brugerne telefonnumre, imødekommer enhver rimelig anmodning om som led i udbuddet af nummeroplysningstjenester at stille relevante oplysninger til rådighed i nærmere aftalt form og på rimelige, omkostningsægte og ikke-diskriminerende vilkår.
3. Medlemsstaterne sikrer, at alle brugere, der er tilsluttet det offentlige telefonnet, har adgang til telefonistekspederede tjenester og nummeroplysningstjenester i overensstemmelse med artikel 5, litra b).
4. Medlemsstaterne undlader at opretholde eventuelle forskriftsmæssige begrænsninger, der forhindrer brugerne i én medlemsstat i at få direkte adgang til nummeroplysningen i en anden medlemsstat.
5. Bestemmelserne i stk. 1-4 gælder med forbehold af kravene i Fællesskabets lovgivning vedrørende beskyttelse af personoplysninger og privatlivets fred og navnlig artikel 12 i direktiv (om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor).

Artikel 22

Det europæiske alarmnummer

1. Medlemsstaterne sørger for, at alle brugere af offentligt tilgængelige telefonitjenester, herunder brugere af offentlige betalingstelefoner, ud over eventuelle nationale alarmnumre, der er fastlagt af de nationale tilsynsmyndigheder, også kan ringe gratis til alarmtjenester på det fælles europæiske alarmnummer »112«.
2. Medlemsstaterne sikrer, at opkald til det fælles europæiske alarmnummer »112« håndteres mest hensigtsmæssigt i forhold

til den måde, de nationale alarmsystemer er tilrettelagt på, forudsat at det ligger inden for nettens tekniske muligheder.

3. Medlemsstaterne sikrer, at virksomheder, der driver offentlige telefonnet, hvor det er teknisk muligt, for samtlige opkald til »112« stiller nummervisning til rådighed for de instanser, der varetager nødsituationer.
4. Medlemsstaterne sikrer, at borgerne informeres tilstrækkeligt om eksistensen og brugen af det europæiske alarmnummer »112«.

Artikel 23

Europæiske koder: udlandspræfiks og regionalkode

1. Medlemsstaterne sikrer, at »00« benyttes som det normale præfiks for udlandsopkald. Det vil være muligt at indføre eller opretholde særordninger for lokale telefonopkald mellem to medlemsstater, der støder op til hinanden. Abonnenter på offentligt tilgængelige telefonitjenester i de pågældende områder skal informeres fyldestgørende om sådanne ordninger.
2. Medlemsstaterne sikrer, at alle virksomheder, der driver offentlige telefonnet, ekspederer samtlige opkald til og fra det europæiske telefonnummerområde med regional koden »3883« eller eventuelle andre europæiske regional koder.

Artikel 24

Tilvejebringelse af supplerende faciliteter

1. Medlemsstaterne sikrer, at de nationale tilsynsmyndigheder kan pålægge alle virksomheder, der driver offentlige telefonnet, at stille faciliteterne i bilag I, del B, til rådighed for brugerne, i den udstrækning det er teknisk muligt og økonomisk bæredygtigt.
2. En medlemsstat kan på grundlag af en høring af de berørte parter, der foretages i overensstemmelse med artikel 29, vælge ikke at anvende kravene i stk. 1 på hele sit område eller en del heraf.

Artikel 25

Nummerportabilitet, operatørvalg og fast operatørvalg

1. Medlemsstaterne sikrer, at alle abonnenter på offentligt tilgængelige telefonitjenester, herunder mobiltjenester, som anmoder herom, kan bevare deres nummer eller numre, uanset hvilken virksomhed der betjener dem:
  - a) for så vidt angår geografiske numre inden for et bestemt område, og
  - b) for så vidt angår andre end geografiske numre på et hvilket som helst sted.

2. De nationale tilsynsmyndigheder forlanger, at virksomheder, der er anmeldt som havende en stærk markedsposition med hensyn til udbud af tilslutning til og anvendelse af det offentlige telefonnet på et fast sted, giver deres abonnenter mulighed for at gøre brug af tjenester, der udbydes af alle tilsluttede udbydere af offentligt tilgængelige telefonitjenester:

- a) ved det enkelte opkald ved at indtaste et kort forvalgsnummer, og
- b) ved en forhåndsindstilling, der kan fravælges ved hjælp af et kort forvalgsnummer ved det enkelte opkald.

Brugernes behov for at benytte disse faciliteter på andre net eller på andre måder vurderes efter den markedsanalyseprocedure, der er fastlagt i artikel 14 i direktiv (om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester).

3. De nationale tilsynsmyndigheder sørger for, at samtrafikprisen for udbud af den i stk. 1 omhandlede nummerportabilitet og brugen af den i stk. 2 omhandlede facilitet er omkostningsægte.

4. De nationale tilsynsmyndigheder afholder sig fra at indføre takster for overførsel af numre, som kan resultere i konkurrencefordrejning, såsom indførsel af en ensartet takst for samtlige virksomheder.

Artikel 26

Transmissionspligt

1. Medlemsstaterne kan indføre »transmissionspligt« med henblik på transmission af bestemte radio- og tv-udsendelser for virksomheder i deres område, som udbyder elektroniske kommunikationsnet til formidling af radio- og tv-udsendelser til offentligheden. En sådan forpligtelse pålægges udelukkende, såfremt det er nødvendigt for at opfylde nøje fastlagte målsætninger af hensyn til almenheden, og denne forpligtelse står i rimeligt forhold til det tilsigtede mål, er gennemskuelig og strækker sig over et begrænset tidsrum.

2. Medlemsstaterne sikrer, at virksomheder, der er underlagt transmissionspligt, modtager en passende erstatning på rimelige, gennemskuelige og ikke-diskriminerende vilkår under hensyntagen til den netkapacitet, der kræves hertil.

KAPITEL IV

OBLIGATORISKE TJENESTER OG FASTE KREDSLØB

Artikel 27

Tilrådighedsstillelse af faste kredsløb

1. Medlemsstaterne opretholder samtlige forpligtelser, der er pålagt virksomheder i henhold til artikel 3, 4, 6, 7, 8 og 10 i direktiv 92/44/EØF, og som var gældende ved nærværende direktivs ikrafttræden, indtil disse forpligtelser er taget op til

fornyset overvejelse, og der er truffet afgørelse i overensstemmelse med stk. 2.

2. De nationale tilsynsmyndigheder foretager en markedsanalyse inden for et år regnet fra dette direktivs ikrafttræden og herefter hvert andet år i overensstemmelse med artikel 14, stk. 3, i direktiv om (fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester) for at afgøre, om udbuddet af en del af eller hele minimumssættet af faste kredsløb på deres område er underlagt effektiv konkurrence, og om der er grundlag for at bevare, ændre eller ophæve de forpligtelser, der er nævnt i stk. 1. Foranstaltningerne træffes efter proceduren i artikel 6, stk. 2-5, i direktiv (om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester).

3. Tekniske standarder for minimumssættet af faste kredsløb med harmoniserede specifikationer offentliggøres i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* som led i den liste over standarder, der henvises til i artikel 15 i direktiv (om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester). Kommissionen kan foretage de ændringer, der er nødvendige for at tilpasse minimumssættet af faste kredsløb efter de nye tekniske fremskridt eller ændringer i efterspørgslen på markedet, og bl.a. fjerne visse typer faste kredsløb fra minimumssættet, efter proceduren i artikel 33, stk. 2.

Artikel 28

Supplerende obligatoriske tjenester

Medlemsstaterne kan vælge at stille supplerende tjenester, der ikke er omfattet af forsyningspligten som defineret i kapitel II, til rådighed for offentligheden på deres område, men de kan i så tilfælde ikke fastlægge en erstatningsordning, der omfatter bestemte virksomheder, operatører eller tjenesteudbydere.

KAPITEL V

GENERELLE OG AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 29

Høring af berørte parter

1. Medlemsstaterne sikrer, at de nationale tilsynsmyndigheder tager hensyn til de holdninger til spørgsmål vedrørende bruger- og forbrugerrettigheder i forbindelse med offentligt tilgængelige kommunikationstjenester, der kommer til udtryk fra brugere, forbrugere, producenter, virksomheder, der udbyder kommunikationsnet, samt tjenesteudbydere.

2. Med hensyn til tjenesternes kvalitet skal de nationale tilsynsmyndigheder, navnlig i forbindelse med klager over tjenestekvaliteten kunne vurdere, om netoperatører og tjenesteudbydere bør pålægges at offentliggøre oplysninger om tjenestekvaliteten. De nationale tilsynsmyndigheder kan bl.a. opstille parametre for måling af tjenestekvaliteten og præcisere, hvilke oplysninger der skal offentliggøres, i hvilken form og på hvilken måde, for at sikre, at brugerne og forbrugerne har adgang til omfattende, sammenlignelige og brugervenlige oplysninger. De parametre, definitioner og målemetoder, der er anført i bilag III, vil kunne anvendes for tjenester, der er omfattet af forsyningspligten.

*Artikel 30***Bilægelse af tvister**

1. Medlemsstaterne sikrer, at der findes gennemskuelige, enkle og prisbillige procedurer til behandling af klager fra brugere og forbrugere. Medlemsstaterne træffer foranstaltninger til at sikre, at sådanne procedurer gør det muligt at bilægge tvister retfærdigt og hurtigt, og at der, hvor det er relevant, er adgang til en tilbagebetalings- og/eller erstatningsordning. De skal så vidt muligt henholde sig til de principper, der er fastlagt i henstilling nr. 98/257/EF.

2. I tilfælde, hvor en tvist involverer parter i mere end en medlemsstat, finder bestemmelserne i artikel 18 i direktiv (om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester) anvendelse.

*Artikel 31***Teknisk tilpasning**

Den nødvendige tilpasning af bilag I, II, III og VI til den tekniske udvikling eller til ændringer i efterspørgslen foretages af Kommissionen efter proceduren i artikel 33, stk. 2.

*Artikel 32***Underretning af Kommissionen og overvågning**

1. De nationale tilsynsmyndigheder underretter senest den 31. december 2001 samt umiddelbart efter eventuelle ændringer Kommissionen om:

- a) navnene på de virksomheder, der er udpeget til at varetage forsyningspligten i henhold til artikel 8
- b) navnene på de virksomheder, der er underlagt reglerne i artikel 16 om detailtakster og nærmere oplysninger om relevante produkter eller tjenester og geografiske markeder
- c) navnene på de virksomheder, der anses for at have en stærk markedsposition, jf. artikel 25, stk. 2
- d) navnene på de virksomheder, der i henhold til artikel 27 har pligt til at udbyde et minimumssæt af faste kredsløb.

De underretter straks Kommissionen om eventuelle ændringer. Kommissionen stiller oplysningerne til rådighed i lettilgængelig form og videregiver dem efter behov til Kommunikationspolitisk Udvalg og Kommunikationspolitisk Arbejdsgruppe på Højt Plan.

2. Kommissionen undersøger løbende, hvorledes dette direktiv fungerer, og aflægger beretning herom over for Europa-Parlamentet og Rådet, første gang senest to år efter, at dette direktiv er trådt i kraft. Medlemsstaterne og de nationale tilsynsmyndigheder stiller til det formål de fornødne oplysninger til rådighed for Kommissionen.

*Artikel 33***Udvalg**

1. Kommissionen bistås af Kommunikationspolitisk Udvalg, der er nedsat ved artikel 19 i direktiv (om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester).

2. Når der henvises til nærværende stykke, finder den i artikel 5 i afgørelse 1999/468/EF omhandlede forskriftsprocedure anvendelse i overensstemmelse med samme afgørelses artikel 7 og artikel 8.

3. Det i artikel 5, stk. 6, i afgørelse 1999/468/EF omhandlede tidsrum er på tre måneder.

*Artikel 34***Gennemførelse**

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 31. december 2000. De underretter straks Kommissionen herom.

Disse love og administrative bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv, samt senere ændringer af disse forskrifter.

*Artikel 35***Ikrafttræden**

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Artikel 36

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

BILAG I

Beskrivelse af de faciliteter, som er nævnt i artikel 10 (Særlige bestemmelser om rimelige priser) og artikel 24 (Supplerende faciliteter)

A

Faciliteter og tjenester, der er nævnt i artikel 10:

a) Specificeret fakturering

Med forbehold af bestemmelserne i den relevante lovgivning vedrørende beskyttelse af personoplysninger og privatlivets fred kan de nationale tilsynsmyndigheder fastlægge mindsteniveauet for de specificerede regninger, som de udpegede virksomheder (jf. artikel 8) sender til forbrugerne uden vederlag, for at de kan i) kontrollere de beløb, der er debiteret for anvendelse af det offentlige telefonnet på et fast sted og/eller tilhørende offentligt tilgængelige telefonitjenester, og ii) følge tilstrækkeligt med i deres forbrug og udgifter og på den måde udøve en vis kontrol over regningernes størrelse.

Et eventuelt større detaljeringsniveau kan tilbydes abonnenterne til en rimelig pris eller gratis. En medlemsstat kan give sin nationale tilsynsmyndighed tilladelse til ikke at anvende kravene i dette afsnit på hele sit område eller en del heraf, hvis det findes godtgjort, at denne facilitet i vidt omfang er tilgængelig.

b) Selektiv spærring af udgående opkald uden vederlag

Herved forstås en facilitet, hvor abonnenten ved anmodning til udbyderen af telefonitjenesten kan få spærret udgående opkald af en nærmere defineret type eller til nærmere definerede numre uden at skulle betale for det.

c) Forudbetalingssystemer

De nationale tilsynsmyndigheder kan forlange, at de udpegede virksomheder giver forbrugerne mulighed for at betale på forhånd for tilslutning til det offentlige telefonnet og for brug af de offentlige telefonitjenester.

d) Ratevis afregning af oprettelsesgebyrer

De nationale tilsynsmyndigheder kan forlange, at de udpegede virksomheder giver forbrugerne mulighed for at betale for tilslutningen til det offentlige telefonnet i flere rater.

e) Manglende betaling

Medlemsstaterne godkender nærmere bestemte foranstaltninger, som skal være rimeligt afpassede og ikke-diskriminerende, og som skal offentliggøres, til dækning af manglende betaling af telefonregninger for brug af det offentlige telefonnet på et fast sted. Disse foranstaltninger skal omfatte bestemmelser om, at abonnenten på forhånd varsles om mulige følger i form af tjenestens afbrydelse eller ophør. Bortset fra tilfælde af svig, gentagne tilfælde af for sen betaling eller manglende betaling skal det ved disse foranstaltninger sikres, at det, i det omfang det er teknisk muligt, kun er den berørte tjeneste, der afbrydes. Linjen bør kun afbrydes ved manglende betaling, såfremt abonnenten er blevet underrettet herom i passende tid i forvejen. Medlemsstaterne kan beslutte, at en fuldstændig frakobling i givet fald først finder sted efter en nærmere angivet frist, inden for hvilken der kun kan foretages visse opkald, som er gratis for abonnenten (f.eks. opkald til alarmnummer »112«).

B

Liste over faciliteter, der er nævnt i artikel 24:

a) Tonesignalering eller DTMF (dual-tone multi-frequency operation)

Herved forstås, at det offentlige telefonnet understøtter brugen af DTMF-toner som defineret i ETSI ETR 207 til end-to-end-signalering gennem nettet, både inden for den enkelte medlemsstat og mellem medlemsstaterne indbyrdes.

b) Nummervisning

Herved forstås, at den kaldte part kan se den kaldende parts nummer, inden samtalen etableres.

Denne facilitet skal udbydes i overensstemmelse med den relevante lovgivning om beskyttelse af personoplysninger og privatlivets fred, navnlig direktivet [om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor].

BILAG II

Information, der skal offentliggøres i henhold til artikel 18

(Gennemskuelighed og offentliggørelse af oplysninger)

Den nationale tilsynsmyndighed er ansvarlig for at sikre, at oplysningerne i dette bilag offentliggøres i overensstemmelse med artikel 18. Det er op til den nationale tilsynsmyndighed at afgøre, hvilke oplysninger der skal offentliggøres af de virksomheder, der udbyder telenet og/eller offentligt tilgængelige telefonitjenester, og hvilke oplysninger der skal offentliggøres af den nationale tilsynsmyndighed selv.

1. Den eller de pågældende virksomheders navn og adresse

Dette vil sige navn og adresse (hovedsæde) på den eller de virksomheder, der udbyder offentlige telefonnet og/eller offentligt tilgængelige telefonitjenester.

2. Udbuddet af offentligt tilgængelige telefonitjenester

2.1. Omfanget af den offentligt tilgængelige telefoni

Beskrivelse af de offentligt tilgængelige telefonitjenester, der udbydes, med angivelse af, hvad der er inkluderet i abonnements- og lejeafgiften (f.eks. telefonistekspederede tjenester, telefonbøger, nummeroplysning, selektiv spærring af opkald, specificeret fakturering og vedligeholdelse).

2.2. Standardtakster

Herunder takster for tilslutning, alle former for trafiktakster og vedligeholdelse samt nærmere oplysninger om standardrabatter og særlige, målrettede takstordninger.

2.3. Erstatnings-/tilbagebetalingspolitik

Herunder nærmere oplysninger om eventuelle erstatnings- eller tilbagebetalingsordninger.

2.4. Typer af vedligeholdelsesservice, som tilbydes

2.5. Standardkontraktvilkår

Herunder oplysning om en eventuel minimumskontraktperiode.

3. Ordninger til bilægelse af tvister, herunder ordninger, der er fastlagt af den pågældende virksomhed.

BILAG III

Tjenestekvalitetsparametre for forsyningspligtigheder

Parametre, definitioner og målemetoder for leveringstid og tjenestekvalitet, jf. artikel 11 og 19

Parameter (note 1)	Definition	Målemetode
Leveringstid for tilslutning	ETSI EG 201 769-1	ETSI EG 201 769-1
Fejlhyppighed pr. tilgangslinje	ETSI EG 201 769-1	ETSI EG 201 769-1
Ventetid for rettelse af fejl	ETSI EG 201 769-1	ETSI EG 201 769-1
Procent mislykkede opkald (note 2)	ETSI EG 201 769-1	ETSI EG 201 769-1
Etableringstider for samtaler (note 2)	ETSI EG 201 769-1	ETSI EG 201 769-1
Svartider for telefonistjenester	ETSI EG 201 769-1	ETSI EG 201 769-1
Svartider for nummeroplysningstjenester	ETSI EG 201 769-1	ETSI EG 201 769-1
Procent funktionsdygtige offentlige mønt- og korttelefoner	ETSI EG 201 769-1	ETSI EG 201 769-1
Debiteringsnøjagtighed	ETSI EG 201 769-1	ETSI EG 201 769-1

Der er tale om version 1.1.1 af ETSI EG 201 769-1 (april 2000)

Note 1

Parametrene bør muliggøre en kvalitetsanalyse på regionalt niveau (dvs. ikke under niveau 2 i nomenklaturen for statistiske territoriale enheder (NUTS), der er udarbejdet af Eurostat).

Note 2

Medlemsstaterne kan vælge ikke at kræve, at der foreligger ajourførte oplysninger om kvaliteten for disse to parametre, hvis det kan godtgøres med tilstrækkelig sikkerhed, at kvaliteten på disse to områder er tilfredsstillende.

BILAG IV

Beregning af eventuelle nettoomkostninger i forbindelse med forsyningspligten og fastlæggelse af godtgørelses- eller samfinansieringsordninger i henhold til artikel 12 og 13

A. BEREGNING AF NETTOOMKOSTNINGER

Ved forsyningspligt forstås den pligt, som en medlemsstat pålægger en virksomhed til at udbyde net og tjenester overalt inden for et givet geografisk område samt — om nødvendigt — til at udbyde tjenesten til den samme pris inden for hele det pågældende område eller at tilbyde forbrugere med lave indkomster eller særlige sociale behov særlige takstvilkår.

For at undgå den administrative byrde, der er forbundet med at skulle beregne eventuelle nettoomkostninger ved forsyningspligten, hvor det efterfølgende viser sig at være unødvendigt, skal de nationale tilsynsmyndigheder tage alle midler i betragtning med henblik på at give virksomhederne (uanset om de er udpeget til at varetage forsyningspligten eller ej) det fornødne incitament til at udbyde forsyningspligtighederne på en omkostningseffektiv måde. Det bør overvejes, om forsyningspligten vil kunne tildeles gennem udbud eller auktioner.

Nettoomkostningerne ved forsyningspligten beregnes som forskellen mellem de nettoomkostninger, en organisation har ved at drive virksomhed, når den er underlagt denne pligt, og de nettoomkostninger, den ville have haft, hvis dette ikke var tilfældet. Dette gælder, uanset om den pågældende medlemsstats net er fuldt udbygget eller stadig under etablering eller udbygning. Der bør lægges vægt på, at de omkostninger, som den forsyningspligtige operatør ville have forsøgt at undgå, hvis han ikke havde været underlagt forsyningspligten, fastlægges så korrekt som muligt. Der skal ved beregningen af nettoomkostningerne tages højde for de fordele af økonomisk og anden art, der kommer den forsyningspligtige operatør til gode.

Beregningen baseres på de omkostninger, der følger af:

- i) elementer af de pågældende tjenester, som kun kan udbydes med tab eller med omkostninger, der overstiger almindelige forretningsmæssige standardomkostninger.

Dette omfatter f.eks. adgang til alarmtjenester, visse betalingstelefoner, bestemte tjenester eller udstyr til handicappede mv.

- ii) bestemte slutbrugere eller grupper af slutbrugere, som, under hensyntagen til omkostningerne og indtægten ved bestemte net- og tjenestudbud samt medlemsstatens foreskrevne, geografisk bestemte gennemsnitstakst for tjenesten, kun kan betjenes med tab eller med omkostninger, der overstiger almindelige forretningsmæssige standardomkostninger.

Dette omfatter f.eks. slutbrugere eller grupper af slutbrugere, som ikke ville blive betjent af en kommercielt orienteret operatør uden forsyningspligt.

Nettoomkostningerne ved bestemte aspekter af forsyningspligten beregnes særskilt for at undgå at medregne eventuelle direkte eller indirekte fordele og omkostninger to gange. De samlede nettoomkostninger, som forsyningspligten medfører for en virksomhed, beregnes som summen af de nettoomkostninger, der er forbundet med de enkelte komponenter i forsyningspligten, og de pågældende økonomiske fordele og fordele af anden art. Den nationale tilsynsmyndighed kontrollerer, om nettoomkostningerne er korrekt beregnet.

B. GODTGØRELSE AF EVENTUELLE NETTOOMKOSTNINGER VED FORSYNINGSPLIGTEN

Ifølge reglerne om godtgørelse eller finansiering af eventuelle nettoomkostninger ved forsyningspligten har de forsyningspligtige virksomheder krav på godtgørelse for de tjenester, de udbyder på ikke-forretningsmæssige vilkår. Eftersom en sådan erstatning indebærer en pengeoverførsel, skal medlemsstaterne sikre, at overførslerne sker på en gennemskuelig, objektiv, ikke-diskriminerende og hensigtsmæssig måde. Det betyder, at overførslerne så vidt muligt skal foretages uden at skabe uligevægt i konkurrencen og brugernes efterspørgsel. Medlemsstaterne bør tage stilling til, om eventuelle nettoomkostninger skal dækkes over de almindelige statslige budgetter.

Den næstbedste løsning vil være at anvende en samfinansieringsordning baseret på en fond. En fondsbaseret samfinansieringsordning bør iværksættes ud fra principperne om gennemskelighed, minimal markedsforvridning, ikke-diskriminering og proportionalitet. Med minimal markedsforvridning menes, at finansieringsbyrden bør spredes så meget som muligt og stå i et rimeligt forhold til det tilsigtede mål. Kravet om proportionalitet betyder, at de nationale tilsynsmyndigheder kan vælge ikke at kræve bidrag fra virksomheder, hvis nationale omsætning ligger under en bestemt grænse.

Medlemsstater, der dækker omkostningerne via en fond, bør overveje, om bidragene skal opkræves via en momsordning for operatører og tjenestudbydere, for at skabe en gennemskelig og konsekvent ordning for opkrævning af bidrag (og undgå risikoen for, at bidragene fra operatører og tjenestudbydere opkræves to gange for såvel output som input).

Den uafhængige instans, der forvalter fonden, skal sørge for opkrævning af bidrag fra de operatører eller tjenestudbydere, som forpligtes til at bidrage til dækningen af nettoomkostningerne ved forsyningspligten i den pågældende medlemsstat, og overvåge betalingen af skyldige beløb og/eller de administrative udbetalinger til personer og/eller virksomheder, der har krav på at modtage betalinger fra fonden.

BILAG V

Procedure for revurdering af forsyningspligtens omfang i henhold til artikel 15

Kommissionen tager hensyn til følgende aspekter, når den afgør, hvorvidt forsyningspligtens omfang bør revurderes:

- den samfunds- og markeds-mæssige udvikling set i forhold til de tjenester, forbrugerne benytter sig af
- den samfunds- og markeds-mæssige udvikling set i forhold til udbuddet af tjenester og de valgmuligheder, forbrugerne har
- den teknologiske udvikling set i forhold til den måde, hvorpå tjenesterne udbydes til forbrugerne.

Kommissionen tager hensyn til følgende aspekter, når den skal afgøre, om forsyningspligtens omfang bør ændres eller omdefineres:

- har størsteparten af forbrugerne adgang til og anvender de bestemte tjenester, og fører det til social udstødelse, at et mindre antal forbrugere ikke har adgang til eller anvender disse tjenester, og
- resulterer adgangen til og brugen af bestemte tjenester som helhed i en nettofordel for samtlige forbrugere, sådan at myndighederne bør gribe ind, hvis disse tjenester ikke udbydes til offentligheden på normale forretningsmæssige betingelser?

Kommissionen kan, når den foreslår en eventuel ændring eller omdefinering af forsyningspligtens omfang:

- foreslå en ændring eller omdefinering af forsyningspligtens omfang, men kræve, at eventuelle nettoomkostninger udelukkende finansieres over de almindelige statslige budgetter, eller
- foreslå en ændring eller omdefinering af forsyningspligtens omfang og give mulighed for finansiering af eventuelle nettoomkostninger via ordninger, der bygger på dette direktiv.

Kommissionen kan som en tredje mulighed foreslå, at bestemte tjenester gøres obligatoriske, hvilket betyder, at de skal være omkostningsøgte som omhandlet i kapitel IV, men de vil i så fald ikke være omfattet af forsyningspligten som beskrevet i kapitel II.

BILAG VI

Interoperabilitet mellem digitalt forbrugerudstyr (artikel 20)

1. Den fælles krypteringsalgoritme og modtagelse af æterbårne signaler

Alt forbrugerudstyr til modtagelse af digital-tv, som i Fællesskabet sælges, udlejes eller på anden vis stilles til rådighed og anvendes til dekryptering af digitale tv-signaler, skal kunne:

- dekryptere signaler baseret på den fælles europæiske krypteringsalgoritme, der administreres af en anerkendt europæisk standardiseringsorganisation, p.t. ETSI
- gengive signaler, der transmitteres ukodet, forudsat at lejeren overholder den gældende lejeaftale, hvis der er tale om lejet udstyr

2. Interoperabilitet mellem analoge og digitale tv-apparater

Alle analoge tv-apparater med indbygget skærm, der markedsføres med henblik på salg eller leje i Fællesskabet, og hvis skærm-billede målt diagonalt er større end 42 cm, skal være udstyret med mindst ét stik baseret på en åben grænseflade (som bygger på standarder udarbejdet af en anerkendt europæisk standardiseringsorganisation), således at det er enkelt at tilslutte periferiudstyr, navnlig supplerende dekoderudstyr og digitale modtagere.

Alle digital-tv-apparater med indbygget skærm, der markedsføres med henblik på salg eller leje i Fællesskabet, og hvis skærm-billede målt diagonalt er større end 30 cm, skal være udstyret med mindst ét stik baseret på en åben grænseflade (som enten bygger på standarder udarbejdet af en anerkendt europæisk standardiseringsorganisation eller på en industriel specifikation), således at det er enkelt at tilslutte periferiudstyr, og de skal kunne overføre alle elementer af et digitalt tv-signal. Dette omfatter, ud over overførsel af tidstro video og lyd, oplysninger vedrørende adgangsstyring, de samlede kommandoer baseret på programmeringsgrænsefladen for applikationer (API) til styring af tilsluttede enheder, serviceoplysninger og oplysninger om beskyttelse af ophavsret.

De nævnte funktioner vil kunne ajourføres løbende efter proceduren i artikel 20, stk. 2.

**Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets beslutning om et regelsæt for radiospektrumpolitikken i
Det Europæiske Fællesskab**

(2000/C 365 E/20)

(EØS-relevant tekst)

KOM(2000) 407 endelig udg. — 2000/0187(COD)

(Forelagt af Kommissionen den 29. august 2000)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 95,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget,

i henhold til proceduren i traktatens artikel 251, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Kommissionen forelagde den 10. november 1999 sin meddelelse for Europa-Parlamentet, Rådet, Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget ⁽¹⁾, om den videre udvikling inden for radiospektrumpolitik, som bygger på resultaterne af den offentlige høring i forbindelse med Grønbogen om radiospektrumpolitik set i sammenhæng med Fællesskabets politik inden for områderne telekommunikation, radio-/tv-spredning, transport og FTU ⁽²⁾. Meddelelsen støttedes af Europa-Parlamentet ⁽³⁾. Den understregede behovet for tiltag på fællesskabsniveau med henblik på at nå frem til en harmoniseret og velafvejede radiospektrumanvendelse i Fællesskabet med sigte på at realisere det indre markeds principper i Fællesskabet og på at beskytte Fællesskabets interesser i international sammenhæng.
- (2) Om nødvendigt må der fastlægges politiske principper for anvendelsen af radiospektrum på fællesskabsniveau, så Fællesskabets politiske målsætninger kan nås, navnlig inden for områderne kommunikation, tv- og radiospredning, transport og forskning, som alle i varierende grad er afhængige af at anvende radiospektrum, samtidig med at der opretholdes en høj sundhedsstandard for borgerne. På grundlag af disse principper koordineres og harmoniseres anvendelsen af radiospektrum på fællesskabsniveau, inden for de områder, hvor det er nødvendigt, så Fællesskabets målsætninger kan opfyldes. I visse tilfælde kan koordinering og harmonisering på fællesskabsplan også bidrage til

harmonisering og koordinering af anvendelsen af radiospektrum på verdensplan. Samtidig kan der ydes passende teknisk støtte nationalt.

- (3) Spektrumpolitik kan ikke udelukkende baseres på tekniske parametre, men må også tage hensyn til økonomiske, politiske, kulturelle, sundhedsmæssige og sociale aspekter. Desuden kan den tiltagende mangel på tilgængeligt radiospektrum give øgede konflikter mellem de forskellige radiospektrumbrikergrupper inden for sektorer som kommunikation, tv- og radiospredning, transport, politi, militær og videnskabelig forskning. Spektrumpolitikken må tage hensyn til alle sektorer og afveje deres respektive behov mod hinanden. Beslutningen må ikke indskrænke medlemsstaternes ret til at indføre restriktioner, som måtte være nødvendige af hensyn til den offentlige orden eller sikkerhed.
- (4) Med sigte på at fastlægge generelle politiske målsætninger for spektrumanvendelse bør der nedsættes et passende rådgivende organ, der under formandskabet samler højtstående repræsentanter udpeget af medlemsstaterne, som er ansvarlige for de forskellige sektorer, der anvender eller påvirkes af anvendelsen af radiospektrum som f.eks. kommunikation, tv- og radiospredning, audiovisuelle tjenester, transport, forskning og teknologisk udvikling samt sikkerhedspolitik, forsvar og politi, der kan berøres indirekte. Gruppen rådgiver Kommissionen, både på eget initiativ og på anmodning fra Kommissionen om behovet for harmonisering af radiospektrumanvendelse set i sammenhæng med Fællesskabets politikker samt om reguleringsmæssige og andre spørgsmål i forbindelse med radiospektrumanvendelse, som har konsekvenser for Fællesskabets politikker, herunder f.eks. proceduren ved tildeling af rettigheder til brug af spektrum, adgang til oplysninger, rådighed over spektrum, genopdyrkning, flytning, valuering og effektiv anvendelse af radiospektrum samt beskyttelse af folkesundheden. Med dette mål for øje bør hver national delegation have et samlet overblik over alle politiske aspekter, som påvirker spektrumanvendelse i deres hjemland, set i forhold til de spørgsmål, som diskuteres i gruppen.
- (5) Gruppen inddrager industriens og alle berørte brugeres holdninger, både kommercielle og ikke-kommercielle, samt andre interessegrupper til den teknologiske samt markeds- og reguleringsmæssige udvikling, som har konsekvenser for radiospektrumanvendelse. Spektrumbrikergrupper bør kunne forelægge så omfattende oplysninger, som de mener er nødvendige. Gruppen kan beslutte at indkalde repræsentanter for spektrumbrikergrupper til gruppemøder, hvor det er nødvendigt, for at belyse situationen inden for en enkelt sektor.

⁽¹⁾ KOM(1999) 538 endelig.

⁽²⁾ KOM(1998) 596 endelig.

⁽³⁾ A5-0122/2000.

- (6) Kommissionen bør jævnligt aflægge beretning til Europa-Parlamentet og Rådet om, hvilke resultater der nås under beslutningen, om de politiske målsætninger for radiospektrum i Fællesskabet samt om planlagte fremtidige tiltag. Det giver mulighed for at give passende politisk støtte til de politiske målsætninger.
- (7) Den tekniske forvaltning af radiospektrum omfatter også harmonisering og allokering af radiospektrum. Harmoniseringen skal afspejle de krav, som følger af de generelle politiske principper, der er fastlagt på fællesskabsniveau. En koordineret indførelse i Fællesskabet af systemer, som anvender radiospektrum, er afhængig af de forskellige nationale fremgangsmåder ved tildeling af spektrum og udstedelse af tilladelser, herunder prissætning af spektrum og gebyrer for tilladelser. Disse spørgsmål bør derfor drøftes og om nødvendigt harmoniseres på fællesskabsniveau.
- (8) Fællesskabets fremgangsmåde bør også omfatte samarbejde med radiospektrumeksperter fra nationale myndigheder med ansvar for radiospektrumforvaltning. Med udgangspunkt i erfaringerne med mandateringsprocedurer fra specifikke sektorer i Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 710/97/EF af 24. marts 1997 om en koordineret fremgangsmåde for godkendelse inden for satellit-baserede personkommunikationstjenester i Fællesskabet, som (S-PCS) ⁽¹⁾, ændret ved beslutning nr. 1215/2000/EF ⁽²⁾, og Europa-Parlamentets og Rådets beslutning 128/1999/EF af 14. december 1998 om koordineret indførelse af mobil- og trådløs kommunikation i Det Europæiske Fællesskab (UMTS) ⁽³⁾, må der etableres et permanent, stabilt og ensartet regelsæt på fællesskabsniveau, som sikrer ensartet adgang til radiospektrumanvendelse, og som giver den fornødne retssikkerhed. Harmoniseringsforanstaltninger skal vedtages på grundlag af mandater til nationale eksperter, som agerer i passende spektrumforvaltningsorganer, herunder CEPT. Hvor det er nødvendigt, bør Kommissionen kunne gøre resultaterne af sådanne mandater obligatoriske for medlemsstaterne, og i tilfælde hvor resultaterne af mandater ikke er tilfredsstillende, bør den kunne træffe hensigtsmæssige alternative foranstaltninger. Det vil navnlig gælde den nødvendige harmonisering af radiospektrum til gennemførelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. ... af ... om tilladelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester.
- (9) Tilstrækkelige oplysninger om nuværende og fremtidige planer, allokering og tildeling af radiospektrum samt vilkårene for adgang til og udnyttelse af hele radiospektret er væsentlige elementer for politiske og investeringsbeslutninger. Det samme gælder for teknologisk udvikling, som medfører nytildeling af spektrum, samt forvaltningsteknikker og frekvenstildelingsmetoder. Udviklingen af langsigtede strategier forudsætter, at man har den rette forståelse af betydningen af teknologiske fremskridt. Oplysningerne må derfor gøres tilgængelige i Fællesskabet, uden at dette indskrænker beskyttelsen af fortrolige forretnings- og personoplysninger, i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/66/EF af 15. december 1997 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred inden for telesektoren ⁽⁴⁾. Det er en forudsætning for gennemførelsen af en tværsektoriel spektrumpolitik, at oplysninger om hele radiospektret gøres tilgængelige. Med henblik på en generel harmonisering af spektrumanvendelse i Fællesskabet og i Europa må sådanne oplysninger samles på europæisk niveau i et brugervenligt format.
- (10) Der er derfor behov for at komplettere eksisterende krav inden for Fællesskabet og internationalt til offentliggørelse af oplysninger om radiospektrumanvendelse. Internationalt indeholder referencedokumentet om reguleringsprincipper, der er forhandlet inden for rammerne af Verdenshandelsorganisationens gruppe for basistelejtjenester, også krav om offentliggørelse af den nuværende allokering af frekvensbånd. Kommissionens direktiv 96/2/EF af 16. januar 1996 om ændring af direktiv 90/388/EØF for så vidt angår mobil- og personkommunikation ⁽⁵⁾ (mobildirektivet), pålægger medlemsstaterne hvert år at offentliggøre eller efter anmodning forelægge allokeringsoversigter for frekvenser, herunder planer om fremtidig udvidelse af frekvenserne, men direktivet omfatter kun mobil- og personkommunikationstjenester. Desuden pålægger Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/5/EF af 9. marts 1999 om radio- og teleterminaludstyr samt gensidig anerkendelse af udstyrets overensstemmelse ⁽⁶⁾, samt Europa-parlamentets og Rådets direktiv 98/34/EF af 22. juni 1998 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter ⁽⁷⁾, ændret ved direktiv 98/48/EF ⁽⁸⁾, medlemsstaterne at meddele Kommissionen, hvilke grænseflader, de har udstedt regler for, så reglernes overensstemmelse med fællesskabslovgivningen kan kontrolleres.

⁽¹⁾ EFT L 105 af 23.4.1997, s. 4.

⁽²⁾ EFT L 139 af 10.6.2000, s. 1.

⁽³⁾ EFT L 17 af 22.1.1999, s. 1.

⁽⁴⁾ EFT L 24 af 30.1.1998, s. 1.

⁽⁵⁾ EFT L 20 af 26.1.1996, s. 59.

⁽⁶⁾ EFT L 91 af 7.4.1999, s. 10.

⁽⁷⁾ EFT L 204 af 21.7.1998, s. 37.

⁽⁸⁾ EFT L 217 af 5.8.1998, s. 18.

- (11) Mobildirektivet lå til grund for vedtagelsen af de første foranstaltninger inden for CEPT som f.eks. ERC-beslutningen (ERC/DEC/(97)01) ⁽¹⁾ om offentliggørelse af nationale oversigter over radiospektrumallokeringer. Det må sikres, at CEPT's afgørelser afspejler fællesskabspolitiske behov, og at de har det fornødne retsgrundlag, så de kan gennemføres i Fællesskabet. Med sigte herpå må der vedtages særlige foranstaltninger i Fællesskabet, både hvad angår procedure og indhold.
- (12) Virksomheder i Fællesskabet bør på lige fod og uden diskrimination have adgang til spektrum i tredjelande. Da radiospektrum er et nøgleelement for erhvervslivets udvikling og aktiviteter i offentlighedens interesse, må det også sikres, at Fællesskabets behov for radiospektrum afspejles i international planlægning.
- (13) Gennemførelse af Fællesskabets politikker nødvendiggør måske koordinering af radiospektrumanvendelse, hvilket navnlig gælder levering af kommunikationstjenester, heunder roaming i hele Fællesskabet. Desuden indebærer visse typer spektrumanvendelse en geografisk dækning, som går ud over en medlemsstats grænser og giver mulighed for grænseoverskridende tjenester, som ikke kræver nogen flytning af personer, f.eks. satellitbaserede kommunikationstjenester. Fællesskabet bør derfor være tilstrækkeligt repræsenteret inden for alle aktiviteter i de berørte internationale organisationer og konferencer vedrørende radiospektrum, navnlig inden for ITU og dens verdensomspændende radiokommunikationskonferencer ⁽²⁾. I internationale forhandlinger bør medlemsstaterne og Fællesskabet udarbejde fælles aktionslinjer og samarbejde tæt i hele forhandlingsprocessens forløb, så Fællesskabet internationalt optræder som en enhed. Som følge heraf bør medlemsstaterne understøtte Fællesskabet ved sådanne forhandlinger, navnlig på grundlag af de procedurer, der er anført i Rådets konklusioner af 3. februar 1992 for den verdensomspændende administrative radiokonference og bekræftet i Rådets konklusioner af 22. september 1997 og 2. maj 2000. I disse internationale forhandlinger fastlægger Kommissionen, de mål, der skal nås i forbindelse med Fællesskabets politikker, med henblik på at opnå Rådets støtte til de holdninger, som medlemsstaterne bør gå ind for på internationalt niveau. Medlemsstaterne vedlægger ethvert tilsagn, som de afgiver til en aftale eller forskrift i internationale fora, der styrer eller beskæftiger sig med spektrumforvaltning, en fælles erklæring, som siger, at de opfylder alle aftaler og anvender alle forskrifter i overensstemmelse med deres forpligtelser i henhold til traktaten.
- (14) Spektrums internationale karakter kan gøre det nødvendigt at indgå en række aftaler med tredjelande, hvilket også har konsekvenser for anvendelsen af frekvensbånd og planer om deling, navnlig for så vidt angår handel og markedsadgang bl.a. inden for rammerne af Verdenshandelsorganisationen (WTO), fri bevægelse for og anvendelse af udstyr, kommunikationssystemer med regional eller global dækning som satellitter, sikkerheds- og nødoperationer, transportsystemer, tv- og radiospredningsteknologi, samt forskningsapplikationer som radioastronomi og jordobservation.
- (15) Da de oplysninger, som de nationale tilsynsmyndigheder måtte få adgang til i forbindelse med spektrumpolitik og -forvaltning, kan være særligt kommercielt følsomme, må der fastlægges fælles principper for disse nationale tilsynsmyndigheder med hensyn til forretningshemmeligheder.
- (16) På baggrund af Den Europæiske Unions og medlemsstaternes internationale handelsforpligtelser, bør medlemsstaterne gennemføre disse fælles rammer for spektrumpolitik, navnlig via de nationale myndigheder og meddele alle oplysninger til Kommissionen, som kræves for at vurdere den korrekte gennemførelse i hele Fællesskabet.
- (17) De gældende beslutninger inden for UMTS og S-PCS forbliver i kraft indtil deres udløb, idet de udgør retsgrundlaget for de igangværende harmoniseringsforanstaltninger og særlige tiltag inden for UMTS og S-PCS.
- (18) I medfør af artikel 2 i Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbestemmelser, der tillægges Kommissionen ⁽³⁾, bør der fastsættes gennemførelsesbestemmelser til nærværende beslutning efter rådgivningsproceduren i artikel 3 i nævnte afgørelse, og som derfor bør vedtages i henhold til forskriftsproceduren i afgørelsens artikel 5 —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Formål

Beslutningens formål er:

- a) at skabe de politiske rammer til at kunne behandle den strategiske planlægning og harmoniseringen af radiospektrumanvendelse inden for Fællesskabet, under hensyntagen til navnlig de økonomiske, sundheds- og samfundsmæssige, kulturelle, videnskabelige, sociale og tekniske aspekter i Fællesskabets politikker samt radiospektrumbrikergrupperes forskellige interesser, med henblik på at optimere spektrumanvendelsen og undgå skadelig interferens

⁽¹⁾ <http://www.erc.dk>

⁽²⁾ Kommissionen berettede om de interesser, der står på spil ved WRC, i KOM(97) 304 endelig, KOM(98) 298 endelig og KOM(2000) 86 endelig.

⁽³⁾ EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

- b) at etablere et sæt procedurer, som sikrer den effektive gennemførelse af radiospektrumpolitik i Fællesskabet, og navnlig indarbejde en generel metode til harmonisering af radiospektrumanvendelse
- c) at sikre koordineret og rettidig information om radiospektrums anvendelse og tilgængelighed i Fællesskabet
- d) at beskytte Fællesskabets interesser i internationale forhandlinger, hvor radiospektrumanvendelse har konsekvenser for Fællesskabets politikker.

Beslutningen finder anvendelse, uden at de særlige regler, som er vedtaget af medlemsstaterne eller Fællesskabet vedrørende indholdet af audiovisuelle programmer beregnet til den almindelige offentlighed, eller bestemmelserne i direktiv 1999/5/EF samt medlemsstaternes ret til at indføre restriktioner, som måtte være nødvendige af hensyn til den offentlige orden eller sikkerhed, berøres heraf.

Artikel 2

Definitioner

I denne beslutning gælder følgende definitioner:

- a) Radiospektrum omfatter mindst radiobølger i frekvensområdet 9 KHz til 3 000 GHz; radiobølger er elektromagnetiske bølger, som bevæger sig gennem rummet uden kunstig styring
- b) Ved »allokering af et radiofrekvensbånd« forstår indførelse af et radiofrekvensbånd i et register over radiofrekvensallokeringer, således at det kan anvendes til en eller flere typer tjenester i henhold til fastlagte vilkår
- c) Ved »tildeling af en radiofrekvens« forstår den tilladelse, som en myndighed giver til at anvende en radiofrekvens i henhold til fastsatte vilkår.

Artikel 3

Tjenestemandsgruppen for radiospektrumpolitikken

Med henblik på den strategiske planlægning og harmonisering af radiospektrumanvendelse inden for Fællesskabet bistår Kommissionen af en rådgivende gruppe kaldet Tjenestemandsgruppen for Spektrumpolitik.

Gruppen sammensættes af højststående repræsentanter for medlemsstaterne og Kommissionens repræsentant og mødes mindst to gange årligt under Rådets formandskab. Kommissionen varetager sekretariatet for Gruppen.

Gruppen konsulterer, efter eget skøn, repræsentanter fra de forskellige sektorer eller borgere, hvis aktiviteter påvirkes af

eller forudsætter anvendelsen af radiospektrum i Fællesskabet og Europa.

Artikel 4

Gruppens arbejde

Gruppen bidrager til formulering, forberedelse og gennemførelse af en radiospektrumpolitik ved at viderebringe synspunkter til Kommissionen, enten efter Kommissionens anmodning eller på eget initiativ, samt bidrager til udarbejdelse af Kommissionens beretning i henhold til artikel 11.

Gruppens aktiviteter omfatter navnlig:

- a) overvågning af udviklingen inden for anvendelse af og adgang til radiospektrum i Fællesskabet samt nationalt, regionalt og i resten af verden
- b) gennemgang af nuværende behov og foregribning af fremtidige behov for radiospektrum til kommercielle og ikke-kommercielle applikationer i Fællesskabet, navnlig på grundlag af radiospektrums strategiske, økonomiske, teknologiske, politiske, sundhedsmæssige, sociale og kulturelle aspekter, med henblik på at opfylde Fællesskabets politiske målsætninger, rådgivning af Kommissionen om strategisk planlægning af radiospektrumanvendelse, og om nødvendigt, afvejning af de forskellige brugeres behov for radiospektrum
- c) rådgivning af Kommissionen om reguleringsmæssige, internationale, tekniske, økonomiske og politiske udviklinger med konsekvenser for radiospektrumanvendelse samt om behovet for harmoniseringsforanstaltninger for radiospektrumanvendelse på fællesskabsniveau med henblik på at gennemføre Fællesskabets politikker
- d) vurdering af behovet for at udarbejde fælles, europæiske forslag til internationale forhandlinger
- e) bistand ved udarbejdelsen af Kommissionens årlige beretning om udviklingstendenser, som har konsekvenser for den nuværende eller fremtidige anvendelse af radiospektrum i Fællesskabet
- f) opmuntring til udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne om udviklingen inden for radiospektrumanvendelsen i Fællesskabet.

Artikel 5

Radiospektrumudvalg

1. Kommissionen bistås af et udvalg, herefter benævnt Radiospektrumudvalget, der består af repræsentanter udpeget af medlemsstaterne, og som har en repræsentant for Kommissionen som formand. Udvalget fungerer i henhold til Rådets afgørelse 1999/468/EF.

2. Når der henvises til nærværende stykke, finder den i artikel 3 i afgørelse 1999/468/EF omhandlede rådgivningsprocedure anvendelse i overensstemmelse med samme afgørelses artikel 7 og 8.

3. Når der henvises til nærværende stykke, finder den i artikel 5 i afgørelse 1999/468/EF omhandlede forskriftsprocedure anvendelse i overensstemmelse med samme afgørelses artikel 7 og 8.

Det i artikel 5, stk. 6, i afgørelse 1999/468/EF omhandlede tidsrum er på 3 måneder.

Artikel 6

Harmoniseringsforanstaltninger

1. Om nødvendigt, og under hensyntagen til eventuelle anbefalinger fra Gruppen, foreslår Kommissionen foranstaltninger til harmonisering af radiospektrumanvendelse, tildelingsprocedurer og -vilkår samt adgang til oplysninger om radiospektrumanvendelse.

2. Til dette formål giver Kommissionen CEPT mandater, som beskriver den pålagte opgave og tidsplanen for den. Kommissionen bistås af Radiospektrumudvalget i henhold til artikel 5, stk. 2.

3. På grundlag af det arbejde, der udføres i henhold til stk. 2, beslutter Kommissionen, om resultaterne af mandatet er tilfredsstillende, og hvis det er tilfældet, kan den beslutte at gøre resultaterne obligatoriske for medlemsstaterne, som skal gennemføre dem inden for en nærmere fastsat tidsramme. Afgørelserne offentliggøres i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*. Kommissionen bistås i forbindelse med nærværende stk. 3 af Radiospektrumudvalget i henhold til artikel 5.

4. Uanset stk. 3 kan Kommissionen, hvis Kommissionen eller en medlemsstat mener, at det udførte arbejde på grundlag af et mandat tildelt i henhold til stk. 2 ikke forløber tilfredsstillende set i forhold til den vedtagne tidsplan, eller hvis resultaterne af mandatet ikke er acceptable, vedtage foranstaltninger til opfyldelse af mandatet i henhold til proceduren i artikel 5, stk. 3.

Artikel 7

Adgang til oplysninger om spektrumallokering og -tildeling

Medlemsstaterne offentliggør hurtigst muligt de oplysninger, der er anført i bilaget, og sørger for, at oplysningerne ajourføres.

Medlemsstaterne træffer desuden foranstaltninger til at etablere en passende database med henblik på at gøre disse oplysninger tilgængelige for offentligheden i et ensartet format.

Artikel 8

Relationer med tredjelande og internationale organisationer

1. Kommissionen overvåger udviklingen i tredjelande og internationale organisationer inden for radiospektrum, som kan have konsekvenser for denne beslutnings gennemførelse.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen alle de jure- eller de facto-hindringer, som tredjelande eller internationale organisationer lægger i vejen for gennemførelsen af denne beslutning.

3. Kommissionen aflægger jævnligt beretning til Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af stk. 1 og stk. 2 og fremsætter om nødvendigt forslag til foranstaltninger, som har til formål at sikre opfyldelsen af denne beslutnings målsætninger. Hvor det er nødvendigt, aftales fælles holdninger med henblik på at sikre koordinering inden for Fællesskabet blandt medlemsstaterne.

4. Foranstaltninger, som iværksættes i henhold til stk. 1, 2 og 3, indskrænker ikke Fællesskabets og medlemsstaternes forpligtelser i henhold til internationale aftaler på området.

Artikel 9

Notifikation

Medlemsstaterne meddeler Kommissionen sådanne oplysninger, som den anmoder om for at kunne kontrollere gennemførelsen af denne beslutning. Medlemsstaterne underretter navnlig hurtigst muligt Kommissionen om gennemførelsen af resultaterne af mandater i henhold til artikel 6, stk. 3.

Artikel 10

Fortrolighed

1. Medlemsstaterne må ikke videregive oplysninger, som er omfattet af tavshedspligt, navnlig oplysninger om virksomheder og om disses forretningsforbindelser eller omkostningsforhold.

2. Stk. 1 anfægter ikke den ret, som de nationale tilsynsmyndigheder har til at videregive oplysninger, når det er vigtigt for, at de kan udføre deres opgaver, men de skal i den forbindelse tage hensyn til virksomheders legitime interesse i at beskytte deres forretningshemmeligheder.

3. Stk. 1 udelukker ikke offentliggørelse af oplysninger om vilkår for tildeling af brugsret til spektrum, som ikke omfatter fortrolige oplysninger.

*Artikel 11***Beretning**

Kommissionen aflægger hvert år beretning til Europa-Parlamentet og Rådet om udførte aktiviteter og vedtagne foranstaltninger i henhold til denne beslutning, om resultaterne af Gruppens arbejde samt om planlagte fremtidige tiltag i henhold til nærværende beslutning.

*Artikel 12***Gennemførelse**

Medlemsstaterne træffer alle de nødvendige administrative foranstaltninger for at gennemføre denne beslutning og alle deraf følgende foranstaltninger.

*Artikel 13***Ikrafttrædelse**

Denne beslutning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

*Artikel 14***Adressater**

Denne beslutning er rettet til medlemsstaterne.

BILAG

I henhold til artikel 7, og uden at dette berører meddelelsespligten i henhold til direktiv 1999/5/EF og 98/34/EF, offentliggøres følgende oplysninger:

1. Oplysninger om frekvensallokering og -tildeling omfatter følgende oplysninger:

- nuværende allokeringer og tildelinger af radiospektrum samt vilkårene for radiospektrumanvendelse, herunder, hvor det er praktisk muligt, begrænsninger af driftseffekt, signal og alle andre tekniske begrænsninger
- planer om ændringer af eksisterende allokeringer, som dækker mindst to år frem, herunder planer om flytning og tidspunkt for revurdering af allokering
- placering og geografisk dækning knyttet til allokeringssplanerne
- den faktiske tjeneste, hvis forskellig fra den allokerede, og faktisk anvendelse af spektret
- bånd reserveret til nye tjenester.

2. Under forbehold af bestemmelser i særlig lovgivning vedrørende kommunikationsnet og -tjenester skal offentliggørelsen indeholde procedurerne for tildeling af rettigheder til at anvende spektrum samt planlagte ændringer af vilkårene for at anvende spektrum. Det omfatter alle typer forpligtelser, afgifter og finansielle omkostninger forbundet med radiospektrumanvendelsen, herunder forvaltningsgebyrer, brugeravgifter og procedurer for tildeling af spektrum (herunder auktioner).

Forslag til Rådets forordning om forlængelse af tilskyndelses- og udvekslingsprogrammet for aktørerne på det civile område (Grotius-civilret)

(2000/C 365 E/21)

KOM(2000) 516 endelig udg. — 2000/0220(CNS)

(Forelagt af Kommissionen den 6. september 2000)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 61, litra c),

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Den 28. oktober 1996 vedtog Rådet på grundlag af den tidligere artikel K.3 i traktaten om Den Europæiske Union en fælles aktion vedrørende et tilskyndelses- og udvekslingsprogram for aktørerne inden for retsvæsenet (Grotius⁽¹⁾). Formålet med Grotius-programmet er at fremme det retlige samarbejde mellem medlemsstaterne ved at styrke kendskabet til de andre medlemsstaters juridiske og retlige systemer. Programmet giver mulighed for at få finansieret uddannelsesforanstaltninger, udvekslings- og praktikprogrammer, tilrettelæggelse af møder, undersøgelser og forskning samt informationsudveksling. Det henvender sig til aktører inden for retsvæsenet.
- (2) Grotius-programmet gælder for perioden 1996-2000. Det sidste årsprogram og den sidste indkaldelse af ansøgninger inden for rammerne af Grotius-programmet således som vedtaget ved ovennævnte fælles aktion af 28. oktober 1996 blev offentliggjort i januar 2000⁽²⁾. De to årsrapporter, som Kommissionen indtil videre har forelagt Europa-Parlamentet og Rådet om gennemførelsen af Grotius-programmet⁽³⁾, viser, at programmet er vigtigt for styrkelsen af det retlige samarbejde. Det er nødvendigt, at aktørerne inden for retsvæsenet fortsat kan drage nytte af den støtte, der hidtil er ydet inden for rammerne af programmet.

- (3) Grotius-programmet vedrører det civil- og strafferetlige samarbejde. Det civile retlige samarbejde, der figurerede

blandt spørgsmålene af fælles interesse i den tidligere artikel K.1 i traktaten om Den Europæiske Union, følger nu af artikel 61 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab. I det omfang Grotius-programmet vedrører det civile retlige samarbejde henhører det derfor nu under artikel 61 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab. Det strafferetlige samarbejde, der figurerede blandt spørgsmålene af fælles interesse i den tidligere artikel K.1 i traktaten om Den Europæiske Union, følger nu af artikel 29 i traktaten om Den Europæiske Union. I det omfang Grotius-programmet vedrører det strafferetlige samarbejde henhører det derfor nu under artikel 29 i traktaten om Den Europæiske Union. Denne forordning vedrører ikke denne del af programmet.

- (4) Kommissionen har indledt overvejelser om Grotius-programmets fremtid hvad angår det civile retlige samarbejde (herefter »Grotius-civilret«). Disse overvejelser vedrører navnlig programmets forbindelse til andre finansieringsprogrammer, bl.a. Robert Schuman-aktionen⁽⁴⁾, samt programmer der angår oprettelse af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed under afsnit IV i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab eller afsnit VI i traktaten om Den Europæiske Union.
- (5) Indtil resultatet af disse overvejelser foreligger, skal det sikres, at aktørerne inden for retsvæsenet fortsat kan få økonomisk støtte fra Det Europæiske Fællesskab til at gennemføre foranstaltninger, der har til formål at fremme det retlige samarbejde mellem medlemsstaterne ved at styrke kendskabet til de andre medlemsstaters juridiske og retlige systemer. Grotius-programmet (civilret) skal derfor videreføres i år 2001.
- (6) I denne forordning opstilles der en finansieringsramme for hele programmets varighed, der udgør det primære referencegrundlag for budgetmyndigheden ifølge punkt 33 i den interinstitutionelle aftale mellem Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen om budgetdisciplin og forbedring af budgetproceduren⁽⁵⁾ —

⁽¹⁾ EFT L 287 af 8.11.1996, s. 3.

⁽²⁾ EFT C 12 af 15.1.2000, s. 17.

⁽³⁾ Rapporter om gennemførelsen af programmerne Grotius, Sherlock, Stop og Oisin, SEK(98) 1048 og SEK(99) 1955.

⁽⁴⁾ Robert Schuman-aktionen er et finansielt støtteinstrument, der blev indført i 1998 (Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse af 22. juni 1998 vedtaget på grundlag af den tidligere artikel 100 A i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab om et program for forbedring af juristers indsigt i fællesskabsretten, EFT L 196 af 14.7.1998, s. 24) for en treårig periode. Formålet er at stimulere og støtte initiativer inden for uddannelse og information, der tager sigte på at styrke kendskabet til fællesskabsretten hos de aktører, der medvirker i retsplejen, herunder dommere, offentlige anklagere og advokater i medlemsstaterne.

⁽⁵⁾ EFT C 172 af 18.6.1999, s. 1.

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Dette beløb skal bevilges af budgetmyndigheden inden for rammen af de finansielle overslag.

Artikel 1

Grotius-programmet, der blev indført ved Rådets fælles aktion vedtaget den 28. oktober 1996 på grundlag af den tidligere artikel K.3 i traktaten om Den Europæiske Union, vedrørende et tilskyndelses- og udvekslingsprogram for aktørerne inden for retsvæsenet (Grotius) (96/636/JAI), videreføres i 2001 hvad angår det civile samarbejde.

Artikel 3

Kommissionen forelægger ved udløbet af regnskabsåret 2001 en rapport om gennemførelsen af programmet for Europa-Parlamentet og Rådet.

Bestemmelserne i ovennævnte fælles aktion navnlig om proceduren gælder fortsat for gennemførelsen af programmet i 2001.

Artikel 2

Finansieringsrammen for gennemførelsen af programmet for 2001 fastsættes til 650 000 EUR.

Artikel 4

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Forslag til Rådets forordning om sjette ændring af forordning (EF) nr. 850/98 om bevarelse af fiskeressourcerne gennem tekniske foranstaltninger til beskyttelse af unge marine organismer

(2000/C 365 E/22)

KOM(2000) 501 endelig udg. — 2000/0215(CNS)

(Forelagt af Kommissionen den 6. september 2000)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 37,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) For at forskellige typer fiskeri kan udøves effektivt og med henblik på bevarelsen af fiskeressourcerne er det påkrævet at præcisere eller korrigere betingelser, der i Rådets forordning (EF) nr. 850/98 ⁽¹⁾ er fastsat for:

- i) beregning af andelen af marine organismer om bord udtrykt i levende vægt efter sortering eller ved landing for fangster, der er taget med redskaber med maskestørrelser på under 16 mm
- ii) montering af kvadratmaskede paneler i trukne fiskeredskaber med maskestørrelser på mellem 70 og 79 mm og montering af sorteringsriste i trukne fiskeredskaber med maskestørrelser på mellem 32 og 54 mm
- iii) fiskeri med skrabere
- iv) landing af dele af krabber eller beskadigede krabber
- v) sikring af, at områdespecifikke mindstemål på krabber respekteres behørigt
- vi) meddelelse til de kompetente kontrolmyndigheder af de krævede oplysninger om fiskeri i et område, der er oprettet til beskyttelse af makrel
- vii) indførelse af områder og perioder, hvor bestemte fangstmetoder er forbudt af hensyn til beskyttelsen af kulmule
- viii) maskestørrelsen i faststående redskaber, som skal anvendes ved fiskeri efter forskellige arter i Nordsøen og tilstødende geografiske områder
- ix) anvendelse af kombinationer af fiskeredskaber med maskestørrelser på mellem 16 og 31 mm og

100 mm eller derover eller på mellem 80 og 99 mm og 100 mm eller derover i region 1 og 2, undtagen Skagerrak og Kattegat

x) mindstemål på languster, rødspætte, musling og en art hestemakrel

xi) måling af størrelsen på languster.

(2) Forordning (EF) nr. 850/98 bør derfor ændres i overensstemmelse hermed —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

I Rådets forordning (EF) nr. 850/98 foretages følgende ændringer:

1. Artikel 5, stk. 5, udgår.

2. I artikel 7

a) affattes stk. 4 således:

»4. Uanset stk. 1, litra a), skal bundtrawl, snurrevod og lignende bundtrukne redskaber med en maskestørrelse på mellem 70 og 79 mm være udstyret med et kvadratmasket panel med en maskestørrelse på 80 mm eller derover.«

b) indsættes følgende i slutningen af stk. 5:

»eller med en sorteringsrist, hvis anvendelse fastlægges efter betingelserne i artikel 46.«

3. Artikel 10 affattes således:

»Artikel 10

Uanset artikel 4 er det forbudt

a) at omlade andre marine organismer end toskallede bløddyr under en fangstrejse, når der medføres skrabere

b) at beholde om bord eller lande mere end 5 vægtprocent andre marine organismer end toskallede bløddyr.«

4. Artikel 18, stk. 4, affattes således:

»4. — Taskekrabber må kun beholdes om bord og landes hele.

⁽¹⁾ EFT L 125 af 27.4.1998, s. 1.

Dog kan højst 10 vægtprocent af den samlede fangst af taskekrabber eller dele heraf, der beholdes om bord eller landes, bestå af krabber, som ikke er hele, og/eller af aftagne kløer.«

5. I artikel 19 indsættes som stk. 4:

»4. Det er forbudt at beholde om bord eller lande taskekrabber, der er fanget under en rejse, hvor fiskeriet ikke udelukkende er foregået inden for

— region 1 og 2 nord for 56° N eller

— region 2 syd for 56° N, undtagen ICES-afsnit IVb, c og ICES-afsnit VIIId, e, f eller

— ICES-afsnit IVb, c syd for 56° N eller

— ICES-afsnit VIIId, e, f eller

— region 3«

6. I artikel 22, stk. 3, sidste afsnit, ændres henvisningen til den kompetente kontrolmyndighed i Frankrig og Det Forenede Kongerige som følger:

— for Frankrig:

»CROSS Etel
Service Surpeche
Fax: 33 (0) 2 97 55 23 75
Telex: CRAPECH 951.892«

— for Det Forenede Kongerige:

»Ministry of Agriculture Fisheries and Food:
Fax: + 44 (0) 207 270 8125
E-mail: s.h.dutyroom-wpe@egd.maff.gov.uk
Telex: London 21274«

7. I artikel 28:

a) affattes stk. 1, litra a), således:

»a) fra den 1. oktober til den 31. januar i det følgende år i det geografiske område, der afgrænses af en linje gennem følgende skæringspunkter:

— 43°46,5' N, 7°54,4' V

— 44°01,5' N, 7°54,4' V

— 43°25' N, 9°12' V

— 43°10' N, 9°12' V«

b) udgår stk. 1, litra b).

8. Bilag VI affattes som angivet i bilag 1 til nærværende forordning.

9. I bilag X:

a) affattes punkt 1 således:

»1. **Maskestørrelseskombination: 16 til 31 mm + >= 100 mm**

Fangsten, der beholdes om bord, skal bestå af mindst 20 % af en blanding af rejer (*Pandalus montagui*, *Crangon* spp. og *Palaemon* spp.).«

b) affattes punkt 4 således:

»4. **Maskestørrelseskombination: 80 til 99 mm + >= 100 mm**

Fangsten, der beholdes om bord, skal bestå af mindst 40 % af en blanding af de marine organismer i bilag I som målarterne for maskestørrelser på mellem 80 og 99 mm.«

10. I bilag XII:

— sættes mindstemålet på rødspætte (*Pleuronectes platessa*) i region 1 til 5, undtagen Skagerrak og Kattegat, til 27 cm

— skal der i forbindelse med henvisningen til mindstemålet på 15 cm for hestemakrel (*Trachurus* spp) i region 1 til 5, undtagen Skagerrak og Kattegat, indsættes en fodnote med følgende ordlyd:

»Der er intet mindstemål for hestemakrel (*Trachurus picturatus*), som er taget i farvandene omkring Azorerne under Portugals højhedsområde eller jurisdiktion«

— ændres angivelsen »musling (*Spisula solidissima*)« til »musling (*Spisula solida*)«, og

— sættes mindstemålet på languster (*Palinurus* spp.) i region 1 til 5, undtagen Skagerrak og Kattegat, til 95 mm.

11. I bilag XIII

— udgår ordene »eller languster« i punkt 3

— indsættes som punkt 8:

»8. Størrelsen af languster måles som vist i figur 7 som rygskjoldets længde målt fra spidsen af pandetornen til midten af den bagerste kant af rygskjoldet.«

— Figuren i bilag 2 til nærværende forordning indsættes som figur 7.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen for offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

BILAG 1

»BILAG VI

FASTSTÅENDE REDSKABER: REGION 1 OG 2

Art/maskestørrelse	10—30 mm	50—70 mm	90—99 mm	100—119 mm	120—219 mm	≥ 220 mm
Sardin (<i>Sardina pilchardus</i>)	*	*	*	*	*	*
Ål (<i>Anguilla anguilla</i>)	*	*	*	*	*	*
Brisling (<i>Sprattus sprattus</i>)	*	*	*	*	*	*
Hestemakrel (<i>Trachurus</i> spp.)		*	*	*	*	*
Sild (<i>Clupea harengus</i>)		*	*	*	*	*
Makrel (<i>Scomber</i> spp.)		*	*	*	*	*
Mulle (<i>Mullidae</i>)		*	*	*	*	*
Hornfisk (<i>Belone</i> spp.)		*	*	*	*	*
Bars (<i>Dicentrarchus labrax</i>)			*	*	*	*
Multe (<i>Mugilidae</i>)			*	*	*	*
Småpletet rødhaj (<i>Scyliorhinus canicula</i>)			*	*	*	*
Ising (<i>Limanda limanda</i>)			* ⁽⁴⁾	*	*	*
Kuller (<i>Melanogrammus aeglefinus</i>)			* ⁽⁴⁾	*	*	*
Hvilling (<i>Merlangius merlangus</i>) ⁽²⁾			* ⁽⁴⁾	*	*	*
Skrubbe (<i>Platichthys flesus</i>)			* ⁽⁴⁾	*	*	*
Tunge (<i>Solea vulgaris</i>)			* ⁽⁴⁾	*	*	*
Rødspætte (<i>Pleuronectes platessa</i>)			* ⁽⁴⁾	*	*	*
Sepiablæksprutte (<i>Sepia officinalis</i>)			* ⁽⁴⁾	*	*	*
Torsk (<i>Gadus morhua</i>)					*	*
Lubbe (<i>Pollachius pollachius</i>) ⁽³⁾					*	*
Lange (<i>Molva molva</i>)					*	*
Sej (<i>Pollachius virens</i>)					*	*
Kulmule (<i>Merluccius merluccius</i>) ⁽³⁾					*	*
Pighaj (<i>Squalus acanthias</i>)					*	*
Storpletet rødhaj (<i>Scyliorhinus stellaris</i>)					*	*
Glashvar (<i>Lepidorhombus</i> spp.)					*	*
Stenbider (<i>Cyclopterus lumpus</i>)					*	*
Alle andre marine organismer						* ⁽¹⁾

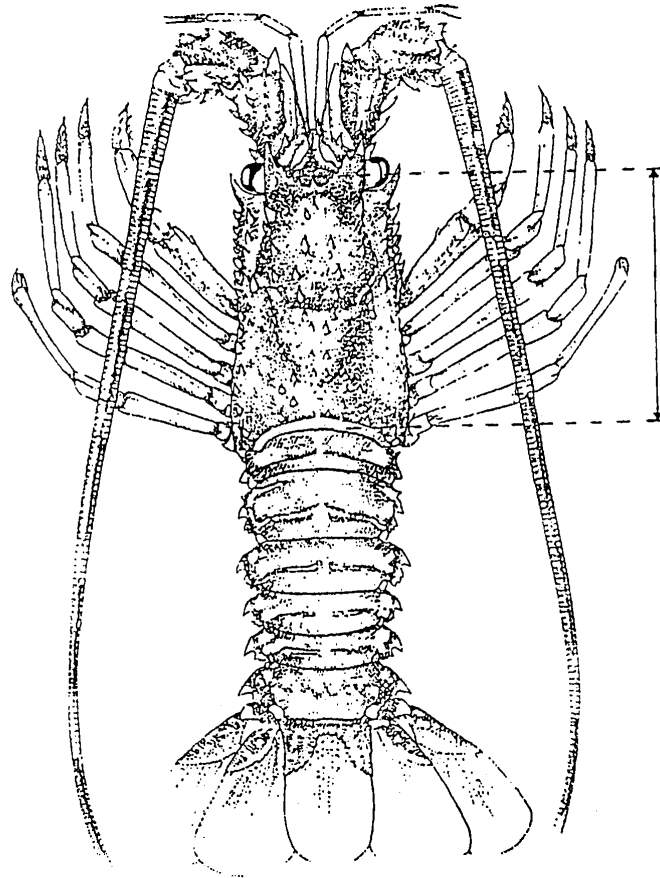
⁽¹⁾ Fangster af havtaske (*Lophius* spp.) fra ICES-afsnit VI og VII, der beholdes om bord i mængder på over 30 % af den samlede ombordværende fangst fra disse områder, skal fanges med en mindstemaskestørrelse på 250 mm eller derover.

⁽²⁾ I ICES-afsnit VIIe og VIId skal minimumsstørrelsen være 90 mm pr. 31. december 1999.

⁽³⁾ I ICES-afsnit VIIe og VIId skal minimumsstørrelsen være 110 mm pr. 31. december 1999.

⁽⁴⁾ Gælder kun i ICES-afsnit VIId og IIIa og i Nordsøen.

BILAG 2

Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af Rådets direktiv 70/220/EØF om foranstaltninger mod luftforurening forårsaget af emissioner fra motorkøretøjer

(2000/C 365 E/23)

(EØS-relevant tekst)

KOM(2000) 487 endelig udg. — 2000/0211(COD)

(Forelagt af Kommissionen den 6. september 2000)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, især artikel 95,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg,

i henhold til proceduren i traktatens artikel 251, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Rådets direktiv 70/220/EØF⁽¹⁾, af 20. marts 1970 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om foranstaltninger mod luftforurening forårsaget af emissioner fra motorkøretøjer, som senest ændret ved Kommissionens direktiv 1999/102/EF⁽²⁾ er et af særdirektiverne under den EF-typegodkendelsesprocedure, der er fastlagt ved Rådets direktiv 70/156/EØF⁽³⁾ af 6. februar 1970 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om godkendelse af motordrevne køretøjer og påhængskøretøjer dertil, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/91/EF⁽⁴⁾.
- (2) Med direktiv 70/220/EØF, som ændret ved direktiv 98/69/EF⁽⁵⁾, indførtes særlige grænseværdier for carbonmonoxid og kulbrinter i sammenhæng med en ny prøve til måling af emissionerne ved koldstart med henblik på at tilpasse emissionskontrollsystemerne for køretøjer i klasse M₁ og N₁, gruppe I, med motorer med styret tænding, til de faktiske forhold.
- (3) Kommissionen har fastlagt passende grænseværdier ved koldstart for køretøjer i klasse N₁, gruppe II og III, med motorer med styret tænding. Det vil nu være rimeligt at udvide koldtemperaturprøvens anvendelsesområde til at omfatte køretøjer i klasse M₁ med motorer med styret tænding, som er beregnet til befordring af mere end seks personer, og køretøjer i klasse M₁ med motorer med styret tænding, hvis totalmasse overstiger 2 500 kg, som begge ikke var omfattet tidligere.
- (4) Køretøjer med motor med styret tænding, som udelukkende kører på gas (LPG eller naturgas), bør på grund af

deres emissionsmæssige egenskaber undtages fra koldtemperaturprøven. Køretøjer med benzinanlæg, der udelukkende er til brug i nødsituationer og ved start, og hvis benzintank højest kan rumme 15 l benzin, bør betragtes som køretøjer, der kun kan køre på gas.

(5) Det er rimeligt at bringe prøven for emissioner ved koldstart i overensstemmelse med prøven for emissioner ved normale temperaturer. Koldtemperaturprøven omfatter derfor kun køretøjer i klasse M og N med en totalmasse på mindre end 3 500 kg.

(6) Direktiv 70/220/EØF bør ændres i overensstemmelse hermed —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Bilag I og VII til direktiv 70/220/EØF ændres i overensstemmelse med bilaget til nærværende direktiv.

Artikel 2

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv inden den 30. juni 2001. De underretter straks Kommissionen herom.

Når medlemsstaterne vedtager disse love og administrative bestemmelser, skal de indeholde en henvisning til dette direktiv, eller de skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale forskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

*Artikel 3*Dette direktiv træder i kraft på (tredjedagen) for dets offentliggørelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.*Artikel 4*

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

⁽¹⁾ EFT L 76 af 6.4.1970, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 334 af 28.12.1999, s. 43.

⁽³⁾ EFT L 42 af 23.2.1970, s. 1.

⁽⁴⁾ EFT L 11 af 16.1.1999, s. 25.

⁽⁵⁾ EFT L 350 af 28.12.1998, s. 1.

BILAG

ÆNDRINGER I BILAG I TIL DIREKTIV 70/220/EØF

1. Punkt 5.3.5 ændres således:

Fodnote (1) udgår.

2. Punkt 5.3.5.1 affattes således:

»5.3.5.1 Prøven gennemføres for alle køretøjer i klasse M₁ og N₁, der har en motor med styret tænding, undtagen køretøjer, der kun kører på gas (LPG eller naturgas). Køretøjer, der kan køre på både benzin og gas, men hvis benzinanlæg udelukkende er til brug i nødsituationer og ved start, og hvis benzintank højest kan rumme 15 l benzin, betragtes i henseende til type VI-prøven som køretøjer, der kun kan køre på gas.

Køretøjer, der kan køre på både benzin og enten LPG eller naturgas, skal kun gennemføre type VI-prøven med benzin.

Fra den 1. januar 2002 gælder dette punkt for nye køretøjstyper i klasse M₁ og N₁ gruppe I, undtagen køretøjer beregnet til befordring af mere end 6 personer, og køretøjer, hvis totalmasse overstiger 2 500 kg.

Fra den 1. januar 2003 gælder dette punkt for nye køretøjstyper i N₁, gruppe II og III, undtagen køretøjer beregnet til befordring af mere end 6 personer, og køretøjer, hvis totalmasse overstiger 2 500 kg.«

3. Tabellen i punkt 5.3.5.2. erstattes med følgende tabel:

Prøvetemperatur 266 K (-7 °C)			
Klasse	Gruppe	Masse af carbonmonoxid (CO) L ₁ (g/km)	Masse af kulbrinter (HC) L ₂ (g/km)
M ₁ ⁽¹⁾	—	15	1,8
N ₁	I	15	1,8
N ₁ ⁽²⁾	II	27	3,2
	III	34	4,0

⁽¹⁾ Undtagen køretøjer beregnet til befordring af mere end 6 personer, og køretøjer, hvis totalmasse overstiger 2 500 kg.

⁽²⁾ Samt de klasse M-køretøjer, der er omhandlet i fodnote 1.

ÆNDRINGER I BILAG VII TIL DIREKTIV 70/220/EØF

4. Første punktum i punkt 1 affattes således:

»1. Dette bilag vedrører kun køretøjer med styret tænding som defineret i punkt 5.3.5 i bilag I.«

5. Første punktum i punkt 2.1.1 affattes således:

»2.1.1. Dette kapitel vedrører det nødvendige apparatur til udstødningsemissionsprøver ved lav omgivende temperatur for køretøjer med styret tænding som defineret i punkt 5.3.5 i bilag I.«

6. Fodnote (1) til punkt 4.3.3. udgår.

Forslag til Rådets forordning om oplysningskampagner og salgsfremstød for landbrugsprodukter på det indre marked

(2000/C 365 E/24)

(EØS-relevant tekst)

KOM(2000) 538 endelig udg. — 2000/0226(CNS)

(Forelagt af Kommissionen den 8. september 2000)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 37,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) I henhold til de gældende sektordelte bestemmelser kan Fællesskabet foretage salgsfremstød på det indre »marked« for et vist antal landbrugsprodukter.
- (2) I betragtning af udsigterne for markedsudviklingen og den indvundne erfaring og for at sikre en fuldstændig informering af forbrugerne er det hensigtsmæssigt at føre en overordnet og sammenhængende politik for oplysningskampagner og salgsfremstød for landbrugsprodukter og subsidiært levnedsmidler i lighed med, hvad der er fastsat for tredjelande, uden at der dog tilskyndes til forbrug af et produkt alene på grund af dets særlige oprindelse.
- (3) En sådan politik supplerer og forstærker med fordel medlemsstaternes tiltag ved at styrke disse produkters image hos forbrugerne i Fællesskabet, især med hensyn til levnedsmidlernes kvalitet, næringsindhold og sikkerhed.
- (4) Der bør fastsættes kriterier for udvælgelse af de pågældende produkter og sektorer samt temaer, som EF-kampagnen skal vedrøre.
- (5) For at sikre, at programmerne er sammenhængende og effektive, bør der fastsættes retningslinjer, der for hvert berørt produkt eller hver berørt sektor fastlægger væsentlige elementer i de pågældende programmer; retningslinjer, der suppleres med udbudsbetingelser, som medlemsstaterne nærmere skal fastlægge.
- (6) I betragtning af den tekniske karakter af de opgaver, der skal udføres, bør Kommissionen have mulighed for at

gøre brug af et udvalg af eksperter i kommunikation eller tekniske assistenter.

- (7) Kriterierne for finansiering af tiltagene bør fastsættes. Fællesskabet bør som hovedregel kun dække en del af omkostningerne til tiltagene, så de organisationer, der foreslår tiltagene, samt de berørte medlemsstater pålægges et ansvar. I undtagelsestilfælde kan det dog være hensigtsmæssigt ikke at kræve medfinansiering af den berørte medlemsstat. Med hensyn til informering om EF-ordningerne for oprindelsesbetegnelse, økologisk produktion og mærkning, er en finansiering, der deles mellem Fællesskabet og medlemsstaterne, berettiget på grund af nødvendigheden af en passende informering om disse forholdsvis nye foranstaltninger.
- (8) Det bør fastsættes, at gennemførelsen af tiltagene ved passende procedurer overdrages til organer, der råder over den nødvendige struktur og kompetence, for at sikre det bedste cost-benefitforhold for de valgte tiltag.
- (9) For at kontrollere programmernes gennemførelse samt tiltagenes virkning bør det fastsættes, at medlemsstaterne skal sikre en effektiv overvågning, og at resultaterne skal evalueres af et uafhængigt organ.
- (10) De nødvendige foranstaltninger for at iværksætte nærværende forordning vedtages efter artikel 2 i Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen ⁽¹⁾ Disse foranstaltninger bør vedtages efter forvaltningsproceduren i nævnte afgørelses artikel 4. De berørte forvaltningskomitéer handler i denne forbindelse i fællesskab.
- (11) Udgifterne til finansiering af tiltagene og den tekniske bistand i EU bør betragtes som foranstaltninger som omhandlet i artikel 1, stk. 2, litra e), i Rådets forordning (EF) nr. 1258/1999 ⁽²⁾.
- (12) Bestemmelserne om salgsfremstød figurerer i de sektordelte regler, der er forskellige med hensyn til deres gennemførelsesbestemmelser, og som er ændret flere gange. De var derfor vanskelige at anvende. De bør harmoniseres og forenkles, ved at de samles i en enkelt tekst. De gældende sektordelte bestemmelser og forordninger om salgsfremstød bør således ophæves.

⁽¹⁾ EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

⁽²⁾ EFT L 160 af 26.6.1999, s. 103.

(13) Der bør fastsættes passende foranstaltninger for at sikre overgangen fra disse sektordelte bestemmelser og forordninger til den nye ordning i nærværende forordning —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

1. Fællesskabet kan helt eller delvis finansiere oplysningskampagner og salgsfremstød for landbrugsprodukter og levnedsmidler på sit territorium.

2. De i stykke 1 omhandlede tiltag må ikke tage sigte på varemærker eller tilskynde til forbrug af et produkt på grund af dets særlige oprindelse. Denne bestemmelse udelukker ikke muligheden for at anføre oprindelsen af det produkt, der er genstand for de i artikel 2 omhandlede tiltag, når det drejer sig om en betegnelse i overensstemmelse med EF-reglerne.

Artikel 2

De i artikel 1 omhandlede tiltag er:

- a) PR-virksomhed, salgsfremstød og reklame især for at fremhæve EF-produkternes væsentlige egenskaber og fortrin med hensyn til bl.a. kvalitet, hygiejne, levnedsmiddelsikkerhed, særlige produktionsmetoder, næringsværdi, mærkning, dyrevelfærd og miljøhensyn
- b) deltagelse i arrangementer, messer og udstillinger i Fællesskabet, bl.a. med anvendelse af stande, der skal forbedre EF-produkternes image
- c) oplysningskampagner om EF-ordningerne for beskyttede oprindelsesbetegnelser (BOB), beskyttede geografiske betegnelser (BGB), garanti for traditionel specialitet (GTS), økologisk produktion og mærkning som fastsat i landbrugsreglerne
- d) oplysningskampagner om EF-ordningen for kvalitetsvine fra bestemte dyrkningsområder (kvbd), bordvin og spiritus med geografisk betegnelse
- e) evalueringer af resultaterne af salgsfremstødene og oplysningskampagnerne.

Artikel 3

De sektorer eller produkter, der kan omfattes af de i artikel 1 omhandlede tiltag, fastlægges under hensyntagen til følgende kriterier:

- a) rimeligheden af at fremhæve de pågældende produkters kvalitet, typicitet, særlige produktionsmetoder, næringsværdi, hygiejne, levnedsmiddelsikkerhed eller miljøvenlighed ved temakampagner eller kampagner rettet mod særlige målgrupper

b) anvendelse af et mærkningssystem til informering af forbrugerne og et sporings- og kontrolsystem for produkterne

c) nødvendigheden af at afhjælpe konjunkturbetingede problemer i en bestemt sektor

d) nytten af at informere om betydningen af EF-ordningerne for BOB/BGB, GTS og økologiske produkter

e) nytten af at informere om EF-ordningen for kvbd, bordvin og spiritus med geografisk betegnelse.

Artikel 4

1. Hvert tredje år udarbejder Kommissionen efter proceduren i artikel 13 listen over de temaer og produkter, der er omhandlet i artikel 3. Hvis der er behov for det, kan denne liste dog ændres i mellemtiden efter den samme procedure.

2. Inden udarbejdelsen af den i stk. 1 omhandlede liste kan Kommissionen konsultere Den Stående Gruppe for Salgsfremstød for Landbrugsprodukter under Den Rådgivende Komité for Kvalitet og Sundhed i Landbrugsproduktionen.

Artikel 5

1. For hver valgt sektor eller hvert valgt produkt udstikker Kommissionen efter proceduren i artikel 13 en strategi med fastlæggelse af de retningslinjer, som forslagene til programmerne for salgsfremstød og oplysningskampagner skal opfylde.

2. Disse retningslinjer omfatter bl.a.:

- a) mål og målgrupper, der skal nås
- b) angivelse af et eller flere temaer, som de valgte foranstaltninger skal gå på
- c) de typer tiltag, der skal foretages
- d) programmernes varighed
- e) fordeling på de påtænkte markeder og tiltag af det beløb, der er til rådighed for Fællesskabets medfinansiering af programmerne.

Artikel 6

1. Med henblik på gennemførelsen af de tiltag, der er omhandlet i artikel 2, litra a), b) og d), på grundlag af Kommissionens retningslinjer udarbejder de interesserede medlemsstater udbudsbetingelser og foretager indkaldelse af bud, der står åben for enhver erhvervs- eller brancheorganisation i Fællesskabet.

2. Som svar på disse indkaldelser af bud udarbejder de i foregående stykke omhandlede organisationer, der er repræsentative for den eller de pågældende sektorer, i samarbejde med et gennemførelsesorgan, som de har valgt ved indkaldelse af bud, programmer for salgsfremstød og oplysningskampagner af en varighed på højst 36 måneder. Disse programmer kan omfatte en eller flere medlemsstater. De kan stamme fra EF-organisationer eller organisationer med oprindelse i en eller flere medlemsstater. De sidstnævnte programmer har forrang.

3. Den eller de berørte medlemsstater kontrollerer nytten af programmerne samt de foreslåede programmets og gennemførelsesorganers overensstemmelse med bestemmelserne i nærværende forordning samt retningslinjerne og de respektive udbudsbetingelser. De kontrollerer de pågældende programmets forhold kvalitet/pris. Efter denne kontrol udarbejder den eller de berørte medlemsstater inden for de disponible beløb den foreløbige liste over de valgte programmer og gennemførelsesorganer og forpligter sig til at deltage i finansieringen af disse programmer.

4. Medlemsstaterne sender Kommissionen den foreløbige liste over programmerne og de valgte gennemførelsesorganer samt en kopi af disse programmer.

Konstaterer Kommissionen, at et forelagt program ikke er i overensstemmelse med EF-reglerne eller retningslinjerne, underretter den inden for en frist, der nærmere skal fastlægges, den eller de berørte medlemsstater om, at hele eller en del af programmet ikke er støtteberettiget.

Medlemsstaterne tager hensyn til eventuelle bemærkninger, som Kommissionen fremsætter inden for den fastsatte frist. Ved udløbet af denne frist udarbejder den eller de berørte medlemsstater den definitive liste over de valgte programmer og sender den straks til Kommissionen.

Artikel 7

1. Med henblik på gennemførelsen af de i artikel 2, litra c), omhandlede tiltag på grundlag af Kommissionens retningslinjer fastsætter hver interesseret medlemsstat udbudsbetingelserne og indkalder bud med henblik på udvælgelse af det organ, der skal gennemføre det program, som medlemsstaten forpligter sig til at medfinansiere.

2. Den sender Kommissionen det valgte program ledsaget af en begrundet udtalelse om nytten af programmet samt dets og det foreslåede gennemførelsesorganes overensstemmelse med bestemmelserne i nærværende forordning og de respektive retningslinjer og om vurdering af forholdet kvalitet/pris.

3. Med henblik på Kommissionens gennemgang af programmerne og medlemsstaternes definitive godkendelse af dem finder artikel 6, stk. 4, andet og tredje afsnit, anvendelse.

Artikel 8

1. Med henblik på udarbejdelsen af de i artikel 5 omhandlede retningslinjer kan Kommissionen lade sig bistå af et udvalg

af uafhængige eksperter i kommunikation eller tekniske assistenter.

2. Kommissionen vælger efter proceduren for offentligt eller begrænset udbud:

— den eller de eventuelle assistenter som omhandlet i stk. 1

— det eller de organer, der skal evaluere resultaterne af de tiltag, der er iværksat efter artikel 6 og 7.

Artikel 9

1. Fællesskabet finansierer:

a) helt de i artikel 2, litra e), omhandlede tiltag

b) delvist de øvrige salgsfremstød og oplysningskampagner som omhandlet i artikel 2.

2. Fællesskabets medfinansiering af de i stk. 1, litra b), omhandlede tiltag må ikke overstige 50% af de faktiske omkostninger ved tiltagene.

3. De berørte medlemsstater bidrager til finansieringen af de i stk. 2 nævnte tiltag i et omfang svarende til 20% af de faktiske omkostninger ved tiltagene, mens de organisationer, der har foreslået tiltagene, dækker resten af omkostningerne, jf. dog stk. 4. Midlerne til finansiering af medlemsstaternes og/eller erhvervs- eller brancheorganisationers andel kan stamme fra skattelignende indtægter.

I behørigt begrundede tilfælde og på betingelse af, at det pågældende program er af betydelig interesse for Fællesskabet, kan det dog efter proceduren i artikel 13 besluttes, at den organisation, der har foreslået tiltaget, finansierer hele den del af omkostningerne, som Fællesskabet ikke bærer.

4. Med hensyn til de i artikel 2, litra c), omhandlede tiltag finansierer de berørte medlemsstater den del omkostningerne, som Fællesskabet ikke bærer.

Midlerne til finansiering af medlemsstaternes andel kan også stamme fra skattelignende indtægter.

Artikel 10

1. Det eller de organer, der skal gennemføre de tiltag, der er omhandlet i artikel 6, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i nærværende forordning, skal have ekspertise inden for de berørte produkter og markeder og råde over de nødvendige midler til at sikre en effektiv gennemførelse af tiltagene under hensyntagen til de pågældende programmets EF-dimension.

2. De berørte medlemsstater er ansvarlige for kontrollen med og betalingerne for andre tiltag end dem, der er omhandlet i artikel 9, stk. 1, litra a).

Artikel 11

Udgifterne i forbindelse med Fællesskabets finansiering af de i artikel 1 omhandlede tiltag betragtes som interventioner i den i artikel 1, stk. 2, litra e), i forordning (EF) nr. 1258/1999 af 17. maj 1999 om finansiering af den fælles landbrugspolitik nævnte forstand.

Artikel 12

Gennemførelsesbestemmelserne til nærværende forordning vedtages efter proceduren i artikel 13.

Artikel 13

1. Med henblik på iværksættelse af nærværende forordning bistås Kommissionen af Forvaltningskomitéen for Fedtstoffer, der blev oprettet ved artikel 37 i forordning nr. 136/66/EØF⁽¹⁾, og af forvaltningskomitéer, der blev oprettet ved de tilsvarende artikler i de øvrige forordninger om markedsordninger (i det følgende benævnt »komité«).

2. Henvises der til nærværende artikel, finder artikel 4 og 7 i afgørelse 1999/468/EF anvendelse.

3. Det tidsrum, der er omhandlet i artikel 4, stk. 3, i afgørelse 1999/468/EF, fastsættes til en måned.

4. Sager indbringes for komitéen af dens formand enten på dennes initiativ eller på anmodning fra en medlemsstat.

Artikel 14

Hvert tredje år og den første gang inden den 31. december 2004 forelægger Kommissionen Rådet og EF-parlamentet en rapport om anvendelse af nærværende forordning, eventuelt ledsaget af passende forslag.

Artikel 15

1. Følgende bestemmelser ophæves:

— artikel 11 i forordning nr. 136/66/EØF om oprettelse af en fælles markedsordning for fedtstoffer⁽²⁾

— artikel 2 i forordning (EØF) nr. 1308/70 om den fælles markedsordning for hør og hamp⁽³⁾

— artikel 20, stk. 4, i forordning (EØF) nr. 3763/91 om særlige foranstaltninger for visse landbrugsprodukter til fordel for de oversøiske franske departementer⁽⁴⁾

— artikel 1 og 2 i forordning (EØF) nr. 1332/92 om indførelse af specifikke foranstaltninger for spiseoliven⁽⁵⁾

⁽¹⁾ EFT L 172 af 30.9.1966, s. 3025/66.

⁽²⁾ EFT L 172 af 30.9.1966, s. 3025/66.

⁽³⁾ EFT L 146 af 4.7.1970, s. 1.

⁽⁴⁾ EFT L 356 af 24.12.1991, s. 1.

⁽⁵⁾ EFT L 145 af 27.5.1992, s. 1.

— artikel 31, stk. 4, i forordning (EØF) nr. 1600/92 om særlige foranstaltninger for visse landbrugsprodukter til fordel for Azorerne og Madeira⁽⁶⁾

— artikel 26, stk. 4, i forordning (EØF) nr. 1601/92 om særlige foranstaltninger for visse landbrugsprodukter til fordel for De Kanariske Øer⁽⁷⁾

— artikel 1, stk. 2, andet led, og artikel 2, stk. 1, andet afsnit, i forordning (EF) nr. 399/94 om særlige foranstaltninger for tørrede druer⁽⁸⁾

— artikel 54 i forordning (EF) nr. 2200/96 om den fælles markedsordning for frugt og grøntsager⁽⁹⁾

— artikel 35, stk. 5, i forordning (EF) nr. 1493/1999 om den fælles markedsordning for vin⁽¹⁰⁾

Ordene »samt salgsmest« og », d) og e)« udgår henholdsvis i artikel 1, stk. 1, og artikel 2, stk. 2, i forordning (EF) nr. 399/94.

2. Forordning (EØF) nr. 1195/90 om foranstaltninger med henblik på at øge forbruget og anvendelsen af æbler⁽¹¹⁾, (EØF) nr. 1201/90 om foranstaltninger med henblik på at øge forbruget af citrusfrugter⁽¹²⁾, (EØF) nr. 2067/92 om foranstaltninger til forbrugsfremme og afsætning af kvalitetsoksekød⁽¹³⁾, (EØF) nr. 2073/92 om fremme af forbruget i Fællesskabet og udvidelse af markederne for mælk og mejeriprodukter⁽¹⁴⁾, (EF) nr. 2275/96 om specifikke foranstaltninger for levende planter og blomsterdyrkningens produkter⁽¹⁵⁾ og (EØF) nr. 2071/98 om oplysningskampagner om mærkningen af oksekød⁽¹⁶⁾ ophæves.

3. De i foregående stykker omhandlede bestemmelser, ord og forordninger gælder fortsat for de programmer for salgsmest og oplysningskampagner, der blev påbegyndt inden den 1. januar 2001.

Artikel 16

Denne forordning træder i kraft på syvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Den anvendes fra den 1. januar 2001.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

⁽⁶⁾ EFT L 173 af 27.6.1992, s. 1.

⁽⁷⁾ EFT L 173 af 27.6.1992, s. 13.

⁽⁸⁾ EFT L 54 af 25.2.1994, s. 3.

⁽⁹⁾ EFT L 297 af 21.11.1996, s. 1.

⁽¹⁰⁾ EFT L 179 af 14.7.1999, s. 1.

⁽¹¹⁾ EFT L 119 af 11.5.1990, s. 53.

⁽¹²⁾ EFT L 119 af 11.5.1990, s. 65.

⁽¹³⁾ EFT L 215 af 30.7.1992, s. 57.

⁽¹⁴⁾ EFT L 215 af 30.7.1992, s. 67.

⁽¹⁵⁾ EFT L 308 af 29.11.1996, s. 7.

⁽¹⁶⁾ EFT L 265 af 30.9.1998, s. 2.

Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af direktiv 80/232/EØF for så vidt angår værdiskalaen for nominelle vægtmængder for kaffeekstrakter og cikorieekstrakter

(2000/C 365 E/25)

KOM(2000) 568 endelig udg. — 2000/0235(COD)

(Forelagt af Kommissionen den 13. september 2000)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN
EUROPÆISKE UNION HAR —

bevægelighed for disse færdigpakkede varer i hele Fællesskabet.

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 95,

(5) Direktiv 80/232/EØF bør derfor ændres i overensstemmelse hermed —

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg,

Artikel 1

Direktiv 80/232/EØF ændres således:

i henhold til fremgangsmåden i traktatens artikel 251, og

1. Følgende stykke indsættes i artikel 5:

ud fra følgende betragtninger:

»Færdigpakninger indeholdende de i bilag I, punkt 12, nævnte varer må udelukkende markedsføres i de i punkt 12 anførte nominelle mængder.«

(1) For at gøre fællesskabsretten mere gennemsigtig bør alle værdiskalaer for nominelle mængder for færdigpakkede varer fremgå af én enkelt retsakt, nemlig Rådets direktiv 80/232/EØF ⁽¹⁾.

2. Bilag I ændres som beskrevet i nedenstående bilag I.

(2) Værdiskalaen for nominelle vægtmængder for færdigpakkede varer som fastsat i artikel 4 i Rådets direktiv 77/436/EØF af 27. juni 1977 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om kaffeekstrakter og cikorieekstrakter ⁽²⁾, senest ændret ved Rådets direktiv 85/573/EØF af 19. december 1985 ⁽³⁾, bør derfor ikke længere være placeret i det produktspecifikke direktiv.

Artikel 2

Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den ... ⁽⁵⁾. De underretter straks Kommissionen herom.

(3) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/4/EF af 22. februar 1999 om kaffeekstrakter og cikorieekstrakter ⁽⁴⁾ ophæver direktiv 77/436/EØF med virkning pr. 13. september 2000 og indeholder en betragtning om, at man agter i direktiv 80/232/EØF at indføje værdiskalaer for nominelle vægtmængder for færdigpakninger af de produkter, der er omfattet af direktivet.

Disse love og administrative bestemmelser skal, når de vedtages, indeholde en henvisning til dette direktiv, eller de skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for denne henvisning fastsættes af medlemsstaterne.

Artikel 3

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

(4) Den obligatoriske værdiskala på fællesskabsniveau for nominelle mængder for kaffeekstrakter og cikorieekstrakter er fortsat nødvendig for at beskytte forbrugerne og sikre fri

Artikel 4

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

⁽¹⁾ EFT L 51 af 25.2.1980, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 172 af 12.7.1977, s. 20.

⁽³⁾ EFT L 372 af 31.12.1985, s. 22.

⁽⁴⁾ EFT L 66 af 13.3.1999, s. 26.

⁽⁵⁾ Direktivets ikrafttrædelsesdato.

BILAG I

Følgende punkt indsættes i bilag I til direktiv 80/232/EØF:

12. Kaffeekstrakter og cikorieekstrakter (angivet i g)

50 — 100 — 200 — 250 (udelukkende for blandinger af kaffeekstrakter og cikorieekstrakter og for kaffeekstrakter, der udelukkende er beregnet til anvendelse i kaffeautomater) — 300 (udelukkende for kaffeekstrakter) — 500 — 750 — 1 000 — 2 000 — 2 500 — 3 000 — 4 000 — 5 000 — 6 000 — 7 000 — 8 000 — 9 000 — 10 000.

Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om et udvalg for sikkerhed til søs og om ændring af forordningerne om sikkerhed til søs og forebyggelse af forurening hidrørende fra skibe

(2000/C 365 E/26)

(EØS-relevant tekst)

KOM(2000) 489 endelig udg. — 2000/0236(COD)

(Forelagt af Kommissionen den 15. september 2000)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, navnlig artikel 80, stk. 2,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget,

i henhold til proceduren i artikel 251 i traktaten, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Gennemførelsesforanstaltningerne for de gældende forordninger og direktiver om sikkerhed til søs vedtages gennem et forskriftsudvalg, som er nedsat ved Rådets direktiv 93/75/EØF⁽¹⁾ og, i bestemte tilfælde, gennem et ad hoc-udvalg. Disse udvalg styres i henhold til bestemmelser fastsat ved Rådets afgørelse 87/373/EØF af 13. juli 1987 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen⁽²⁾.
- (2) Rådet godkendte ved sin resolution af 8. juni 1993 om en fælles politik for sikkerhed til søs principielt oprettelse af en komité for sikkerhed til søs og opfordrede Kommissionen til at forelægge et forslag til oprettelse af en sådan komité.
- (3) Udvalget for sikkerhed til søs har til opgave at centralisere arbejdsopgaverne for de udvalg, som er nedsat i henhold

til EF-lovgivning om sikkerhed til søs samt at bistå og rådgive Kommissionen i alle spørgsmål vedrørende sikkerhed til søs og forebyggelse eller begrænsning af miljøforurening på grund af søfartsaktiviteter.

- (4) I henhold til Rådets resolution af 8. juni 1993 skal der oprettes et udvalg for sikkerhed til søs og det skal overdrages de arbejdsopgaver, som tidligere blev varetaget af udvalg, som er nedsat i henhold til den eksisterende EF-lovgivning om sikkerhed til søs. Al ny EF-lovgivning, som vedtages om sikkerhed til søs, falder også ind under udvalget for sikkerhed til søs.
- (5) Rådets afgørelse 87/373/EØF er blevet erstattet med Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen⁽³⁾. Afgørelse 1999/468/EF sigter på at definere procedurerne for de pågældende udvalg samt at sikre bedre oplysninger til Europa-Parlamentet og til offentligheden om udvalgenes arbejde.
- (6) For udvalget for sikkerhed til søs anvendes derfor de relevante bestemmelser i afgørelse 1999/468/EF. De nødvendige foranstaltninger til iværksættelse af den gældende lovgivning om sikkerhed til søs er de generelle bestemmelser i artikel 2 i afgørelse 1999/468/EF, og disse foranstaltninger vedtages i henhold til forskriftsproceduren i artikel 5 i nævnte afgørelse.
- (7) Den eksisterende lovgivning om sikkerhed til søs må også ændres således at udvalget for sikkerhed til søs erstatter det udvalg, der er nedsat i henhold til direktiv 93/75/EØF eller, i pågældende fald, ad hoc-udvalget, som er nedsat i henhold til den pågældende lovgivning. Navnlig skal nærværende forordning ændre de pågældende bestemmelser i Rådets forordning (EØF) nr. 613/91⁽⁴⁾, (EF) nr. 2978/94⁽⁵⁾ og (EF) nr. 3051/95⁽⁶⁾ for at indføre udvalget for sikkerhed til søs og iværksætte forskriftsprocedurerne i henhold til artikel 5 i afgørelse 1999/468/EF.

⁽¹⁾ EFT L 247 af 5.10.1993. Direktiv senest ændret ved direktiv 98/74/EF (EFT L 276 af 13.10.1998, s. 7).

⁽²⁾ EFT L 197 af 18.7.1987, s. 3.

⁽³⁾ EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

⁽⁴⁾ EFT L 68 af 15.3.1991, s. 1.

⁽⁵⁾ EFT L 319 af 12.12.1994, s. 1.

⁽⁶⁾ EFT L 320 af 30.12.1995, s. 14, ændret ved forordning (EF) nr. 179/98 af 23.1.1998, s. 35.

- (8) Den eksisterende EF-lovgivning om sikkerhed til søs bygger på bestemmelserne i internationale konventioner, koder og resolutioner, som træder i kraft på den pågældende EF-retsakts vedtagelsesdato eller den dato, der angives i retsакten. Som følge af denne situation kan medlemsstaterne ikke anvende senere ændringer til disse internationale instrumenter, før EF-direktiverne eller EF-forordningerne er blevet ændret. Da det er vanskeligt at få datoerne for ikrafttrædelsen af en ændring på internationalt plan til at passe sammen med den retsakt, der indfører denne ændring i EF-ret giver dette anledning til betydelige problemer, navnlig forsinket anvendelse i Fællesskabet af de seneste og strengeste internationale normer og standarder.
- (9) Der må dog skelnes mellem bestemmelserne i en EF-retsakt som, med hensyn til gennemførelsen, henviser til et internationalt instrument, og EF-bestemmelser, som helt eller delvist gengiver et internationalt instrument. I sidstnævnte tilfælde kan de seneste ændringer til de internationale instrumenter kun blive gældende på EF-plan ved en ændring til de pågældende fællesskabsbestemmelser.
- (10) Medlemsstaterne skal derfor have lov til at anvende de seneste internationale konventioner, undtagen dem, der direkte indgår i en EF-retsakt. For at opnå dette, skal det blot angives, at der er tale om »den gældende« internationale konvention i direktivet eller forordninger uden angivelse af dato.
- (11) Der må dog etableres en specifik procedure til overensstemmelseskontrol, så Kommissionen, efter høring af udvalget for sikkerhed til søs, kan træffe de nødvendige foranstaltninger til at hindre uoverensstemmelse mellem ændringerne til internationale instrumenter og den gældende EF-lovgivning eller EF-politik for sikkerhed til søs. En sådan procedure skal også tjene til at undgå, at internationale ændringer svækker det niveau for sikkerhed til søs, som Fællesskabet har opnået.
- (12) Proceduren til overensstemmelseskontrol kan kun få fuld virkning, hvis foranstaltningerne vedtages hurtigst muligt og i hvert fald før den dato, hvorpå den internationale ændring træder i kraft. Rådets frist i henhold til artikel 5, stk. 6, i afgørelse 1999/468/EF til at afgive udtalelse om foranstaltningerne skal derfor nedskræres til en måned —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Formål

Formålet med denne forordning er at forbedre gennemførelsen af EF-lovgivningen om sikkerhed til søs, beskyttelse af havmiljøet og leve- og arbejdsforhold om bord på skibe:

- a) ved at centralisere opgaverne for de udvalg, der er nedsat i henhold til den pågældende EF-lovgivning ved at skabe et enkelt udvalg, der kaldes udvalget for sikkerhed til søs
- b) ved at lette ændring af EF-lovgivning i forhold til udviklingerne i de internationale instrumenter, der gælder for sikkerhed til søs, beskyttelse af havmiljøet og leve- og arbejdsforhold om bord på skibe.

Artikel 2

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

- 1) »internationale instrumenter«: konventioner, protokoller, resolutioner, koder, regelsamlinger, cirkulærer, normer og bestemmelser, der er blevet vedtaget af en international konference, den internationale søfartsorganisation (International Maritime Organisation — IMO), den internationale arbejdsorganisation (ILO), parterne til et aftalememorandum eller et internationalt standardiseringsorgan om sikkerhed til søs, forebyggelse af forurening, som hidrører fra skibe, og leve- og arbejdsforhold om bord på skibe.
- 2) »EF-lovgivning om søfartsforhold«: Gældende EF-retsakter som følger:
  - a) Rådets forordning (EØF) nr. 613/91 af 4. marts 1991 om overførsel af skibe fra et register til et andet inden for Fællesskabet
  - b) Rådets direktiv 93/75/EØF af 13. september 1993 om mindstekrav til skibe, som er på vej til eller fra Fællesskabets søhavne med farligt eller forurenende gods
  - c) Rådets forordning (EF) nr. 2978/94 af 21. november 1994 om gennemførelse af IMO-resolution A.747(18) om anvendelse af tonnagemåling af ballastrum i olietankskibe med separate ballasttanke

- d) Rådets direktiv 94/57/EF af 22. november 1994 om fælles regler og standarder for organisationer, der udfører inspektion og syn af skibe, og for søfartsmyndighedernes aktiviteter i forbindelse dermed ⁽¹⁾,
- e) Rådets direktiv 94/58/EF af 22. november 1994 om minimumsuddannelsesniveaue for søfartserhverv ⁽²⁾,
- f) Rådets direktiv 95/21/EF af 19. juni 1995 om håndhævelse over for skibe, der anløber Fællesskabets havne og sejler i farvande under medlemsstaternes jurisdiktion, af internationale standarder for skibes sikkerhed, for forureningsforebyggelse samt for leve- og arbejdsvilkår om bord (havnstatskontrol) ⁽³⁾,
- g) Rådets forordning (EF) nr. 3051/95 af 8. december 1995 om sikkerhedsledelse af ro-ro-passagerfærger
- h) Rådets direktiv 96/98/EF af 20. december 1996 om udstyr på skibe ⁽⁴⁾,
- i) Rådets direktiv 97/70/EF af 11. december 1997 om etablering af harmoniserede sikkerhedsforskrifter for fiske-skibe med en længe på 24 m og derover ⁽⁵⁾,
- j) Rådets direktiv 98/18/EF af 17. marts 1998 om sikkerhedsregler og -standarder for passagerskibe ⁽⁶⁾,
- k) Rådets direktiv 98/41/EF af 18. juni 1998 om registrering af de ombordværende på passagerskibe, som sejler til og fra havne i Fællesskabets medlemsstater ⁽⁷⁾,
- l) Rådets direktiv 1999/35/EF af 29. april 1999 om ordning med obligatoriske syn med henblik på sikker drift af ro-ro-færger og højhastighedspassagerfartøjer ⁽⁸⁾.

Artikel 3

Nedsættelse af udvalget for sikkerhed til søs

1. Kommissionen bistås af et forskriftsudvalg, herefter kaldet udvalget for sikkerhed til søs, som består af repræsentanter for medlemsstaterne med en repræsentant for Kommissionen som formand.

⁽¹⁾ EFT L 319 af 12.12.1994, s. 20, ændret ved direktiv 97/58/EF (EFT L 274 af 7.10.1997, s. 8).

⁽²⁾ EFT L 319 af 12.12.1994, s. 28, ændret ved direktiv 98/35/EF (EFT L 172 af 17.6.1998, s. 1).

⁽³⁾ EFT L 157 af 7.7.1995, s. 1, ændret ved direktiv 1999/97/EF (EFT L 331 af 23.12.1999, s. 67).

⁽⁴⁾ EFT L 46 af 17.2.1997, s. 25, ændret ved direktiv 98/85/EF (EFT L 315 af 11.11.1998, s. 14).

⁽⁵⁾ EFT L 34 af 9.2.1998, s. 1, ændret ved direktiv 1999/19/EF (EFT L 83 af 27.3.1999, s. 48).

⁽⁶⁾ EFT L 144 af 15.5.1998, s. 1.

⁽⁷⁾ EFT L 188 af 2.7.1998, s. 35.

⁽⁸⁾ EFT L 138 af 1.6.1999, s. 1.

2. Når der henvises til denne artikel, gælder forskriftsproceduren i artikel 5 i afgørelse 1999/468/EF under overholdelse af bestemmelserne i artikel 7, stk. 3, og i artikel 8 i denne afgørelse.

3. I denne forordning er det tidsrum, der nævnes i artikel 5, stk. 6, i beslutning 1999/468/EF, fastsat til en måned.

Artikel 4

Procedure til overensstemmelseskontrol

1. EF-forordninger og -direktiver som nævnt i artikel 2, stk. 2, kan ændres i henhold til proceduren i artikel 3 herunder med henblik på at udelukke en ændring til internationale instrumenter, som defineret i artikel 2, stk. 1, fra den pågældende forordnings eller det pågældende direktivs anvendelsesområde.

En sådan ændring er kun mulig, hvis der er en direkte fare for, at niveauet for sikkerhed til søs eller miljøbeskyttelse, som er fastsat ved EF-lovgivning, er uforeneligt med ændringen, eller når den bringer gennemførelsen af EF-målsætningen for sikkerhed til søs i fare.

2. I en periode på seks måneder efter vedtagelse på internationalt niveau af en ændring til et internationalt instrument, som nævnt i artikel 2, stk. 1, afholder de medlemsstater, der er aftaleparter til dette instrument sig fra ethvert initiativ med henblik på at acceptere eller anvende denne ændring, så Kommissionen kan forelægge det i artikel 3, stk. 1, nævnte udvalg et forslag til Kommissionens forordning eller direktiv med henblik på, ved anvendelse af stk. 1, at udelukke denne ændring fra fællesskabsteksten. Hvis de seks måneder overskrides, forlænges dette tidsrum indtil passende foranstaltninger er blevet vedtaget.

3. Når en ændring til et internationalt instrument foregår ved stiltiende accept, vedtages Kommissionens forordning eller direktiv om udelukkelse af denne nye ændring fra EF-ret af de i stk. 1 nævnte grunde efter et passende tidsrum, så de pågældende medlemsstater har tid til at indgive indsigelse til ændringen på internationalt plan.

Artikel 5

Beføjelser for udvalget for sikkerhed til søs

Udvalget for sikkerhed til søs har de beføjelser, som den betros i henhold til gældende EF-ret.

Artikel 2, stk. 2, i nærværende forordning kan ændres i henhold til proceduren i artikel 3, så den også indeholder retsakter, som træder i kraft efter vedtagelse af denne forordning.

Artikel 6

Ændring til forordning (EØF) nr. 613/91

Forordning (EØF) nr. 613/91 ændres således:

1) Artikel 1, punkt a), ændres således:

- a) I første afsnit udgår udtrykket »på den dato, hvor denne forordning vedtages« og følgende tilføjes »med forbehold af de i pågældende fald truffene foranstaltninger i medfør af artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. .../2000«.

b) Sidste afsnit udgår.

2) Artikel 6 og 7 erstattes med følgende tekst:

»Artikel 6

Kommissionen bistås af udvalget for sikkerhed til søs, som nedsættes ved artikel 3 i forordning (EF) nr. .../2000.

Artikel 7

Hvis der henvises til nærværende artikel, gælder forskriftsproceduren i artikel 3 i forordning (EF) nr. .../2000.«

Artikel 7

Ændring til forordning (EF) nr. 2978/94

Forordning (EF) nr. 2978/94 ændres således:

1) Artikel 3, punkt g), erstattes med følgende tekst:

»Marpol 73/78« i den internationale konvention af 1973 om forebyggelse af forurening af skibe som ændret ved protokollen af 1978 samt gældende ændringer hertil med forbehold af de i pågældende fald truffene foranstaltninger i medfør af artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. .../2000«

2) Artikel 7 erstattes med følgende tekst:

»Artikel 7

Kommissionen bistås af udvalget for sikkerhed til søs i henhold til proceduren i artikel 3 i forordning (EF) nr. .../2000.«

Artikel 8

Ændring til forordning (EF) nr. 3051/95

Forordning (EF) nr. 3051/95 ændres således:

1) I artikel 9 udgår »artikel 10, stk. 2« og i stedet skrives »artikel 10«.

2. Artikel 10 udskiftes med følgende tekst:

»Artikel 10

Kommissionen bistås af udvalget for sikkerhed til søs i henhold til proceduren i artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. .../2000.«

Artikel 9

Ikrafttrædelse

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af direktiverne om sikkerhed til søs og forebyggelse af forurening forårsaget af skibe

(2000/C 365 E/27)

(EØS-relevant tekst)

KOM(2000) 489 endelig udg. — 2000/0237(COD)

(Forelagt af Kommissionen den 15. september 2000)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, navnlig artikel 80, stk. 2,

under henvisning til Kommissionens forslag,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget,

i henhold til proceduren i artikel 251 i traktaten, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) De gældende direktiver om sikkerhed til søs henviser til det udvalg, der er nedsat ved Rådets direktiv 93/75/EØF⁽¹⁾ og i nogle tilfælde til et ad hoc-udvalg, der er nedsat ved det pågældende direktiv. De eksisterende direktiver fastsætter, at disse udvalg fungerer i henhold til bestemmelserne i Rådets afgørelse 87/373/EØF af 13. juli 1987 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen⁽²⁾.

(2) Afgørelse 87/373/EØF er blevet udskiftet med Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen⁽³⁾. Da de foranstaltninger, der er nødvendige for iværksættelse af de gældende direktiver inden for sikkerhed til søs er generelle foranstaltninger i henhold til artikel 2 i afgørelse 1999/468/EF skal de vedtages i henhold til forskriftsproceduren i afgørelsens artikel 5.

(3) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. .../2000 nedsætter et udvalg, udvalget for sikkerhed til søs, som skal centralisere de udvalgs arbejdsopgaver, som er blevet nedsat i henhold til fællesskabslovgivningen om sikkerhed til søs,

og fastsætter anvendelse af forskriftsproceduren i artikel 5 i afgørelse 1999/468/EF til iværksættelse af denne lovgivning.

(4) De gældende direktiver om sikkerhed til søs må derfor ændres så de eksisterende udvalg erstattes med udvalget for sikkerhed til søs.

(5) De gældende direktiver skal endvidere ændres så ændringsprocedurerne, der er fastsat ved forordning (EF) .../2000 og bestemmelserne i samme forordning med henblik på at lette tilpasning til ændringer til internationale instrumenter om sikkerhed til søs kan finde anvendelse —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Formål

Formålet med dette direktiv er at ændre de gældende rådsdirektiver om sikkerhed til søs, beskyttelse af havmiljøet og leve- og arbejdsforhold om bord på skibe:

a) ved at henvise til udvalget for sikkerhed til søs, som er nedsat ved forordning (EF) nr. .../2000.

b) ved at lette tilpasning af disse direktiver til ændringer til internationale instrumenter inden for sikkerhed til søs, forebyggelse af forurening forårsaget af skibe og leve- og arbejdsforhold om bord på skibe i henhold til betingelserne fastsat ved forordning (EF) nr. .../2000.

Artikel 2

Ændring til direktiv 93/75/EØF

Direktiv 93/75/EØF ændres således:

1. Artikel 2 ændres således:

a) I punkt e) og i) udgår »den 1. januar 1998«

b) I punkt f) udgår »den 1. januar 1997«

⁽¹⁾ EFT L 247 af 5.10.1993, s. 19 senest ændret ved direktiv 98/74/EF (EFT L 276 af 13.10.1998, s. 7).

⁽²⁾ EFT L 197 af 18.7.1987, s. 3.

⁽³⁾ EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

c) I punkt g) udgår »den 10. juli 1998«

d) I punkt h) udgår »den 1. juli 1998«

e) Følgende afsnit tilføjes:

»De i første afsnit, punkt e), f), g), h) og i) nævnte konventioner, koder, samlinger og resolutioner gælder med forbehold af eventuelle foranstaltninger i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. .../2000, artikel 4.«.

2. Artikel 12 erstattes med følgende:

»Artikel 12

Kommissionen bistås af udvalget for sikkerhed til søs i henhold til proceduren i artikel 3 i forordning (EF) nr. .../2000«

Artikel 3

Ændring til direktiv 94/57/EF

Rådets direktiv 94/57/EF⁽¹⁾ ændres således:

1. I artikel 2, punkt d), udgår »på datoen for dette direktivs vedtagelse« og erstattes med »med forbehold af eventuelle foranstaltninger i medfør af artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. .../2000«.

2. I artikel 7 udgår første sætning og erstattes med »Kommissionen bistås af udvalget for sikkerhed til søs i henhold til proceduren i artikel 3 i forordning (EF) nr. .../2000.«

3. I artikel 8, stk. 1, første tankestreg, udgår »i de internationale regler samt resolutioner« og erstattes med »i de internationale konventioner, protokoller og koder«.

4. Artikel 13 erstattes med følgende tekst:

»Artikel 13

Forskriftsproceduren i artikel 3 i forordning (EF) nr. .../2000 gælder for spørgsmål omfattet af artikel 4, stk. 3 og 4, artikel 5, stk. 1, artikel 8, 9 og 10 og artikel 14, stk. 2.«

Artikel 4

Ændring til direktiv 94/58/EF

Rådets direktiv 94/58/EF⁽²⁾ ændres således:

⁽¹⁾ EFT L 319 af 12.12.1994, s. 20, ændret ved direktiv 97/58/EF (EFT L 274 af 7.10.1997, s. 8).

⁽²⁾ EFT L 319 af 12.12.1994, s. 28, ændret ved direktiv 98/35/EF (EFT L 172 af 17.6.1998, s. 1).

1. Artikel 4 ændres således:

a) I punkt p), q) og x) udgår »som gældende på tidspunktet for direktivets vedtagelse« og erstattes med »som gældende«.

b) I punkt r) og v) udgår »som gældende på tidspunktet for direktivets vedtagelse« og erstattes med »som gældende«.

c) Punkt w) erstattes med følgende:

»w) »Ro-ro-passagerskibe«: et passagerskib med ro-ro lastområder eller særlige lastområder som defineret i den gældende SOLAS-konvention.«

d) I punkt u) udgår »som gældende på tidspunktet for direktivets vedtagelse« og erstattes med »som gældende«.

e) Følgende afsnit tilføjes:

»De i punkt p, q, r, u, v, w og x nævnte konventioner, koder, samlinger og resolutioner gælder med forbehold af eventuelle foranstaltninger, i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. .../2000, artikel 4.«

2. Artikel 13 erstattes med følgende tekst:

»Artikel 13

Kommissionen bistås af udvalget for sikkerhed til søs i henhold til proceduren i artikel 3 i forordning (EF) nr. .../2000.«

Artikel 5

Ændring til direktiv 95/21/EF

Rådets direktiv 95/21/EF⁽³⁾ ændres således:

1. Artikel 2 ændres således:

a) I punkt 1 udgår »1. juli 1999« og erstattes med »med forbehold af eventuelle foranstaltninger i henhold til artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. .../2000.«

b) I punkt 2 udgår »som gældende den 1. juli 1999« og erstattes med »som gældende med forbehold af eventuelle foranstaltninger i medfør af artikel 4 i forordning (EF) nr. .../2000.«

⁽³⁾ EFT L 157 af 7.7.1995, s. 1, ændret ved direktiv 1999/97/EF (EFT L 331 af 23.12.1999, s. 67).

2. Artikel 18 erstattes med følgende:

»Artikel 18

Udvalget for sikkerhed til søs

Kommissionen bistås af udvalget for sikkerhed til søs i henhold til proceduren i artikel 3 i forordning (EF) nr. .../2000.«

3. I artikel 19 udgår punkt c).

Artikel 6

Ændring til direktiv 96/98/EF

Rådets direktiv 96/98/EF ⁽¹⁾ ændres således:

1. Artikel 2 ændres således:

a) I punkt c) udgår »pr. 1. januar 1999« og i punkt d) og n) udgår »den 1. januar 1999«.

b) Følgende afsnit tilføjes:

»De konventioner og prøvenormer, der nævnes i punkt c), d) og n), gælder med forbehold af eventuelle foranstaltninger i medfør af artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. .../2000.«

2. Artikel 18 erstattes med følgende tekst:

»Artikel 18

Kommissionen bistås af udvalget for sikkerhed til søs i overensstemmelse med proceduren i artikel 3 i forordning (EF) nr. .../2000.«

Artikel 7

Ændring til direktiv 97/70/EF

Artikel 9 i Rådets direktiv 97/70/EF ⁽²⁾ erstattes med følgende tekst:

»Artikel 9

Udvalget for sikkerhed til søs

Kommissionen bistås af udvalget for sikkerhed til søs i henhold til proceduren i artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. .../2000.«

Artikel 8

Ændring til direktiv 98/18/EF

Rådets direktiv 98/18/EF ⁽³⁾ ændres således:

⁽¹⁾ EFT L 46 af 17.2.1997, s. 25, ændret ved direktiv 98/85/EF (EFT L 315 af 11.11.1998, s. 14).

⁽²⁾ EFT L 34 af 9.2.1998, s. 1, ændret ved direktiv 1999/19/EF (EFT L 83 af 27.3.1999, s. 48).

⁽³⁾ EFT L 144 af 15.5.1998, s. 1.

1. Artikel 2 ændres således:

a) I punkt a) udgår »på datoen for vedtagelsen af dette direktiv«

b) I punkt b) og c) udgår »med de på datoen for vedtagelsen af dette direktiv gældende ændringer« og erstattes med »med gældende ændringer«

c) I punkt d) og f) udgår »med de på datoen for vedtagelsen af dette direktiv gældende ændringer« og erstattes med »med gældende ændringer«

d) Følgende afsnit tilføjes:

»De i punkt a), b), c) og f) nævnte konventioner og samlinger gælder med forbehold af eventuelle ændringer i medfør af artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. .../2000.«

2. I artikel 6, stk. 1, punkt b) og c), stk. 2, punkt a), i) og stk. 3, punkt a) udgår »som ændret på datoen for vedtagelsen af dette direktiv«.

3. I artikel 8 erstattes punkt b) med følgende:

»b) bilag 1 kan ændres med henblik på:

i) at anvende ændringerne til internationale konventioner med henblik på dette direktiv

ii) at forbedre de tekniske krav i lyset af de indvundne erfaringer«.

4. Artikel 9 erstattes med følgende:

»Artikel 9

Udvalget for sikkerhed til søs

Kommissionen bistås af udvalget for sikkerhed til søs i henhold til proceduren i artikel 3 i forordning (EF) nr. .../2000.«

Artikel 9

Ændring til direktiv 98/41/EF

Rådets direktiv 98/41/EF ⁽⁴⁾ ændres således:

1. I artikel 2, tredje tankestreg, udgår »i den på direktivets vedtagelsestidspunkt gældende udformning« og erstattes med »i den gældende udformning med forbehold af eventuelle foranstaltninger i medfør af artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. .../2000«.

⁽⁴⁾ EFT L 188 af 2.7.1998, s. 35.

2. Artikel 13 erstattes med følgende:

»Artikel 13

Kommissionen bistås af udvalget for sikkerhed til søs, i henhold til proceduren i artikel 3 i forordning (EF) nr. .../2000.«

Artikel 10

Ændring til direktiv 1999/35/EF

Rådets direktiv 1999/35/EF ⁽¹⁾ ændres således:

1. Følgende ændringer foretages til artikel 2:

a) I punkt b) og o) udgår »med de på datoen for dette direktivs vedtagelse gældende ændringer« og erstattes med »med gældende ændringer«.

b) I punkt d) udgår »på datoen for dette direktivs vedtagelse«.

c) I punkt e) udgår »med de på datoen for dette direktivs vedtagelse gældende ændringer« og erstattes med »med gældende ændringer«.

d) Følgende afsnit tilføjes:

»De i punkt b), d), e) og o) nævnte konventioner og samlinger gælder med forbehold af eventuelle ændringer i medfør af artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. .../2000.«

2. Artikel 16 erstattes med følgende tekst:

»Artikel 16

Udvalget for sikkerhed til søs

Kommissionen bistås af udvalget for sikkerhed til søs, i henhold til proceduren i artikel 3 i forordning (EF) nr. .../2000.«

Artikel 11

Iværksættelse

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv inden . . . . De underretter straks Kommissionen herom.

Når medlemsstaterne vedtager nævnte love og administrative bestemmelser, skal disse indeholde en henvisning til dette direktiv eller ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for den henvisning fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til alle de nationale retsfor skrifter, som de udsteder for det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 12

Ikrafttrædelse

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Artikel 13

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

⁽¹⁾ EFT L 138 af 1.6.1999, s. 1.

Forslag til rådets forordning om gennemførelse af konkurrencereglerne i traktatens artikel 81 og 82 og om ændring af forordning (EØF) nr. 1017/68, (EØF) nr. 2988/74, (EØF) nr. 4056/86 og (EØF) nr. 3975/87 (gennemførelsesforordning til traktatens artikel 81 og 82)

(2000/C 365 E/28)

(EØS-relevant tekst)

KOM(2000) 582 endelig udg. — 2000/0243(CNS)

(Fremsat af Kommissionen den 28. september 2000)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 83,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) For at etablere en ordning, der sikrer, at konkurrencen inden for det indre marked ikke fordrejes, bør der tages skridt til en effektiv og ensartet anvendelse af traktatens artikel 81 og 82 overalt i Fællesskabet. Rådets forordning nr. 17 af 6. februar 1962, første forordning om anvendelse af traktatens artikel 85 og 86 ⁽¹⁾, har givet mulighed for at udvikle en fællesskabspolitik på konkurrenceområdet, der har bidraget til at udbrede en konkurrencekultur i Fællesskabet. På baggrund af de erfaringer, man har i dag, bør forordningen dog nyaffattes, således at der indføres regler, som er tilpasset et integreret marked og en fremtidig udvikelse af Fællesskabet.
- (2) Der er især behov for en revision af reglerne for anvendelse af artikel 81, stk. 3, om fritagelse fra forbuddet mod konkurrencebegrænsende aftaler. I denne forbindelse bør der som fastsat i artikel 83, stk. 2, litra b), tages hensyn til nødvendigheden af dels at sikre et effektivt tilsyn, dels at forenkle den administrative kontrol mest muligt.
- (3) Den centraliserede ordning, der blev indført ved forordning nr. 17, kan ikke længere sikre en ligevægt mellem disse to målsætninger. For det første gør den det vanske-

ligt for de nationale domstole og konkurrencemyndigheder at anvende Fællesskabets konkurrenceregler, og det anmeldelsessystem, den omfatter, forhindrer Kommissionen i at koncentrere sig om bekæmpelsen af de alvorligste overtrædelser. For det andet pålægger den virksomhederne betydelige omkostninger.

(4) Denne ordning bør derfor afløses af en ordning med en direkte anvendelig undtagelse, hvor medlemsstaternes konkurrencemyndigheder og domstole har kompetence til at anvende ikke blot artikel 81, stk. 1, og artikel 82, der i henhold til EF-Domstolens retspraksis er direkte anvendelige, men også artikel 81, stk. 3.

(5) I overensstemmelse med den retspraksis, der er udviklet på grundlag af forordning nr. 17, bør det i denne forbindelse præciseres, at bevisbyrden for, at betingelserne i artikel 81, stk. 3, er opfyldt, påhviler den part, der påberåber sig denne bestemmelse: denne part er nemlig den, der normalt bedst kan godtgøre, at betingelserne i nævnte bestemmelse er opfyldt.

(6) For at sikre en effektiv anvendelse af Fællesskabets konkurrenceregler bør de nationale konkurrencemyndigheder inddrages i højere grad. De bør derfor have beføjelse til at anvende fællesskabsretten.

(7) De nationale domstole spiller en væsentlig rolle ved anvendelsen af Fællesskabets konkurrenceregler. De beskytter privatpersoners rettigheder efter fællesskabsretten, når de træffer afgørelse i sager mellem privatpersoner og blandt andet tilkender personer, der har lidt skade på grund af overtrædelserne, skadeserstatning. De nationale domstoles rolle supplerer i denne forbindelse de nationale konkurrencemyndigheders. Det er derfor nødvendigt at give dem beføjelse til at anvende traktatens artikel 81 og 82 fuldt ud.

(8) For at sikre at virksomhederne i Fællesskabet er undergivet de samme konkurrenceregler, er det nødvendigt på grundlag af artikel 83, stk. 2, litra e), at regulere forholdet mellem artikel 81 og 82 og den nationale konkurrenceret og i denne forbindelse udelukke anvendelsen af de nationale lovgivninger på aftaler, vedtagelser og praksis, der falder ind under disse artikler.

⁽¹⁾ EFT 13 af 12.2.1962, s. 204, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1216/1999 (EFT L 148 af 15.6.1999, s. 5).

- (9) Anvendelsen af reglerne decentraliseres under den nye ordning, men det er en forudsætning for ensartetheden i fællesskabsretten, at reglerne fortsat fastlægges centralt. Kommissionen bør således have en generel beføjelse til at udstede gruppefritagelsesforordninger, således at den kan tilpasse og klarlægge retsreglerne. Denne beføjelse bør udøves i nært samarbejde med medlemsstaternes konkurrencemyndigheder. Den bør ikke påvirke de eksisterende regler i Rådets forordning (EØF) nr. 1017/68 ⁽¹⁾, (EØF) nr. 4056/86 ⁽²⁾ og (EØF) nr. 3975/87 ⁽³⁾ på transportområdet.
- (10) Eftersom anmeldelsessystemet afskaffes, kan det være hensigtsmæssigt at indføre en registreringspligt for visse aftaletyper for at forbedre gennemsigtigheden. Kommissionen bør derfor have beføjelse til at indføre en registreringspligt for visse typer aftaler. Hvis der indføres et sådant registreringssystem, bør det ikke give nogen ret til, at der vedtages en beslutning om, at den registrerede aftale er forenelig med traktaten, og det bør heller ikke forhindre, at der gribes effektivt ind over for overtrædelser.
- (11) For at Kommissionen kan sikre anvendelsen af traktatens bestemmelser, bør den ved beslutninger rettet til virksomheder eller virksomhedssammenslutninger kunne pålægge dem at bringe deres overtrædelser af artikel 81 og 82 til ophør. Når der foreligger en berettiget interesse, bør Kommissionen også kunne vedtage beslutninger, der fastslår en overtrædelse efter at denne er ophørt, selv om der ved beslutningen ikke pålægges bøder. Den beføjelse, som EF-Domstolen har indrømmet Kommissionen til at vedtage beslutninger om foreløbige forholdsregler, bør desuden fastslås udtrykkeligt i forordningen.
- (12) Når virksomhederne som led i en procedure, der sigter mod et forbud, afgiver tilsagn, der kan imødekomme Kommissionens klagepunkter, bør Kommissionen ved en beslutning kunne gøre disse tilsagn bindende for virksomhederne, således at tredjemand kan gøre dem gældende ved de nationale domstole, og således at der kan opkræves bøder og tvangsbøder, hvis ikke de efterkommes, uden at beslutningen dog tager stilling til anvendelsen af artikel 81 eller artikel 82.
- (13) For at afklare retstilstanden og sikre at retsreglerne anvendes på en ensartet måde i Fællesskabet, kan det desuden i særlige tilfælde, hvor Fællesskabets interesse kræver det, være hensigtsmæssigt, at Kommissionen vedtager en beslutning af deklaratisk karakter, hvorved det konstateres, at forbuddet i artikel 81 eller artikel 82 ikke finder anvendelse.
- (14) For at Kommissionen og medlemsstaternes konkurrencemyndigheder sammen kan danne et netværk af offentlige myndigheder, der anvender Fællesskabets konkurrenceregler i nært samarbejde, må der indføres informations- og konsultationsprocedurer og tillades udveksling af selv fortrolige oplysninger mellem medlemmerne af netværket, samtidig med at der fastsættes tilstrækkelige garantier for virksomhederne.
- (15) For at sikre såvel en ensartet anvendelse af konkurrencereglerne som en optimal håndtering af netværket, er det nødvendigt at bibeholde bestemmelsen om, at medlemsstaternes konkurrencemyndigheder automatisk mister deres kompetence, når Kommissionen indleder en procedure.
- (16) For at sikre en optimal sagsfordeling inden for netværket, bør der indføres en generel bestemmelse om, at en konkurrencemyndighed kan indstille eller afslutte en sag midlertidigt med den begrundelse, at en anden myndighed behandler eller har behandlet den samme sag, eftersom målet er, at de enkelte sager kun behandles af én myndighed. Denne bestemmelse bør ikke forhindre Kommissionen i at afvise en klage, som ikke er i Fællesskabets interesse, hvilket den har mulighed for ifølge Domstolens retspraksis, selv om ingen andre konkurrencemyndigheder har tilkendegivet, at de agter at behandle sagen.
- (17) Det Rådgivende Udvalg for Kartel- og Monopolspørgsmål, der er oprettet ved forordning nr. 17, har fungeret meget tilfredsstillende. Dette udvalg passer perfekt ind i den nye decentraliserede gennemførelsesordning. Det er derfor nødvendigt at tage udgangspunkt i de regler, der er fastlagt ved forordning nr. 17, og samtidig effektivisere arbejdsgangen. Udvalget bør således kunne afgive udtalelser ved skriftlig procedure. Det bør desuden kunne tjene som forum for drøftelse af sager, der behandles af medlemsstaternes konkurrencemyndigheder, og dermed bidrage til en ensartet anvendelse af Fællesskabets konkurrenceregler.

⁽¹⁾ EFT L 175 af 23.7.1968, s. 1, senest ændret ved akten vedrørende Østrigs, Finlands og Sveriges tiltrædelse.

⁽²⁾ EFT L 378 af 31.12.1986, s. 4, senest ændret ved akten vedrørende Østrigs, Finlands og Sveriges tiltrædelse.

⁽³⁾ EFT L 374 af 31.12.1987, s. 1, senest ændret ved forordning (EØF) nr. 2410/92 (EFT L 240 af 24.8.1992, s. 18).

- (18) Den ensartede anvendelse af konkurrencereglerne forudsætter også, at der etableres et samarbejde mellem medlemsstaternes domstole og Kommissionen. De nationale domstole bør især have mulighed for at henvende sig til Kommissionen for at indhente oplysninger eller udtalelser om anvendelsen af Fællesskabets konkurrenceret. Det er endvidere nødvendigt at give Kommissionen og medlemsstaternes konkurrencemyndigheder adgang til at fremsætte skriftlige eller mundtlige bemærkninger for domstolene i forbindelse med disses anvendelse af artikel 81 eller 82. Det bør derfor sikres, at Kommissionen og medlemsstaternes konkurrencemyndigheder kan få tilstrækkelige oplysninger om de nationale retssager.
- (19) Af hensyn til retssikkerheden og den ensartede anvendelse af Fællesskabets konkurrenceregler under en ordning med parallel kompetence bør modstridende beslutninger undgås. Når Kommissionen har vedtaget en beslutning, bør medlemsstaternes konkurrencemyndigheder og domstole derfor bestræbe sig på ikke at handle i strid med den. Det skal i denne forbindelse bemærkes, at domstolene har mulighed for at forelægge EF-Domstolen spørgsmål til præjudiciel afgørelse.
- (20) Kommissionen bør have beføjelse til i hele Fællesskabet at kræve de oplysninger og foretage de kontrolundersøgelser, der er nødvendige for at afsløre aftaler, vedtagelser og samordnet praksis, som er forbudt efter artikel 81, og misbrug af en dominerende stilling, som er forbudt efter artikel 82. Medlemsstaternes konkurrencemyndigheder bør samarbejde aktivt med Kommissionen i forbindelse med udøvelsen af disse beføjelser.
- (21) Da det bliver stadig vanskeligere at afsløre overtrædelser af konkurrencereglerne, er det nødvendigt at supplere Kommissionens undersøgelsesbeføjelser for at sikre en effektiv beskyttelse af konkurrencen. Kommissionen bør blandt andet kunne indhente udtalelse fra enhver person, der kan tænkes at være i besiddelse af nyttige oplysninger, og registrere den pågældende persons udtalelser. Desuden bør Kommissionens befuldmægtigede repræsentanter under en kontrolundersøgelse kunne forsegle lokaler eller dokumenter og kræve alle oplysninger, der har relation til kontrolundersøgelsens genstand og formål.
- (22) Det bør under hensyntagen til EF-Domstolens retspraksis præciseres, hvilken kontrol den nationale domstol kan udøve, når den i henhold til national ret skal give tilladelse til, at politiet kan tilkaldes, såfremt en virksomhed modsætter sig en kontrolundersøgelse, der er pålagt ved beslutning.
- (23) Erfaringerne viser endvidere, at forretningspapirer ofte opbevares i virksomhedsledningens og medarbejdernes private hjem. Af hensyn til kontrolundersøgelsesernes effektivitet bør Kommissionens befuldmægtigede repræsentanter derfor have adgang til alle de lokaler, hvor forretningspapirer kan tænkes at være opbevaret, herunder private hjem. Udøvelsen af denne beføjelse bør dog være betinget af en domstolstilladelse.
- (24) For at give medlemsstaternes konkurrencemyndigheder større muligheder for at anvende artikel 81 og 82 effektivt, bør de kunne bistå hinanden med undersøgelsesforanstaltninger.
- (25) Det bør ved bøder og tvangsbøder kunne sikres, at artikel 81 og 82 samt de forpligtelser, der pålægges virksomheder og virksomhedssammenslutninger i henhold til nærværende forordning, overholdes. Der bør derfor også fastlægges passende bøder for overtrædelse af procedurereglerne.
- (26) Forældelsesreglerne for pålæggelse af bøder og tvangsbøder blev fastlagt ved Rådets forordning (EØF) nr. 2988/74 ⁽¹⁾, der også vedrører økonomiske sanktioner på transportområdet. Under en ordning med parallel kompetence bør handlinger, der kan afbryde forældelsesfristen, omfatte en national konkurrencemyndigheds selvstændige proceduremæssige skridt. Af hensyn til en afklaring af retsgrundlaget bør forordning (EØF) nr. 2988/74 derfor ændres for at udelukke dens anvendelse på det område, der er omfattet af nærværende forordning, og fastsætte forældelsesregler i sidstnævnte.
- (27) Det bør fastsættes, at de deltagende virksomheder har ret til at blive hørt af Kommissionen, at tredjemand, hvis interesser kan blive påvirket af en beslutning, skal have lejlighed til at fremsætte bemærkninger på forhånd, samt at de vedtagne beslutninger skal bekendtgøres i vidt omfang. Samtidig med at de deltagende virksomheders ret til forsvar, og især retten til aktindsigt sikres, er det nødvendigt at beskytte forretningshemmeligheder. Det bør desuden sikres, at oplysninger, der udveksles inden for netværket, behandles fortroligt.
- (28) Selv om de beslutninger, som Kommissionen træffer i henhold til denne forordning, er undergivet Domstolens kontrol på de i traktaten fastsatte betingelser, bør det bekræftes, at Domstolen i henhold til artikel 229 har fuld prøvelsesret vedrørende beslutninger, hvorved Kommissionen pålægger bøder eller tvangsbøder.

⁽¹⁾ EFT L 319 af 29.11.1974, s. 1.

(29) Principperne i traktatens artikel 81 og 82, som gennemført ved forordning nr. 17, giver fællesskabsinstitutionerne en central placering, som de fortsat bør have, samtidig med at medlemsstaterne i højere grad inddrages i anvendelsen af Fællesskabets konkurrenceregler. I overensstemmelse med subsidiaritets- og proportionalitetsprincippet, som omhandlet i traktatens artikel 5, er nærværende forordning begrænset til det minimum, der er nødvendigt for at nå dens mål, nemlig en effektiv anvendelse af Fællesskabets konkurrenceregler, og den strækker sig heller ikke ud over det, der er nødvendigt for at nå dette mål.

(30) Da konkurrencereglerne ifølge retspraksis gælder for transportsektoren, bør denne forordnings procedureregler gælde for denne sektor. Forordning (EØF) nr. 1017/68, (EØF) nr. 4056/86 og (EØF) nr. 3975/87 bør derfor ændres, således at deres særlige procedureregler ophæves.

(31) Af hensyn til den nye ordning, der indføres ved nærværende forordning, bør følgende forordninger ophæves: Rådets forordning nr. 141 af 26. november 1962 om ikke-anvendelse af Rådets forordning nr. 17 på transportsektoren ⁽¹⁾, Rådets forordning nr. 19/65/EØF af 2. marts 1965 om anvendelse af traktatens artikel 85, stk. 3, på kategorier af aftaler og samordnet praksis ⁽²⁾, Rådets forordning (EØF) nr. 2821/71 af 20. december 1971 om anvendelse af traktatens artikel 85, stk. 3, på kategorier af aftaler, vedtagelser og samordnet praksis ⁽³⁾, Rådets forordning (EØF) nr. 3976/87 af 14. december 1987 om anvendelse af traktatens artikel 85, stk. 3, på kategorier af aftaler og samordnet praksis inden for luftfartssektoren ⁽⁴⁾, Rådets forordning (EØF) nr. 1534/91 af 31. maj 1991 om anvendelse af traktatens artikel 85, stk. 3, på visse kategorier af aftaler, vedtagelser og samordnet praksis på forsikringsområdet ⁽⁵⁾ og Rådets forordning (EØF) nr. 479/92 af 25. februar 1992 om anvendelse af traktatens artikel 85, stk. 3, på visse kategorier af aftaler, vedtagelser og samordnet praksis mellem linjerederier (konsortier) ⁽⁶⁾ —

⁽¹⁾ EFT L 124 af 28.11.1962, s. 2751, senest ændret ved forordning nr. 1002/67/EØF (EFT 306 af 16.12.1967, s. 1).

⁽²⁾ EFT 36 af 6.3.1965, s. 533, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1215/1999 (EFT L 148 af 15.6.1999, s. 1).

⁽³⁾ EFT L 285 af 29.12.1971, s. 46, senest ændret ved akten vedrørende Østrigs, Finlands og Sveriges tiltrædelse.

⁽⁴⁾ EFT L 374 af 31.12.1987, s. 9, senest ændret ved akten vedrørende Østrigs, Finlands og Sveriges tiltrædelse.

⁽⁵⁾ EFT L 143 af 7.6.1991, s. 1.

⁽⁶⁾ EFT L 55 af 29.2.1992, s. 3, senest ændret ved akten vedrørende Østrigs, Finlands og Sveriges tiltrædelse.

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

KAPITEL I

PRINCIPPER

Artikel 1

Direkte anvendelse

Aftaler, vedtagelser og samordnet praksis, som falder ind under traktatens artikel 81, stk. 1, og som ikke opfylder betingelserne i artikel 81, stk. 3, samt misbrug af en dominerende stilling som omhandlet i traktatens artikel 82 er forbudt, uden at det er nødvendigt at træffe nogen forudgående beslutning derom.

Artikel 2

Bevisbyrde

I samtlige medlemsstaternes og Fællesskabets procedurer vedrørende anvendelsen af traktatens artikel 81 og 82 påhviler bevisbyrden for overtrædelse af artikel 81, stk. 1, eller artikel 82 den, der gør overtrædelsen gældende. Bevisbyrden for, at betingelserne i artikel 81, stk. 3, er opfyldt, påhviler derimod den, der påberåber sig denne bestemmelse.

Artikel 3

Forholdet mellem artikel 81 og 82 og medlemsstaternes konkurrenceret

Når en aftale, en vedtagelse inden for en virksomhedssammenlutning eller en samordnet praksis, som omhandlet i traktatens artikel 81, eller misbrug af en dominerende stilling, som omhandlet i artikel 82, kan påvirke handelen mellem medlemsstater, finder Fællesskabets og ikke medlemsstaternes konkurrenceret anvendelse.

KAPITEL II

KOMPETENCE

Artikel 4

Kommissionens kompetence

1. Med hensyn til anvendelsen af traktatens artikel 81 og 82 har Kommissionen de i denne forordning fastsatte beføjelser.

2. Kommissionen kan ved forordning fastlægge, hvilke typer aftaler, vedtagelser inden for virksomhedssammenslutninger og samordnet praksis, som omhandlet i traktatens artikel 81, stk. 1, virksomhederne er forpligtede til at lade registrere. I så fald fastlægger den desuden de nærmere regler for denne registrering og de sanktioner, der finder anvendelse, hvis registreringspligten ikke overholdes. Registrering af en aftale, en vedtagelse

inden for en virksomhedssammenslutning eller samordnet praksis kan ikke give de registrerende virksomheder eller virksomhedssammenslutninger nogen rettigheder og hindrer ikke anvendelsen af denne forordning.

Artikel 5

De nationale konkurrencemyndigheders kompetence

Medlemsstaternes konkurrencemyndigheder har kompetence til i konkrete sager at anvende forbuddet i traktatens artikel 81, stk. 1, når betingelserne i artikel 81, stk. 3, ikke er opfyldt, samt forbuddet i artikel 82. I denne forbindelse kan de enten på eget initiativ eller på grundlag af en klage vedtage en beslutning om, at en overtrædelse skal bringes til ophør, om foreløbige forholdsregler, om accept af tilsagn eller om pålæggelse af bøder, tvangsbøder eller andre former for sanktioner, der er fastsat i deres nationale ret. Når det på grundlag af de oplysninger, de er i besiddelse af, kan fastslås, at betingelserne for et forbud ikke er opfyldt, kan de tillige beslutte, at der ikke er nogen grund til, at de griber ind.

Artikel 6

De nationale domstoles kompetence

Når forbuddet i traktatens artikel 81, stk. 1, gøres gældende ved de nationale domstole, har disse også kompetence til at anvende artikel 81, stk. 3.

KAPITEL III

KOMMISSIONENS BESLUTNINGER

Artikel 7

Konstatering og standsning af overtrædelser

1. Hvis Kommissionen på grundlag af en klage eller på eget initiativ konstaterer, at traktatens artikel 81 eller 82 er overtrådt, kan den ved en beslutning pålægge de deltagende virksomheder eller virksomhedssammenslutninger at bringe den pågældende overtrædelse til ophør. I denne forbindelse kan den pålægge dem alle nødvendige forpligtelser, herunder af strukturel karakter. Når den har en berettiget interesse deri, kan den endvidere fastslå, at der tidligere forelå en overtrædelse, som er bragt til ophør.

2. Medlemsstaterne og fysiske eller juridiske personer, der kan godtgøre en berettiget interesse, er berettiget til at indgive klage som omhandlet i stk. 1.

Artikel 8

Foreløbige forholdsregler

1. I hastetilfælde, hvor der er risiko for alvorlig og ubodelig skade på konkurrencen, kan Kommissionen på eget initiativ træffe beslutning om foreløbige forholdsregler, hvis der umiddelbart set foreligger en overtrædelse.

2. En beslutning i henhold til stk. 1 gælder i en maksimumsperiode på et år, som kan fornyes.

Artikel 9

Tilsagn

1. Når Kommissionen agter at vedtage en beslutning om standsning af en overtrædelse, og de deltagende virksomheder afgiver tilsagn, som kan imødekomme Kommissionens klagepunkter, kan Kommissionen ved beslutning gøre disse tilsagn bindende for virksomhederne. Beslutningen vedtages for en bestemt periode.

2. Beslutningen medfører, at proceduren indstilles, men foregriber ikke spørgsmålet om, hvorvidt traktatens artikel 81 eller 82 har været overtrådt eller fortsat overtrædes.

3. Kommissionen kan genåbne proceduren:

- a) hvis de faktiske forhold ændrer sig med hensyn til et punkt, der var væsentligt for beslutningen
- b) hvis de deltagende virksomheder handler i strid med deres tilsagn, eller
- c) hvis beslutningen bygger på ufuldstændige, urigtige eller forvanskede oplysninger.

Artikel 10

Uanvendelighed

Kommissionen kan, når almene fællesskabsinteresser taler herfor, på eget initiativ vedtage en beslutning om, at traktatens artikel 81, på grundlag af de omstændigheder, den har kendskab til, ikke finder anvendelse på en aftale, en vedtagelse inden for en virksomhedssammenslutning eller en samordnet praksis, enten fordi betingelserne i artikel 81, stk. 1, ikke er opfyldt, eller fordi betingelserne i artikel 81, stk. 3, er opfyldt.

Kommissionen kan vedtage en tilsvarende beslutning med hensyn til traktatens artikel 82.

KAPITEL IV

SAMARBEJDE MED DE NATIONALE MYNDIGHEDER OG DOMSTOLE

Artikel 11

Samarbejde mellem Kommissionen og medlemsstaternes konkurrencemyndigheder

1. Kommissionen og medlemsstaternes konkurrencemyndigheder anvender Fællesskabets konkurrenceregler i nært samarbejde.

2. Kommissionen forelægger uden ophold medlemsstaternes konkurrencemyndigheder en kopi af de vigtigste dokumenter, den har indsamlet med henblik på anvendelsen af artikel 7, 8, 9 og 10.

3. Når medlemsstaternes konkurrencemyndigheder får forelagt en sag i henhold til traktatens artikel 81 eller 82 eller anvender disse artikler på eget initiativ, underretter de Kommissionen derom, når de indleder proceduren.

4. Når medlemsstaternes konkurrencemyndigheder agter at vedtage en beslutning i henhold til traktatens artikel 81 og 82, hvorved de kræver en overtrædelse bragt til ophør, accepterer tilsagn eller inddrager en gruppefritagelse, konsulterer de forinden Kommissionen. I denne forbindelse forelægger de senest en måned inden beslutningens vedtagelse Kommissionen en sagsfremstilling og kopier af de vigtigste sagsakter. På Kommissionens anmodning forelægger de den en kopi af enhver anden sagsakt.

5. Medlemsstaternes konkurrencemyndigheder kan konsultere Kommissionen om enhver anden sag vedrørende anvendelsen af fællesskabsretten.

6. Når Kommissionen indleder en procedure med henblik på vedtagelse af en beslutning i henhold til denne forordning, mister medlemsstaternes konkurrencemyndigheder deres kompetence til at anvende traktatens artikel 81 og 82.

Artikel 12

Udveksling af oplysninger

1. Uanset enhver modstridende national bestemmelse, kan Kommissionen og medlemsstaternes konkurrencemyndigheder udveksle alle faktiske eller retlige oplysninger, herunder fortrolige oplysninger, og benytte dem som bevismateriale.

2. De oplysninger, der udveksles i henhold til stk. 1, kan kun benyttes i forbindelse med anvendelsen af Fællesskabets konkurrenceret. Der kan kun pålægges økonomiske sanktioner på grundlag af sådanne oplysninger.

Artikel 13

Midlertidig eller endelig indstilling af proceduren

1. Når konkurrencemyndighederne i flere medlemsstater modtager en klage eller indleder en procedure på eget initiativ i henhold til traktatens artikel 81 eller 82 med hensyn til en og samme aftale, vedtagelse inden for en virksomhedssammenslutning eller praksis, udgør den omstændighed, at en myndighed behandler sagen, en tilstrækkelig grund for de øvrige myndigheder til at indstille deres procedure eller afvise klagen. Kommissionen kan ligeledes afvise en klage med den begrundelse, at den behandles af en af medlemsstaternes konkurrencemyndigheder.

2. Når en national konkurrencemyndighed eller Kommissionen modtager en klage over en aftale, vedtagelse inden for en virksomhedssammenslutning eller praksis, der i forvejen behandles af en anden konkurrencemyndighed, kan den afvise klagen.

Artikel 14

Det rådgivende udvalg

1. Et rådgivende udvalg for kartel- og monopolspørgsmål skal høres, inden der vedtages en beslutning i henhold til artikel 7, 9, 10, 22 og artikel 23, stk. 2.

2. Det rådgivende udvalg er sammensat af repræsentanter for medlemsstaternes konkurrencemyndigheder. Hver medlemsstat udpeger en repræsentant, der ved forfald kan afløses af en anden repræsentant.

3. Høringen kan finde sted på et møde, som Kommissionen indkalder til, og hvor den fører forsædet, og som tidligst afholdes fjorten dage efter, at indkaldelsen er fremsendt. Medlemsstaterne kan godkende en indkaldelsesfrist på under fjorten dage. Indkaldelsen ledsages af en sagsfremstilling med angivelse af de vigtigste dokumenter samt af et foreløbigt beslutningsforslag. Det rådgivende udvalg afgiver udtalelse om Kommissionens foreløbige beslutningsforslag. Det kan afgive udtalelse, selv om nogle af udvalgets medlemmer eller deres stedfortrædere ikke er til stede.

4. Høringen kan ligeledes ske ved skriftlig procedure. I så fald giver Kommissionen medlemsstaterne en frist til at fremsætte bemærkninger. Hvis en medlemsstat anmoder derom, skal Kommissionen dog tilrettelægge et møde.

5. Udtalelsen meddeles skriftligt og vedlægges beslutningsforslaget som bilag. Det rådgivende udvalg kan anbefale, at udtalelsen offentliggøres. Kommissionen kan foretage denne offentliggørelse. Ved beslutningen om offentliggørelse tages der behørigt hensyn til virksomhedernes berettigede interesse i, at deres forretningshemmeligheder ikke afsløres.

6. Kommissionen kan på eget initiativ eller på en medlemsstats anmodning sætte en sag, der behandles af konkurrencemyndighederne i en medlemsstat, på dagsordenen for det rådgivende udvalgs møde inden vedtagelsen af den endelige beslutning.

Artikel 15

Samarbejde med de nationale domstole

1. I forbindelse med sager i henhold til traktatens artikel 81 eller 82 kan medlemsstaternes domstole anmode Kommissionen om oplysninger, som den er i besiddelse af, eller om udtalelser om spørgsmål vedrørende anvendelsen af Fællesskabets konkurrenceregler.

2. Medlemsstaternes domstole tilsender Kommissionen en kopi af de domme, de afsiger i henhold til traktatens artikel 81 eller 82, senest en måned efter, at de er afsagt.

3. Kommissionen kan, når almene fællesskabsinteresser taler herfor, på eget initiativ forelægge medlemsstaternes domstole skriftlige eller mundtlige bemærkninger i sager, hvor der opstår spørgsmål om anvendelsen af traktatens artikel 81 eller 82. Den kan lade sig repræsentere ved medlemsstaternes konkurrencemyndigheder. Disse kan også på eget initiativ forelægge de nationale domstole i deres respektive medlemsstater skriftlige eller mundtlige bemærkninger.

I denne forbindelse kan Kommissionen og medlemsstaternes konkurrencemyndigheder anmode de nationale domstole om at få tilsendt alle nødvendige dokumenter.

Artikel 16

Ensartet anvendelse af Fællesskabets konkurrenceret

I overensstemmelse med traktatens artikel 10 og princippet om fællesskabsrettens ensartede anvendelse skal medlemsstaternes domstole og konkurrencemyndigheder bestræbe sig på at undgå at træffe beslutninger, der er i strid med Kommissionens beslutninger.

KAPITEL V

UNDERSØGELSESBEFØJELSER

Artikel 17

Undersøgelse af erhvervssektorer

1. Hvis udviklingen i handelen mellem medlemsstaterne, manglende priselasticitet eller andre forhold inden for en erhvervssektor giver grund til at antage, at konkurrencen begrænses eller fordrejes inden for fællesmarkedet, kan Kommissionen foretage en generel undersøgelse og herunder afkræve virksomhederne inden for den pågældende sektor de oplysninger og foretage de kontrolundersøgelser, der er nødvendige for anvendelsen af traktatens artikel 81 og 82.

Kommissionen kan blandt andet pålægge alle virksomheder og virksomhedssammenslutninger inden for den pågældende sektor at meddele den alle former for aftaler, vedtagelser og samordnet praksis.

2. Artikel 18-23 finder tilsvarende anvendelse.

Artikel 18

Begæring om oplysninger

1. For at Kommissionen kan løse sine opgaver i henhold til denne forordning, kan den indhente alle de nødvendige oplys-

ninger hos medlemsstaternes regeringer og konkurrencemyndigheder samt virksomheder og virksomhedssammenslutninger.

2. I begæringen om oplysninger angiver Kommissionen retsgrundlaget, fristen for udlevering af oplysningerne og formålet med begæringen samt de i artikel 22 og 23 fastsatte sanktioner for udlevering af urigtige, ufuldstændige eller forvanskede oplysninger.

3. Oplysningspligten påhviler virksomhedernes indehavere eller disses repræsentanter og, hvad angår juridiske personer, selskaber eller foreninger uden status som juridisk person, de personer, som ifølge lov eller vedtægter har beføjelse til at repræsentere dem. Behørigt befuldmægtigede advokater kan give de ønskede oplysninger på klienternes vegne. Klienterne bærer det fulde ansvar for, at oplysningerne er fuldstændige, rigtige og uforvanskede.

4. Hvis en virksomhed eller virksomhedssammenslutning ikke giver de ønskede oplysninger inden for den fastsatte frist eller giver ufuldstændige oplysninger, fremsætter Kommissionen krav om oplysningerne i form af en beslutning. Denne beslutning præciserer, hvilke oplysninger der kræves, og fastsætter en passende frist for udlevering af dem. Den henviser til de sanktioner, der er omhandlet i artikel 22, stk. 1, litra a), og henviser til eller pålægger de sanktioner, der er omhandlet i artikel 23, stk. 1, litra d). Beslutningen indeholder desuden oplysning om, at den kan indbringes for EF-Domstolen.

Artikel 19

Beføjelse til at indhente udtalelser

For at Kommissionen kan løse sine opgaver i henhold til denne forordning, kan den indhente udtalelser fra alle fysiske eller juridiske personer, der kan tænkes at være i besiddelse af nyttige oplysninger, samt stille dem spørgsmål vedrørende genstanden for en undersøgelse, og registrere deres svar.

Artikel 20

Kommissionens kontrolundersøgelsesbeføjelser

1. For at Kommissionen kan løse sine opgaver i henhold til denne forordning, kan den foretage alle de nødvendige kontrolundersøgelser hos virksomheder og virksomhedssammenslutninger.

2. Kommissionens repræsentanter, der har fuldmagt til at gennemføre en kontrolundersøgelse, har beføjelse til:

a) at få adgang til alle de pågældende virksomheders og virksomhedssammenslutningers lokaler, grunde og transportmidler

- b) at få adgang til alle andre lokaler, herunder private hjem tilhørende virksomhedsledere, virksomhedernes eller virksomhedssammenslutningernes bestyrelsesmedlemmer, direktører og andre medarbejdere, hvis der foreligger en mistanke om, at forretningspapirer opbevares dér
- c) at kontrollere bøger og andre forretningspapirer, uanset informationsmedium
- d) at tage kopi eller udskrift af de kontrollerede dokumenter
- e) at forsegle alle lokaler eller forretningspapirer, så længe undersøgelsen varer
- f) at afkræve alle virksomhedens eller virksomhedssammenslutningens repræsentanter eller medarbejdere oplysninger vedrørende kontrolundersøgelsens genstand og formål og registrere deres svar.

3. Kommissionens repræsentanter, der har fuldmagt til at gennemføre en kontrolundersøgelse, udøver deres beføjelser efter fremlæggelse af en skriftlig fuldmagt, der indeholder oplysning om kontrolundersøgelsens genstand og formål og om de i artikel 22 fastsatte sanktioner, der finder anvendelse, hvis de forlangte bøger eller forretningspapirer ikke fremlægges i deres helhed, eller de svar, der afgives i henhold til nærværende artikels stk. 2, er urigtige, ufuldstændige eller forvanskede. Kommissionen underretter i god tid konkurrencemyndigheden i den medlemsstat, på hvis område kontrolundersøgelsen skal gennemføres.

4. Virksomheder og virksomhedssammenslutninger har pligt til at underkaste sig de kontrolundersøgelser, som Kommissionen har påbudt ved beslutning. Beslutningen angiver kontrolundersøgelsens genstand og formål, indeholder tidspunktet for dens påbegyndelse og oplysning om de i artikel 22 og 23 fastsatte sanktioner samt om adgangen til at indbringe beslutningen for Domstolen. Kommissionen træffer disse beslutninger efter høring af konkurrencemyndigheden i den medlemsstat, på hvis område kontrolundersøgelsen skal gennemføres.

5. Repræsentanter for konkurrencemyndigheden i den medlemsstat, på hvis område kontrolundersøgelsen skal gennemføres, skal på denne myndigheds eller Kommissionens anmodning aktivt bistå Kommissionens repræsentanter. De har i denne forbindelse de beføjelser, der er omhandlet i stk. 2.

6. Når Kommissionens befuldmægtigede repræsentanter fastslår, at en virksomhed modsætter sig en undersøgelse, der er påbudt i henhold til denne artikel, yder den pågældende medlemsstat dem den bistand, der er nødvendig for, at de kan løse deres kontrolopgaver, og anmoder eventuelt om politiets bistand.

Når det i henhold til national ret er nødvendigt at indhente en domstolstilladelse, for at politiet kan tilkaldes, kan der anmodes derom som en sikkerhedsforanstaltning.

7. Når Kommissionens befuldmægtigede repræsentanter vil benytte deres beføjelse i henhold til stk. 2, litra b), skal der indhentes en domstolstilladelse på forhånd.

8. Det er forbeholdt EF-Domstolen at kontrollere, om Kommissionens beslutning er lovlige. Den nationale domstol kan kun kontrollere ægtheden af Kommissionens beslutning og sikre, at de påtænkte tvangsmæssige foranstaltninger ikke er vilkårlige eller for vidtgående i forhold til undersøgelsens formål. Den nationale domstol kan hverken kontrollere, om kontrolundersøgelsen er nødvendig, eller kræve at få forelagt andre oplysninger end de oplysninger, som Kommissionens beslutning indeholder.

Artikel 21

De nationale konkurrencemyndigheders undersøgelser

1. En medlemsstats konkurrencemyndighed kan på vegne af konkurrencemyndigheden i en anden medlemsstat og i dennes navn foretage enhver form for undersøgelse på sit område i henhold til national ret for at fastslå, om der foreligger en overtrædelse af traktatens artikel 81 eller 82. Den videregiver de indhentede oplysninger til den anden konkurrencemyndighed i henhold til denne forordnings artikel 12.

2. På Kommissionens anmodning foretager medlemsstaternes konkurrencemyndigheder de kontrolundersøgelser, som Kommissionen finder nødvendige i henhold til artikel 20, stk. 1, eller som den har påbudt ved en beslutning i henhold til artikel 20, stk. 4. De repræsentanter for medlemsstaternes konkurrencemyndigheder, som har fået til opgave at gennemføre kontrolundersøgelserne, udøver deres beføjelser efter fremlæggelse af en skriftlig fuldmagt udstedt af konkurrencemyndigheden i den medlemsstat, på hvis område kontrolundersøgelsen skal gennemføres. I fuldmagten angives kontrolundersøgelsens genstand og formål.

Kommissionens repræsentanter kan på Kommissionens anmodning eller efter anmodning fra konkurrencemyndigheden i den medlemsstat, på hvis område kontrolundersøgelsen skal gennemføres, bistå den pågældende konkurrencemyndigheds repræsentanter.

KAPITEL VI

SANKTIONER

Artikel 22

Bøder

1. Kommissionen kan ved beslutning pålægge virksomheder og virksomhedssammenslutninger bøder på op til 1% af den samlede omsætning i det foregående regnskabsår, hvis:

- a) de forsætligt eller uagtsomt giver urigtige, ufuldstændige eller forvanskede oplysninger som svar på en begæring i henhold til artikel 17 eller artikel 18, stk. 1 eller stk. 4, eller undlader at give oplysninger inden for den frist, der er fastsat i en beslutning i henhold til artikel 18, stk. 4
- b) de forsætligt eller uagtsomt under kontrolundersøgelser i henhold til artikel 20 eller artikel 21, stk. 2, ikke fremlægger de forlangte bøger eller øvrige forretningspapirer i deres helhed eller nægter at underkaste sig en kontrolundersøgelse, der er påbudt ved beslutning i henhold til artikel 20, stk. 4
- c) de forsætligt eller uagtsomt nægter at besvare et spørgsmål, der er stillet i henhold til artikel 20, stk. 2, litra f), eller afgiver et urigtigt, ufuldstændigt eller forvansket svar
- d) de segl, Kommissionens bemyndigede repræsentanter har anbragt i henhold til artikel 20, stk. 2, litra e), er blevet brudt.

2. Kommissionen kan ved beslutning pålægge virksomheder og virksomhedssammenslutninger bøder på op til 10 % af den samlede omsætning i det foregående regnskabsår i hver af de virksomheder, som har medvirket ved overtrædelsen, hvis de forsætligt eller uagtsomt:

- a) overtræder traktatens artikel 81 eller 82, eller
- b) handler i strid med en beslutning om foreløbige forholdsregler i henhold til denne forordnings artikel 8, eller
- c) undlader at efterkomme et tilsagn, der er gjort bindende ved beslutning i henhold til denne forordnings artikel 9.

3. Ved fastlæggelse af bødens størrelse skal der tages hensyn til både overtrædelsens grovhed og varighed.

4. Hvis en virksomhedssammenslutning får pålagt bøde i henhold til denne forordning, og den ikke er solvent, kan Kommissionen opkræve bøden hos hver af de virksomheder, der var medlem af sammenslutningen på overtrædelsestidspunktet. Det beløb, der afkræves det enkelte medlem, kan ikke overstige 10 % af dets samlede omsætning i det foregående regnskabsår.

5. Beslutninger i henhold til stk. 1 og 2 har ikke strafferetlig karakter.

Artikel 23

Tvangsbøder

1. Kommissionen kan ved beslutning pålægge virksomheder og virksomhedssammenslutninger tvangsbøder på op til 5 % af den gennemsnitlige daglige omsætning i det foregående regn-

skabsår for hver dag, hvormed fristen i dens beslutning overskrides, for at tvinge dem til:

- a) at bringe en overtrædelse af traktatens artikel 81 eller 82 til ophør i overensstemmelse med en beslutning i henhold til denne forordnings artikel 7
- b) at efterkomme en beslutning om foreløbige forholdsregler i henhold til artikel 8
- c) at efterkomme et tilsagn, der er gjort bindende ved beslutning i henhold til artikel 9
- d) at give fuldstændige og rigtige oplysninger, som Kommissionen har krævet ved beslutning i henhold til artikel 18, stk. 4
- e) at underkaste sig en kontrolundersøgelse, som Kommissionen har påbudt ved beslutning i henhold til artikel 20.

2. Når virksomhederne eller virksomhedssammenslutningerne har efterkommet den forpligtelse, til hvis opfyldelse tvangsbøden er pålagt, kan Kommissionen fastsætte den endelige tvangsbøde til et mindre beløb end det, den oprindelige beslutning indebærer. Artikel 22, stk. 4, finder tilsvarende anvendelse.

KAPITEL VII

FORÆLDELSE

Artikel 24

Forældelsesfrister for pålæggelse af sanktioner

1. Kommissionens beføjelse i henhold til artikel 22 og 23 forældes:

- a) efter tre år ved overtrædelse af bestemmelser om indhentning af oplysninger eller gennemførelse af kontrolundersøgelser
- b) efter fem år ved andre overtrædelser.

2. Forældelsesfristen regnes fra den dag, hvor overtrædelsen er begået. Ved vedvarende eller gentagne overtrædelser regnes fristen dog først fra den dag, hvor overtrædelsen er ophørt.

3. Hver gang Kommissionen eller en medlemsstats konkurrencemyndighed tager skridt til at undersøge eller forfølge overtrædelsen, afbrydes forældelsesfristen for pålæggelse af bøder eller tvangsbøder. Forældelsesfristen afbrydes med virkning fra den dag, hvor det pågældende skridt meddeles mindst én af de virksomheder eller virksomhedssammenslutninger, der har medvirket ved overtrædelsen. Forældelsesfristen afbrydes bl.a. af følgende skridt:

- a) Kommissionens eller en national konkurrencemyndigheds skriftlige begæringer om oplysninger

b) skriftlige fuldmagter til at foretage kontrolundersøgelser, som Kommissionen eller en national konkurrencemyndighed har udstedt til sine repræsentanter

c) Kommissionens eller en national konkurrencemyndigheds indledning af en procedure

d) Kommissionens eller en national konkurrencemyndigheds meddelelse af klagepunkter.

4. Afbrydelsen af forældelsesfristen har virkning over for alle virksomheder og virksomhedssammenslutninger, der har medvirket ved overtrædelsen.

5. Forældelsesfristen løber på ny efter hver afbrydelse. Forældelsesfristen udløber dog senest den dag, hvor der er forløbet en periode svarende til den dobbelte forældelsesfrist, uden at Kommissionen har pålagt en bøde eller tvangsbøde; denne periode forlænges med den tid, hvor forældelsen har været stillet i bero i henhold til stk. 6.

6. Forældelsen for pålæggelse af bøder eller tvangsbøder stilles i bero, så længe en sag om Kommissionens beslutning verserer for EF-Domstolen.

Artikel 25

Forældelsesfrister for tvangsfuldbyrdelse

1. Kommissionens beføjelse til at tvangsfuldbyrde beslutninger, der er vedtaget i henhold til artikel 22 og 23, forældes efter fem år.

2. Forældelsesfristen regnes fra den dag, hvor beslutningen er endelig.

3. Forældelsesfristen for tvangsfuldbyrdelse afbrydes:

a) ved meddelelse af en beslutning om ændring af bødens eller tvangsbødens oprindelige beløb eller om afvisning af en anmodning om en sådan ændring

b) ved ethvert skridt, der tages af Kommissionen eller af en medlemsstat på Kommissionens anmodning med henblik på tvangsinddrivelse af bøden eller tvangsbøden.

4. Forældelsesfristen løber på ny efter hver afbrydelse.

5. Forældelsen for tvangsfuldbyrdelse stilles i bero:

a) så længe der indrømmes en betalingsordning

b) så længe tvangsfuldbyrdelsen er stillet i bero i henhold til Domstolens afgørelse.

KAPITEL VIII

HØRINGER OG TAVSHEDSPLIGT

Artikel 26

Høring af parterne, klagerne og andre interesserede

1. Før Kommissionen træffer beslutning i henhold til artikel 7, 8, 22 og artikel 23, stk. 2, giver den de virksomheder eller virksomhedssammenslutninger, som proceduren omfatter, lejlighed til at udtale sig om Kommissionens klagepunkter. Kommissionen lægger kun de klagepunkter til grund for sine beslutninger, som de deltagende parter har haft lejlighed til at udtale sig om. Klagerne inddrages i vid udstrækning i proceduren.

2. De deltagende parters ret til forsvar er sikret fuldt ud i procedureforløbet. De har ret til aktindsigt med forbehold af virksomhedernes berettigede interesse i, at deres forretningshemmeligheder ikke afsløres. Denne berettigede interesse kan ikke hindre Kommissionen i at videregive og anvende oplysninger, der er nødvendige for at føre bevis for en overtrædelse.

Aktindsigten omfatter ikke Kommissionens og de nationale konkurrencemyndigheders fortrolige oplysninger og interne dokumenter. Udelukket fra aktindsigten er blandt andet korrespondance mellem Kommissionen og medlemsstaternes konkurrencemyndigheder eller mellem sidstnævnte myndigheder, navnlig dokumenter udfærdiget i medfør af artikel 11 og 14.

3. Hvis Kommissionen eller medlemsstaternes konkurrencemyndigheder finder det nødvendigt, kan de indhente udtalelser fra andre fysiske eller juridiske personer. Når fysiske eller juridiske personer, der godtgør, at de har tilstrækkelig interesse i sagen, anmoder om at måtte udtale sig, skal deres anmodning efterkommes.

Artikel 27

Tavshedspligt

1. Uden at det begrænser anvendelsen af artikel 12 og 15, må de oplysninger, der indhentes i henhold til artikel 17-21, kun bruges til det formål, hvortil de er indhentet.

2. Med forbehold af artikel 11, 12, 14, 15 og 26 er Kommissionen og medlemsstaternes konkurrencemyndigheder samt deres tjenestemænd og øvrige ansatte forpligtede til ikke at videregive de oplysninger, de har indhentet eller udvekslet i henhold til denne forordning, og som ifølge deres natur er undergivet tavshedspligt.

KAPITEL IX

GRUPPEFRITAGELSER

Artikel 28

Udstedelse af gruppefritagelsesforordninger

1. I overensstemmelse med traktatens artikel 81, stk. 3, kan Kommissionen ved forordning erklære artikel 81, stk. 1, uanvendelig på kategorier af aftaler, vedtagelser inden for virksomhedssammenslutninger eller samordnet praksis, hvis betingelserne i stk. 2-5 i nærværende artikel er opfyldt.

2. Gruppefritagelsesforordningerne skal indeholde en definition af de kategorier af aftaler, vedtagelser eller samordnet praksis, som de omfatter, og især præcisere, hvilke begrænsninger der ikke er fritaget, og eventuelt hvilke betingelser der skal være opfyldt.

3. Gruppefritagelsesforordningerne skal være tidsbegrænsede.

4. Når Kommissionen agter at udstede en gruppefritagelsesforordning, offentliggør den forslaget dertil med en opfordring til alle interesserede til at fremsætte bemærkninger inden for en fastsat frist, der ikke kan være under en måned.

5. Kommissionen hører Det Rådgivende Udvalg for Kartel- og Monopolspørgsmål, inden den offentliggør et forslag til fritagelsesforordning, og inden den udsteder en sådan forordning.

Artikel 29

Inddragelse i konkrete tilfælde

1. Hvis Kommissionen på eget initiativ eller på grundlag af en klage i et konkret tilfælde fastslår, at aftaler, vedtagelser eller samordnet praksis, der er omfattet af en gruppefritagelsesforordning, alligevel har virkninger, som er uforenelige med traktatens artikel 81, stk. 3, kan den inddrage gruppefritagelsen.

2. Når aftaler, vedtagelser eller samordnet praksis, der er omfattet af en gruppefritagelsesforordning, i et konkret tilfælde har virkninger, som er uforenelige med traktatens artikel 81, stk. 3, på en medlemsstats område, eller på en del af dette område, der frembyder alle et særskilt geografisk markeds karakteristika, kan konkurrencemyndigheden i denne medlemsstat inddrage den pågældende gruppefritagelse på dette område.

Artikel 30

Forordning om uanvendelighed

I en gruppefritagelsesforordning, der udstedes i henhold til artikel 28 kan det fastsættes, under hvilke omstændigheder visse typer aftaler, vedtagelser eller samordnet praksis på et

bestemt marked kan udelukkes fra dens anvendelsesområde; når disse omstændigheder foreligger, kan Kommissionen fastslå dette ved en forordning og fastsætte en frist ved hvis udløb den pågældende gruppefritagelsesforordning ikke længere finder anvendelse på aftalerne, vedtagelserne eller den samordnede praksis på det berørte marked; denne frist skal være på mindst seks måneder. Nærværende forordnings artikel 28, stk. 4 og 5, finder tilsvarende anvendelse.

KAPITEL X

GENERELLE BESTEMMELSER

Artikel 31

Offentliggørelse af beslutninger

1. Kommissionen offentliggør de beslutninger, den træffer i henhold til artikel 7-10, 22 og 23.

2. Ved offentliggørelsen angives parternes navne og beslutningens hovedindhold, herunder de pålagte sanktioner. Der skal ved offentliggørelsen tages hensyn til virksomhedernes berettigede interesse i, at deres forretningshemmeligheder ikke afsløres.

Artikel 32

Prøvelse ved De Europæiske Fællesskabers Domstol

Domstolen har fuld prøvelsesret med hensyn til klager over beslutninger, hvorved Kommissionen fastsætter en bøde eller en tvangsbøde. Den kan ophæve, nedsætte eller forhøje den pågældende bøde eller tvangsbøde.

Artikel 33

Udelukkelse fra anvendelsesområdet

Nærværende forordning finder ikke anvendelse på aftaler, vedtagelser og samordnet praksis eller misbrug af en dominerende stilling efter traktatens artikel 82 på følgende områder:

- a) international søtransport af typen »trampfart«
- b) søtransport mellem havne i en og samme medlemsstat
- c) lufttransport mellem Fællesskabet og tredjelande.

Artikel 34

Gennemførelsesbestemmelser

Kommissionen bemyndiges til at vedtage alle relevante bestemmelser med henblik på anvendelsen af nærværende forordning. Disse bestemmelser kan blandt andet vedrøre:

- a) indførelse af en registreringspligt for visse typer aftaler
- b) form og indhold og andre enkeltheder i de klager, der indgives i henhold til artikel 7, samt proceduren for afvisning af klager
- c) de nærmere betingelser for udveksling af oplysninger og konsultationer, efter artikel 11
- d) de nærmere betingelser for høringer i henhold til artikel 26.

- 3) Artikel 5-29 ophæves.
- 4) Artikel 30, stk. 2 og 3, ophæves.

Artikel 38

Ændring af forordning (EØF) nr. 2988/74

I forordning (EØF) nr. 2988/74 indsættes som artikel 7a:

»Artikel 7a

Udelukkelse fra anvendelsesområdet

Denne forordning finder ikke anvendelse på foranstaltninger, der træffes i henhold til Rådets forordning (EF) nr. .../... (*).

(*) EFT L ...«.

Artikel 39

Ændring af forordning (EØF) nr. 4056/86

I forordning (EØF) nr. 4056/86 foretages følgende ændringer:

1) Artikel 7 ændres således:

a) Stk. 1 affattes således:

»1. Tilsidesættelse af en forpligtelse

Dersom de pågældende parter tilsidesætter en forpligtelse, der i henhold til artikel 5 er knyttet til den i artikel 3 hjemlede fritagelse, kan Kommissionen med henblik på at bringe disse overtrædelser til ophør og på de betingelser, der er fastsat i Rådets forordning (EF) nr. .../... (*):

— rette henstillinger til de pågældende parter

— dersom sådanne henstillinger ikke efterkommes af de pågældende parter, og afhængigt af hvor alvorlige de begåede overtrædelser er, vedtage en beslutning, hvorved det enten forbydes dem eller pålægges dem at foretage bestemte handlinger eller inddrager gruppefritagelsen for deres vedkommende

(*) EFT L ...«.

b) Stk. 2 ændres således:

i) i litra a) ændres »på de betingelser, der er fastsat i afsnit II« til »på de betingelser, der er fastsat i forordning (EF) nr. .../...«.

KAPITEL XI

OVERGANGSBESTEMMELSER OG AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 35

Overgangsbestemmelser

1. De anmodninger, der forelægges Kommissionen i henhold til artikel 2 i forordning nr. 17, og de anmeldelser, der indgives i henhold til artikel 4 og 5 i nævnte forordning, samt de tilsvarende anmodninger og anmeldelser i henhold til forordning (EØF) nr. 1017/68, (EØF) nr. 4056/86 og (EØF) nr. 3975/87 bortfalder fra den dato, fra hvilken nærværende forordning finder anvendelse.

Gyldigheden af de beslutninger om anvendelse af traktatens artikel 81, stk. 3, som Kommissionen har vedtaget i medfør af ovennævnte forordninger, er begrænset til ikrafttrædelsestidspunktet for nærværende forordning.

2. De proceduremæssige skridt, der er gennemført i henhold til forordning nr. 17 og forordning (EØF) nr. 1017/68, (EØF) nr. 4056/86 og (EØF) nr. 3975/87, bevarer deres virkninger i forbindelse med anvendelsen af nærværende forordning.

Artikel 36

Udpegning af nationale konkurrencemyndigheder

Medlemsstaterne udpeger de konkurrencemyndigheder, der skal have kompetence til at anvende traktatens artikel 81 og 82, og træffer de nødvendige foranstaltninger for at give dem beføjelse til at anvende nævnte artikler inden den ...

Artikel 37

Ændring af forordning (EØF) nr. 1017/68

I forordning (EØF) nr. 1017/68 foretages følgende ændringer:

1) Artikel 2 ophæves.

2) I artikel 3, stk. 1, ændres »Det i artikel 2 fastsatte forbud« til »Forbuddet i traktatens artikel 81, stk. 1«.

ii) litra c), nr. i), andet afsnit, andet punktum, affattes således:

»Den kan samtidig afgøre, om den accepterer de tilsagn, som de pågældende virksomheder har afgivet, blandt andet med henblik på at skaffe rederier uden for konferencerne adgang til markedet, på betingelserne i artikel 9 i forordning (EF) nr. .../...«.

2) Artikel 8, stk. 1, ophæves.

3) Artikel 9 ændres således:

a) I stk. 1 ændres »det i artikel 15 omhandlede rådgivende udvalg« til »det rådgivende udvalg, der er omhandlet i artikel 14 i forordning (EF) nr. .../...«.

b) I stk. 2 ændres »det rådgivende udvalg, jf. artikel 15« til »det rådgivende udvalg, der er omhandlet i artikel 14 i forordning (EF) nr. .../...«.

4) Artikel 10-25 ophæves.

5) I artikel 26 udgår »om form, indhold og andre enkeltheder i klager i henhold til artikel 10, ansøgninger i henhold til artikel 12 samt om høringer i henhold til artikel 23, stk. 1 og 2«.

Artikel 40

Ændring af forordning (EØF) nr. 3975/87

Artikel 3-19 i forordning (EØF) nr. 3975/87 ophæves.

Artikel 41

Ophævelse

Forordning nr. 17, nr. 141, nr. 19/65/EØF, (EØF) nr. 2821/71, (EØF) nr. 3976/87, (EØF) nr. 1534/91 og (EØF) nr. 479/92 ophæves.

Henvisninger til de ophævede forordninger læses som henvisninger til nærværende forordning.

Artikel 42

Ikrafttrædelse

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Den anvendes fra ...

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.